

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

धर्माडयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

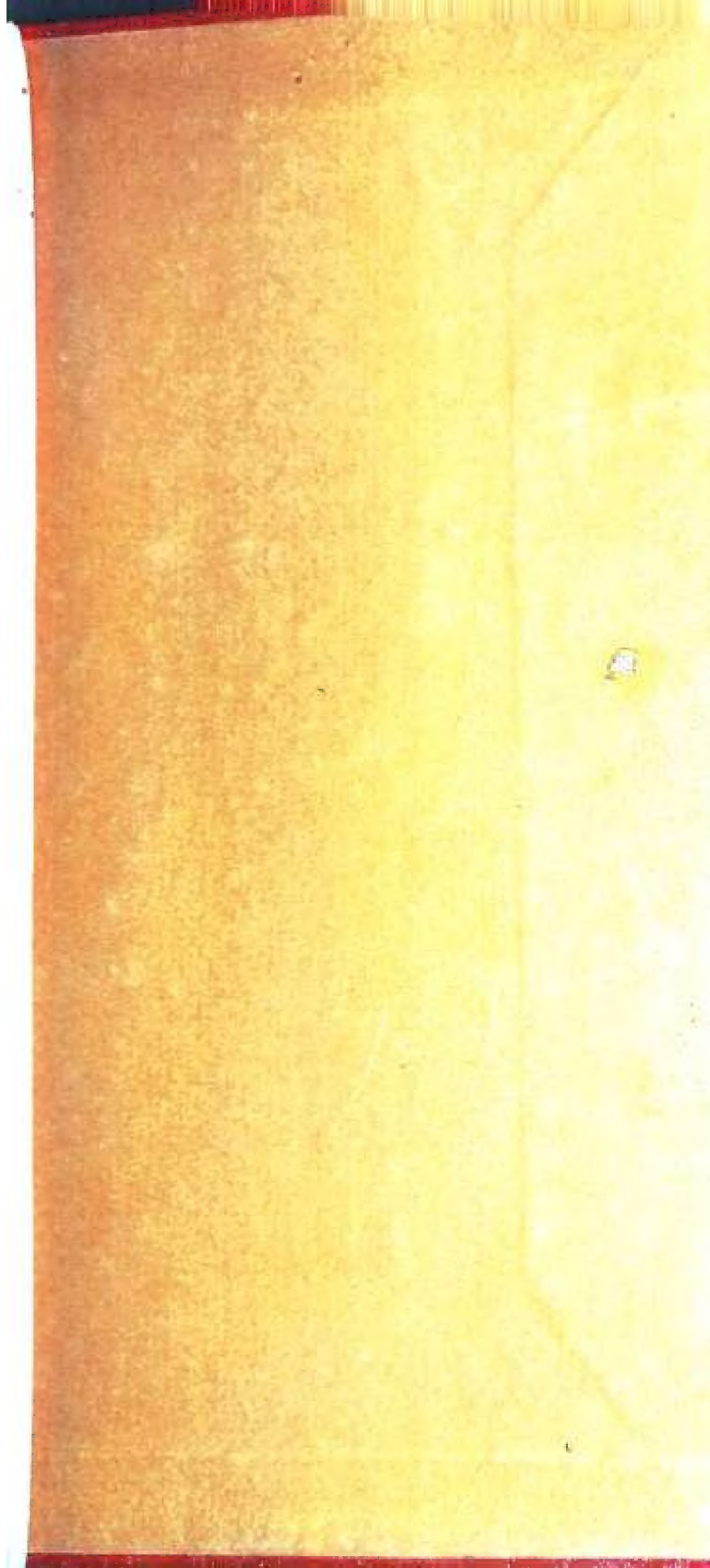
The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mylapore.

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

R. P. RATNAM. B. Sc., B. L.
ADVOCATE,
GOBICHETTIPALAYAM

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

सुन्दरकाण्डमाहात्म्य - श्रीरामपट्टाभिषेकसर्गादिसहितम् ॥

धर्मालयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

1950

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

Price Rs. 10 0 - 0

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS, PALGHAT

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ ॐ ॥

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्राम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुक्रं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

स्मा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सत्ततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसपकल्पवम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवारार्षिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

षाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारुख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥
 श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचि रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीनिबक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्री वैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
गोष्पदीकृतवारार्षिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारजं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

वल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकपासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महौ महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः सपस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥ १३ ॥
 हनुमत्समेताय हरिशर्माष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महार्धाराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ साध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिपनिशं वन्दे महारुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पवृक्षम् ॥ १२ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मक्षकीकृतराक्षसम् । रामायणपद्मालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षदन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिपतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयुधमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्यसिन्धोरसलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमस्त राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
आपदामपहृतरं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाचयवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुपतले हैमे महामण्डपे
मध्ये पुष्पकपासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावयं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिपन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यपाणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्रमायितं वभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यद्गुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरन्नाकरे रभ्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यां परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
 काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
 लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

சந்திரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

राघवो विजयं दद्यात्
मम सीतापतिः प्रभुः ।

राघवस्य पदद्वन्द्वं
दद्यादमितवैभवम् ।

कटसङ्ख्याविधानेन पठ काण्डन्तु सुन्दरम् ॥

रा	2	म	5	रा	2	द	8
घ	4	म	5	घ	4	द्या	1
वो	4	सी	7	व	4	द	8
वि	4	ता	6	स्य	1	मि	5
ज	8	प	1	प	1	त	6
यं	1	तिः	6	द	8	वै	4
द	8	प्र	2	द्वं	4	भ	4
द्यात्	1	भुः	4	द्वं	4	वम्	4
8	32	8	36	8	28	8	40

நெம்பர்.	மொத்தம் பாராயணம் செய்யும் தடவைகள்.	மொத்தம் வேண்டிய நாட்கள்.	ஒவ்வொருகாலானும் பாராயணம் செய்யவேண்டிய ஸர்க்கங்களின் துகை.	பலன்.
1	68	73 அல்லது 74	தினம் 68 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 68 தினங்கள்; பிறகு புத்தகாண்டம் முழுதும் 5 அல்லது 6 நாட்கள்	எல்லா கோய்களும் திருநல், ஆயன், புத்திரமித்திரர்களுடனிருக்கும் விரோதநாசம், கடன் திருநல், அபமிருட்ட சாந்தி, சங்கு ஐயம், சந்தானமடைதல், ஸர்க்கவீத்தி.
2	32	64	முதல்நாள் 38 (1 முதல் 38 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 30 (39 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 64 நாட்கள் 64-ாவதுநாள் புத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	
3	24	72	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 26 (16 முதல் 41 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 27 (42 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 72 நாட்கள் 72-ாவதுநாள் புத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம்	
4	12	48	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 17 (16 முதல் 32 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 19 (33 முதல் 51 சேர்ந்து) 4-ாவதுநாள் 17 (52 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 48 நாட்கள் 48-ாவதுநாள் புத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	

சுந்தரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

5	7	68	நான் ஒன்றுக்கு 7 ஸர்க்கங்கீதம் 68 நாட்கள். 68-ரவதுநாள் கடைசி 7 ஸர்க்கமும், புத்தகாண்டம் 131-ரவது ஸர்க்கமும்.	ராஜ்யம், ஆயுள், தனம், வித்தை, ஸ்திரீ, ஆரோக்கியம், சம்பத்தம்.
6	4	28	நான் ஒன்றுக்கு 10 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 27 நாட்கள்; 28-ரவதுநாள் கடைசி 2 ஸர்க்கங்கள் + புத்த. 131	
7	2	17	நான் ஒன்றுக்கு 8 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 17 நாட்கள். 17-ரவதுநாள் புத்த. 131	
8	1	1	68 ஸர்க்கங்கள் + புத்த. 131	பெரிய ஆபத்து நீங்குதல்.
9	1	2	1-ரவதுநாள் 35 ஸர்க்கங்கள் 2-ரவதுநாள் 33 + புத்த. 131	
10	1	3	1-ரவதுநாள் 27 (1 முதல் 27 சேர்ந்து) 2-ரவதுநாள் 13 (28 முதல் 40 சேர்ந்து) 3-ரவதுநாள் 28 (41 முதல் 68 சேர்ந்து) + புத்த. 131	
11	1	5	1-ரவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ரவதுநாள் 12 (16 — 27 " " 3-ரவதுநாள் 11 (28 — 38 " " 4-ரவதுநாள் 16 (39 — 54 " " 5-ரவதுநாள் 14 (55 — 68 " "	
12	1	8	ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பித்து தினம் 9 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 8-ரவதுநாள் கடைசி 5 ஸர்க்கங்கள் + புத்த. 131	ஐசுவரியம்.
13	1	9	முறையே 5, 10, 5, 6, 7, 7, 12, 8, 8 + புத்த. 131	தன்னிகைக்கு வரன் கிடைத்தல்.
14	1	12	தினம் 6 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 11 நாட்கள் 12-ரவதுநாள், கடைசி 2 ஸர்க்கங்கள் + புத்தகாண்டம் 18, 19, 67, 91, 111 + 131 ஸர்க்கங்கள்	
15	1	28	தினம் 2 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 22 நாட்கள் 23-ரவதுநாள்-5 24-ரவதுநாள்-3 26-ரவதுநாள்-3 25-ரவதுநாள்-6 27-ரவதுநாள்-4 28-ரவதுநாள்-3 + புத்த. 111, 131	
16	21	21	தினம் 1-க்கு 68 வீதம் 21-ரவது நாள் புத்த. 131-ம் சேர்ந்து	புத்திரஸம்பம்.
17	25	68	தினம் 1-க்கு 25 வீதம்; 68-ரவது நாள் புத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அநிக தனம்.
18	34	68	தினம் 1-க்கு 34 வீதம்; 68-ரவது நாள் புத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அரசபந்தன விமோசனம்.

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम्

[पुरा कुशलवाग्भां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे षोडशेऽह्नि किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशत्तमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति, सुन्दरकाण्डे आदितः सर्गत्रयं च गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ७१८ ॥]

ஆதியில் குசன் லலன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலை யில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் 16-ம்நாள் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 51-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம் முடியவும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களும் கானம் பண்ணப்பட்டன. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகங்களையே 798.

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

हनुमतः समुद्रतरणम्—ஆஞ்சனேயர் ஸமுத்தீரத்தைத் தாண்டேதல்.

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः । इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरितं पथि ॥ १ ॥

ततः	பிறகு	रावणनीतायाः	ராவணனால் (திருடிக்க)
शत्रुकर्शनः	சத் துருக்களின்		கொண்டுபோகப்பட்ட
	உருவழிக்கும் அவர்	सीतायाः	லீலையில்
चारणाचरिते	சாரணரென்னும் தேவர்	पदम्	இருப்பிடத்தை
	கள் ஸஞ்சரிக்கிற	अन्वेष्टुं	தேட
पथि	மார்க்கத்தில்	इयेष	அவர கொண்டார்.

दुष्करं निष्पतिद्वन्द्वं चिकीर्षन् कर्म वानरः । समुद्रशिरोभीषो गवां पतिरिवावभौ ॥ २ ॥

वानरः	வானர்	चिकीर्षन्	செய்யவிரும்பியவராய்
निष्पतिद्वन्द्वं	ஒப்பற்ற தும்	समुद्रशिरोभीषः	தலைமையும் கழுத்தை
दुष्करं	மற்றெவரும் செய்ய		யும் உயர்த்தியவராய்
	முடியாத துமான	गवां पतिः इव	ஆணைகுதுபோல்
कर्म	காரியத்தை	आवभौ	விளக்கினார்.

अथ वैदूर्यवर्णेषु शाद्वलेषु महाबलः । धीरः सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम् ॥ ३ ॥
द्विजान् वित्रासयन् धीमानुरसा पादपान् हरन् । मृगांश्च सुबहून्निघ्नन् प्रवृद्ध इव केसरी ॥ ४ ॥

अथ	அதற்கு	वैदूर्यवर्णेषु	வைதூர்யநிறமுடையதான
महाबलः	மஹா பலவா னும்	सलिलकल्पेषु	சுளிரந்த நீரைபொத்த
धीरः	தீர னும்	शाद्वलेषु	பசும்புற்றரைகளில்
धीमान्	புத்திமா னுமான (ஹதுமார்)	सुबहून्	அநேக
		मृगान्	மிருகங்களை
द्विजान्	பறவைகளை	निघ्नन् च	கொன்றுகொண்டும்,
वित्रासयन्	பயமுறுத்தியும்,	प्रवृद्धः	மிக கொழுத்திருக்கிற
पादपान्	மாங்களை	केसरी इव	சிங்கம் போல்
उरसा	மார்பினால்	यथासुखं	இஷ்டப்படி
हरन्	சாய்த்தும்	विचचार	உலாவினார்.

नीललोहितमाञ्जिष्ठपद्मवर्णैः सितासितैः । स्वभावविहितैश्चित्रैर्धातुभिः समलंकृतम् ॥ ५ ॥

स्वभावविहितैः	இயற்கையாய் அமைந்துள்ள	सितासितैः	வெளுப்பு, கறுப்பு களோடும்
नीललोहित- माञ्जिष्ठपद्मवर्णैः	} நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள், பத்மவர்ணம் இந்த வர் ணங்களோடும்	चित्रैः	விரித்திரங்களான
		धातुभिः	காலிக்கற்களாலும்
		समलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குவது.

कामरूपिभिराविष्टपभीक्ष्णं सपरिच्छदैः । यक्षकिन्नरगन्धर्वैर्देवकल्पैश्च पद्मगैः ॥ ६ ॥

कामरूपिभिः	வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்ல	देवकल्पैः	தேவர்களைபொத்த
यक्षकिन्नरगन्धर्वैः	இயக்கர், கின்னார், கந் தர்வர்கள் இவர்களா லும்	सपरिच्छदैः	பரிவாரங்களோடுகூடிய
		पद्मगैः च	பன்னகர்களாலும்
		अभीक्ष्णं	இடைவிடாது
		आविष्टम्	நிறைந்துள்ளது.

सेव्यमाने गिरिश्रेष्ठे बहुनागवरायुते । तिष्ठन् कपिवरस्तत्र हृदे नाग इवावभौ ॥ ७ ॥

तस्य	அந்த	कपिवरः	காரனரோத்தமர்,
बहुनागवरायुते	அநேக சிறந்த யானை களால் நிறைந்துள்ள	हृदे	மடுவில்
सेव्यमाने	பூஜார்ஹமான	नागः	யானை
गिरिश्रेष्ठे	கிரிச்சேஷ்டத்தில்	इव	போல்
तिष्ठन्	நிற்கும்	आवभौ	விளங்கினார்.

स सूर्याय महेन्द्राय पवनाय खयंभुवे । भूतेभ्यश्चाञ्जलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥ ८ ॥
अञ्जलिं प्राङ्मुखः कुर्वन् पवनायात्मयोनये । मनसाऽऽवन्ध रामाय लक्ष्मणाय महाहरिः ॥
सरितः सागराश्चापि पणम्य शिरसा हरिः । जार्तीस्तान् संपरिष्वज्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥

ச:	அந்த
ஹரி:	கபிலவர்ணரான
மஹாஹரி:	வானரோத்தமர்
சூர்ய	சூர்யபகவா னுக்கும்
மேனாப	இந்திரனுக்கும்
பவநாப	வாயுபகவா னுக்கும்
சுயம்புவ	பிரம்மனுக்கும்
भूतेभ्यः	அடியார்களுக்கும்
अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலிசெய்து,
च	அதன் பின்னர்
प्राङ्मुखः	கிழக்குமுகமாய்
	இருப்பவராய்
आत्मयोनये	தனது தந்தையான
पवनाय	வாயுபகவா னுக்கு
अञ्जलिं	அஞ்சலி,
कुर्वन्	செய்துகொண்டு,
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்

कथमनाय	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
मनसा	மனதால்
आवन्ध	நமஸ்கரித்து,
अपि	பின்னர்
सरितः	நதிகளையும்
सागरान् च	சமுத்திரங்களையும்
शिरसा	தலையால்
प्रणम्य	வணங்கி,
अपि	பின்னர்
शानीन्	ஞாதினை
संवरिवन्ध	கட்டியனைத்து,
च	அதோடு
तान्	உயர்களை
प्रदक्षिणम्	ப்ரதக்ஷிணம்
कृत्वा	செய்து,
गमने	புறப்படுவதில்
मति चकार	புத்தியைச்செய்துத்தினார்.

अतिष्ठन्मार्गमावृत्य पुण्यं वायुनिषेवितम् । पुनरागमनायेति वानरैरभिपूजितः ॥ ११ ॥

புன: அகமனாப	சேஷமமாய் திரும்பி
	வருவதின் பொருட்டு
ஹி	என்று
வானர:	வானரர்களால்
அபிபூஜித:	ஆசிரியதிக்கப்
	பெற்றவராய்

पुण्यं	பரிசுத்தமானதும்
वायुनिषेवितं	வாயு ஸஞ்சரிப்பதுமான
मार्गं	இடத்தை
आवृण्य	கேக்கி
अतिष्ठत्	கின்றார்.

इहैव तिष्ठतेत्युक्त्वा प्रदक्षिणमथाकरोत् । ततो हि वृधे गन्तुं दक्षिणो दक्षिणां दिशम् ॥

दक्षिणः	நாகரிகமுடைய ஆவர்
इह एव	" இங்கேயே
तिष्ठत	இருங்கள் "
इति उक्त्वा	என்று சொல்லி,
अथ	பின்னர்
प्रदक्षिणं	ப்ரதக்ஷிணத்தை

अकरोत्	செய்தார் ;
दक्षिणां	தெற்கு
दिशं	திக்கை நோக்கி
गन्तुं हि	போகவும்
ततः	அங்கு
वृधे	வயந்தார்.

पुनरुपवर्गैर्दृष्टः पुवने कृतनिश्चयः । वृधे रामवृद्धयर्थं समुद्र इव पर्वसु ॥ १२ ॥

புனரூபவர:	வானரச் சேஷ்டர்களால்
ஹி:	பார்த்துக்கொண்டிருக்கப்பட்டவராய்
புவன	தரண்டுவதில்
கृतநிஷய:	திடமாக மனதைச்
	செய்துத்தியவராய்

पर्वसु	பர்வதின் மிகளில்
समुद्रः	சமுத்திரம்
इव	போல்
रामवृद्धयर्थं	ஸ்ரீராமகார்யஸித்திக்காக
वृधे	உயர்க்கதோக்கினார்.

निष्प्रमाणशरीरः सन् लिलङ्घयिषुर्णवम् । प्रगृह्य बलवान् बाहू लङ्कामभिमुखः स्थितः ।
बाहुभ्यां पीडयामास चरणाभ्याश्च पर्वतम् ॥ १४ ॥

बलवान्	பலவானான அவர்	लिलङ्घयिषुः	தாண்ட விரும்பியவராய்
बाहू	முன்னங்கால்களிரண்டு டையும்	निष्प्रमाण- शरीरः सन्	அளவிலடங்காத சரீரத் தையுடையவராய்
प्रगृह्य	முன் நீட்டிவைத்து	चरणाभ्यां	பின்னங்கால்க ளிரண்டாலும்
लङ्कां	லங்கையை	बाहुभ्यां च	முன்னங்கால்களிரண்டு மலையை [டாலும்
अभिमुखः	நோக்கியவராய்	पर्वतं	மலையை [டாலும்
स्थितः	நின்றனகொண்டு	पीडयामास	ஊன்றியமுக்கினார்.
अर्णवं	சமுத்திரத்தை		

स चचालाचलश्चापि मुहूर्तं कपिपीडितः । तरुणां पुष्पिताग्राणां सर्वं पुष्पमशातयत् ॥ १५ ॥

कपिपीडितः	வானரரால் ஊன்றி அமுக்கப்பட்ட	चचाल	அசைத்தது.
सः च	அதாவும்	पुष्पिताग्राणां	பூங்கொத்துக்களை
अचलः अपि	மலையாயிருந்தும்	तरुणां	மரங்களின் [யுடைய
मुहूर्तं	ஒரு முறையிர்ந்தகாலம்	सर्वं पुष्पं	புஷ்பமெல்லாவற்றையும்
		अशातयत्	உதிரச்செய்தது.

तेन पादपमुक्तेन पुष्पौवेण सुगन्धिना । सर्वतः संवृतः शौलो बभौ पुष्पमयो यथा ॥

पादपमुक्तेन	மரங்களிலிருந்து	सर्वतः	இடைவெளியில்லாமல்
तेन	அந்த [ஊழந்த	संवृतः शौलः	மூடுண்ட மலை
सुगन्धिना	நறிய மணமுள்ள	पुष्पमयः यथा	புஷ்பமயமாய்
पुष्पौवेण	மலர்க்குவியல்களால்	बभौ	விளக்கிற்று.

पीड्यमानस्तु बलिना महेन्द्रस्तेन पर्वतः । सलिलं संप्रसृज्य मदमत्त इव द्विपः ॥ १७ ॥

बलिना	பலவானான	मदमत्तः	மதித்துக்கொழுத்த
तेन	அவரால்	द्विपः	யானை
पीड्यमानः	ஊன்றப்பட்ட	इव	போல்
महेन्द्रः	மஹேந்திர	सलिलं	நீரை
पर्वतः तु	மலையும்	संप्रसृज्य	பெருக்கிற்று.

तेन चोत्तमवीर्येण पीड्यमानः स पर्वतः । रीतिर्निर्वर्तयामास काञ्चनाञ्जनराजतीः ॥ १८ ॥

उत्तमवीर्येण	கிறந்த வீரமுடைய	काञ्चनाञ्जन- राजतीः	ஸுவர்ணம், மை, வெள்ளி இவைகளின்
तेन	அவரால்	रीतिः	நேகைகளை
पीड्यमानः	ஊன்றப்பட்ட	निर्वर्तयामास	(பிளவுகளில்) தெரியச்செய்தது.
सः	அந்த		
पर्वतः च	மலையும்		

मुमोच च शिलाः शैलो विशालाः समनःशिलाः । मध्यमेनार्चिषा जुष्टो धूमराजीरिवानलः ॥

சு	மேலும்	சர்ச்சி	அக்னிஜ்வாலையோடு
சை:	மலை	சுப:	கலந்து கிளம்புகிற
சமன:சிலா:	மனோகிரையுடன் கூடிய	சமன:	நெருப்பு
விசாலா:	அகன்ற	பூமராஜி:	புகைபடலங்களை
சிலா:	கற்பாறைகளை,	ஐவ	போல்
மத்யமேன	நடுத்தரமான	சுமோச	கிழ்த்தது.

हरिणा पीडयमानेन पीडयमानानि सर्वशः । गुहाविष्टानि भूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

हरिणा	யானாரால்	सर्वशः	நல்லபக்கங்களிலும்
पीडयमानेन	நெருக்குண்டதால்	पीडयमानानि	நெருக்குண்டவைகளால்
गुहाविष्टानि	குகைகளில் புகுந்திருந்த	विकृतैः स्वरैः	பரிதாபமான குரல்க
भूतानि	கிலங்குகள்	विनेदुः	அழறின. [னால்

स महासखसन्नादः शैलपीडानिमित्तजः । पृथिवीं पूरयामास दिशश्चोपवनानि च ॥२१॥

शैलपीडा- }	மலைகயப் பிடித்த கார	पृथिवीं	பூமியையும்
निमित्तजः }	ணத்தினாலுண்டான	दिशः च	திக்குகளையும்
सः	அந்த	उपवनानि च	சோலைகளையும்
महासखसन्नादः	பெரிய பிராணிகளின் கூக்குரல்	पूरयामास	நிறைத்தொலித்தது.

शिरोभिः पृथुभिः सर्पा व्यक्तस्वस्तिकलक्षणैः । वमन्तः पावकं घोरं ददंशुर्दशनैः शिलाः ॥

सर्पाः	பாம்புகள்	घोरं	கொடிய
व्यक्तस्वस्तिक- }	பிரகாசமான கிளங்குவி	पावकं	அக்னியை
लक्षणैः }	ன்ற ஸ்வஸ்திகமென் னும் வெண்கோடுக ளையுடைய	वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு
पृथुभिः शिरोभिः	பருத்த தலைகளால்	दशनैः	பற்களால்
		शिलाः	கற்களை
		ददंशुः	கடித்தன.

तास्तदा सविषैर्दृष्टाः कुपितैस्तेर्महाशिलाः । जज्वलुः पावकोदीप्ता विभिदुश्च सहस्रधा ॥

कुपितैः	கிளங்கொண்ட	जज्वलुः	கொந்தன.
सविषैः	நஞ்சுடன் கூடிய	च	மேலும்
सैः	அவைகளால்	तदा	அப்பொழுது
दृष्टाः	கடிக்கப்பட்ட	सहस्रधा	ஆயிரம் துண்டங்களாக
महाशिलाः	பெரும் பாறைகள்	ताः	அவைகள்
पावकोदीप्ताः	அனல் பிடித்து ஜுவளிக்கிறவைகளால்	विभिदुः	பிளந்து கிழுந்தன.

यानि चौषधजालानि तस्मिञ्जातानि पर्वते । विषघ्नान्यपि नागानां न शेकुः शमितुं विषम् ॥

तस्मिन्	அந்த	विघ्नानि अपि	விஷத்தைப் போக்கடிப்
पर्वते	மலையில்		பவையா யிருந்தபோ
जातानि	முளைத்திருந்த	नागानां	பாம்புகளின் [திலும்]
औषधजालानि	பச்சிலை மூலிகைகள்	विषं शमितुं	விஷத்தை நீக்க
यानि च	எவைகளோர் ஆவைகளும்	न शेकुः	வலியற்றவையா யிருந்தன.

अपरे तु महाकाया वमन्तोऽग्निं स्वतेजसा । कन्दरेभ्यो विनिष्पेतुः कपिपादनिपीडिताः ॥

महाकायाः	பெரும் சரீரமுடைய	कन्दरेभ्यः	குடைகளினின்றும்
अपरे	வேறுசில	विनिष्पेतुः	வெளியில் கிளம்பி
स्वतेजसा	தங்கள் விரியத்தால்		விழுந்தன.
अग्निं	கொடுப்பை	तु	இந்த ஸ்திதியில்
वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு	कपिपाद- } निपीडिताः }	வானாரின் கால்களால் நசுக்குண்டன.

गिरैराक्रम्यमाणस्य तरवस्तरुणाङ्कुराः । सुमुचुः पुष्पवर्षाणि व्यक्तमुत्पलगन्धिनः ॥२६॥

आक्रम्यमाणस्य	அதிக பாரத்தினால்	व्यक्त	ஸ்பந்தமான
	கொடுக்குண்ட	उत्पलगन्धिनः	செஞ்சந்தனவாசனை
गिरैः	பர்வதத்தினுடைய		யோடுகூடினவைகளாய்
तरुणाङ्कुराः	இளங்குருத்துகளோடு	पुष्पवर्षाणि	புஷ்பமாரியை
तरवः	மரங்கள் [கூடிய	सुमुचुः	பொழிந்தன.

गैरिकाञ्जनसंजुष्टा हरितालसमावृताः । व्यदीर्यन्त गिरेस्तस्य शिलास्ताः समनःशिलाः ॥

तस्य	அந்த	समनःशिलाः	மனோகிலையுடன் கூடிய
गिरैः	பர்வதத்தின்	ताः	அந்த
गैरिकाञ्जनसंजुष्टाः	சிவப்பு, கறுப்பு கலந்த	शिलाः	கற்கள்
हरितालसमावृताः	மஞ்சள் நிறம் கலந்த	व्यदीर्यन्त	வெடித்துக்கிதறின.

सचन्दनारुणस्ताम्रश्चित्रः काननधातुभिः । क्षिप्तः शिखिनिभैर्दापैर्दासुगैरिकधातुभिः ॥

क्षिप्तः	பிளக்கப்பட்டதாய்	शिविनिभैः	அக்னியை ஒத்த
सचन्दनारुणः	செஞ்சந்தனநிறத்தோடு	दापैः	பிரகாசங்களோடு
काननधातुभिः	காட்டுக்கற்களாலும்		
शिखिनिभैः		ताम्रः	சிவந்ததாய்
		चित्रः	அலங்கரிக்கப்பட்டது.

भिद्यतेऽयं गिरिभूतैरिति मत्वा तपस्विनः । त्रस्ता विद्याधरास्तस्मादुत्पेतुः स्त्रीगणैः सह ॥

पानभूमिगतं हित्वा हैममासवभाजनम् । पात्राणि च महार्हाणि करकांश्च हिरण्मयान् ॥

लेह्यानुच्चावचान् भक्ष्यान् मांसानि विविधानि च ।

आर्षभाणि च चर्माणि खट्वांश्च कनकत्सरुन्

॥ ३१ ॥

அய்	இந்த
மிரி:	பர்வதம்
மூல:	பூதங்களால்
மிஸ்தை	பிளக்கப்படுகிறது ;
இதி	என்று
மலா	எண்ணி
தபஸிவ:	நிகழ்களும்
சலா:	பயந்த
விசாபரா: ச	வித்தியாதாரர்களும்
பாநமூமிசு	குடிக்குமிடம் கொண்டு வந்த
ஹீம்	பொன்னாற்செய்த
அசவபாநம்	கள் தொட்டியையும்
மஹாஹி	விடையுயர்ந்த
பாநாமி ச	பாத்திரங்களையும்

ஹிமபாந்	பொன்னாற்செய்த
கரகாந் ச	குடங்களையும்
தபாபாந்	மேன்மையான
லேஹ்	லேகியங்களையும்
மஹபாந்	பகஷணங்களையும்
விசிவாநி	பலவித
மாஸாநி ச	இறச்சிகளையும்
அபிபாநி	எருதுத்தோலினாலான
சமாநி ச	கேடயங்களையும்
கனகசரூந்	தங்கப்பிடியுடைய
சுஹாந் ச	வாஸ்களையும்
ஹிவா	பொட்டுகிட்டு
மோகை: சஹ	பெண்களோடுகூட
தஸாந்	அதிலிருந்து
அபேது:	உயரக்கிளம்பினார்கள்.

கூதகண்ட்ரூபா: க்ஷிபா ரக்தமாலயானுலேபநா: ।

ரக்தாபா: பூக்ராபாசு வகனம் பதிபேதிர் ॥

ச	மேலும்
கூதகண்ட்ரூபா:	கழுத்தில் மாலை
	அணிந்தவர்களும்
பூக்ராபா:	வெண்தாமரைபோன்ற
	கண்களையுடைய
	வர்களும்
க்ஷிபா:	மதிமயக்கினவர்களும்

ரக்தமாலயானு-	} சிவப்பு மாலை, சந்தனம்
லேபநா:	
	} இவைகளை அணிந்தவர்களும்
ரக்தாபா:	சிவந்த கண்களையுடைய
	வர்களும்
வகனம்	ஆகாசத்தை
பதிபேதிர்	அடைந்தார்கள்.

ஹரந்பூரகேயூஸாரிஹ்யபரா: ச்வி: । விஸிதா: சஸிதாஸ்தஸுராபாசே ரமணை: சஹ ॥

ஹரந்பூரகேயூ(-)	} முத்துமாலை, சிலம்பு,
பாரிஹ்யபரா:	
	} தோள்வளை, கைவளை
	முதலிய ஆபரணங்களை
	ணிந்த
சுவி:	பெண்கள்
ரமணை: சஹ	கணவர்களோடுகூட

விஸிதா:	ஆச்சரியமடைந்தவர்
	களாய்
சஸிதா:	புன்னகை செய்பவர்
	களாய்
அபாசே	ஆகாயத்தில்
தஸு:	கின்றார்கள்.

தர்சயந்தோ மஹாவித்யா விசாபரமஹ்ய: । சஸிதாஸ்தஸுராபாசே விசாசுக்ருத பவதம் ॥ 38 ॥

சஸிதா:	ஒன்று சொந்த
விசாபர-	} வித்தியாதாரர்களும்
மஹ்ய:	
	மஹாநிகழ்களும்
மஹாவித்யா	மஹாமக்திரவானத்தை
தர்சயந்த:	காண்பித்துக்கொண்டு

அபாசே	ஆகாயத்தில்
தஸு:	கின்றார்கள் ;
பவதம் ச	மலையையும்
விசாசுக்ரு:	பார்த்தார்கள்.

शुश्रुवुश्च तदा शब्दमृषीणां भावितात्मनाम् । चारणानाञ्च सिद्धानां स्थितानां विमलेऽम्बरे ॥

ததா அப்பொழுது
விமலே நிர்மலமான
அம்பரே ஆகாயத்தில்
स्थितानां நின்றனுகொண்டிருந்த
सिद्धानां ஸித்தர்களுடையவும்

चारणानां च சாரணர்களுடையவும்
भावितात्मनां பரமாத்மதயானநிகத்தர்
कषीणां च நிஷிகளுடையவும்
शब्दं शुश्रुवुः சொல்லை கேட்டார்கள்.

एष पर्वतसङ्काशो हनुमान् मारुतात्मजः । तितीर्षति महावेगः समुद्रं मकरालयम् ॥३६॥

मारुतात्मजः வாயுருமாசாசகிய
पर्वतसङ्काशः மலைபோன்ற
महावेगः மிக்க உறுதியுடைய
एषः இந்த

हनुमान् ஹனுமார்
मकरालयं மகாமீன்களுக்கு இருப்
समुद्रं ஆழ்கடலை [பிடமாகிய
तितीर्षति தாண்ட நினைக்கிறார்.

रामार्थं वानरार्थं च चिकीर्षन् कर्म दुष्करम् । समुद्रस्य परं पारं दुष्पापं प्राप्तुमिच्छति ॥

रामार्थं ஸ்ரீராமப்பொருட்டும்
वानरार्थं च வானரர்களின்
பொருட்டும்
दुष्करं மற்றெவரும் செய்தற்
कर्म செயலை [கரிய
चिकीर्षन् செய்ய விரும்பியவராய்

दुष्पापं கிட்டுதற்கரிய,
समुद्रस्य கடலின்
परं पारं எதிர்க் கரையை
प्राप्तुं ஆடைய
इच्छति நினைக்கிறார்.

इति विद्याधराः श्रुत्वा वचस्तेषां तपस्विनाम् । तमप्रमेयं ददृशुः पर्वते वानरर्षभम् ॥३८॥

इति இப்படி
तेषां அந்த
तपस्विनां நிஷிகளுடைய
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
त अந்த

अप्रमेयं அளவில்லாத ஆற்றலை
युद्धे
वानरर्षभं வானரோத்தமனார்
पर्वते மலையிலு
विद्याधराः வித்யாதரர்கள்
ददृशुः கண்டார்கள்.

दुधुवे च स रोमाणि चकम्पे चाचलोपमः । ननाद सुमहानादं सुमहानिव तोयदः ॥३९॥

अचलोपमः மலைக்கு நிகரான
सः அவர்
चकम्पे குலுக்கினார்,
रोमाणि च மயிர்க்களையும்
दुधुवे சிலிரக்கச் செய்தார்;

सुमहान् மிகப் பெருத்த
तोयदः நீர்கொண்ட மேகம்
इव च போலவும்
सुमहानादं பேரொலியை
ननाद முழக்கினார்.

आनुपूर्व्येण वृत्तश्च लाङ्गूलं लोमभिश्चितम् । उत्पतिष्यन् विचिक्षेप पक्षिराज इवोरगम् ॥

உபதிபந்	மேலெழும்ப எண்ணக் கொண்ட அவர்	சி: ச	செறிந் தும் இருக்கிற
ஆநுப்யே	அடிமுதல் துணிவரை யில் முறையே	லாங்கு	வாலை,
வூ	நீண்டுருண்டும்	பசிராஜ:	கருடர்
ரோமபி:	மயிர்களால்	சரம்	பாம்பை
		இவ	சுழந்துவதுபோல்,
		விசேர	சுழந்தி உதறினார்.

तस्य लाङ्गुलपाविद्धमतिवेगस्य पृष्ठतः । दद्वे गरुडेनेव हियमाणो महोरगः ॥ ४१ ॥

அதிவேக	மிக வேகமுடையவரான	गरुडेन	கருடரால்
तस्य	அவருடைய	हियमाणः	இழுக்கப்படும்
पृष्ठतः	பின்புறத்தில்	महोरा:	பெரும்பாம்பு
आविद्धं	சுழந்தி உதறப்பட்ட	इव	போல்,
लाङ्गुलं	வால்,	दद्वे	தோன்றிற்று.

बाहू संस्तम्भयामास महापरिघसन्निभौ । ससाद च कपिः कठ्यां चरणौ सञ्चुकोच च ॥

कपिः	வானார்	कठ्यां च	இடைமையும்
महापरिघ-}	பெரிய கணையமாங்கள்	ससाद	சுருக்கினார்;
सन्निभौ }	போன்ற	चरणौ च	கால்களையும்
बाहू	கைகளை	सञ्चुकोच	மடக்கினார்.
संस्तम्भयामास	அசையாமல் ஊன்றினார்;		

संहृत्य च भुजौ श्रीमांस्तथैव च शिरोधराम् । तेजः सत्त्वं तथा वीर्यपाविवेश स वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீரயவானான	संहृत्य	சுருக்கி
सः	அந்த	तेजः	தேஜஸ்ஸையும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	सत्त्वं च	ஆண்மைமையும்
भुजौ	தோன்களையும்	वीर्यं च	வீரத்தையும்
तथा एव	அப்படியே	तथा	அப்படியே
शिरोधरां	சுருத்தையும்	आविवेश	மேற்கொண்டார்.

मार्गमालोकयन्दूराध्वं पणिहितेक्षणः । रुरोध हृदये प्राणानाकाशमवलोकयन् ॥ ४४ ॥

अध्वं	மேல்	आकाशं	ஆகாசத்தையும்
पणिहितेक्षणः	கொக்கிய கண்களையுடை	अवलोकयन्	உற்றகொக்கியவராய்
दूरान्	தூரத்தினின்ற [யவராய்]	हृदये	கொஞ்சிலுள்ளே
मार्गं	வழியை	प्राणान्	மூச்சை
आलोकयन्	பார்த்துக்கொண்டு	रुरोध	அடக்கினார்.

पद्भ्यां हृदयस्थानं कृत्वा स कपिकुञ्जरः । निकुञ्च कर्णौ हनुमानुत्पतिष्यन् महाबलः ॥

वानरान् वानरश्रेष्ठ इदं वचनमब्रवीत् ॥ ४५ ॥

कपिकुञ्जरः वा नाराक्षेत्रे बद्धः
 पद्म्यां इरண்டு கால்களையும்
 इदं त्रिदशक
 अवस्थानं कृत्वा மனன் றி
 कर्णो निकुञ्ज्य காதுகளை வளைத்து
 उपतिष्ठन् ஆகாயத்தில் பறக்கக்
 கருதிய

महोदधः மஹோபலவானான
 वानरश्रेष्ठः வானரர்களில் சிறந்த
 सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
 वानरान् வானரர்களைப் பார்த்து
 इदं இந்த
 वचनं சொல்லி
 अवधीत् சொன்னார்.

यथा राघवनिर्मुक्तः शरः श्वसनविक्रमः । गच्छेत्तद्वद्गमिष्यामि लङ्कां रावणपालिताम् ॥

राघवनिर्मुक्तः ஸ்ரீராமர் விட்ட
 शरः பாணம்
 श्वसनविक्रमः வாயுவேகமுடையதாய்
 यथा எப்படி
 गच्छेत् போகுகுமே ;

तद्वत् அதுபோலவே
 रावणपालितां ராவணனுல் பாது
 காக்கப்பட்ட
 लङ्कां லங்கையை நோக்கி
 गमिष्यामि போவேன்.

न हि द्रक्ष्यामि यदि तां लङ्कायां जनकात्मजाम् । अनेनैव हि वेगेन गमिष्यामि सुरालयम् ॥

लङ्कायां லங்கா புரியிலே
 तां जनकात्मजां அந்த ஜனகியை
 न द्रक्ष्यामि } காணேனாகில்,
 यदि हि }

अनेन இந்த
 वेगेन एव வேகத்தோடேயே
 सुरालयं हि தேவருலகத்திற்கும்
 गमिष्यामि செல்வேன்.

यदि वा त्रिदिवे सीतां न द्रक्ष्याम्यकृतश्रमः । बद्ध्वा राक्षसराजानमानयिष्यामि रावणम् ॥

त्रिदिवे वा தேவருலகத்திலும்
 सीतां லீையை
 न द्रक्ष्यामि यदि காணேனாகில் ;
 अकृतश्रमः மனம் வருந்தாதவனாய்

राक्षसराजानं அரக்கர்களுக்கரசனாகிய
 रावणं இராவணனை
 बद्ध्वा பிடித்துக்கட்டி
 आनयिष्यामि கொண்டு வருவேன்.

सर्वथा कृतकार्योऽहमेष्यामि सह सीतया । आनयिष्यामि वा लङ्कां समुत्पाद्य सरावणाम् ॥

सर्वथा எவ்விதத்திலும்
 अहं நான்
 कृतकार्यः கார்யத்தை முடித்தவனாய்
 सीतया सह லீையோடு கூடவே
 एष्यामि வருவேன் ;

वा இல்லை என்றால்
 सरावणां ராவணனுடன் கூடிய
 लङ्कां லங்கா புரியை
 समुत्पाद्य அடியோடு பிடுக்கி
 आनयिष्यामि கொண்டு வருவேன்.

एवमुक्त्वा तु हनुमान् वानरान् वानरोत्तमः । उत्पताथ वेगेन वेगवानविचारयन् ॥

सुपर्णमिव चात्मानं मेने स कपिकुञ्जरः ॥ ५० ॥

वानरान् வானரர்களைப் பார்த்து
 एवं இவ்வாறு
 उक्त्वा तु சொல்லிவிட்டு
 वानरोत्तमः வானரச்சேஷ்டரான
 हनुमान् ஹனுமார்

वेगवान् அதி வேகமுடையவராய்
 अविचारयन् மனக்கவலைற்றவராய்
 आनानं தம்மை
 सुपर्णं इव கருடனை போலவே
 मेने நினைத்தார் ;

सारवन्तोऽथ ये वृक्षा न्यमज्जन लवणांभसि । भयादिव महेन्द्रस्य पर्वता वरुणालये ॥

अथ	பிறகு	भयात्	பயத்தினால்
सारवन्तः	வயிரமரன	पर्वताः इव	மலைகள் போல்
वृक्षाः	மரங்கள்	लवणांभसि	உப்புநீருள்ள
ये	எவைகளோர் அனைவர்கள்,	वरुणालये	ஆழ்கடலில்
महेन्द्रस्य	இந்திரனுடைய	न्यमज्जन्	கிழந்து மூழ்கின.

स नानाकुसुमैः कीर्णः कपिः साङ्कुरकोरकैः । शुशुभे मेघसङ्काशः खयोतैरिव पर्वतः ॥

मेघसङ्काशः	மேகம் போன்ற	खयोतैः	மின்பினிப் பூச்சிகளால்
सः कपिः	அந்த வானர்	कीर्णः	கியாபிக்கப்பட்ட
नानाकुसुमैः	பலவகை மலர்களாலும்	पर्वतः	மலை
साङ्कुरकोरकैः	குருத்து மொட்டு	इव	போல,
	இவைகளாலும்,	शुशुभे	விளங்கினார்.

विमुक्तास्तस्य वेगेन मुक्त्वा पुष्पाणि ते द्रुमाः । अवाशीर्यन्त सलिले निवृत्ताः सुहृदो यथा ॥

तस्य	அவனுடைய	मुक्त्वा	உதிர்த்து,
वेगेन	வேகத்தால்	निवृत्ताः	வழிகிட்டுத் திரும்பின
विमुक्ताः	விடுபட்ட	सुहृदः यथा	நட்பினர் போலவே,
ते द्रुमाः	அந்த மரங்கள்	सलिले	நீரில்
पुष्पाणि	புஷ்பங்களை	अवाशीर्यन्त	பாவி வீழ்ந்தன.

लघुत्वेनोपपन्नं तद्विचित्रं सागरेऽपतत् । द्रुमाणां विविधं पुष्पं कपिवायुसमीरितम् ॥ ५९ ॥

द्रुमाणां	மரங்களின்	कपिवायुसमीरितं	வானரரின் காற்றினால்
विचित्रं	நகரவண்ணமுள்ளதும்	तत् पुष्पं	அந்த புஷ்பம் [தறுண்ட
विविधं	பலவகையானதும்	सागरे	ஸமுத்திரத்தில்
लघुत्वेन उपपन्नं	அதிக லேசானதுமான,	अपतत्	கிழந்தது.

ताराचितमिवाकाशं प्रवभौ स महार्णवः ॥ ६० ॥

सः महार्णवः	அந்த பெருக்கடல்	आकाशं इव	ஆகாசம் போல்
ताराचितं	நகரத்திரங்கள் நிரம்பிய	प्रवभौ	திகழ்த்தது.

पुष्पौघेणानुबद्धेन नानावर्णेन वानरः । वभौ मेघ इवोद्यन् वै विद्युद्गणविभूषितः ॥ ६१ ॥

अनुबद्धेन	பின்னொட்டிந்து மேலே	विद्युद्गण-	மின்னக்கொடிகளினால்
	படிந்த	विभूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்ட
नानावर्णेन	பற்பல நிறம்பொருந்திய	उद्यन्	மேலெழந்த
पुष्पौघेण	மலர்களின் குவையினால்,	मेघः इव	மேகம்போலவே,
		वानरः वभौ वै	வானர் விளங்கினார்.

तस्य वेगसमाधूतैः पुष्पैस्तोयमदृश्यत । ताराभिरभिरामाभिरुदिताभिरिवाम्बरम् ॥ ६२ ॥

तस्य	அவருடைய	उदिताभिः	உதித்த
वेगसमाधूतैः	விசைமாத் திதறுண்ட	ताराभिः	நகரத்திரக்களினாலே
पुष्पैः	பூக்களால்	अम्बरे	ஆகாயம்
तोयं	ஐனம்,	इव	போல,
अभिरामाभिः	மிக அழகுற்று	अदृश्यत	காணப்பட்டது.

प्रचर्कष महामेघं समुपोद्घातवियुतम् । प्रवहः कपिराजस्य वायुमार्गे विनिस्सृतः ॥ ६३ ॥

कपिराजस्य	வானரசரேஷ்டருடைய	समुपोद्घातवियुतं	அடிக்கடி உண்டான
मार्गे	வழியில்		மின்னலோடுகூடிய
विनिःसृतः	புறப்பட்ட	महामेघं	பெரு மேகத்தை
प्रवहः वायुः	பெரிய காற்று	प्रचर्कष	இழுத்தது.

समुत्पतितमेघस्य समुद्भूतजलस्य च । सममासीत्तदा रूपं सागरस्याम्बरस्य च ॥ ६४ ॥

समुत्पतितमेघस्य	உயர்வெழுந்த மேகத் தையுடைய	सागस्य च	ஸமுத்திரத்திற்கும்
अम्बरस्य च	ஆகாசத்திற்கும்	तदा	அப்பொழுது
समुद्भूतजलस्य	ஒக்கி உயர்வெழுந்த ஐனத்தையுடைய	रूपं	தோற்றம்
		समं	ஸமமானதாக
		आसीत्	இருந்தது.

तस्याम्बरगतौ बाहू ददृशाते प्रसारितौ । पर्वताग्राद्विनिष्क्रान्तौ पञ्चास्याविव पन्नगौ ॥

तस्य	அவருடைய	विनिष्क्रान्तौ	வெளிக்கிளம்பும்
अम्बरगतौ	ஆகாசமார்க்கத்தில்	पञ्चास्यौ	ஐந்து தையுடைய
प्रसारितौ	நீட்டப்பட்டிருந்த	पन्नगौ	இரண்டு காகங்கள்
बाहू	இரு கைகளும்	इव	போல
पर्वताग्रात्	மலையின் உச்சியிலிருந்து	दृशाते	காணப்பட்டன.

विवन्निव बभौ चापि सोमिमालं महार्णवम् । पिपासुरिव चाकाशं ददृशे स महाकपिः ॥

सः	அந்த	बभौ	கிளங்கினார் ;
महाकपिः	வானரசரேஷ்டர்	आकाशं च	ஆகாசத்தையும்
सोमिमालं	அலைகள் செறிந்த	पिपासुः	பாணம்செய்ய விருப்ப
महार्णवं अपि	பெருங்கடலையும்	इव च	போலவும் [முன்னவர்
विवन् इव	பாணம் செய்பவர்போல	दृशे	காணப்பட்டார்.

तस्य विद्युत्प्रभाकारे वायुमार्गानुसारिणः । नयने विप्रकाशेते पर्वतस्थाविवानलौ ॥ ६५ ॥

वायुमार्गानु- सारिणः	காற்றின் மார்க்கத்தைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற	नयने	கண்களிரண்டும்
तस्य	அவருடைய மின்ன	पर्वतस्थौ	மலை மேலெலிகின்ற
विद्युत्प्रभाकारे	வெள்ளிக்கு நிகரான	अनलौ इव	தீக்கள்போல,
		विप्रकाशेते	கிளங்கின.

पिङ्गे पिङ्गाक्षमुख्यस्य बृहती परिमण्डले । चक्षुषी संपकाशेते चन्द्रसूर्याविवोदितौ ॥६८॥

पिङ्गाक्षमुख्यस्य	வானரச்சீரேக்டருடைய	परिमण्डले	பரிமண்டலத்தில்
पिङ्गे	பிங்கள வர்ணமான	उदितौ	உதயமான
बृहती	பெரிய	चन्द्रसूर्यौ इव	சந்திரஸூர்யர்போல்
चक्षुषी	இரண்டு கண்கள்	संपकाशे	நன்கு விளக்கின.

मुखं नासिकया तस्य ताम्रया ताम्रपावभौ । सन्ध्यया समभिस्पृष्टं यथा सूर्यस्य मण्डलम् ॥

तस्य	அவருடைய	सन्ध्यया	சந்தியின் செம்மையினால்
ताम्रया	சிவந்த	समभिस्पृष्टं	வயாபிக்கப்பட்ட
नासिकया	முக்கினால்	सूर्यस्य मण्डलं	ஸூர்ய மண்டலம்
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்.	यथा आवभौ	போல விளக்கிற்று.

लाङ्गूलञ्च समाविद्धं पुवमानस्य शोभते । अम्बरे वायुपुत्रस्य शक्रध्वज इवोच्छ्रितः ॥७०॥

पुवमानस्य	தாவுகிற	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
वायुपुत्रस्य	வாயுகுமாரருடைய	उच्छ्रितः	உயர்த்தி நாட்டப்பட்ட
समाविद्धं	உயரவெடுத்த	शक्रध्वजः इव	இந்திர த்வஜம்போல
लाङ्गूलं च	வாலும்	शोभते	திகழ்ந்தது.

लाङ्गूलचक्रेण महान् शुक्रदंष्ट्रोऽनिलात्मजः । व्यरोचत महापद्मः परिवेपीव भास्करः ॥

शुक्रदंष्ट्रः	வெளுத்த கோரைப் பற்களை யுடையவரும்	अनिलात्मजः	வாயுகுமாரர்
महान्	மற்றி மையுடையவரும்	लाङ्गूलचक्रेण	வாலின் வட்டத்தினால்
महापद्मः	மிகச் சிறந்த புத்தியுடையவருமான	परिवेपी	பரிவேடம் சூழ்ந்த
		भास्करः इव	சூரியன் போல்
		व्यरोचत	விளக்கினார்.

स्फुग्देशेनाभिनाम्नेण रराज स महाकविः । महता दारितेनेव गिरिगैरिकधातुना ॥७२॥

सः महाकविः	அந்த பெரிய வானரசர்	दारितेन	பிளக்கப்பட்ட
अभिनाम्नेण	மிகச் சிவந்த	गैरिकधातुना	கைரிகமென் னூக் கானிக்
स्फुग्देशेन	வாஸினடியினால்	गिरिः इव	மலை போல் [கல்லினால்]
महता	பெரிய	रराज	விளக்கினார்.

तस्य वानरसिंहस्य पुवमानस्य सागरम् । कक्षान्तरगतो वायुर्जीमूत इव गर्जति ॥ ७३ ॥

सागरं	ஸமுத்திரத்தை	कक्षान्तरगतः	கக்சங்கலினிடை சினின்
पुवमानस्य	தாண்டுகின்ற	वायुः	காற்று [றும் தென்றின]
तस्य	அந்த	जीमूतः इव	கருமுகில் போல
वानरसिंहस्य	வானரத்தகைவருடைய	गर्जति	முழங்கிற்று.

श्वेताश्वघ्नराजीव वायुपुत्रानुगामिनी । तस्य सा शुशुभे छाया वितता लवणांभसि ॥

लवणांभसि உவர்க்கட்களில்
 விரதா வித்தா
 वायुपुत्रानु- } वायுபுத்திரனாப் பின்
 गामिनी } தொடர்ந்து செல்கின்ற
 तस्य அவருடைய

பா லாபா அந்த நிழல்
 श्वेताश्वघ्नराजी வெண்மை கிறமுள்ள மே
 इव அங்கனின் அடர்க்க
 शुशुभे போல [வரிசை
 விளங்கிற்று.

शुशुभे स महातेजा महाकायो महाकपिः । वायुमार्गे निरालम्बे पक्षवानिव पर्वतः ॥

महातेजा: சிறந்த தேஜஸ்ஸையுடையவரும்
 महाकायः மிகப்பெரிய திருமேனியுடையவரும்
 महाकपिः வானார்களுள் சிறந்தவ
 स: அவர் [ருமாயிய

निरालम्बे பிடிப்பில்லாத
 वायुमार्गे वाயுமார் க்கத்திலே
 पक्षवान् சிறகுகளுடன் கூடிய
 पर्वतः மலை
 इव போல
 शुशुभे விளங்கினார்.

येनासौ याति बलवान् वेगेन कपिकुञ्जरः । तेन मार्गेण सहसा द्रोणीकृत इवार्णवः ॥

बलवान् பலவானும்
 कपिकुञ्जरः வானாச்சேரேஷ்டருமான
 असौ இவர்
 येन मार्गेण எந்த வழியினால்
 वेगेन வேகமாய்
 याति செல்லுகின்றாரோ ;

तेन அதினாலேயே
 सहसा விரைவாக
 अर्णवः சாகரம்
 द्रोणीकृतः इव பெரிய கப்பலையாகச்
 செய்யப்பட்ட தபோல
 இருக்கிற.

आपाते पक्षिसङ्घानां पक्षिराज इव व्रजन् । हनुमान् मेघजालानि प्रकर्षन् मारुता यथा ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 पक्षिसङ्घानां பறவைக்கூட்டங்களின்
 आपाते மார்க்கத்தில்
 पक्षिराजः इव பக்திராஜர் போல

व्रजन् போய்க்கொண்டு,
 मारुतः यथा வாயுபோல
 मेघजालानि முகிற் கூட்டக்களையும்
 प्रकर्षन् இழுத்து சென்றார்.

पाण्डुरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्ठाकानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

कपिना வானாரால்
 आकृष्यमाणानि இழுக்கப்பட்ட

पाण्डुरारुण- } வெண்மை, செம்மை
 वर्णानि } இந்த கிறமுடையவைகளாயும்

महाभ्राणि பெருமேகங்கள்

नीलमाञ्जिष्ठा- } நீலம், மஞ்சள் முதலிய
 कानि च } கிறமுடையவைகளாயும்
 चकाशिरे திகழ்த்தன.

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥

अभ्रजालानि மேகக்கூட்டங்களிலே
 पुनः पुनः அடிக்கடி
 प्रविशन् துண்டிப்பவராய்,
 निष्पतन् च வெளிப்படுபவராய்

प्रच्छन्नः च மறைகிறவரும்
 प्रकाशः च பிரகாசிக்கின்றவருமான
 चन्द्रमा: इव சுந்தரன் போலவே
 लक्ष्यते காணப்பட்டார்.

पुवमानन्तु तं दृष्ट्वा पुवङ्गं त्वरितं तदा । ववर्षुः पुष्पवर्षाणि देवगन्धर्वदानवाः ॥ ९२ ॥

ததா அப்பொழுது
 த்வரितம் விரைவாக
 புவமான் தாவிச்செல்கிற
 த் புவங்க அந்த வானரை
 தேவர்கள், கந்தர்வர்கள்
 தானவர்கள்

து இச்சந்தர்ப்பத்தில்
 தூஷா கண்டு
 புஷ்வர்ஷாணி பூமரிகளை
 வவபு: பொழிந்தனர்.

तताप न हि तं सूर्यः पुवन्तं वानरेश्वरम् ।

ததா அப்பொழுது
 ராமகாரிய- } ஸ்ரீராமகார்யம் முடியும்
 சித்தியை } பொருட்டு
 சூர்ய: ச சூர்யபகவானும்
 புவந்த் தாவிச்செல்கிற

सिषेवे च तदा वायू रामकार्यार्थसिद्धये ॥

த் அந்த
 வானேசுவர் வானரச்ரேஷ்டரை
 ந ததா கடவில்லை;
 வாயு: ஹி வாயுவோ
 சிசேவே குளிர்த்து வீசினார்.

ऋषयस्तुष्टुबुधैर्न पुवमानं विहायसा । जगुश्च देवगन्धर्वाः प्रशंसन्तो महौजसम् ॥ ९४ ॥

விடாயசா அகாசமார்க்கத்தோடு
 புவமான் ன் தாவிச்செல்கிற இவரை
 ஋ய: ச ரிஷிகளும்
 துஸு: புகழ்ந்தார்கள்;

தேவகந்தர்வா: ச தேவர்களும் கந்தர்வர்களும்
 மஹௌசம் மஹாபராக்கிரமசாலியை
 ப்ரஸந்த: ஜகு: புகழ்ந்து பாடினார்கள்.

नागाश्च तुष्टुबुधैर्ना रक्षांसि विबुधाः खगाः । प्रेक्ष्य सर्वे कपिवरं सहसा विगतकुमम् ॥

ரக்ஷாंसி இராக்கதர்களும்
 ஸகா: ஆகாசவாஸிகளான
 சர்வே நாगा: எல்லா நாகர்களும்
 யக்ஷா: யக்ஷர்களும்
 விபுதா: ச தேவர்களும்

கபிவர் வானரோத்தமரை
 விதகுமம் சிரமபின் தியிருப்பவராய்
 ப்ரேக்ஷ்ய கண்டு
 சஹசா புன்னகையோடு
 துஸு: புகழ்ந்தார்கள்.

तस्मिन् पुवगशार्दूले पुवमाने हनूमति । इक्ष्वाकुकुलमानार्थी चिन्तयामास सागरः ॥ ९६ ॥

தஸ்மிந் அந்த
 புவகசார்கூலே வானரச்ரேஷ்டரான
 ஹநூமதி ஹநூமார்
 புவமனே தாண்டுகையில்

சாஹர: ஸமுத்திர ராஜன்
 இக்ஷ்வாகு- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை
 மானார்த்தி } பருமாளிக்கவேண்டி
 சிந்தயாமாச சிந்திக்கஹற்றான்.

साहाय्यं वानरेन्द्रस्य यदि नाहं हनूमतः । करिष्यामि भविष्यामि सर्ववाच्यो विवक्षताम् ॥

வானேந்த்ரஸ்ய வானரோத்தமரரவிய
 ஹநூமத: ஹநூமாருக்கு
 அஹ் நான்
 சாஹாய்யம் } ஸகாயம் செய்யாது
 கரிஷ்யாமி யதி } போவேனாகில்

விவக்ஷதா வாய் படைத்தவர்க
 ஸர்வவாக்ய: வாய் வந்தபடி பழிக்கத்
 கக்கவனாய்
 மவிஷ்யாமி ஆவேன்.

अहमिक्ष्वाकुनाथेन सगरेण विवर्धितः । इक्ष्वाकुसचिवश्चायं नावसीदितुमर्हति ॥ ९८ ॥

அஃ நான்
இக்ஷ்वाகுநாதேன இக்ஷ்வாகு நாதனுன
சகரேண ஸகரரால்
வिवर्धितः வளர்க்கப்பட்டவன் ;

अयं च इवमेव
इक्ष्वाकुसचिवः इक्ष्वाकु குலத்தோரு
க்கு ஸஹாயம் புரிபவர் ;
अवसीदितुं தன் புறவதற்கு
न अर्हति (இவர்) உரியவரல்லர்.

तथा मया विधातव्यं विश्रमेत यथा कपिः । शेषश्च मयि विश्रान्तः सुखेनातिपतिष्यति ॥

கபி: வரணர்
यथा எப்படிச்செய்தால்
विश्रमेत இளைப்பாறுவதோ
तथा அப்படி
मया என்னால்
विधातव्यं செய்துவதைக்கத்தக்கது ;

च अतुल्यमिन्दि
मयि என்னிடத்தில்
विश्रान्तः இளைப்பாறின்வராய்
सुखेन அனுகூலமாய்
शेष எஞ்சியதை
अतिरतिष्यति கடந்து விடுவார்.

इति कृत्वा मतिं सार्धं समुद्रश्छन्नमभसि ।

சமுद्र: ஸமுத்திர ராஜன்
इति மேலேகண்டபடி
सार्धं நலமாண்
मतिं कृत्वा கருத்தைக்கொண்டு
अभसि ஜலத்தில்

हिरण्यनाभं मैनाकमुवाच गिरिसत्तमम् ॥

छन्न (முழு) மறைத்திருக்கிற
गिरिसत्तमं பர்வத ராஜனா
हिरण्यनाभं ஹிரண்யநாபமென்னும்
मैनाकं மைனாகத்தைப்பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

त्वमिहासुरसङ्घानां पातालतलवासिनाम् ।

गिरिश्रेष्ठ किरिச்சேஷ்டனே ,
पातालतल- } பா தாளதலையில் வ
वासिनां } எதிக்கின்ற
असुरसङ्घानां அசுரர்கூட்டங்களுக்கு
परिव: வழியடைக்கும் தாழ்ப்
பாளாயக

देवराज्ञा गिरिश्रेष्ठ परिवः सन्निवेशितः ॥

२४ ४
इह இங்கு
देवराज्ञा தேவராஜனும்
सन्निवेशितः ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்ட
இருக்கிறாய்.

त्वमेषां जातवीर्याणां पुनरेवोत्पतिष्यताम् ।

जातवीर्याणां வளர்க்கத்தோன்வளியுற்று
पुनः மறுபடியும்
उत्पतिष्यतां மேலெழு விரும்புகின்ற
एषां இவர்களுக்கு
अप्रमेयस्य மறந்தான

पातालस्याप्रमेयस्य द्वारमावृत्य तिष्ठसि ॥

पातालस्य பா தாளத்தில்
द्वारं வழியை
आवृत्य एव மடைத்தக்கொண்டு
त्वं ४
तिष्ठसि கிடக்கிறாய்.

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव शक्तिस्ते शैल वर्धितुम् । तस्मात् सञ्जोदयामि त्वामुत्तिष्ठ गिरिसत्तम ॥

शैल பர்வதமே!
ते च உனக்குத்தான்
तिर्यक् குறுக்காகவும்
ऊर्ध्व மேலும்
अधः கீழும்

वर्धितुं शक्ति: வளர சக்தியுண்டு ;
गिरिसत्तम பர்வதச்சேஷ்டனே !
तस्मात् एव ஆனதால் தான்
त्वं सञ्जोदयामि உன்னை வேண்டுகிறேன்
उत्तिष्ठ வளர்வாயாக.

स एष कपिशार्दूलस्त्वामुपयैति वीर्यवान् । हनुवान् रामकार्यार्थं भीमकर्मा स्वमाप्नुतः ॥

ஏஷ: கபிஷார்கூ: இந்த வானரோத்தமர
 ஹனுமான் ஹனுமான் [கிய
 ராமகார்யம் பூராமகார்யத்திற்காக
 भीमकर्मा பயங்கரமான கார்யத்
 தையும் செய்பவராய்
 वीर्यवान् மிகு பராக்ரீம முடைய
 வராய்

ஸ் ஆகாயத்தில்
 आप्नुत: மேலெழுந்து பறக்கின்
 ருர் ;
 त्वां उपरि உனக்கு நேராக மேலே
 सः ஆவர்
 प्रति வருகிறார்.

अस्य साह्यं मया कार्यमिक्ष्वाकुकुलवर्तिनः । मम हीक्ष्वाकवः पूज्याः परं पूज्यतमास्तव ॥

अस्य साह्यं இவருக்கு ஸஹாயம்
 मया என்னால்
 कार्यम् செய்தே தீரவேண்டியது.
 इक्ष्वाकवः இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர்
 मम எனக்கு [கள்
 पूज्याः பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் ;

तव हि உனக்கும்
 इक्ष्वाकु- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்
 कुलवर्तिनः } தவர்கள்
 परं மிகவும்
 पूज्यतमाः அதிகமாய் பூஜிக்கத்தக்க
 வர்கள்.

कुरु साचिव्यमस्माकं न नः कार्यमतिक्रमेत् । कर्तव्यमकृतं कार्यं सतां मन्युमुदीरयेत् ॥

अस्माकं நமக்கு
 साचिव्यं कुरु நன்மை செய் ;
 नः कार्यं நம்முடைய காரியம்
 न अतिक्रमेत् செய்யத் தவறப்படாது ;
 कर्तव्यं कार्यं செய்தற்குரிய செயல்

अकृतं தக்ககாலத்தில் செய்
 யப்படாதாயின்
 सतां ஸாதுக்களுக்கு
 मन्युं குறையை,
 उदीरयेत् உண்டுபண்ணும்.

सलिलादूर्ध्वमुत्तिष्ठ तिष्ठस्वेष कपिस्त्वयि ।

सलिलात् ऊर्ध्वं நீரின்னில மேல்
 उत्तिष्ठ எழுந்திரு ;
 पुवतां वरः च ,தாண்டுகிறவருட் கிறந்த
 अस्माकं நமக்கு [வரும்
 अतिथिः च அதிதியும்

अस्माकमतिथिश्चैव पूज्यश्च पुवतां वरः ॥

पूज्यः एव பூஜ்யகுமான
 एषः இந்த
 कपिः வானார்
 स्वयि உன் மீது
 तिष्ठतु சுற்று தங்கியிருக்கட்டும்.

चामीकरमहानाम देवगन्धर्वसेवित । हनुमांस्त्वयि विश्रान्तस्ततः शेषं गमिष्यति ॥१०८॥

देवगन्धर्व- } தேவர்களும் கந்தர்வர்க
 सेवित } ளும் தங்கியிருக்கப்
 பெற்றவனை
 चामीकरमहानाम பொன்மயபரண முடியைய
 हनुमान् ஹனுமான் [முடையவனை

स्वयि உன்னிடத்தில்
 विश्रान्तः துளைப்பாறின்வராய்
 ततः பிறகு
 शेषं गमिष्यति எஞ்சியதை செல்வார்.

काकुत्स्थस्यानृशंस्यश्च मैथिल्याश्च विवासनम् । अपञ्च पुवगेन्द्रस्य समीक्ष्योत्थातुर्महसि ॥

काकुत्स्थस्य காசுத்தனுடைய
 आनृशंस्यं च கொளஜன்பத்தையும்
 मैथिल्याः மைதிலியின்
 विवासनं च அயலூரினிருத்தலையும்

पुवगेन्द्रस्य வானரச்சேரக்கடரின்
 अमं च இளைப்பையும்
 समीक्ष्य நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்
 उत्थातुं மேலெழுவதற்கு
 महसि உரியனாகக் கடவை.

हिरण्यनाभो मैनाको निशम्य लवणांभसः । उत्पपात जलात्तूर्णं महाद्रुमलतायुतः ॥११०॥

மஹாபும: } பெருமரங்களும், கொடி
லதாயுத: } களும் செறிந்த
ஹிரண்யநாப: } பொன் முடி கையுடைய
மீனாக: } மீனாகம்

லவணாம்பச: } மழுத்திர ராஜனுக்கு
நிசம்ய } செவி கொடுத்துக்கேட்டு
ஜலாத் } ஜலத்திலின்றும்
தூர்ண உத்பபாத் } விரைவாக மேலெழுந்தது.

स सागरजलं भित्वा बभूवाभ्युत्थितस्तदा । यथा जलधरं भित्वा दीप्तरश्मिर्दिवाकरः ॥

சாஹரஜல் } கடல் நீரை
பித்வா } பிளந்துகொண்டு
ததா } அப்பொழுது
அப்யுத்தித: } மேலெழுந்த
ச: } அது (மீனாகம்),
ஜலதரம் } மேகத்தை

பித்வா } பிளந்துகொண்டு
தீப்தரஸி: } பிரகாசிக்கும்பிரணங்களை
யுடைய
திவாகர: } சூரியபகவான்
யதா } போல்
வபூவ } விளங்கிற்று.

स महात्मा मुहूर्तेन पर्वतः सलिलावृतः । दर्शयामास शृङ्गाणि सागरेण नियोजितः ॥

சலிலாவ்ரத: } ஜலத்திலாழ்த்திருந்த
ச: மஹாத்மா } அந்த மஹாமஹிமை
பர்த: } பரவதம் [மேல்
சாஹரேண } மழுத்திர ராஜனுல்
நியோஜித: } வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட
டதாய்

சுஹூர்தேன } முகூர்த்த காலத்துக்
குன்றே
சுரங்காணி } சிகரங்களை
தர்சயாமாச } வெளியில் தெரிபக்காட்
யிற்று.

शतकुम्भनिभैः शृङ्गैः सकिन्नरमहोरगैः । आदित्योदयसङ्काशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् ॥

तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः पर्वतस्य समुत्थितैः । आकाशं शस्त्रसङ्काशमभवत् काञ्चनप्रभम् ॥

சாதகும்பநிமைய: } பொன் மயமானவும்
சகிந்நர- } கின்னரர், மஹோரகர்கள்
மஹோரக: } ஒருடன் கூடினவும்
ஆதித்யோதய- } சூரிய உதயத்திற்கு நிக
சங்காச: } ரானவும்
அம்பர: } ஆகாயத்தை
அலிங்கி: இவ் } உராய்ப்பணங்களிப்போது
சமூத்தித: } உயரக்கினம்பிய [ருக்கிற

சுரங்க: } சிகரங்களினால்
பர்தஸ } மலையினுடைய
தப்தஜாம்பூநத: } உருக்கின தங்கமயமான
சுரங்க: } கொடி முடி களால்
சஸ்த்ரங்காச } இரும்பு போன்ற
ஆகாச } ஆகாயம்
காஞ்சனப் } பொன்னினம்பித்தாய்
மவத் } ஆகிறது

जातरूपमयैः शृङ्गैर्भ्राजमानैः स्वयंप्रभैः । आदित्यशतसङ्काशः सोऽभवद्भिरसत्तमः ॥११५॥

சுரரூபமைய: } இயற்கை ஒளியுடைய
வாய்
ஜாதரூபமைய: } பொன் மயமானவும்
ஆஜமான: } மிக்க விளங்குவனவு
சுரங்க: } கொடி முடி களால் [காண

ச: } அந்த
பிரிசத்தம: } பர்வதத்தோம்பம்
ஆதித்ய- } ஒளியிறகன் நூற்றுவர்க
சதஸங்காச: } ஒருக்கு நிகராக
அவத் } திகழ்த்தது.

तमुत्थितमसङ्गेन हनुमानयतः स्थितम् । मध्ये लवणतोयस्य विघ्नोऽयमिति निश्चितः ॥

लवणतोयस्य உப்புக்கடலின்
मध्ये நடுவில்
असङ्गेन उत्थितं தனியாக மேலெழுந்ததாய்
अयतः स्थितं எதிரில் அசைவா திருக்கிற

तं அதை,
अयं विघ्नः "இது ஓர் இடைபுது"
इति என்று,
हनुमान् निश्चितः ஹனுமார் கருதினார்.

स तमुच्छ्रितमत्यर्थं महावेगो महाकपिः । उरसा पातयामास जीमूतमिव मारुतः ॥ ११७ ॥

सः महावेगः அந்த வெகுவேகமுடைய
महाकपिः வானரச்சேஷ்டர்
अत्यर्थं उच्छ्रितं மிகவும் உயர்ந்திருக்கிற
तं அதை,

मारुतः காற்றானது
जीमूतं इव மேகத்தை போல்
उरसा மார்பினால்
पातयामास தன்னி வீழ்த்தினார்.

स तदा पातितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । बुद्ध्वा तस्य कपेर्वेगं जहर्ष च ननन्द च ॥

तेन कपिना அந்த வானரனால்
पातितः सः வீழ்த்தப்பட்ட அந்த
पर्वतोत्तमः பர்வதோத்தமன்
तदा அப்பொழுது

तस्य कपेः அந்த வானரனுடைய
वेगं बुद्ध्वा ஸாமர் த்தியத்தை கண்டு
जहर्ष च வியப்புற்றான்
ननन्द च அதோடு மகிழ்ந்தான்.

तमाकाशगतं वीरमाकाशे समुपस्थितः । प्रीतो हृष्टमना वाक्यमब्रवीत् पर्वतः कपिम् ॥

मानुषं धारयन् रूपमात्मनः शिखरे स्थितः ॥ ११९ ॥

आकाशे ஆகாசத்தில்
समुपस्थितः மேலெழுந்து நின்ற
पर्वतः प्रीतः பர்வதம் ப்ரீதியுற்று
हृष्टमना மகிழ்ந்து
मानुषं रूपं மாண்ட ரூபம்
धारयन् கொண்டு
आत्मनः शिखरे தனது சிகரத்தில்

स्थितः நின்றனுகொண்டு,
आकाशगतं வானிலுள்ள
वीरं வீரமுள்ள
त அந்த
कपिं வானரரைப் பார்த்து
वाक्यं இந்த பொழியை
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

दुष्करं कृतवान् कर्म त्वमिदं वानरोत्तम

॥ १२० ॥

वानरोत्तमं வானரச்சேஷ்டரே! நீர்
दुष्करं மத்தெவராலும் செய்ய
முடிவாத

इदं இந்த
कर्म கார્યத்தை
कृतवान् செய்தீர்.

निपत्य मम शृङ्गेषु विश्रमस्व यथासुखम्

॥ १२१ ॥

मम शृङ्गेषु என்னுடைய சிகரங்களில்
निपत्य தங்கி

यथासुखं சுகராக
विश्रमस्व இளைப்பாறும்.

राघवस्य कुले जातैरुदधिः परिवर्धितः ।

स त्वां रामहिते युक्तं प्रत्यर्पयति सागरः ॥

उदधिः ஸமுத்திரம்
राघवस्य ஸ்ரீராமவருடைய
कुले குலத்தில்
जातैः முன்புதோன்றியவர்க

सः அந்த
सागरः சமுத்திர ராஜர்
रामहिते ஸ்ரீராம நன்னையின்
युक्तं त्वां புகுந்த உம்மை
प्रति அகற்கு கைம்மாறாக
अर्पयति பூஜிக்கினார்.

परिवर्धितः நன்கு பெரியதாக் கப்பட்டது;

கூதே ச பரிகர்த்தவ்யமேஷ ஧்ம: சநாதன: । சோ஽ய் தத்யதிகாரார்த்தி த்வத்: சமான்மஹதி ॥

கூதே ச	செய்த கன் றிக்கு	பரிகாரார்த்தி	பிரதிபுபகார்த்தைதச்
பரிகர்த்தவ்யம்	கைம்மமாறுசெய்யவேண்		செய்துவிடவிரும்பினார்;
ஈய:	இது [ஓம்;	ஈய்	இவர்
சநாதன: ஧்ம:	ஸநாதன தர்மம்;	த்வத்:	உம்மிடமிருந்து
தந்	ஆனையால்	சமான்	கௌரவத்தை
ச:	அவர்	மஹதி	அடைவதற்கவர்.

த்வநிமிசமநேனாஹ் வஹுமானாத் ப்ரவோதித: । யோஜனானாं சதஸ்யாபி கபிரேஷ சமாயுத: ॥
தந் சானுபு வித்ரான்த: சேஷ் மக்ரமதாமதி । திஸு த்வ் கபிஷாஹ் மயி வித்ரமய் மய்யதாமு ॥

கபி:	கவனார்	அநே	இவரால்
யோஜனானாं	யோஜனைகளின்	த்வநிமிசம்	உமக்காக
சதே ச	தூற்றையும்	வஹுமானாத்	கண்டிப்பால்
சமாயுத:	ஒருமிக்கத் தாண்டு	ப்ரவோதித:	ஏகப்பட்டேன்;
ஈய:	இவர் [முர்;	அபி	ஆனையால்,
தந் சானுபு	உனது தர்ப்பவரைகளிலே	கபிஷாஹ்	மேறு கடுவா!
வித்ரான்த:	இளைப்பாறினவராய்	த்வ் திஸு	நீர் சற்று தங்கும்;
சேஷ் மக்ரமதா	எஞ்சியதை கடக்கட்டும்	மயி வித்ரமய்	என்னிடத்தில் இளைப்பா
மதி அஹ்	என்று கான்	மய்யதாமு	நிமிட்டுசெல்லவேண்டும்,

ததிதம் கந்நவத் ச்ராது கந்நமூலபுலம் வஹு । ததாஸ்தாஹ் ஹரித்ரேஷு வித்ரான்தோஸுமபிஷ்யதி ॥

ஹரித்ரேஷு	வானரச்சேரத்தோ	வஹு கந்நமூல-	விசேஷமான கந்தமூல
தந்	ஆனையால்	புலம் வஸ்தாஹ்	பழக்களை உண்டு
தந் இதம்	அவருடைய இத்த	வித்ரான்த:	இளைப்பு தீர்த்தவராய்
ச்ராது கந்நவத்	கல்ல மணம் விசயின்ற	அஸுமபிஷ்யதி	உடனே செவ்விராக.

அஸாகமபி சம்வந்ந: கபிஸுஸ்ய த்வயாஸ்தி வை । மக்ரயாதஸ்திஸு லோகேஸு மஹாஸுணபரிஷத: ॥

கபிஸுஸ்ய	வானரச்சேரத்தோ	விஸு லோகேஸு	மூன்றுகைகளிலும்
மஹாஸுணபரிஷத:	விசேஷ குணவான் களை	மக்ரயாத: வை	பிரசுத்திபெற்றதன்றோ;
	எதிர்கொண்டு ஸத்தகரிக்க	அஸாகம் அபி	எங்களுக்குக் கூட
	வேண்டுமென்பது	த்வயா	உமமோடு
		சம்வந்ந: அஸி	ஒரு ஸம்பந்தம் உண்டு.

வேகவந்த: புவந்தோ யே புவகா மாகுதாஸ்தி । தைவா் முஸ்யதம் மந்யே த்வாமஹ் கபிகுஜர ॥

கபிகுஜர	வானரச்சேரத்தோ	தைவா்	அவர்களுள்
மாகுதாஸ்தி	வாயுக்குமாரோ	முஸ்யதம்	மிகிறத்தவராக
யே புவகா:	எந்த வானரர்கள்	வை	உம்மை
வேகவந்த:	வேகமுடையவர்களோ	அஹ்	நான்
புவந்த:	தாவவல்லவர்களோ	மந்யே	மதிக்கிறேன்.

अतिथिः किल पूजार्हः माकृतोऽपि विजानता । धर्मं जिज्ञासमानेन किं पुनस्त्वादृशो महान् ॥

धर्मं	தருமத்தை	पूजार्हः किल	பூஜை செய்வதற்குரியவன் என்பது ஸம்பிரதாயம்;
जिज्ञासमानेन	உணரவிருப்பங்கொண்ட	त्वादृशः	உம்மைபோன்ற
विजानता	விவேகியாலே	महान्	மஹாத்மா என்றால்
अतिथिः	அதிதி	किं पुनः	கேட்க வேண்டுமோ?
माकृतः अपि	அற்புனாகிருந்தாலும்		

त्वं हि देववरिष्ठस्य मारुतस्य महात्मनः । पुत्रस्तस्यैव वेगेन सदृशः कपिकुञ्जर ॥१३०॥

कपिकुञ्जर	கபிகொமணியே	मारुतस्य पुत्रः	வாயுயின் புத்திரர்.
त्वं हि	நீரே	वेगेन	வேகத்தினால்
देववरिष्ठस्य	தேவர்களுள் சிறந்த	तस्य एव	அவருக்கே
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	सदृशः	ஒப்பிடத்தக்கவர்.

पूजिते त्वयि धर्मज्ञ पूजां प्राप्नोति मारुतः । तस्मात् त्वं पूजनीयो मे शृणु चाप्यत्र कारणम् ॥

धर्मज्ञ	அறமுணர்ந்தவரே!	तस्मात् त्वं	ஆகையினால் நீர்
त्वयि पूजिते	நீர் பூஜிக்கப்பட்டால்	मे पूजनीयः	எனக்கு பூஜிக்கத்தக்க
मारुतः	வாயுதேவர்	अस्य	இவ்விஷயத்தில் [கவர்
पूजां प्राप्नोति	பூஜையை ஏற்றுக்கொண்டவராவார்;	अपि	இன்னமொரு
		कारणं च शृणु	காரணத்தையும் கேளும்.

पूर्वं कृतयुगे तात पर्वताः पक्षिणोऽभवन् । ते हि जम्बुर्दिशः सर्वा गरुडानिलवेगिनः ॥

तात	அப்பா!	ते गरुडानिल-वेगिनः	அவைகள் கருடவேகத்தையும் வாயுவேகத்தை யமுடையனவாய்
पूर्वं कृतयुगे	ஆதிகாலத்திலே கிருக		
पर्वताः हि	மலைகளும் [யுகத்திலே		
पक्षिणः	இறகுடையவைகளாய்	सर्वा दिशः	எல்லா திக்குகளிலும்
अभवन्	இருந்தன.	जम्बुः	பறந்து சென்றன.

ततस्तेषु मयातेषु देवसङ्घाः सहर्षिभिः । भूतानि च भयं जम्बुस्तेषां पतनशङ्कया ॥

तेषु	அவைகள்	तेषां	அவைகள்
मयातेषु	பறந்து திரிந்தபோது	पतनशङ्कया	மேல்விழுமோ வென் னுஞ் சங்கையினாலே
ऋषिभिः सह	ரிஷிகளோடுகூட		
देवसङ्घाः	தேவகணங்களும்	ततः	அவைகளிடத்தினின்றும்
भूतानि च	தெய்வ ஸங்கல்ப்பத்தாலுண்டான சேதஞ்சே தனவஸ்துக்களும்	भयं	பயத்தை
		जम्बुः	அடைந்தன.

ततः क्रुद्धः सहस्राक्षः पर्वतानां शतक्रतुः । पक्षाश्चिच्छेद् वज्रेण तत्र तत्र सहस्रशः ॥

ततः अतனுல்
 शनकः: தூறுயந்தும் செய்த
 सहस्रक्षः ஆயிரம் கண்ணன்
 (இந்திரன்)
 कुडु: கோபம் கொண்டவனாய்

वज्रैः வஜ்ராயுதத்தினாலே
 पर्वतानां पक्षान् மலைகளின் இறகுகளை
 तस तत्र அங்கங்கே
 सहस्रशः ஆயிரம் துண்டங்களாக
 विशिष्टः வெட்டினான்.

स मासुपगतः क्रुद्धो वज्रमुद्यम्य देवराट् । ततोऽहं सहसा क्षिप्तः श्वसनेन महात्मना ॥

कुडु: கோபம் கொண்ட
 सः देवराट् அந்த தேவரத்திரன்
 वज्रं வஜ்ராயுதத்தை
 उद्यम्य ஓங்கிக்கொண்டு
 मां उपगतः என்னை நெருங்கினான் ;

ततः அப்பொழுது
 महात्मना மஹாத்மாவான
 श्वसनेन வாயுதேவரால்
 अहं सहसा நான் விசைவாக
 क्षिप्तः தள்ளிக்கிடப்பட்டேன்.

अस्मिन् लवणतोये च प्रक्षिप्तः पुत्रगोत्तम । गुप्तपक्षसपयश्च तव विशाऽभिरक्षितः ॥

पुत्रगोत्तम துவாளாச்சேந்தலே !
 अस्मिन् இந்த
 लवणतोये உப்புநீர்க் கடலில்
 प्रक्षिप्तः च ஆழ்த்தியழுக்கப்பட்ட
 வனாயும்

गुप्तपक्षसपयश्च பழுதபடாது கிதகு
 முழுதுமுள்ளவனாயும்
 तव विशा உமது தந்தினாலே
 अभिरक्षितः நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட
 டேன்.

ततोऽहं मानयामि त्वां मान्यो हि मम मारुतः । त्वया मे ह्येष सम्बन्धः कपिमुख्य महागुणः ॥

ततः ஆணையால்
 अहं நான்
 त्वां मानयामि உம்மை பூணிக்கின்றேன் ;
 मम என் ஹடைய
 मान्यः பூணைக் குரியவன்
 मारुतः हि வாயுபகவானே ;

कपिमुख्य கடுசிகாமணியே !
 त्वया உம்மோடு
 मे எனக்கு
 एषः सम्बन्धः இந்த சம்பந்தம்
 महागुणः हि மஹாகுணமுடைய
 தன்னை ?

तस्मिन्नेवं गते कार्ये सागरस्य ममैव च । प्रीतिं प्रीतमनाः कर्तुं त्वमर्हसि महाकपे ॥

महाकपे மஹாகபியே !
 तस्मिन् कार्ये அந்த காரியம்
 एवं இப்படி
 गते நடந்திருக்கின்றமையால்
 त्वं நீர்

प्रीतमना: மனமகிழ்வுற்றவராய்
 सागरस्य கடலரசனுக்கும்
 मम एव च எனக்கும்
 प्रीतिं कर्तुं அனுக்கரகம் செய்ய,
 अर्हसि தக்கவராகின்றீர்.

श्रमं मोक्षय पूजाञ्च गृहाण कपिसत्तम । प्रीतिञ्च बहु मन्यस्व प्रीतोऽस्मि तव दर्शनात् ॥

कपिसत्तम ஜோக கபிவா ;
 श्रमं मोक्षय களைப்பை ஆற்றிக்கொள்
 पूजां च பூஜையையும் [னும் ;
 गृहाण ஏற்றுக்கொள்ளும் ;
 प्रीतिं च ப்ரீதியையும்

बहु मन्यस्व பெரியதாய் பாராட்டும் ;
 तव உம்முடைய
 दर्शनात् தரிசனத்தாலேயே
 प्रीतः ஸந்தோஷமடைந்தவன்
 अस्मि ஆகிறேன்.

एवमुक्तः कपिश्रेष्ठस्तं नगोत्तममब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि कुतधातिथ्यं मन्युरेषोऽपनीयताम् ॥

एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
कपिश्रेष्ठः கபிச்சேஷ்டர்
तं नगोत्तमं அந்த பர்வதச்சேஷ்டத்
தைப்பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னார் ;

प्रीतः ⁴ மகிழ்ந்தவன்
अस्मि ஆகிறேன் ;
आतिथ्यं அதிதிபூஜை
कुत செய்யப்பட்டது ;
एषः मन्युः இந்த சினமானது
अपनीयताम् போகக்கடவது.

त्वरते कार्यकालो मे अहश्चाप्यतिवर्तते । प्रतिज्ञा च मया दत्ता न स्थातव्यमिहान्तरे ॥

मे कार्यकालः எனது காரியஞ்செய்வ
தற்குரிய காலம்
त्वरते ஏவுகின்றது ;
अपि மேலும்
अहः च பகலும்
अतिवर्तते கழிந்துவிடுகின்றது ;

इह இது ஹிதயத்தில்
अन्तरे நடுவில்
न स्थातव्यं தங்கிநிற்கிறதில்லை என்று
मया என்னால்
प्रतिज्ञा च பிரதிக்களையும்
दत्ता செய்யப்பட்டுள்ளது.

इत्युत्वा पाणिना शैलमालभ्य हरिपुङ्गवः । जगामाकाशमाविश्य वीर्यवान् महसन्निव ॥

इति இவ்வண்ணம்
उक्त्वा உரைத்துவிட்டு
हरिपुङ्गवः வரணரச்சேஷ்டரான
वीर्यवान् வீர்யவானானவனுமான்
पाणिना கைவினால்

शैलं आलभ्य மலையை தழுவி
महसन् புன்சிரிப்புடன்
आकाशं ஆகாசத்தை
आविश्य அடைந்து
इव அப்படியே
जगाम புறப்படலானார்.

स पर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः । पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरनिलात्मजः ॥१४३॥

अनिलात्मजः वायுகுமாராகிய
सः அவர்
पर्वतसमुद्राभ्यां மலையினாலும் கடலினாலும்
बहुमानात् மிகு கௌரவத்தினால்

अवेक्षितः கண்டுகொள்ளப்பட்ட
उपपन्नाभिः தக்க [காராய்]
आशीभिः च ஆசிரவாதங்களாலும்
पूजितः பூஜிக்கப்பட்டார்.

अथोर्ध्वं दूरमुत्पत्य हित्वा शैलमहार्णवौ । पितुः पन्थानमास्थाय जगाम विमलेऽम्बरे ॥

अथ பின்பு
शैलमहार्णवौ மலையையும் கடலையும்
हित्वा விட்டுவிட்டு
ऊर्ध्वं மேலே
दूर उःपत्य வெகுதூரம் எழுந்து

पितुः पन्थानं பிரதாவின் மார்க்கத்தை
आस्थाय அடைந்து
विमले நிர்மலமான
अम्बरे ஆகாயத்தில்
जगाम சென்றார்.

ततश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिं तपवलोकयन् । वायुसुनुर्निरालम्बे जगाम विमलेऽम्बरे ॥

वायुसुनुः वायுகுமாரர்
ततः च பின்னரும்
ऊर्ध्वगतिं प्राप्य மேல்கதையை அடைந்து
तं गिरिं அந்த பர்வதத்தை

अवलोकयन् பார்த்துக்கொண்டு
निरालम्बे ஆதாரமற்ற
विमले अम्बरे } நிர்மலமான ஆகாயமார்க்
जगाम } கத்தில்கொண்டார்.

तद् द्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । प्रशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ॥

सर्वे सुराः எல்லா தேவர்களும்
 सिद्धाः ஸித்தர்களும்
 परमर्षयः च பரமரிஷிகளும்
 हनुमतः ஹனுமனாகுடைய
 सुदुष्करे செய்தற்கரிய

द्वितीयं இரண்டாவதான
 तत् कर्म அந்த செயலை
 दृष्ट्वा கண்ணுற்று
 प्रशंसुः வாயாரப்புகழ்ந்து வந்தி
 னார்கள்.

दैवताश्चाभवन् हृष्टास्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा । काञ्चनस्य सुनाभस्य सदस्याश्च वासवः ॥

काञ्चनस्य பொன்மயமான
 सुनाभस्य முடிக்கையுடைய
 तस्य அதனுடைய
 कर्मणा செய்கையினால்
 तत्रस्थाः அங்கே வசித்த

दैवताः च தேவர்களும்
 सदस्याः ஆயிரக்கண்ணனுடைய
 वासवः च இந்திரனும்
 हृष्टाः மகிழ்ச்சியடைந்தவர்
 अभवन् ஆனார்கள். [கனகச]

उवाच वचनं धीमान् परितोषात् सगद्गदम् । सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः ॥

धीमान् தீமானான
 शचीपतिः இந்திரரணிய நாயகர்
 पर्वतश्रेष्ठं பர்வதச்சீரேஷ்டமான
 सुनाभं ஸுனாபமென்னும்
 மைனாகத்தை நோக்கி

स्वयं एव தானே
 परितोषात् மனமகிழ்வானே
 सगद्गदं தழுதழுத்த
 वचनं சொல்லை
 उवाच சொன்னார்.

हिरण्यनाभ शैलेन्द्र परितुष्टोऽस्मि ते भृशम् ॥ १४९ ॥

हिरण्यनाभ பொன் முடிக்கையுடைய
 शैलेन्द्र மலைபாசனே!
 ते உன்னிடத்து

भृशं மிகவும்
 परितुष्टः எந்தேவதழுண்டவன்
 अस्मि ஆகிறேன்.

अभयं ते प्रयच्छामि तिष्ठ सौम्य यथासुखम् ॥ १५० ॥

सौम्य ஸௌம்ய!
 ते अभयं உனக்கு அபயம்

प्रयच्छामि கொடுத்தேன்
 यथासुखं तिष्ठ ஸுகமாக வாழ்த்திடு.

साहं कृतं ते सुमहद्विक्रान्तस्य हनुमतः । क्रमतो योजनशतं निर्मेयस्य भये सति ॥

भये பயப்படக்கூடியதாக
 सति இருப்பதிலும்
 निर्भवस्य பயப்படாதவரான,
 विक्रान्तस्य பாக்கிரமவானான
 योजनशतं நூறுயோஜனையை

क्रमतो தானிக்கொண்டான்
 हनुमतः ஹனும: இக்கு
 ते உன்னால்
 सुमहत साहं பெரிய ஸஹாயம்
 कृतं செயல்பட்டது.

रामस्यैष हि दूत्येन याति दाशरथेर्हरिः । सत्क्रियां कुर्वता तस्य तोषितोऽस्मि ददं स्वया ॥

एषः हरिः हि இந்த வரனாரோ
 दाशरथेः தசரதபுக்திரசான
 रामस्य ஸ்ரீராமனுடைய
 दूत्येन நூறு காரியமாக
 याति செல்லுகின்றார்.

तस्य அவருக்கு
 सत्क्रियां कुर्वता ஸத்தகரம் செய்த
 स्वया உன்னால்
 ददं तोषितः } மிகவும் ஸந்தேசமும்
 अस्मि } டைந்தவன் ஆகின்றேன்.

ततः प्रहर्षमगमद्विपुलं पर्वतोत्तमः । देवतानां पतिं दृष्ट्वा परितुष्टं शतक्रतुम् ॥ १५३ ॥

ततः	அதனால்	परितुष्टं	ஸந்தோஷமடைந்தவ
पर्वतोत्तमः	பர்வதச்சீரேக்டர்	दृष्ट्वा	அறிந்து [ராக
देवतानां पति	தேவர்களுக்கு அரசனாகிய	विपुलं	அபாரமான
शतक्रतुं	நூறு வேள்விசெய்த	प्रहर्ष	மனமகிழ்ச்சியை
	இந்திரனை	अगमत्	அடைந்தார்.

स वै दत्तवरः शैलो बभूवावस्थितस्तदा । हनुमांश्च मुहूर्तेन व्यतिचक्राम सागरम् ॥

दत्तवरः	வாதந்தைப் பெற்ற	बभूव	ஆரீற்று;
सः शैलः वै	அந்த மலையும்	हनुमान् च	ஹனுமாரும்
तदा	அப்பொழுது	मुहूर्तेन	சுதணத்தில்
अवस्थितः	மேலே நிலைத்து நிற்ப	सागरं	கடலை
	தாக	व्यतिचक्राम	கடந்துசென்றார்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । तं प्रयान्तं समुद्दीक्ष्य ह्याकाशे मारुतात्मजम् ॥

अब्रुवन् सूर्यसङ्काशां सुरसां नागमातरम् ॥ १५५ ॥

ततः	அப்பொழுது	मास्तात्मजम्	வாயுகுமாரரை
देवाः	தேவர்களும்	समुद्दीक्ष्य	பார்த்து
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களைக் கூடின	सूर्यसङ्काशां	சூரியன்போன்ற ஒளி
सिद्धाः च	ஸித்தர்களும்		வாயுடைய
परमर्षयः	மஹரிஷிகளும்	नागमातरं	ஸர்ப்பங்களுக்குத்
आकाशे	ஆகாசத்தில்		தாயான
प्रयान्तं	வேகமாய்ப் போய்க்கொ	सुरसां	ஊரஸையைப் பார்த்து
तं	அந்த [ண்டிருக்கிற	अब्रुवन् हि	இப்படிச் சொன்னார்கள்.

अयं वातात्मजः श्रीमान् प्लवते सागरोपरि । हनुमान् नाम तस्य त्वं मुहूर्ते विघ्नमाचर ॥

राक्षसं रूपमास्थाय सुधोरं पर्वतोपमम् । दंष्ट्राकरालं पिङ्गाक्षं वक्त्रं कृत्वा नभःस्पृशम् ॥

अयं वातात्मजः	இந்த வாயுகுமாரரான	राक्षसं रूपं	ராக்ஷஸரூபத்தை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	आस्थाय	எடுத்துக்கொண்டு
हनुमान् नाम	ஹனுமார் என்பவர்	वक्त्रं	வாயை
सागरोपरि	அகைகடலின்மேல்	दंष्ट्राकरालं	அஞ்சத்தக்க பல்லுடை
प्लवते	தாவிச்செல்கின்றனர்,	पिङ्गाक्षं कृत्वा	யதாயும் சிவந்த கண்க
त्वं	நீ		கோயுடையதாயும் செய்து
नभःस्पृशं	ஆகாயத்தை அளையும்	तस्य	அவருக்கு
पर्वतोपमं	மலைக்கு நிகரான	मुहूर्ते	ஒரு முற்றிர்த்தகாலம்
सुधोरं	அதிகோசமான	विघ्नं	இடைபூறு
		आचर	செய்.

बलमिच्छामहे ज्ञातुं भूयश्चास्य पराक्रमम् । त्वां विजेष्यत्युपायेन विषादं वा गमिष्यति ॥

त्वा	உன்னை
उपायेन	உபாயத்தினால்
विजेष्यति	வெல்லுகின்றாரோ
वा	அல்லது
विषादं गमिष्यति	துன்பத்தை அடைந்து தினக்கட்கின்றாரோ

अस्य	இவருடைய
यत्	வனியைமையையும்
पराक्रमं च	ஆண்மைமையையும்
शत्रुं	தன்குணர்
भूयः	மறுபடியும்
इच्छामहे	விரும்புகின்றோம்.

एवमुक्ता तु सा देवी दैवतैरभिसत्कृता । समुद्रमध्ये सुरसा विभ्रती राक्षसं वपुः ॥
विकृतञ्च विरूपञ्च सर्वस्य च भयावहम् । प्रवमानं हनूमन्तमावृत्येदमुवाच ह ॥ १६० ॥

एवं उक्ता	இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட
सा सुरसा देवी	அந்த ஸுரஸாதேவி
दैवतैः तु	தேவர்களாலேயே
अभिसत्कृता	உபசரிக்கப்பட்டவளாய்
समुद्रमध्ये	சமுத்திரத்தின் மத்தி
विकृतं च	விதரமும் [யில்]
विरूपं च	கேதாரமும்
सर्वस्य	யாவருக்கும்

भयावहं च	பயத் தாத்தக்கதாரான
राक्षसं वपुः	ராக்ஷஸரூபத்தை
विभ्रती	தரித்துக்கொண்டு
प्रवमानं	தாவிச்செல்கிற
हनूमन्ते	ஹனுமனரை
आवृत्य	எதிர்த்துத்தவகத்து
इदं उवाच	இதை சொன்னான்.
ह	கான் !

मम भक्ष्यः परिप्लव्यमीश्वरैर्वानरर्षभ । अहं त्वां भक्षयिष्यामि प्रविशेदं पपाननम् ॥ १६१ ॥

वानरर्षभ	ஓ வானரே தாம !
त्वं ईश्वरैः	நீ தேவர்களாலே
मम भक्ष्यः	எனக்கு இனாயாக
परिप्लव्यः	கிவழிக்கப்பட்டாய் ;
अहं	நான்

त्वां	உன்னை
भक्षयिष्यामि	தின்னப்போகின்றேன்
मम	என்னுடைய
इदं आननं	இந்த வாய்க்குள்
प्रविशः	புகுபாயாக.

एवमुक्ताः सुरसया प्राञ्जलिर्वानरर्षभः । महृष्टवदनः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६२ ॥

सुरस्या	ஸுரஸையால்
एवं उक्तः	இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
श्रीमान्	ஸ்ரீமானை
वानरर्षभः	வானரத்தோடு

महृष्टवदनः	முகவலர்ந்து
प्राञ्जलिः	கைகப்பிவளர்
इदं वचनं	இந்த வார்த்தையை
अब्रवीत्	சொன்னான்.

रामो दाशरथिर्नाम प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥

दाशरथिः	தசரதரின் புத்திரராகிய
रामः नाम	ஸ்ரீராமர் என்பவர்
भ्रात्रा	ஸகோதரரான

भार्यया	பத்தனிடைய
वैदेह्या च	கைகத்தையுடனும்
दण्डकावनं	தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः	வந்து சென்றிருந்தார்.

लक्ष्मणेन सह अपि लक्ष्मणानुगतौ

अन्यकार्यविपक्तस्य बद्धवैरस्य राक्षसैः । तस्य सीता हता भार्या रावणेन यशस्विनी ॥

राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களுடன்
बद्धवैरस्य	புகைகொண்டவராய்
अन्यकार्य-	} வேறுகாரியத்தில் சென்
विपक्तस्य	

तस्य	அவருடைய
भार्या	பாரியைப்போ
यशस्विनी सीता	சித்திமதி
रावणेन हता	பாவணனால்

சென்.

तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् । कर्तुमर्हसि रामस्य साद्यं विषयवासिनी ॥

அஃ நான்
ராமசாசனாட் ஸ்ரீராமருடைய ஏவளி
தூதன் தூதனாய் [அல்
தஸ்யா: சகாசம் அவளிடத்திற்கு
ரமியே செல்லுகிறேன்;

ராமசு ஸ்ரீராமருடைய
விஷயவாசிनी தேசத்தில் வசிக்கிறவ
ஸாநாநி
சாஃ ஸதறாயத்தை
கர்து அஃசி செய்வவேண்டும்.

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्षिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

அதவா அல்லவென்றால்
மேதிலி மைதிலியையும்
அக்ஷிஸ்டகாரிணம் நன்மை செய்கின்ற
ராமே ச ஸ்ரீராமரையும்
தூஷ்டா கண்டுகொண்டு
தே வக்த் உன் வாயை

அரமிய்யாமி நானே வந்தடைகின்
தேறன்,
தே உனக்கு
சத்யம் ஸத்தியமாய்
பரிசுஷ்ணோமி பிரதிக்கொரு பண்ணு
கிறேன்.

एवमुक्ता हनुमता सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेन्मां कश्चिदेष वरो मम ॥ १६७ ॥

காமரூபிணி வேண்டியருபமெடுக்க
சுரசா ஸுரையை [வல்ல
ஹனுமதா ஹனுமாரால்
எவ் இவ்வாறு
உக்தா சொல்லப்பட்டவளாய்
கசித் "ஒருவரும்

மா என்னை
ந அதிவர்தே கடத்து செல்லக்கூடாது;
ஏஷ: இது
மம எனது
வர: வரம்"
அப்ரவீத் என்று சொன்னான்.

तं प्रयान्तं समुद्दीक्ष्य सुरसा वाक्यमब्रवीत् । बलं जिज्ञासमाना वै नागमाता हनूमतः ॥
प्रविश्य वदनं मेऽद्य गन्तव्यं वानरोत्तम । वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्त्वरा ॥
व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुतेः पुरः ॥ १६९ ॥

நாகமாता ஸர்ப்பங்களின் தாயான
சு(ஸ)ா ஸுரையை
ஹனுமத: ஹனுமருடைய
வல் பலத்தை
ஜிஜ்ஞாசமானா வை அறிந்துக்கொள்ள
விரும்பியவளாகவே
ப்ரயான்த் வேகமாய்ப்போகிற
தே சமூதீஷ்ய அவரை உற்றுக்கொக்கி
வானரோத்தம "வானரோத்தம"
மே வதனே எனது வாயை
ப்ரவிஷ்ய புருந்தாவிட்டு
அத இப்பொழுது
ரான்தவ்ய் போகவேண்டும்;
ஏஷ: இது
புரா முற்காலத்தில்

பாபா ப்ரம்மாவானால்
மம எனக்கு
வர: வர: கொடுக்கப்பட்ட வரம்"
இதி என்ற
வாக்யம் சொல்லி
மாருதே: ஹனுமருக்கு
புர: கடலில்
ஸ்திதா நின்றுகொண்டு
ஸா அவள்
வக்த் வாயை
சத்வரா வேகமாய்
விபுலம் மிகப்பெரியதாய்
வ்யாடாய் திறந்துகொண்டு
அப்ரவீத் சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया क्रुद्धो वानरपुङ्गवः । अववीत् कुरु वै वक्त्रं येन मां विषहिष्यसे ॥

சுரசயா ஸுரசையினால்
என் வகை: இப்படி சொல்லப்பட்ட
வானரபுங்கவ: வானரத்தேவன்
கூறு: கோபித்தவராய்,
மா: "என்னை

येन
विषहिष्यसे } என்வண்ணமாய் விழுங்க
} குந் திறமைபுத்தவனா
} வாயோ அவ்வண்ணம்
वक्त्रं வாய்க்க
कुरु செய்துகொள்
अववीत् என்று சொன்னார்.

इत्युक्त्वा सुरसां क्रुद्धो दशयोजनमायताम् । दशयोजनविस्तारो बभूव हनुमांस्तदा ॥

கூறு: கோபமடைந்த
ஹனுமான் ஹனுமான்
வதா அப்பொழுது
தசயோஜனம் பத்துயோஜனை
அயதா வளர்ந்திருந்த

सुरसां ஸுரசையைப் பார்த்து
इति उक्त्वा இப்படி சொல்லிவிட்டு
दशयोजन- } பத்து யோஜனை வளர்க்
विस्तारो } தவராக
बभूव ஆனார்.

तं दृष्ट्वा मेघसङ्काशं दशयोजनमायतम् । चकार सुरसा चास्यं विशयोजनमायतम् ॥

சுரசா வ ஸுரசையைவும்
த் அவளை
தசயோஜனம் அயதம் பத்துயோஜனை வளர்ந்து
மேகசங்காசம் மேகத்தை மிகர்த்திருப்
பவராக

दृष्ट्वा பார்த்து
आस्यं வாயை
विशयोजनம் இருபது யோஜனை
अयतं அகன்றதாக
चकार செய்தான்.

तां दृष्ट्वा विस्वतास्थानु वायुपुत्रः सुबुद्धिमान् । हनुमांस्तु ततः क्रुद्धस्त्रिशयोजनमायतः ॥

சுபுத்திமான் மிகபுத்திமானான
வாயுபுத்ர: வாயுபுத்திரராகிய
ஹனுமான் ஹனுமானும்
தா: அவனை
து அதிகமாய்

विस्वतास्थां दृष्ट्वा வாயை திறந்துக்கொண்டு
கூறு: கோபமடைந்தவராய்
ततः பின்னும்
त्रिशयोजनம் முப்பதுயோஜனை
अयतः வளர்ந்தார்.

चकार सुरसा वक्त्रं चत्वारिंशत्तथोच्छ्रितम् ॥ १७४ ॥

சுரசா ஸுரசையை
வக்த்ரம் வாயை
ததா அப்படியே

चत्वारिंशत् நாற்பதுயோஜனை
उच्छ्रितं அகன்றதாக
चकार செய்துகொண்டான்.

बभूव हनुमान वीरः पञ्चाशयोजनोच्छ्रितः ॥ १७५ ॥

வீர: வீரரான
ஹனுமான் ஹனுமான்

पञ्चाशयोजनो- } முப்பது யோஜனை
उच्छ्रितः बभूव } வளர்ந்தவராக ஆனார்.

चकार सुरसा वक्त्रं षष्टियोजनमायतम् । तथैव हनुमान वीरः सप्ततीयोजनोच्छ्रितः ॥

சுரசா ஸுரசையை
வக்த்ரம் வாயை
षष्टियोजनம் அறுபது யோஜனை
अयतं அகன்றதாக
चकार செய்தான் ;

तथा एव அப்பொழுதே
वीरः हनुमान வீரரான ஹனுமான்
सप्ततीयोजनो- } எழுபதுயோஜனைகள்
उच्छ्रितः } உயர்ந்தார்.

चकार सुरसा वक्त्रपशीतीयोजनायतम्

சுரசா வகுரணை

வகல் வாயை

हनुमानचलमुखो नवतीयोजनोच्छितः

அவலமுக: மனையை நிகர்த்த

ஹனுமான் ஹனுமார்

चकार सुरसा वक्त्रं शतयोजनमायतम्

சுரசா வகுரணை

வகல் வாயை

॥ १७७ ॥

அஸீதீயோஜனாயத் எண்பதுயோஜனைகள்

சுசார் செய்தாள். [அகன்றதாக

॥ १७८ ॥

நவதீயோஜன- } தொண்ணூறு யோஜனை
ஸ்சித: } கள் வளர்ந்தவரானார்.

॥ १७९ ॥

சதயோஜனம் நூறுயோஜனை

அயதம் அகன்றதாக

சுசார் செய்துகொண்டாள்.

तद्दृष्ट्वा व्यादितं त्वास्यं वायुपुत्रः सुबुद्धिमान् । दीर्घजिह्वं सुरसया सुघोरं नरकोपमम् ॥

स संक्षिप्यात्मनः कायं जीमूत इव मारुतः । तस्मिन् सुहूर्ते हनुमान् बभूवांगुष्ठमात्रकः ॥

சுபுத்திமான் அறிவிற் சிறந்த

வாயுபுத்திரரான

ச: ஹுமான் அந்த ஹனுமார்

சுரசயா வகுரணையினால்

வ்யாதிதம் திதக்கப்பட்ட

தீர்வஜிஹ்வி நீண்ட நாக்கையுடைய

சு஘ோரம் மிகக் கோரமாய் [தாய்

நரகோபம் நரகத்தையொத்த

தவ் அந்த

அஸ்ய வாயை

தூஷா பார்த்து

அரமத: தனது

காயம் சரீரத்தை

தவ் எதிர்ப்படையாய்

சங்க்ஷிய அருக்கிக்கொண்டு

மாருத: காற்றன்ன

ஜீமூத: மேகம்

இவ் போல

தரிமந் அந்த

சுஹூர்தே நெடியில்

அங்குஸ்தமாதிரி

வபூவ் ஆனார். [மாக

सोऽभिपत्याशु तद्वक्त्रं निष्यत्य च महाजवः । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥

மஹாஜவ: மஹாலேகத்தோடுகூடிய

ச: ஶீமான் அந்த ஸ்ரீமான்

தவ்வகல் அவள் வாயில்

அபிபத்ய புகுந்து

அஸு உடனே

நிபத்ய வெளிக்கிளம்பி

சு தந்தைமே

அந்தரிக்ஷே ஆகாயத்தில்

ஸ்தித: நின்றகொண்டு

இவ் இந்த

வசனம் வார்த்தையை

அப்ரவீத் சொன்னார்.

प्रविष्टोऽस्मि हि ते वक्त्रं दाक्षायणि नमोऽस्तु ते । गमिष्ये यत्र वैदेही सत्यश्वासीदूरस्तव ॥

தாஷாயணி! தாஷாயணி!

தே உனக்கு

நம: அஸ்து வந்தனம்.

தே வக்த்ரம் உனது வாயில்

ப்ரவிஸ்த: அஸிம் புகுந்துவிட்டேன்.

ஹி அதனால்

தவ: வ: ச உனது வாயும்

ஸத்ய: யதார்த்தமாக

அஸித் ஆயிற்று.

வீதீ வையதேவரி

யஸ எங்கிருக்கிறானோ அங்கு

கமியே போய்வருகிறேன்.

तं दृष्ट्वा वदनान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव । अवर्षात् सुरसा देवी स्वेन रूपेण वानरम् ॥
अर्थासिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् । समानयस्व वैदेहीं राघवेण महात्मना ॥

சுரஸா தேவீ	ஸுரஸா தேவியா னாவன்	ஹரிஸ்ரேஷ்ட	வாஸா தேவ த்தம்!
வதனாந்	வாபிஸிஞ்சத் து	அபேக்ஸித்யே	காசிபாந் கைகடும் பொரு
முகே	கிடுபட்டு	யதாசுகம்	ஸு-காமரக [ட்டு
ராஹுமுகாந்	ராஹுமின் வாபிஸிஞ்சத் து	கச்ச	சென்னுந்.
வந்	(கிடுபட்டு) சுந்திரிண	மஹாத்மா	மஹா த்மா வான
இவ	பொலிசுக்கும்	ராঘவேण	ஸ்ரீ ராகவிரோடு
த வானரே டுபூ	ஆந்த வானரகரே நிராமி,	வீதேஹீ	கையதேகிணய
ஸ்வெந ரூபேண	சுயரூப த்துடன்	சமனயஸ்வ	சேர்த்து மகிழ்ந்தருள்க
சௌம்ய	"ஸௌம்ய!	அவரீத்	என்று சொன்னான்.

तत्तृतीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म मुदुष्करम् । साधु साध्विति भूतानि प्रशंसुस्तदा हरिम् ॥

भूतानि	உயிர்களெல்லாம்	हरि	வாஸரகர
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	तदा	அப்பொழுது
तत् तृतीयं	அந்த மூன்றாவது	साधु साधु	"சன்று சன்று"
मुदुष्करं	செயற்கரியதான	इति	என்று
कर्म	செய்கைகைய	प्रशंसुः	விசேஷித்துக்கொண்
दृष्ट्वा	பார்த்து		டாடின.

स सागरपनाधृष्यमभ्येत्य वरुणालयम् । जगामाकाशमाविश्य वेगेन गरुडोपमः ॥१८७॥

वेगेन	வேகத்தால்	सागरं	ஸமுத்திரத்தை
गरुडोपमः	கருடனுக்கு நிகரான	अभ्येत्य	கடந்துசென்று
सः	அவர்	आकाशं	ஆகாசத்தை
अनाधृत्य	கடத்தக்கரியதாய்	आविश्य	அடைந்து
वरुणालयं	வருணர்க்கு இரூபிடமான	जगाम	சென்றார்.

सेविते वारिधाराभिः पतगैश्च निषेविते । चरिते कैशिकाचयिरैरावतनिषेविते ॥ १८८ ॥

सिंहकुञ्जरशार्दूलपतंगोरागशाहनैः । विमानैः संपताञ्जश्च विमलैः समलंकृते ॥ १८९ ॥

वज्राशनिसमाघातैः पावकैरुपशोभिते । कृतपुष्पैर्महाभामैः स्वर्गजिह्वारलंकृते ॥ १९० ॥

बहता हव्यमत्यर्थं सेविते चित्रभानुना । ग्रहनक्षत्रचन्द्रार्कतारागणनिषेविते ॥ १९१ ॥

महर्षिगणगन्धर्वनागयक्षसमाकुले । विविक्ते विमले विश्वे विश्वावसुनिषेविते ॥ १९२ ॥

देवराजगजाक्रान्ते चन्द्रसूर्यपथे शिवे । दिताने जीवलोकस्य वितते ब्रह्मनिर्मिते ॥ १९३ ॥

बहुशः सेविते वरैर्विद्याधरगणैर्वरैः । जगाम वायुमार्गे तु गरुत्मानिव मारुतिः ॥ १९४ ॥

वारिधाराभिः	மனமுத்தா னாகளால்	कैशिकाचयैः	{ கைசிகம் என்னும் ராகத்
सेविते	நினைந்ததால்		{ கை பாடும் தம்புரு
पतगैः	பறவைகளால்		முதலியவர்களால்
निषेविते च	தங்கப்பட்டது	चरिते	ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும்

ऐராவதநிபேவிதே இந்திரனில் இடப்பட்ட
 ிஹகுஜர- } உயிர் ஹம், யானை, புலி,
 ஷாடீஸபதமோ- } பறவை, பாம்பு ஆகிய
 ரகவாஹுநீ: } வாஹனங்களோடு
 சர்வதரி: மேலே பறந்துசெல்லும்
 விமலீ: அழகிய
 விமானீ: விமானங்களாலும்
 சமஸ்குதே ச நன்றாயலக்கரிக்கப் பட்ட
 வஜ்ராசனி- } வஜ்ராயுதத்தினாலும் இ
 சமாஸாதீ: } டியேற்றினாலுமுண்டான
 சாகீ: அக்கனிகளினாலே
 சபசோமிதே ஒளிசெய்யப்பட்டும்
 கருதபுஷ்ய: புண்ணியம் செய்தவர்க
 ளாலும்
 சவீரிஜி: ஸ்வர்கத்தை ஆவித்த
 மஹாபா: பெரியோர்களாலும்
 சமஸ்குதே அலக்கரிக்கப்பட்டதும்
 ஹய: ஹயிர்க்கத்ததை
 சத்ய: இடையிடாது, அதிகமாய்
 வஹித்துக்கொண்டிருக்க
 விசுமாதுநா அக்கனிகளாலும் [கிற
 தேவிதே தக்கப்பட்டதும்
 சமநஸு: கோன், நகடித்திரங்கள்,
 சந்திரா- } சந்திரன், சூரியன், இகா
 ராணிபேவிதே } நகடித்திரக் கூட்டம் மு
 தலியவற்றால் நிறைந்தி
 ருக்கப்பட்டதும்,

மஹிஷ- } நிகழிகள், கந்தர்வர் நாகர்,
 சாஸ்யமா- } யக்ஷர் இவர் கூட்டங்க
 யஸுமசாகு: } ளால் நிறைந்ததும்
 விவிதே இனியதாய்
 விமலே நிர்மலமாய்
 விசே எங்கும் பார்த்து விரிந்த
 தும்

விசுவசுநிபேவிதே விசுவாவஸு என்ற கந்தர்
 வரால் தக்கப்பட்டதும்
 தேவராஜ- } இந்திரனுடைய யானையி
 ராஜாகந்தே } னால் திரியப்பட்டதும்
 சந்திரசூர்யயே சந்திரசூர்யர்கள் செல்
 லும் மார்க்கமானதும்

சிவே மங்களகரமானதும்
 ஜீவலோக்ய நிலவுலகத்திற்கு
 வஹ்னிமிதே பிரம்மாவால் செய்யப்
 பிததே விஸ்தாரமான [பட்ட
 பிதானே உறைபோன்றதும்
 வீரீ: வீரர்களாயும்
 வீரீ: ச்ரோஷ்டர்களாயுமுள்ள
 விசுவராமணீ: வித்யாதரக்கூட்டங்க
 யது: எங்கும் [ளால்
 சோகதே சூ நிறைந்ததுமான
 வாயுமாரீ வாயுமார்க்கத்தில்
 மாருதி மாருதி
 ராஜாந் இவ கருடர் போல
 அராம சென்றார்.

हनुमान् मेघजालानि शार्कपन्मारुतो यथा

॥ १९५ ॥

மாரு: யதா வாயுவைப்போல்
 மேகஜாலானி மேகக்கூட்டங்களை

ஹனுமான் ஹனுமான்
 சார்க்பந் இழுத்தார்.

कालागरुसवर्णानि रक्तपीतसितानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिर ॥

கபிநா வானரரால்
 ஶாக்ஷ்யமாணானி ஆகர்ஷிக்கப்படுகிற
 மஹாப்ராணி பெருமேகங்கள்
 காலாஶ- } கரிய ஆசில்போன்ற வர்
 சவ்ரணி } ணமுடையவைகளாயும்

ரக்பீத- } சிவப்பு, மஞ்சள், வெண்
 சிதானி ச } மை முதலிய வர்ண
 முடையவைகளாயும்
 சகாசிர் பிரகாசித்தன.

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रावृषीन्दुरिवाभाति निष्पतन् प्रविशंस्तदा ॥

அப்ரஜாலானி மேகக்கூட்டங்களில்
புன: புன: அடிக்கடி
प्रविशन् துழைபவராயும்
निष्पतन् च வெளிப்படுபவராயும்
प्रावृषि மழைகாலத்தில்

प्रविशन् துழைக்கும்
निष्पतन् வெளிப்பட்டும் காண்கிற
इन्दु: इव சந்திரன் போல
तदा அப்பொழுது
आभाति விளக்கினார்.

प्रदृश्यमानः सर्वत्र हनुमान् मारुतात्मजः । भेजेऽम्बरं निरालम्बं लम्बपक्ष इवाद्रिराट् ॥

மாஹதாமன: வாயுகுமாரராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
सर्वत्र எல்லா பக்கங்களிலும்
प्रदृश्यमानः காணப்படுபவராய்

लम्बपक्ष: தொல்கும் சிறகுகளு
अद्रिराट् इव பெரிய மகைப்பாலை [டைய
निरालम्बं நிரலதரமாகிய
अम्बरं भेजे ஆகாயத்தில் விளக்கினார்.

ध्रुवमानन्तु तं दृष्ट्वा सिद्धिका नाम राक्षसी । मनसा चिन्तयामास प्रवृद्धा कामरूपिणी ॥

காமரூபிணி வேண்டிய ரூபமெடுக்க
प्रवृद्धा கொழுந்த [வல்ல
सिद्धिका नाम வலிமையுடைய என்ற
राक्षसी ராக்ஷஸி
ध्रुवमानं பாய்ந்து செல்கிற

तं அவரை
दृष्ट्वा பார்த்து
तु அவர் விஷயத்தில்
मनसा மனதில்
चिन्तयामास சிந்திக்க ஹற்றான்.

अहं दीर्घस्य कालस्य भविष्याम्यहमाशिता । इदं हि मे महत्सत्त्वं चिरस्य वशमागतम् ॥

अहं நான்
दीर्घस्य வெகு
कालस्य காலத்திற்குமுன்
अहं இன் றுநான்
आशिता புரித்தவளாக
भविष्यामि ஆவேன் ;
हि எனெனில்

इदं இந்த
महत् பெரிய
सत्त्वं கிலக்கு
चिरस्य வெகுநேரத்திற்குமுன்
मे எனக்கு
वशं வசமாக
आगतं காப்த்தது.

इति सञ्चिन्त्य मनसा छायायामस्य समाक्षिपत् । छायायां गृह्यमाणायां चिन्तयामास वानरः॥

इति கிழ்ச்செய்தான் என்படி
मनसा மனதினால்
सञ्चिन्त्य நன்றாய் ஆலோசித்து
अहं அவருடைய
छाया நிழலை

समाक्षिपत् பற்றி இழுத்தான்.
वानरः வானர்
छायायां நிழல்
गृह्यमाणायां கவரப்பட்டதும்
चिन्तयामास சிந்திக்கார்.

समाक्षिप्तोऽस्मि सहसा पङ्कतपराक्रमः । प्रतिलोमेन वातेन महानौरिव सागरे ॥२०२॥

சாગரே கடலில்
प्रतिलोमेन எதிராக வீசும்
वातेन காற்றினால்
महानौ: इव பெரிய மரக்கலம் போல்

सहसा திடீரென்று
पङ्कतपराक्रमः பலக்குன்றியவனாய்
समाक्षिप्तः தடைசெய்யப்பட்டவ
अस्मि ஆவேன், [னாய்

तिर्यगूर्ध्वपश्चैव वीक्षमाणस्ततः कपिः । ददर्श स महत्सत्त्वमुत्थितं लवणांभसि ॥२०३॥

ச: கபி: அந்த வானார்
தத: அக்கிருந்தே
திர்யக் பக்கங்கனிலும்
ऊर्ध्व च மேலும்
अव: एव கீழும்

வீக்ஷமாண: பர்க்கிறவராய்
लवणांभसि உப்புநீர்க்கடலில்
उत्थितं மேலெழுந்த
महत् सत्त्वं ஒரு பெரிய பூதத்தை
ददर्श கண்டார்.

तद् दृष्ट्वा चिन्तयामास मारुतिर्विकृताननम् । कपिराजेन कथितं सत्त्वमद्भुतदर्शनम् ॥
छायाग्राहि महावीर्यं तदिदं नात्र संशयः ॥ २०४ ॥

மாருதி: மாருதி
तव அதை
दृष्ट्वा கண்ணுற்று
तव "அது
कपिराजेन வானாவேந்தரால்
कथितं சொல்லப்பட்ட
विकृताननं விகாரமான முகத்தையு
டைய

अद्भुतदर्शनं அத்புதமான தோற்ற
முடைய
महावीर्यं மஹாவீர்யமுள்ள
छायाग्राहि நிழலைப்பிடித்திருக்கக்
सत्त्वं इदं பூதம் இது; [கூடிய
अस இந்த விஷயத்தில்
संशयः न சந்தேகமில்லை] என்று
चिन्तयामास எண்ணினார்.

स तां बुद्ध्वाऽर्थतत्त्वेन सिद्धिकां मतिमान् कपिः । व्यवर्धत महाकायः प्रावृषीव बलाहकः ॥

ச: அந்த
मतिमान् कपि: புத்திமானாகிய வானார்
तां அவளை
सिद्धिकां ஸித்திகை என்று
अव्यवर्धते உண்மையாக

बुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு
प्रावृषि மழைகரலத்தில்
बलाहकः इव கருமுகில்போல
महाकायः பேருருவமாக
व्यवर्धत விரைவாய் வளர்ந்தார்.

तस्य सा कायमुद्दीक्ष्य वर्धमानं महाकपे: । वक्त्रं प्रसारयामास पातालांभ्वरसन्निभम् ॥

तस्य அந்த
महाकपे: வானாச்சேஷ்டரின்
काय சரீரத்தை
वर्धमानं பேருருவாகிறதாக

सा उद्दीक्ष्य அவன் கண்டு
पातालांभ्वर- } பாநாளத்தையும், ஆக
सन्निभं } யத்தையும் ஒத்த
वक्त्रं प्रसारयामास வாயை திறந்தான்.

घनराजीव गर्जन्ती वानरं समभिद्रवत् ॥ २०७ ॥

घनराजी கோகூட்டம்
इव போல்
गर्जन्ती முழக்குகிறவனாய்

वानरं வானரரை
समभिद्रवत् எதிரிலேபடி துரத்தி
னான்.

स ददर्श ततस्तस्या विवृतं सुमहन्मुखम् । कायमात्रं च मेषावी पर्माणि च महाकपिः ॥

ச: அந்த
मेषावी புத்திமானாகிய
महाकपि: வானாப் பெரியோன்
तत: அக்கிருந்தே
तस्या: அவருடைய

विवृतं திறக்கப்பட்ட
सुमहन् मुखं மிகப்பெரிய வாயையும்
कायमात्रं च அவருடைய அளவையு
पर्माणि च உயிர்நிலைகளையும் [ம்
ददर्श கண்டுகொண்டார்.

स तस्या विवृते वक्त्रे वज्रसंहननः कपिः । संक्षिप्य मुहुरात्मानं निष्पपात महाबलः ॥

ச: மஹாபல: அந்த மஹாபலவானான
கபி: வானவர்
ஆத்மான் தன்னை
மு: சுற்றுகோம்
சங்க்ஷிப்ய சுருக்கிக்கொண்டு

தத்ய: அவனுடைய
விவ்ருநே வக்த்ரு அங்காந்த வாய்க்குள்
வஜ்ரஸஹந: வஜ்ராயுதத்தின் விழ்ச்சிக்கு சிகரானவராய்
நிஸ்பபாத விழுந்தார்.

आस्ये तस्या निमज्जन्तं ददृशुः सिद्धचारणाः । प्रस्यमानं यथा चन्द्रं पूर्णं पर्वणि राहुणा ॥

சித்துசாரணா: வலித்தற்களும், காரணர்
பர்வணி பர்வகாலத்தில் [களும்,
ராஹுணா ராகுவினும்
ப்ரஸ்யமான விழுங்கப்படுகிற

புர்னம் சந்த்ரம் யதா பூர்ண சந்திரனை போல
தத்ய: ஆச்யே அகளுடைய வாயினும்
நிமஜ்ஜந் விழுந்து முழுனைவனும்
தத்ரு: கவனித்தார்கள். [ய்,

ततस्तस्या नखैस्तीक्ष्णैर्पमांशुकृत्य वानरः । उत्पपाताय वेगेन पनसं पातविक्रमः ॥

அத உடனே
நீஷை: கூரிய
நசை: நகங்கனால்
தத்ய: அவனுடைய
மமாணி உயிர்நிலைகளை
தக்ருவ கிழித்து

மனஸ்வாத-) மனோவைகழற்றுக் கருதி
விக்ரம:) உபபு செல்லவல்ல பராக்
வானர்: வானவர் [கிரமமுடைய
தத: அக்கிருத்து
வேகம் மனோவைகழாய்
தத்பபாத வெளிக்கிளம்பினார்.

तान्तु दृष्ट्या च धृत्या च दाक्षिण्येन निपात्य च । स कपिववरो वेगाद् ववृधे पुनरात्मवान ॥

ஆம்மவான் மனோவைதரியமுடைய
கபிவவர: சா கபிச்சேஷ்டரான அவர்
தூத்யா ச அறிவினாலும்
தூத்யா ச தைரியத்தினாலும்
தாஷ்டியேன ச வலிமையினாலும்

தா அவனை
நிபாத்ய கொன்றுவிட்டு
புன: து உடனே மூன்றாவது
வேகாது விரைவாக
வவ்ருதே பெருகுதலாகொண்டார்.

हृत् हृत् सा हनुमता पपात लवणांभसि । स्वयम्भुवैव हनुमान् सृष्टस्तस्या निपातने ॥

ஹனுமதா ஹனுமாரால்
ஹ்ருத் மார்புகிழிக்கப்பட்ட
சா அவள்
லவணாம்பசி உவர்க்கடலில்
பபாத மாண்டு விழுந்தான்.

ஹனுமான் ஹனுமார்
தத்ய: அவளுக்கு
நிபாதநே புவ காசத்திரகாகவே
ஸ்வம்புஷா பிரமனும்
சுத: சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்.

तां हतां वानरेणाशु पतितां वीक्ष्य सिंहिकाम् । भूतान्याकाशचारीणि तमूचुः पुवगर्पभम् ॥

தா சிங்கிகா அந்த எலிமூலிகையை
வானரேண வானரரால்
ஆசு மிக விரைவாய்
ஹதா கொல்லப்பட்டு
பதிதா விழுந்தவளால் கண்டு

ஆகாசசாரிகளான
பூதானி பூதங்கள்
தே அந்த
புவகர்ப்பம் வானரச்சேஷ்டரைப்
கூசு: கொண்டுள்ளனர். [பார்த்து

भीमपद्य कृतं कर्म महत् सत्त्वं त्वया इतम् । साधयार्थमभिमतपरिष्टं पुवतां वर ॥ २१५ ॥

பூவதா வர வானரோத்தம!
அவ இப்பொழுது
அவா உம்மாம்
भीम कर्म பயங்கரமான கர்மம்
कृतं செய்வப்பட்டது;
महत् பெரும்

சரவ் பூதம்
इत् கொல்லப்பட்டது;
अभिमत எண்ணின
अर्थ காரியத்தை
अरिष्ट ஒரிடையூறுபின் தி
साधय செத்துமுடிப்பீர்.

यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव । धृतिर्दृष्टिर्मतिर्दाक्ष्यं स्वकर्मसु न सीदति ॥

வானரேन्द्र வானரோந்திர!
धृति: தைரியம்
दृष्टि: விசாரணை,
मति: புத்தி,
दाक्ष्यं வலிமை
युतानि चत्वारि என்ற இந்த நான்கும்

तव உமக்கு
यथा எப்படியோ அப்படி
यस्य तु எவனுக்குண்டோ அவன்
स्वकर्मसु தனது கர்மங்களில்
न सीदति இடையூறுகளுக்கு இடம்
கொடாண்.

स तैः संपूजितः पूज्यैः प्रतिपन्नप्रयोजनः । जगामाकाशमाविश्य पञ्चगाशनवत् कपिः ॥

स: அந்த
प्रतिपन्नप्रयोजन காரியத்தின் ஊராம்சத்
தை உன்னபடி அறிந்த
कपि: வானார்
पूज्यै: பூஜிப்பதற்குரியவரான
तै: அவர்களாலேயே

संपूजित: செவ்வென கௌரவிக்கப்
பட்டவராய்
आकाशं ஆகாயத்தை
आविश्य அடைந்து
पञ्चगाशनवत् கருடர்போல்
जगाम சென்றார்.

प्राप्तभूयिष्ठपारस्तु सर्वतः प्रतिलोकयन् । योजनानां शतस्यान्ते वनराजि ददर्श सः ॥

स: அவர்
योजनानां } யோஜனைகள் நூற்றின்
शतस्य अन्ते तु } முடிவிலே
प्राप्तभूयिष्ठपार: பெருன்பாறு: அக்கரை
யை உடைந்தவராய்

सर्वत: காங்கு புறமும்
प्रतिलोकयन् பார்க்கைகளில்
वनराजि வனராஜைவை
ददर्श கண்டார்.

ददर्श च पतन्नेव विविधद्रुमभूषितम् । द्वीपं शाखागृगश्रेष्ठो मलयोपवनानि च ॥ २१९ ॥

शाखागृगश्रेष्ठ: வானரச்சேஷ்டர்
पतन् एव ஆகாயத்தில் சென்று
கொண்டே
विविधद्रुमभूषितं பலவிதமரங்களாலலங்க
ரிக்கப்பட்ட

द्वीपं च தீவையும்
मलयोपवनानि च மலயமலைகளின் உயரமான
களை யும்
ददर्श கண்டார்.

सागरं सागरानूपं सागरानूपजान्द्रुमान् । सागरस्य च पत्नीनां मुखान्यपि विलोकयन् ॥
स महामेघसङ्काशं समीक्ष्यात्मानमात्मवान् । निरुन्धन्तमिवाकाशं चकार मतिमान् मतिम् ॥

आसवान्	வதரியமுண்டவனாரும்
मसिमान्	புத்திரன் ஹமான
सः	அவர்
सागरं	கடலையும்
सागरान्	கழிக்கணரையையும்
सागरान्	கழிக்கணரையில் முளைத்தி
नुमान्	மரங்களையும் [ருக்கிற
सागरस्य	கடலின்
पत्नीनां	பத்தனிகளாகிய ஆறுகளின்

सुशान्वपि च	சுவராய்களையும்
विशोक्यन्	பார்த்துக்கொண்டே
महामेघमङ्गारो	பெரிய மேகத்திற்கு நிக
आकाशं	ஆகாசத்தை [ரண
निरुधन्तं	தகைவது
इव	போன்ற
आमाने च	தன்னுருவத்தை
समीदय	கண்டு
मति चकार	ஒரு கிர்தனை செய்தார்.

कायवृद्धिं प्रवेगञ्च मम दृष्ट्वैव राक्षसाः ।

मयि कौतुहलं कुर्युर्गति मेने मदाकपिः ॥

महाकपिः	வரணாச்சேஷ்டர்
मम	என்று
कायवृद्धिं	கிர்தத்தின் வளர்த்தியை
प्रवेगे च	கடிய வேகத்தையும் [யும்
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்

दृष्ट्वा एव	கண்டு உடனே
मयि	என்னிடத்தில்
कौतुहलं कुर्युः	கொள்குறமுதுவார்கள்
इति	என்று
मेने	நினைத்தார்.

ततः शरीरं संक्षिप्य तन्महीधरसन्निभम् ।

पुनः प्रकृतिमापेदे वीतमोह इवात्मवान् ॥

ततः	பின் ப
महीधरसन्निभं	மலைக்கு நிகரான
तत्	அந்த
शरीरं	உடலை
संक्षिप्य	கருக்கிக்கொண்டு

वीतमोहः	மோஹம் நீக்கிய
आत्मवान् इव	ஆத்மனா னிபோல
पुनः	மறுபடியும்
प्रकृति	ஸ்வபாவமான வடிவை
आपेदे	எடுத்துக்கொண்டார்.

तद्रूपमतिसंक्षिप्य हनुमान् प्रकृतौ स्थितः ।

श्रीन् क्रगानिव विक्रम्य बलिर्वायहरो हरिः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
तत् रूपं	அந்த ரூபத்தை
अतिसंक्षिप्य	மிககருக்கி
श्रीन् कमान्	மூன்று அடிகளாக
विक्रम्य	அளந்து

बलिर्वायहः	பலிசக்ரவர்த்தியின் கரு
	வந்தையொழிந்த
हरिः इव	ஸ்ரீவாமனமூர்த்திபோல
प्रकृतौ	ஸ்வரூபத்தில்
स्थितः	விளங்கினார்.

स चारुनानाविधरूपधारी परं समासाद्य समुद्रतीरम् ।

परैरश्वयः प्रतिपन्नरूपः समीक्षितात्मा समवेक्षितार्थः ॥ २२५ ॥

चारुनानावि-	பல அழகிய ரூபங்களை
रूपधारी	தரிம்கவாஸவரான
सः	அவர்
परं	அக்கணரயான
समुद्रतीरं	சமுத்திரக்கணரைய
समासाद्य	அடைந்து
समीक्षितारवा	தன்னை யப் பார்த்தவ

समवेक्षितार्थः	செய்கவேண்டிய காரியத்
	தையும் ஆலோசித்தவ
	ராய்
प्रतिपन्नरूपः	உதற்குத்தகுந்த ரூபத்
	தை யடைந்தவராய்
परैः	பிறரால்
अश्वयः	வெல்லமுடியாதவராக

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். || 2 ||

राज्ञी लङ्कापवेशः—இராவில் லங்கையில் புகுதல்.

स सागरमनाभृष्यमतिक्रम्य महाबलः । त्रिकूटस्य तटे लङ्कां स्थितां स्वस्थो ददर्श ह ॥

ச: மஹாபல:	அந்த மஹாபலவான்	त्रिकूटस्य	திருகூடமலையின்
अनाभृष्य	ஒருவராலும் கடக்க	तटे	எற்றத்தில்
सागरं अतिक्रम्य	கடகைகடந்து, [முடியாத	स्थितां	நிலைபெற்றுள்ள
स्वस्थः	அனாபாஸமாகிருப்பவ	लङ्कां	இலங்கையை
	ராய்	ददर्श ह	கண்னுற்றார்.

ततः पादपमुक्तेन पुष्पवर्षेण वीर्यवान् । अभिवृष्टः स्थितस्तत्र बभौ पुष्पमयो यथा ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पमयः	புஷ்பமயனாய்
पादपमुक्तेन	மரங்கள் சொரிந்த	स्थितः	சொன்னபடி செய்து
पुष्पवर्षेण	மலர்மாரியால்		முடிந்த
तस्य अभिवृष्टः	அங்கு செவ்வனே வர்	वीर्यवान् यथा	ஔவன் போல
	ஷிக்கப் பட்டவராய்	बभौ	விளங்கினார்.

योजनानां शतं श्रीमांस्तीर्त्वाऽप्युत्तमविक्रमः । अनिश्वसन् कपिस्तत्र न ग्लानिमधिगच्छति॥

उत्तमविक्रमः	சிறந்த லீக்ரமம் படைத்	ग्लानि	கிரமத்தை
श्रीमान्	சூர்மானுன [தவரான	न अधिगच्छति	அடையவில்லை;
कपिः	வானார்	तस्य	அதற்காக
योजनानां शतं	யோஜனைகளின் நூற்றை	अनिश्वसन् अपि	பெருமூச்சுக்கூட விடாத
तीर्त्वा	தாண்டி		வராக இருந்தார்.

शतान्यहं योजनानां क्रमेण सुबहून्यपि । किं पुनः सागरस्यान्तं सङ्ख्यातं शतयोजनम् ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	நூறு யோஜனையாக
योजनानां	யோஜனைகளின்	सङ्ख्यातं	அளவிடப்பட்ட
सुबहूनि	அனேக	सागरस्य	கடலின்
शतानि अपि	நூறுகளையும்	अन्तं	அக்கரை
क्रमेण	தாண்டிச் செல்வேன்;	किं पुनः	எம் பார்த்திரம்பின

स तु वीर्यवतां श्रेष्ठः पुवतामपि चोत्तमः । जगाम वेगवान् लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

वीर्यवतां	ஹீர்யமுடையவர்களுக்	सः	அவர்
श्रेष्ठः अपि	சிறந்தவரும் [குன்	महोदधि	மஹோததியை
पुवतां च	தாவிச் செல்வோர்களுக்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
उत्तमः	உத்தமராய் [குன்னும்	लङ्कां तु	லங்கையையும்
वेगवान्	வெகு வேக முடையவ	जगाम	கிட்டிவிட்டார்.
	ருமான்		

शालानि च नीलानि गन्धवन्ति वनानि च । गण्डवन्ति च मध्येन जगाम नगवन्ति च ॥

नीलानि	நீலநிறமுள்ளன	गन्धवन्ति	நறுமணங்கொழுந்தன
शालानि च	பசும்புல்லுத் தரைகளை	वनानि च	சேரலைகளையும் [மர
गण्डवन्ति च	கற்கள் நிறைந்ததும் [யும்	मध्येन च	நேர்வழியாகவே
नगवन्ति	மரங்களடர்ந்ததும்	जगाम	சென்றார்.

शैलांश्च तरुसञ्छन्नान् वनराजीश्च पुष्पिताः । अभिचक्राम तेजस्वी हनुमान् प्लवगर्पभः ॥

तेजस्वी	வெகுதேஜோவானும்	शैलान् च	மலைகளையும்
प्लवगर्पभः	வானரச் சேரத்தொடருமான	पुष्पिताः	மலர்கள் நிறைந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वनराजीः च	வனவரிசைகளையும்
तरुसञ्छन्नान्	மரங்கள் செறிந்த	अभिचक्राम	அற்றி உலாவினார்.

स तस्मिन्नचले तिष्ठन् वनान्युपवनानि च । सनगाये च तां लङ्कां ददर्श पवनारमजः ॥

सः पवनारमजः	அந்த வாயுருமார்	वनानि	சேரலைகளையும்
सनगाये	கொடுமுடிக்கொடுகடின	उपवनानि च	உபவணங்களையும்
तस्मिन्	அந்த	तां	அந்த
अचले	பர்வதத்தில்	लङ्कां च	லங்கையையும்
तिष्ठन्	நின்றுகொண்டே	ददर्श	கண்ணுற்றார்.

सरलान् कर्णिकारांश्च खर्वरांश्च सुपुष्पितान् । म्रियालान् मुचुलिन्दांश्च कुटजान् केतकानपि ॥

प्रियङ्गून् गन्धपूर्णांश्च नीपान् सप्तच्छदानपि । असनान्कोविदारांश्च करवीरांश्च पुष्पितान् ॥

पुष्पभारनिबद्धांश्च तथा मुकुलितानपि । पादपान् विहगाकीर्णान् पद्मनाभूतमस्तकान् ॥

हंसकारण्डवाकीर्णा वापीः पद्मोत्पलायुताः ।

आक्रीडान् विविधान् रम्यान् विविधांश्च जलाशयान् ॥ १२ ॥

सन्ततान् विविधैर्दृक्षैः सर्वर्तुफलपुष्पितैः । उद्यानानि च रम्याणि ददर्श कपिकुञ्जरः ॥

सुपुष्पितान्	அழகாப்புகழ்ப்புகித்திரு	असनान्	மருத மரங்களையும்
सरलान्	தேவதாருக்களையும் [ந்த	कोविदान् च	மலைசாத்திச்செடிகளையும்
कर्णिकारान्	கோக்குகளையும்	करवीरान् च	அகரிச்செடிகளையும்
खर्वरान् च	பேரிஞ்சுக்களையும்	तथा	அப்படியே
म्रियालान्	முரளிகளையும்	पुष्पभार-	புகழ்ப்பாரத்தால் வளைந்
मुचुलिन्दां च	எதுமிச்சைகளையும்	निबद्धान् च)	தும்
कुटजान्	மலை மல்லிக்கொடிகளை	मुकुलितान् अपि	மொக்குகளையுடையதும்
केतकान् अपि	தரையுடிகளையும் [யும்	विहगाकीर्णान्	பகழிகள் நிறைந்ததும்
गन्धपूर्णान्	நன்மணம் நிறைந்த	पद्मनाभूत-	காற்றினுலகைக்கப்பட்ட
प्रियङ्गून्	ப்ரியங்குகளையும்	मस्तकान्)	தானிகளையுடையது
नीपान् च	கடம்பநிருக்ஷங்களையும்		மர
सप्तच्छदान् अपि	ஏழிலைப்பாலைமரங்களை	पादपान् च	விருகதங்களையும்
	யும்	हंसकारण्डवा-	அன்னங்கள், நீர்க்காக
पुष्पितान्	புகழ்பமயமாயிருக்கிற	कीर्णाः	கள் இவை நிறைந்த

पञ्चोत्पलायुताः } तாமரைகளும், நீலோத்
பலங்களும் நிறைந்த
वापीः } நடைவாழிகளையும்,
विविधान् } பற்பல
जकाशयान् } நீர்நிலைகளையும்
सर्वतुफल- } எல்லாப்பருவங்களிலும்
पुष्पितैः } பழங்களும் பூக்களும்
विविधैः वृक्षैः } நிறைந்த
பலவகை மரங்களினால்

सन्तान् } அடர்ந்த
विविधान् } 54 னுவிதமான,
रम्यान् } மனோஹரங்களான
आर्कशान् च } உல்லாஸ சோலைகளையும்
रम्याणि } அழகான
उद्यानानि च } உத்யானவனங்களையும்
कपिकुञ्जरः } வானரோத்தமர்
ददर्श } கண்டார்.

समासाद्य च लक्ष्मीवान् लङ्कां रावणपालिताम् ।

परिधाभिः सपञ्चाभिः सोत्पलाभिरलङ्कताम् ॥ १४ ॥

॥ १४ ॥

सीतापहरणार्थेन रावणेन सुरक्षिताम् । सपन्ताद्विचरद्भिश्च राक्षसैर्यधन्विभिः ॥ १५ ॥
काञ्चनेनावृतां रम्यां प्राकारेण महापुरीम् । गृहैश्च ग्रहसङ्काशैः शारदाम्बुदसन्निभैः ॥
पाण्डुराभिः प्रतोलोभिरुच्चाभिरभिसंवृताम् । अट्टालकशताकीर्णां पताकाध्वजपालिनीम् ॥
तोरणैः काञ्चनैर्दिव्यैर्लतापङ्क्तिविचित्रितैः । ददर्श हनुमान् लङ्कां दिवि देवपुरीमिव ॥

लक्ष्मीवान् } லக்ஷ்மீவானான
हनुमान् } ஹனுமார்
रावणपालितां } ராவணனுலாளப்பட்ட
लङ्कां } லங்கையை
समासाद्य } கிட்டி
सीतापहरणार्थेन } வரிதையைக்கவர்ந்துகொ
ண்டுவிந்தகாரணத்தாலே
रावणेन च } ராவணனாலும்
यधन्विभिः } கொடுவில்லாளிகளான
विचरन्तिः } இடைவிடாதுவாவுகின்ற
राक्षसैः च } ராக்ஷஸர்களாலும்
सुरक्षितां च } கன்றாகக் காங்கச்செய்யப்
பட்டதும்

सपन्ताव् } நாற்புறங்களிலும்
सपञ्चाभिः } தாமரைகளோடும்
सोत्पलाभिः } நீலோத்பலங்களோடும்
परिधाभिः } அகழிகளால் [கடைய
अलङ्कृतां च } அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
काञ्चनेन } பொன்மயமான
प्राकारेण } மதிந்தவரினால்
आवृतां } சூழப்பட்டதும்
शारदाम्बुद- } சரத்தாலத்து மேகங்களை
सन्निभैः } நிகர்த்த

ग्रहसङ्काशैः } நவகீரதறங்கள் போன்ற
गृहैः च } மாளிகைகளாலும்
पाण्डुराभिः } வெண்மைமிறமாய்
उच्चाभिः } உயர்ந்தகன்று நீண்ட
प्रतोलोभिः } விதிகளாலும்
काञ्चनैः } பொன்மயமான
दिव्यैः } திவ்யமான
लतापङ्क्ति- } கொடிவரிசைகளால் சித்
विचित्रितैः } திரவேகிகள் செய்யப்
பட்ட

सोणैः } தோரணவாழிகளாலும்
अभिसंवृतां } நிறைந்திருக்கப்பட்டதும்
अट्टालक- } அட்டாலகைகள் மிகுந்த
शताकीर्णां } தாம்
पताकाध्वज- } சிறகொடிகள், பெருகொ
मालिनी } டிகள் நெருக்கினதாயும்
रम्यां } அழகுபெற்றதாயும்
दिवि } தேவலோகத்தில்
देवपुरी } தேவநகரத்தை (அமர
வதியை)

इव } போலுமிருக்கிற
लङ्कां } லங்கை என்ற
महापुरीं ददर्श } மஹாபுரீஸை கண்டார்.

गिरिर्मुग्धि स्थितां लङ्कां पाण्डुरैर्भवनैः शुभैः । ददर्श स कपिश्रेष्ठः पुरमाकाशगं यथा ॥

ச: கபிஷ்ரே: அந்த வானரக்ரேஷ்டர்
 गिरिर्मुग्धि பர்வதசிகரத்தில்
 स्थितां நிலைபெற்றுள்ள
 लङ्कां லங்கையை
 पाण्डुरैः வெண்ணைநிறமுள்ள

शुभैः நலம் பொருந்திய
 भवनैः மாணிகைகளுடனே
 आकाशगं ஆகாசத்தில் மிதக்கும்
 पुरं यथा ஒரு பட்டணமென
 ददर्श நினைத்தார்.

पालितां राक्षसेन्द्रेण निर्मितां विश्वकर्पणा । प्लवमानामिवाकाशे ददर्श हनुमान् पुरीम् ॥

विश्वकर्पणा விசுவகருமாவினால்
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்
 राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
 पालितां பாதுகாக்கப்பட்டது
 पुरीं புரியை [மரண

आकाशे ஆகாசத்தில்
 प्लवमानां அந்தரமாய் மிதப்பது
 हव போலவே
 हनुमान् தனுமார்
 ददर्श கண்டார்

वप्राकारजघनां विपुलाम्बुनवाम्बराम् । शतघ्नीशूलकेशान्तामहालकवतंसकाम् ।

मनसेव कृतां लङ्कां निर्मितां विश्वकर्पणा ॥ २१ ॥

द्वारमुत्तरमासाद्य चिन्तयामास वानरः ॥ २२ ॥

कैलासशिखरप्रख्यामालिखन्तीमिवाम्बरम् । दीयमानामिवाकाशमुच्छ्रितैर्भवनोत्तमैः ॥

संपूर्णां राक्षसैर्घोरैर्नागैर्भोगवतीमिव । अचिन्त्यां सुकृतां स्पष्टां कुबेराध्युषितां पुरा ॥

दंष्ट्रिभिर्वहुभिः शूरैः शूलपट्टिशपाणिभिः । रक्षितां राक्षसैर्घोरैर्गुहामाशीविषैरिव ॥

வானர: வானரர்
 वप्राकार- } மதில்கவரின் மேடையை
 जघनां } அங்குலாகவுள்ளதும்,
 विपुलाम्बु- } நீர் நிறைந்த அகழியை
 नवाम्बरम् } வஸ்திரமாகவடையதும்,
 शतघ्नीशूल } பிரங்கி, சூலம் இவைகளை
 केशान्तां } தலைமீராகவுடையதும்,
 महालक- } அட்டாலைகளைக் காதலி
 वतंसकां } களையுடையதும்,
 विश्वकर्पणा விசுவகர்மாவினால்
 मनसा மனதினாலே
 हव ஸரியாய்
 कृतां ரூபம்கொடுக்கப்பட்டு
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்,
 कैलासशिखर- } கைலாச சிகரத்தை
 प्रख्यां } யொத்ததும்,
 अम्बरं ஆகாயத்தை
 आलिखन्ती உராய்வது

हव போலிருப்பதும்,
 उच्छ्रितैः மேன்மேலுயர்ந்த
 भवनोत्तमैः கிறந்த மாணிகைகளினு
 आकाशं ஆகாயத்தில் [ளே
 दीयमानां பறக்கிறது
 हव போலிருப்பதும்
 नागैः பாம்புகளால்
 भोगवती போகவதி பட்டணம்
 हव போல
 घोरैः கொடிய
 राक्षसैः ராக்ஷஸர்களால்
 संपूर्णां நிறைந் துள்ளதும்,
 सुकृतां நன் கியற்றப்பட்டதும்,
 स्पष्टां மலினமின்றி நன்கு
 வினங்குவதும்,
 पुरा முன்னாலில்
 कुबेराध्युषितां குபேரனால் வாஸஞ்செய்
 யப்பட்டதும்

शूरपट्टि- } குறும் பட்டசும் முதலிய
पाणिभिः } ஆயுதங்களை கையிலே
தரித்த

इष्टिभिः கொடிய பற்களை யுண்டைய
बहुभः शूरे: அனேக சூரர்களான
घोरैः राक्षसैः கோர அரக்கர்களால்
आशीविषैः பாம்புகளால்
गुहां குகைஹையை

तस्याश्च महतीं गुप्तिं सागरञ्च निरीक्ष्य सः । रावणञ्च रिपुं घोरं चिन्तयापास वानरः ॥

तस्याः அதற்கு
महतीं गुप्तिं च பெரும் கப்பரகவுள்ள
सागरं च ஸமுத்திரத்தையும்
घोरं रिपुं கொடிய பகைவனுன

आगत्यापीह हरयो भविष्यन्ति निरर्थकाः । न हि युद्धेन वै लङ्का शव्या जेतुं सुरैरपि ॥

इह हरयः இங்கே வானரர்கள்
आगत्य अपि வந்தும்
निरर्थकाः वै பிரயோஜனமற்றவர்
भविष्यन्ति ஆவார்கள் ; [களாகவே

हि ஏனென்றால்
सुरैः अपि தேவர்களாலும்
युद्धेन जेतुं யுத்தத்தினால் ஜெதிக
लङ्का न शव्या லங்கை முடியாது.

इमान्तु विषमां दुर्गां लङ्कां रावणपालिताम् । प्राप्यापि स महाबाहुः किं करिष्यति रावणः ॥

रावणपालितां இராவணனுல் பரிபாலித்
दुर्गां அடைத்தத்கரிய [கப்பட்ட
विषमां சித்யஸ்தமாயிருக்கிற
(எப்படியிருக்கிறதெ
ன்று உன்னபடி அறிய
முடியாத)

इमां लङ्कां இந்த லங்கையை
प्राप्य अपि அடைந்தும்
सः அந்த
महाबाहुः பெரும் தோள்களையுட
रावणः तु ஸ்ரீராவண் தான் [ய
किं करिष्यति யாது செய்யப் போகிறார்?

अवकाशो न सान्त्वस्य राक्षसेष्वभिगम्यते । न दानस्य न भेदस्य नैव युद्धस्य दृश्यते ॥

राक्षसेषु राக்ஷஸர்களிடத்தில்
सान्त्वस्य இவ் கொற் சொல்லல்
என்ற உபாயத்திற்கு

अवकाशः न இடமில்லை ;
दानस्य கொடுத்தலுக்கும்

अभिगम्यते न முடியப் போகிறதாயின
भेदस्य பிரித்தலுக்கும்
न இடமில்லை ;
युद्धस्य एव யுத்தத்திற்கோ
न दृश्यते எண்ணக்கூடமுடியவில்லை.

चतुर्णामेव हि गतिर्वानराणां महात्मनाम् । वालिपुत्रस्य नीलस्य मम राज्ञश्च धीमतः ॥

हि ஏனென்றால்,
वालिपुत्रस्य வாலிபுத்ரனுக்கும்
नीलस्य நீலனுக்கும்
धीमतः புத்திசிறந்த
राज्ञः च அரசருக்கும்
मम எனக்குமாக

चतुर्णां காங்கு
महात्मनां மகாமகிமைபொருத்திய
வர்களான
वानराणां வானரர்களுக்கு
एव மாத்திரம்
गतिः இங்கே புகமுடியும்.

यावज्जानामि वैदेहीं यदि जीवति वा न वा । तत्रैव चिन्तयिष्यामि दृष्ट्वा तां जनकात्मजाम् ॥

जनकात्मजां	ஜனகரின் பெண்ணை	जानामि	தெரிந்துகொள்கிறேன் ;
वैदेहीं	வைதேகியை	तां दृष्ट्वा	அவளை கண்டுகொண்டு
जीवति	பிழைத்திருக்கிறாள்	तत्र व	அதன்பின் பு
यदि वा न	அல்லது இல்லையா,	वा	ஏதாகிலும் ஒன்று
यावत्	ஏன்பதை	चिन्तयिष्यामि	ஆராய்வேன்.

ततः स चिन्तयायास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः । गिरिशङ्गे स्थितस्तस्मिन् रामस्याभ्युदये रतः ॥

रामस्य	ராமருடைய	गिरिशङ्गे	புனிமடிமேல்
अभ्युदये	நன்மையில்	स्थितः	இருந்துகொண்டு
रतः	ஏகாக்ஷித்தரான	ततः	அப்பொழுது
सः कपिकुञ्जरः	அந்த கபிகுஞ்சார்	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
तस्मिन्	அந்த	चिन्तयायास	கிந்தித்திருக்கார்.

अनेन रूपेण मया न शक्या रक्षसां पुरी । प्रवेष्टुं राक्षसैर्गुप्ता क्रूरैर्वलसमन्वितैः ॥ ३३ ॥

क्रूरैः	கொடியவர்களான	पुरी	நகரம்
वलसमन्वितैः	வலிமையுடைய	मया	என்னால்
राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களால்	अनेन रूपेण	இந்த உருவத்தோடு
गुप्ता	காவல்செய்யப்பட்டதா	प्रवेष्टुं	பிரவேசிப்பதற்கு
रक्षसां	ராக்ஷஸர்களுடைய [ன்	न शक्या	கடியதல்ல.

उग्रौजसो महावीर्या बलवन्तश्च राक्षसाः । वञ्चनीया मया सर्वे जानकीं परिमार्गता ॥

राक्षसाः सर्वे	ராக்ஷஸர்களெல்லோரும்	व	ஆதலால்
उग्रौजसः	பேரானமையுடையவர்	जानकीं	ஜானகியை
बलवन्तः	பலகாலிகள் ; [கள் ;	परिमार्गता	கேடுகிற
महावीर्याः	மிக்க வீரமுடையவர்	मया	என்னால்
	கள் ;	वञ्चनीयाः	வஞ்சிக்கத்தக்கவர்கள்.

लक्ष्याऽलक्ष्येण रूपेण रात्रौ लङ्कापुरी मया । प्रवेष्टुं मासकालं मे कृत्यं साधयितुं महत् ॥

लङ्कापुरी	இலங்கை நகர்	महत् कृत्यं	பெரிய காரியத்தை
मया	என்னால்	साधयितुं	முடிக்க
अलक्ष्येण रूपेण	கண்ணுக்கு புலப்படாத	प्रवेष्टुं	உள்ளே புக
रात्रौ	இரவில் [உருவத்துடன்	मे	எனக்கு
लक्ष्या	தேடிப்பார்க்கத்தக்கது ;	मासकालम्	இது தக்க ஸாமயமே.

तां पुरीं तादृशीं दृष्ट्वा दुराधर्षां सुरासुरैः । हनुमांश्चिन्तयायास विनिःश्वस्य मुहुर्मुहुः ॥

तां	அதை	हनुमान्	நனுமார்
सुरासुरैः	தேவர்களாலும் அசுரர்	दृष्ट्वा	தெரிந்துகொண்டு
दुराधर्षां	புருதற்கரிய [கனாலும்	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி
तादृशीं	அப்பேர்க்கொத்த	विनिःश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு
पुरीं	பட்டணமாக	चिन्तयायास	யோசித்தார்.

केनोपायेन पश्येयं मैथिलीं जनकात्मजाम् । अद्रष्टुं राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ॥

துராமனா	சூரன் தீமாவான்
ராவசேனே	மாமங்கலினைத் திரளுன
ராவணே	மாமனை லுள்
அரீஃ	கொண்டபுடர்தவனாய்

கேள் வபாயேன	எந்த உபாயத்தால்
ஜநகாமஜா	ஜனகரின் புத்திரியாகிய
மயிலி	மாமதிலியை
பश्यேயம்	தேடுவேன் ?

न विनश्येत् कथं कार्यं रामस्य विदितात्मनः । एकामेकश्च पश्येयं रहिते जनकात्मजाम् ॥

विदितामनः	பிசமாணம் செய்து கொடுக்கப்பெற்ற
रामस्य कायं	ஸ்ரீராமரது காரியம்
न विनश्येत्	கெடாதிருக்கவேண்டும் ;
जनकात्मज्ञं	ஜனகரின் புத்திரியை

एकां	தனிபாக
रहिते	ஏகாந்தத்தில்
एकः च	தனிபாய்
कथं	எப்படி
पश्येयम्	காண்பேன் ?

भूताश्चार्था विषयन्ते देशकालविरोधिताः । विकृवं दत्तमासाद्य तपः सूर्योदये यथा ॥

மற்தா:	காசியங்கன்
மூலா:	முடி வுபெறுவனவாக
வ	ஆனபோதிலும்
விருவ்	ஸ்திரபுத்தியில்லாத
மூத் அலாவ	தூதனை ஆண்டத் தூ

देशकाल- } विरोधिता: }	தேசகாலங்களுக்கு மாறுபட்டு
सूर्योदये	சூரியோதயத்தில்
तमः यथा	இருள் போல
विपश्यते	அழிந்துவிடுகின்றன.

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चिताऽपि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दत्ताः पण्डितमानिनः ॥

அநியாஸுரை	இது செய்யத்தகும் தகரா
நிஷிகா அபி	து என்ற விஷயத்தில்
சுஜி:	கண்ணாய் தீர்மானிக்கப்
ந ஐயுரை	பட்டதாக இருந்தும்
	உத்தேசித்த காரியம்
	விளங்குவதில்லை ;

हि	ஏனென்றால்
पण्डितमानिनः	தன்னைத்தானே எல்லாம் தெரிந்தவனாக வெண் ணிக்கொள்கிற
हृताः कार्याणि	சூதர்கள் காசியங்களை
वातयन्ति	கெடுத்துவிடுகிறார்கள்.

न विनश्येत् कथं कार्यं वैकल्यं न कथं भवेत् । लङ्घनञ्च समुद्रस्य कथं तु न वृथा भवेत् ॥

காய்	எப்படிச் செய்தால்
காய்	கோரிய காரியம்
ந விநயேத்	கெடா திருக்கும் ?
காய்	எப்படியானால்
வீதயை ந அயேத்	கெடுதி கோரால் ?

கதே நு	எப்படிச் செய்தால்
சமுதஸ	சமுத்திரத்தின்
சகஸந் ச	தாண்டிதலும்
வ்யா	வ்யர்த்தமாக
ந ஸவேத்	ஆகாமலிருக்கும்?

मयि दृष्टे तु रक्षोभी रामस्य विदितात्मनः । भवेद्द्वयर्थमिदं कार्यं रावणानर्थमिच्छतः ॥

மயி ரக்ஷை:	நான் பாசுதஸர்களால்
உந் து	காணப்பட்டேன் ஆகில்
ராவணாப்தி	பாவணஸம்புரா ரத்னத
புலக:	செய்ய எண்ணிய

விதிநாமன;	பெரியோரான
ராமசு	ஸ்ரீராமருடைய
இக் காய்	இந்த காரியம்
வ்யய் பவேத்	நிஷ்பன்னமாக ஆகிவிடும்.

न हि शक्यं कचित् स्यातुमविज्ञातेन राक्षसैः । अपि राक्षसरूपेण किमुतान्येन केनचित् ॥

राक्षसरूपेण	ராஷ்டிர உருவத்தோடு	स्यातुं न शक्यं	இருப்பதற்கு முடியாது.
अपि	இருந்தாலும்	अन्येन	வேறு
राक्षसैः	ராஷ்டிரர்களால்	केनचित् हि	ஏதேனும் ஒருருவங்கொண்டவனுக்கென்றால்
कचित्	எங்கேயாவது		
अविज्ञातेन	கண்டுபிடிக்கப்படாமலே	किं उत	சொல்லவும் வேண்டுமா?

वायुरप्यत्र न ज्ञातश्चेदिति मतिर्मम । न ह्यस्त्यविदितं किञ्चिद्राक्षसानां बलीयसाम् ॥

अतः	இங்கோ	मतिः	தெரிந்த விஷயம் ;
वायुः अपि	வாயுபகவான் கூட	बलीयसां	பலமுற்றுயர்ந்த
न ज्ञातः	தெரிந்துகொள்ளப்படா	राक्षसानां	ராக்கர்களுக்கு
न चरेत्	வாங்கிரியார் [மல்]	अविदितं	தெரியாததும்
इति	என்பது	किञ्चिद्	ஏதாவது
मम	எனக்கு	अस्ति हि	உண்டா?

इहाहं यदि तिष्ठामि स्वेन रूपेण संवृतः । विनाशमुपयास्यामि भर्तुरर्थश्च हीयते ॥ ४५ ॥

स्वेन	நானிருக்கும்	विनाशं	நாசத்தை
रूपेण	ருவத்தோடு	उपयास्यामि	ஆடையேன் ;
संवृतः	கூடினவனாக	भर्तुः	இறைவரின்
अहं	நான்	अर्थः च	காரியமும்
इह तिष्ठामि यदि	இங்கு நிற்பெனாகில்	हीयते	கெடுதியுறும்.

तदहं स्वेन रूपेण रजन्यां ह्रस्वतां गतः । लङ्कामधिपतिष्यामि राघवस्यार्थसिद्धये ॥

तत् अहं	ஆகையால் நான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமவாஸுடைய
ह्रस्वतां	கிறியநான் உருவத்தை	अर्थसिद्धये	காரியம் சித்தியடையும்
गतः	தறித்தவனாய்	रजन्यां	இரணில் [பொருட்டு]
स्वेन	இவன்பான்	लङ्कां	இலங்கையில்
रूपेण	உருவத்தோடு	अधिपतिष्यामि	புகக்கடவேன்.

रावणस्य पुरीं रात्रौ प्रविश्य सुदुरासदाम् । विचिन्वन् भवनं सर्वं द्रक्ष्यामि जनकात्मजाम् ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய	सर्वं	எல்லாம்
सुदुरासदां पुरीं	புகவரிய நகரத்தை	विचिन्वन्	ஆராய்ந்து தேடுபவனாய்
रात्रौ प्रविश्य	இரணில் புரூந்து	जनकआत्मजां	ஜனகரின் புதல்வியை
भवनं	மாணிகை	द्रक्ष्यामि	கண்டுபணிவேன்.

इति सञ्चिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः । आचकाङ्क्षे तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः॥

तदा	அப்பொழுது	वैदेह्याः	வைதேஹியினுடைய
कपिः वीरः	வானரவீரரான	दर्शनोत्सुकः	தர்சனத்தில் ஆவனூற்ற
हनुमान्	ஹனுமார்	सूर्यस्य	சூர்யனுடைய [வரல]
इति	இவ்வண்ணம்	असमये	அஸ்தமயகாலத்தை
सञ्चिन्त्य	சிந்தைசெய்து	आचकाङ्क्षे	எதிர்பார்த்திருந்தார்.

अचिन्त्यामद्भुताकारां दृष्ट्वा लङ्कां महाकपिः । आसीद्विषण्णो हृष्टश्च वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥

स पाण्डुरोद्विद्धविमानमालिनीं महार्हजाम्बूनदजालतोरणाम् ।

यशस्विनीं रावणबाहुपालितां क्षपाचरैर्भीमवलैः समावृताम्

॥ ५६ ॥

पाण्डுரோद्वி- } வெள்ளிய உயர்ந்த மாளி
விமானமாலினி } கை வரிசைகளுடையதும்
மஹர்ஹஜாம் } உயர்ந்த பொன்னூற் செ
பூநத- } யம்பப்பட்ட சாளரங்களை
பாலிதா } புடைபடும்

भीमवलैः } கொடிய பலசாலிகளான
क्षपाचरैः } கிசாசரரால்
समावृतां } சூழப்பட்டதும்
रावणबाहु- } ராவணனு புஜபலத்தி
पालितां } னால் பாதுகாக்கப்பட்ட
यशस्विनीं } புகழ்மலிந்ததும் [தும்
अचिन्त्यां } இத்தன்மையதென சித்
தித்தற்கரியதும்

अद्भुताकारां } கியப்புறத்தக்க அழகினை
புடையதுமான

लङ्कां } இலங்கையை
महाकपिः } மஹாகபி
दृष्ट्वा } கண்டு
हृष्टः च } அகமகிழ்ந்தவராயினும்
सः } அவர்
वैदेह्याः } வைதேஹியின்
दर्शनोत्सुकः च } தர்சனத்திலேயே ஆவன
ற்றவராதலால்
विषण्णः } ஏக்கம்பிடித்தவராய்
आसीत् } இருந்தனர்.

चन्द्रोऽपि साचिव्यमिवास्य कुर्वस्तारागणैर्मध्यगतो विराजन् ।

ज्योत्स्नावितानेन वितत्य लोकमुत्तिष्ठते नैकसहस्ररश्मिः

॥ ५७ ॥

चन्द्रः अपि } சந்திரனும்
अस्य } இவருக்கு
साचिव्यं कुर्वन् इव तुल्येण पुनीपयर् पोरल } அசைத்து
तारागणैः } நகரத்திரக்கட்டங்க
ளோடு
मध्यगतः } நடுவைய அடைந்து
विराजन् } விளங்குபவராய்

ज्योत्स्नावितानेन } கிராவாகிற மேற்கட்டி
लोकं } உலகத்தை [னால்
वितत्य } கியாபித்து
नैकसहस्ररश्मिः } பல்லாயிரம் கிரணங்க
ளோடு கூடினவராய்
उत्तिष्ठते } உதயமாயினார்.

शङ्खप्रभं शीरमृणालवर्णमुद्गच्छमानं व्यवभासमानम् ।

ददर्श चन्द्रं स कपिववीरः पौष्ट्यमानं सरसीव हंसम्

॥ ५८ ॥

शङ्खप्रभं } சங்கம்போன்ற காந்தி
புடையவரும்
शीरमृणालवर्णं } பால், நாமரைத்தரள்
இவைகளின் வர்ணமு
டையவரும்
उद्गच्छमानं } உயர்ச்சென்றுகொண்டு

व्यवभासमानं } மிகவும் பிரகாசிக்கிறவரு
चन्द्रं } மான் சந்திரனை
सः कपिववीरः } அவ் வானரவீரர்
सरसि } நாமரபோடையில்
पौष्ट्यमानं } நீந்திக்கொண்டுவரும்
हंस इव ददर्श } ஹம்ஸம்போல் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

आदितः श्लोकाः 12076

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 286

தர்தீய: சர்ட:—தூன்துலது ஸர்க்கம். || 3 ||

லகூவிய:—இலங்காதேவியை ஜயித்தல்.

ச லம்பசிவரே லம்பே லம்பதோயதசநிபே । சந்மாஸ்யாய மேவாவி டனுபாந் பாஸ்தாஹந: ॥
நிசி லகூர் மஹாஸந்நோ விவேச கபிகுஹர: । ரஸ்யகாநநதோயாஹ்யா புரீ ராவணபாலிதா ॥

பாஸ்தாஹந: } லாபுதூமாஸ்தம்
கபிகுஹர: } லாஸாசர்சேஷ்டதூம்
மஹாஸந்ந: } பெரியவலிமைபுன்னவரு
மேவாவி } புத்திமாஸுமாஸ [ம்
ச: டனுபாந் } அந்த ஹஸுமாஸ
லம்பதோயத- } காஸிதங்கிணமேகத்திற்கு
சநிபே } நிகரான
லம்பே } லம்பமென் டேற
லம்பசிவரே } லம்பபர்வதத்தின் நிகரத்
தில்

ரஸ்யகாநந- } அழகிய சேகைகளையும்
தோயாஹ்யா } நிர்நிகைகளையுமுடையதும்
ராவணபாலிதா } ராவணனுல் பரிபாலிக்கப்
பட்டதுமான
லகூர் } லங்கை என்ற
புரீ } பட்டணத்தில்
சரவ் } வேண்டிய திறமையை
வாஸ்ய } மேற்கொண்டு
நிசி } நூலில்
விவேச } புருதலுற்றார்.

சாரதாஸ்துதரஸ்யுர்ப்வநேரூபஸோமிதா ॥ 3 ॥
ஸுபுஸ்தலஸஹ்யுஸ்தா யதேவ விதபாவதீ ॥ 4 ॥
ஸுஜகாசரிதா ஸுஸ்தா ஸுபா ஸோகவதீமிவ । தா ச விஸுதநாகிணீ ஜ்யோதிர்மாநிபேவிதா ॥
மந்மாஸ்தஸஸாஸாரா யதேந்ரஸ்யாஸராவதீ ॥ 5 ॥
கிஹ்ணீஜாலஸோபாமி: பதாகாமிரலஹ்ருதா ॥ 6 ॥
விஸ்யாவிஸுதஹ்ய: புரீமாஸோவய சர்வத: ॥ 7 ॥

சாரதாஸ்து- } சாத்தகாலமேகங்களுக்க
தரஸ்யுர்ப்வ: } கொப்பான
ஸ்வநே: } மாஸினைககஸால்
ஸுபுஸ்தல- } வினங்குவதும்
ஸுஸ்தா } ஸமுத்திரம்போன்ற
ஸாஸோமிதா } முழக்கமுடையதும்
விதபாவதீ } கடற்காற்று
யதேவ } விசப்பெற்றதும்
ஸுபுஸ்தல- } விடபாவதி(அலகாபுரி)
ஸுஸ்தா } போஸவே [யை
சாஸோர- } கொழுத்த ஸேனைகள்
நிர்யுஹா } மிழுந்ததும்
அழகியதோரணவாஸில்
கட்டிய கோபுரங்களை
யுடையதும்

பாஸ்துதர- } வெள்ளியதோரணவா
தோரணா } விலகளுள்ளதும்
ஸுஜகாசரிதா } ஸர்ப்பக்கன் லாஸும்
ஸோகவதீ } போகவதி நகரத்தை
ஹ } போல
ஸுஸ்தா } காவல் மிக்கதும்
ஸுபா } முக்கியமானதும்
விஸுதநாகிணீ } மின்னக்களை யுடைய மே
கங்கன் நிறைந்ததும்
ஜ்யோதிர்மாநி- } நகரத்திரமார்க்கம் உரை
நிபேவிதா } வில் பரவியுள்ளதும்
ஹ்ருதஸ } இந்திரனுடைய
மஸாஸவதீ யதா } அமராவதிநகரம் போல்
மந்மாஸ்த- } மந்தமாருதம்
ஸாஸாரா } விசப்பெற்றதும்

तां समीक्ष्य पुरीं रम्यां राक्षसाधिपते: शुभाम् । अनुत्तमामृद्धियुतां चिन्तयामास वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	(அந்த) வீரர்	रम्या	மிக அழகான துமாகிய
राक्षसाधिपते:	அரங்கர்புதியின்	तां पुरीं	அக்கரை
शुभां	பிரகாசமான தும்	समीक्ष्य	கவனித்துப் பார்த்து
अनुत्तमां	ஒப்புயர்விற்கூற தும்	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்.
मृद्धियुतां	வளம் நிறைந்த தும்		

नेयमन्येन नगरीं शयया धर्षयितुं बलात् । रक्षिता रावणवलयैर्यतायुधधारिभि: ॥ १४ ॥

उद्यतायुध- धारिभि:	பிரயோகிக்கத் தயாராக வேலையத்துக்கொண்ட ருக்கிற ஆயுதங்களோடு கூடிய	इयं नगरी	இந்தப் பட்டணம்
		अन्येन	கேடுறுருவரால்
		बलात्	வலிமையினால்
		धर्षयितुं	கேடு விசேஷிக்க
रावणवले:	ராவணவேலோடுகளால்	न शयया	ஸாத்தியமானதன்று.
रक्षिता	கார்க்கப்படுகிற		

कुमुदाङ्गदयोर्वापि सुपेणस्य महाकपे: । प्रसिद्धेयं भवेद्भूमिर्नन्दद्विविदयोरपि ॥ १५ ॥

प्रसिद्धा इयं	பிரசித்தமான இது	नैन्दद्विविदयो:	நைந்தன், தன்னிதன்
कुमुदाङ्गदयो:	குமுதன் அங்கதன்	अपि	இவர்களுக்கும்
अपि	இவர்களுக்கும்	वा	வேண்டுமென்றால்
महाकपे:	பெரிய வரனரரான	भूमि:	அடைபக்கடிய இடமாக
सुपेणस्य	ஸுபேணருக்கும்	भवेत्	ஆகும்.

विवस्वतस्तनूनस्य हरेश्च कुशपर्वण: । कक्षस्य केतुमालस्य मम चैव गतिर्भवेत् ॥ १६ ॥

विवस्वत:	விரியலுடைய	कक्षस्य	காடிக்கும்
तनूनस्य	புத்திரருக்கும்		(தாய்ப்பவரலுக்கும்)
	(சகோதருக்கும்)	केतुमालस्य	கேதுமாலருக்கும்
कुशपर्वण:	குசபர்வர என்ற	मम च एव	எனக்குக்கான்
हर: च	காரனருக்கும்	गति: भवेत्	வார்க்குத்தக்க ஆகும்.

समीक्ष्य तु महाबाहु राघवस्य पराक्रमम् । लक्ष्मणस्य च विक्रान्तमभवत् प्रीतिमान् कपि: ॥

महाबाहु:	மஹாபாஹுவான	विक्रान्तं तु	ஆண்மைவாயும்
कपि:	வானரர்	समीक्ष्य	உற்றுணர்ந்து
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடையவும்	प्रीतिमान्	மனதில் மகிழ்வதற்கு
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்		ராய்
पराक्रमं	வலிமையையும்	अभवत्	ஆனார்.

तां रत्नवसनोपेतां गोष्ठागारावतंसकाम् । यन्त्रागारस्तनीमुद्धां प्रमदामिव भूषिताम् ॥

तां नष्टतिमिरां दीप्तैर्भास्वरैश्च महागृहै: । नगरीं राक्षसेन्द्रस्य विवेश हनुमान् कपि: ॥

इवुमान्	ஹனுமார் என்ற	खवसुनोपेतं	சத்தினப்ராபை என்னும்
कपिः	கபியானவர்		வஸ்திர முடித்ததாயும்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்பதியின்	गोष्ठागारा-}	பசுமாட்டுக் கொட்டில்க
दीप्तैः	ஒளிமிசூந்த	वत्सकां }	ளை செவிக்கணிகளாய
भास्वरैः	நிர்மலமாய்விளங்குகின்ற		ணிந்ததாயும்
महागृहैः	பெரிய மாளிகைகளால்	वन्सागारस्तनीं	யந்திரசபையென்னும்
नष्टमिरां	இருளின் நி		ஸ்தனக்களுடையதாயும்
तां	புகழ் மலிந்த	कदां	பூர்த்தியாய் குறையின்றி
प्रमदां इव	அணங்கெனத் தோன்று		இருப்பதாயும்
तां	அந்த [வதான	मूषितां च	அலைக்கரிக்கப்பட்டதா
नगरीं	நகரியை	विवेश	யும்
			எதிரிலே பார்த்தார்.

अथ सा हरिशर्दूलं प्रविशन्तं महाबलम् । नगरीं स्वेन रूपेण ददर्श पवनात्मजम् ॥२०॥

अथ	அப்பொழுது	पवनात्मजं	வாயுகுமாரரான
सा	அந்த	हरिशर्दूलं	வானரச்ரோஷ்டரை
नगरीं	நகரதேவதை	स्वेन	ஸ்வய
प्रविशन्तं	உள்ளே போகிற	रूपेण	உருவத்தோடு
महाबलं	மிகவும் வலிமையுடைய	ददर्श	கண்டான்.

सा तं हरिवरं दृष्ट्वा लङ्कां रावणपालिता । स्वयमेवोत्थिता तत्र विकृताननदर्शना ॥२१॥

रावणपालिता	ராவணனால் பரிபாலிக	विकृताननदर्शना	விகார முகத்துடனும்
सा	அந்த [கப்பட்ட		தோற்றத்துடனும்
लङ्का	லங்காதேவதை	स्वयं एव	தானாகவே
तं हरिवरं	அந்த வானரச்ரோஷ்	तत्र	அத்தருணத்தில்
दृष्ट्वा	கண்டு [டரை	उत्थिता	கொம்பினாள்.

पुरस्तात्तस्य वीरस्य वायुसूगोरतिष्ठत् । मुञ्चमाना महानादपम्रवीत् पवनात्मजम् ॥२२॥

वीरस्य	விரரான	महानादं	பெருஞ்சத்தத்தை
तस्य	அந்த	मुञ्चमाना	இட்டுக்கொண்டு
वायुसूगोः	வாயுகுமாரரின்	पम्रवीत्	வாயுகுமாரரைப்பார்த்து
पु स्तात् अतिष्ठत्	எதிரில் நின்றான்;	मम्रवीत्	பேசினாள்.

कस्त्वं केन च कार्येण इह प्राप्तो वनालय । कथयस्वेह यत्तत्त्वं यावत्प्राणा धरन्ति ते ॥

कः	“யார்	यत् च	எதுவோ அதையே
त्वं	நீ?	इह	இங்கு
वनालय	குரங்கே!	कथयस्व	சொல்லிகிடு;
केन कार्येण	எந்த காரியத்தோடு	यावत्	அப்படியானால்
इह प्राप्तः	இங்கு வந்தாய்?	ते प्राणाः	உண்டா பிராணங்கள்
तत्त्वं	உண்மை	धरन्ति	மிகுத்திருக்கும்.

अहं हि नगरी लङ्का स्वयमेव पुवङ्गव । सर्वतः परिरक्षामि ह्येतत्ते कथितं मया ॥ ३० ॥

உரும “ வானம் !
அஃ ஹி நானே
லங்கா நகரீ லங்கா நகரம் ;
சுயே எவ ஒருவனாகவே
சர்வத: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பரிரக்ஷாமி ஐரக்கிரைதயாமிக் கார்த
மயா என்னால் [கிறேன்,
புவ இது
தே ஹி உனக்காகத்தான்
கதயித் சொல்லப்பட்டது ”.

लङ्काया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । यद्ववान् स हरिश्रेष्ठः स्थितः शैल इवापरः ॥

லங்காய: லங்கைகாரின்
வசந் வார்த்தையை
சுத்வா கேட்டு
மாருதாत्मज: வாயுருமாமாகிய
हरिश्रेष्ठ: வானரச்சேஷ்டாகிய

स: हनुमान् அந்த ஹனுமான்
यद्ववान् னங்கடத்தினா முந்தவ
अपरः வேறொரு [ரங்
शैल: इव மலைபோல்
स्थितः அசையாது நின்றார்.

स तां स्त्रीरूपविकृतां दृष्ट्वा वानरपुङ्गवः । अवभाषेऽथ मेधावी सत्त्ववान् पुवर्गर्षभः ॥
द्रक्ष्यामि नगरीं लङ्कां सादृशाकारतोरणाम् । इत्यर्थमिह संभासः परं कौतूहलं हि मे ॥

ச: அந்த
புவர்ஷ: தாவிச்செல்வதில் வல்ல
மேவாவி மேதாவிபான் [வான
வானரபுங்ஙவ: வானரச்சேஷ்டர்
ஸ்திரூபவிக்ருதா பெண் ணுருவமெடுத்த
தா அவளை [பலங்கமான
தூஷா கண்ணாற்ற
அய பிறகு
சுவ்வான் ஸாத்விக ஸ்வபாவத்
அவபாஷே சொன்னார். [அடன்

सादृशाकार- } “ அட்டசலக ப்ராகார
तोरणां } கோபுரவாயில்களுடன்
लङ्कां नगरीं லங்கா நகரத்தை [கடின
द्रक्ष्यामि பார்க்கப்போகிறேன் ;
इत्यर्थं हि இதற்காகத்தான்
संभासः வந்தவன் ;
मे எனக்கு
एव இதுவிஷயத்தில்
कौतूहलं குதூறுலம்
परम् மிகுந்துன்னது.

वनान्युपवनानीह लङ्कायाः काननानि च । सर्वतो गृहमुख्यानि द्रष्टुमागमनं हि मे ॥

इह “ இங்கு
मे எனது
आगमनं வரவு
लङ्काया: லங்கையின்
काननानि காடுகளையும்

वनानि சேரகைகளையும்
उपवनानि கிறு தேரட்டங்களையும்
गृहमुख्यानि च பெரிய மாளிகைகளையும்
सर्वतः எல்லாவற்றையும்
द्रष्टुं हि பார்க்கத்தற்கேள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । भूय एव पुनर्वाक्यं वभाषे परवाक्षरम् ॥

காமரூபிணி வேண்டிய உருவமெடுக்க
ஸா அந்த [வல்ல
லங்கா லங்காதேவதை
தஸ்ய அவருடைய
தத் வசந் அந்த வார்த்தையை

श्रुत्वा एव கேட்டும்
भूयः மீண்டும்
परवाक्षरं கடினச்சொல் பிறைந்த
वाक्यं पुनः சொல்லியே
वभाषे சொன்னான்.

मामनिर्जित्य दुर्युधे राक्षसेश्वरपालिताम् ।

தூயுடு * தூர்புத்தியுள்ள
வானராவம் அந்நபக்குரங்கே !
அவ இப்பொழுது
ராக்ஸேஸ்வரபாலிதா அரக்கர்கோன் பாது
காப்பிடுவாள்

न श्रवयमद्य ते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥

மா அநிர்ஜித என்னை ஐரிக்ராமல்
தே உணக்கு
ஹ்ய புரி இந்த பட்டணம்
தூ ந ஸவ்ய காணமுடியாது.

ततः स कपिशार्दूलस्तामुवाच निशाचरीम् ।

தத: அப்பொழுது
ச: கபிசார்கூல: அந்த வானரவீரர்
மதே * கல்லாய்!
ஹமா புரி இந்த ககரத்தை
ஹ்ய புன: பார்த்துவிட்டு

इष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतम् ॥

யதாஸ்யே வந்ததுபோலவே
யாஸ்யே போவென் * என்று
ஸா அந்த
நிசாசரீ நிகாசரிமைப் பார்த்து
ஹவாச் சொன்னார்.

ततः कृत्वा महानादं सा वै लङ्का भयङ्करम् ।

தத: அப்பொழுது
ஸா லங்கா அந்த லங்காதேவதை
மயங்கர் அச்சுத்தரும்படியான
மஹாநாட க்ருவா பேரொலியைச் செய்து

तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता ॥

வேகிதா வேகமுடையவளாய்
வானரஸ்தேஷ்ட வானரச்சேர்த்து
தலேன கைதலத்தினால்
தாடியாமாஸ வே அமைந்தான்.

ततः स कपिशार्दूलो लङ्कया ताडितो भृशम् ।

கடூயா லங்கினியால்
தாடித: அடிக்கப்பட்ட
ச: பவநாஸஜ: அந்த வாயுருமாசராகிய
வீர்யவான் வீர்யவானான

ननाद सुमहानादं वीर्यवान् पवनात्मजः ॥

கபிசார்கூல: வானரவீரர்
தத: அப்பொழுது
சுமஹாநாட பேரினாச்சுலை
மூச நநாட அதிகமாக முழக்கினார்.

ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सोऽङ्गुलीः ।

தத: அப்பொழுது
ச: ஹுமாம் அந்த ஹனுமார்
சோமூச்சித: கோபத்தால் தன்னை
மதந்தவராய்
வாமஹஸ்ய இடதுகையின்

मुष्टिनाभिजघनैनां हनुमान् कोधमुच्छितः ॥

மஸ்தி: விரல்களை
சவ்ரீயாமாஸ கன்னும் இறுக்கி மூடித்
புனா இவனை [கொண்டார்]
முஸ்திநா முடிபால்
அமிஜவாந குத்தினார்.

स्त्री चेति मन्यमानेन नातिकोधः स्वयं कुतः

ஸ்திரீ ஹி பெண் என்று
மன்யமானேன எண்ணிக்கொண்டிருப்
பவரால்

॥ ४१ ॥

स्वयं தானாகவே
அதிக கோபம்
ந குத: வ காட்டப்படவேயில்லை.

सा तु तेन महारेण विह्वलाङ्गी निशाचरी ।

ஸா நிசாசரீ அந்த ராக்கூஸி
தேந மஹரேண வ அந்த குத்தினாலேபே
விஹ்வலாங்கீ சிதறின அங்கங்களை
உடையவளாய்

पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना ॥

விகுதானந- } விகாரமான முகத்தை
தர்ஸநா } யும், தேரத்தத்தையும்
மூமீ பூமியில் [உடையவளாய்]
ஸஹஸா பபாத திகுரென்றவிழ்த்தான்.

ततस्तु हनुमान् प्राज्ञस्तां दृष्ट्वा विनिपातिताम् । कृपां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियन्तु ताम् ॥

ततः अ.தனால
प्राज्ञः அறிவித்திறந்தவரும்
तेजस्वी ஆண்மைபெற்றந்தவரும்
हनुमान् ஹனுமார் [மான
विनिपातितां விழ்த்தப்பட்டிருக்கும்

तां दृष्ट्वा तु அவனைக் கண்டதும்
तां அவனை
स्त्रियं तु பெண்ணென
मन्यमानः எண்ணமுற்றவராதலின்
कृपां चकार கருணைகூர்ந்தருளினார்.

ततो वै भृशसंविप्सा लङ्का सा गद्गदाक्षरम् । उवाचागर्वितं वावयं हनुमन्तं पुवङ्गमम् ॥

ततः அ.தன்பின்
सा அந்த
लङ्का லங்காதேவதை
पुवङ्गमं வானரச்சேஷ்டாரை
हनुमन्तं ஹனுமனரைப் பார்த்து

भृशसंविप्सा மிகவும் பயந்து
[நடுக்கினவளாய்
गद्गदाक्षरं वै காக்கு தழுதழுத்ததாக
अगर्वितं செருக்கு நீக்கின [வே
वावयं வார்த்தையை
उवाच சொன்னான்.

पसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरिसत्तम । समये सौम्य तिष्ठन्ति सत्त्ववन्तो महाबलाः ॥

सुमहाबाहो பெருந்தோளுடையவரே
पसीद என்மிகருள்புரியும்;
सौम्य சாதாரண
हरिसत्तम வானரச்சேஷ்டாரே!
त्रायस्व என்னைக் காத்தருளும்;

महाबलाः மிக வலிமைபுடைய
सत्त्ववन्तः குணவான்கள்
समये நியாயநெறியிலேயே
तिष्ठन्ति தவறாமல் நிற்கிறார்கள்.

अहं तु नगरी लङ्का स्वयमेव पुवङ्गम । निर्जिताऽहं त्वया वीर विक्रमेण महाबल ॥ ४६ ॥

महाबल मிக வலிமைபுடைய
पुवङ्गम வானாரே!
अहं तु நானே
स्वयं लङ्का எவ்வயமான லங்கா என்ற
नगरी நகரத்தேவதை;

वीर வீரரே!
अहं நான்
त्वया एव உம்மாலேதான்
विक्रमेण பரக்கிரமத்தால்
निर्जिता ஜயிக்கப்பட்டேன்.

इदं तु तथ्यं शृणु वै ब्रुवन्त्या मे हरीश्वर । स्वयं स्वयंभुवा दत्तं वरदानं यथा मम ॥

हरीश्वर வானரச்சேவாரே!
स्वयंभुवा ப்ரம்மதேவரால்
मम எனக்கு
स्वयं तु தானாகவே
दत्तं கொடுக்கப்பட்ட
वरदानं வரப்பிரதானம்

यथा वै எப்படியோ அப்படியே
तथ्यं உண்மையான
इदं பின்சொல்லும் விஷயத்
ब्रुवन्त्या: சொல்லுகிற [தை
मे என்னைத்திலிருந்து
शृणु கேளும்.

यदा त्वां वानरः कथिद्विक्रमाद्दृशमानयेत् । तदा त्वया हि विज्ञेयं रक्षसां भयमागतम् ॥

त्वां உன்னை
कथिद् वानरः ஒரு வானரன்
विक्रमात् பரக்கிரமத்தால்
यदा எப்பொழுது
वशं வசமாக
आनयेत् செய்துகொள்ளுகிறதோ;

तदा அப்பொழுதே
रक्षसां ராக்ஷஸர்களுக்கு
मयं आगतं கேடு வந்தது என்று
त्वया विज्ञेयं உன்னால் அறிந்துகொள்
[எப்படவேண்டியது;
हि ஸந்தேகமில்லை.

स हि मे समयः सौम्य प्राप्नोऽद्य तव दर्शनात् । स्वयंभूविहितः सत्यो न तस्यास्ति व्यतिक्रमः ॥

சௌம்ய	சௌம்யமரே !	ஹி	நிச்சயம் ;
तव	தங்கள் து	स्वयंभूविहितः	பிரம்மாணிலால் விதிக்கப்
दर्शनात्	கா ரியப்பெருக்கால்	सत्यः	ஸத்யம் ; [பட்டது
सः समयः	அந்தக் காலம்	तस्य	அதற்கு
अद्य	இப்பொழுது	व्यतिक्रमः	தவறுதல்
मे प्राप्नः	எனக்கு வந்தது,	न असि	(ஒருபொதும்) இல்லை.

सीतानिमित्तं राजस्तु रावणस्य दुरात्मनः । रक्षसां चैव सर्वेषां विनाशः समुपागतः ॥

दुरात्मनः	தூரத்மாவான	रक्षसां	ராக்ஷஸர்கள்
राज्ञः	ராஜாவான	सर्वेषां तु	எல்லோருக்குமே
रावणस्य एव	ராவணனுக்கும்	सीतानिमित्तं	ஸீதையின் கிமித்தமாய
च	அதுவன்றி	विनाशः	விகாசம்
		समुपागतः	வந்துகிட்டிக்கொண்டது.

तत् प्रविश्य हरिश्चैष्ट पुरीं रावणपालिताम् । विधत्स्व सर्वकार्याणि यानि यानीह वाञ्छसि ॥

हरिश्चैष्ट	ஹரிசுரே த்மரே !	इह	இவ்விஷயத்தில்
तत्	அதனால்	यानि यानि	எந்த எந்தக் காரியங்களை
रावणपालिकां	ராவணனால் பரிபாலிக்	वाञ्छसि	(செய்ய)விரும்புகிறீர்;
	கப்பட்ட	सर्वकार्याणि	(அந்த) எல்லாக்
पुरीं	பட்டணத்துள்		காரியங்களையும்
प्रविश्य	தாவுளமாய்ப் புகுந்து	विधत्स्व	செய்துகொள்ளும்.

प्रविश्य शपोपहतां हरीश्वरः पुरीं शुभां राक्षसराजपालिताम् ।

यदृच्छया त्वं जनकात्मजां सतीं विमार्ग सर्वत्र गतो यथासुखम् ॥ ५२ ॥

हरीश्वरः त्वं	வானரவீரரான ரீர்	प्रविश्य	(கண்ணப்ப)புகுந்து
राक्षसराज-}	ராக்ஷஸமன்னனால்	यदृच्छया गतः	இவ்விஷயச் சென்று
पालितां }	ஆளப்பட்டதும்	सर्वत्र	எல்லாவிடங்களிலும்
शपोपहतां	சாபத்தாலே கேடடைத்	यथासुखं	வேண்டியபடியில்
	ததும்	सतीं	கற்பனிச்சிறந்த
शुभां	கலம் பயப்பதுமாயி	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
पुरीं	பட்டணத்தில்	विमार्गं	ஆராய்ந்து தேடும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

आदितः श्लोकाः 12128

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 338

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षोडशोऽह्नि वर्तमानकथापसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குரன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேதயாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் பதினாறுவதுதினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புர குசலவாஸ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாஸ்வமேத்யஸ்யாடே ஹந்ரிஸதி டிநேஸு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
சஸதஸே஽ஹி ஸுஹ்ரகாஸ்தே வதுர்யஸர்மாரஸ்ய ஶ்ரயோஹிஸஸர்மபர்யஸ்த் ரீதம் ।

தஸிந் டிநே ரீதா: ஶ்லோகாஶ ௫௭ ॥]

ஆதிதில் குசல் லவஸ் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதில் அக்வமேத்யாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்ப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்

17-ம்நாள் ஸந்தாகாண்டத்தில் 4-வது ஸர்க்கம் முதல் 23-வது

ஸர்க்கம் முடிய காணம் பண்ணப்பட்டன.

அன்று காணம் செய்ப்பட்ட சிலாகசக்கியை 773.

வதுர்ய: ஶ்ரம்:—காண்காவது ஸர்க்கம். ॥ ௪ ॥

லக்ஷாயா ஶ்ரஶ்ரமணம்—லங்கையில் சுற்றுவது.

ச நிர்ஜித்ய ஶுரீ ஶ்ரேஸ்தா லக்ஷா தா காமரூபிணீம் । விக்ரமேண ஶ்ராதேஜா ஶ்ருமானு கபிஸத்சம: ॥
அதாரேண ஶ்ராவாஹு: ஶாகாரஸபிபுஸுவே ॥ ௧ ॥

ஶ்ராதேஜா:	மிக வலிமைமுடைய	தா	அந்த
கபிஸத்சம:	வானாச்சேஷ்டாஸ	லக்ஷா	லங்கை என்ற
ஶ்ராவாஹு:	பெருந்தோளுடைய	ஶுரீ	நகரதேவதைபை
ச: ஶ்ருமானு	அந்த ஶ்ருமானார்	நிர்ஜித்ய	ஶுரித்து
விக்ரமேண	வலிமையினால்	அதாரேண	கோபுரவாயில் வழியால்
காமரூபிணீ	வேண்டிய ரூபமெடுக்க	ஶாகார	மதிலை [செல்லாமலே
ஷ்ரேஸ்தா	பெரிய [லங்கை	அபிபுஸுவே	தாண்டினார்.

ஶ்ரவிஸ்ய ஶ்ராரீ லக்ஷா கபிஸாஜஹிதக்ஷர: । வக்ஷேய ஶ்ராதே ஶ்ரவ்யே ச ஶ்ரவணா ஶ்ர து ஶ்ரவணி ॥

கபிஸாஜஹிதக்ஷர:	வானா அரகரின் நன் மைமையச் செய்பவரான	ஶ்ரவணி து	பிரதான ஸ்தலத்திலேயே
ச:	அவர்	ஶ்ரவ்யே	இடது
லக்ஷா ஶ்ராரீ	இலங்கை நகரில்	ஶ்ராதே	காலின் அடிவைப்பையே
ஶ்ரவிஸ்ய	தவழந்து	அவ	மக்களமாய் முதலில்
ஶ்ரவணா	சத்துருக்களின்	வக்ஷே	வைத்தார்.

ஶ்ரவிஸ்ய: ஶ்ரவ்யஸம்பவோ நிஸாயா ஶ்ரஸ்தாஸ்த்மஜ: । ஶ்ர ஶ்ரஶ்யஸாஸ்தாய ஶ்ருக்தாஸுஸ்பவிராஜிதம் ॥

ததஸ்து தா ஶுரீ லக்ஷா ஶ்ரவாமபிஸயோ கபி: ॥ ௪ ॥

நிஸாயா ஶ்ரவிஸ்ய:	இரவில் பிரவேசித்த	ஶ்ரவ்யஸம்:	அடைத்து
ஶ்ரஸ்தாஸ்த்மஜ:	வாயுருமாஸாகிய	ஶ்ருக்தாஸுஸ்ப:	மிக ஶ்ரதரியத்தோடு கடியவராய்
ச: கபி:	அந்த வானார்	தத:	அங்கிருந்து
ஶ்ருக்தாஸுஸ்ப- விராஜிதம் }	முத்துக்களாலும் புஷ்ப ங்களாலும் அலங்கரிக்க ப்பட்ட	ஶ்ரவ்யா	அழகிய
ஶ்ரஶ்யஸம் து	ராஜஸ்திபையம்	தா லக்ஷா ஶுரீ	அங்கிலங்கை நகரை
		அபிஸயோ	சுற்றித்திரிந்தார்.

हसितोत्कृष्टनिनदैस्तूर्यपोषपुरःसरैः । वज्राङ्कुशनिकाशैश्च वज्रजालविभूषितैः ॥

गृहमुख्यैः पुरी रम्या वभासे घौरिवाम्बुदैः ॥ ५ ॥

தூய்- } முரசும் முதலிய லாத்தி
புர:சரै: } யகேரவங்கள் முன்னி
ட்ட

हसितोत्कृष्टनिनदैः சந்தேசரவ ஆரவாரங்
களாலும்

वज्राङ्कुश- } ஐராவதத்தை நிகர்த்
निकाशैः च } ததரையும்

वज्रजाल- } வஜ்ரமணிகளாலங்கூறிக்
विभूषितैः } கப்பட்ட பலகணிகளையு
முடைய

गृहमुख्यैः சீரேஷ்டமான மாளிகை
வைகளால்

पुरी நகரம்;

अम्बुदैः மேகங்களால்

घौः इव ஆகாயம்போல்;

रम्या மிகவுழகாக

वभासे விளங்கிற்று.

प्रज्ज्वाल पुरी लङ्का रक्षोगणगृहैः शुभैः ॥ ६ ॥

लङ्का पुरी லங்காபுரம்

शुभैः மக்களகரங்களான

रक्षोगणगृहैः ராக்ஷஸ்க்கட்டங்களின்
மாளிகைகளினால்

प्रज्ज्वाल அதிகமாய் இவனித்தது.

सिताभ्रसदृशैश्चित्रैः पञ्चस्वस्तिकसंस्थितैः । वर्धमानगृहैश्चापि सर्वतः सुविभूषिता ॥

गृहमुख्यैः पुरी भूयो वभासे घौरिवाम्बुदैः ॥ ७ ॥

पञ्चस्वस्तिक- } பதம், ஸ்வஸ்திகம் இ
संस्थितैः } வைகளை அதிகமுன கூட்
டக்களாலும்

वर्धमानगृहैः च வர்த்தமானம் என்ற
கட்டடங்களாலும்

सर्वतः எங்கும்

सुविभूषिता நன்கலங்கூர்க்கப்பட்ட

चित्रैः சித்திரவேலைகளால்

सिताभ्रसदृशैः வெண்மேகங்களுக்குச்
சமமான

शुभैः மக்களகரங்களான

गृहमुख्यैः अपि பெரிய மாளிகைகளை

अम्बुदैः மேகங்களால் [தும்,

घौः इव ஆகாயம்போல்

भूयो மிக மேன்மையாய்

पुरी நகரம்

वभासे பிரகாசித்தது.

तां चित्रमाल्याभरणां कपिराजहितङ्करः ।

चित्रमाल्या- } சித்திரங்களுக்கும் மாலைக
भरणां } ளையும் ஆபரணங்களாக
வுடைய

तां அதை

कपिराज- } வானர அரசரின் நன்
हितङ्करः } னையச் செய்கிற

राधवार्थं चरञ्छ्रीमान्दर्शं च ननन्द च ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமான்

राधवार्थं ஸ்ரீராதவரின் காரியத்திற்

चरन् திரிகிறவராய் [காக

च முற்றிலும்

दर्शं பார்த்தார்;

ननन्द च ஸந்தோஷித்தார்.

भवनाद्भवनं गच्छन्ददर्शं पवनात्मजः । विविधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः ॥ ९ ॥

भवनात् भवनं } ஒரு வீட்டினின்று மற்ற
गच्छन् } ஒரு வீட்டிற்குத் தா
पवनात्मजः வாயுருமாரச் [யும்
ततः ततः } அங்கங்கேயும்

विविधाकृति- } விதவிதமான வடிவங்கள்
रूपाणि } அமைந்த

भवनानि மாளிகைகளை

दर्शं கண்டார்.

शुश्राव मधुरं गीतं निस्थानस्वरभूषितम् । स्त्रीणां मदसमृद्धानां दिवि चाप्सरसामिव ॥

दिवि	தேவனோகத்தில்	(தாரம், மத்தியமம், மத் திரம், என்ஹி) மூன்று
अप्सरसां इव	அப்ஸரஸ்திரிகளை ஒத்த	ஸ்வரங்களால் அலங்கரிக்க
मदसमृद्धानां	மதமுற்ற	கப்பட்ட
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	
निस्थान- } स्वरभूषितं }	(தலை, கண்டம், மார்பு என்ற இந்த) மூன்றிடங் களிலிருந்துண்டாகும்	மதுர் गीतं च கானத்தை शुश्राव செலியுற்றார்.

शुश्राव काञ्चीनिनदं नूपुराणाञ्च निस्वनम् । सोपाननिनदाश्चैव भवनेषु महात्मनाम् ॥
आस्फोडितनिनादाश्च ध्वेलिताश्च ततस्ततः ॥ ११ ॥

महात्मनां	மேன்மைதங்கிய கனவார்களினுடைய	सोपान- } निनदान् च } படிமெத்தைகளின் आस्फोडित- } निनादान् च } ஜங்காரங்களையும்
भवनेषु	மாளிகைகளில்	ध्वेलितान् च } ततः ततः एव } தேர்த்தட்டும் शुश्राव } ஜரவாசங்களையும்
काञ्चीनिनदं	மேகலை (ஒட்டி யரணம்) களின் ஒலியையும்	कृतस्ततः च } ततः ततः एव } கீழ்மறதங்களையும்
नूपुराणां	காங்குலங்கைகளின்	शुश्राव } அங்கங்கேயும் निस्वनं च } ஒசையையும்

शुश्राव जपतां तत्र मन्त्रान् रक्षोगृहेषु वै ॥ १२ ॥

रक्षोगृहेषु वै	ராக்ஷஸர்களுடைய ஊடுகளில்	जपतां	ஜபித்துக்கொண்டிருக் கிறவர்களுடைய
तत्र	அப்பொழுது	मन्त्रान्	மந்திரங்களை
		शुश्राव	கேட்டார்.

स्वाध्यायनिरताश्चैव यातुधानान् ददर्श सः । रावणस्तवसंयुक्तान् गर्जतो राक्षसानपि ॥

ச:	அவர்	ராவணஸ்தவ-	} ராவணனுடைய ஸ்தோத்ரம்
சுபாஷய-	} வேதம் தயவனத்தின்.	சங்குதான் எவ	
நிரதாந்		} பற்றுகின்ற	மர்ஜ:
யாதுதானாந் ச	} அரக்கர்களை யும்		ராக்ஷஸாந் அபி
			ததர்ஸ

राजमार्गं समावृत्य स्थितं रक्षोबलं पश्यत् । ददर्श मध्यमे गुल्मे राक्षसस्य चरान् बहून् ॥

राजमार्गं	ராஜமீதியை	गुल्मे	சேனாஸமுதரத்தில்
समावृत्य स्थितं	குழிக்கு நிற்கிற	बहून्	அனேக
पश्यत्	பெரிய ராக்ஷஸை	राक्षसस्य	அரக்களின்
	கையெய்தத்தையும்	चरान्	ஒற்றர்களை யும்
मध्यमे	ஊடுகளில் இருக்கிற	ददर्श	கண்டார்.

दीक्षिताञ्जटिलान् मुण्डान् गोऽजिनाम्बरवाससः । दर्भमुष्टिप्रहरणान्निक्कुण्डायुधांस्तथा ॥
कूटमुद्गरपाणींश्च दण्डायुधधारणपि । एकाक्षानेककर्णौश्च लम्बोदरपयोधरान् ॥ १६ ॥

करालान् भुग्नवक्त्रांश्च विकटान् वामनांस्तथा । धन्विनः खड्गिनश्चैव शतघ्नीमुसलायुधान् ॥
परिघोत्तमहस्तांश्च विचित्रकवचोज्ज्वलान् । नातिस्थूलान्नातिकृशान्नातिदीर्घातिह्रस्वकान् ॥
अतिगौरान् महाकृष्णानतिकृब्धान्तिवामनान् । विरूपान् बहुरूपांश्च सुरूपांश्च सुवर्चसः ॥
ध्वजीन् पताकिनश्चैव ददर्श विविधायुधान् । शक्तिवृक्षायुधान्श्चैव पट्टिशान्निधारिणः ॥

தீக்ஷிதானு	யாகதீக்ஷைத் தூண்டவர்	களை யும்
ஜடிகானு	கூடை தரித்திருப்பவர்	களை யும்
சுபுஷானு	மலிணை மழித்திருப்பவர்	களை யும்
மோ஽ஜிதாந்- வாஸஸ:	பசுத்தோல் புனைந்தவர்	களை யும்
தம்ஸுஷி- மஹரணாநு	ஒருபிடி தர்ப்பத்தை ஆயு தமாகவுடையவர்களை யும்	
தயா	அப்படியே	
அஸிகுஷாயுஷானு	அச்சிகுண்டக்களை ஆயு யுதமாகவுடையவர்களை யும்	
கூடஸூர- யாஸீநு ச	கூடம், முத்தகரம் எனும் ஆயுதங்களை வைபிற கொண்டவர்களை யும்	
ஈஷாயுஷ- யரானு அஸி	தண்டாயுதம் தரித் தவர்களை யும்	
பூகாஸானு	ஒற்றைக்கண்ணர்	களை யும்
பூககாஸானு ச	ஒற்றைக்கா தர்களை யும்	
கூஸோதர- யஸோதரானு	தொங்குகிற வயிறுகளை யும், வந்தனங்களை யுமு டையவர்களை யும்	
தயா	அப்படியே	
யஸிந:	விஸிஸினர்களை யும்	
கராலானு ச	பயங்கரமான உருவ முடையவர்களை யும்	
ச எவ	அப்படியே	
ஸத்தின:	வாளுடையவர்களை யும்	
பூஸவகானு	கோணஸ்வா யுடையவர்	களை யும்
நாஸி- சுஸகாயுஷானு	பிரங்கி, முள்ளம் என்ன மாயுதங்களை யுடையவர் களை யும்	

விகடாந்	பலங்காரர்களை யும்
வாமநாந்	குள்ளர்களை யும்
பரிஸித்தம-	உத்தமமான இரும்புத்
ஹஸ்தாந்	தண்டிகளை கையிறுண்ட
	யவர்களை யும்
விசித்ர-	விசித்திரமாகிய கலசங்க
கவசோவகாந்	ளினால் திகழ்வேர்களை
	யும்
நாநிஃபூதாந்	மிகவும் பெருக்காதவர்
	களையும்
நாநிகூதாந்	மிகவும் இளைத்திராதவர்
	களையும்
நாநிதோஷாந்தி-	மிகவும் செடியரல்லாத
ஹஸ்தாந்	வர்களையும், மிகவும் குள்
	ளரல்லாதவர்களையும்
அதிமௌநாந்	மிகவும் வெள்ளியர்களை
	யும்
மஹாகூப்யாந்	மிகவும் கீழர்களை யும்
அதிகூதநாநி-	மிக உணர்களை யும் மிக
வாமநாந்	குள்ளர்களை யும்
விரூதாந்	குருபிகளை யும்
வஹுஹாந்	பல வடிவமையம்பெற்
	தவர்களையும்
சூரபாந்	சல்ல வடிவமுடையவர்
	களையும்
சூரவஃச:	சன்னொளியுடையவர்
	களையும்
பவஜிந்	தவதும் பிடித்தக்கொ
	ண்டிருப்பவர்களையும்
பதாபிந;	சிறுகொடி பிடிப்பவர்
	களையும்
ச பவ	கூறுடன்
பரிபூஷா-	வேல்களையும் விருகத்தக
யுதாந்	ளையும், அயுதமாக உண்ட
	யவர்களையும்

பஹிஷாஸனி- பாஸிண:	} சட்டிகளையும், வஜ்ரத் தையும் தரித்திருப்ப வர்களையும்	விரிபாயுபாந	விதம்விதமான ஆயுதங்க ளையுடையவர்களையும்
ச எவ	அப்படியே	தர்ஸ	பார்த்தார்.

क्षेपणीपाशहस्तांश्च ददर्श स महाकपिः । सन्निवस्त्वनुलिप्तांश्च वराभरणभूषितान् ॥ २१ ॥
नानावेषसमायुक्तान् यथास्त्रैरगतान् बहून् । तीक्ष्णशूलधरांश्चैव वज्रिणश्च महाबलान् ॥

ச:	அந்த	யதாஸ்த்ர-	} தானாகவே வந்து வான்
மஹாகபி:	வானரப்பெரியோர்	கதானு	} யத்தில் செந்திருப்பவர் களையும்
क्षेपणीपाशहस्तान्	கவண், பாசம் இவைகளை பிடித்தவர்களையும்	எவ	அப்படியே
सन्निवः	மரண தரித்தவர்களையும்	வஹு	அனேக
अनुलिप्तान् च	மெய்ப்பூச்சு பூசினவர் களையும்	तीक्ष्णशूल-	} கூரிய சூலம் பிடித்தவர் களையும்
वराभरणभूषितान्	சிறந்த ஆபரணமணிந் தவர்களையும்	धरांश्च	} வஜ்ரம் தரித்த மஹாலானு ச
नानावेष-	} பலவித வேஷம் பூண்	ददर्श	பார்த்தார்.
समायुक्तान्	டவர்களையும்		

शतसाहस्रमव्यग्रमारक्षं मध्यमं कपिः । रक्षोऽधिपतिनिर्दिष्टं ददर्शन्तिःपुरायतः ॥ २२ ॥

अन्तःपुरायतः	அந்தப்புரத்துக்கெதிரில்	अव्यग्र	மிக ஜாக்கிரதையுள்ள
कपिः	கபி	मध्यमं	மத்தியத்திலிருக்கிற
रक्षोऽधिपति-	} ராக்ஷஸப்ரபுவாளேற்ப	आरक्षं	காவற்படைபை
निर्दिष्टं	} பட்டதான	ददर्श	கண்டார்.
शतसाहस्रं	தூறியிரக்கணக்கான		

स तदा तद्गृहं दृष्ट्वा महाहाटकतोरणम् । राक्षसेन्द्रस्य विरुधात्पद्मिर्मात्रं प्रतिष्ठितम् ॥
पुण्डरीकावतंसाभिः परिधाभिः समावृतम् । प्राकारावृतमत्यन्तं ददर्श स महाकपिः ॥

तदा	அப்பொழுது	अत्यन्तं	மிகப்பெரிய
सः	அவர்	प्राकारावृतं	மதில்வளைந்ததும்
तत्	அதை	विरुधात्	புகழ்படைத்ததுமான
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
अद्रिर्मात्रं	மலையினுக்கிடில்	महाहाटक-	} சிறந்த டொன்னூல் செய்
प्रतिष्ठितं	கட்டப்பட்டதாய்	तोरणं	} ததோரணமுற்றதுமான
पुण्डरीकाव-	} தாமரமலர்கள் சிறைந்த	गृहं	கிருகத்தை
तंसाभिः		सः	அந்த
परिधाभिः	அகழிகளால்	महाकपिः	வானரப்பெரியோர்
समावृतं	சூழப்பட்டதாயும்	ददर्श	கண்டார்.

त्रिविष्टपनिभं दिव्यं दिव्यनादविनादितम् । वाजिदेवितसङ्गुष्ठं नादितं भूषणैस्तदा ॥
रथैर्यानिर्विमानैश्च तथाऽद्भुतहयैः शुभैः ॥ २३ ॥

वारणैश्च चतुर्दन्तैः श्वेताभ्रनिचयोपमैः ॥ २८ ॥

भूषितं रुचिरद्वारं मत्तैश्च मृगपक्षिभिः । रक्षितं सुमहार्वायैर्यातुधानैः सहस्रशः ॥ २९ ॥

राक्षसाधिपतेर्गुप्समाविवेश महाकपिः ॥ ३० ॥

तश	அப்பொழுது
दिव्यं	அழகிய
लिविष्टपक्षिभि	ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸமாஸமானதும்
दिव्यनाद-)	திவ்யமான ஒலிகள்
विनादितं)	மிகுந்ததும்
वाजिहेषित-)	குதிரைகளின் கண்பி
सङ्घुष्टं)	ஒஸ் வ்யர்ப்தமானதும்
भूषणैः	ஆபரணங்களினால்
नादितं	ஒலிக்கப்பட்டதும்
रथैः	தேர்களாலும்
यानैः	சிலிகைகளினாலும்
विमानैः च	விமானங்களாலும்
तथा	அப்படியே
सुमैः	மய்க்கனகாக்களான
अदुतहयैः	அற்புதங்குதிரைகளா
	லும்
श्वेताभ्रनिचयोपमैः	வெள்ளிய மேகம்
	போன்ற

चतुर्दन्तैः	நான்கு தந்தகளுடன்
	கடிய
वारणैः च	வான்களாலும்
गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டதும்
मत्तैः	கொழுத்த
मृगपक्षिभिः च	மிருகங்களாலும்
	பகைகளாலும்
भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
सुमहार्वायैः	கல்ல பெருவிரியமுடைய
	யவர்களான
यानुधानैः	அரக்கர்களால்
सहस्रशः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
रक्षितं	கார்க்கப்பட்டதுமான
राक्षसाधिपतेः	அரக்கர் கொழுண்டய
रुचिद्वारं	அழகான அரண்மனை
	வாசலில்
महाकपिः	வானரப்பெரிதெயர்
आविवेश	அகழ்ந்தார்.

सहस्रजाम्बूनदचक्रवालं महार्हमुक्तामणिभूषितान्तम् ।

परार्थ्यकालागरुचन्दनाक्तं स रावणान्तःपुरमाविवेश ॥ ३१ ॥

सः	அவர்
सहस्रजाम्बूनद-)	ஐம்பூதம் முதலிய
चक्रवालं)	பெரண்களினாலியற்றப்
	பட்ட மதில் வளைந்த
	தும்
महार्हमुक्ता-)	உயர்ந்த முத்துக்களா
मणिभूषितान्तं)	லும், மணிகளாலும் அ
	லங்கரிக்கப்பட்டதும்

परार्थ्यकाला-)	சிறந்த அகிலும், சந்தன
गरुचन्दनाक्तं)	மும் காழ்ந்த கிளக்கி
	பதுமான
रावणान्तःपुरं	ராவணனுடைய
	அகதப்புரத்தில்
आविवेश	புகும்கித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

आदितः श्लोकाः 12159

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 369

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || १ ||

राक्षसीराक्षसदर्शनम्—ராக்ஷஸி ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்தல்.

ततः स मध्यं गतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुदमन्तम् ।

ददर्श भीमान् दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तमिव भ्रमन्तम्

|| १ ||

ततः	அதன்பின்	ज्योत्स्नावितानं	நிலாவாகிற மேற்
भीमान्	புத்திமானுன		கட்டியவை
सः	அவர்	उदमन्तं	விரித்திருப்பவரான
दिवि	ஆகாயத்தில்	भानुमन्तं	சந்திரனை
मध्यं	மத்தியில்	गोष्ठे भ्रमन्तं	கொழு வத்தில் திரிகிற
गतं	வந்திருக்கிற	मत्तं	கொழுத்த
अंशुमन्तं	கிரணக்கல் உண்டவ	वृषमिव	நெட்பத்தைப்போல்
महत्	பெரிய	ददर्श	கண்டார்.

लोकस्य पापानि विनाशयन्तं महोदधिं चापि समेधयन्तम् ।

भूतानि सर्वाणि विराजयन्तं ददर्श शीतांशुमथाभियान्तम्

|| २ ||

अथ	பின்பு	सर्वाणि	எல்லா
लोकस्य	உலகத்தின்	भूतानि	உயிர்க்கூட்டங்களை
पापानि	துக்கங்களை	विराजयन्तं	விளக்கமுறுவித்துக் கொண்டு
विनाशयन्तं	பேர்க்கடிக்கிறவரும்	अभियान्तं	செல்பவருமான
महोदधिं अपि	பெரிய சமுத்திரத் தையும்	शीतांशु	சந்திரனை
समेधयन्तं च	பெருகச்செய்வதும்	ददर्श	கண்டார்.

या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।

तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारु निशाकरस्था

|| ३ ||

या	எந்த	पुष्करस्था च	தாமரை யிலிருந்து கொண்டும்
लक्ष्मीः	திரு	भाति	பிரகாசிக்கிறதோ
भुवि	பூமியில்	सा	அது
मन्दरस्था	மந்தாமரையிலிருந்து	तथा एव	அப்படியே
तथा च	அப்படியே [கொண்டும்	निशाकरस्था	சந்திரனிடத்திலிருந்து கொண்டு
प्रदोषेषु	ஸாயங்காலங்களில்	चाह	மிக அழகாக
सागरस्था	சமுத்திரங்களிலிருந்து கொண்டும்	रराज	விளங்கிற்று.
तोयेषु	நீர்நிலையங்களில்		

हंसो यथा राजतपञ्जरस्थः सिंहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ।

वीरो यथा गर्वितकुञ्जरस्थश्चन्द्रोपि वभ्राज तथाऽम्बरस्थः ॥ ४ ॥

ராஜதபஸரஸ:	கெள் ளிக் கூண்டி விருக் கிற
ஹ:	அன்னம்
யதா	போலவும்
மந்ரகந்ரஸ:	மந்தரபஸரின் குணகரி லுள்ள
ஸிஹ:	சிக்கம்
யதா	போலவும்

மந்ரகந்ரஸ:	செருக்குற்ற மரணியின் மேலுள்ள
யதா:	கிரண்
யதா	போலவும்
மந்ரகந்ரஸ:	ஆகாசத்திலிருக்கிற
மந்ர: மபி	சந்திரன்
யதா	அப்படியே
யதா	விளக்கினார்.

ஸ்திவ: ககூயானிவ தீக்ஷஸூக்ஷ்மோ மஹாச்சல: சுவேத இவோச்சஸூக்ஷ்ம: ।

ஹஸ்தீவ ஜாமுநதவத்யஸூக்ஷ்மோ ராஜ சந்ர: பரிபூர்ணஸூக்ஷ்ம: ॥ ௫ ॥

தீக்ஷஸூக்ஷ்ம:	கூரண கொம்புகளை யுடையதாய்
ஸ்திவ:	நிற்கிற
ககூயான இவ	கரணபோலவும்
தவத்யஸூக்ஷ்ம:	உயர்ந்த கொடுமுடியைய யுடைய
சுவேத:	கெள்ளிய

மஹாச்சல: இவ	பெரிய மலைபோலவும்
ஜாமுநதவத்யஸூக்ஷ்ம:	பொத்தூணிட்டு தந்தங்களை யுடைய
ஹஸ்தீ இவ	யானை போலவும்
பரிபூர்ணஸூக்ஷ்ம:	பூர்ணகலைகளை யுடைய
சந்ர:	சந்திரன்
ராஜ	விளக்கினார்.

விநஹ்ரிதாஸ்துபாரபக்ஷோ மஹாபஹாவிநஹ்ரித: ।

மகாஸகஸ்யாஸ்துபாரபக்ஷோ ராஜ சந்ரோ மகாஸகஸ்யாஸ்துபாரபக்ஷ: ॥ ௬ ॥

விநஹ்ரிதாஸ்து- பாரபக்ஷ:	பனித்திக்கைகளின் செரு க்கந்தா லுண்டாகும் மூலையில்லாதவராய்
மஹாபஹாவிந- ஹ்ரித:	சூரியனிடத்திலிருந்து பெற்ற கிரணங்களினால் இருளைப் போக்கடிப் பவராய்

மகாஸ- கஸ்யாஸ்து- பாரபக்ஷ:	ஒளிமென்னும் திருவுக்கு ஆசனமாவ ரீமலமான உடையுடையவராய்
மகாஸக- ஸ்யாஸ்து:	முடலை அகையானதாக யுடைய
சந்ர: மகாஸக	சந்திரபகவான்
ராஜ	பிரகாசித்தார்.

ஸிலாத்தலம் ப்ரஹ்ம யதா மூரேந்ரோ மஹாரணம் ப்ரஹ்ம யதா மஜேந்ர: ।

ராஜ்யம் சபாஸாஸ்ய யதா நரேந்ரஸ்ததா மகாஸாஸ்ய விரராஜ சந்ர: ॥ ௭ ॥

மூரேந்ர:	சிக்கம்
ஸிலாத்தலம்	பெரும்பாணையை
ப்ரஹ்ம	அடைந்து
யதா	எப்படியோ,
மஜேந்ர:	கஜேந்திரன்
மஹாரணம்	பெரிய யுத்தத்தை
ப்ரஹ்ம	ஐயித்து (அடைந்து)
யதா	எப்படியோ,

நரேந்ர:	கரணன்
ராஜ்யம்	ராஜ்யத்தை
சபாஸாஸ்ய	அடைந்து
யதா	எப்படியோ,
யதா	அப்படியே
மகாஸாஸ்ய:	மிகக் கரந்தியுடன் கூடிய
சந்ர:	சந்திரன்
விரராஜ	விளக்கினார்.

प्रकाशचन्द्रोदयनष्टदोषः प्रवृद्धरक्षःपिशिताशदोषः ।

रामाभिरामेरितचित्तदोषः स्वर्गप्रकाशो भगवान् प्रदोषः ॥ ८ ॥

प्रदोषः } அந்தமான்
प्रकाशचन्द्रो- } பிரகாசமான சந்திரோத
यनष्टदोषः } யத்கால் இருள் நீங்கிய
தாய்
प्रवृद्धरक्षः- } விருத்தியடைந்துகொண்
पिशिताशदोषः } டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களு
டைய மரம்ஸபக்ஷணமா
கிற தோஷமுடையதாய்

रामाभिरामे- } பாணயகலகமென்னும்
रितचित्तदोषः } மனக்குறை நீங்கி (கடி
மகிழ்ந்த கா முகி கா மு
கர்களைப் பெற்றதாய்)
भगवान् } மேன்மைமையானதாய்
स्वर्गप्रकाशः } ஸ்வர்க்கமாய்
வினக்கிற்று.

तन्त्रीसुखाः कर्णसुखाः प्रवृत्ताः स्वपन्ति नार्यः पतिभिः सुवृत्ताः ।

नक्तञ्चराश्चापि तथा प्रवृत्ता विहर्तुमस्यद्भुतரौद्रवृत्ताः ॥ ९ ॥

तन्त्रीसुखाः } தீண்ட முதலியவாத்தியம்
களின் தந்திராதங்கள்
कर्णसुखाः } காதுக்கிலிமையாக
प्रवृत्ताः } ஒளித்தன;
सुवृत्ताः } கல்லொழுக்கமுடைய
नार्यः } ஸ்திரீகள்
पतिभिः } நாயகர்களோடு

स्वपन्ति } தூங்குகின்றனர் ;
तथा } அவ்வண்ணமே
असद्भु- } நிகழியப்படும் மயங்காமு
रौद्रवृत्ताः } மான தொழிலையுடைய
नक्तञ्चराः च अपि } ராக்ஷதர்களும்
विहर्तु } விளையாட
प्रवृत्ताः } தொடங்கினார்கள்.

मत्तप्रमत्तानि समाकुलानि रथाश्वभद्रासनसङ्कुलानि ।

वीरश्रिया चापि समाकुलानि ददर्श धीमान् स कपिः कुलानि ॥ १० ॥

धीमान् } புத்திமானான
सः } அந்த
कपिः } வானவர்
मत्तप्रमत्तानि } மதுபானத்தால்நிவந்த
ஜனங்களை யுடையனவும்
समाकुलानि } ஜனக்கூட்டங்களை
யுடையனவும்

रथाश्वभद्रा- } தேர்க்கொட்டில் குதிரை
सनङ्कुलानि } பக்த்தி, யானைக்கூட்டம்
முதலியவைகளால் நெரு
वीरश्रिया अपि } வீரலக்ஷ்மியோடு [கங்கி
समाकुलानि च } நிறைந்திருப்பவைகளு
कुलानि } மாலிகைகளை [மான்
दर्श } கண்டார்.

परस्परञ्चाधिकमाक्षिपन्ति भुजांश्च पीनानधिनिक्षिपन्ति ।

मत्तप्रमत्तानधिविक्षिपन्ति मत्तानि चान्योन्यमधिक्षिपन्ति ॥ ११ ॥

परस्परं च } ஒருவர் க்கொருவர்
अधिकं } அதிகமாக
आक्षिपन्ति } பரிதாபித்ததுக்கொள்ளு
पीनान् } பெருத்த [கிருர்கள் ;
भुजान् च } வைகளையும்
अधिनिक्षिपन्ति } போட்டுக்கொள்கிரு
கள் ;

मत्तप्रमत्तान् } மதத்தினுண்ணுடாகிற
பிதற்றல்களை பிதற்றி
अधिविक्षिपन्ति } பெருங்கூச்சலிடுகிரு
கள் ;
मत्तानि } மதங்கொண்டவர்கள்
अन्योन्यं च } ஒருவர் க்கொருவர்
अधिक्षिपन्ति } மயங்கி வீழ்த்து தழுவி
கொள்கிறார்கள்.

रक्षांसि वक्षांसि च विक्षिपन्ति गान्धाणि कान्तासु च विक्षिपन्ति ।
रूपाणि चित्राणि च विक्षिपन्ति दृशानि चापानि च विक्षिपन्ति ॥ १२ ॥

रक्षांसि	பாதுதவர்கள்	चित्राणि	பலவித
वक्षांसि च	மார்புகளையும்	रूपाणि च	ரூபங்களையும்
विक्षिपन्ति	திறங்கிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	பேரட்டுக்கொண்டுவிடுவர்
गान्धाणि च	ஆங்கங்களையும்	दृशानि	வரலாய [கள் ;
कान्तासु	நாயகிகளின்மேல்	चापानि च	வித்களையும்
विक्षिपन्ति	பேரட்டுகிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	நழுவுவிடுகிறார்கள்.

ददर्श कान्ताश्च समालभन्त्यस्तथा परास्तत्र पुनः स्वपन्त्यः ।

कुन्दाः पराश्चापि विनिःश्वसन्त्यः सुरुषवक्त्राश्च तथा दसन्त्यः ॥ १३ ॥

समालभन्त्यः	கந்தந்தனம் பூசி நறு மணம் கிணம்	सुरुषवक्त्राः च	அழகான கத்திரிமுக முடையவர்களையும்
कान्ताः च	கட்டழகினர்களையும்	तथा	அங்கேயே
तथा	அப்படியே	कुन्दाः	பிணக்கங்கொண்டவர் களால்
स्वपन्त्यः	துங்கிக்கொண்டிருக்கிற	विनिःश्वसन्त्यः	பெருநூர்க்கிடுபவர்க ளால்
पराः	வேறுவர்களையும்	पराः च अपि	வேறுசிலர்களையும்
तथा	அப்படியே	दर्श	பார்த்தார்.
पुनः	மீளவும்		
दसन्त्यः	சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற		

महागजैश्चापि तथा नदद्भिः सुपूजितैश्चापि तथा सुहृद्भिः ।

रराज वीरैश्च विनिःश्वसद्भिर्दृष्टो भुजङ्गैरिव निःश्वसद्भिः ॥ १४ ॥

नदद्भिः	கந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற	वीरैः च	வீரர்களாலும்
महागजैः च	பெரிய யானைகளாலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
तथा अपि	அவ்வண்ணமே	निःश्वसद्भिः	திறக்கின்ற
सुपूजितैः	நன்றும்ப் பூஜிக்கப்பட்ட	भुजङ्गैः	பாம்புகளால்
सुहृद्भिः अपि	ஸூறியிருத்துக்களாலும்	दृष्टः दृष्ट	படுகுடேபாஸ
विनिःश्वसद्भिः	கெட்டுவிட்டுப் பொறியும்	रराज	(எங்கைகை) கிளங்கிற்று.

बुद्धिप्रधानान् रुचिराभिधानान् सश्रद्धानाञ्जगतः प्रधानान् ।

नानाविधानान् रुचिराभिधानान् ददर्श तस्यां पुरि यातुधानान् ॥ १५ ॥

तस्यां	அந்த	जगतः	இகத்திற்கு
पुरि	சுகரில்	प्रधानान्	முக்கியர்களையும்
बुद्धिप्रधानान्	புத்தியில் திறந்தவர்க ளையும்	नानाविधानान्	அனைக்கிலேவுதம் தரித்தவர்களையும்
रुचिराभिधानान्	துண்டுசொல் பேசுபவர்க ளையும்	रुचिराभिधानान्	நல்ல பெயர்களையுடைய வர்களுமான
सश्रद्धानान्	சிரத்தையுள்ளவர்க ளோடுகூடிய	यातुधानान्	சாக்ஷஸ்களையுடைய
		दर्श	கண்டார்.

ननन्द दृष्ट्वा स च तान् सुरूपास्त्रानागुणानात्मगुणानुरूपान् ।
विद्योत्तमानान् स तदाऽनुरूपान् ददर्श काञ्चिच्च पुनर्विरूपान् ॥ १६ ॥

सः	அவர்	सः	அவர்
तदा	அந்தருணத்தில்	च	அதுவாய்ந்தி
सुरूपान्	அழகான ரூபமுடைய	काञ्चिन्	சிலர்
मानागुणान्	பலவித நற்குணங்க	विरूपान् पुनः	குறுபிசுளாக இருந்தும்
	ளுடைய	अनुरूपान्	என்ற ரூபமுடையவர்க
आत्मगुणानु-	} தக்கன் குணத்திற்குக்		னாக
रूपान्		विद्योत्तमानान्	செய்துகொண்டிருப்ப
तान् दृष्ट्वा	அவர்களை பார்த்து		வர்களையும்
ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்;	दर्श	கண்டார்.

ततो वरार्हाः सुविशुद्धभावास्तेषां स्त्रियस्तत्र महानुभावाः ।
प्रियेषु पानेषु च सक्तभावा ददर्श तारा इव सुप्रभावाः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पानेषु च	குடியிலும்
वरार्हाः	மிக்க ஸௌந்தரிய	प्रियेषु	நாயகர்களிடத்தில்
	முடையவர்களும்	सक्तभावाः	சென்ற மனமுடையவர்
सुविशुद्धभावाः	பரிசுத்தமனமுடைய		களும்மாள
	வர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
महानुभावाः	நன்னெழுக்கமுடைய	स्त्रियः	பத்தினிகளையும்
	வர்களும்	ताराः इव	நகரத்திரங்களைப்போல்
सुप्रभावाः	நல்ல மலுமிமை பொருந்	तत्र	அங்கே
	தியவர்களும்	दर्श	கண்டார்.

श्रिया ज्वलन्तीस्त्रयोपगूढा निशीयकाले रमणोपगूढाः ।
ददर्श काञ्चित् प्रमदोपगूढा यथा विहङ्गाः कुसुमोपगूढाः ॥ १८ ॥

श्रिया	சைந்தியாவ	रमणोपगूढाः	நாயகர்களைவிட தழுவித்
ज्वलन्तीः	ஜ்வலிப்பவர்களாய்		கொண்டிருப்பவர்களா
त्रयोपगूढाः	வஞ்சையோடுகூடிய	काञ्चित्	சில ஸ்திரீகளை
	வர்களாய்	कुसुमोपगूढाः	புஷ்பங்களில் மறைந்தி
प्रमदोपगूढाः	மிது பேசுகத்தால்		ருக்கிற
	மயங்கினவர்களாய்	विहङ्गाः यथा	பறவிகளைப்போல்
निशीयकाले	கள்ளிரவில்	दर्श	பார்த்தார்.

अन्याः पुनर्हर्म्यतलोपविष्टास्तत्र प्रियाङ्गेषु सुखोपविष्टाः ।
भर्तुः प्रिया वर्षपरा निविष्टा ददर्श धीमान् मदनाभिनिविष्टाः ॥ १९ ॥

धीमान्	புத்திமான்	भर्तुः	நாயகனுக்கு
तत्र	அங்கு	प्रियाः	சந்தோஷத்தைத்
प्रियाङ्गेषु	நாயகர்களின் மடியில்		செய்பவர்களாய்
सुखोपविष्टाः	தகமாய் உட்கார்ந்திருப்	मदनाभिनिविष्टाः	மதனவேதனை புற்றவர்
	பவர்களாய்		களாய்

நிமிஷ:	உட்கிதகிக் கப்பெத்தவர கனரய	ஹரிதஹிவிஷ:	மேல்மாரடி மில் உட்காரந் திருக்கிற
புனவா:	தர்மத்தினா லாகத்தயுடை யவர்கனரய	புனா: புன:	மேலு தினையுட கண்டார்.

அபாவதா: காசுநராஜிவா: காசித் பராடியாஸ்தபநாயவா: ।

புனத் காசித்தலக்ஷவா: கான்தபஹிணா ருசிராஜ்வா: ॥ 20 ॥

தத: பியாந பாய் மனோஹிராமாந் சுபாதிபுக்தா: பசமாஹ்ய ராமா: ।

மூஹு ஹு: பரமாபிராமா ஹரிபவீர: ச ததர் ராமா: ॥ 21 ॥

காசுநராஜிவா:	ஸ்வரணரோககபேபாந் த வரணமுடையவர்களும்	காசித் ராமா:	கில ஸ்திரீகளையும்
தபநாயவா:	உருக்கிணதங்கப்போந் த வரணமுடையவர்களும்	மனோஹிராமாந்	மணத்திணைந்த
அபாவதா:	மேல்போர்கனா வினகின படி இருப்பவர்களுமான	பியாந் பாய்	நாயகர்களைத் தேர்ந்து
காசித்	கில [யும்	சுபாதிபுக்தா:	மிகக் களிப்புடனிருப்ப
பராடியா:	உத்தமக் கட்டழகிகளை -	பசமாஹ்ய	பார்த்து [வர்களையும்
ருசிராஜ்வா:	அழகான ஆங்கங்களை யும் திறக்கையுமுடைய	புன:	மீளவும்
கான்தபஹிணா:	கொழுநகர்களைப் பிரிந்த வர்களாய்	தத:	அப்பொழுது
ராமாஹ்ய - } வா: ச } வா: ச }	சந்திரன்போந் த வரண முடையவர்களான	மூஹு	மனைகளில்
		பரமாபிராமா:	அதிகந்தரமான
		ஹு:	ஸந்தேதா உதமடைந்த
		ராமா:	ஸ்திரீகளையும்
		ஹரிபவீர:	வானரணிமரண
		ச: ததர்	அவர் பார்த்தார்.

சந்திரகாசாத் தி வவநமாலா: வகாசிபக்ஷாத் துநேவமாலா: ।

விபூபணானாத் ததர் மாலா: ததஹ்நானாமிவ் சாரு மாலா: ॥ 22 ॥

சந்திரகாசா:	முழுமுகிபேபால் ஜளி கொண்ட	சந்திரகா:	மிகைந்தகொடுகளின்
வவநமாலா: தி	முதலவகிகைகளையும்	மாலா: தி	கிரகன் போந் த
வகாசிபக்ஷா: ச	வகைந்தடர்ந்த இணை பயிர்களையுடைய	விபூபணானா:	ஆபரணங்களின்
துநேவமாலா: ச	கண்களில் கிரகங்களையும்	மாலா: ச	ஸமூகங்களையும்
		சாரு ததர்	கண்ணுக்கப் பார்த்தார்.

ந த்வே சீதா பரமாபிஜாதா பதி ஸ்திந் ராஜகுலே பஜாதாம் ।

லதா பகுலாமிவ் சாபுஜாதா ததர் தந்வி மனசாஹிஜாதாம் ॥ 23 ॥

ந	ஆபரிணம்	பகுலா	கண்ணும் மலர்ந்த
பதி	கண்ணிலில்	லதா தி	கொடுபோந் த [யவனும்
ஸ்திந்	தவமுது திறக்கிற	தந்வி	கொல்லிய சரீரமுடைய -
ராஜகுலே	ராஜவந்தத்தில்	மனசாஹிஜாதா	தன்னிகட்டத்தாலல தரித்தவனான
பஜாதா	தேவந்தியவனும்	லதா ச	கண்ணைய மரத்திரம்
பரமாபிஜாதா	தந்திரமட்டமுடையவனும்	ந ததர்	காண்கிலிலை.
சாபுஜாதா	கண்ணுக்குத் தயிர்ந்த		

सनातने वर्त्मनि सन्निविष्टां रामेक्षणान्तां पदनाभिर्विष्टाम् ।
 भर्तुर्मनः श्रीमदनुप्रविष्टां स्त्रीभ्यो वराभ्यश्च सदा विशिष्टाम् ॥ २४ ॥
 उष्णादितां सानुसृतास्रकण्ठीं पुरा वराहोत्तमनिष्ककण्ठीम् ।
 सुजातपक्ष्माभिरक्तकण्ठीं वने मनुत्तामिव नीलकण्ठीम् ॥ २५ ॥
 अव्यक्तरेखाभिव चन्द्रेखां पांसुप्रदिग्धाभिव हेमरेखाम् ।
 सतप्ररूढाभिव बाणरेखां वायुप्रभिन्नाभिव मेघरेखाम् ॥ २६ ॥
 सीतामपश्यन्मनुजेश्वरस्य रामस्य पत्नीं वदतां वरस्य ।
 बभूव दुःखाभिहतश्चिरस्य पुनर्वृत्तो मन्द इवाचिरस्य ॥ २७ ॥

सनातने	அழிவில்லாத	भिरक्तकण्ठी	நிகக் கார்தியுடைய கழு
वर्त्मनि	நன்னெறியில்		த்துடன் கூடியதாய்
सन्निविष्टां	நிற்பவளும்	वने	காட்டில்
रामेक्षणां	அழகிய கண்களை	मनुतां	ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
	புடைபவளும்	नीलकण्ठी इव	மலில்போன்றவளும்
मदनाभिर्विष्टां	ஆழ்ந்த காதலால்	अव्यक्तरेखां	ஒளிநுன்றியிருக்கிற
	கலங்கிநிற்பவளும்	चन्द्रेखां इव	சந்திரனது கலையை
भर्तुः	காபகருடைய		ஒத்தவளும்
श्रीमत्	தலையுடன் கூடிய	पांसुप्रदिग्धां	புழுதிபடிந்த [ளும்
मनः	மனதை	हेमरेखां इव	தங்கக்கம்பி போன்றவ-
अनुप्रविष्टां	விட்டகலாது விந்	क्षप्ररूढां	புண்ணில் நுழைந்த
	நிருப்பவளும்	बाणरेखां इव	பாணம் போன்றவளும்
वराभ्यः	உத்தமிகளால்	वायुप्रभिन्नां	காற்றினால் அலைக்கப்
स्त्रीभ्यः स	ஸ்திரிகளைக் காட்டிலும்		பட்ட
सदा	எக்காலத்திலும்	मेघरेखां इव	மேக மேகை போன்றவ
विशिष्टां	உயர்ந்தவளும்	वदतां	வாக்காளிகளால் [ளும்
उष्णादितां	கிளவாக்கியால்	वरस्य	கிறந்தவராய்
	தகிக்கப்பட்டவளும்	मनुजेश्वरस्य	மக்கட்காரராகிய
सानुसृतास्रकण्ठीं	கண்ணீரோடுகிற கழுத்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
	தைபுடைபவளும்	पत्नीं	பத்தினியுடைய
पुरा	முன்னாலில்	तां सीतां	அந்த வரிதையை
वराहोत्तम-	வெகு சீரேக்டமான ப	चिरस्य	செடுகோம்
निष्कण्ठीं	தக்கம் அணிந்த கழுத்	अपश्यन्	காணாதவராய்
	தைபுடைபவளும்	अदृष्टम्	வாணர்
सुजातपक्ष्मां	அழகான தோகையை	अचिरस्य	உடனே
	புடைபதாய்	दुःखाभिहतः	துக்கமடைந்தவராய்
		मन्दः इव बभूव	மடன்போல் ஆனார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

பய: சரே:—தூறுவது ஸர்க்கம். || 6 ||

ராவணபுஹபேச: — ராவணாகிருமத்தல் பததல்.

स निकामं विमानेषु विषण्णः कामरूपधृक् । विचचार कपिर्लङ्कां लाघवेन समन्वितः ॥

ச:	ஆந்த	விஷ்ணு:	கிரைதபத்ரவராய்
காமரூபதூ:	காமரூபியரைய	லாவுன்	கேதத்தோடு
கபி:	வானார்	சமன்வத:	கடியவராய்
விமானேசு	மாடமாணிகககளில்	லங்கா	இலங்கையிலே
நிகாமே	மிகவும்	விசுவார்	கெடுத்திசுந்தார்

आससादाय लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् । प्राकारेणार्कवर्णेन भास्वरेणाभिमन्त्रितम् ॥

अथ	ஆப்பொழுது	प्राकारेण	பதிலால்
लक्ष्मीवान्	லக்ஷ்மிகடாகதமடைந்த (ஹனுமார்)	अभिमन्त्रितम्	சூழப்பட்ட
अर्कवर्णेन	சூரியகாந்தியுற்று	राक्षसेन्द्र-)	ராக்ஷஸேந்திரன்
भास्वरेण	பிரகாசிக்கும்	निवेशने)	நிவேசனத்தைய
		आवसाद्	அடைந்தார்.

रक्षितं राक्षसैर्भीमैः सिंहैरिव महद्वनम् । समीक्षमाणो भवनं चकाशे कपिकुञ्जरः ॥ ३ ॥

भीमै:	கொடிய	भवनं	மகாநிலைய
सिंहै:	ஸிம்ஹக்களால்	समीक्षमाणः	ஆசாபந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
महद्व वने इव	பெரிய காடு எப்படியோ	कपिकुञ्जरः	வானரத்தோட்டை
राक्षसै:	ஆரக்கர்களால் [ஆப்படி]	चकाशे	அதனம் கிடைக்கலாம்.
रक्षितं	காவல் செய்யப்பட்ட		

रूप्यकोपहितैश्चित्रैस्तोरणैर्हैमभूषितैः । विचित्राभिश्च कक्ष्याभिर्द्वारैश्च रुचिरैर्वृतम् ॥ ४ ॥
 गजास्थितैर्महामात्रैः शूरैश्च विगतश्रमैः । उपस्थितमसंहायैर्हयैः स्यन्दनयायिभिः ॥ ५ ॥
 सिंहव्याघ्रतनुव्राणैर्दान्तकाञ्चनराजतैः । वोषवद्भिर्विचित्रैश्च सदा विचरितं रथैः ॥ ६ ॥
 बहुरन्नसमाकीर्णं परार्ध्यासनभाजनम् । महारथसमावासं महारथमहास्वनम् ॥ ७ ॥
 दृश्यैश्च परमोदारैस्तैस्तैश्च मृगपक्षिभिः । विविधैर्वहुसाहस्रैः परिपूर्णं समन्ततः ॥ ८ ॥
 विनीतैरन्तपालैश्च रक्षोभिश्च सुरक्षितम् । मुख्याभिश्च वरस्त्राभिः परिपूर्णं समन्ततः ॥ ९ ॥
 मुदितपद्मदारुणं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् । वराभरणसंहादैः समुद्रस्वननिस्वनम् ॥ १० ॥
 तद्राजगुणसम्पन्नं मुख्यैश्चागरुचन्दनैः । महाजनैः समाकीर्णं सिंहैरिव महद्वनम् ॥ ११ ॥
 भेरीमृदङ्गाभिरुतं शङ्खघोषनिनादितम् । नित्यार्चितं पर्वहुतं पूजितं राक्षसैः सदा ॥ १२ ॥
 समुद्रमिव गम्भीरं समुद्रमिव निःस्वनम् । महात्मनो महद्देश्म महारन्नपरिच्छदम् ॥ १३ ॥
 महारन्नसमाकीर्णं ददर्श स महाकपिः ॥ १३ ॥

रुष्यकोपहितैः வெள்ளியாற் செய்யப்
 பட்ட
 चिवैः சித்திரக்களோடு
 हयभूषितैः தங்கத்தினால் அலங்க
 ரிக்கப்பட்ட
 तोरुणैः தோரணங்களாலும்
 विचित्राभिः பலவிதங்களான
 कथाभिः च கட்டுக்களோடும்
 रुचिरैः மிக அழகான
 हारैः च வாசற்படிகளோடும்
 वृत्तं கூடியதும்,
 यज्ञस्थितैः யாஜ்ఞமேஸிருக்கிற
 शूरैः சூரர்களான
 महामात्रैः च யாஜ்ఞப்பாக்களாலும்
 विगतश्रमैः இளைப்படைவாத
 अंहार्यैः தடுத்தற்கரிய
 सन्दनयाविभिः தேரில் பூட்டப்பட்ட
 हयैः குதிரைகளாலும்
 उपस्थितं நெருங்கிநிற்கப்பட்டதும்
 सिहव्याघ्र- } சிங்கம், புலி இவைகளின்
 तनुजाणैः } தோற்சட்டைகளுடன்
 கூடிய
 वाम्बकाञ्जन- } தந்தம், பொன், வெள்ளி
 रावतैः } இவைகளால் செய்யப்
 பட்டவைவாய்
 घोषवज्रिः முழக்கமுடைய
 विचित्रैः பலவிதங்களான
 रथैः च தேர்களினாலும்
 सरा இடைவிடாது
 विचरितं ஓடிக்கொண்டிருக்கப்
 பட்டதும்,
 बहुलसमाकीर्णं பலரத்தனம் பதித்த
 पराध्यासन- } சிறந்த ஆசனங்களையும்
 भाजनं } பாத்திரங்களையுமு
 டையதாயும்,
 महारथसमावा 3 महाराதர்களுடைய
 ஸ்தானமும்,
 महारथमहास्त्रं பெரிய தேர்களின்
 பேரொலி மிக்கதும்,
 वृक्षैः பார்க்கத்தக்க அழகிய

पशोद्वैः மிகப் பெரியவைகளான
 विविधैः பற்பல
 बहुसाहसैः அநேக ஆயிரக்கணக்
 तैः सैः அத்தந்த [கான
 सुगवक्षिभिः च மிருகங்களாலும் பகறி
 समन्ततः च எங்கும் [களாலும்
 परिपूर्णं நிறைந்ததும்,
 विनीतैः வணக்கமுள்ள
 अन्तर्पाकैः च வாசகாப்போர்களான
 रक्षोभिः அரக்கர்களால்
 सुरक्षितं च நன்றாகக் காக்கப்பட்ட
 सुख्याभिः சிறந்த [தும்,
 वरखीभिः உத்தமஸ்திரீகளால்
 समन्ततः எங்கும்
 परिपूर्णं च நிறைந்ததும்,
 मुदितवमदारजं மனமகிழ்ந்த பெண்மணி
 களையுடையதும்,
 राजसेन्दुनिवेशं ராஜஸைத்தலைவனின்
 இருப்பிடமானதும்,
 वरामरुसंहार्यैः சிறந்த ஆபரணங்களி
 னோசைகளால்
 समुद्रस्वननिखनं சுமுத்ரகோஷம்போன்ற
 ஒலியிருக்கதும்,
 तद्राजगुणसंघं அந்த அரசர்களுக்கேற்ற
 உபசாரப்பொருள்
 நிறைந்ததும்,
 मुखैः முக்கியமான
 सगरुन्धनैः அகில், சந்தனம் முதலிய
 வாசனைத்திரவ்யங்களோ
 सिंहैः சிங்கங்களால் [டும்
 महत् वनं इव பெருங்காடுபோல்
 महावनं பெரும் ஜனக்கூட்டங்க
 समाकीर्णं च நிறைந்ததும், [ளால்
 भेरीमुदगामिरुतं பேரிகை, மிருதங்கம்
 இவைகள் ஒலிக்கப்
 பெற்றதும்,
 महोप- } சங்கொலியால்
 निवारितं } முழக்கப்பட்டதும்,
 राक्षैः ராஜ்யஸர்களால்

பவ்ஹுதே பர்வகாலங்களில் தோறும் பண்ணப்பட்டதும்
 மிஸ்யாசிதே சித்யம் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட
 சதா எப்பொழுதுமே [தும்
 பூஜிதே கொண்டாடப்பட்டதும்
 சமுதே ஐவ ஸமுத்திரப்போல்
 சம்மீரே கம்பீரமானதும்
 சமுதே ஐவ சுமுத்திரப்போல்
 மிஸ்யம் முழுக்குவதும்

மஹாநாஸிகாந் பெரிய ரத்தினங்களை
 யொத்த கம்பளங்களை
 யுடையதும்
 மஹாநஸமாசிரி உயர்ந்த ரத்தினங்கள்
 பதிக்கப்பட்டதுமான
 மஹாமன: மஹா தீர வானுடைய
 மஹா வேதம பெரிய மரணிகையை
 ச: மஹாகபி: அந்த வானரக்ரோஷ்டர்
 டத: கண்டார்.

விராஜமானே வபுஷா மஜாஸ்யஸங்குலம் । லக்ஷாபரணமியேவ மோ஽மந்யந மஹாகபி: ॥ 18 ॥

வசார ஹஸமாஸ்தர ராவணஸ்ய சமீபத: ॥ 19 ॥

ச: அந்த
 மஹாகபி: வானரக்ரோஷ்டர்
 வபுஷா இயல்பினாலே
 விராஜமானே ஒளியிற்று விளங்குவதும்
 மஜாஸ்யஸங்குலம் யாசீர, குதிரை, தேர்
 இவை நிறைந்ததுமாகிய
 (ராவணமரணிகையை)

லக்ஷாபரணம் வக்கையில் ஓராபரணம்
 இதி ஐவ என்றே
 அமந்யந நினைத்தார்;
 டதமான வானுமார்
 தச அங்கு
 ராவணஸ்ய ராவணனுடைய
 சமீபத: வசார ஸமீபத்தில் உலாவினார்.

ஸுஹாதுஸுஹ் ராஜஸானாமுதானானி ச வானர: । வீக்ஷமாணோ ஹஸந்ரஸ்த: மாஸாடாஸ்ச வசார ச: ॥

ச: வானர: அந்த வானர்
 ராஜஸானா ராஜஸர்களுடைய
 ஸுஹா ஸுஹ் விடுவிடாக
 வீக்ஷமாண: ஆராய்ந்து பார்த்துக்
 கொண்டே

உதானானி ச பூத்தோட்டங்களையும்
 மாஸாடாஸ்ச மேல்மாடங்களையும்
 அஸந்ரஸ்த: ஹி பயில்வாதவாகவே
 வசார சென்று கவனித்தார்.

அவஸுஸ்ய மஹாவேக: மஹஸ்தஸ்ய நிவேசனம் । ததோ஽ந்யத் புபுஷே வேஷ் மஹாபாஸ்யஸ்ய வீர்யவான் ॥

மஹாவேக: மிக வேகமுடைய
 வீர்யவான் வீர்யவான்
 மஹஸ்தஸ்ய மஹாஸ்தனுடைய
 நிவேசனம் விட்டில்
 அவஸுஸ்ய பாடினது

தத: அக்கிருந்து
 மஹாபாஸ்யஸ்ய மஹாபாஸ்யனுடைய
 வேஷ் மரணிகையான
 வஸ்யத் வேடுவனில்
 புபுஷே காலினார்.

அथ மைவபரீகாஸே கும்பகர்ணநிவேசனம் । விமீஷணஸ்ய ச ததா புபுஷே ச மஹாகபி: ॥ 18 ॥

அथ பிறகு
 மைவபரீகாஸே மேகத்தை நிகர்த்த
 கும்பகர்ணநிவேசனம் கும்பகர்ணனுடைய
 மரணிகையையும்

ததா அப்படியே
 விமீஷணஸ்ய ச விமீஷணனுடையதிலும்
 ச: மஹாகபி: அந்த வானரப்பெரியோர்
 புபுஷே காலினார்.

மஹோதரஸ்ய ச ஸுஹ் விரூபாஸ்யஸ்ய சைவ ஹி । விசுஜிஹஸ்ய பவனே விசுந்மாலேஸ்தயைவ ச ॥

வஜ்ரதண்டஸ்ய ச ததா புபுஷே ச மஹாகபி: ॥ 19 ॥

सः	அந்த
महाकपिः	மஹாகபி
महोदरस्य	மஹோதரனுடைய
गृहं च	வீட்டையும்
पिरुगक्षस्य	பிருபாக்ஷனுடைய
एव च	தையும்
तथा एव	அப்படியே

विद्युजिह्वस्य	வித்யுஜிஹ்வனுடைய
भवनं च	மாளிகையையும்
तथा	அவ்வாறே
विशुन्मात्रेः हि	வித்யுன் மாதிரிவினுடைய
	தையும்
वज्रदंष्ट्रस्य च	வஜ்ரதம்ஸ்ட்ரனுடைய
पुष्पुवे	தாவினார். [தையும்]

शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः । तथा चेन्द्रजितो वैश्व जगाम हरियूथपः ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான
हरियूथपः	வானரவீரர்
शुकस्य च	சுகனுடையவும்
सारणस्य च	சாரணனுடையவும்

धीमतः	புத்திமானான
इन्द्रजितः	இந்திரஜித் தினுடையவும்
वैश्व च	மாளிகையினும்
तथा जगाम	அவ்வாறே சென்றார்.

जम्बुपालेः सुपालेश्च जगाम हरिसत्तमः । रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ॥२१॥

हरिसत्तमः	வானரச்சேவந்தர்
जम्बुपालेः	ஜம்புபாலியினுடையவும்
सुपालेः च	சுபாலியினுடையவும்
रश्मिकेतोः च	ரக்மிகேதுவினுடையவும்

सूर्यशत्रोः च	சூர்யசத்ருவினுடையவும்
भवनं	மாளிகையை
तथा एव	அம்மாதிரியாகவே
जगाम	அடைந்தார்.

वज्रकायस्य च तथा पुष्पुवे स महाकपिः । धूम्राक्षस्य च सम्पातेर्भवनं मारुतात्मजः ॥

सः	அந்த
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான
महाकपिः	மஹாகபி
वज्रकायस्य च	வஜ்ரகாயனுடையவும்

तथा	அவ்வண்ணமே
धूम्राक्षस्य	தும்பாக்ஷனுடையவும்
सम्पातेः च	ஸம்படா தியினுடையவும்
भवनं पुष्पुवे	வீட்டைத் தாவினார்.

विद्युद्रूपस्य भीमस्य घनस्य विघनस्य च ॥ २३ ॥

शुकनासस्य वक्रस्य शठस्य विकटस्य च । ब्रह्मकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥

युद्धोन्मत्तस्य भत्तस्य ध्वजग्रीवस्य नादिनः ॥ २५ ॥

अतिकायस्य चाक्षस्य विद्युजिह्वेन्द्रजिह्वयोः । तथा हस्तिमुखस्यापि अकम्पनगृहं तथा ॥

करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । तथा देवान्तकस्यापि नरान्तकगृहं तथा ॥

कुम्भस्य च निकुम्भस्य जगाम भवनं कपिः । उग्रवक्त्रस्य घोरस्य घोरारावस्य चैव हि ॥

क्रममाणः क्रमेणैव इनुमान मारुतात्मजः ॥ २९ ॥

भीमस्य	பிமனுடையதையும்
विद्युद्रूपस्य	வித்யுத்ரூபனுடையதையும்
घनस्य	கனனுடையதையும்
विघनस्य च	விகனனுடையதையும்
शुकनासस्य	சுகநாஸனுடையதையும்
वक्रस्य	வக்ரனுடையதையும்

शठस्य	சடனுடையதையும்
विकटस्य च	விகடனுடையதையும்
ब्रह्मर्क्षस्य च	பிரம்ஹகர்ஷனுடையதையும்
दंष्ट्रस्य	தம்ஸ்ட்ரனுடையதையும்
रोमशस्य	ரோமசன் என்ற
रक्षसः च	ரக்ஷஸனுடையதையும்

யுதோ-மதஸ	யுத்தோன்மத்தனுடைய
	தையும்
மதஸ	மத்தனுடையதையும்
பவஜமீவஸ	தவஜமீவனுடையதை
	யும்
நாஸி:	நாஸினுடையதையும்
அதிகாயஸ	அதிகாயனுடையதையும்
அஸ்ய ச	அஸ்யனுடையதையும்
விசுவிஹ்- } வித்யுஜ்ஜிஹ்வ இகதிர	
விஹ்யோ: }	ஜிஹ்வயர்களுடையவை
	களையும்
தயா ச	அவ்வண்ணமே
ஹிஸுஸ்ய }	அஸ்திமுதனுடைய
அபி }	தையும்
தயா	அவ்வாறே
அஹ்நயுஹ்	அஹ்நயன் லீட்டையும
கராகஸ	கராகனுடையதையும்
பிசாசஸ ச	பிசாசனுடையதையும்
சோகிதாஸ்ய }	சோகிதாஸ்யனுடைய
ஏவ ச }	தையும்

தயா	அவ்வாறே
தேவாந்தகஸ அபி	தேவாந்தகனுடையதை
	யும்
தயா	அப்படியே
நரான்கமூர் ஹி	நரான்கனுடைய
	லீட்டையும
கும்ஸ ச	கும்ஸனுடையதையும்
நிகும்ஸ ச	நிகும்ஸனுடையதையும்
உமபகஸ	உமபகவந்தனுடைய
	தையும்
போ ச	கோரனுடையதையும்
போராஸ ச	கோராஸனுடைய
பவன் ஏவ	மாளிகையையும்
கபேஜ ஏவ	வரிசையாக
கமமா: ஹி	தாண்டிக்குண்டே
மாஸ்தாமஜ:	வாயுமுதாரான
கபி:	வானரான
இனுமான்	ஹனுமார்
ஜகாம	சென்றார்.

தேபு தேபு மஹேபு பவனேபு மஹயசா: । தோமூடிமநாமூடி டதர் ச மஹகபி: ॥ 30 ॥

மஹயசா:	மிகக் கீர்த்திமானான
ச:	அந்த
மஹகபி:	வானரசர்ரேஷ்டர்
கூடிமநா	மிகச் செல்வவான்
தோ	அவர்களுடைய [ளான

மஹேபு	விடைமதிக்கமுடியாத
தேபு தேபு	அந்தந்த
பவனேபு	மாஸிகைகளிலும்
கூடி	உள்ள வளப்பத்தை
டதர்	கண்ணுற்றார்.

சரீபா சமதிக்மய பவநானி சமந்தத: । அஸஸாதய லக்ஷமீவான் ராஸசேந்நிவேசனம் ॥

சமந்தத:	நாலாயக்கங்கலிலு
	முள்ள
சரீபா	சுண்ணாருடைய
பவநானி	மாஸிகைகளை
சமதிக்மய	கடந்து

அய	இப்பொழுது
ராஸசேந்- }	ராஸசேந்திரனின்
நிவேசன }	மாஸிகையை
லக்ஷமீவான்	பாக்கியவான்
அஸஸாத	அடைந்தார்.

ராவணஸ்யோபசாயின்யோ டதர் ஹரிசத்தம: । விசரந் ஹரிசாடூலோ ராஸசீரீகூதேசுணா: ॥

சூலமுஹ்ரஹஸ்தாஸ்த சக்திதோமரபாரிணி: ॥ 32 ॥

ஹரிசத்தம:	வானரசர்களுள் மிகக்
	வலிவாயுடைய

விசுதேசுணா:	விகாரமான கண்களை
	யுடையவர்களையும்

ஹரிசாடூல:	வானரவிரா
விசரந்	உட்கொண்டு

சக்திதோ-	சக்தி, தேவபரம் என்ற
பாரிணி: }	ஆயுதங்களைத் தரித்
	தவர்களையும்

शूलसुहर- } कुलम्, मुत्तकाम् मुत्त
हस्ताः च } लीय आभ्युदयकङ्कां क
चिर्कोण्डवर्कणा
यम्

रावणस्य } रावணனுக்கு இரவில்
उपशानिन्यः } ஒருவர்மாற்றி ஒருவராக
நின்று காவல்கொள்கையும்
राक्षसीः } राक्षसाஸ்திரீகளை
इदं } கண்டார்.

ददर्श विविधान् गुल्मांस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ।

तस्य } அந்த
रक्षःपतेः } राक्षசாதிபருடைய
गृहे } மனையில்
विविधान् } பலவிதமான
गुल्मान् च } வேளைகளை யும்

राक्षसांश्च महाकायान्नानाप्रहरणोद्यतान् ॥

नानाप्रहरणो- } பற்பல பாடகளைக் கை
द्यतान् } யிற்கொண்டவர்களாகிய
महाकायान् } மிகப் பெரிய தேகமுடைய
राक्षसान् च } राक्षசாஸ்திரீகளையும் [ய
इदं } கண்டார்.

रक्तान्धेतान् सितांश्चैव हरींश्चापि महाजवान् । कुलीनान् रूपसंपन्नान् गजान् परगजारुजान् ॥

निष्ठितान् गजशिक्षायामैरावतसमान् युधि । निहन्तुन् परसैन्यानां गृहे तस्मिन्ददर्श सः ॥

सरतश्च यथा मेघान् स्रवतश्च यथा गिरीन् । मेघस्तनितनिर्योषान्दुर्धर्षान् समरे परैः ॥

महाजवान् } மிக்க வேகமுடையனவும்
कुलीनान् } நற்குலத்தில் பிறந்த
னவும்

रूपसंपन्नान् } நல்லுருவமடைந்தனவும்
रक्तान् } செம்மைபிறத்தினவும்
शेतान् } வெண்மைபிறத்தினவும்
सितान् } போர் செய்யும்படி சித்
தஞ்செய்யப்பட்டனவு
மான

हरीन् } குதிரைகளையும்
युधि } யுத்தத்தில்
परगजारुजान् } வேற்றயானைகளை வெல்
லும் திறமையுடையன
வும்

गजशिक्षायां } மாவுத்தன் சொற்படி
நடக்கும் பயிற்சியில்

निष्ठितान् } நெர்ந்தனவும்
परसैन्यानां } எதிர்போனவர்களுக்கு
निहन्तुन् } எமன்போன்றவைகளும்

ऐरावतसमान् } ஐராவதத்துக்கு
ஸமமானவையும்
सरतः } பொழிந்துகொண்டி
ருக்கிற

मेघान् च यथा } மேகங்களைப்போலவும்
स्रवतः } அருவியைப் பெருக்கும்
गिरीन् } பர்வதங்களை
यथा च } போலவும்

मेघस्तनित- } மேகம்போல் கர்ஜிப்ப
निर्योषान् } வைகளும்

समरे } போரில்
परैः } சத்துருக்களால்
दुर्धर्षान् } வெல்லமுடியாதவைகளும்
गजान् च अपि } யானைகளையும் [மான

सरिम् } அந்த
गृहे } மனையில்
सः } அவர்
इदं } கண்டார்.

सहस्रं वाजिनस्तत्र जाम्बूनदपरिष्कृतान् । हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यसन्निभाः ॥

शिविका विविधाकाराः स कर्पिर्मास्तात्मजः । लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च ॥

क्रीडागृहाणि चान्यानि दारुपर्वतकानपि । कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च ॥

ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने ॥ ३९ ॥

தவ	அங்கு
சகஸ்	அநேகமாயிசம்
ஜாஸூந- } பஸ்குதான }	தங்கத்தாலகங்கரிக்கப் பட்ட
வாஜின:	குதிரைகளையும்
ஹேமஜாக- } பரிச்சுதா: }	பொன்னணிகள் பூண்ட
தஸ்யாத்ய- } சஸ்திமா: }	பாலஞர்யன்போன்ற வைகளுமான
விவிதாஹா:	பலவிதமான
சிவிகா: ச	சிலிகைகளையும்
சிவாஜி	சிகித்திரங்களுடைய
கஸாபுஹா	வதாசிருஹங்களையும்
சிவசாஸா- } புஹாணி ச }	சிகித்திரங்களையும்

அஸ்யாமி	வேறு
சீவாபுஹா	ஆடல்மண்டபங்களையும்
தாஸ்யவந்தகாந் }	மாத்தால் செய்யப்பட்ட
அபி }	செய்துண்டுகளையும்
காமஸ்ய	மன்மதனுடைய
ரம்ய	அழகான
பூஹ்	விட்டையுடைய
திவாபுஹ் }	பகற்போது தங்கு
பூ ச }	மிடத்தையும்
ச:	அந்த
மாஸ்தாபஜ:	வாயுசூமாராகிய
கபி:	வானரர்
ராஜசேஷர்ஸ்ய	ராசுதேவசுவானாகிய
ராஜஸ்ய	ராஜனுடைய
நிவேசனே ட்ஷர்	விட்டினில் பார்த்தார்.

ச மन्दரநிரிபரூபம் மயூரஸ்தானசங்குலம் । ஸ்வஜயஸ்திபிராகீர்ணம் ட்டர்ஷம் பவநோத்தமம் ॥ 80 ॥

அனந்தரநிவசயம் நிதிஜாலம் சமந்தத: । ஸீரநிஸ்திதகமான்ஸம் பூஹ் பூதபதேரிவ ॥ 81 ॥

ச:	அவர்
மந்தரநிரிபரூபம்	மந்தரமலைக்கு நிகரானதும்
மயூரஸ்தானசங்குலம்	மயிற்சூட்டங்களால் நிறைந்ததும்
ஸ்வஜயஸ்தி:	கொடிஸ்தம்பங்களால்
அகீர்ணம்	நிறைந்ததும்
அனந்தரநிவசயம்	அனந்தரத்தினங்கள் நி
சமந்தத:	எங்கும் [நிறைந்ததும்]

நிதிஜாலம்	நிதிக்குவிமலனுடையதாம்
ஸீரநிஸ்தி- }	தேர்ந்த சிற்பிகளின்
கமான்ஸம் }	செய்தொழிபழகு வாய்த்த
பூதபதே:	பூதபதியாகிய பசுமசுவரின்
பூஹ் பூ	விட்டைப்போலிருக்கிற
பவநோத்தமம்	எல்லாவற்றிலும் சிறந்த
ட்ஷர்	கண்டார். [விட்டை]

அர்சிபிஸ்தாபி ரநானா தைஜஸா ராஜஸ்ய ச । விரராஜாத ததேஷ்ம ரஸிமமானிவ ரஸிமபி: ॥

அய	அத்தருணத்தின்
தவ் வேஷம்	அந்த மாஸிணை
ரநானா	ரத்தினங்களுடைய
அர்சிமபி: ச	கார்திகளாலும்
ராஜஸ்ய	ராஜனுடைய

தைஜஸா அபி ச	தேவசுலினாலும்
ரஸிமபி:	ஒளிகளினால்
ரஸிமானு இவ	சூர்யன்போல்
விரராஜ	ஒளித்தது.

ஜாஸூநதமயான்யேவ ஸயநான்யாஸநானி ச । ஹாஜநானி ச ஸுபாணி ட்டர்ஷம் ஹரியூயப: ॥

ஹரியூயப:	வானரகிரர்
ஜாஸூநதமயானி	ஸ்வாஸ்ஸமயமாக பிசுக்கிற
ஸயநானி பூ	படுக்கைகளையும்

ஹாஜநானி ச	ஆஸனங்களையும்
ஸுபாணி	பிரகாசமான
ஹாஜநானி ச	பாத்திரங்களையும்
ட்ஷர்	பார்த்தார்.

मध्वासवकृतक्रेदं मणिभाजनसङ्कुलम् । मनोरमसंवाधं कुवेरभवनं यथा ॥ ४४ ॥
 नूपुराणाञ्च घोषेण काञ्चीनां निनदेन च । मृदङ्गतड्योपैश्च घोषवद्भिर्विनादितम् ॥
 प्रासादसङ्घातयुतं स्त्रीरत्नशतसङ्कुलम् । सुव्यूहकक्ष्यं हनुमान् प्रविवेश महागृहम् ॥ ४६ ॥

मध्वासवकृतक्रेदं	தேனில் சமைத்த சுள்ளால் களைத்த	सुदृढतल- घोषैः च	மிருதக்கம், கர்தாளம் முதலிய கோஷக்க ளாலும்
मणिभाजनसङ्कुलं	இரத்தினமிழைத்த பாத் திரக்கள் நிறைந்து	विनादितं	முழங்கிக்கொண்டிருக் கிறதும்
मनोरमं	மிக அழகுடையதாய்	प्रासादसङ्घातयुतं	மரட வரிசைகள் நீண்டதாயும்
कुवेरभवने यथा	குபேரன் மாளிகைபோல	स्त्रीरत्नशतसङ्कुलं	அழகிய பெண்கள் மிருந்ததும்
असंवाधे	கிசாலமானதாய்	सुव्यूहकक्ष्यं	அழகிய நீண்ட சுட்டுக் களைபுடையதுமான
नूपुराणां	சிலம்புகளின்	महागृहं	பெரிய மாளிகையில்
घोषेण च	ஒலியாலும்	हनुमान्	ஹனுமார்
काञ्चीनां	மேகலைகளின்	प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.
निनदेन च	ஆரவாரத்தாலும்		
घोषवद्भिः	மிக ஒலிக்கின்ற		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः 12232

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 442

सप्तमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७ ॥

पुष्पकविमानदर्शनम्—புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்

स वेश्मजालं बलवान्ददर्श व्यासक्तवैदूर्यसुवर्णजालम् ।

यथा महन् प्रावृषि मेघजालं विद्युत्पिनद्धं सविहङ्गजालम् ॥ १ ॥

बलवान्	பலிஷ்டரான	मेघजालं यथा	மேகக்கூட்டம்போல
सः	ஆவர்	व्यासक्तवैदूर्य- सुवर्णजालं	வைரூபக்கற்கள் பதித் துப்பசம்பொன்னுலி
प्रावृषि	மறைக்காலத்திலே		யற்றப்பட்ட பலகணி
विद्युत्पिनद्धं	அடிக்கடி மின்னிக் கொண்டும்		களைபுடைய
सविहङ्गजालं	பறவைக்கூட்டங்களோ	वेश्मजालं	மாளிகை வரிசையை
महन्	பெரிய [கூடிய]	दर्श	பார்த்தார்.

निवेशनानां विविधाश्च शालाः प्रधानशङ्खायुधचापशालाः ।

मनोहराश्चापि पुनर्विशाला ददर्श येषमादिषु चन्द्रशालाः ॥ २ ॥

நிவேசனானா¹ மர லினைகளின்
 விவிதா: பற்பலவிதமான
 ஶாலா: ச சாலைகளையும்
 ப்ரபானஸாஶுபு- } திறந்த சக்கரயத
 வாயஸாஸா: } கிற்சாலைகளையும்
 வேஸாவிபு புன: மலைகள் போன்ற
 கிடுகலிண்டேயம்

மனோஹர: பதினாறு மர னாவ
 விஸாலா: ஶரி கிரக லமர் னாவ
 சந்த்ரஸாலா: நிலை முற்றங்களையும்
 வர்ஷ பார்த்தவர்,

गृहाणि नानावसुराजितानि देवासुरैश्चापि सुपूजितानि ।

सर्वैश्च दोषैः परिवर्जितानि कपिर्ददशे स्ववलाजितानि ॥ ३ ॥

கபி: வானவர்
 தேவாசுர: ச தேவர்களாலும்
 அஸு-ரர்களாலும்
 சுபூஜிதானி பூஜிக்கப்பட்டவைகளும்
 சர்வ: எல்லா
 தோஷங்களாலும்
 பரிவர்ஜிதானி கிடுபட்டவைகளும்

நானாவசு- } பலவகை ரத்னங்களால்
 ராஜிதானி } பிரகாசிக்கின்றவைகளும்
 சுவலாஜிதானி தனதாற்றலினாலேயே
 ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
 வைகளும்
 गृहाणि अपि கிடுகிலையும்
 वदर्श पार्थिव,

तानि मयजेन समाहितानि मयेन साक्षादिव निर्मितानि ।

महीतले सर्वगुणोत्तराणि ददर्श लङ्काधिपतेगृहाणि ॥ ४ ॥

மயஜேன மிக்க முயற்சியால்
 சமாஹிதானி முடிவுற்றவைகளும்
 சாக்ஷாத் ஸாக்ஷாத்
 மயேன மயனால்
 நிர்மிதானி இவ் கிர்மிக்கப்பட்டனபோல
 மஹிதலே ஸ்ரீலோகத்தில் [யும்]

சர்வகுணோத்தரணி எல்லா குணங்களிலும்
 சித்தந்தவைகளும்
 लङ्काधिपते: லங்கைக்கிழந்தியின்
 तानि பிரசித்தமான
 गृहाणि மர லினைகளையும்
 वदर्श पार्थिव,

ततो ददर्शोच्छ्रितमेयरूपं मनोहरं काञ्चनचारुरूपम् ।

रक्षोऽधिपस्यात्मवलानुरूपं गृहोत्तमं ह्यपतिरूपरूपम् ॥ ५ ॥

தத: அங்கிருந்து
 उच्छ्रितमेयरूपं உயர்ந்த மேகத்தின் உரு
 வம் போன்ற உருவ
 முடைபதாயும்
 मनोहरं காட்சிக்கூனியதும்
 काञ्चनचारुरूपं கங்காநம்போல் அழ
 கான ரூபமுடைபதும்

ரக்ஷோ:அதிபய காஞ்சனாதிபமுடைப
 आभवानुरूपं சரிசத்திற்கும், படைத்திற்
 தும் ஏற்றதும்
 हि சித்தமாய்
 अपतिरूपरूपं சிகரில்லா அழகையுடை
 யதமான
 गृहोत्तमं உத்தமமான மர லினை
 वदर्श पार्थिव, [யை]

महीतले स्वर्गमिवावतीर्णं श्रिया ज्वलन्तं बहुवकीर्णम् ।

नानातरूणां कुसुमावकीर्णं गिरिरिवायं रजसाऽवकीर्णम् ॥ ६ ॥

नारीप्रवेकैरभिदीप्यमाने तद्विद्भिरभोदवदर्च्यमानम् ।

हंसप्रवेकैरिव बाणमानं श्रिया युतं खे सुकृतां विमानम् ॥ ७ ॥

यथा नगाग्रं बहुधातुचित्रं यथा नभश्च ग्रहचन्द्रचित्रम् ।

ददर्श युक्तीकृतमेषचित्रं विमानरत्नं बहुरत्नचित्रम् ॥ ८ ॥

महीतले	பூமிகளத்தில்	विमानं इव	விமானம்போல
अवतीर्णं	இறங்கியிருக்கிற	श्रिया	ஸெய்யியோடு
स्वर्ग इव	ஸ்வர்க்கம்போலவும்,	हंसप्रवेकैः	உத்தமமான ஹம்ஸங்க ளால்
श्रिया	திருவினால்	वाद्यमानं	தாங்கப்பெற்றதும்,
उत्कृष्टं	ஐவளித்துக்கொண்டும்	बहुधातुचित्रं	அனேக காணிக்கற்களால் விசித்திரமான
बहुरत्नकीर्णं	பல ரத்தனங்களால் பதிக்கப்பட்டதும்	नगाग्रं यथा	பர்வதசிகரம்போன்ற தும்,
नानातरूपां	பலவகை மாங்களின்	ग्रहचन्द्रचित्रं	சந்திரன் முதலிய கிர ஹங்களால் அலங்க ரிக்கப்பட்ட
कुसुमावलीर्णं	புஷ்பங்களால் நிரம்பி	नभः यथा च	ஆகாசம்போன்றதும்,
रजसा	பூந்தாதுக்களால்	युक्तीकृत- } मेषचित्रं }	ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட பல மேகம்போன்ற சித் திரங்களை யுடையதும்,
अवकीर्णं	செவிரித்து கமழ்கின்ற	बहुरत्नचित्रं	அனேக ரத்தினங்களால் லலங்கரிக்கப்பட்ட சித் திரங்களை யுடையதுமான
गिरेः	பர்வதத்தின்	विमानरत्नं	புஷ்பகவிமான ரத்தினத் கண்டார். [அத
अग्रं इव	உச்சிபோன்றதும்,		
अव्यमानं	பூணிக்கத்தக்கதும்,		
तद्विद्धिः	மின்னல்களால்		
अमोदवत्	மேகம்போல்		
नारीप्रवेकैः	உத்தம ஸ்திரீகளால்		
अभिदीप्यमानं	மிக அழகாய் பிரகாசிப்ப ஆகையத்தில் [தும்,		
से	புண்ணியம்செய்தோரு டைய		
सुकृतां			

मही कृता पर्वतराजिपूर्णा शैलाः कृता वृक्षवितानपूर्णाः ।

वृक्षाः कृताः पुष्पवितानपूर्णाः पुष्पं कृतं केसरपत्रपूर्णम् ॥ ९ ॥

पर्वतराजिपूर्णा	மலைகளின் கூட்டங்கள்	पुष्पवितानपूर्णाः	புஷ்பவிக்ளன் நிறைந்த
मही	பூமி [செறிந்த	वृक्षाः	மரங்கள்
कृता	வரையப்பட்டிருந்தது ;	कृताः	வரையப்பட்டிருந்தன ;
वृक्षवितानपूर्णाः	மரங்கள் நிறைந்த	केसरपत्रपूर्णं	பூந்தாதுகளும் தளக்க
शैलाः	மலைகள்	पुष्पं	மலர் [ஐதும் நிறைந்த
कृताः	வரையப்பட்டிருந்தன ;	कृतम्	வரையப்பட்டிருந்தது.

कृतानि वेश्मानि च पाण्डुराणि तथा सुपुष्पाण्यपि पुष्कराणि ।

पुनश्च पद्मानि सकेसराणि धन्यानि चित्राणि तथा वनानि ॥ १० ॥

च	மேலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
पाण्डुराणि	வெள்ளிய	सुपुष्पाणि	அழகிய பூக்கள் மலிர்த
वेश्मानि	மாடங்களும்	पुष्कराणि अपि	தடாகங்களும்
कृतानि	வரையப்பட்டிருந்தன ;	सकेसराणि	கேஸரக்களோடுகூடிய

पश्यानि च	தாமரைப் புஷ்பங்களும்	वमानि	வனங்களும்
तथा पुनः	அங்ஙவண்ணமாகவே	चित्राणि	சித்தரிக்கப்பட்ட
घन्यानि	வளப்பழுடைய		ருத்தன.

पुष्पाद्वयं नाम विराजमानं रत्नप्रभाभिश्च विवर्धमानम् ।
 वैश्वोत्तमानामपि चोच्चमानं महाकपिस्तत्र महाविमानम् ॥ ११ ॥
 कृताश्च वैदूर्यमया विहङ्गा रूप्यप्रवालैश्च तथा विहङ्गाः ।
 चित्राश्च नानावसुभिर्भुजङ्गा जात्यानुरूपास्तुरगाः शुभाङ्गाः ॥ १२ ॥
 प्रवालजाम्बूनदपुष्पपक्षाः सलीलमार्वाजितजिह्मपक्षाः ।
 कामस्य साक्षादिव भान्ति पक्षाः कृता विहङ्गाः सुमुखाः सुपक्षाः ॥ १३ ॥
 नियुज्यमानास्तु गजाः सुदस्ताः सकेसराश्चोत्पलपत्रदस्ताः ।
 बभूव देवी च कृता सुदस्ता लक्ष्मीस्तथा पद्मिनि पद्मदस्ता ॥ १४ ॥
 इतीव तद्गृहपभिगम्य शोभनं सविस्मयो नगमिव चारुशोभनम् ।
 पुनश्च तत्परमसुगन्धि सुन्दरं हिमात्यये जगमिव चारुकन्दरम् ॥ १५ ॥

रत्नप्रभाभिः	மணிகளின் ஒளிகளால்	नानावसुभिः	பலவகை இரத்தினங்க
विवर्धमानं च	மிகவுழகாய்ப் பிரகாசித் துக்கொண்டிருக்கிறதும்	भुजङ्गाः	பாம்புகளும் [நால்
वैश्वोत्तमानां	திறந்த மாளிகை ஒருக்குள்	तथा	அப்படியே
अपि		चित्राः	வரையப்பட்டிருத்தன ;
उच्चमानं	மிகச் சிறந்ததாய்	प्रवालजाम्बूनद-	பவழக்களிளுளும், தக் புஷ்பபக்ஷா: } கத்தாலும் செய்யப்பட்டு புஷ்பபக்ஷா: } புஷ்பம்போல (திறமும் மென்மைபுழுந்த)
विराजमानं च	விளக்கிக்கொண்டிருக் கிறதுமான	सुमुखाः	
महाविमानं च	பெரிய விமானம்	कृताः	மாணயப்பட்டிருக்கிற
पुष्पाद्वयं नाम	புஷ்பகவிமானம் என்ற பெயரையுடையது ;	विहङ्गाः	பட்சிகள்
तस्य	அங்கு	सलीलं	விளையாட்டாக
वैदूर्यमयाः	வைடூர்யமயமான	आवर्जित-	வரைந்து தொக்கும் சிறகுகளுடனும்
विहङ्गाः	ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டே இருக் கின்றனவாய்	जिह्वपक्षाः	
रूप्यप्रवालैः च	மேள் விரிளுளும் பவழக்களிளுளும்	सुदस्ताः	அழகான முகக்களுட னும்
विहङ्गाः च	பட்சிகளும்	सुपक्षाः	மேன்மைவான சிறகுக
कृताः	வரையப்பட்டிருத்தன ;	कामस्य	மல்மதனுக்கு [ளுடனும்
च	அதுவுமன்றி	साक्षात्	ஸாக்ஷாத்
जात्या अनुरूपाः	ஜாதிக்கேற்ற	पक्षाः इव	தொழர்கன்போல்
शुभाङ्गाः	மங்களமான உறுப்புக	भान्ति	விளக்கின ;
तुरगाः	குதிரைகளும் [ளுடன்	तु	மேலும்
		पद्मिनि	ஒரு தாமரைபோடையில்
		नियुज्यमानाः	இறக்கிவைகளாய்
		सकेसराः	பூந்தாதுகளுடன்

அரபலவஹஸா:	கருகெய்தலிலையன் கையில் கொண்ட	வாஹஸோமன்	மிக அழகும் மங்கள மும் பொருத்திய
சுஹஸா:	இனிய துதிக்கைகளைப்	பாமசுரபி	பரிமளம் கமழும்
மதா: வ	யானைகளும், [டைய	நர் ஓவ	விருஷதம்போலவும்
ததா	அப்படியே	வாஹஸ்தர்	அழகான குகைகளை
பஹஸா	தாமரைப்பூ தரித்த கைகளுடனும்	சுஹ்	ரம்பமான [புடைய
சுஹஸா	மங்களகரமான கைகளை	நர் ஓவ	மலைபோலுமிருக்கிற
ஸஹ்மி:	ஸக்தமீ [புழுடைய	தந்	அந்த
தேவீ வ	தேவியும்	மூஹ்	விமானமாளிகையை
கதா	சித்திரத்தில் வரையப் பட்டிருந்தது;	மஹாகபி:	மஹாகபி
ஐதி ஓவ	கீழ் சொல்லியபடி	புத: வ	மீளவும்
ஸோமன்	மங்களகரமாயும்,	அபிமத்ய	கிட்டி
ஹிமாத்யே	பனிகால முடிவில்	ஸவிக்ஷ:	ஆச்சரியத்தோடு கூடின
		வமூ	ஆயினர். [வராக

ततः स तां कपिरभिपत्य पूजितां चरन् पुरीं दशमुखबाहुपालिताम् ।

अदृश्य तां जनकसुतां सुपूजितां सुदुःखितः पतिगुणवैगनिर्जिताम् ॥ १६ ॥

தத:	அப்பொழுது	பதிगुणवैग-	பர்த்தாவினுடைய நான்
ச: கபி:	அவ்வானர்	நிர்ஜிதா	கயிற்றின் சக்தியால்
பூஜிதா	பூஜிக்கப்பட்டதும்		அடையப்பட்டவளும்
தசமுகவாஹு-	தசமுகன் புஜவலியால்	சுபூஜிதா	செல்வமாய்ப் பூஜிக்கப்
பாலிதா	பரிபாலிக்கப்பட்டது		பட்டவளும்
	மான	ஜனகஸுதா	ஜனகர் திருமகளுமான
தா் புரீ	அந்த நகரத்தில்	தா் அஹ்	அவளைக் காணாமல்
அபிபத்ய	எங்கும் தாவித்தாவி	சுது:ஸித:	மிகவும் சிந்தைகொண்டு
வரந்	திரிந்து		சோகித்தனர்.

ततस्तदा बहुविधभावितात्मनः कृतात्मनो जनकसुतां सुवर्त्मनः ।

अपश्यतोऽभवदतिदुःखितं मनः सुचक्षुषः प्रविचरतो महात्मनः ॥ १७ ॥

சுதக்ஷு:	நற்புத்தியுடையவரும்	பஹுவி-	மனதில் பலவித எண்ண
சுவர்மன:	நன்னொழுக்கமுடைய வரும்	பாவிதா:மன:	முடையவருமான
கதா:மன:	நன்னெருக்கமுடையவரும்	மஹா:மன:	மஹாத்மாளினுடைய
விவரத:	மிகவும் அலைந்தவரும்	மன:	மனது
ஜனகஸுதா	ஜனகர் திருமகளை	தந்	அப்பொழுது
அபத்யத:	காணாதவரும்	அதிது:ஸித:	பெரும் துன்பமடைந்த
தத:	அதனால்		தரக
		அமவந்	ஆயிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

आदितः इलोकाः 12249

सुन्दरकाण्डे आदितः इलोकाः 459

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம். || ௧ ||

புஷ்பகவிமானதர்சனம்—புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்.

स तस्य मध्ये भवनस्य संस्थितं महद्विमानं पणिरत्रचित्रितम् ।

प्रसृजाम्बूनदजालकृत्रिमं ददर्श वीरः पवनात्मजः कविः ॥ १ ॥

வீர:	பார்க்கிரமசாஸிமான	मणिरत्रचित्रितं	பணி, இரத்தினம் இவை கனாலலக்கரிக்கப்பட்ட தும்
पवनात्मजः	வாயுசூழ்மாராஜிய		
सः कविः	அந்த வானவர்	प्रसृजाम्बूनद-)	உருக்கின நக்கத்தால்
तस्य	அந்த	जालकृत्रिमं }	செய்யப்பட்ட பலகணி களின் வேலைத்திறமை யுடையதுமான
भवनस्य	மாஸினைகளின்	महत विमानं	பெரிய விமானத்தை
मध्ये	நடுவில்	दर्श	பார்த்தார்.
संस्थितं	நின்றனகொண்டிருந்ததும்		

तदपमेयप्रतिकारकृत्रिमं कृतं स्वयं साध्विति विश्वकर्मणा ।

दिवं गतं वायुपथप्रतिष्ठितं व्यराजतादित्यपथस्य लक्ष्मवत् ॥ २ ॥

न	அது	कृतं	இயற்றப்பட்டதும்
अपमेयप्रति-	} இத்தன்மையதென்றன விடற்கும், மிதாழிப்பத ற்கு மொண்ணாமல் வேலை த்திறமைகொண்டதும்	दिवं गतं	வானெங்கும் செல்ல வல்லதும்
कारकृत्रिमं		वायुपथ-	வாயுமार्கத்தில்
		प्रतिष्ठितं }	நிறுத்தப்பட்டதாய்
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாளினால்	आदित्यपथस्य	ஆதித்தியப்பதவிக்கு
साधु इति	இது எல்லாவற்றிலும் கலமுடையதாகக் கடவதென்று	लक्ष्मवत्	ஒர் அடயாளம்போல வும்
		व्यराजत	விளக்கிற்று.

न तत्र किञ्चिन्न कृतं प्रयत्नतो न तत्र किञ्चिन्न महाईरवत् ।

न ते विशेषा नियताः सुरेष्वपि न तत्र किञ्चिन्न महाविशेषवत् ॥ ३ ॥

तत्र	அதில்	किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;
प्रयत्नतः	கல்ல முயற்சியுடன்	ते	அந்த
न कृतं	செய்யப்படாதது	विशेषाः	விசேஷங்கள்
किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;	सुरेषु अपि	தேவர்களிடத்திலும்
तत्र	அதில்	न नियताः	ஸ்திரமாயிருந்ததில்லை;
महाईरवत्	விடையுயர்ந்த இரத்தின முடையது	तत्र	அதில்
न	இல்லையென்பது	न महाविशेषवत्	சிறப்புள்ளதல்லாதது
		किञ्चित् न	ஒன்றுமேயில்லை.

तपःसमाधानपराक्रमार्जितं मनःसमाधानविचारचारिणम् ।

अनेकसंस्थानविशेषनिर्मितं ततस्ततस्तुल्यविशेषदर्शनम् ॥ ४ ॥

मनः समाधाय तु शीघ्रगामिनं दुरावरं मारुततुल्यगामिनम् ।
 महात्मनां पुण्यकृतां महर्दिनां यशस्विनामप्यमुदामिवालयम् ॥ ५ ॥
 विशेषमालम्ब्य विशेषसंस्थितं विचित्रकूटं बहुकूटमण्डितम् ।
 मनोऽभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं विचित्रकूटं शिखरं गिरेर्यथा ॥ ६ ॥
 वहन्ति यं कुण्डलशोभितानना महाशना व्योमचरा निशाचराः ।
 विवृत्तविध्वस्तविशाललोचना महाजवा भूतगणाः सहस्रशः ॥ ७ ॥
 वसन्तपुष्पोत्करचारुदर्शनं वसन्तमासादपि कान्तदर्शनम् ।
 स पुष्पकं तत्र विमानमुत्तमं ददर्श तद्दानरवीरसत्तमः ॥ ८ ॥

तपःसमाधान- } முர்த்திபான தபஸ்ஸின்
 பராகமாரிதம் } மறியமையால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பரக்கிரமத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும்
 மன:சமாधान- } மனதில் எண்ணினபடி
 விசாராசரிண } பலவிதமான கதிகளைக் கொண்டு செல்லத்தக்கதும்
 அநேகசंस्थान- } பற்பல விகித்திரமான
 विशेषनिर्मल } கைகளுடன் நிர்மிக்கப்பட்டதும்
 ततः ततः } அங்கங்கே
 तुल्यविशेषदर्शनं } ஸமமானதும் விசேஷமானதுமான காட்சிகளை யுடையதும்
 मनः तु } அபிப்பிராயத்தையே
 समाधाय } தெரிந்துகொண்டு
 शीघ्रगामिनं } சீக்கிரமாய் செல்ல வல்லதும்
 दुरावां } ஒருவரானும் தடுக்க முடியாததும்
 मारुततुल्य- } வாயுவிற்கு ஸமானமாய்
 गामिनं } போகக்கூடியதும்
 महामनां } பெரியவர்களுடையவும்
 पुण्यकृतां } புண்ணியம் செய்தவர்களிடையவும்
 महर्दिनां } ஸர்வ ஸம்ருத்தியுடையவர்களிடையவும்
 यशस्विनां } புகழ்படைத்தவர்களிடையவும்

अयमुवां } தேவர்களுடையவும்
 आलयं इव } உறையிடம் போன்றதும்
 विशेषं } மிகவும் அசியத்தக்க
 आलम्ब्य } மேற்கொண்டு
 विशेषसंस्थितं } விசேஷமாக இயற்றப்பட்டதும்
 विचित्रकूटं } விகித்திரமான கூடமுடையதும்
 गिरेः } பர்வதத்தின்
 विचित्रकूटं } விகித்திரமான கொடு முடிவையுடைய
 शिखरं यथा } திகரம்போல
 बहुकूटमण्डितं } பலவித கொடுமுடிகளுள்ளதும்
 मनोऽभिरामं } மனதிற்கினியதாய்
 शरदिन्दुनिर्मलं } சரத்தகால சந்திரன்போல நிர்மலமானதும்
 वसन्तपुष्पोत्कर- } வஸந்தகாலபுஷ்பத்தைய்
 चारुदर्शनं } போன்ற அழகான தோற்றத்தையுடையதும்
 वसन्तमासान् } வஸந்தமாதத்தைய்
 अपि } காட்டிலும்
 कान्तदर्शनं } பார்ப்பதற்கினியதும்
 कुण्डलशोभि- } குண்டலமணிந்து விளங்கு
 ताननाः } கும் முகமுடையவர்களும்
 महाजवाः } பெருந்தீனி தின்கிறவர்களும்
 व्योमचराः } ஆகாயத்தில் செல்லக் கூடியவர்களுமான

விஷாச்சா:	ராசநாஸர்களுக்கும்	வஹி	பாவதுகாக்கிலுங்களை
விகுதவிபவஸ்த-	வானைந்த ஆழ்ந்த அகன்ற	ஸந்	அந்த
விஷாலஓவனா:	கண்களை புண்டையவர்க	உதமம்	உத்தமமான
	ளும்	புஷ்பக விமானம்	புஷ்பகவிமானத்தை
மஹாஜவா:	மிகக் கெடமுண்டையவர்	தஸ	அங்கீக
	சுருட்டின	ஸ:	அந்த
சஹஸர:	ஆயிரக்கணக்கான	வானரீரஸதம:	வானரவிரகிந்தைகடர்
பூதமயா:	பூதகணங்களும்	ததஸ	பார்த்தவர்.
ய:	எனது		

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः 12257

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 467

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ९ ॥

पुष्पकविमानवर्णनम्—புஷ்பகவிமானத்தை வர்ணித்தல்

तस्यालयवरिष्ठस्य मध्ये विपुलमायतम् । ददर्श भवनश्रेष्ठं हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १ ॥

மாஹாத்மஜ:	வாயுபுத்திராகிய	விபுலம்	அகலமும்
ஹனுமான்	ஹனுமார்	ஆயத்	நீளமுமுள்ள
தஸ்ய	அவனுடைய	மவனஸ்த்	கன்மரவினையைய
ஆலயவரிஸ்த்ய	உத்தமமானவிகையில்	ததஸ	கண்டார்.
மத்யே	நடுவில்		

अर्धयोजनविस्तीर्णमायतं योजनं हि तत् । भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुपासादसङ्कुलम् ॥ २ ॥

அர்ஹயோஜ-	அரை யோஜனை	வஹுபாஸா-	அநேக உப்பரிசைகள்
விஸ்தீர்ணம்	அகன்றதும்	ஸங்குலம்	கொந்ததுமான
யோஜனம்	ஒரு யோஜனை	தந் ஹி	அதுதான்
ஆயத்	நீண்டதும்	ராஸஸேந்ரஸ்ய	ராஸஸேனந்திரனுடைய
		மவன்	வாழ்கிடம்.

मार्गमाणस्तु वैदेहीं सीतामायतलोचनाम् । सर्वतः परिचक्राम हनुमानरिसूदनः ॥ ३ ॥

மார்ஹமாணஸ்து	நீண்ட கண்களை புண்டைய	அரிஸூதன:	சத்தனும் ஹரகரான
வையுதலோசனா	வைதேஹியான	ஹனுமான்	ஹனுமார்
சீதா	சீனையை	ஸர்வத:	எங்கும்
மார்ஹாஸ்து	தெடிக்கொண்டிட	பரிசுக்ராம	திரிந்தார்.

उत्तमं राक्षसावासं हनुमानवलोकयन् । आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥

உதமம்	சிறந்த	ராஸஸேந்-	ராஸஸேனந்திரனுடைய
ராஸஸாஸம்	ராஸஸஸர்களின் இருப்	நிவஸனம்	மிடத்திற்கு
	பிடத்தை	லக்ஷ்மீவான்	என்குமி பொருந்திய
அவலோகயந்	கொண்டுவாய் மார்ஹத்தா	ஹனுமான்	ஹனுமார்
அய	பிறகு	ஆஸஸா	வாஸதுசென்றவர்.

चतुर्विधाणैर्द्विदैक्षिविषाणैस्तथैव च । परिक्षिप्तमसंवाधं रक्ष्यमाणमुदायुधैः ॥ ५ ॥
राक्षसीभिश्च पत्नीभी रावणस्य निवेशनम् । आहूताभिश्च विक्रम्य राजकन्याभिरावृतम् ॥

रावणस्य रा வணனுடைய
निवेशनं இருப்பிடம்
அசனாப விசாலமானதாய்
उदायुधैः உயரத்தூக்கப்பட்ட
 ஆயுதங்களுடன் கூடிய
चतुर्विधाणैः நான்கு தந்தைகளுடைய
द्विदैः பாணிகளாலும்
तथा एव அப்படியே
विविधाणैः च மூன்று கொம்புள்ளவ
 களாலும்

परिक्षितं குழப்பப்பட்டதாய்
रक्षमाणं காக்கப்படுகிறது ;
च மேலும்
पत्नीभिः பத்தனிகளான
राक्षसीभिः ராட்சஸஸ்திரீகளாலும்
विक्रम्य பலரத்தாரமாய்
आहूताभि இழுத்துக்கொண்டு
 வரப்பட்ட
राजकन्याभिः च ராஜகன்னிகைகளாலும்
आवृतम् சூழப்பட்டிருந்தது.

तन्नक्रमकराकीर्णं तिमिद्भिलक्ष्पाकुलम् । वायुवेगसमाधूतं पद्मगैरिव सागरम् ॥ ७ ॥

तत् அது
नक्रमकराकीर्णं முதலை பெருமின் இவை
 கள் சிறந்தது
तिमिद्भिल- } திமிங்கிலம் சுரு முத
क्ष्पाकुल- } லிய மீன்கள் மிகுந்து

पद्मगैः பாம்புகளோடு
वायुवेग- } காற்றினாலுடைப்புண்
समाधूत- } டெழுந்த
सागरं ஸமுத்தரம்
इव போன்றது.

या हि वैश्रवणे लक्ष्मीर्या चेन्द्रे हरिवाहने । सा रावणगृहे सर्वा नित्यमेवानपायिनी ॥

वैश्रवणे குபேரனிடத்தில்
या எந்த
लक्ष्मीः हि ஸம்பத்தோ
इन्द्रे இந்திரனிடத்திலும்
हरिवाहने च குரியனிடத்திலும்

या எதுவோ,
सा सर्वा அது எல்லாம்
रावणगृहे ராவணன் பாலனிகையில்
नित्य एव எப்பொழுதுமே
अनपायिनी சரியாமலிருந்தது.

या च राज्ञः कुबेरस्य यमस्य वरुणस्य च । तादृशी तद्विशिष्टा वा ऋद्धी रक्षोगृहेष्विव ॥

इह இங்கு
रक्षोगृहेषु ராட்சஸமாலனிகைகளில்
ऋद्धिः ஐக்கல்பம்
राज्ञः இந்திரனுடையதாய்
कुबेरस्य குபேரனுடையதாய்
वरुणस्य च வருணனுடையதாய்

यमस्य च யமனுடையதாய்
या எதுவோ,
तादृशी அப்பேரப்பட்டதே ;
वा அன்றிலில்
तद्विशिष्टा அதைக்காட்டிலும்
 அதிகமானதே.

तस्य हर्म्यस्य मध्यस्थं वैश्यं चान्यत् सुनिर्मितम् । बहुनिर्यूहसङ्कीर्णं ददर्श पवनात्मजः ॥

तस्य அவனுடைய
हर्म्यस्य பாலனிகையின்
मध्यस्थं நடுவிலிருப்பதாய்
सुनिर्मितं அழகாய் நிர்மிக்கப்
 பட்டதாய்

बहुनिर्यूह- } அனேக ஓட்டுக்கித்திர
सङ्कीर्ण- } வேலைகள் செய்ததான
अन्यत् இன்னொரு
वैश्यं च பவனத்தையும்
पवनात्मजः வாயுருமாற்
ददर्श கண்டார்.

ब्रह्मणोऽयं कृतं दिव्यं दिवि यद्विश्वकर्मणा । विमानं पुष्पकं नाम कामगं कामदीपनम् ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	विमानं	விமானம்
विश्वकर्मणा	விச்வகர்மாவிரை	पुष्पकं	புஷ்பகம்
ब्रह्मणः अयं	பிரம்மாவக்கராக	नाम कामगं	நாமகாமகம்
दिव्यं	மிக அழகாய்	कामदीपनम्	காமதீபனம்
कृतं	செய்யப்பட்ட		செய்யக்கூடியது;
पुष्पकं नाम	புஷ்பகமென்ற	कामगम्	இஷ்டப்படி செல்லக் கூடியது.

त्रिलोकजनसेव्यं तत् सर्वरत्रविभूषितम् । वरेण तपसा लेभे यत् कुबेरः पितामहात् ॥

सर्वरत्रविभूषितं	முழுநாடையும் சந்நங்கனாக வலங்கரிக்கப்பட்டதும்	तत्	அதை
त्रिलोकजनसेव्यं	முல்லுலகஜனங்களாலும் வணங்கத்தக்கதும்	पितामहात्	பிரம்மதேவரிடமிருந்து
यत्	எதுவோ	वरेण तपसा	சிறந்த தவத்தால்
		कुबेरः	குபேரன்
		लेभे	அடைந்தான்.

कुबेरमोजसा जित्वा लेभे तद्राक्षसेश्वरः ॥ १३ ॥

कुबेरः	குபேரனை	राक्षसेश्वरः	ராக்ஷசேசுவரன்
मोजसा	வலிபால்	तत्	அதை
जित्वा	வெற்றிகொண்டு	लेभे	அடைக்கொண்டான்.

ईहामृगसमायुक्तैः कार्तस्वरविभूषितैः । सुकृतैराचितं स्तंभैः पदीसपिव च श्रिया ॥ १४ ॥

च	அதுவுமன்றி	सुकृतैः	மிக அழகான வேலைப் பாடுகள்
ईहामृग-	மான் முதலிய சித்திர	स्तंभैः	ஸ்தம்பங்கள் அடங்கிய
समायुक्तैः	வேலைகளுடன் கூடியன வாம்	श्रिया	ஒளியால்
कार्तस्वर-	தங்கத்தாலலங்கரிக்கப்	पदीस इव	இவையியது போல்
विभूषितैः	பட்டனவுமாய்	आचितं	கட்டப்பட்டிருந்தது.

मेरुमन्दरसङ्काशैरुल्लिखद्भिरिवाम्बरम् । कूटागारैः शुभाकारैः सर्वतः समलङ्कृतम् ॥

अम्बरं	ஆகாசத்தை	शुभाकारैः	மக்கள உருவங்களையு
उल्लिखद्भिः	உராய்ந்துகொண்டிருப்	कूटागारैः	கோபுரங்களால் [டைய
इव	போல் [பாவங்கள்	सर्वतः	சர்ப்பதங்களிலும்
मेरुमन्दर-	மேருகிரி மந்தரகிரி இ	समलङ्कृतं	அழகாக அலங்கரிக்கப்
सङ्काशैः	வைகளுக்கிடையாள்		பட்டிருந்தது.

अवलनार्कपतीकाशे सुकृतं विश्वकर्मणा । हेमसोपानसंयुक्तं चारुषवरवेदिकम् ॥ १५ ॥

हेमसोपान-	பொற்பு களுடன்	अवलनार्क-	அக்ஷரி சூர்யன் இவர்க
संयुक्तं	கூடியதாய்	पतीकाशे	ளைப்போல் இவரிக்கும்
		विश्वकर्मणा	விச்வகர்மாவிரை [படி
चारुषवर-	அழகிய சிறந்த மெடை	सुकृतं	மிக அழகாகச்
वेदिकं	களுடன் கூடியதாய்		செய்யப்பட்டது.

जालवातायनैर्युक्तं काञ्चनैः स्फाटिकैरपि । इन्द्रनीलमहानीलमणिधवरवेदिकम् ॥ १७ ॥

काञ्चनैः ஸ்வர்ணங்கனா லும்

स्फाटिकैः अपि ஸ்படி கங்கனா லும்

जालवातायनैः ஜலவாதானை லும்

காந்திரோடகஞ்ஞட லும்

युक्तं கூடியது ;

इन्द्रनील- } இந்திரநீலம், மதுரநீலம்
महानीलमणि- } முதலிய ரத்ன வரிசேஷங்
प्रधरवेदिकम् } களால் செய்யப்பட்ட மே

டைகளை உடையது.

विद्रुमेण विचित्रेण मणिभिश्च महाधनैः । निस्तुलाभिश्च युक्ताभिस्तलेनाभिविराजितम् ॥

विद्रुमेण च பலமுத்தர லும்

महाधनैः விகையுயர்ந்த

मणिभिः ரத்தினங்கனா லும்

निस्तुलाभिः திகரில்லா

युक्ताभिः च முத்துக்கனா லும்

विचित्रेण விதம்விதமான சித்திர
வேலை செய்யப்பட்ட

तलेन தளத்தினால்

अभिविराजितं அழகாய் விளங்கிற்று.

चन्दनेन च रक्तेन तपनीयनिभेन च । सुपुण्यगन्धिना युक्तं तरुणादित्यसन्निभम् ॥

तपनीयनिभेन பொன்போன்ற

रक्तेन च குங்குமப்பூவுட லும்

सुपुण्यगन्धिना நறுமணக்கமழ்ந்த

चन्दनेन च சந்தனத்தோடும்

युक्तं கூடியதாய்

तरुणादित्यसन्निभं பாலஞர்யனை நிகர்த்தது.

कूटागारैर्वराकारैर्विविधैः समलङ्कृतम् । विमानं पुष्पकं दिव्यमारुह महाकपिः ॥ २० ॥

वराकारैः அழகிய

विविधैः பலவித

कूटागारैः மேல்மரங்களா லும்

समलङ्कृतं நன்றாயலங்கரிக்கப்

பட்டதும்

दिव्ये சிறந்த துமான

पुष्पकं பூங்குகமென்ற

विमाने விமானத்தில்

महाकपिः வானரப்பெரியோர்

आरोह ஏறினர்.

तत्रस्थः स तदा गन्धं पानभक्ष्यान्नसंभवम् । दिव्यं संमूर्च्छितं जिघ्रदूषयन्तमिवानिलम् ॥

तत्रस्थः அநிலிருந்த

सः அவர்

तदा அப்பொழுது

पानभक्ष्यान्न- } பானம், பசுணம், அன்

संभवं } னம் முதலியவற்றிலிருந்

துண்டான

रुचयन् வடிவமமைந்த

अनिच्छ इव வாயுவைப்போல

संमूर्च्छितं எங்கும் பரவிய

दिव्ये நல்ல

गन्धं வாணியை

जिघ्रन् முகர்ந்தார்.

स गन्धस्तं महासत्त्वं बन्धुर्वन्धुमिवोत्तमम् । इत एहीसुवानेव तत्र यत्र स रावणः ॥

महासत्त्वं மிக பலவானான

तं அவரை

सः அந்த

गन्धः வாணை

इतः एहि 'இக்கு வாரும்'

इति என்று

सः रावणः அவ்விராவணன்

यस எங்கே,

तस அங்கு,

बन्धुः பந்துவானவன்

उत्तमं மேலான

बन्धु इव பந்துவைப்போல

उवाच इव சொன்னதுபோல லும்

(அழகுத்ததுபோ லும்)

ததஸ்தா மாஸ்தித: சாலா டதர்ச மஹி ஷுபாம் । ராவணஸ்ய மன:காந்தா கான்தாமிவ வரஸ்தியம் ॥
 மணிஸோபானவிகுதா ஹேமஜாலவிராஜிதாம் । ஸ்பாடிகேராவுததலா டந்தான்தரிரதரூபிகாம் ॥
 முக்தாபிஷ் ஸவாலேஷ் ரூப்யசாமிகரேரபி । விஸ்வூபிதா மணிஸ்தம்பை: சுவஹுஸ்தம்பஸ்வூபிதாம் ॥
 சமேகேஜுபிரஸ்யுசை: சமன்தாந் சுவிஸ்வூபித: । ஸ்தம்பை: பக்ஷேரிவாஸ்யுசைதிவ் சம்ஸ்திதாமிவ ॥
 மஹ்யா குதயாஸ்தீர்ணீ பூதிரீலக்ஷணாஹ்யா । பூதிரீமிவ விஸ்தீர்ணீ ஸராஹுஹமாலிநீம் ॥
 நாதிதா மதவிஹேதிவ்யமந்நாதிவாஸிதாம் । பராஹ்யாஸ்தரணாபேதா ரக்ஷோஹிபநிபேவிதாம் ॥
 பூஸ்ராமரூபேந விமலா ஹம்ஸபாஹுராம் । சித்ரா புஷ்பாபஹாரேந கலமாபிமிவ சுவபாம் ॥
 மன:சாஹ்லாடஜனநீ வர்ணஸ்யாபி பஸாதிநீம் । தா ஷோகநாஸிநீ திவ்யா த்ரிய: சஜ்ஜநநீமிவ ॥

தத: அங்கு
 மாஸ்தித: ஸ்திரமாய் உட்கார்ந்த
 ராவணஸ்ய ராவணனுடைய
 மன:காந்தா மனத்திற்கெரியதாயும்
 காந்தா அழகிற்கொந்த
 வரஸ்தியம் ஹேமஜாலவிராஜிதம்
 ஷுபா கலந்தருவதுமாயிய
 மணிஸோபான- } மணிகளாற்செய்த படி
 விகுதா } கள் கிறைந்ததும்
 ஹேமஜால- } பொன்னால் செய்த பல
 விராஜிதா } கணிகள் திகழ்ந்ததும்
 டந்தான்தரிர- } இடை இடையே தந்த
 ரூபிகா } வேலை செய்யப்பட்டதும்
 ஸ்பாடிகே: படி கணிகளினால்
 ராவுததலா இழைக்கப்பட்ட தளத்
 தையுடையதும்
 முக்தாபி: ச முத்துக்களாலும்
 ஸவாலே: ச பவழங்களாலும்
 ரூப்யசாமிகரே: } வெள்ளி பொன் இவை
 அபி } களாலும்
 ஸ்யுசை: மிக உயர்ந்த
 மணிஸ்தம்பை: அழகிய நுண்களாலும்
 விஸ்வூபிதா அலக்கரிக்கப்பட்ட
 தாயும்
 சுவஹுஸ்தம்- } பலவகைப்பட்ட கம்பக்
 பூபிதா } களாலழகணமந்ததாயும்
 சமே: ஸமமானவும்
 ஷுபி: மேரானவும்
 சமன்தாந் ஹ்மந்தபுறங்கணிதும்

சுவிஸ்வூபித: நன்ருயலக்கரிக்கப்பட்ட
 ஸ்யுசை: மிக உயர்ந்த
 ஸ்தம்பை: ஸ்தம்பங்களால்
 பக்ஷை: இரக்கைகளினாலு
 திவ் ஆகாயத்தை
 சம்ஸ்திதா கிடையறந்திசெதது
 ஹ்ம சேவனத்தெதம்
 ஸராஹுஹமாலிநீ கரணகர் கிரணமந்த
 பூதிரீ ஹ பூமியைப்போல்
 விஸ்தீர்ணீ விசாலமானதும்
 பூதிரீ- } ஸூரியன் கதகணங்களை
 லக்ஷணாஹ்யா } சித்திரமாய் சமூகப்
 மஹ்யா பெரிடப் பட்டிருக்கிற
 குதயா சத்திகைகம்பனத்தால்
 ஸாஸ்தீர்ணீ ஸ்திரிக்கப்பட்டிருப்பதும்
 மதவிஹே: கொழுத்த பக்களால்
 நாதிதா ஒலிப்பிக்கப்பட்டதும்
 திவ்யமந்நா- } கன்மணம் ஸீசப்பட்ட
 திவாஸிதா } தும்
 ரக்ஷோஹி- } சகதணாதிபன் ஸூக
 நிபேவிதா } மனுஷிக்கிறதும்
 பராஹ்யாஸ- } கிரைவந்த ஆணைக்க
 ரணாபேதா } ஸோடுகடினதுமான
 அரூபேந அகல புனைவினால்
 பூஸா கதத்ததாயும்
 விமலா சிம்லமானதும்
 ஹம்ஸபாஹுராம் ஹம்ஸம்போல் வெள்ளி
 யதும்
 புஷ்பாபஹாரேந (அர்த்திக்கப்பட்ட) புஷ்ப
 பங்களால்

चितां चित्तिத்திரமாயும்
 सुप्रभां பிக கரந்தியுடைபதாய்
 कल्मषी इव கரமதேனுவைப்போ
 மன:சிஹ்வ- } மனத்திற்கின்பமுண்டாக்
 जननी } குவதாயும்
 वर्षस्य अपि புகழுக்கு என்றே
 प्रसाधिनी அளங்கரிக்கப்பட்டதா
 श्रियः னம்பத்துக்கு [யும்

इन्द्रियाणीन्द्रियायैस्तु पञ्च पञ्चभिरुत्तमैः ।

तदा அப்பொழுது
 रावणपालिता ராவணனால் ரவிக்கப்
 பட்ட

माता इव ஒரு தாய்போல
 पञ्च கண், காக்கு, நுக்கு,
 மெய், காது என்னு
 மைந்து

इन्द्रियाणि तु இத்திரியக்களையும்

स्वर्गोऽयं देवलोकोऽयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत् । गान्धर्वीयं पुरी वा स्यादित्यमन्यत मारुतिः ॥

अयं இது
 स्वर्गः எவர்க்கமாகவாவது,
 अयं இது
 देवलोकः தேவலோகமாகவாவது,
 इयं इन्द्रस्य இது இத்திரனுடைய
 पुरी वा பட்டணமாகவாவது
 भवेत् இருக்கவேண்டும் ;

प्रधायत इवापश्यत् प्रदीपांस्तत्र काञ्चनान् ।

तल इव அக்கேபே
 काञ्चनान् பொன்மயமான
 प्रदीपान् பெரிய தீபக்களை
 देवनेन சூதாட்டத்தினால்
 महाभूतैः பெரிய தூர்த்தர்களால்

दीपानाञ्च प्रकाशेन तेजसा रावणस्य च ।

दीपानां கிளக்குகளின்
 प्रकाशेन च ஒளியினாலும்
 रावणस्य ராவணனுடைய
 तेजसा च தேஜஸ்வலினாலும்
 भूषणानां ஆபரணங்களின்

सजननीं தாயை
 इव போன்றதாயும்
 शोकनाशिनी துக்கத்தைப் போக்கடிப்
 तां பிரவீர்த்நியாய் [பதாயும்
 दिष्वा மேன்மைபாணதாயு
 तां அந்த [மிருக்கிற
 महती மஹத்தான
 शाला மண்டபத்தை
 ददर्श पார்த்தார்தர்.

तर्पयामास मातेव तदा रावणपालिता ॥

उत्तमैः உத்தமங்களான
 पञ्चभिः ரூபம், ரணம், கந்தம்,
 ஸ்பர்சம், சப்தம் என்
 னும் ஐந்து

इन्द्रियायै: இத்திரியப் பிரயோஜ
 னங்களால்

तर्पयामास இன்பமுட்டி
 மகிழ்வித்தது.

इयं இது
 गान्धर्वी கந்தர்வ
 पुरी நகரமாகவாவது
 स्यात् இருக்கவேண்டும் ;
 इति என்று
 मारुति: மாருதி
 अमन्यत மயங்கி கியப்புற்றார்.

धूर्तानिव महाभूतैर्देवनेन पराजितान् ॥

पराजितान् தோற்கடிக்கப்பட்ட
 वरुणराय
 प्रधायत: ஆழ ஆலோசனை செய்து
 கொண்டிருக்கிற
 धूर्तान् इव தூர்த்தர்களைப்போல
 अपश्यत् கண்டார். [ருக்க

अर्चिर्भिर्भूषणानाञ्च प्रदीपेत्यभ्यमन्यत ॥

अर्चिभिः च காந்திகளாலும்
 प्रदीपा தீப்பற்றி சூப்பென்
 நெரிசிறதோ
 इति என
 अभ्यमन्यत மிகைத்தார்.

ततोऽपश्यत् कुयासीनं नानावर्णाभ्यस्त्रजम् । सहस्रं वरनारीणां नानावेषविभूषितम् ॥

ततः	அக்டேக	कुयासीनं	ரத்தினகம்பளங்களில்
नानावर्णा-	பலவகை வர்ணங்களை		படுத்திருக்கிற
भ्यस्त्रजे }	யும் மாவகளை யுடனாகித் து	वरनारीणां	சிறந்த பெண்மணிகளின்
		सहस्रं	ஆயிரமாயிரமாயின்ன
नानावेषविभूषितं	பலவித வேஷம்பூண்டு	अपश्यत्	கண்டார். [கூட்டத்தை

परिवृत्तेऽर्धरात्रे तु पाननिद्रावशं गतम् । क्रीडित्वोपरतं रात्रौ सुप्वाप बलवत्तदा ॥ ३६ ॥

रात्रौ	ராதிரியில்	पाननिद्रा-	கள்ளுண்டு மயக்கி தூக்
क्रीडित्वा	விளையாடி	वशं गतं }	கத்திக் வசப்பட்டு
अर्धरात्रे	பாதிராத்திரி	तदा	அப்பொழுது
परिवृत्ते तु	ஆனதும்	बलवत्	மெய்மறந்து
उपरतं	ஒய்த்து	सुप्वाप	(அந்தக் கூட்டம்)
			தூங்கிற்று.

तत् प्रसुप्तं विरुह्ये निःशब्दान्तरभूषणम् । निःशब्दहंसभ्रमरं यया पञ्चवनं महत् ॥ ३७ ॥

निःशब्द-	ஆபரணங்கள் ஒன்ற	निःशब्द-	ஒலியடங்கிய அன்னக்க
न्तरभूषणं }	மொலியாமல்	हंसभ्रमरं }	ளும் வண்டிகளும்
प्रसुप्तं	தூங்குகிற	महत्	பெரிய [மிருந்த
तत्	அந்தக் கூட்டம்	पञ्चवनं यया	தாமரைக்காடு போல்
		विरुह्ये	விளக்கிற்று.

तासां संवृतदन्तानि मीलिताक्षणि मारुतिः । अपश्यत् पञ्चगन्धीनी वदनानि सुयोषिताम् ॥

संवृतदन्तानि	பற்கள் மூடுண்டு	तासां	அந்த
मीलिताक्षणि	கண்களையும் மூடிச்	सुयोषितां	அழகான பெண்களின்
	கொண்டனவாய்	वदनानि	முகங்களை
पञ्चगन्धीनी	தாமரைபோல்	मारुतिः	மாருதி
	மணம் விரிவ	अपश्यत्	பார்த்தார்.

प्रबुद्धानीव पञ्चानि तासां भूत्वा क्षपाक्षये । पुनः संवृतपत्राणि रात्राविब बभुस्तदा ॥

क्षपाक्षये	பகற்காலத்தில்	पञ्चानि इव	தாமரைப்பூக்கள்
प्रबुद्धानि	மனநீந்தனவகனாக		போலவே
भूत्वा	ஆகி	तासां इव	அவர்களுடைய
पुनः	பின்பு		முகங்களும்
रात्रौ	இரவில்	तदा	அப்பொழுது
संवृतपत्राणि	இதழ் குவிந்த	बभुः	விளக்கின.

इमानि मुखपत्राणि नियतं मत्तपद्पदाः । अम्बुजानीव फुल्लानि पार्थयन्ति पुनः पुनः ॥

इमानि	இந்த	अम्बुजानि इव	தாமரை மலர்களென்றே
मुखपत्राणि	முகங்களாகிற தாமரைப்	पुनः पुनः	திரும்பத் திரும்ப
	பூக்களை	नियतं	நிச்சயமாய்
मत्तपद्पदाः	மதமேறிய வண்டுகள்	पार्थयन्ति	விரும்புகின்றன.
फुल्लानि	ஆலர்ந்த		

इति वामन्यत श्रीमानुपपत्त्या महाकपिः । मेने हि गुणतस्तानि समानि सलिलोद्भवैः ॥

इति	சீட்டுகொல்லியவண்ணம்	तानि	அனவகளை
उपपत्त्या	தக்க ஹேதுவால்	गुणः वा	போக்கியதைதான் ஆக
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	सलिलोद्भवैः	தலமலைகளோடு
महाकपिः	மஹாகபி	समानि हि	ஸமமானவகளைன்றே
वामन्यत	நினைத்தார்.	मेने	எண்ணினார்.

सा तस्य शुशुभे शाला ताभिः स्त्रीभिर्विराजिता । शारदीय प्रसन्ना यौस्ताराभिरभिषोभिता ॥

ताभिः स्त्रीभिः	அந்த பெண்களால்	प्रसन्ना	நிர்மலமானதாய்
विराजिता	விளக்கமடைந்திருக்கிற	ताराभिः	நினைப்பீன்களால்
तस्य	அவனுடைய	अभिषोभिता	ஒளியுற்ற
सा शाला	அந்த மண்டபம்	यौः इव	ஆகரசம்போல்
शारदे	சரத்தாலத்தில்	शुशुभे	பிரகாசித்தது.

स च ताभिः परिहृतः शुशुभे राक्षसाधिपः । यथा बुधपतिः श्रीमांस्ताराभिरभिसंवृतः ॥

सः	அந்த	अभिसंवृतः	சூழப்பட்ட
राक्षसाधिपः च	ராஷ்டிராதிபதியும்	श्रीमान्	ஒளிக்கின்ற
ताभिः	அவர்களால்	बुधपतिः	சந்திரன்
परिहृतः	சூழப்பட்டவனும்	यथा हि	போலவே
ताराभिः	நகலத்திரக்களால்	शुशुभे	விளக்கினான்.

याश्चवन्तेऽम्बराचाराः पुण्यशेषसमावृताः । इमास्ताः सङ्गताः कृत्स्ना इति मेने हरिस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	अवकते	நழுவுகின்றனவே,
हरिः	ஹரர்	ताः	அந்த
इमाः	இவர்களைப் பார்த்து	कृत्स्नाः	எல்லா
अम्बराच	* ஆகாசத்திலிருந்து	ताराः	நகலத்திரக்களும்
पुण्यशेष	புண்யசேஷத்தோடு	सङ्गताः	ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்
समावृताः	கூடியவர்களால்	इति	என்று [தன]
याः	எனவகன்	मेने	எண்ணினார்.

ताराणामिव सुव्यक्तं महीनां शुभार्चिषाम् । प्रभावर्णप्रसादाश्च विरेजुस्तत्र योषिताम् ॥

तस्य	அவ்விடத்தில்	शुभार्चिषां	சபமான அழகிய ஒளி
योषितां	பெண்களின்		மையபுடைய
प्रभावर्ण-	ஒளியும், நிறமும்,	ताराणां	நகலத்திரக்களினது
प्रसादाः च	நிர்மலமும்	इव	போலவே
महीनां	பெரிய	सुव्यक्तं विरेजुः	நன்றாய் விளக்கின.

व्यावृत्तगुरुपीनसूक्ष्मकीर्णवरभूषणाः । पानव्यायामकालेषु निद्रापहतचेतसः ॥ ४६ ॥

पानव्यायाम-	கள்ளாண்டு சுகமனுப	प्रकाश-	சிதறுண்ட நிறந்த ஆபாச
कालेषु	வித்த காலங்களில்	वरभूषणाः	க்களைபுடையவர்களால்
व्यावृत्त-	பரட்டப்பட்ட உயர்ந்த	निद्रापहत-	(அவர்கள்) தூக்கத்தால்
गुरुपीनसूक्ष्म-	பெரிய மனங்களுடனும்	चेतसः	மெய்மறந்திருந்தார்கள்.

வ்யாவுத்திலகா: காசிந் காசிந்ருத்நாந்நுபுரா: । பார்வ் மலிததாராசு காசிந் பரமயோபித: ॥

பரமயோபித: ம. த. தா. ஸ். திரீ. களா. ன
காசிந் சிலர்
வ்யாவுத்திலகா: திலகாபூரீசு. தவர்கள் ;
காசிந் சிலர்

உத்நாந்நுபுரா: சிலம்பு கழுன்றவர்கள் ;
காசிந் சிலர்
பார்வ் பக்கத்தில்
மலிததாரா: ச மாகை நழுவினவர்கள்.

முக்தாஹாஹதாசுந்யா: காசிந்விசுஸ்தவாசச: । வ்யாவுத்தரஸாநாடாபா: கிசோய் இவ் வாஹிதா: ॥

வாஹிதா: பாரம் சபாந் துவந்த
கிசோய்: இவ் பெண்ணுதிமைகள் போல
அந்யா: வேறு சிலர்
முக்தாஹாஹதா: முத்தாமா கைவால் சுற்று
காசிந் சிலர் [ண்டவர்கள் ;

விசுஸ்தவாசச: துடை அவிழ்ந்தவர்கள் ;
ச அப்படியே
வ்யாவுச- } சுற்றப்பட்ட தூபுரக்க
ரஸாநாடாபா: } ளின் தூலகையுடைய
வர்கள்.

சுகுண்டலதாசுந்யா விசுசுசுமூதிதசுச: । மஜேந்ருமூதிதா: புலா லதா இவ் பஹாவே ॥

மஹாவே பெரிய காட்டில்
மஜே-இ- } கஜேத் திரணம் நிதித்த
மூதிதா: ச } துணைக்கப்பட்டும்
புலா: புஷ்பித்திருந்த
லதா: இவ் பூங்கொடிகள் போல

அந்யா: வேறு சிலர்
விசுசுசு- } அதுந்த சாக்கினை மாகை
மூதிதசுச: } கையுடையவர்களாய்
சுகுண்டலதா: அழகான குண்டல
மணித்திருந்தார்கள்.

சந்த்ராஸுகிரஸாபாசு ஹா: காஸாசுவிதுகதா: । இஸா இவ் வஸு: சுஸா: ஸ்தனமய்யேபு யோபிதாமு ॥

காஸாசுவி சில
யோபிதா ஸ்திரீகளின்
ஸ்தனமய்யேபு ஸ்தனங்களின் அடுவின்
சந்த்ரா- } சந்திரன் போல்
கிரஸாபா: } ஒளிக்கின்ற

உஸ்தா: பருத்த
ஹா: முத்தாமா கைகள்
சுஸா: சுண்ணாறுக்கினை
இஸா: இவ் ஹரபணங்கள் போல
வஸு: ச விளக்கினை.

அபராஸாசு வைய்யா: காடமவா இவ் பஸிண: । ஹேமஸுத்ராணி சான்யாஸா சக்ரவாகா இவ் பவந் ॥

அபராஸா சில ஸ்திரீகளுடைய
வைய்யா: ச வைரீயங்களை
காடமவா: } பின்னூத்திப்பவர்கள்
பஸிண: இவ் } போலவும்

அந்யாஸா சில ஸ்திரீகளின்
ஹேமஸுத்ராணி ச பொன்னரி மாகைகளோ
சக்ரவாகா: இவ் சக்கிரவாகங்கள் போல
அபவந் விளக்கினை. [வும்

இஸகாஸ்டவாகிணாசுசுக்ரவாகோபஸோபிதா: । அபமா இவ் தா ரேசுந்ரவநை: புலிநைரிவ ॥ 42 ॥

புலிநை: இவ் மணற்குன்றங்கள் போன்ற
ரவநை: இகைக்களினாலும்
தா: அந்த பெண்கள்
இஸகாஸ்ட- } ஹம்ஸம், பின்னூத்திப்
வாகிணா: } பறவை, இவைகளால்
பிழைத்து

சுக்ரவாகோ- } சக்கிரவாகப் பறவை
பிபிதா: } களால் பரகாசிக்கிற
அபமா: இவ் குறுகன் போல
ரேசு: விளங்கினார்கள்.

किङ्किणीजालसङ्काशास्ता ववत्रकनकाम्बुजाः । भावग्राहा यशस्तीराः सुप्ता नद्य इवावभुः॥

किङ्किणीजाल- } காந்தங்களாக
 सङ्काशाः } பிரகாசிக்க
 सुप्ताः } தூங்கிக்கொண்டிருந்த
 ताः } ஆவர்கள்
 ववत्रकनका- } முகங்களாகிற பொன்
 म्बुजाः } தாமரை மலர்களுடன்

भावग्राहाः காமக்குறிப்புதனே
 यशस्तीराः முதலைகளாகவும்
 सुप्ताः அழகுதனே கனரக
 ताः னரகவும் கொண்ட
 ववत्रकनकाः நதிகள் போல
 म्बुजाः விளங்கினார்கள்.

मृदुष्वङ्गेषु कासाञ्चित् कुचाग्रेषु च संस्थिताः । वभूवुर्भूषणानीव शुभा भूषणराजयः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मृदुषु } மெல்லிய
 अङ्गेषु } அவயவங்களிலும்
 कुचाग्रेषु च } முலைமுகங்களிலும்

संस्थिताः அழுந்தியிருந்த
 शुभाः அழகான
 भूषणराजयः நகை வடுக்கள்
 भूषणानि इव } நகைகள் போலவே
 वभूवुः } தேரன் தின.

अंशुकान्ताश्च कासाञ्चिन्मुखमारुतकम्पिताः । उपर्युपरि ववत्राणां व्याधूयन्ते पुनः पुनः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मुखमारुत- } முச்சினால் அசைக்கப்
 कम्पिताः } பட்ட
 अंशुकान्ताः } ஆடைத்தலைப்புகள்

ववत्राणां } முகங்களுக்கு
 उपरि उपरि } மேன்மேலே
 पुनः पुनः } திரும்பித் திரும்பி
 व्याधूयन्ते च } விசின.

ताः पताका इवोद्धताः पत्नीनां रुचिरप्रभाः । नानावर्णसुवर्णानां ववत्रमूलेषु रेजिरे ॥

नानावर्ण- } பல கிறங்களை யுடையவர்
 सुवर्णानां } களும் பல ஆபரணங்களை
 पत्नीनां } பத்திகளுடைய
 ववत्रमूलेषु } கன்னங்களில்
 रेजिरे } காற்றினாலசைக்கப்பட்ட

रुचिरप्रभाः அழகிய ஒளி மிகுந்து
 ताः } முள்ள
 पताकाः इव } அலைகள் (வஸ்திரத்
 रेजिरे } தலைப்புகள்)
 नानावर्णसुवर्णानां } வெற்றிக்கொடிகள் போல்
 ववत्रमूलेषु } விளங்கின.

ववत्सुखात्र कासाञ्चित् कुण्डलानि शुभार्चिषाम् । मुखमारुतसंसर्गान्मन्दं मन्दं सुयोषिताम् ॥

अत्र } அங்கு
 कासाञ्चित् } சில
 शुभार्चिषां } மெய்பொளி மிகுந்த
 सुयोषितां } கட்டழகிகளுடைய

कुण्डलानि च } குண்டலங்களுக்கும்
 मुखमारुत- } முச்சைக்காற்றுத்
 संसर्गात् } தாங்குவதனால்
 मन्दं मन्दं } மெள்ள மெள்ள
 ववत्सु } அசைத்தன.

शर्करासवगन्धैश्च प्रकृत्या सुरभिः सुखः । तासां वदननिःश्वासः सिधेवे रावणं तदा ॥

प्रकृत्या } இயற்கையாகவே
 सुरभिः } நன்மணம் கமழும்
 तासां } அவர்களுடைய
 वदननिःश्वासः } முகத்திலிருந்து வெளி
 வரும் முச்ச

शर्करासवगन्धैः } சர்க்கராவடிவமென்ற சா
 राय } ராய வடிவமென்ற
 सुखः च } ஸுகமாகவே
 रावणं } ராவணனுக்கு
 तदा सिधेवे } அப்பொழுது விதிந்து.

रावणाननशङ्काश्च काश्चिद्रावणयोषितः । मुखानि च सपत्नीनामुपाजिघ्रन् पुनः पुनः ॥

च	மேலும்	मुखानि च	முகங்களை யே
काश्चित्	சில	रावणाननशङ्काः	ராவணானது முகமென் தெண்ணியவர்களாய்
रावणयोषितः	ராவணனுடைய காதலையர்கள்	पुनः पुनः	மீண்டும்
सपत्नीनां	சக்களத்திகளின்	उपाजिघ्रन्	(ஊடங்கொண்டு) மோத்தனர்கள்.

अत्यर्थं सक्तमनसो रावणे ता वरस्त्रियः । अस्वतन्त्राः सपत्नीनां प्रियमेवाचरंस्तदा ॥

ताः	அந்த	अस्वतन्त्राः	தம் சுயமற்றவர்களாய்
वरस्त्रियः	உத்தம ஸ்திரீகள்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
रावणे	ராவணனிடத்தில்	प्रियं एव	பிரியமாகவே
अत्यर्थं	மிக அதிக	तदा	அப்பொழுது
सक्तमनसः	பற்றுடையவர்களாய்	आचरन्	நடத்தினார்கள்.

बाहूनुपनिधायान्याः पारिहार्यविभूषितान् । अंशुकानि च रम्याणि प्रमदास्तत्र शिष्यरे ॥

तत्र	அங்கு	रम्याणि	அழகான
अन्याः	வேறு சில	अंशुकानि च	ஆடைகளையும்
प्रमदाः	ஸ்திரீகள்	उपनिधाय	தங்குகளைபாகவைத் துக்கொண்டு
पारिहार्य- विभूषितान् }	ஸ்கையல்களணிந்த	शिष्यरे	உதவிஞர்கள்
बाहून्	கைகளையும்		

अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याः काश्चित् पुनर्भुजम् ।

अपरा त्वङ्कमन्यस्यास्तस्याश्चाप्यपरा भुजौ

॥ ६२ ॥

ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठमन्योन्यस्य समाश्रिताः । परस्परनिविष्टाङ्गयो मदस्नेहवशानुगाः ॥ ६३ ॥

अन्या	வேறு ஒரு ஸ்திரீ	अन्योन्यस्य	ஒருவருக்கொருவ
अन्यस्याः	வேறு ஒருத்தியுடைய		குடைய
वक्षसि	மார்பிலும்,	ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठं	கொடைமையம் ஒக்கை மையும் துடுப்பையும் பின்பக்கத்தையும்
काश्चित्	வேறொருத்தி (ஆர்வம்)	परस्पर- निविष्टाङ्गयोः }	அததன் மேலிட்ட அவய வங்களுடையவர்களாய்
तस्याः	அவளுடைய	समाश्रिताः	என்றும் தழுவிவங் களாய்
भुजं पुनः	கோளிலும்,	मदस्नेह- वशानुगाः }	மதிமயக்கினாலும் நட்பி னாலும் திரியாமல் தூக்கினார்கள்.
अपरा	வேறொருத்தி		
अन्यस्याः	மற்றொருத்தியுடைய		
ऊङ्गं तु	மார்பிலும்,		
तस्याः	அவளுடைய		
भुजौ अपि	கோளிலேயே		
अपरा च	மற்றொருத்தியும்,		

अन्योन्यस्य।ङ्गसंस्पर्शात् प्रीयमाणाः सुमध्यमाः। एकीकृतभुजाः सर्वाः सुषुपुस्तत्र योषितः॥

सुमध्यमाः } துண்ணிடை புடைப
योषितः } மாதர்கள்
अन्योन्यस्य } ஒருவர்க்கொருவர்
अङ्गसंस्पर्शात् } தழுவிக்கொண்டதிலிரு
तत्र } அத்தருணத்தில் [அகே

प्रीयमाणाः } ஸந்தோஷமடைந்தவர்
सर्वाः } எல்லோரும் [களாக
एकीकृतभुजाः } கைகொத்துக்கொண்ட
வர்களாக
सुषुप्ः } தூங்கினார்கள்.

अन्योन्यभुजसूत्रेण स्त्रीमाला ग्रथिता हि सा। मालेव ग्रथिता सूत्रे शुशुभे मत्तषट्पदा ॥

अन्योन्य- } ஒருவருக்கொருவர்க
भुजसूत्रेण } லின் புதுக்களென்னும்
தூவினால்

सूत्रे } தூவில்
ग्रथिता } கோக்கப்பட்ட
मत्तषट्पदा } மதம்கொண்ட வண்டு
கள் மேய்கின்ற

ग्रथिता } தொடுக்கப்பட்ட
सा } அந்த
स्त्रीमाला } பெண்களின் வரிவச

माला इव हि } பூமலை போலவே
शुशुभे } விளங்கிற்று.

लतानां माधवे मासि फुलानां वायुसेवनात्। अन्योन्यमालाग्रथितं संसक्तकुसुमोच्चयम् ॥
व्यतिवेष्टितसुस्कन्धपन्योन्यभ्रमणकुलम्। आसीद्वनमिवोद्भूतं स्त्रीवनं रावणस्य तत् ॥

रावणस्य } ராவணனுடைய
तत् } அந்த
स्त्रीवनं } பெண்ணினமும்
माधवे मासि } வைகாசி மாதத்தில்
फुलानां } தளிர்ந்து மலர்ந்த
लतानां } பூக்கொடிகளின்
अन्योन्य- } ஒன்றுக்கொன்று மலை
मालाग्रथितं } மாக இடைவிடாது
சேர்ந்தும்

संसक्तकुसुमोच्चयं } நன்மலர்கள் மிகவு
மடர்ந்தும்
अन्योन्य- } ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று
ममणकुलं } றுக்கு வண்டுகளிடையி
டாது பாய்ந்தும்
व्यतिवेष्टित- } ஒன்றுக்கொன்று மார்க்க
सुस्कन्धं } லின் கிளைகள் சூழ்ந்தப
वायुसेवनात् } காற்றடிப்பதால்
उदभूतं } அசைந்துமுள்ள
वनं इव } பூஞ்சோலைபோல
आसीत् } திகழ்ந்தது.

उचितेष्वपि सुव्यक्तं न तासां योषितां तदा। विवेकः शक्य आधातुं भूषणाङ्गाम्बरस्रजाम् ॥

तदा } அப்பொழுது
तासां } அந்த
योषितां } மாதர்களின்
उचितेषु अपि } இருக்கவேண்டிய இட
களில் இருந்தம்கூட

भूषणाङ्गा- } ஆபரணங்கள், அவயவங்
श्रजाम् } கள், வஸ்திரங்கள், மா
லைகள், இவைகளின்
सुव्यक्तं } இன்னது இன்னாருடை
विवेकः } அறிவு [யதென்கிற
आधातुं न शक्यः } கொள்ள முடியவில்லை.

रावणे सुखसंविष्टे ताः स्त्रियो विविधभयाः। अलन्तः काञ्चना दीपाः प्रैक्षन्तानिमिषा इव ॥

अलन्तः } எரியும்
काञ्चनाः दीपाः } பொன் தீபங்கள்
ताः } அந்த
विविधभयाः } பற்பல ஒளிகளுடனி
स्त्रियः } மாதர்களை [குக்கிற

रावणे } ராவணன்
सुखसंविष्टे } சுகமாகத் தூங்குகையில்
अनिमिषाः } இமை கொட்டாமல்
प्रैक्षन्त } பார்த்தன
इव } போதும்!

राजर्षिपितृदैत्यानां गन्धर्वाणाञ्च योषितः । रससाश्वाभवन् कन्यास्तस्य कामवशं गताः ॥

राजर्षिपितृ- दैत्यानां	ராஜாக்கள், ரிஷிகள், சித்ருதேவதைகள், தைத்யர்கள் இவர்க ளுடையவும்	रक्षसां योषितः च तस्य कामवशं गताः	ரகசாஸ்களுடையவும் மாடர்களும் அவனுக்கு காமத்தினால் வசப் பட்டவர்களாய்
गन्धर्वाणां कन्याः च	கந்தர்களுக்களுடையவும் கன்வரிகைகளும்	अभवन्	ஆயினார்கள்.

युद्धकामेन ताः सर्वा रावणेन हताः स्त्रियः । समदा मदनेनैव पोहिताः काश्चिदामनाः ॥

ताः स्त्रियः सर्वाः युद्धकामेन रावणेन	ஆந்த ஸ்திரீகள் எல்லோரும் போர் செய்வதில் மிக கிருப்பமுற்ற ராவணனால்	हताः समदाः काश्चि मदनेन पोहिताः एव आमनाः	பலாத்காரமாய் எடுத்து வரப்பட்டவர்கள்; மதமோதிய சிலர் காமத்தால் கொய்க்கொண்டே தானாகவே வந்தவர்கள்.
---	--	--	--

न तत्र काश्चित्पमदाः पश्य वीर्योपपन्नेन गुणेन लब्धाः ।

न चान्यकापाऽपि न चान्दपूर्वा विना वराहो जनकात्मजां तु ॥ ७२ ॥

वराहो जनकात्मजां	மிக்க மேன்மைபெற்ற ஜனகரின் திருமகள் ஒருத்தியை	पश्य तु काश्चि न अन्यकामा अपि	மணமின்றி, வாதகார மாகவே ஒருவரும் இல்லை; மற்றொருவர் பீதையை புள்ளவளும்
विना पमदाः वीर्योपपन्नेन गुणेन च लब्धाः	தவிர ஸ்திரீகள் தேர்வலையுடன் கூடிய கற்குணத்தாலேயே இளைசந்து பெற்றடைத் தவர்கள்;	तत्र न अन्यपूर्वा च न	அத்தகுணத்தின் இல்லை; இதற்கு முந்தியும் மற் றொருவர் பீது காம இல்லை. [முந்தவளும்

न चाकुलीना न च हीनरूपा नादक्षिणा नानुपचारयुक्ता ।

भार्याऽभवत्तस्य न हीनसत्त्वा न चापि कान्तस्य न कामनीया ॥ ७३ ॥

सस्य भार्या अकुलीना च न अभवत् हीनरूपा च न	அவனுக்கு மனைவிபாக இகழ்தகுணத்தவள் ஒருத்தியாவது ஆகவில்லை; கடி வில்லாதவளாக	अदक्षिणा च न अनुपचारयुक्ता न हीनरूपा न कान्तस्य न कामनीया अपि न	அநிலக்ஷதவளும் இல்லை; உபகாரம் செய்யப்படாத இல்லை; [தவளும் திறமையற்றவளும் கணவனுக்கு [இல்லை; காமரக்தகாதவளும் இல்லை.
---	--	--	--

बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी ।

इमा यथा राक्षसराजभार्याः सुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः ॥ ७४ ॥

ராஜசராவமாயா: * ராசுதஸராவபத்தினிக
 இமா: இவர்களை [என
 யயா போலவே
 ராவதமவஸி மூராகவருடைய
 தர்மபத்தினியும்
 இஹி யதி தனது பர்த்தாவுடன்
 இந்நிலைமையை அடை
 யச்செய்யப்பட்டாள்
 கில்

அவ் இந்த காண்க்கு
 சுவாதி இன்மஸரபத்யம்
 டி நிச்சகம் *
 இதி என்ற
 வுதி: எண்ணம்
 சாபுஸு: கெந்த புத்தியையுடைய
 ஹிதரஸ வானரேச்வரருக்கு
 து இத்தருணத்தில்
 வஸு உண்டாகிற்று.

पुनश्च सोऽचिन्तयदार्तरूपो ध्रुवं विशिष्टा गुणतो हि सीता ।

अथायमस्यां कृतवान् महात्मा लङ्केश्वरः कष्टमनार्यकर्म

॥ ७५ ॥

சிதை * சிலை
 குண: கற்குணங்களிலெல்லாம்
 விசிஷ்ட மேலானவன்,
 ஧ுவ் ணத்தேகமில்லை;
 அஸ்யா டி இவளிடத்திலேயே
 மஹா த்மாவுமான
 லங்கேசுவரனான
 அய் இவன்

அநாரிகம் தகாத காரியத்தை
 அய் இப்பொழுது
 கதவான் செய்துவிட்டான்;
 கஸ்த வ ஐயோ பாவம்! *
 புன: என்று இன்னொருதரம்
 ச: அவர்
 அர்தரூ: துக்கத்தோடு கூடினா
 அவிந்தயந் நினைத்தார், [எய்]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

आदितः श्लोकाः 12332

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 542

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௦ ॥

मन्दोदरीदर्शनम्—மந்தோதரியைப் பார்த்தல்.

तत्र दिव्योषमं मुख्यं स्फाटिकं रत्नभूषितम् । अवेषमाणो हनुमान् ददर्श शयनासनम् ॥
 दान्तकाञ्चनचित्राङ्गैर्वैद्यैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैरुपपन्नं महाधनैः ॥ २ ॥

தன அக்கு
 அவேஷமாண: கற்றிப்பார்த்துக்
 கொண்டுருந்த
 ஹனுமான் ஹனுமான்
 दिव्योषमं தேவனோகத்திலிருப்
 பதை ஒத்ததும்
 मुख्य ச்ரோஷ்டமாளனதும்
 दान्तकाञ्चन- } தந்தத்தினாலும் தக்கத்
 चित्राङ्गै: च } தினாலும் செய்து கத்திர
 வேலைகள் செய்யப்பட்ட
 உதப்புகளுடனும்

வீடியை: கைடுர்யமணிகளா
 விவற்றப்பட்ட
 महादो- } விடையுயர்ந்த விரிப்புக
 स्तरणोपेतै: } னோடுகூடிய
 महाधनै: அதிக விலைபெற்ற
 वरासनै: கெந்த ஆஸனங்களை
 उपपन्नं கூடியதாயும்
 रत्नभूषितं ரத்தினக்களரணைக்
 கரிக்கப்பட்ட
 स्फाटिकं ஸ்பாடிகமவமான
 शयनासनं கட்டிலை
 ददर्श கண்டார்.

जातरूपपरिक्षिप्तं चित्रभानुसमप्रभम् । अशोकमालाविततं ददर्श परमासनम् ॥ ३ ॥

जातरूप- } தங்கத்தினால் முழுதும்
परिक्षिप्तं } அலங்கரிக்கப்பட்டு
चित्रभानु- } சூரியன் போன்ற கரந்தி
समप्रभं } வையயுடைய

अशोकमाला- } தங்கக்களைப் போக்க
विततं } முக்கும் கருவிகளுடன்
परमासनं } விஸ்தாரமுள்ள ஆமான்
ददर्श } ஆஸனங்களில் சிறந்ததை
பார்த்தார்.

तस्य चैकतमे देशे सोऽयमालाविभूषितम् । ददर्श पाण्डुरच्छत्रं ताराधिराजिसन्निभम् ॥ ४ ॥

तस्य } அதனுடைய
एकतमे देशे } ஒரு புறத்தில்
अयमाला- } சிறந்த மாலைகளால்
विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்டு

ताराधिराजिसन्निभं } சந்திரனுக்கொப்பமான
पाण्डुरच्छत्रं च } வெண்பட்டுக் கொடை
सः } அவர் [வையும்
ददर्श } கண்டார்.

वालव्यजनहस्ताभिर्वीज्यमानं समन्ततः । गन्धैश्च विविधैर्जुष्टं वरधूपेन धूपितम् ॥ ५ ॥

परमास्तरणास्तीर्णमाविकाजिनसंवृतम् । दामभिर्वरमाल्यानां समन्तादुपशोभितम् ॥ ६ ॥

समन्ततः } சுற்றிலும்
वालव्यजन- } வெண்கரமாக்களால் வை
हस्ताभिः } யிறைந்திய ஸ்திரீகளால்
वीज्यमानं } வீசப்படுகிறது ;
विविधैः } பலவித
गन्धैः च } வாஸனைகளாலும்
जुष्टं } நிறைத்து
वरधूपेन } நறுமப்புக்கொடுந்து
धूपितं } கமழப்பெற்றது ;

आविकाजिन- } கம்பகரியினதும் தோளி
संवृतं } னுதும் வேலைசெய்தி
परमास्तरणा- } மிக உயர்ந்த விரிப்புகள்
स्तीर्णं } விரிக்கப்பெற்றது ;
वरमाल्यानां } மேன்மையான புவ்வலை
दामभिः } மாலைகளால் [ரக்களின்
समन्तात् } சுற்றிலும்
उपशोभितम् } அழகாடலங்கரிக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

तस्मिन्नीमूतसङ्काशं प्रदीप्तोत्तमकुण्डलम् । लोहिताक्षं महाबाहुं महारजतवाससम् ॥ ७ ॥

लोहितेनानुलिप्ताङ्गं चन्दनेन सुगन्धिना । सन्धारक्तमिवाकाशे तोयदं सतडिङ्गणम् ॥ ८ ॥

वृत्ताभरणैर्दिव्यैः सूरूपं कामरूपिणम् । सवृक्षवनगुल्माढ्यं प्रसुप्तमिव पन्दरम् ॥ ९ ॥

क्रीडित्वोपरतं रात्रौ वराभरणभूषितम् । प्रियं राक्षसकन्यानां राक्षसानां सुखावहम् ॥ १० ॥

पीत्वाऽप्युपरतश्चापि ददर्श स महाकपिः । भास्वरे शयने वीरं प्रसुप्तं राक्षसाधिपम् ॥ ११ ॥

तस्मिन् } அதில்
नीमूतसङ्काशं } கரிய மேகம்போன்ற
வனமும்
प्रदीप्तोत्तम- } ஒளியுள்ள சிறந்த குண்
कुण्डलं } டலங்களுடனும்
लोहिताक्षं } சிவந்த கண்களுடனும்
महाबाहुं } பெருத்த தோள்க
महारजतवाससं } னுடனும்
பொன் ஆடை புனைக்க
வனமும்

सुगन्धिना } நறுமணம் கமழும்
लोहितेन } சிவப்பு
चन्दनेन } சந்தனத்தால்
अनुलिप्ताङ्गं } பூசப்பட்ட சரீரமுடைய
आकाशे } ஆகாசத்தில் [வனமும்
सतडिङ्गणं } மின்னல்களுடன்
सन्धारक्तं } அகதிகரலச் சிவப்புடன்
तोयदं इव } மேகம்போலும் [கடிய
दिपैः } திவ்யங்களால்
आभरणैः } ஆபரணங்களோடு

வூத்	கூடினவனுயும்	உபத்	களைத்தவனுமே
சுருவ்	அழகான ரூபமுடையவனும்	ராஜசக்யாந்	ராசசுதஸந்திரிகளுக்கு
காமரூபிந்	வேண்டிய ரூபமெடுக்கவல்லவனும்	பிவ்	காதலனும்
சவ்ருஷவந- சுருமாஃவ்	விருசுதக்களைநாடு கூடியதாய், காடுகளும் தூறுகளுமடங்கிய	ராஜசாந்	ராசசுதஸர்களுக்கு
பசுஸ	அனாவதந்த	சுலாஃ	இன்பம் செய்பவனும்
மந்நர் இவ	மந்தரபர்வதம் போன்றவனும்	பிவா கபி	கள்ளாண்டும்
வராமரமபூஷித	அழகான ஆபரணங்களைணித்தவனும்	உசர்ந் கபி வ	ஒய்த்தவனுடைய
ராஜீ	ராத்திரியில்	மாசுவர்	மிக அழகான
கிரிஃதி வ	கிரீடத்து	சயநே	படுக்கையில்
		பசுஸ	நன்றாய்த் தூங்கிக்கொண்
		வீர்	வீரனுமான [டிருக்கிற
		ராஜசாபிவ்	ராசசுதஸ திபதியை
		மஹாகபி:	வானரவீரரான
		ச:	அவர்
		இதர்	கண்டார்.

निःश्वसन्तं यथा नागं रावणं वानरर्षभः । आसाद्य परमोद्विग्नः सोऽप्यासर्पत् सुभीतवत् ॥

வானரர்ஷம:	வானரசர்க்கேவ்டராகிய	சவ்ருஷ	சாவணனை அணுகி
ச:	அவர்	சுமீதவத்	மிகவும் பயத்தவர்போல்
நி:ஷவஸந்	சிறுக்கிற	பரமோஹி:	மனம் மறுகினைவராய்
நாஃ யதா	ஊர்ப்பந்தைதப்போன்ற	அபாஸர்வத்	பின்னடைந்தார்.

अथारोहणमासाद्य वेदिकान्तरमाथितः । सुप्तं राजसशार्दूलं प्रेक्षते स महाकपिः ॥१३॥

அய	அனந்தரம்	மாதித:	அடைந்தவராய்
மஹாகபி:	வானரவீரர்	சுஸ்த்	உறங்கிக்கொண்டிருந்த
அரோஹ்	படியில்	ராஜசசாஹூல்	ராசசுதஸந்திரெவ்டனை
ஆசாஅ	ஏறி	ப்ரேக்ஷதே ச	கவனித்து செய்வவை
வேதிகாந்தர்	வேடுருரு திண்ணையை		யாகப் பார்த்தார்.

शुशुभे राजसेन्द्रस्य स्वपतः शयनोत्तमम् । गन्धहस्तिनि संविष्टे यथा प्रस्रवणं महत् ॥

ஸ்வபத:	தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற	மஹத்	பெரிய
ராஜசேந்஢்ரஸ்ய	ராசசுதஸந்திரனுடைய	ப்ரஸ்வண்	பிரஸ்ரவணம்
சயநோத்தந்	சிறந்த படுக்கை		என்னும் மலை
கந்஢்஢்ஹஸ்திநி	மதயாலை	யதா	போல்
ஸ்விஸ்தே	உறங்குகையில்	சுசு஢்	திகழ்த்தது.

काञ्चनाङ्गदनद्धौ च ददर्श स महात्मनः । विक्षिप्तौ राजसेन्द्रस्य भुजाविन्द्रध्वजोपमौ ॥
 ऐरावतविषाणायैरापीडनकृतवणौ । वज्रोद्द्विखितपीनांसौ विष्णुचक्रपरिक्षितौ ॥ १६ ॥
 पीनौ सप्तसुजातांसौ सङ्गतौ बलतंयुतौ । सुलक्षणनखाङ्गौ स्वङ्गुल्योत्तलक्षितौ ॥ १७ ॥
 संदृतौ परियाकारौ वृत्तौ करिकरोपमौ । विक्षिप्तौ शयने शुभ्रे पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥ १८ ॥

ச:	அவர்
காஞ்நாநுநவீ	பொன்னுந்நெய்த தோள் காளை யுடையவை களும்
இந்ஃகஜோபமீ	இந்திரனுடைய தூதரும் பொன் தனைகளும்
விசிஸீ	நீண்டவைகளும்
ஏராவத- }	ஐராவதம் என்ற யானை
விபாணமீ: }	பின் கொம்புகளின் துணிகளால்
அபீதனகூதயனீ	பாசப்பட்ட தழுப்புக ளுள்ளவைகளும்
வஜ்ரஜிவ- }	வஜ்ராயுதம் உடையத
பீனாஸீ }	பருத்த தோள்களை யுடையவைகளும்
விஸுசக- }	விஷ்ணுசக்கிரத்தால்
பரிஷதீ }	பிளவுண்டனவும்
பீனீ	பருத்தவைகளும்
சமபுஜாஸீ	சாமையும அழகாய் முள்ள தோள்களை யுடையவைகளும்
வலங்குஸீ	வலிமொண்டவைகளும்

சஹீ	நெருங்கிய
சவ்ஸூகீஸ- }	அழகிய விரல்கள்,
லக்ஷிதீ }	உள்ளங்கைகள் இவை களுடனும்
சுலபக- }	கல்ல வசுடனம் பெருந்
நவாகுஸீ }	தின நகங்கள், பெருந் ரல்கள் இவைகளுடனும்
மேதீ	திரண்டும்
பரிவாகாஸீ	உழல்தடி போலும்
சுஸீ	உருண்டு
கரிஃரோபமீ	யானைத்துதிக்கை பொன் தனைகளும்
சுப	வெள்ளிய
சபே	படுக்கையின்மேல்
விசிஸீ	பொடப்பட்டவைகளும்
வஜ்ரீபீ	ஐந்த தன்களை யுடைய
அரமீ	ஸர்ப்பங்கள் போலு மிருக்கிற
சஹ்ரவ:	மறாத்தமவான
ராசே-ஃச	ராசுடிகைந்திரனுடைய
சுஸீ	புதுக்களை
இஸீ	கண்டார்.

शशक्षतजकल्पेन सुशीतेन सुगन्धिना । चन्दनेन परार्धेन स्वनुलिसौ स्वलङ्कृतौ ॥

उत्तमस्त्रीविमृदितौ गन्धोत्तमविभूषितौ । यक्षपद्मगन्धर्वदेवदानवराविणौ ॥ २० ॥

ददर्श स कपिस्तस्य बाहु शयनसंस्थितौ । मन्दरस्यान्तरे सुप्तौ महाही रुषिताविव ॥

शशक्षजकल्पेन (முயலின் சத்தம்போல்
சிலந்ததும்

சுशीतेन	மிகக் குளிர்ந்ததும்
सुगन्धिना	நறுமணமார்த்த
परार्धेन	உயர்ந்த
चन्दनेन	சந்தனத்தால்
स्वनुलिसौ	நன்கு பூசப்பட்டவைக ளும்

स्वलङ्कृतौ	கிங்காரிக்கப்பட்டவைக ளும்
------------	------------------------------

गन्धोत्तम- }	உயர்ந்த வாஸனைகள் அ
विमृदितौ }	ணியப்பெற்றவைகளும்
उत्तमस्त्री- }	உத்தம ஸ்திரீகளால் பி
विमृदितौ }	டிக்கப்பெற்றவைகளும்

यक्ष,समर्ग- } தீயக்கர், பன்னகர், கா
देवदानवराविणौ } தர்வார், தேவர், தானவர்
இவர்களைப்பெல்லாம்
அழச்செய்தவைகளும்

शयनसंस्थितौ	படுக்கையிலிருப்பவைக
मन्दरस्य	மந்தரமரையின் [ளும்
अन्तरे	மத்தியிலே

रुषितौ	கிடந்து
सुप्तौ	உறங்கும்
महाही	பெரும்பாம்புகள்போலு

तस्य
बाहु
स: कपि:
ददर्श

அவனுடைய [மிருக்கிற
கைகளை
அந்த வானார்
பார்த்தார்.

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसङ्काशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥

அச்சலசங்காச: மலைமைய நிகர்ந்த
ராசசேஷர்: ராசுநேயச்வரனுன்
ச: அவன்
தாभ्यां அந்த
परिपूर्णाभ्यां எல்லா லசுநணங்கள்
நிறைந்த

शुशुभे இரு கரங்களாலும்
मन्दर: மந்தரமலை
शृङ्गाभ्यां இரு கொடுமுடிகளால்
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमो
सुशुभे விளங்கினான்.

चृतपुत्रागसुरभिर्वकुलोत्तमसंयुतः । मृष्टाक्षरससंयुक्तः पानगन्धपुरःसरः ॥ २३ ॥
तस्य राक्षसराजस्य निश्चक्राम महासुखात् । शयानस्य विनिःश्वासः पूरयन्निव तद्गृहम् ॥

शयानस्य தூக்குகிற
राक्षसराजस्य ராசுநேயராஜனுடைய
विनिःश्वासः மூச்சுக்கொற்ற
चृतपुत्रागसुरभि: மாம்பூ, புண்ணைப்பூ இவற்
நின் மணம் படிந்ததாய்
वकुलोत्तमसंयुतः உத்தமமான மகிழும்பூ
மணம் மிகுந்தும்
मृष्टाक्षरससंयुक्तः பற்பல நல்லுணவுகளின்
வாணனை சிறந்தும்

पानगन्धपुरःसरः கள்ளின் வாணனை
முன்னிட்டதாய்
तद् गृहं அந்த அறையை
पूरयन् इव நிறைப்பதுபோல்
तस्य அவனுடைய
महासुखात् பெரிய முகத்தினின்றும்
निश्चक्राम தோன்றி விகித்தும்.

मुक्तामणिविचित्रेण काञ्चनेन विराजितम् । मुकुटेनापवृत्तेन कुण्डलोज्ज्वलिताननम् ॥
रक्तचन्दनदिग्धेन तथा हारेण शोभिना । पीनायतविशालेन वक्षसाऽभिविराजितम् ॥
पाण्डुरेणापविद्धेन क्षौमेण स्रतजेषणम् । महाहँण सुसंवीतं पीतेनोत्तमवाससा ॥ २७ ॥
माषराशिपतीकाशं निःश्वसन्तं भुजङ्गवत् । गाङ्गे महति सोयान्ते प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥
चतुर्भिः काञ्चनैर्दीपैर्दीप्यमानचतुर्दिशम् । प्रकाशीकृतसर्वाङ्गं मेघं विद्युद्गणैरिव ॥ २९ ॥
षाट्मूलगताश्चापि ददर्श सुमहात्मनः । पत्नीः स प्रियभार्यस्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥ ३० ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களினாலும் நன்
विचित्रेण } மணிகளினாலும் விகித்
கிரமாய்
काञ्चनेन தங்கத்தினுற்செய்யப்
பட்ட
अपवृत्तेन செற்ற நழுவின
मुकुटेन கிரீடந்தால்
विराजितं திகழ்ந்தும்
कुण्डलो- } குண்டலங்களினால் முக
ज्ज्वलिताननं } வெள்ளி மிகுந்தும்
रक्तचन्दन- } ரெஞ்சுந்தனக் கலவை
दिग्धेन } பலநிற
तथा அவ்வாறே
हारेण மாலையினால்

शोभिना திகழும்
पीनायतविशालेन பருத்து நீண்டு அகன்ற
वक्षसा மார்பினால்
अभिविराजितं நன்றாய் விளங்குகிற
पाण्डुरेण வெண்ணை நிறமுற்ற
अपविद्धेन நழுவி விழுந்திருக்கிற
क्षौमेण பட்டு உத்தரீயத்துட
महाहँण மிக விலையுயர்ந்த [னும்
पीतेन மஞ்சள் நிறமுள்ள
उत्तमवाससा உயர்ந்த வஸ்திரத்தால்
सुसंवीतं அழகாய் உடுத்தப்பட்ட
குப்பவாலும்
स्रतजेषणं சிவந்த கண்களுடைய
வனும்

मद्व्यायामखिन्नास्ता राक्षसेन्द्रस्य योषितः । तेषु तेष्वकाशेषु प्रसुप्तास्तनुमध्यमाः ॥

राक्षसेन्द्रस्य } राक्षசேந்திரனுடைய
ताः } அந்த
तनुमध्यमाः } நான்னைக்கொண்ட மெலிந்த
मद्व्यायाम- } कामலின்பம் துகர்த்து
खिन्नाः } களைத்த

योषितः } ஸ்திரீகள்
तेषु तेषु } அந்தந்த
सवकाशेषु } இடங்களிலேயே
प्रसुप्ताः } நன்றாய்த் தூங்கினார்கள்.

अङ्गहरैस्तथैवान्या कोमलैर्नृत्तशालिना । विन्यस्तशुभसर्वाङ्गी प्रसुप्ता वरवर्णिनी ॥ ३६ ॥

अन्या } மற்றொரு
वरवर्णिनी } பெண்ணாகி
कोमलैः } அழகிய
अङ्गहरैः } அங்கரையினவக்தனாடன்
नृत्तशालिनी } நத்தனம்செய்தவளாய்

तथा एव } அப்படியே
विन्यस्त- } அழகிய அவையவர்க்க
शुभसर्वाङ्गी } வெல்லாம் ஒளிக்கொழுமாறு
படுக்கையிற்சாய்ந்து
प्रसुप्ता } தூங்கினாள்.

काचिद्दीप्तां परिष्वज्य प्रसुप्ता संयकाशते । महानदीप्रकीर्णैव नलिनी पोटमाश्रिता ॥

दीप्ता } விண்ணைய
परिष्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
प्रसुप्ता } தித்திரைபோன
काचिद् } ஒரு ஸ்திரீ

महानदीप्रकीर्णै } பெரிய நதியில் மிதத்தோ
पोतं } ஓர் ஓடத்தை [டியதாய்
आश्रिता } போய் சுற்றிக்கொண்ட
नलिनी इव } தரமரைக்கொடிபோல்
संयकाशते } நன்றாய் விளங்குகிறாள்.

अन्या कक्षगतेनैव मद्भुकेनावितेक्षणा । प्रसुप्ता भामिनी भाति बालपुत्रेव वत्सला ॥

कक्षगतेन } கஷ்டத்தில் வைத்துக்
கொண்டிருக்கிற
मद्भुकेन एव } மட்டுமே என்று வாத்தி
யத்துடனேயே
प्रसुप्ता } நன்றாய்துக்கின
अन्या } மேலொரு
अवितेक्षणा } கருங்கண்ணாடான

भामिनी } கட்டழகி
बालपुत्रा } இளங்குழந்தையை
யுடையவளு
वत्सला इव } குழந்தையினிடத்தில்
அதிக பரீதியுள்ளவளு
மரன ஒரு ஸ்திரீபோல
भाति } ஒளிக்கொருள்.

पटहं चारुसर्वाङ्गी पौण्य शेते शुभस्तनी । चिरस्य रमणं लब्ध्वा परिष्वज्येव कामिनी ॥

शुभस्तनी } அழகிய கொக்கையனும்
चारुसर्वाङ्गी } அழகிய ஸர்வரவையவக்
கணையுடையவளுமான்
कामिनी } ஒரு கட்டழகி
पटहं } படஹம் என்ற
வாத்தியத்தை

पौण्य } கட்டிக்கொண்டு
चिरस्य } வெகுநாளம் கழித்து
रमणं लब्ध्वा } பர்தநாவை அடைந்து
परिष्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
इव } போலிருப்பவளாய்
शेते } தூங்குகொருள்.

काचिद्दीप्तां परिष्वज्य सुप्ता कमलोचना । रहः शिवतमं लब्ध्वा सकाममिव कामिनी ॥

कमलोचना } செந்தாமரைக் கண்ணி
काचिद् कामिनी } ஒரு காமினி [யான
रहः } எகர்த்த தனத்திலே
सकामं } மிக்க சுதனுள்ள
शिवतमं } கணவனை

लब्ध्वा } கட்டியனைத்துக்கொண்
इव } இருப்பதுபோல [௮
वामिनी } விண்ணைய
पराश्रव } அனைத்துக்கொண்டு
सुप्ता } தூங்கினாள்.

पाणिभ्यां च कुर्वौ काचित् सुवर्णकलशोपयौ । उपगूणावला सुप्ता निद्राबलपराजिता ॥

निद्राबल- } பலமள தூக்கத்தால்
 पराजिता } மெய்மறந்த
 काचित् अवला ஒரு சிறு பெண்
 सुवर्णकलशोपयौ ஸ்வர்ணகலசங்களுக்கும்
 ஸமரணமாண்

कुर्वौ இரண்டு ஸ்தனங்களை
 पाणिभ्यां च இரண்டு கைகளினாலும்
 उपगूणा மறைத்து மூடிச்
 கொண்டு
 सुप्ता தூங்கினாள்.

अन्या कमलपत्राक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना । अन्यामालिङ्ग्य सुश्रोणीं प्रसुप्ता मदविह्वला ॥

पूर्णेन्दु- } முழுமதிபோன்ற முகத்
 सदृशानना } கையுடையவளும்
 कमलपत्राक्षी தாமரை இதழ்போன்ற
 கண்களையுடையவளு
 மான

मदविह्वला மதத்தினால் மெய்மறந்த
 वनारय
 सुश्रोणीं அழகான கடிபாகத்தை
 யுடைய
 अन्या வேறொரு பெண்ணை
 आलिङ्ग्य நழுவிக்கொண்டு
 प्रसुप्ता துயின்றாள்.

अन्या மற்றொருத்தி

आतोद्यानि विचित्राणि परिध्वज्य वरस्त्रियः ।

निषीक्य च कुचैः सुप्ताः कामिन्यः कामुकानिव

॥ ४९ ॥

कामिन्यः கைமயங்கொண்ட
 वरस्त्रियः பெண்மணிகள்
 कामुकान् காதலர்களை
 परिध्वज्य கட்டியணைத்துக்
 கொண்டு

विचित्राणि பலவகைப்பட்ட
 आतोद्यानि च வாத்தியங்களை யே
 कुचैः கொங்கைகளோடு
 निषीक्य இறுக்கி அணைத்துக்
 கொண்டு

इव இருப்பதுபோல்

सुप्ता: நித்திரை செய்தார்கள்.

तासामेकान्तविन्यस्ते शयानां शयने शुभे । ददर्श रूपसंपन्नामपरां स कपिः स्त्रियम् ॥

सः कपिः அந்த வானார்
 तासां அவர்கள் மத்தியில்
 एकान्तविन्यस्ते ஒரு தனி இடத்தில்
 शुभे அழகிய [அமைத்த
 शयने படுக்கையில்

शयानां நித்திரை செய்கிற
 रूपसम्पन्नां ரூபஸம்பத்தை யுடைய
 अपरां வேறொரு
 स्त्रियं ஸ்திரீயை
 ददर्श கண்டார்.

मुक्तामणिसमायुक्तैर्भूषणैः सुविभूषिताम् । विभूषयन्तीमिव च स्वश्रिया भवनोत्तमम् ॥

गौरीं कनकवर्णाभामिष्टामन्तःपुरेश्वरीम् । कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ॥

स तां दृष्ट्वा महाबाहुर्भूषितां मारुतात्पजः । तर्कयापास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥ ५३ ॥

हर्षेण महता युक्तो ननन्द हरियूथपः ॥ ५४ ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களாலும் மணி
 समायुक्तैः } களாலும் இயற்றிய
 भूषणैः ஆபரணங்களால்
 सुविभूषिता நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
 பட்டவளாய்

इव அதுபோலவே
 स्वश्रिया च இயற்கையழகினாலேயே
 भवनोत्तमं சிறந்த மாளிகையை
 विभूषयन्ती விளக்கச் செய்பவளும்
 इष्टं இஷ்டையாய்

மீரீ	புகழை நிறமுடையவனும்	மாந்தாமன:	வாய்புத்திரரும்
அந்த:புரேசரீ	அந்தப்புரத்திற்கே	ஹியூயவ:	வானர வீரருமான
கனகவர்பா	எஜமானியும்	ச:	அவர்
வாஹஸிணீ	பொன்போன்ற ஓளி	ஹூ	கண்டு
	புற்றவனும்	ரஹீவன-)	ருடமும் பெனவனமும்
மூவதா	அழகான வடிவமானவர்	சம்பதா)	சிறைத்திருப்பதைக்
சச	தவனும்		கொண்டு
சயானா	அலங்காரத் துடனிருக்	தா	அவளை
மந்தோரீ	அங்கு [கிற	சீதா ஹி	வரிசையென்று
மஹாஹு:	சயனித்துக்கொண்டிருக்	தக்யாமா	பாவித்தார்;
கபி:	மக்தோதரிசை [கிற	மஹா ஹே	பெருமகிழ்ச்சியுடன்
	பெருந்தோன்களை	யுக:	கடினவராய்
	வானரரும் [புடைய	நமத	ஸந்தோஷித்தார்.

आस्फोटयामास चुचुम्ब पुच्छं ननन्द चिकीड जगौ जगाम ।

स्त्भानरोहन्निपपात भूमौ निदर्शयन् स्यां प्रकृति कपीनाम् ॥ ५५ ॥

கபிநா	குங்குலங்கு	நனந்	ஸந்தோஷித்தார்.
ச்யா	உரிய	சிகிஹ	துள்ளினார்,
புகுதி	ஸ்வபாவத்தை	ஜகௌ	பாடினார்,
நிர்ஷயந்	காட்டிக்கொண்டு	ஜகாம	ஒடினார்,
ஆஸ்போடியாமாச	அவர் தோன்களைக்	ஸ்த்மான	ஸ்தம்பம்எனில்
	கொட்டினார்;	அரோஹ	ஏறினார்,
புக்	வலை	மூமௌ	பூமியில்
சுசும	முத்தமிட்டார்;	நிபபா	குதித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रापायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे दशमः सर्गः ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः 12387

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 592

एकादशः सर्गः—பதினொன்றுவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पानभूमिविचयः - பானபூமியில் தேடி அகைதல்.

अवभूय च तां बुद्धिं बभूवावास्थतस्तदा । जगाम चापरां चिन्तां सीतां प्रति महाकपिः ॥

மஹாகபி:	வானர வீரர்	தத	அப்பொழுது
ச ச	தசஷணமே	அவஸித:	மனநிலையுற்றவராய்
சீதா பதி	சிறைதலைப்பற்றிய	பமூ	அனார்;
தா புகி	அந்த அடிப்பிராயத்தை	அபரா	சிறந்த
அவபூ	தப்பென விட்டொ	சிந்தா	ஆலோசனையை
	நித்த	ஜகாம	கொண்டார்.

तासां मध्ये महाबाहुः शुशुभे राक्षसेश्वरः । गोष्ठे महति मुख्यानां गवां मध्ये यथा वृषः ॥

तासां அவர்களின்
मध्ये நடுவில்
மஹாபாஹு:
ராட்சசேசுவரன்
மஹதி பெரிவதொரு

गोष्ठे தொழுதத்தில்
मुख्यानां गवां சிறந்த பசுக்களின்
मध्ये நடுவில்
वृषः यथा வீராகடப்போல்
शुशुभे விளங்கினான்.

स राक्षसेन्द्रः शुशुभे ताभिः परिवृतः स्वयम् । करेणुभिर्यथारण्ये परिकीर्णो महाद्विपः ॥

ताभिः அவர்களால்
स्वयं ஸ்வயமாகையால்
परिवृतः சூழப்பட்ட
राक्षसेन्द्रः ராட்சசேந்திரனான
सः அவன்

अरण्ये காட்டில்
करेणुभिः பெண்யாளைகளால்
परिकीर्णः சூழப்பட்டிருக்கிற
महाद्विपः यथा பெரும்களையோல
शुशुभे விளங்கினான்.

सर्वकामैरुपेतां च पानभूमिं महात्मनः । ददर्श हरिशादूलस्तस्य रक्षःपतेर्युद्धे ॥ १० ॥

हरिशादूलः கரிசாதூலர்
महात्मनः மஹாத்மாவான
तस्य அந்த
रक्षःपतेः ராட்சசபதிபனுடைய
युद्धे கிருஹத்தில்

सर्वकामैः வேண்டிய எல்லா
 வற்றாலும்
उपेतां நிறைந்த
पानभूमिं च பானபூமிடையும்
ददर्श கண்டார்.

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च भागशः । तत्र न्यस्तानि मांसानि पानभूमौ ददर्श सः ॥

सः அவர்
तत्र அந்த
पानभूमौ பானபூமியில்
भागशः தனித்தனியாக
न्यस्तानि ஊதுக்கப்பட்டிருந்த

मृगाणां மான்களுடையவும்
महिषाणां च எருமைகளுடையவும்
वराहाणां च பன்றிகளுடையவும்
मांसानि சூறைச்சிக்களை
ददर्श பார்த்தார்.

रौक्मेषु च विशालेषु भाजनेष्वर्धभक्षितान् । ददर्श हरिशादूलो मयूरान् कुक्कुटांस्तथा ॥

हरिशादूलः கரிசாதூலர்
रौक्मेषु பொன்மயமான
विशालेषु அகன்ற
भाजनेषु பாத்திரங்களில்

अर्धभक्षितान् பாதி புசித்து மிகுத்தப்
मयूरान् च மயிர்க்களைபும் [பட்ட
कुक्कुटान् கோழிகளையும்
तथा அங்காண்ணாமை
ददर्श கண்டார்.

वराहगृध्रान् सुकृतान्द्विषौर्वचलायुतान् । शल्यान्मृगमयूरांश्च हनुमानन्वैक्षत ॥ १३ ॥

क्रकरान् विविधान् सिद्धांश्चकोरानर्धभक्षितान् । महिषानेकशलांश्च छागांश्च कृतनिष्ठितान् ॥

लेह्यानुच्चावचान् पेयान् भोज्यानि विविधानि च ॥ १४ ॥

हनुमान् } धनुर्धरा
 दधिसौवर्च- } तथैतन्मெனவர்க்கல
 लयुतान् } மென்னும் உப்பும்
 सुहृत्तान् } செத்து
 वराहगुहान् } நன்கு செய்யப்பட்ட
 शस्थान् } குக்கிற
 मृगमयूरान् च } செம்மறிக்கடா, கழுஞ
 सिद्धान् } இவைகளையும்
 विविधान् } பன்றிகளையும்
 ककान् } மாண், மயில் இவைகளை
 } தயாரிக்கப்பட்ட [யும்
 } பற்பலவிதங்களான
 } காகா பகழிகளையும்

अभिमक्षितान् } டாதி தின்னப்பட்ட
 चकोरान् } சகோரபகழிகளையும்
 महिषान् } எருமைகளையும்
 एकशृणान् } ஒருவகை மீன்களையும்
 कृतनिष्ठान् } நன்றாய் சமைக்கப்பட்ட
 छागान् च } ஆட்டின் மாம்சங்களையும்
 उच्चारवान् } நானுவிதமான
 लेहान् } நக்குவனவைகளையும்
 पेयान् च } பருகுவனவைகளையும்
 विविधानि } பலவிதமான
 मोरयानि च } பணியாட்களையும்
 अन्यैस्त } பார்த்தார்.

तथाऽमलकवणोत्तंसैर्विविधै रागषाड्वैः । हारनूपुरकेयूरैरपविद्धैर्महाधनैः ॥ १५ ॥
 पानभाजनविसिप्तैः फलैश्च विविधैरपि । कृतपुष्पोपहारा भूरधिकं पुष्यति श्रियम् ॥ १६ ॥

तथा } அங்ஙண்ணமே
 अमलकवणोत्तंसैः } புளிப்பேறி, உப்பேறி
 विविधैः } பலவித [ளாலும்
 रागषाड्वैः } பணியாட விசேஷங்கள்
 } னாலும்
 अपविद्धैः } கழற்றி வைக்கப்பட்ட
 } ருந்த
 महाधनैः } வெகு விலையுயர்ந்த
 हारनूपुरकेयूरैः } மாலைகள், சிலம்புகள்,
 } தோள்வளைகளாலும்

पानभाजन- } பானபாத்திரங்களில்
 विसिप्तैः } வைக்கப்பட்டிருந்த
 विविधैः } பலவகை
 फलैः अपि च } பழங்களாலும்
 कृतपुष्पोपहारा } மலர்பளி இடப்பட்ட
 भूः } பூமி
 अधिकं } அதிக
 श्रियं } அழகாய்
 पुष्यति } விளங்கிற்று.

तत्र तत्र च विन्यस्तैः सुश्लिष्टैः शयनासनैः । पानभूमिर्विना वह्निं प्रदीप्तैवोपलक्ष्यते ॥

सुश्लिष्टैः } நன்றாய்கையப்பெற்று
 तत्र तत्र च } அங்கங்கே
 विन्यस्तैः } கிராமவரிசையில்
 } போடப்பட்டிருந்த
 शयनासनैः } சயன ஆஸனங்களால்

पानभूमिः } பானபூமி
 वह्निं विना } கெருப்பின் தியே
 प्रदीप्ता } ஜுவலிப்பது
 इव } போல
 उपलक्ष्यते } காணப்படுகிறது.

बहुप्रकारैर्विविधैर्वरसंस्कारसंस्कृतैः । मांसैः कुशलसंपुक्तैः पानभूमिगतैः पृथक् ॥ १८ ॥
 दिव्याः प्रसन्ना विविधाः सुराः कृतसुरास्तथा । शर्करासवमाध्वीकपुष्पासवफलासवाः ॥
 वासचूर्णैश्च विविधैर्दृष्टस्तैस्तैः पृथक् पृथक् । सन्तता शुशुभे भूमिर्पाल्यैश्च बहुसंस्थितैः ॥

दिव्याः } திவ்யமான
 विविधाः } பலவித
 प्रसन्नाः } தெளிவான
 सुराः } சாராயங்களும்
 तथा } அப்படியே

शर्करासव- } சர்க்கரைப்பாசிலும்,
 माध्वीक- } தேனிலும், புஷ்பாஸத்
 पुष्पासव- } திலும், பழாஸைக்கனி
 फलासवाः } லும் செய்யப்பட்டு
 पृथक् पृथक् } தனித்தனியாக

கூசுரர்:	இத்தம் செய்யப்பட்ட சாராயங்களும்
நூலர்:	காணப்பட்டன;
வகுப்புகள்:	பல சுவையானவை
விவிலை:	பலவகையாய்
பூசு:	வெவ்வேறும்
கூசலசங்கு:	மெச்சும்படி மிச்சப் படுத்தப்பட்ட
வரம்சுகர்- செங்கு:	இறந்த பாசுகர்களால் உத்திருஷ்டமாய் பக்கு வம் செய்யப்பட்ட

சை: சை:	அதற்கு வேண்டிய
விவிலை:	பலவிதங்களான
பாசுபூசு:	பரிமாணப் பொருள்களால்
வகுப்புகள்:	பலவிதமாய்க் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட
பாசுபூசுகள்:	பாசுபூசுகளில் வைத்தி ருந்த
மாசு: வ	இறைக்கெனாலும்
மாசு: வ	புஷ்பமாலைகளாலும்
சுந்தர:	இறைத்ததாய்
பூசு:	விட்டின் தூர் அடுக்கு
சுசுபே	சூசுபேதந்தருத்தது.

राजतेषु च कुम्भेषु जाम्बूनदमयेषु च । पानश्रेष्ठं तदा भूरि कपिस्तत्र ददर्श सः ॥ २१ ॥

சை:	அங்கு
ச: கபி:	அந்த வானவர்
ராஜதேசு வ	வெள்ளியினால் செய்யப் பட்டதும்
ஜாம்பூனதமயேசு வ	தங்கத்தினால் செய்யப் பட்டதுமான

கும்பேசு	கும்பங்களில்
பானசு:	குடி தினுசுகளில் சிறந்த
ததா	அப்பொழுது [தை
பூரி	அனைக வகையாய்
	அனைக சூடங்களினால்
தர்சு	கண்டார். [மிருக்க

सोऽपश्यच्छातकुम्भानि शीघोर्मणिमयानि च । राजतानि च पूर्णानि भाजनानि महाकपिः॥

சை:	அந்த
மஹாகபி:	வானரப்பெரியோர்
பூர்ணா	கிறம்பியிருந்த
சாத்தகும்பானி	ஸ்வர்க்கமையமானவை களும்

மணிமயான வ	மணிமயமானவைகளும்
ராஜதானி	வெள்ளியினாலானவை
சீபோ:	சாராயத்தினால் [சுமான்
பாஜனானி வ	பாத்திரங்களையும்
மஹாகபி:	கண்டார்.

हिरण्यैश्च त्रिविधैर्भाजनैः स्फाटिकैरपि । जाम्बूनदमयैश्चान्यैः करकैरभिसंवृता ॥ २२ ॥

விவிலை:	பலவிதங்களான
ஹிரண்யை: வ	தங்கமயமானவைகளும்
ஸ்பாடிகை: அபி	ஸ்பாடிகமயமானவை களும்
பாஜனை:	பாத்திரங்களாலும்

அந்:	வேருறு
ஜாம்பூன- மயை: வ	ஜாம்பூனதம் என்ற தம் கதகளில் செய்யப்பட்ட
கரகை:	கருக்களாலும்
அபி சவ்ர:	இறைத்திருத்தது.

कचिदर्धावशेषाणि कचित् पीतानि सर्वशः । कचिन्नेव पूर्णानि पानानि स ददर्श ह ॥

சை:	அவர்
கசித்	சூரிடத்தில்
அர்ஷவசேபாணி	பாதி மீசுவைகளும்
கசித்	சூரிடத்தில்
சர்வச:	முழுதும்
பீதானி	குடிக்கப் பட்டவைகளும்

கசித்	சூரிடத்தில்
ந பீதானி எவ	கொஞ்சம்கூட குடிக்கப் பட்டமேலே இருந்த வைகளும்
பானானி	பருதியுக்களை
தர்சு ஹ	பார்த்தார்.

कचिद्भक्ष्यांश्च विविधान् कचित् पानानि भागशः । कचिदन्नावशेषाणि पश्यन् वै विचचार ह ॥
कचित् प्रभिन्नैः करकैः कचिदालोलितैर्घटैः । कचित् संपृक्तपाल्यानि जलानि च फलानि च ॥

कचित्	சிலவிடங்களில்	आलोलितैः	உருண்டு கிடந்த
विविधान्	பலவகை	घटैः	குடங்களாலும்
भक्ष्यान् च	சின் பண்டங்களையும்	जलानि च	ஜலங்களையும்
कचित्	சிலவிடங்களில்	कचि	சிலவிடங்களில்
भागशः	வகைவகையால்	फलानि च	பழங்களையும்
पानानि	மத்தியங்களையும்	कचि	சிலவிடங்களில்
कचित्	சிலவிடங்களில்	संपृक्तपाल्यानि	அழகாய் கோக்கப் பட்ட மானிகளையும்
अन्नावशेषाणि	உண்டு எஞ்சிய அன்னங்	पश्यन् वै	பார்த்துக்கொண்டே
कचित्	சிலவிடங்களில் [களையும்	विचचार	திரிந்தார் ;
प्रभिन्नैः	உடைந்த	ह	காண் !
करकैः	கஜாக்களாலும்		

शयनान्यत्र नारीणां शुभ्राणि बहुधा पुनः । परस्परं समाश्लिष्य काश्चित् सुप्ता वराङ्गनाः ॥

अथ	அங்கு	काश्चित्	சில
नारीणां	மங்கையர்களின்	वराङ्गनाः	அழகான பெண்கள்
शुभ्राणि	வெண்கையான	परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
शयनानि	படுக்கைகள்	समाश्लिष्य	தழுவி அணைத்துக் கொண்டு
बहुधा	பலவகையாற்றுகிறது ;	सुप्ताः	சித்திரை செம்மதார்கள் .
पुनः	கேளும்		

काचिच्च वस्त्रमन्यस्याः स्वपन्त्याः परिधाय च । आहत्य चावलाः सुप्ता निद्राबलपराजिनाः ॥

च	இதுவுமன்றி	परिधाय च	பொர்த்துக்கொண்டப வ
काचिच्च	ஒரு பெண்	आहत्य	அப்படியே
स्वपन्त्याः	துங்கிக்கொண்டிருக்கிற	चावलाः	சித்திரையின் அதிகத்
अन्यस्याः	மற்றொருவளுடைய	सुप्ताः	தால் மெய்மறந்தவர்க அவளா:
वस्त्रं	கஸ்திரத்தை		ஸ்கிரீகள் [ளாய்
आहत्य	இழுத்து		நன்றாயுறக்கொருக்கள் .

तासामुच्छ्वासवातेन वस्त्रं माल्यं च गान्धजम् । नालयै स्पन्दते चित्रं प्राप्य मन्दपिवानिलम् ॥

तासां	அவர்களுடைய	अनिलं	காற்றை
उच्छ्वासवातेन	மூச்சுக்காற்றினால்	प्राप्य इव	அடைந்தது போலவே
गान्धजं	உடலிலணிகதிருந்த	अन्यै	மிதமிஞ்சி
वस्त्रं	வஸ்திரமும்	न स्पन्दत	அசையவில்லை ;
माल्यं च	மாலையும்	चित्रं	ஒழுமோ ! என்ன ஆச்சரியம்.
मन्दं	இளந்தென்றல்		

चन्दनस्य च शीतस्य शीथोर्मधुरस्य च । विविधस्य च माल्यस्य पुष्पस्य विविधस्य च ॥
बहुधा मारुतस्तत्र गन्धं विविधमुद्बुधम् । स्नानानां चन्दनानां च धूपानां चैव मूर्च्छितः ॥
मवधौ सुरभिर्गन्धो विमाने पुष्पके तदा ॥ ३१ ॥

शीतस्य	குளிர்ந்த	यदुवा च	அந்தந்த வாயனைகளை
चन्दनस्य च	சந்தனத்தினுடையவும்	तस्य	அங்கு [மேலே]
विविधस्य	பலவகைப்பட்ட	प्रवी	வீசிற்று;
गधुरस्य	தீத்திப்புரணமுன்ன	तदा	அப்பொழுது
शीघ्रोः च	மத்தியத்தினுடையவும்	पुनरेकं विमानं	புனரேகவிமானத்தில்
विविधस्य	பலவிதமான	स्नानानां	அநிவேகமான
माल्यस्य	மாலையின்	चन्दनानां च	சந்தனங்களினுடையவும்
पुष्पस्य च	புஷ்பத்தினுடையவும்	वृक्षानां च	தாவகங்களுடையவும்
विविधं	பலவகை	सुरभिः	பரிமாண
गन्धं	வாணனை	गन्धः	வாணை
दहहनं	வறுத்ததுக்கொண்டு	एव	முழுமையும்
माह्वः	காற்று	मूर्च्छितः	அளர்விற்று.

श्यामा वदावास्तवान्याः काश्चित् कृष्णा वराङ्गनाः ।

काश्चित् काञ्चनवर्णाङ्ग्यः पमदा राक्षमालये

॥ ३२ ॥

तासां निद्रावशत्वाच्च मदनेन विमूर्च्छितम् । पञ्चिनीनां प्रसुप्तानां रूपमानीयैव हि ॥

तस्य	அந்த	यथा एव	எப்படியிருந்தமையாலும்
राक्षमालये	ராட்சஸன் மாளிகையில்	मदनेन	காமமயக்கத்தோடு
काश्चित् पमदाः	சில மடந்தைகள்	निद्रावशात् च	நித்திரைக்கு வசப்பட்டதால்
वदावाः	நிர்மலமான		சுந்தமையாலும்
श्यामाः	கவாமவண்ணமுடைய	प्रसुप्तानां	பஞ்சுபதங்கும்
काश्चित्	சில [வர்கள் ;	पञ्चिनीनां	பஞ்சினித்தி ன்கிரகளு
वराङ्गनाः	வாராங்களுக்குள்	तासां	தாசர்களுடைய [மாண
कृष्णाः	கறுப்புவண்ணமுடைய	सुप्तं	காட்சி
अन्याः	வேறு சிலர் [வர்கள் ;	विमूर्च्छितं हि	ஒளி ஒக்கி விளங்குவ
काञ्चनवर्णाङ्ग्यः	பொன்னிறமடைந்த	मासीत्	இருந்தது. [காக்கலை
	அகச்சமுடை, மாவர்கள் :		

एवं सर्वशेषेण रावणान्तःपुरं कपिः । ददर्श सुमहातेजा न ददर्श च जानकीम् ॥ ३४ ॥

सुमहातेजाः	மதுரை தேஜஸ்ஸிவான	अशेषेण	ஒட்டி விட்டது
कपिः	வானரசர்	ददर्श	பேசினார் ;
एवं	மேற்கொண்டவாறு	च	ஆகிலும்
रावणान्तःपुरं	ராவணன் அகம்புரம்	जानकीं	நானகிடை
सर्वं	முழுமையும்	न ददर्श	காணவில்லை.

निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः । जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसञ्ज्ञितः ॥

सः	அந்த	धर्मसाध्वस-)	தர்மவைகல்யமென்று
महाकपिः	வானரவீரர்	सङ्गितः	பயந்து
ताः स्त्रियः	அந்த மடந்தைகளை	महतीं	அதிகமான
निरीक्षमाणः च	கண் கொக்கினை நோக்	चिन्तां	மனவருத்தத்தை
तदा	அப்பொழுது	जगाम	அடைந்தார்.

परदारावरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् । इदं खलु मया त्वर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥ ३६ ॥

प्रसुप्तस्य	" உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	इदं	இந்த
परदारा- वरोधस्य	சத்துருமன்னரின் பதனிகள் ஸமுதத்தி	निरीक्षणं	கண்களால் பார்த்தலும்
मम	எனது [ஹை-ய]	अस्य	கொடிய
		धर्मलोपं	பாபமாக
		करिष्यति खलु	சூகுமே!

न हि मे परदाराणां दृष्टिर्विषयवर्तिनी ॥ ३७ ॥

परदाराणां मे दृष्टिः	" உயலார் மனைவிகளின் எனது (ருகிப்பந்தியந்தைக கொண்டு வேகமான) ஓர் பார்வை	विषयवर्तिनी हि	லோகவ்யாபாரத்தைப் பற்றியதென்பதே
		न	இல்லை.

अयं चात्र मया दृष्टः परदारपरिग्रहः ॥ ३८ ॥

अयं मया दृष्टः अयं	" இதுதவியபத்தில் என்னால் காணப்பட்ட இது	परदा- परिग्रहः च	உத்க்ருக்டரின் பக்னி யினிடத்திலுள்ள பக்தி யா ஹண்டானகே !"
--------------------------	--	---------------------	--

तस्य प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः । निश्चितैकान्तचित्तस्य कार्यनिश्चयदर्शिनी ॥

प्रकान्तचित्तस्य	தனிகையில் தாமய ஆலோசனை செய்யும்	निश्चिता	நிச்சயமான
मनस्विनः	பெருந்தன்மையுள்ள	अन्या	இதர
तस्य	அவருக்கு	चिन्ता	எண்ணம்
कार्यनिश्चय- दर्शिनी	கார்பத்தில் முடிவை வைகிப்பிக்கும்	पुनः	புதிதாய்
		प्रादुरभूत्	புலப்பட்டது.

कामं दृष्ट्वा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः ॥ ४० ॥

न हि मे मनसः किञ्चिद्वैकृत्यमुपपद्यते ॥ ४१ ॥

विश्वस्ताः	" அபாயத்திற்கிடையில்லை என்கிற கம்பிக்கையுட னிருக்கிற	दृष्ट्वाः	பார்க்கப்பட்டார்கள் ;
रावणस्त्रियः	ராவண பத்திகள்	कामं हि	அப்படியிருந்தாலும்
सर्वाः	எல்லோரும்	मे मनसः	எனது மனதிற்கு
मया	என்னால்	वैकृत्यं	மாறுபாடு
		किञ्चित्	கொஞ்சமும்
		न उपपद्यते	உண்டாகவில்லை.

मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने । शुभाशुभास्वस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ॥

शुभाशुभासु	" கல்லவை, தீயவை என் தும் இருவகையான	मनः हि	மனம் தான்
अवस्थासु	தகைகளில்	हेतुः	தேறது ;
सर्वेषां	எல்லா	तत् च	அதுவோ
इन्द्रियाणां	புலன்களின்	मे	எனக்கு
प्रवर्तने	தூண்டுதலில்	सुव्यवस्थितम्	சிறுமல் கண்டு ஸ்திர மாக இருக்கிறது.

नान्यत्र हि मया शक्या वैदेही परिमार्गितुम् । स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सदा संपरिमार्गणे ॥

सदा	"எப்பொழுதும்	दृश्यन्ते	கண்டுபிடிக்கப்படுவார்
स्त्रियः	ஸ்திரீகளை	हि	ஆண்களால் [கன் ;
संपरिमार्गणे	கண்டுபிடித்து தேடுவதில்	मया	என்னால்
स्त्रीषु हि	ஸ்திரீகளிருக்குமிடத் திலேதான்	वैदेही	வைத்தேவீ
		अन्यत्र	வேறு இடத்தில்
		परिमार्गितुं	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
		न शक्या	முடியாது.

यस्य सच्चस्य या योनिस्तस्यां तत् परिमार्ग्यते । न शक्या ममदा नष्टा मृगीषु परिमार्गितुम् ॥

यस्य	"எந்த	परिमार्ग्यते	தேடிக்கண்டுபிடிக்கப் படுகிறது ;
सच्चस्य	பிராணிக்கு	नष्टा	காணாமல் போன
या	எது	ममदा	மாமிடஸ்திரீ
योनिः	ஆதியோ	मृगीषु	பெண்மாணுள்ள இடில்
तस्यां	அதில்	परिमार्गितुं	கண்டுபிடிக்க [லில்
तत्	அது	न शक्या	முடியாது.

तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया । रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥

तत्	"ஆண்களால்	सर्वं	முழுமையும்
शुद्धेन	தூய	तावत्	செவ்வையால்
मनसा	மனதோடு	मार्गितं	தேடப்பட்டது ;
मया	என்னால்	च	அப்படியிருந்தும்
इदं	இந்த	जानकी	ஜானகி
रावणान्तःपुरं	ராவணாந்தப்புரம்	न दृश्यते	காணப்படுகிறதில்லை."

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च वीर्यवान् । अवेशमाणो हनुमान्नैवापश्यत् जानकीम् ॥

वीर्यवान्	வீரராகிய	नागकन्याः च	காககண்ணிகைகளையும்
हनुमान्	இராமன்	अवेशमाणः	கண்டவராய்
देवगन्धर्व-)	தேவகந்தர்வ கண்ணி	जानकी एव	ஜானகியை மாதிரும்
कन्याः च)	கண்களையும்	न अपश्यत्	காணவில்லை.

तामपश्यन् कपिस्तत्र पश्यन्नन्या वरस्त्रियः । अपक्रम्य तदा वीरः प्रधातुमुपचक्रमे ॥

अन्याः	வேறு	अपश्यन्	காணாதவராய்
वरस्त्रियः	கிறந்த ஸ்திரீகளை	तदा	அப்பொழுது
पश्यन्	பார்த்து	अपक्रम्य	வெளியில் தாவி
कपिः वीरः	யானரவீரர்	प्रधातुं	ஈழ்ந்து ஆலோசிக்க
तत्र	அங்கு	उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.
तां	அவளை		

स भूयस्तु परं श्रीमान् मारुतिर्यत्रमास्थितः । पानभूमिं समुत्सृज्य तां विचेतुं प्रचक्रमे ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானுன	परं	மிக்க
सः मारुतिः	அந்த மாருதி	यमे	முயற்சியை
पानभूमिं	பானபூமியை	आस्थितः	உடைந்தவராய்
समुत्सृज्य	கிட்டு நீக்கி	तां विचेतुं	அவனைத் தேட
भूयः तु	மறுபடியும்	प्रचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

आदितः श्लोकाः 12435

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 645

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १२ ॥

मारुत्युद्देगः—மாருதியின் மனக்கலக்கம்.

स तस्य मध्ये भवनस्य मारुतिर्लतागृहांश्चित्रगृहांश्चिशगृहान् ।

जगाम सीतां पति दर्शनोत्सुको न चैव तां पश्यति चारुदर्शनाम् ॥ १ ॥

मारुतिः	மாருதி	जगाम	தொழந்து தேடினார்.
तस्य	அவனுடைய	सीतां	சீதைையை
भवनस्य	மாளிகையின்	दर्शनोत्सुकः	கண்ணுற்றாப்பணிய ஆ
मध्ये	மத்தியில்	सः	அவர் [வல் கொண்ட
लतागृहान्	பூங்கொடி வீடுகளையும்	चारुदर्शनां	மிக அழகுற்ற காட்சி
चित्रगृहान्	சித்திர வீடுகளையும்	तां	அவனை [கொண்ட
निशागृहान्	படுக்கையறைகளையும்	एव च	மாத்திரம்
पति	தனித்தனியாய்	न पश्यति	காணப்பெறவில்லை.

म चिन्तयामास ततो महाकपिः प्रियामपश्यन् रघुनन्दनस्य ताम् ।

ध्रुवं हि सीता म्रियते यथा न मे विचिन्वतो दर्शनमेति मैथिली ॥ २ ॥

सः	அந்த	विचिन्वतः	ஆராய்ந்து தேடுகிற
महाकपिः	மஹாகபி	मे	எனது
रघुनन्दनस्य	ரகுநந்தனரின்	दर्शनं	கண்ணுக்கு
तां	அந்த	न एति	கிட்டவில்லை;
प्रियां	பிரியுள்ள பிராட்டியை	यथा	ஆகையால்
अपश्यन्	காணாதவராய் [கா	सीता	சீதை
ततः	அதனால்	म्रियते	மரித்திருப்பாள்
चिन्तयामास	மனக்கலக்கமடைந்தார்;	ध्रुवं हि	என்பதில் ஐயம்
मैथिली	"மைதிலி		தொற்றவில்லை.

सा राक्षसानां प्रवरेण जानकी स्वशीलसंरक्षणतत्परा सती ।

अनेन नूनं पतिदुष्टकर्मणा हता भवेदार्यपथे परे स्थिता ॥ ३ ॥

॥ ३ ॥

பே	"மேலான	ராஜமான	ராஜாநாடுகளுக்கு
வாய்ப்பே	வாய்ப்பார்க்கத்திலு	மயரண	சீரேயுடனான
விவா	இருப்பவானும்	மதிபுலகரண	தவிர்த்தியையே னும்
சதி	கற்புடைய		வொன்றையும் செய்கிற
சுதிரசீரண-	தனது சிலைவாதக் காப்	அனந	இவனும்
சுபரா	பாற்றுவதெனைய உறுதி	ஹா	கொண்டிருக்க வனாக
சா	அந்த	மவந் நுநம்	ஆகியிட்டானோ
ஜானகி	ஜானகி		என்னமோ.

விரூபரூபா விக்ருதா விவர்த்தசா மஹானா தீர்விரூபதர்சனா: ।

சமீக்ய சா ராஜசராஜயோபிதோ மயாஹ்நஹ ஜனகேஸ்வராத்மஜா ॥ ४ ॥

விரூபரூபா:	"உறுப்புகெட்டவர்களும்	ராஜசராஜ-	ராஜாநாடு அரசனின்
விக்ருதா:	விகார வடிவத்தினரும்	யோபித:	பெண்களை
விவர்த்த:	ஹரியத்தவர்களும்	சமீக்ய	கண்டு
மஹானா:	பருத்த முகத்தினர்க	ஜனகேஸ்வராத்மஜா	ஜனகமன்னரின் திருமக
தீர்விரூப-	மிகக் கொடிய கொத்தி	சா	அவன் [ராஜ
தர்சனா:	னருமாகிய	மயாத	பயத்தினால்
		விமஷா	இறந்திருப்பான்!

சீதாமஹா ஜனவாப்ய பौरुषं विहृत्य कालं सह वानरैश्चिरम् ।

न मेऽस्ति सुग्रीवसमीपगा गतिः सुतीक्ष्णदण्डो बलवांश्च वानरः ॥ ५ ॥

சீதா	"சீதைவைய	கதி:	பாக்கியம்
அஹா	காணாது	மே	எனக்கு
பौरुषं	கடனாதைய	न अस्ति	தீவன;
அனவாப்ய	நிறைவேற்றமல்	हि	எனென்றால்
चिरं कालं	நெடுங்காலத்தையும்	बलवान्	பலவானான
वानरैः सह	வானரர்களோடுகூட	वानरः	வானரர்
विहृत्य	கழித்து	सुतीक्ष्ण-	சுதீர்ஷ-
सुग्रीवसमीपगा	சுகிரீவரிடம் போகக்	दण्डः च	மன்னிக்காமல் கொடுமை
	கூடிய		பாகத் தண்டிப்பவர்.

दृष्टमन्तःपुरं सर्वं दृष्ट्वा रावणयोषितः । न सीता दृश्यते साध्या वृथा जातो मम श्रमः ॥

அந்த:புர	"அந்தப்புரம்	சீதா	உரிமை
சர்வ	எல்லாம்	न दृश्यते	காணப்படவில்லை;
दृष्टं	பார்க்கப்பட்டது;	मम	எனக்கு
रावणयोषितः	ராவணன் பெண்டுகள்	जातः	பண்டான
दृष्टा:	காணப்பட்டார்கள்;	श्रमः	கஷ்டமும்
साध्या	வற்புடைய	वृथा	விண்.

किञ्च मां वानराः सर्वे गतं वक्ष्यन्ति सकृताः । गत्वा तत त्वया वीर किं कृतं तद्दृष्ट्वा नः ॥

अश्नु किं वक्ष्यामि तामहं जनकात्मजाम् ॥ ७ ॥

गते	“ திரும்பிவந்த
मां	என்னைப் பார்த்து
वानराः	வானரர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
सङ्गताः	ஒருங்கு கூடினவர்களாய்
वीर	‘வீர!
ख्या	உம்மால்
तस्य गत्या	அங்கு சென்று
किं	என்ன
कृतं	செய்யப்பட்டது?
तव	அதை

नः	எங்களுக்கு
वदस्व	சொல்லும.
किंतु	என்ன முடிந்தது? ‘ என்று
वक्ष्यन्ति	சொல்லுவார்கள் ;
जलकाभ्यां	ஜலகரின் மகளான
तां	அவளை
अवृष्टा	கண்ணாரக் காணாமல்
अहं	நான்
किं	யாது
प्रवक्ष्यामि	என்கூறுவேன்?

ध्रुवं प्रायमुपैष्यन्ति कालस्य व्यतिवर्तने ॥ ८ ॥

कालस्य	“உகிதகாலம்
व्यतिवर्तने	மீறிவிடல்
प्रायं	பட்டினியாய்க் கிடந்து மரணம் அடைவதை

ध्रुवं	நிச்சயமாய்
उपैष्यन्ति	அவர்கள் பெறுவார்கள்.

किं वा वक्ष्यति वृद्धश्च जाम्बवान्वृद्धश्च सः । गतं पारं समुद्रस्य वानराश्च समागताः ॥

समुद्रस्य	“சமுத்திரத்தின்
पारं	அக்கரைக்கு
गतं	திரும்பி வந்தவனை
समागताः	ஒன்றுசேர்ந்த
वानराः च	வானரர்களும்
सः	அந்த

अवृद्धः च	அங்கதனும்
वृद्धः	பெரியவராகிய
जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தனும்
वा	தனித்தனியாய்
किं	எவ்வளவே
वक्ष्यति	நிந்திப்பார்கள்.

अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् । अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु पर्वतकः ॥

अनिर्वेदः	“மனம் தளராமையே
श्रियः	செல்வத்திற்கு
मूलं	காரணம்,
अनिर्वेदः	மனம் தளராமையே
परं	மேலான

सुखं	சுகம்,
सततं	எப்பொழுதும்
सर्वार्थेषु	எல்லா விஷயங்களிலும்
पर्वतकः	முயலும்படி செய்வது
अनिर्वेदः हि	மனம் தளராமையே.

करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत्करोति सः । तस्मादनिर्वेदकृतं यत्र चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥

जन्तोः	“மானிடரின்
कर्म	காரியத்தை
सफलं	பலனுடையதாக
यत्	எது
करोति	செய்கிறதோ
तत्	அதை
सः	அது (மனம் தளராமையே)

करोति	செய்கிறது ;
तस्मात्	ஆதலால்
अहं	நான்
अनिर्वेदकृतं	உற்சாகத்தினாலேற்பட்ட
उत्तमं	சிறந்த
यत्र	முயற்சியை
चेष्टे	மேற்கொள்ளுகிறேன்.

इति सञ्चिन्त्य वष्टये विचेतुमुपचक्रमे । भूयश्चापि विचेष्यामि न यत्र विचयः कृतः ॥

विचयः	"தேடுதல்	सञ्चिन्त्य	தீர்மானித்துக்கொண்டு
न कृतः	செய்யப்படாதது	वष्टये	எழும்பிணர்;
यत्र	எங்கோ அங்கு	अपि च	மேலும்
भूयः	மீளவும்	विचेतुं	தேடவும்
विचेष्यामि इति	தேடுவேன் "	उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.

आपानशाला विचितास्तथा पुष्पगृहाणि च । चित्रशालाश्च विचिता भूयः कीडागृहाणि च ॥

आपानशाला:	பாணசாலைகள்	चित्रशाला: च	চিত্রிகளிடங்களும்
विचिता:	தேடப்பட்டன;	विचिता:	தேடப்பட்டன;
पुष्पगृहाणि च	புஷ்பகிருதாங்கங்களும்	कीडागृहाणि	ஆட்களிடங்கள்
तथा	அவ்விதமே தேடப்	भूयः च	மறுபடியும் தேடப்
	பட்டன;		பட்டன.

निष्कुटान्तरस्थयाश्च विमानानि च सर्वशः । भूमीगृहांश्चैत्यगृहान् गृहानिगृहकानपि ॥ १४ ॥

उत्पत्तिपतंश्चापि तिष्ठन् गच्छन् पुनः पुनः । अपावृण्वंश्च द्वाराणि कपाटान्यवघाटयन् ॥

प्रविशन्निष्पतंश्चापि मयतश्चुत्पत्तिपि । सर्वमप्यवकाशं स विचचार महाकपिः ॥ १६ ॥

निष्कुटान्तर-	தோட்டங்களின்	गच्छन्	கடக்கும்
स्थया: च	இடைவழிகளையும்	द्वाराणि	கதவுகளை
सर्वशः	எல்லாவிதமான	अपावृण्वन्	திறக்கும்
विमानानि च	விமானங்களையும்	कपाटानि च	வாசற்படி மறைவுகளை
भूमीगृहान्	கிடைவறைகளையும்	अवघाटयन्	தள்ளியும்
चैत्यगृहान् च	ஓர்பகார்த்தாராகக் கட	प्रविशन् च	உள் நுழைத்தும்
	ஒண கட்டடங்களையும்	निष्पतन्	வெளியில் வர்தும்
गृहानि-	ஆரண்டனையைச் சார்ந்த	मयतन् अपि	கிழிழிந்தும்
गृहकान् अपि	புற ஈடுகளையும்	उत्पतन् अपि	மேலெழும்பும்
उत्पतन्	மேலேறியும்	सर्व	எல்லா
निपतन् अपि	இறங்கியும்	अवकाशं अपि	இடக்களையும்
पुनः पुनः	ஆடிக்கடி	महाकपिः	வாணவிரரான
तिष्ठन्	நின்று	सः	அவர்
		विचचार	தேடித்திரிந்தார்.

चतुरङ्गुलमात्रोऽपि नावकाशः स विद्यते । रावणान्तःपुरे तस्मिन् यं कपिर्न जगाम सः ॥

तस्मिन्	அந்த	न जगाम	செல்லவில்லையோ
रावणान्तःपुरे	ராவண இடைய	सः अवाकाशः	அந்த இடம்
	அந்தப்பகுதியில்	चतुरङ्गुल-	} காலங்குலமளவுகூட
सः कपिः	அந்த வானரசர்	मात्रः अपि	
यं	எதில்	न विद्यते	இல்லை.

माकारान्तरथ्याश्च वेदिकाश्चैत्यसंश्रयाः । दीर्घिकाः पुष्करिण्यथ सर्वे तेनावलोकितम् ॥

மாகாரान்தர- } மதில்களின் இடை
 ரத்யா: ச } வீதிகள்
 चैत्यसंश्रयाः } ஓர்பக்கத்தின் னங்களைச்
 वेदिकाः } மேடைகள் [சேர்த்த
 दीर्घिकाः } தூவுகள்

पुष्करिण्यः च } புஷ்கரிணிகள்
 (குளங்கள்)
 सर्वे } எல்லாம்
 तेन } அவரால்
 अवलोकितं } பார்க்கப்பட்டது.

राक्षस्यो विविधाकारा विरूपा विकृतास्तथा । दृष्टा हनुमता तत्र न तु सा जनकात्मजा ॥

तस्य } அங்கு
 विविधाकाराः } பலவித உருவினரான
 विरूपाः } உருவம் கெட்டவர்களும்
 तथा } அப்படியே
 विकृताः } விகாரமானவர்களான

राक्षस्यः } ராக்ஷஸிகள்
 हनुमता } ஹனுமாரால்
 दृष्टाः } காணப்பட்டார்கள் ;
 जनकात्मजा } ஜனகர் திருமகனான
 सा तु } அவனோ
 न } இல்லை.

रूपेणाप्रतिमा लोके वरा विद्याधरस्त्रियः ।

लोके } உலகில்
 रूपेण } உருவத்தால்
 अप्रतिमाः } ஒப்பில்லாத
 वराः } சிறந்த
 विद्याधरस्त्रियः } வித்யாதரஸ்திரிகள்

दृष्टा हनुमता तत्र न तु राघवनन्दिनी ॥

हनुमता } ஹனுமாரால்
 तस्य } அங்கு
 दृष्टाः } காணப்பட்டார்கள் ;
 राघवनन्दिनी तु } ராகவன் காதலியோ
 न } இல்லை.

नागकन्या वरारोहाः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । दृष्टा हनुमता तत्र न तु सीता सुमध्यमा ॥

हनुमता } ஹனுமாரால்
 तस्य } அங்கு
 पूर्णचन्द्र- } பூர்ணசந்திரன் போன்ற
 निभाननाः } முகமுடைய
 वरारोहाः } மிக அழகு வாய்ந்த

नागकन्याः } நாககன் னினைகள்
 दृष्टाः } காணப்பட்டார்கள் ;
 सुमध्यमा } நண்ணிடைமையான
 सीता तु } விலகதியோ
 न } இல்லை.

प्रपथ्य राक्षसेन्द्रेण नागकन्या बलाद्धृताः ।

राक्षसेन्द्रेण } ராக்ஷஸேந்திரனால்
 प्रपथ्य } போரிட்பகைவரை
 (வெற்றிகொண்டு)
 बलात् } வலுவினால்
 धृताः (हृताः) } பற்றி எடுத்துக்கொண்டு
 (வாங்கப்பட்ட)

दृष्टा हनुमता तत्र न सा जनकनन्दिनी ॥

नागकन्याः } நாககன் னினைகள்
 हनुमता } ஹனுமாரால்
 दृष्टाः } காணப்பட்டார்கள் ;
 सा } அந்த
 जनकनन्दिनी } ஜனகரின் திருமகள்
 तस्य न } அங்கு இல்லை.

सोऽपश्यंस्तां महाबाहुः पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः । विषसाद् मृदुर्धमान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥

महाबाहुः } மஹாபாகுவான
 मारुतात्मजः } வாயுபுத்திரரும்
 धीमान् } தீமானுமான
 सः हनुमान् } அந்த ஹனுமார்
 अन्याः } மற்றுள்ள

वरस्त्रियः च } சிறந்த பெண்களையே
 पश्यन् } கண்ணுற்றவராய்
 तां अपश्यन् } அவனைக் காணாதவராய்
 मृदुः } திரும்பவும்
 विषसाद् } மனக்கவலைகொண்டார்.

उद्योगं वानरेन्द्राणां पुनः सागरस्य च । व्यर्थं वीक्ष्यानिलसुतचिन्तां पुनरुपागमत् ॥

अनिलसुतः	வாயுகுமாரர்	व्यर्थं	பிரயோஜனமில்லாததாக
वानरेन्द्राणां	வானரத்தலைவர்களின்	वीक्ष्य	நினைத்து
उद्योगं	முயற்சியையும்	चिन्तां	மனக்கவலையை
सागरस्य	கடலை	पुनः	மேன்மேலும்
पुनः च	கடத்தலையும்	उपागमत्	அடைந்தார்.

अवतीर्य विमानाच्च हनुमान् पारुतात्मजः । चिन्तामुपजगामाथ शोकोपहतचेतनः ॥२५॥

पारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான	शोकोपहतचेतनः	துக்கத்தால் வருந்திய மனத்தினால்
हनुमान्	ஹனுமார்	अथ च	அவ்வண்ணமே
विमानात्	விமானத்தினின்று	चिन्तां	மனக்கவலையில்
अवतीर्य	இறங்கி	उपजगाम	ஆழ்ந்து கிடந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः 12460

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 670

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

मरुतिनिर्वेदः—மாகுதி மனமுடைதல்.

विमानात् सुसङ्क्रम्य पाकारं हरियूथपः । हनुमान् वेगवानासीद्यथा विद्युद्वान्तरे ॥१॥

हरियूथपः	வானரத்தலைவரான	वनान्तरे	மேகங்கள் கடுவில்
हनुमान्	ஹனுமார்	विद्युत्	மின்னல்
विमानात्	விமானத்தினின்று	यथा	போல்
पाकारं	பராகாரத்தில்	वेगवान् तु	கலவாமடைந்தவராகவே
सुसङ्क्रम्य	குதித்து	आसीत्	இருந்தார்.

संपरिक्रम्य हनुमान रावणस्य निवेशनात् । अदृष्ट्वा जानकीं सीतामब्रवीद्वचनं कपिः ॥

कपिः हनुमान्	வானரரான ஹனுமார்	संपरिक्रम्य	எக்குரத்தீத்பும்
जानकीं	ஜனகபுத்திரியான	अदृष्ट्वा	காணாமல்
सीतां	வீரையை	वचनं	கொல்லை
रावणस्य	ராவணனுடைய	अब्रवीत्	தனக்குத்தானே கொல் லிக்கொண்டார்.
निवेशनात्	மாவனையிலின்று		

भूयिष्ठं लोलिता लङ्का रामस्य चरता प्रियम् । न हि पश्यामि वैदेहीं सीतां सर्वाङ्गशोभनाम् ॥

रामस्य	“சூராமருக்கு	हि	அப்படிருந்தும்
प्रियं	நன்மையை	सर्वाङ्गशोभां	எல்லாவடிவழகுமுடைய
चरता	புரிபவனுலே	वैदेहीं सीतां	விதேகமன்னரின் திரு மகளாகிய வீரையை
लङ्का भूयिष्ठं	இளங்கை முழுதும்	न पश्यामि	நான் காணவில்லை.
लोलिता	தேடப்பட்டது;		

पल्वलानि तटाकानि सरांसि सरितस्तथा । नद्योऽनूपवनान्ताश्च दुर्गाश्च धरणीधराः ॥
लोलिता वसुधा सर्वा न तु पश्यामि जानकीम् ॥ ४ ॥

पल्वलानि " குட்டைகள்
तटाकानि குளங்கள்
सरांसि ஒடைகள்
सरितः கிற்றாறுகள்
तथा ஆவண்ணமே
नद्यः பேராறுகள்
अनूपवनान्ताः கழிக்கரைச் கோள்கள்
दुर्गाः தூர்க்கங்கள்

धरणीधरा: மலைகள்
वसुधा பூமி
सर्वा च எண்ணமே
च நன்றாய்
लोलिता ஆனந்து திரியப்பட்டது;
तु ஆனபோதிலும்
जानकी ஜானகியை
न पश्यामि கண்டிலேன்.

इह संपातिना सीता रावणस्य निवेशने । आख्याता गृध्राजेन न च पश्यामि तामहम् ॥

इह " இங்கு
रावणस्य ராவணனுடைய
निवेशने மாளிகையில்
सीता வலிதை இருப்பதாய்
गृध्राजेन கழுதாசராய்

संपातिना ஸம்பாதியால்
आख्याता தெரிவிக்கப்பட்டான்;
च அப்படியிருந்தும்
तां அவளை
अहं न पश्यामि நான் காணவில்லை.

किन्तु सीताऽय वैदेही मैथिली जनकात्मजा । उपतिष्ठेत् विवशा रावणं दुष्टचारिणम् ॥

सीता " அயோனியையாய்
वैदेही விதேஹ நாட்டரசனும்
मैथिली மிதிலாபட்டணத்தரசனும்
जनकात्मजा ஜனகரின் திருமகள்

विवशा ஒருவர் துணைசெய்பவரின்
இல்லாதவளாய்
अय இருந்தாலும்
दुष्टचारिणं கெட்ட கடத்தையை
रावणं ராவணனை [புடைய
उपतिष्ठेत् किं नु? அணுகி விடுவனா?

सिप्रमुत्पततो मन्ये सीतामादाय रक्षसः । विभ्यतो रामबाणानामन्तरा पतिता भवेत् ॥

सीता " வலிதையை
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
रामबाणानां சூராமபாணங்களுக்கு
विभ्यतः பயந்தவனாய்
क्षिपं விரைந்து

उरगतः உயர்க்கிளம்புகிற
रक्षसः ராக்ஷஸனிடத்தினின்றும்
अन्तरा நடுவழியில்
पतिता भवेत् விழுந்து முடிவடைந்து
விட்டானோ? என்று
मन्ये நான் நினைக்கின்றேன்.

अथवा हियमाणायाः पयि सिद्धनिषेविते । मन्ये पतितमार्याया हृदयं प्रेक्ष्य सागरम् ॥

सिद्धनिषेविते " வித்தர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற
पयि மார்க்கத்தில்
(ஆகாசத்தில்)
हियमाणायाः அபஹரித்துக்கொண்டு
போகப்படுகிற
आर्यायाः ஸத்ருஸ்பாஸகைதவின்

हृदयं இருதயம்
सागरं प्रेक्ष्य கடலைக் கண்டு
पतितं ஓடாது வின்றுதான்
விட்டதோ
अथवा என்னமோ? என்று
मन्ये நான் நினைக்கின்றேன்.

रावणस्योस्येमेन भुजाभ्यां पीडितेन च । तथा मये विशालाक्ष्या त्यक्तं जीवितमार्यया ॥

ராவணச்ய
ஓச்யேமேன
புஜாப்யா
பீடிதேன
விசாலாட்ச்ய
தயா

“ரா வண ஓசைய
ஓசையேனத் தால்
கைகளால்
ஃப்ச்சிக்கப்பட்டதால்
கடங்கண்ணாளான
அந்த

சார்யயா
ஜீவித
த்யக் த
மயே

மதறா ஓபாவையால்
உயிர்
இனி வேண்டாமென
விட்டுவிடப்பட்டதோ?
என்று
நான் நினைக்கிறேன்.

उपर्युपरि वा नूनं सागरं कमलस्तथा । विवेष्टमाना पतिता समुद्रे जनकान्मजा ॥ १० ॥

சாமரீ
உபரி உபரி
கமல:
ஜனகாமஜா

“ஸமுத்திரத்தை
மேல்மேலும்
சென்றுகொண்டிருப்பவ
விடத்தினின்று

வியேஷமானா
தயா
சமூதிரே
பதிதா நூன் வா

புறண்டவனாக
அப்படியே
கடலுள்
விழுந்துதான் போய்விட்
டானோ என்னவோ?

अहो क्षुद्रेण वाऽनेन रक्षन्ती शीलमात्मनः । अवन्युर्भक्षिता सीता रावणेन तपस्विनी ॥

அஹோ
தபஸ்வினி
ஆஃமன: சிலீ
ரக்ஷந்தி

“பந்துகொண்டிருவரும்
அருகிலில்லாதவரும்
பெருந்தவமுள்ளவரும்
தனது கற்பை
எப்படியும் காப்பாற்றிக்
கொண்டிருப்பவருமான

சீதா
அனேன ராவணேன
கூட்ரே
மஃசிதா வா
அஹோ

வலிதை
இந்த ராவணனென்ற
அற்பப்பயனால்
தின்றுதான் விடப்பட்ட
டானோ என்னவோ?
ஐயோ!

अथवा राक्षसेन्द्रस्य पत्नीभिरसितेक्षणा । अदुष्टा दुष्टभावाभिर्भक्षिता सा भविष्यति ॥

வா
அதுஷ்டா
அசிடேக்ஷணா
ஸா
ராக்ஷசேந்திரச்ய

“அல்லது
குற்றமற்ற
கருங்கண்ணாளான
அவள்
ரா க்ஷசேந்திர ஓசைய

அதுஷ்டாபி:
பஸிமி:
மஃசிதா
மவிஷ்யதி
அத

கடுக்கொண்டையுள்ள
மனைவிவர்களால்
பகிக்கப்பட்டிருப்
பனோ
என்னவோ?

संपूर्णचन्द्रप्रतिमं पद्मपत्रनिभेक्षणम् । रामस्य ध्यायती वचनं पञ्चत्वं कृपणा गता ॥ १३ ॥

ராமச்ய
பத்மபத்ர-
நிபேக்ஷணம்
சம்பூர்ணசுந்தரபரிம
சம்பூர்ணசுந்தரபரிம

“சூராமருடைய
தாமரைத் தளத்திற்கு
ஸமானமான நேத்திரக்
கணையுடைய
பூர்ணசுந்தரனுக்கு
நிகரான

வசன்
ப்யாயதி
கூபணா
பவன்
கதா

முகத்தை
தயைப்பவளால்
வேறு வழி புலப்படாத
வசத்தை [வசால்
கடைத்திருப்பானோ?

हा राम लक्ष्मणेत्येवं हाऽयोध्ये चेति मैथिली । विलप्य बहु वैदेही न्यस्तदेहा भविष्यति ॥

மேயிலி
வெஃஹி
ஹா ராம
லக்ஷ்மண இதி
ஹா அயோடியே

“மிதுகேக்குலத்தில்
வைதேஹி! அவசரித்த
ஹா ராம!
ஓ லக்ஷ்மண! என்று
ஹே அயோத்தியாவே!

இதி
ஓவ் வஹு
விலப்ய
ந்யஸ்ததேஹா
மவிஷ்யதி ச

என்று
இவ்விதம் அதிகமாக
கதறி
கரீரத்தை விட்டவளாயி
குப்பனோ என்னவோ?

अथवा निहिता मन्ये रावणस्य निवेशने । नूनं लालप्यते सीता पञ्जरस्थेव शारिका ॥

வா "ஒருக்கால்
 ராவணனுடைய
 நிவேசனம்
 நிஹிதா பூமிக்குள் மறைத்து
 வைக்கப்பட்டவளாய்
 பஞ்சரஸ்தா கூண்டிலடைந்த

சாரிகா இவ சாரிகைபகழி போல்
 சீதா வயிதை
 லாலயதே } அழுதுகொண்டு இன்னும்
 அந்நூன் } மிருப்பதென என்ன
 வேர? என்றும்
 மனம் காண் தினைக்கிறேன்.

जनकस्य कुले जाता रामपत्नी यशस्विनी ।

उत्पलपत्राक्षी "கருகெய்தலிதழ்
 போன்ற கண்ணினளும்
 यशस्विनी கல்வயசஸ்ஸனுடைய
 வளமும்
 जनकस्य இனக்குடைய
 कुले கிருதமத்தில்

कथमुत्पलपत्राक्षी रावणस्य वशं व्रजेत् ॥

जाता வளர்த்தவளுமான
 रामपत्नी பூரீராமருடைய பத்தினி
 रावणस्य ராவணனுக்கு
 वशं வசப்பட்டிருத்தலை
 व्रजेत् कथम्? பெறுவாளென்ப
 தெப்படி?

विनष्टा वा प्रणष्टा वा मृता वा जनकात्मजा ।

जनकात्मजा "இனவர் திருமகன்
 प्रणष्टा மறைக்கப்பட்டு கண்க
 ளுக்கு புலப்படாதவ
 ளாகவாவது
 विनष्टा கொல்லப்பட்டவளாக
 वा இருக்கலாம்; [வாவது
 मृता துக்கத்தால் தானாகவே
 மரித்தவளாகவாவது

रामस्य प्रियभार्यस्य न निवेदयितुं क्षमम् ॥

वा இருக்கலாம்;
 प्रियभार्यस्य பார்வையினிடத்தில்
 காது லுள்ள
 रामस्य பூரீராமருக்கு
 वा எதென்னையும்
 निवेदयितुं தெரிவிப்பதற்கு
 न क्षमम् தகுதியன்று.

निवेद्यमाने दोषः स्यादोषः स्यादनिवेदने ॥ १८ ॥

निवेद्यमाने "உள்ளபடி சொல்வதில்
 दोषः தீக்கு
 स्यात् விளையும்,

अनिवेदने தெரிவிக்காவிடில்
 दोषः தோஷம்
 स्यात् ஏற்படும்.

कथं नु खलु कर्तव्यं विषमं प्रतिभाति मे ॥ १९ ॥

कर्तव्यं "செய்யத்தகுந்தது
 कथं नु என்னதா நிருக்கிறது?
 मे எனக்கு

विषमं खलु எல்லாம் கஷ்டமாக
 प्रतिभाति ஒவ்வொன்றிலும்
 தெற்றமுண்டாகிறது".

अस्मिन्नेवं गते कार्ये प्राप्तकालं क्षमं च किम् ।

अस्मिन् कार्ये இந்த காரியம்
 एवं गते இந்தநிலையை அடைந்தி
 रुक्कम्पொழுது
 कि एது
 प्राप्तकालं ஸமயத்திற்குத்தக்கதா
 யும்
 क्षमं கன்மை தருவதாயும்

भवेदिति मयं भूयो हनुमान् प्रव्यचारयत् ॥

मते च யாவரும் சரியென ஒப்புக்
 கொள்ளத்தக்கதாயும்
 भवेदिति ஆகும் என்று
 हनुमान् நமனுமார்
 भूयो மறுபடியும்
 प्रव्यचारयत् மனதிலாராயத்
 தொடங்கினார்.

विनष्टौ भ्रातरौ श्रुत्वा भरतोऽपि परिष्यति । भरतं च मृतं दृष्ट्वा शत्रुघ्नोऽपि मरिष्यति ॥

भ्रातरौ "ஸ்தேறா தார்கள்
विनष्टौ உயிர் துறந்ததை
श्रुत्वा அறிந்து
भरतः अपि பரதரும்
मरिष्यति மரித்துவிடுவார் ;

भरतं பரதரை
मृतं दृष्ट्वा மாண்டதாய்க் கண்டு
च உடனே
शत्रुघ्नः अपि சத்துருக்கினரும்
मरिष्यति மரிப்பார்.

पुत्रान् मृतान् समीक्ष्याथ न भविष्यन्ति मातरः ।

कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च न संशयः ॥ २८ ॥

पुत्रान् "முன்னகளை
मृतान् समीक्ष्य மாண்டவர்களாகக் கண்டு
अथ அதனால்
मातरः தாய்மார்களான
कौसल्या च கௌஸல்யையும்

सुमित्रा च ஸுமித்ரிதரையும்
कैकेयी च கைகேயியும்
न भविष्यन्ति உயிருடனிருக்க
மாட்டார்கள் ;
संशयः न ஸந்தேகமே இல்லை.

कृतज्ञः सत्यसन्धश्च सुग्रीवः पुवगाधिपः । रामं तथागतं दृष्ट्वा ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रामं "ஸ்ரீராமரை
तथागतं அப்படிவாய்ப் போன
दृष्ट्वा கண்டு [தை
ततः அதன்மேல்
कृतज्ञः கன்றி மறவாதவரும்

सत्यसन्धः च ஸத்தியஸந்தரும்
पुवगाधिपः வரணரதிபருமான
सुग्रीवः ஸுக்ரீவர்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விட்டுவிடுவார்.

दुर्भना व्यथिता दीना निरानन्दा तपस्विनी । पीडिता भर्तृशोकेन रुमा त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रुमा "குமை
दीना பேதைபாய்
भर्तृशोकेन நாயகனிறந்த துக்கத்தால்
पीडिता வருந்தினவளாய்
दुर्भना: மனமழிந்தவளாய்

व्यथिता திகிலடைந்தவளாய்
निरानन्दा ஸுகமற்றவளாய்
तपस्विनी வாட்டமடைந்தவளாய்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விடுவாள்.

वालिजेन तु दुःखेन पीडिता शोककर्षिता । पञ्चत्वं च गते राज्ञि ताराऽपि न भविष्यति ॥

राज्ञि "அரசன்
पञ्चत्वं மரணத்தை
गते तु அடைந்ததும்
वालिजेन வாஸிபனுண்டான
दुःखेन துக்கத்தினாலேயே

पीडिता வருந்தினவளாய்
शोककर्षिता துக்கத்து இளைத்திருக்
तारा अपि தரையாய் [இற
च தகஷணமே
न भविष्यति பிழைத்திருக்கமாட்டாள்.

मातापित्रोर्विनाशेन सुग्रीवव्यसनेन च । कुमारोऽप्यङ्गदः कस्माद्धारयिष्यति जीवितम् ॥

मातापित्रोः "தாய்தந்தையர்களின்
विनाशेन மரணத்தாலும்
सुग्रीव-) சுக்ரீவனுடைய
व्यसनेन च) வயஸனத்தாலும்

कुमारः வாஸிபனு
अङ्गदः अपि அங்கதனும்
कस्माद् எவ்வாறு
जीवितं உயிரை
धारयिष्यति தரித்திருப்பான் ?

भर्तृजेन तु शोकेन ह्यभिभूता वनौकसः । शिरांस्यभिहनिष्यन्ति तलैर्मुष्टिभिरेव च ॥

भर्तृजेन "தலைவனு ஹண்டான
 शोकेन துக்கத்தால்
 अभिमू०: வருத்தமடைந்தவர்க
 னாக
 वनौकसः வானரர்கள்
 तु இதுவியித்தமாய்

सलः च உள்ளவகைகளாலும்
 मुष्टिभिः एव கைமுத்திகளாலும்மே
 शिरांभिः தலைகளை
 अभिहनिष्यन्ति உடைத்துக்கொள்ளப்
 पोக்கிறார்கள் ;
 हि திச்சயம்.

सान्त्वेनानुप्रदानेन मानेन च यशस्विना । लालिताः कपिराजेन प्राणांस्यक्ष्यन्ति वानराः ॥

यशस्विना "புகழானன
 कपिराजेन வானரவேந்தனும்
 सान्त्वेन இன்சொற் சொல்லதா
 னும்
 अनुप्रदानेन வேண்டியன கொடுப்ப
 தரலும்

मानेन च கிறப்புச் செய்வதாலும்
 लालिताः பரபட்டப்பட்டவர்க
 னான
 वानराः வானரர்கள்
 प्राणान् பரணைகளை
 लक्ष्यन्ति விடப்போகிறார்கள்.

न वनेषु न शैलेषु न निरोधेषु वा पुनः । कीडामनुभविष्यन्ति समेत्य कपिकुञ्जराः ॥

कपिकुञ्जराः "வானரவீரர்கள்
 पुनः மறுபடி
 समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து
 निरोधेषु வீடுகள் நெருங்கின
 இடங்களில்
 कीडां விளையாட்டை

न वनु- } அனுபவிக்கப் போகிற
 भविष्यन्ति } திங்கை,
 वनेषु காடுகளிலும்
 न இங்கை,
 शैलेषु वा மலைகளிலும்
 न இங்கை.

सपुत्रदाराः सामात्या भर्तृव्यसनपीडिताः । शैलाग्रैर्भ्यः पतिष्यन्ति समेत्य विषमेषु च ॥

सामात्याः च "குடும்பிகள் எல்லோரு
 सपुत्रदाराः புத்திரர்கள் மனைவிமார்க
 னோடு கூடினவர்களாய்
 भर्तृव्यसन- } தலைவனுக்கு சேர்ந்த
 पीडिताः } துக்கத்தால் வருந்தி
 னவர்களாய்

समेत्य ஒன்று சேர்ந்து
 शैलाग्रैर्भ्यः மலைபுனாச்சிகள் விருந்து
 विषमेषु மேடுபள்ளமாகிய
 இடங்களில்
 पतिष्यन्ति விழுந்து காதமையப்
 போகிறார்கள்.

विषमुद्धन्धनं वापि प्रवेशं ज्वलनस्य वा । उपवासमथो शस्त्रं पचरिष्यन्ति वानराः ॥

अथो "இப்படியில்லாத
 பசுநத்தில்
 विषं நஞ்சுண்ணல்
 उद्ध्वंसनं கருக்கிட்டுக்கொள்ளல்
 उपवासं உபவாஸமிருத்தல்
 ज्वलनस्य நெருப்பிற்கு

प्रवेशं अथி உள்ளாதல்
 शस्त्रं ஆயுதத்தால் மரித்தல்
 वा இவைகளில் ஏதேனும்
 மொன்றை
 वानराः வானரர்கள்
 पचरिष्यन्ति செய்யப்போகிறார்கள்.

उपविष्टस्य वा सम्यग्विद्धिनीं साधयिष्यतः । शरीरं भक्षयिष्यन्ति वायसाः श्वापदानि च ॥

वा	"அல்லது	शरीरं	சரீரத்தை
विद्धिनीं	தேகத்தை	वायसाः	நாகங்களும்
साधयिष्यतः	ஒழிக்க விரும்பும்	श्वपदानि च	மாம்சம் தின்னும்
सम्यक्	கிரமப்படி		விஷங்குகளும்
उपविष्टस्य	பரையோபவேசமானதை		தின்னப்போகின்றன.
	என்னுடைய		

इदं महर्षिभिर्दृष्टं निर्याणपिति मे मतिः ॥ ४४ ॥

इदं महर्षिभिः	"இது மஹர்ஷிகளால்	इति	என்பது
दृष्टं	ஸம்மதிக்கப்பட்ட	मे	எனக்கு
निर्याणं	உயிர்போக்கும் வழி	मतिः	தெரிந்த சங்கதி.

अपः सम्यक् प्रवेक्ष्यामि न चेत्पश्यामि जानकीम् ॥ ४५ ॥

जानकी	"ஜானகியை	सम्यक्	தெளரவமாப்
पश्यामि न	காணவில்லை	अपः	சுவத்தின்
चेत्	என்றே பசுதத்தில்	प्रवेक्ष्यामि	விழுந்தவிடுவேன்.

सुजातमूला सुभगा कीर्तिमाला यशस्विनी । शमप्रा चिररात्रीयं मम सीतापश्यतः ॥

सुजातमूला	"மக்களமான ஆரம்ப	इयं	இந்த
	முடையதும்	चिररात्री	நெடுராத்திரி
सुभगा	அழகியதும்	सीतां	வீரையை
कीर्तिमाला	அனுகூலங்கள் தொடர்ந்	अपश्यतः	காணாத
	தியாயுண்டானதும்	मम	எனக்கு
यशस्विनी	புகழ்பெற்றதுமான	शमप्रा	பாழாயிற்று.

तापसो वा भविष्यामि नियतो वृक्षमूलिकः ॥ ४७ ॥

नियतः	"ஐம்பொருள்களையுடக்கி	तापसः वा	ஸன்ஸாஸ்யாவாவது
वृक्षमूलिकः	விருகதத்தினடியில்	भविष्यामि	ஆடுவேன்.
	காலம் கழிக்கும்		

नेतः प्रतिगमिष्यामि तामदृष्ट्वाऽसितेक्षणाम् ॥ ४८ ॥

असितेक्षणां	"கருங்கண்ணனான	इतः	இதிலிருந்து
तां	ஆவளை	न प्रति-	திருப்பிப்போக
अदृष्ट्वा	காணாமல்	गमिष्यामि)	மாட்டேன்.

यदीतः प्रतिगच्छामि सीतामनधिगम्य ताम् । अद्भुतः सह तैः सर्वैर्वा नरैर्न भविष्यति ॥

तां	"அந்த	तैः	அந்த
सीतां	வீரையை	सर्वैः	எல்லா
अनधिगम्य	கண்டுபிடிக்காமல்	वा नरैः सह	வானரர்களோடுகூட
इतः	இங்கிருந்து	अद्भुतः	அநாதன்
प्रतिगच्छामि	திருப்பிப் போடுவேன்	न भविष्यति	உயிருடன் இருக்கப்
यदि	ஆகில்		போகிறதில்லை.

विनाशे बहवो दोषा जीवन् प्राप्नोति भद्रकम् । तस्मान् प्राणान्धरिष्यामि ध्रुवो जीवितसङ्गमः॥

विनाशे "உயிரை மாய்த்துக்கொள்
दोषा: தோஷங்கள் [வதில்
बहव: அனேகங்கள் ;
जीवन् பிழைத்திருப்பவன்
भद्रकं நன்மைகை
प्राप्नोति அடைகிறான் ;

जीवितसङ्गमः உயிருடன் இருப்பவன்
ध्रुवः நிச்சயம் ; [ஸர்கமுறல்
तस्मान् ஆதலால்
प्राणान् உயிரை
घरिष्यामि வைத்துக்கொண்டிருக்கப்போகிறேன்."

एवं बहुविधं दुःखं मनसा धारयन् मुहुः । नाध्यगच्छत्तदा पारं शोकस्य कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः கபிகுஞ்சரர்
दुःखं கஷ்டத்தை
एवं மேற்சொல்லியவாறு
बहुविधं பலவிதமாய்
मुहुः மாறி மாறி

मनसा மனதால்
धारयन् நீனைக்கின்றவராய்
तदा இருந்தும்
शोकस्य पारं கவலையின் முடிவை
न अध्यगच्छत् பெறவில்லை.

रावणं वा वधिष्यामि दशग्रीवं महाबलम् ॥ ५२ ॥

रामपत्नीं हता येन प्रत्याचीर्णं भविष्यति ॥ ५३ ॥

हता "அபகரிக்கப்பட்ட
रामपत्नी ஸ்ரீராமபத்னி
वा எப்படியாவது திருக்கட்
महाबलं மஹாபலவானான் [டும் ;
दशग्रीवं दசகிரீவனான்
रावणं ராவணனை

वधिष्यामि கொன்றுவிடப் போகிறேன் ;
येन அப்படிச் செய்வதனால்
प्रत्याचीर्णं பணை தீர்த்துக்கொண்டதாக
भविष्यति ஆகப்போகிறது.

अथर्वेन समुत्क्षिप्य उपर्युपरि सागरम् । रामायोपहरिष्यामि पशुं पशुपतेरिव ॥ ५४ ॥

अथवा அல்லது
एन இவனை
सागरं उपर्युपरि சுமுத்திரத்தின் மீது
समुत्क्षिप्य கைவிலேந்திக்கொண்டு போய்

पशुं பசுவை
पशुपतेः பசுவின் சொந்தக்கார
इव போல [னுக்கு
रामाय ஸ்ரீராமனுக்கு
उपहरिष्यामि ஒப்புவித்துவிடுகிறேன் "

इति चिन्तां समापन्नः सीतामनधिगम्य ताम् । ध्यानशोकपरीतात्मा चिन्तयामास वानरः ॥

तां அந்த
सीतां விலைதகையப்பற்றி
अनधिगम्य ஒன்றும் தெரியாமல்
चिन्तां பெரும் கிசாரத்தை
समापन्नः அடைந்தவராய்

ध्यानशोकः } மனதால் உற்றுணர்ந்து
परीतात्मा } சோகத்தால் வயர்ப்பத
மான மனத்தராய்
वानरः வானரர்
इति இன்னும் இப்படி
चिन्तयामास ஆலோசித்தார் :—

यावत् सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम् । तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनः पुनः ॥

रामपत्नी	"ஸ்ரீராமருகைய பத்னியாகிய	तावत्	அதுவரையில்
यशस्विनी	புகழ்ப்படைத்த	एतां	இந்த
सीतां	விலைதையை	लङ्कां पुरीं	லங்காபுரியை
यावत्	எப்பொழுது	पुनः पुनः	மீட்டும் மீட்டும்
पश्यामि	காண்கிறேனே	विचिनोमि हि	தேடிக்கொண்டே விரும்பேன்.

संपातिवचनाच्चापि रामं यथानयाम्यहम् । अपश्यन् राघवो भार्यां निर्दहेन् सर्वानरान् ॥

संपातिवचनात्	"ஸம்பாதி வார்த்தையை	राघवः	ஸ்ரீராமர்
हह	இஹு [கொண்டு	भार्या	பரணியை
रामं अपि	ஸ்ரீராமனையும்	अपश्यन्	காணுகவராய்
अहं	நான்	सर्वानरान् च	வானரர்கள் எல்லோரையும்
आनयामि यदि	அகழ்த்தவர்திருப்பே னில்	निर्दहेत्	கொளுத்திக்இவார்.

इहैव नियताहारो वत्स्यामि नियतेन्द्रियः । न मत्कृते विनश्येयुः सर्वे ते नरवानराः ॥

नियताहारः	"உணவைச் கருக்கி	नरवानराः	மனிதர்கள், வானரர்கள்
नियतेन्द्रियः	ஐம்பொறிகளையுமடக்கி	सर्वे	எல்லோரும் [ஆகிய
हह एव	இக்கேடு [யவனாய்	मत्कृते	என் கீழ்த்தமாய்
वत्स्यामि	வாஸமாடுகின்றாவிடப்	न विनश्येयुः	நாமடைவாதிருப்பார் கள்.
ते	அந்த [போகிறேன்;		

अशोकवनिका चेयं दृश्यते या महाद्रुमा । इमामधिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥

इयं	"இதோ	या च	எதனோ அது
महाद्रुमा	பெரிய மாக்களையுடைய	इयं	இது;
अशोकवनिका	அசோகவனம் [தாய்	हि	கூலதாவ
दृश्यते	தென்படுகிறது;	इमां	இதை
मया	என்னால்	अधिगमिष्यामि	புகுந்து சூராய் போகிறேன்.
न विचिता	தேடப்படாதது		

वमुन रुद्रांस्तथादित्यानश्विनौ मरुतोऽपि च । नमस्कृत्वा गमिष्यामि रक्षसां शोकवर्धनः ॥

वमुन	"எட்டு வணுக்களையும்	मरुतः	எழு மருத்தர்களையும்
रुद्रान्	பதினோரு ருத்ரர்களையும்	नमस्कृत्वा	காண்கரித்தவிட்டு
तथा	அப்படியே	च	மின்னர்
आदित्यान्	பன்னிரண்டு ஆதித்யர் களையும்	रक्षसां	ரக்ஷசர்களுக்கு
अश्विनौ अपि	அகவினிதவர்களையும்	शोकवर्धनः	தன்பம் செப்பவனாக
		गमिष्यामि	புகப்படுகிறேன்.

जित्वा तु राक्षसान सर्वांनिष्वाकुकुलनन्दिनाम् ।
संपदास्यामि रामाय यथा सिद्धिं तपस्विने

तु
 सर्वाङ्ग
 राक्षसान्
 जिघा
 इक्ष्वाकुल-
 नन्दिनी

எப்படியாவது
 எல்லா
 ராக்கூஸர்களை யும்
 வென்று
 இக்ஷ்வாகுல
 நந்தினிய

रामाय
 तस्मिन्
 सिद्धि
 यथा
 समुद्रात्मानि

ஸ்ரீராமருக்கு,
 நற்றவும் புரிபவனுக்கு
 பேற்றை
 போல்,
 கொண்டுபோய்க் கொ
 டுக்கப்போகிறேன்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावग्रथितेन्द्रियः ।

मारुतात्मजः
 महातेजाः
 हनुमान्
 इव
 मुहूर्त
 ध्यात्वा

வாயுகுமாரரான
 மஹாதேஜன்வியான
 ஹனுமார்
 மேற்கொவ்ளிய ப்ரகாரம்
 ஸ்வஸ்பகாலம்
 மனந்தைச் செலுத்தி

उदतिष्ठन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

सः
 चिन्ताव-
 ग्रथितेन्द्रियः
 उदतिष्ठन्

அவர்
 கவலையாகும் கயிற்றின்
 முடிச்சுகள் சுற்று
 தளர்ந்த புலன்களை
 யுடையவராய்
 உயர்வெழும்பினார்.

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ ६३ ॥

सलक्ष्मणाय
 रामाय
 नमः अस्तु
 तस्यै
 जनकात्मजायै
 देव्यै च

ஸ்ரீலக்ஷ்மணரோடு கூடிய
 ஸ்ரீராமருக்கு
 நமஸ்காரம்.
 அந்த
 ஜனகர் திருமகனான
 தேவிக்கும்

नमः अस्तु
 रुद्रेन्द्रयमा-
 निलेभ्यः
 चन्द्रार्क-
 मरुद्गणेभ्यः
 नमः अस्तु

நமஸ்காரம்.
 ருத்திரன், இந்திரன்,
 யமன், வாயு இவர்க
 ளுக்கும்
 சந்திரன், சூரியன், மரு
 த்து கணங்களுக்கும்
 நமஸ்காரம்.

स तेभ्यस्तु नमस्कृत्य सुग्रीवाय च पारुतिः । दिशः सर्वाः समालोचय ह्यशोकवनिकां प्रति ॥

स गत्वा मनसा पूर्वमशोकवनिकां शुभाम् । उत्तरं चिन्तयासास वानरो मारुतात्मजः ॥

सः पारुतिः
 तेभ्यः तु
 सुग्रीवाय च
 नमस्कृत्य
 अशोक-
 वनिकां प्रति
 सर्वाः दिशः हि
 समालोचय

அந்த மாருதி
 அவர்களுக்கும்
 ஸுக்ரீவருக்கும்
 நமஸ்கரித்து
 அசோகவனத்தைச்
 குறித்து
 எல்லா மூர்க்கள்களையும்
 உற்றுநோக்கி

सः नारुतात्मजः
 वानरः
 अशोकवनिकां
 शुभां
 पूर्व
 मनसा गत्वा
 उत्तरं
 चिन्तयासास

அந்த வாயுகுமாரரான
 வானர்
 அசோகவனத்தை
 காரியசித்தி பெறக்கூடிய
 முதலில் [இடமாக
 எண்ணி
 மேற்கொய்வெண்டியதை
 ஆலோசனை செய்தார்.

ध्रुवं तु रक्षोवहुला भविष्यति वनाकुला ।

सर्वसंस्कार-
संस्कृता

वनाकुला
 रक्षोवहुला

"சகல அலங்காரங்களா
 ளும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டதும்
 மரக்களாடர்ந்துவந்தும்
 ராக்கூஸர்கள் நிறைந்
 ததுமான

अशोकवनिका चिन्त्या सर्वसंस्कारसंस्कृता ॥

अशोकवनिका
 तु
 ध्रुवं
 चिन्त्या
 भविष्यति

அசோகவனம்
 உடனே
 அவசியம்
 புகுந்து தேடித்திரிய
 வேண்டியதாய்
 இருக்கிறது.

रक्षिणश्चात्र विहिता नूनं रक्षन्ति पादपान । भगवानपि गवांश्चा नातिशोभं प्रवर्ति वै ॥

अत्र	“ இங்கு	रक्षन्ति	பாதுகாக்கின்றனர் கன் ;
नूनं	இப்பொழுது	गवां मा	வாயு
रक्षिणः च	காவலாளர்களும்	भगवान् अपि	பகவானும்
विहिताः	அங்கங்கு வைக்கப்பட்ட	नातिशोभं वै	கனகாம்பு உண்டாகாதபடி.
पादपान्	மரக்களை [வர்களால்]	प्रवर्ति	விசைகொள்.

संक्षिप्तोऽयं मयात्मा च रामार्थे रावणस्य च ; सिद्धि मे संविधा सन्ति देवाः सर्पिगणास्त्रिवह ॥

मया	“ எனனால்	इह	இவ்வியலத்தில்
अयं आत्मा	இந்த சரீரம்	सर्पिगणाः	சீபர்களாகக்கொடுக்கப்பட்ட
रामार्थे च	ராமர் கார்வத்திற்காகவும்	देवाः तु	தேவர்களும்
रावणस्य च	காவலனுடையதற்கும்	मे	எனக்கு
संक्षिप्तः	கன்குறு சுருக்கிக் கொள்ளப்பட்டது ;	सिद्धि	சித்தியை
		संविधासन्ति	அளித்தது என்கிறீர்கள்.

ब्रह्मा स्वयंभूर्भगवान्देवाश्चैव दिशन्तु मे । सिद्धिर्मायिश्च वायुश्च पुरुहूतश्च वज्रभृन् ॥ ६९ ॥

स्वयंभूः	“ஸ்வயம்புவரன்	वायुः च	வாயுவும்
ब्रह्मा	பிரம்மம்	वज्रभृन्	வஜ்ராயதம் தரித்த
भगवान् च	பகவானும்	पुरुहुतः	தூந்திரரும்
एव	மற்றுள்ள	सिद्धि	காசியளித்தியை
देवाः च	தேவர்களும்	मे	எனக்கு
अग्निः च	அக்னியும்	दिशन्तु	அளிக்கவேண்டும்.

वरुणः पाशहस्तश्च सोमादित्यौ तथैव च । अश्विनौ च महात्मानौ मरुतः सर्वे एव च ॥
सिद्धि सर्वाणि भूतानि भूतानां चैव यः प्रभुः । दास्यन्ति मम ये चान्ये हृदयाः पथि गोचराः॥

पाशहस्तः	“ பாசமேந்திய கையுடைய	सर्वाणि	சர்கா
वरुणः च	வருணரும்	भूतानि	பூதங்களும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	अन्ये	பற்ற
सोमादित्यौ च	சந்திர சூர்யர்களும்	अदृष्टाः	மனத்திற்கெட்டாத
महात्मानौ	பெரிய	पथि	வழியிலிருக்கிற
अश्विनौ च	அர்வினீ தேவர்களும்	गोचराः	தெய்வக்கள்
मरुतः च	மருத்துக்களும்	ये च	அவர்களும் அவர்களும்
सर्वे एव	சர்வரும்	मम	எனக்கு
भूतानां एव	பூதங்களுக்கெல்லாம்	सिद्धि	சித்தியை
प्रभुः	பிரபு	दि	பூத்தியால்
यः च	ஏவரோ அவரும்	दास्यन्ति	அளிக்கவேண்டும்.

तदुन्नसं पाण्डुरदन्तमग्रं शुचिस्मितं पञ्चशङ्खोच्चनम् ।

द्रक्ष्ये तदार्यावदनं कदा न्वहं प्रसन्नताराधिपतुल्यदर्शनम्

॥ ७२ ॥

तत्	ஆகையால்	प्रसन्नताराधिप-	தென்கீர்த சந்திரனுக்கு
उच्चरं	உயர்ந்த முக்கும்	तुल्यदर्शने	திகரான தர்சனமுடை
पाण्डुरदन्तं	வெண்பல்லும்		யதுமான
ह्युचिस्मिन्	அழகான புன்சிரிப்பும்	तत्	அந்த
	கடியதும்	आर्यावदनं	உத்தமியின் திரு
अवर्णं	ஆரோக்கியமுள்ளதா		முகத்தை
	பிருக்கிற	अहं	நான்
पञ्चलाश-	தாமரை இசழ்போன்ற	कदा नु	எப்போதுதான்
लोचनं	சண்களையுடையதும்	इदमे	காண்பேன்.

धुद्रेण पापेन नृशंसकर्मणा सुदारुणालङ्कृतवेषधारिणा ।

बलाभिभूता ह्यबला तपस्विनी कथं नु मे दृष्टिपथेऽय सा भवेत् ॥ ७३ ॥

सुदारुणा-	“கோரமாகிய அவக்கா	अबला	பெண்பாலான
लङ्कृता-	ரங்களையணிந்த வேஷ	तपस्विनी	தபஸ்வினியான
वेषधारिणा	முடையவனும்	सा	அவள்
धुद्रेण	அற்பனும்	अथ	இப்பொழுது
नृशंसकर्मणा	கொடிய செயலுள்ளவனு	कथं नु	எப்படித்தான்
पापेन हि	பாபியாலேயே [மரண	मे	எனது
बलाभिभूता	வலிந்து கவர்ந்து	इष्टिपथे भवेत्	கட்புலனுருவன்.”
	கொண்டுரைப்பட்ட		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

आदितः श्लोकाः 12533

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 743

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம். ॥ १४ ॥

अशोकवनान्वेपणम्—அசோகவனத்தில் தேதேயம்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा मनसा चाधिगम्य ताम् । अवपुता महातेजाः प्राकारं तस्य वैष्मनः ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	मनसा अधिगम्य	மனசால் தியானித்து
सः	அவர்	च	உடனே
मुहूर्तं	ஸ்வஸ்பகாலம்	तस्य	அவனுடைய
इव	மேற்சொல்லியவிதம்	वैष्मनः	மாணிக்கயின்
ध्यात्वा	மனதைச் செலுத்தி	प्राकारं	மதிற்கவரை
तां	அவளை	अवपुतः	மேலெழும்பித் தாவினார்.

स तु संहृष्टसर्वाङ्गः प्राकारस्यो महाकपिः । पुष्पितायान् वसन्तादौ ददर्श विविधान् द्रुमान् ॥

सालानशोकान् भव्यांश्च चम्पकांश्च सुपुष्पितान् । उदालकाश्चगवृक्षांश्चूतान् कपिसुखानपि ॥

संहृष्टसर्वाङ्गः	(பெரும்பேறு பெறவே	प्राकारस्यः	மதிற்கவரின்மேல் நின்ற
	னென்ற உம்பிக்கையால்)	सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி
	உற்சாகம்கொண்ட ஸர்வ அ	वसन्तादौ	வசந்தருதுவின் ஆதியில்
	வயவங்களைபுமுடையவராய்	पुष्पितायान्	தலைநிறைப்ப பூத்திருந்த

विविधान्	பலவிதமான
सालान् तु	ஆச்சாமரங்களையும்
भक्ष्यान्	மிகக் அழகான
अशोकान् च	அசோக விருகதங்களையும்
सुपुष्पितान्	அழகாய்ப் பூத்திருக்கிற
चम्पकान् च	சண்பகங்களையும்

उल्लोकान्	கர்ணிகார விருகதங்க ளையும்
नागवृक्षान्	நாக விருகதங்களையும்
चूतान्	மாமரங்களையும்
कपिसुखान्	கபிமுகமென்ற
हृमान् कपि	மரங்களையும்
ददर्श	கண்டார்.

अथाश्रवणसञ्छन्नां लताशतसमावृताम् । ज्यामुक्त इव नाराचः पुष्पे वृक्षवाटिकाम् ॥

आश्रवणसञ्छन्नां	மாஞ்சோலைகளடர்ந்த
लताशत-	தூர்
समावृताम् }	பற்பல செடிகள்
वृक्षवाटिकां	சூழ்ந்த துமான விருகதத்தோட்டத்தில்

अथ	இப்போது
ज्यामुक्तः	நாணிவிருந்து இழுத்து விடப்பட்ட
नाराचः इव	நாராகபாணம்போல்
पुष्पे	பாய்த்தார்.

स मविश्य विचित्रां तां विहगैरभिनादिताम् । राजनैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतां वृताम् ॥
विहगैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । उदितादित्यमङ्काशां ददर्श हनुमान कपिः ॥
वृतां नानाविधैर्वृक्षैः पुष्पापमफलोपगैः । कोकिलैर्मृङ्गराजेश्च मत्तैर्नित्यनिषेविताम् ॥ ७ ॥
महृष्टमनुजे काले मृगपक्षिसमाकुले । मत्तवर्हिणसङ्घघृष्टां नानाद्विजगणायुताम् ॥ ८ ॥

सः	அந்த
कपिः	காசிராசன்
हनुमान्	ஹனுமான்
तां मविश्य	அதில் நுழைந்து
विहगीः	பறவைகளால்
अभिनादितां	ஒலிக்கப்பட்டதும்
उदितादित्य-	உதயமான சூரியனுக்கு
मङ्काशां }	நிகரானதும்
राजनैः	கொள்ளியமறும்
काञ्चनैः	பொன்மயமுமான
पादपैः	விருகதங்களால்
विचित्रां च	சித்திரவேலைகள் செய்யப்பட்டதும்
विहगीः	பகறிகளாலும்
मृगसङ्घः च	மான் கூட்டங்களாலும்
मत्तैः एव	எல்லா பக்கங்களிலும்
वृतां	நிறைந்ததும்
विचित्रां	வினோதமான
चित्रकाननां	அழகான சிது வேலைக ளுடன் கூடியதும்

पुष्पापम-	புஷ்பங்களுடன் பழங்க
फलोपगैः }	ளுடன் கூடிய
नानाविधैः	பலவிதங்களால்
वृक्षैः वृतां	மரங்களால் மிகுந்ததும்
मत्तैः	நன்கு மதித்த
कोकिलैः	குயில்களாலும்
मृङ्गराजैः च	வண்டுகளாலும்
नित्यनिषेवितां	எப்பொழுதும் நிறைந் திருக்கிறதும்
मत्तवर्हिण-	கொழுத்த மயில்களின்
सङ्घघृष्टः }	ஒலியுடன் கூடியதும்
नानाद्विज-	பற்பல பகிக்கூட்டங்க
गणायुताम् }	ளுடன் கூடியதுமான
तां	அதனுள் (தோட்டத்தி லுள்)
महृष्टमनुजे	நுணங்களுக்கு இனிய
मृगपक्षि-	மிருகங்களும் பகறிகளும்
समाकुले }	கனித்தும் குதிக்கும்
काले	காலத்தில்
ददर्श	புழுந்து பார்த்தார்.

मार्गमाणो वरारोहां राजपुत्रीमनिन्दिताम् । सुखमसुप्तान् विहगान् बोधयामास वानरः ॥

अनिन्दितां குற்றம் ஒன்றும்
 இல்லாத

वरारोहां மிக அழகுற்ற
राजपुत्रीं ராஜகுமாரத்தியை
मार्गमाणः தேடும்

वानरः வானரர்
सुखमसुप्तान् நகமாக நித்திரை செய்
 துகொண்டிருக்கிற

विहगान् பக்திகளை
बोधयामास துயிலெழுச் செய்தார்.

उत्पत्तिर्द्दिजगणैः पक्षैः सालाः समाहताः ।

उत्पत्तिः மெலெழுந்து பறக்கும்
द्दिजगणैः பறவைக்கூட்டங்களால்
पक्षैः கிறகுகளைக்கொண்டு
समाहताः மோதியலைக்கப்பட்ட
सालाः மாங்கள்

अनेकवर्णा विविधा सुसुचुः पुष्पवृष्टयः ॥

विविधाः பலவித
अनेकवर्णाः அநேக வர்ணங்க
 ளுடைய
पुष्पवृष्टयः புஷ்ப வர்ஷங்களை
सुसुचुः சொரிந்தன.

पुष्पावकीर्णः शुशुभे हनुमान् मारुतात्मजः ।

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
हनुमान् துறனுமார்
पुष्पावकीर्णः புஷ்பங்களால் மூடிண்ட
 வராய்
अशोक- அசோகவனத்தின்
वनिकामध्ये மத்தியில்

अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ॥

पुष्पमयः மலர்களினாலே
 அமைக்கப்பட்ட
गिरिः ஒரு பர்வதம்
यथा போல்
शुशुभे விளங்கினார்.

दिशः सर्वाः प्रधावन्तं वृक्षपण्डगतं कपिम् ।

वृक्षपण्डगतं மாக்களினிடையில்
सर्वाः எல்லா [துழைந்த
दिशः திக்குகளிலும்
प्रधावन्तं பாய்ந்து ஓடுகின்ற
कपि வானரரை

दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि वसन्त इति मेनिरे ॥

दृष्ट्वा பார்த்து
सर्वाणि எல்லா
भूतानि ஜந்துக்களும்
वसन्तः इति வசந்தன் என்றே
मेनिरे எண்ணின.

वृक्षेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णा पृथग्विधैः । राज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ॥ १३ ॥

तस्य அங்கு
वृक्षेभ्यः மாக்களினின்று
पतितैः உதிர்ந்த
पृथग्विधैः பலவிதங்களான
पुष्पैः மலர்களால்

अवकीर्णा முடப்பெற்ற
वसुधा ஸ்தலம்
विभूषिता சிங்காரிக்கப்பட்ட
प्रमदा इव அழகிய இளம் பெண்
राज விளங்கிற்று. [போல்

तरस्विना ते तरवस्तरसाऽभिप्रकम्पिताः । कुसुमानि विचित्राणि ससृजुः कपिना तदा ॥

तदा அப்பொழுது
तरस्विना வலிய
कपिना வானரரால்
तरता வேகத்தோடு

अभिप्रकम्पिताः நன்கு குலுக்கப்பட்ட
ते तरवः அம்மாங்கள்
विचित्राणि பலவிதமான
कुसुमानि ससृजुः புஷ்பங்களை உதிர்ந்தன.

निर्भूतपत्रशिखराः शीर्णपुष्पकलद्रुमाः । निक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्ता इव पराजिताः ॥ १५ ॥

निர்भूதபத்ர- } இலைகளும், தாவிடுகளு
शिखराः } மிலவாத

शीर्णपुष्प- } புஷ்பங்களும், பழங்கள்
कलद्रुमाः } குறும் சிதறிய மரங்கள்

निक्षिप्त- } ஆடையாபரணங்க
वस्त्राभरणाः } னையும் வைத்து

पराजिताः } தோற்றுப்போனவர்களால்
धूर्तः } மந்தரட்டக்காரர்கள் [ஊ
इव } போலிருந்தன.

विहङ्गसङ्घैर्हीनास्ते स्कन्धमात्राश्रया द्रुमाः । बभूवुरगमाः सर्वे पारुतेनेव निर्भूताः ॥ १६ ॥

ते द्रुमाः } அந்த மரங்கள்
सर्वे } எல்லாம்

मारुतेन } புயற்காற்றினால்

निर्भूताः इव } தரமடைந்தவைகள்
போல்

विहङ्गसङ्घैः } பறவைக்கூட்டங்களால்

हीनाः } பிரிந்தவைகளால்

स्कन्धमात्राश्रयाः } தாய்மரம் மாதிரி
உடையவைகளால்

अगमाः } தங்க இடமில்லாதவை
களால்

बभूवुः } ஆயின.

निर्भूतकेशी युवतिर्यथा मृदितवर्णका । निष्पीतशुभदन्तोष्ठा नखैर्दन्तैश्च विक्षता ॥ १७ ॥

तथा लाङ्गूलहस्तैश्च चरणाभ्यां च मर्दिता । बभूवाशोकवनिका प्रमथवरपादपा ॥ १८ ॥

निर्भूतकेशी } கூந்தல் கலைந்து

मृदितवर्णका } மூச்சுழிந்து

निष्पीतशुभ- } அதரபானத்தால் வெ
दन्तोष्ठा } ளுந்த தந்தகிணையும்
உடடுமுடையவளால்

नखैः } நகங்களாலும்

दन्तैः च } பற்களாலும்

विक्षता } குறி பதியப்பெற்ற

युवतिः } ஐரினம்பெண்

यथा तथा } எப்படிபோத அப்படி

लाङ्गूलहस्तैः च } காலினாலும் கைகளினால்

चरणाभ्यां च } கால்களினாலும் [ஆம்

मर्दिता } அடிபணி

प्रमथवरपादपा } முறிந்த சிறந்த மரக்கிணை

अशोकवनिका } அசோகவனம் [அண்டய

बभूव } ஆயிற்று.

महालतायां दामानि व्यथमत्तरसा कपिः । यथा प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः ॥

प्रावृषि } காந்தா லத்தின்

विन्ध्यस्य } விந்திய மலையினால்

मेघजालानि } மேகக்கூட்டகிணை

मारुतः } வாயு

यथा } போல

कपिः } வானார்

महालतायां } மெல்லிந்த காந்தாளின்

दामानि } மரக்கிணை

तरसा } தேசமாக

व्यथमत् } அந்தத்தின் கிணை.

म तत्र षणिभूमीश्च राजतीश्च मनोरमाः । तथा काञ्चनभूमीश्च ददर्श विचरन् कपिः ॥

वार्पीश्च विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा । महाहैमणिसोपानैरुपपञ्चास्ततस्ततः ॥ २१ ॥

मुक्तापवाल्सिकताः स्वादिकान्तरकुट्टिमाः । काञ्चनैस्तरुभिश्चित्रैस्तीरजैरुपशोभिताः ॥

फुल्लपद्मोत्पलवनाश्चक्रवाकोपकुजिताः । नत्पूद्गरुतसङ्घुष्टा हंससारसनादिताः ॥ २३ ॥

दीर्घाभिर्द्रुमयुक्ताभिः सरिद्रिश्च समन्ततः । अमृतोपमतोयाभिः शिवाभिरुपसंस्कृताः ॥

लताशतैरवतताः सन्तानकसमावृताः । नानामुलमावृतवनाः करवीरकृतान्तराः ॥ २५ ॥

तस विवरन्	அங்கு திரியும்
सः कविः	அந்த கவி
मनोरमाः	அழகிய
मणिभूमीः च	இரத்தினக்களிகழந்த கிடங்களையும்
राजनीः च	வெள் வீரிகளுநானை களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
काञ्चनभूमीः च	தங்கத்தினுலையத்த கிடங்களையும்
विविधाकराः	காநகரிக ஆராரமுடைய வைகளும்
परमवाणि	எல்லாவற்றிலும் மேன் மைவான நீரினால்
पूर्वाः	நிறைந்தனவும்
ततस्ततः	இடையிடையே
महाहैः	பிக மேன்மைபற்ற
मणिलोपानैः	நவமணிகளிகழந்த படிகளோடு
उपपन्नाः	கடினவைகளும்
मुकाप्रवाल- लिक्ताः }	முத்தும் பவளங்களுமே மணல்களாகவுடைய வைகளும்
स्फटिकान्तर- कुट्टिमाः }	ஸ்படிகமயமான மத்திய ப்ரதேசக்களையுடைய வைகளும்
तीरजैः	கரையோரங்களில் வளர்த்துள்ள
काञ्चनैः	தங்கத்தினுலையற்றப் பட்டு
चित्रैः	பல வர்ணங்கொண்ட
तस्मिन्	மரங்களால்

उपशोभिताः	அழகாய் விளங்குகிற வைகளான
पुष्पप्रोष- यनाः }	விகவித்த தரமரைகளும் நெய்தலும் நிறைந்த தூய்
चक्रशकोर- कुमिताः }	சக்கிரவாகப் பகழியின் து வனிகளுடையவைகளும்
मयूरहस्त- सर्पुष्टाः }	தத்பூஹப் பறவைகளின் ஒலி மிகுந்ததும்
हंससारस- नादिताः }	ஹம்ஸம், ஸாரஸம் முத லிய பகழிகளால் சப்திக் கப்பட்டதும்
अमृतोपम- लोषाभिः }	அமுதம் பேரன்ற நீர்களுடன்
दुमयुक्ताभिः	மரங்களடர்ந்து
दीर्घाभिः	நீண்டவைகளான
निवाभिः	பரிசுத்தமான
सरिजिः	ஆறுகளால்
समन्ततः	சுற்றிலும்
उपसंस्कृताः	ஒடும்படி செய்யப்பட்ட வைகளுமான
वापीः च	வாடிகளையும்,
लताश्रयैः	அநேக கொடிகளுடன்
अवतताः	நிறைந்தனவுமான
सन्तानक- समावृताः }	ஸந்தானக மரங்க ளடர்ந்த
कररीर- कृतान्तराः }	அலரிப் புஷ்பங்கள் வையக் கப்பட்ட இடையிடையே யேயுள்ளவைகளுமான
नानागुल्मा- वृन्वनाः }	அநேக புதர்களால் இ டையெனியில்லாமல் கு ழப்பட்ட கொடிகளோடும் கண்டார்.

ततोऽम्बुधरसङ्काशं पवृद्धशिखरं गिरिम् । विचित्रकूटं कूटैश्च सर्वतः परिवारितम् ॥ २६ ॥

शिलाशृङ्गैर्वृतं नानावृक्षैः समावृतम् । ददर्श हरिशार्दूलो रम्यं जगति पर्वतम् ॥ २७ ॥

ततः	அங்கே
अम्बुधरसङ्काशं	மேகத்திற்கு ஊமான மானதும்
पवृद्धशिखरं	உயர்ந்த கொடுமுடிகளை புடையதும்

विचित्रकूटं	அழகிய கொடுமுடிகளை புடையதும்
सर्वतः	காங்கு புறத்தும்
कूटैः च	சகலகிணை ஸ்தலங்களால்
परिवारितं	குழப்பட்டதும்

शिलापूर्वैः	கல் ஸீடுகளால்
भवतानि	தெருக்களில் தாம்
नानावृक्षैः	அநேகவித மரங்களி
समावृत्	சூழப்பட்டதாம் [சூல்
जगति	உலகில்

सर्व	மிக அழகாய்
पर्वत	மிக உணுக்களால் மூளார்ந்
गिरि	மலைமைய [ததுமான
हरिशदूकः	வாணரச்சேஷ்டர்
दर्श	கண்டார்,

ददर्श च नगाचस्मान्नीदी निपतितां कविः । अङ्गादिव समुत्पत्य प्रियस्य पतितां प्रियाम् ॥

कविः	வாணார்
तस्मात्	அந்த
नगात्	பர்வதத்திலிருந்து
निपतितां	விழுந்த
नदी	நதியை
प्रियस्य	நாயகனுடைய

अङ्गत्	மாடிவிழிந்து
समुत्पत्य	தூழிந்து
पतितां	வெளியில் போகிற
प्रियां	நாயகியை
इव	போல
इयमं च	கண்டார்,

जले निपतिताग्रैश्च पादपैरुपशोभिताम् । वार्यमाणामिव कुट्टां प्रपदां प्रियवन्धुभिः ॥

पुनरावृत्ततोयां च ददर्श स महाकविः । प्रसन्नामिव कान्तस्य कान्तां पुनरुपस्थिताम् ॥

च	அதுவும் தவிர
जले	இலத்தில்
निपतिताग्रैः	தனமுத்தூக் சாய்க்கத் றுணிதளைபுடைய
पादपैः	மரங்களினால்
पुनः	எதிர்த்து
आवृत्ततोयां च	திருபதி ஓடிய இளந்தை யுடைய நதியை,
प्रपदां	மதங்கொண்டு
कुट्टां	கிணமுற்றவனாய்
प्रियवन्धुभिः	இன்புடையதுக்களால்

वार्यमाणां	தகையப்பட்டவனாய்
प्रपदां	கொடும் தீக்கினவனாய்
पुनः	மறுபடியும்
कान्तस्य	நாயகனுடைய
उपस्थितां	பக்கமுக்குத் திரும்பிப் போகும்
कान्तां इव	நாயகியைப் போல்,
उपशोभितां इव	அழகாயிருப்பதாய்
सः	அந்த
महाकविः	மஹாகவி
ददर्श	எண்ணினார்,

तस्माद्दूरात् पश्चिन्यो नानाद्विजगणायुताः । ददर्श हरिशदूलो हनुमान् मारुतात्मजः ॥

कृत्रिमां दीधिकां चापि पूर्णां शीतेन वारिणा । मणिमवरमोपानां मुक्तासिकतशोभिताम् ॥

विविधैर्मृगतङ्कुंश्च विचित्रां चित्रकाननम् । प्रासादैः सुपहजिश्च निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

कान्तनैः कृत्रिमैश्चापि सर्वतः समलङ्कृताम् ॥ ३४ ॥

मारुतात्मजः	காயுதமானவனாகிய
हरिशदूलः	வாணரச்சேஷன்
हनुमान्	ஹனுமான்
तस्मात्	அதின்
अदूरात्	அருகில்
नानाद्विज-	பலவித பறவைகள்
गणायुताः }	கிணமுற்ற

पश्चिन्यः	திரைநா ஓடும் திணையால்
शीतेन वारिणा	சூலித்த இளந்திரும்
पूर्णां	தீகைந்த துமான
मणिवर- }	மணிமலமரண கிதந்த
सोपानां }	மாடி கருத்து
मुक्तासिक-	முத்துமணல்களால்
तशोभितां }	வெளிப்பெற்றதும்

विचित्रैः	பலவித	काननैः अपि	சோலைகளா லும்
सृगसङ्घैः च	மாணினங்களுடன்	सुमहसिः	மிகப் பெரிய
कृभिर्मां	கைவேளை யால்	कृषिमैः	கைவேளை யால்
	செய்யப்பட்ட		முடிவுபெற்ற
विचित्रां	விசித்திரமான	यास्यैः च	கொடியங்களா லும்
चित्तकाननां	சித்திரச் சோலைகளை	समेतः	சுற்றிலும்
	யுடையதும்	समसङ्कुतो च	அலக்கரிக்கப்பட்டது
विचकर्मणा	விசுவகர்மனும்	शीघ्रिकां च	நடைவாணியையும் [மான
निर्मितां	நிர்மிக்கப்பட்டதும்	वदन्	கண்டார்.

ये केचित्पादपास्तत्र पुष्पोपगफलोपगाः । सच्छत्राः सवितर्दीकाः सर्वे सौवर्णवेदिकाः ॥

तस	அங்கு	सच्छत्राः	மேல் கட்டுடன் கூடிய
पादपाः	மாக்கள்		வைகளாயும்
ये केचित्	எவை சில	सवितर्दीकाः	உயர்ந்த மேடைகளுடன்
	இருந்தனவோ		கூடியவைகளாயும்
सर्वे	அவை எல்லாம்	सौवर्णवेदिकाः	ஸ்வரண்மலமான படிக்க
पुष्पोपग- }	பூப்பங்கள் பழக்களு		கட்டுகளோடுகூடியவை
फलोपगाः }	டன் கூடியவைகளாயும்		களாயுமிருந்தன.

लतावितानैर्वहुभिः पर्णैश्च बहुभिर्हताम् । काञ्चनीं शिशुषामेकां ददर्श हनुमान् कपिः ॥
वृतां हेमपयीभिस्तु वेदिकाभिः समन्ततः ॥ ३६ ॥

कपिः	வானரரான	समन्ततः	நாற்புறமும்
हनुमान्	ஹனுமார்	हेमपयीभिः	பொன்மயமான
बहुभिः	அநேக	वेदिकाभिः	மேடைகளால்
लतावितानैः	கொடிகளின் சமூகங்க	वृतां	குழப்பட்டதுமான
बहुभिः	அநேக [ளாலும்	एकां काञ्चनीं	ஒரு பொன்மயமான
पर्णैः च	தாழைகளாலும்	शिशुषां तु	சிம்பா விருகத்ததை
वृतां	குழப்பட்டதும்	वदर्श	கண்டார்.

मोऽपश्यद्भूमिमागांश्च गर्तमभवणानि च ॥ ३७ ॥

सः	அவர்	भूमिमागान् च	வெறுமிடங்களை யும்
गर्तमभवणानि च	பள்ளத்தாக்குகளின்	अपश्यत्	பார்த்தார்.
	நீருற்றுகளையும்		

सुवर्णवृक्षानपरान् ददर्श गिरिसन्निभान् ॥ ३८ ॥

अपरान्	வேறு	सुवर्णवृक्षान्	பொன்மரங்களையும்
गिरिसन्निभान्	பர்வதங்களுக்கு நிகரான	वदर्श	பார்த்தார்.

तेषां द्रुमाणां पभया मेरोरिव महाकपिः । अवन्यत तदा वीरः काञ्चनोऽस्मीति वानरः ॥

வானர: வானரரரரர

वीर: வீரரரரர

महाकपि: மஹாகபி

तेषां द्रुमाणां அதது மரங்களின்

मेरो: इव மேருவின்னு பெரன்ற

प्रभया கவந்தியால்

काञ्चन: अस्मि 'கான்' பொன்னிறத்தன

इति என்று 'யிருக்கிறேன்'

तदा அப்பொழுது

अवन्यत எண்ணினார்.

तां काञ्चनैस्तरुणैर्मारुतेन च बीजिताम् । किङ्किणीशतनिर्घोषां दृष्ट्वा विस्मयमागमत् ॥

तां அதை (சிங்கபா
விருகத்ததை)

काञ्चनै: எவ்வண்ணமயமான

तरुणै: மரச்சீசாணைகளோடு

किङ्किणीशत- } அநேக சிறு சதங்கைக

निर्घोषां } ளின் கேரவும் மிகுந்து
வினக்குவதாயும்

मारुतेन கரயுகினால்

बीजितां च குளிர்த்து ககமாய்
விசப்பெற்றதாயும்

दृष्ट्वा கண்டு

विस्मयं விவப்பை

आगमत् அடைந்தார்.

स पुष्पितायां रुचिरां तरुणाङ्कुरपल्लवाम् । तामारुख महावेगः शिशुषां पर्णसंवृताम् ॥

इतो द्रक्ष्यामि वैदेहीं रामदर्शनलालसाम् । इतश्चेतश्च दुःस्वार्ता संपतन्ती यदृच्छया ॥

महावेग: மஹாவேகமுடைய

स: ஆவர்

पुष्पितायां தலையெல்லாம் பூத்தும்

रुचिरां அழகாயும்

तरुणाङ्कुर- } இளம் முளைகளையுடைய

पल्लवाम् } ளுளிர்களையுடையதாயும்

पर्णसंवृताम् இலைகள் செறிந்த

तां அந்த

शिशुषां சிங்கபாவிருகத்தின்

आरुख ஏறி

दुःस्वार्ता துக்கப்பட்டு வருத்தம்

इतः च எப்பொழுதும்

रामदर्शन- } ஸ்ரீராமர் தர்சனம் ஒரு

लालसां } கறியை விருப்பம்

यदृच्छया தத்தென்னம்

इतः च துங்கும்

संपतन्ती வருகும்

वैदेहीं வைதேவிகையை

इतः துங்கிருந்தே

द्रक्ष्यामि காணப்பெறலாம்.

अशोकवनिका चेयं दृढं रम्या दुरात्मनः । चन्दनैश्चम्पकैश्चापि वकुलैश्च विभूषिता ॥

दुरात्मनः துராத்மனின்

इयं இந்த

अशोकवनिका च அசோகவனமோ

चम्पकै: अपि சந்தனமரங்களாலும்

चम्पकै: च சண்பகமாக்களாலும்

वकुलै: च கருவமரங்களாலும்

विभूषिता அலங்கரிக்கப்பட்டு

दृढं மிக்க

रम्या மனோகரமாயிருக்கிறது.

इयं च नलिनी रम्या द्विजसङ्घनिषेविता । इमां सा राजवहिषी नूनमेप्यति जानकी ॥

इयं எதிரிவிருக்கிற

नलिनी च நாமலையோடையோ

द्विजसङ्घ- } பறவைகூட்டங்களால்

निषेविता } நிறைத்ததாயும்

रम्या மனோகரமாயிருக்கிறது.

राजवहिषी சாடிப்பட்டமறிகுதியான

सा जानकी அக்க ஜானகி

इमा இதற்கு

नून एप्यति வெகுவாய் வரலாம்.

सा रामा राजमहिषी राघवस्य प्रिया सती । वनसञ्चारकुशला नूनमेष्यति जानकी ॥

राजमहिषी } ராஜமஹிஷியும்
 வனசञ்चार- } வனவாச அனுபவ
 குசலா } முன்னவனும்
 ராமா } ஸர்வநிபுணபாணவனும்
 ராঘবस्य } ஸ்ரீராகவருடைய

सती } நிர்ஜோனாகதபாண
 प्रिया } செல்வதாரமுமான
 सा } அந்த
 जानकी } ஜானகி
 नूनं एष्यति } வெகுவாய் வரலாம்.

अथवा मृगशावाक्षी वनस्यास्य विचक्षणा । वनमेष्यति सार्वेद रामचिन्तानुकर्षिता ॥

मृगशावाक्षी } மாங்குட்டி கண்கள்
 } போன்ற கண்களையுடைய
 रामचिन्तानु- } ஸ்ரீராமனாலே சிந்தித்த
 कर्षिता } அதனுலேயே துணைத்த
 भस्य } இந்த [வளாய்
 वनस्य } வனவாசத்தை

विचक्षणा } நன்றாய் அறிந்தவளான
 सा भार्या } அந்த மாதுஸ்ரீ
 इह } இப்பொழுது
 वने } சோலைக்கு
 भयवा } ஒருக்கால்
 एष्यति } வரலாம்.

रामशोकाभिसन्तप्ता सा देवी वामलोचना । वनवासे रता नित्यमेष्यते वनचारिणी ॥

रामशोकाभि- } ஸ்ரீராமனோகத்தால்
 सन्तप्ता } வாடியவனும்
 वामलोचना } அழகிய கண்களை
 } புடையவனும்
 वनचारिणी } வனசாரியாயிருக்கிற

सा देवी } அந்த தேவி
 वनवासे } வனவாசத்தில்
 रता } பற்றுள்ளவளாய்
 नित्यं } தினந்தோறும்
 एष्यते } வரலாம்.

वनेचराणां सततं नूनं स्पृहयते वरा । रामस्य दयिता भार्या जनकस्य सुता सती ॥

सन्ध्याकालमनाः श्यामा ध्रुवमेष्यति जानकी । नदीं चेमां शिवजलां सन्ध्यायै वरवर्णिनी ॥

रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 सती } நிர்ஜோஷியான
 दयिता भार्या } அன்பான பத்தினியும்
 जनकस्य } ஜனகருடைய
 सुता } பெண்ணும்
 वरवर्णिनी } சிறந்த சிறமுடையவனும்
 श्यामा } இளம்பருவமுடையவ
 जानकी } ஜானகி என்ற [ருமான
 वरा } நல்லவர்
 सततं } எப்பொழுதும்

वनेचराणां } காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவை
 नूनं } நிகராமராய் [களித்ததில்
 स्पृहयते } இவ்வுட்ப்படுவான் ;
 व } அதற்கு
 सन्ध्याकालमनाः } ஸந்தியாகாலத்தை
 ध्रुवं } அவதியுமாய் [எண்ணி
 सन्ध्यायै } ஸந்தியாகாலத்தனம் செய்வ
 शिवजलां } நல்ல ஜலமுள்ள
 इमां नदीं } இந்த நதிக்கு
 एष्यति } வரலாம்.

तस्याश्वाप्यनुरूपेयमशोकवनिता शुभा । स्तुवायाः पार्थिवेन्द्रस्य पत्न्या रामस्य धीमतः ॥

धीमतः } புத்திமானான
 रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 पत्न्याः } பத்தினியும்
 पार्थिवेन्द्रस्य } பார்த்திவேந்திரருடைய
 स्तुवायाः } மருமகருமான

तस्याः पत्नि } அவனுக்கும்
 इह } இந்த
 शुभा } சுபமான
 भशोकवनिता } அசோகவனம்
 अनुस्वाय } ஏற்றதாயிருக்கிற தாய்.

यदि जीवति सा देवी ताराधिपनिभानना । आगमिष्यति साऽवश्यमिमां शिवजलां नदीम् ॥

தாசாதிப- நிபானநா } சா தேவி ஜீவதி யதி	“கந்திரனை நிகர்ந்த முடிமுடைய அந்த தேவி இனித்திருக்காநாகில்	சிவஜலா இமா நதி சா அவய அவத்ய ஆமபிவதி	கந்திரனை இலக்கைய இந்த நதிக்கு [கடைய அவள் அவத்யமாக வருவாள்.”
--	--	--	---

एवं तु मत्वा हनुमान् महात्मा प्रतीक्षमाणो मनुजेन्द्रपत्नीम् ।

अवेक्षमाणश्च ददर्श सर्वं सुषुप्तिपते पर्णघने निलीनः ॥ ५२ ॥

महत्मा हनुमान् तु एवं मत्वा मनुजेन्द्रपत्नीं प्रतीक्षमाणः	மஹாத்மாவான ஹனுமார் அச்சமயத்திஸ் எழுச்செல்லியவாறு எண்ணி மனிதச்சேஷ்டரின் பத்தினியை எதிர்பார்க்கிறவராய்	சுசுப்தி பர்ண நிலீன: அவ்ஷமாண: சர்வ ததர்ஸி	அழகாய் பூத்திருக்கிற இலைச்செதிலில் மறைத்துக்கொண்டு நிழலோக்கியவண்ணமாய் எல்லாவற்றையு பார்த்துக்கொண்ட ருந்தார்.
---	---	--	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

आदितः श्लोकाः 12585

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 795

पञ्चदशः सर्गः—பதினாந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १५ ॥

सीतादर्शनम्—சீதையைக் காணுதல்.

स वीक्षमाणस्तत्रस्थो मार्गमाणश्च मैथिलीम् । अवेक्षमाणश्च महीं सर्वां तामन्ववैक्षत ॥

सः तत्रस्थः वीक्षमाणः मैथिलीं मार्गमाणः च	அவர் அதிலிருந்தே கண்ணாய்ப் பார்த்துக் மைதிலியை [கொண்டு தேடிக்கொண்டும்	சர்வா மहीं அவ்ஷமாண: தா அந்வவீக்ஷத	எல்லா பூமிப்படயம் கிழிசெக்கப் பார்க்கி றவராயும் அந்த அசோகவனத்தை உத்தர போக்கினார். [யை
---	---	--	---

सन्तानकलताभिश्च पादपैरुपशोभिताम् । दिव्यगन्ध(सोपेतां सर्वतः समलङ्कृताम् ॥
तां स नन्दनसङ्काशां मृगपर्शभिरावृताम् । हर्म्यवासादसंवाधां कोकिलाकुलनिस्वनाम् ॥
काञ्चनोत्पलपद्माभिर्वापीभिरुपशोभिताम् । बहासनकुथोपेतां बहुभूमिगृहायुताम् ॥ ४ ॥
सर्वतुङ्गसुप्तै रम्यां फलवद्भिश्च पादपैः । पुष्पितानामशोकानां श्रिया सूर्योदयप्रभाम् ॥
प्रदीप्तामिव तत्रस्थो मारुतिः समुदैक्षत । निष्पत्रशाखां विहगैः क्रियमाणामिवासकृत् ॥
विनिष्पतद्भिः शतशश्चित्रैः पुष्पावतंसकैः । आमूलपुष्पनिचितैरशोकैः शोकनाशनैः ॥ ७ ॥
पुष्पभारातिभारैश्च स्पृशद्भिरिव मेदिनीम् । कर्णिकारैः कुसुमितैः किशुकैश्च सुषुप्तिवैः ॥

सन्नातकलताभिः கற்பகக்கொழுகளாலும்
 पादपैः च மாக்களாலும்
 उपशोभितां விளக்குவதும்
 दिव्यगन्ध- } நறுமணமார்த்தம்
 रसोपेतां }
 सर्वतः காற்புறத்தும்
 समकृतां அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
 मन्दनसङ्घातां நந்தனவணம் போன்ற
 தும்
 सुगन्धिभिः விலக்குகளாலும்
 பறவைகளாலும்
 आवृतां சூழப்பட்டதும்
 हृन्मसाद- } மாடமாலிகைகள்
 संघातां } நெருக்கியதும்
 कोकिसाकुल- } குழிக்குளினொலிக்க
 निस्सनां } தும்
 काञ्चनोप- } பொற்றுமணைகளையும்
 पद्माभिः } பொற்கருவெய்தல்களையு
 முடைய
 वापीभिः வாடிகளால்
 उरतोभिः பொலியப்பெற்றதும்
 बहुसर- } அநேக ஆஸனங்களும்
 कुशोपेतां } கம்பனங்களும் விரிக்கப்
 பெற்றதும்
 बहुभूमि- } பல நிலவறைகளுள்ள
 दृष्टायुतां } தும்
 सर्वतुक्सुभैः எல்லா காலத்தும்
 பூக்களுடன்
 फल-भिः च பழங்களை யுடையது
 पादपैः மாக்களாலும் [மரன
 मेदिनी பூமியை
 पुष्पमाराति- } மிகுந்த புஷ்பச்சுமை
 सारैः च } களால்

एव தொட்டுக்கொண்டிருப்
 பது போன்ற
 समूर- } அடி தொடுத்து புஷ்பங்
 पुष्पनिचितैः } கள் நிறைந்த
 शोकासनैः சோகத்தைப் போக்க
 டிக்கும்
 अशोकैः அசோகங்களாலும்
 कुसुमितैः புஷ்பங்கள் நிறைந்த
 कर्णिकरैः च கொன்றை மாக்களாலும்
 सुगन्धैः நன்றாகப் புஷ்பித்திருக்
 கின்ற
 किंशुकैः च புரசு மாக்களாலும்
 रम्या அழகான தும்
 पुष्पिवातां புஷ்பித்திருக்கிற
 असोकानां அசோகமாக்களின்
 श्रिया காத்தியால்
 सूर्योदयप्रभां ஸூர்யோதயகாந்தியை
 யுடையதும்
 विरैः சித்திரங்களான
 पुष्पावलि-सकैः புஷ்பங்களாகிற ஆபர
 ணங்களால்
 प्रदीप्ता इव எரிகிறது போல் இருக்
 असह्य அடிக்கடி [கிறதும்
 शरशः பலவிதங்களாக
 विनियतभिः மேல் பறந்து எழும்பு
 विहगैः பறவைகளால் [கின்ற
 निवसशाखां இடையில்லாத கிளைகளை
 யுடையனவாக
 कियमाणां इव செய்யப்படுவது போன்
 तां அதை [றதும் என
 सः मारुतिः அந்த மாருதி
 तक्ष्यः அக்கிருந்தவராய்
 समुदैक्षत நன்றாகப் பார்த்தார்.

स देशः प्रभया तेषां प्रदीप्त इव सर्वतः । पुत्राणां समपर्णाश्च चम्पकोद्दालकास्तथा ॥

विहृदमूला बहवः शोभन्ते स सुपुष्पिताः ॥ ९ ॥

तेषां प्रभया அலைகளின் ஒலியால்
 सः देशः அந்த இடம்
 सर्वतः எங்கும்
 प्रदीप्तः इव எரிவது போல்

सुपुष्पिताः அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்
 கிறவைகளும்
 विहृदमूलाः பெருந்த அடிமாக்க
 ளுடையவைகளுமான்

வடிவ: அநேக
புலா: புக்கா கண்களும்
சஹஸா: வ வாழிலைப்பா கண்களும்

வம்சகோடாகா: சண்பகம் நறுவிளி முத
லிய மரங்களும்
தயா அப்படியே
சோமன்த் சா பிரகாசித்தன.

சாதகும்பனிமா: கேசித் கேசிதநிசிவோபமா: | நோஜனனிமா: கேசிவநாசோகா: சஹஸா: ||

தந அங்கே
கேசித் சில
சாதகும்பனிமா: பொன்போன்றவைகளும்
கேசித் சில
அநிசிவோபமா: அக்னிஜ்வாலையோன்ற
வைகளும்

கேசித் சில
நோஜனனிமா: நறுப்பு கமரோன்ற
வைகளும்
சஹஸா: ஆசிரிசெய்தனக்காண
அநோகா: அசோகமரங்கள்
பிரகாசித்தன.

நநந விவிதோதான சித்ர சேத்ரயத் தயா | அதிவூதமிவாசின்த்ய் திவ்ய் ரம்ய் திரியா வுநம் ||

விவிதோதான பலவித உத்யானங்களை
யுடைய (அசோகவனம்)
நநந சேத்ரயத் } இந்திரனது 'சந்தனம்'
தயா } போலவும், குபேரனது
'சைத்ராதம்' போலவும்
சித்ர அழகரபிருத்தது.
திவ்ய் தெய்விகமரன

ரம்ய் மிக அழகானதாயும்
திரியா காந்தியால்
வூத குழம்பிட்டதும்
அவிமல நீனைத்தந்திரியதும்
அதிவூத எதுதும் மேலாக
சித்ததும்
இவ போன்றது.

திதீயமிவ சாகாச புஷ்பயோதிர்ணாயுதம் | புஷ்பவஜ்ஜைதித்ர பஜ்ஜம் சாகரம் தயா || 12 ||

புஷ்பயோதி- } புஷ்பங்களாகித நகரத்
ரணாயுத } திரங்கனோடு கூடிய
திதீயம் இரண்டாவது
சாகாசம் இவ ஆகாசம் போன்றது.
வ அதுவுமன்றி

புஷ்பவஜ்ஜைதித்ர மலர்களாகிய தீரத்தினக்
களின் அனைக்களும்
சித்ர விசித்திரமான [டன்
பஜ்ஜம் ஐந்தாவது
சாகரம் தயா சமுத்திரம் போன்றது.

சர்வத்புஷ்பைநிசித் தாடபைமபுநிதி: | நானானிநாதிசுதான ரம்ய் மூகாநிதி: || 13 ||

அநேகநிதிமவஹ் புஷ்பநிதி மனோரமம் | சேலேந்ரமிவ நந்நாநிதி திதீய் நந்நாநிதி || 14 ||

சர்வத்புஷ்பை: எல்லா குதூக்கனிலும்
உண்டாகும் புஷ்பங்க
ளுடன்

அநேகநிதிமவஹ் அநேக வாகனங்களு
டைய பேருக்குறந்ததும்
மனோரம் மனதென்பதும்

புஷ்பநிதி: தேன் கழ்ச்சிந்தனைகள்
தாடபை: மரங்களால் [குமரன
நிசித் நிறைந்ததும்
நானானிநாதி: பலவித சப்தங்களோடைய
மூகாநிதி: மன்கூட்டங்களாலும்
திதி: பகலிகளாலும்
ரம்ய் அழகானதும்

புஷ்பநிதி: பரிமளம் மிதந்ததும்
நந்நாநிதி: வாகனங்களை நிறைந்த
தயான உத்யானம்
திதீய் இரண்டாவது
நந்நாநிதி: கந்தமரதனமென்ற
சேலேந்ர மலைவாசை
இவ போன்றதாயிருந்தது.

अशोकवनिकायां तु तस्यां वानरपुङ्गवः । स ददर्शविदूरस्थं चैत्यपासादमुच्छ्रितम् ॥
मध्ये स्तंभसद्वेगेण स्थितं कैलासपाण्डुरम् । पवालकृतसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम् ॥१६॥
मुष्णन्तमिव चक्षुषि द्योतमानमिव श्रिया । विमलं प्रांशुभावत्वादुल्लिखन्तमिवांबरम् ॥१७॥

सः	அந்த	तप्तकाञ्चन-)	உருக்கின தங்கத்தால்
वानरपुङ्गवः	வானரச்சேஷ்டர்	வேதிக்	செய்த மேடைகளையுடையதும்
तस्यां	அந்த	चक्षुषि	கண்களை
अशोकवनिकायां	அசோகவனத்தில்	मुष्णन्त इव	பறிப்பது போலும்
अविदूरस्थं	ஸமீபத்திலிருந்ததும்	श्रिया	ஒளியால்
उच्छ्रितं तु	மிக உயர்ந்ததும்	द्योतमानं इव	எளிறது போலும்
मध्ये	கடுவில்	विमलं	கிர்மலமானதும்
स्तंभसद्वेगेण	ஆயிரம் தூண்டுகளால்	प्रांशुभावत्वात्	மிக உயர்ந்ததானகையால்
स्थितं	தாங்கப்பட்டதும்	अंबरं	ஆகாயத்தை
कैलासपाण्डुरं	கைலாஸம்போல்	उल्लिखन्तं	உராய்வது
	வெள்ளியதும்	इव	போன்றதுமான
प्रवालकृत-)	பவளத்தால் செய்த படி	चैत्यपासाद् च	ஒரு தெய்வாலயத்தை
सोपानं	களையுடையதும்	ददर्श	கண்டார்.

ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् । उपवासकुशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥
ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्रेखामिवापलाम् ॥ १८ ॥

मन्दं प्रख्यायमानेन रूपेण रुचिरप्रभाम् । पिनद्धां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः ॥
पीतेनैकेन संवातां ह्लिष्टेनोचमवाससा । सपङ्कामनलङ्कारां विपद्मामिव पद्मिनीम् ॥ २० ॥
व्रीडितां दुःखसन्तप्तां परिम्लानां तपस्विनीम् । ग्रहेणाङ्गारकेणैव पीडितामिव रोहिणीम् ॥
अश्रुपूर्णमुखीं दीनां कुशामनशनेन च । शोकध्यानपरां दीनां नित्यं दुःखपरायणाम् ॥
प्रियं जनमपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम् । स्वगणेन मूर्गीं हीनां श्वगणाभिवृतामिव ॥
नीलनागाभया वेण्या जघनं गतयैकया । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥ २४ ॥
सुखार्ही दुःखसन्तप्तां व्यसनानापकोविदाम् । तां ददर्श विशालाक्षीमधिकं मलिनां कुशाम् ॥

ततः	அங்கு	अमलां	பிரகாசமான விளக்குப
मलिनसंवीतां	அழுக்கடைந்த ஆடை	ददर्श	கண்டார் ;
	புடுத்தது	तां	அவளை
राक्षसीभिः	ராக்கதவிகளால்	मन्दं	தெடுங்காலம்
समावृतां	குழப்பப்பட்டு	प्रख्यायमानेन	ஆராய்ந்த நியவேண்டிய
उपवासकुशां	ஊணின் தி இளைத்து	रूपेण	உருவத்தோடு
दीनां	கடுக்கி	रुचिरप्रभां	பிரகாசமான காந்தி
पुनः पुनः	ஆடிக்கடி		புடையவளாய்
निःश्वसन्तीं	பெருமூச்சு விடும்	धूमजालेन	புகையின் கூட்டத்தால்
शुक्लपक्षादौ	சுக்லபக்தத்துவக்கத்தில்	पिनद्धां	மூடப்பட்ட
चन्द्रेखां इव	பிரை போன்ற	विभावसोः	அக்கினி

சிவா இவ	இவாஹிபோலிருப்பவ
கிளென	கசங்கியுள்ள [ளாய்
பிதேன	மஞ்சன் கிறமுள்ள
ஏகேன	ஒரு
வசவாசஸா	உத்தமமான உஸ்தி
	ரத்தினால்
சீவிதா	உடுத்தப்பெற்றவளாய்
சபகா	புழுதி படிந்தவளாய்
வனகஜா	அலங்காரரடில்லாதவ
விபிதா	தரமரைபில்லாத [ளாய்
பிபிநீ இவ	தரமரைக்கொடி
	போன்றவளாய்
பிபிதா	நாணமடைந்தவளாய்
து:வசஸ்தா	துக்கத்தால் தடுக்கப்
	பட்டு
பரிசுலாநா	வாட்டமடைந்தவளாய்
தபஸிநீ	தவம் புரிபவளை
இவ	போன்றவளாய்
வகாஸகே	அங்காரகனென்ற
மேன	கிரஹத்தால்
பிபிதா	பிடிக்கப்பட்ட
ரோபிநீ இவ	ரோஹிணியைப்
	போன்றவளாய்
வசுபுர்ணா	கண்ணீர் சிறந்த
	முகமுடையவளாய்
பிபிநா	மனங்குன்றியவளாய்
வனசனேன ச	உணவின்மைபாலும்
கூசா	இளைத்தவளாய்
சோகஸானவா	துயரமும் சித்தையும்
	மிகுந்தவளாய்
பிபிநா	நிகல்கொண்டவளாய்
நித்ய	இடைவிடாது
து:வசராயா	துக்கத்திலாழ்ந்தவளாய்

हिमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ।

காமரூபிணா	வேண்டிய ரூபமெடுக்க
ரக்ஷஸா	ராசுதனாகிய [வல்ல
தேன	அவனால்
ஹிமாணா	திரும்பிக்கொண்டவர்ப்
வகாஸா	பாது [பட்ட

பிரிய ஜன	அன்புள்ள தன்னின
	மொருவரையும்
வபிபிநீ	(கிட்டி இருக்கப்பெறுத
	வளாய்) பார்க்காதவளாய்
ரக்ஷஸா	ராசுதனிகள் கட்டத்தை
பிபிநீ	(குழப்) பார்க்கிறவளாய்
வகாஸ	தன்னினத்தாரோடு
பிபிநா	இல்லாமல் குறிக்கப்பட்டு
வகாஸிபிபிநா	நாய்களின் கட்டத்தால்
	குழப்பட்ட
சூரி இவ	பெண்மான்போலிருப்
	பவளாய்
நீலநாராயணா	கருநாகம்போல் தோற்று
வசன	பின்புறத்தில் [கிறதும்
வசயா	தொங்கும்
ஏகா வேயா	ஒற்றைப் பின்னரால்
நீரதாபாயே	சாத்தாலத்தில்
நீதயா	கறுத்த
வநரதயா	வனவரிசையால்
மஹீ இவ	பூமிபோன்றவளாய்
சுசாஹீ	ஸகத்தக்கு அர்ஹ
	மானவளாய்
து:வசஸ்தா	துக்கத்தினால் மிகவும்
	வாட்டமடைந்திருக்கிற
	வளாய்
வசனாநா	வ்யஸனங்களின்
வகாஸி	உணர்ச்சி இன்னதென
	அநியாதவளாய்
வகிக	மிகவும்
கூசா	இளைத்திருப்பவளாய்
மலிநா	தாசி படிந்திருப்பவளாய்
விசாகாஹீ	விசாகமான கண்களை
	புடையவளாய்
வசஸ	கண்டார்.

यथारुपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना ॥

இவ் ஹி	இவன் தான்.
ததா	உப்பொழுது
யதாரூபா	எத்தெந்த ரூபங்களுடன்
ததா	காணப்பட்டாரோ
ததாரூபா வை	அந்தந்த ரூபங்களுள்ள
	வளாகவே இருக்கிறான்.

पूर्णचन्द्राननां सुभ्रूं चारुवृत्तयोधराम् । कुर्वन्ती प्रभया देवीं सर्वा वितिमिरा दिशः ॥
 तां नीलकेशीं विम्बोष्ठीं सुमध्यां सुप्रतिष्ठिताम् । सीतां पद्मपलाशाक्षीं मन्मथस्य रतिं यथा ॥
 इष्टां सर्वस्य जगतः पूर्णचन्द्रप्रभामिव । भूमौ सुतनुमासीनां नियतामिव तापसीम् ॥ २९ ॥
 निःश्वासबहुलां भीरुं भुजगेन्द्रवधूमिव । शोकजालेन महता विततेन न राजतीम् ॥ ३० ॥
 संसक्तां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः । तां स्मृतीमिव सन्दिग्धामृद्धिं निपतितामिव ॥
 विहतामिव च श्रद्धामाशां प्रतिहतामिव । सोपसर्गां यथा सिद्धिं बुद्धिं सकलुषामिव ॥
 अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव ॥ ३२ ॥
 रामोपरोधव्ययितां रक्षोहरणकर्षिताम् । अवलां मृगशाखाक्षीं वीक्षमाणां ततस्ततः ॥ ३३ ॥
 बाष्पांशुपरिपूर्येण कृष्णवक्राक्षिपक्ष्मणा । वदनेनापसन्नेन निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥ ३४ ॥
 मलयङ्गधरां दीनां मण्डनार्हामण्डिताम् । प्रभां नक्षत्रराजस्य कालमेवैरिवावृताम् ॥ ३५ ॥
 तस्य सन्दिदिहे बुद्धिर्बुद्धुः सीतां निरीक्ष्य तु । आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव ॥

पूर्णचन्द्रானா முழுமதிபோன்ற முக
 முடைபவளும்
 சுப్రூ அழகிய புருவக்கனகை
 பவளும்
 ચારુવૃત્તયોધா அழகிய திரண்ட ஸ்தன
 முன்னவளும்
 પ્રભયા ஒளியால்
 સર્વા: દિશ: எல்லா திக்குகளையும்
 વિતિમિરા: இருட்டில்லாதவைகளாக
 કુર્વન્તી செட்பும்
 દેવી: தேவதைபாவவளும்
 નીલકેશી: சுறுத்த கூத்தலுடைய
 வளும்
 વિம்போஸ்தી: கோவைக்கனிபோன்ற
 உதடுகளுள்ளவளும்
 સુમધ્યા: அழகிய இடைபுன்ன
 வளும்
 પદ્મપલાશાક્ષી: தாமரை இதழ்போன்ற
 கண்களுள்ளவளும்
 સુપ્રதிષ્ઠિતા: சிறந்த பிறப்பான
 સીતા: கஸப்பை துனியிலிருந்த
 உற்பத்தியாவளும்
 મન્મથસ્ય: மன்மதனுக்கு
 રતિ: ரதிகை
 યથા: போன்றவளும்
 સર્વસ્ય જગત: எல்லா ஆகத்துக்கும்

इष्टां இஷ்டமானவளும்
 पूर्णचन्द्रप्रभां முழுமதியின் திகைவ
 इव போன்றவளும்
 सुतनुं அழகிய சரீரமுடைய
 வளும்
 नियतां ஐம்புலன்களையும்டக்கி
 तापसी इव தவம் செப்பவளைப்
 भूमौ தரையில் [போல்
 आसीनां உட்கார்ந்திருப்பவளும்
 भीरुं அச்சமுற்று
 नि:श्वासबहुलां பெருமூச்சுவிடும்
 भुजगेन्द्रवधू: ஸர்ப்பராஜன் பெண்
 इव போன்றவளும்
 महता பெரிய
 विततेन லீண்ட
 शोकजालेन துக்கப்பெருக்கால்
 न राजती: பிரகாசிப்பாவிருப்பவ
 ளும்
 धूमजालेन புதைப்படலத்தால்
 संसक्ता: முடுண்ட
 विभावसो: அக்னியின்
 शिखा इव ஜ்வாலை போன்றவளும்
 सन्दिग्धा: பொருள் புனப்படாத
 ता: பிரனித்தமான
 स्मृती इव ஸ்மிருதியைப் போன்ற
 வளும்

நிபதிதா	அழிந்ததுபோல
ஈதி	செல்லத்தை
ஐ	போன்றவனாகும்
விதா	கெட்டுப்போன
ஊ	கம்பிக்கையை
ஐ	போன்றவனாகும்
பதிதா	தடைப்பட்ட
அபா	ஆசையை
ஐ	போன்றவனாகும்
சோபசா	கெடுதலுடன் கூடிய
சிதி	காரியஸித்தியை
யதா	போன்றவனாகும்
சகலபா வுதி	கலக்கிய புத்தியை
ஐ	போன்றவனாகும்
அபுதே	பெயர்வான
அபவாதே	பழியினால்
நிபதிதா	கெட்டழிந்த
கிதி	புகழை
ஐ	போன்றவனாகும்
ராமோபோவ- சுயதி	ஸ்ரீராமரை அடையமுடி யாமல் வருந்துபவனாகும் ராகுதனால் அபஹரித் கப்பட்டதால் இளைத்த வனாகும்
ரஜோஹ- கசிதா	
சுமாமாசாதி	மாண்குட்டியினுடையது போன்ற கண்களுள்ள வனாகும்
அலா	வதுவற்றவனாய்
ரதசுத:	அங்குமிக்கும்
வீக்ஷமாண	மிரண்டு விழித்துக் கொண்டிருப்பவனாகும்
வாஸாபுபரிபூன	கண்ணீர் கிடைந்ததும

கூணவகாசி- பசுமண	} கறுத்தும் வளைந்துமிருக் கின்ற கண்களையும் இ கைகளையுமுடையதும்
அபவாதே	
வதே	முகத்தால்
புன: புன:	அடிக்கடி
நி:சுசு	பெருமூச்செறிவதனாகும்
மகாஜுபா	அழுக்கும் புழுதியும் படிந்தவனாகும்
மாதாதி	அலங்காரங்களுக்குத் தகுந்தவனாகும்
அநிதி	அலங்காரம்மீதானவனாகும்
திநா	பரிதரிக்கக்கூடிய சிவீசி விருப்பவனாகும்
காலபே:	கருமேகங்களால்
ஆதா	மறைக்கப்பட்ட
நகராவஸ	நகரத்தின் ராஜனுடைய (சந்திரனுடைய)
பமா	கார்த்தியை
ஐ	போன்றவனாகும்
அசாபாநா	அடிக்கடி படித்தல் சொல்லல் முதலியவை களின்
அயோன	பரிச்சித்தமையால்
பசிதிலா	குன்றிப்போன
விதா	வேதனீத்யையை
ஐ	போன்றவனாகும்
தா சிதா	அந்த உயிதையை
நிரிஷ பு	கண்ணால் கண்டும்
தஸ வுதி:	அவருடைய புத்தி
சுது:	கொஞ்சுகிரம்
சதிதி	கலவரப்பட்டுக்கொண் டிருந்தது.

து:சேன வுபுதே சிதா ஹுபானநகுகுதாம் । சஸ்காரேண யதா திநா வாசமர்த்தாந்ர ரதாம் ॥

ஹுமான்	ஹனுமான்
சிதா	உயிதையை
சஸ்காரேண	இனக்கண உருவத்தோடு
திநா	ஆராய்ந்து
அநகுகுதா	முலமொழியின் அலங்கா ரத்தை விட்டொழிந்து

அர்த்தாந்ர	தப்பு அர்த்தத்தை
ரதா	அடைவிக்கப்பட்டுள்ள
வாச	மூலவாக்கியத்தை
யதா	போல்
து:சேன	மிகக் கடிப்பட்டு
வுபுதே	தெரிந்துகொண்டார்.

तां समीक्ष्य विशालाक्षीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् । तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः ॥

राजपुत्रीं राजகுமாரியும்
अनिन्दितां குற்றமில்லாதவளும்
विशालाक्षीं விசாலமாக கண்களை
புடையவளுமான
तां அவளை

समीक्ष्य கண்டுபிடிப்பார்த்து
उपपादिभिः நிச்சயம் தெரிவிக்கக்கூடிய
कारणैः காரணங்களால் [ய
सीता इति ஸீதைதான் என்று
तर्कयामास உறுதிபெரிசொண்டார்.

वैदेह्या यानि चाङ्गेषु तदा रामोऽन्वकीर्तयत् । तान्याभरणजालानि शाखाशोभीन्यलक्षयत् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
वैदेह्याः வைதேஹியின்
अङ्गेषु அங்கங்களில்
तदा அப்பொழுது
यानि எந்த

आभरणजालानि அகலவகைகளை
अन्वकीर्तयत् च குறிப்பிட்டுச் சொன்ன
तानि அவைகளை [சொ
शाखाशोभीनि மரக்கிளைகளில் பிரகா
சிக்குறவைகளாய்
अलक्षयत् கண்டார்.

सुकृतौ कर्णवेष्टौ च भद्रष्टौ च सुसंस्थितौ । मणिविद्रुमचित्राणि हस्तेष्वाभरणानि च ॥ ४० ॥

श्यामानि चिरयुक्तत्वात्तथा संस्थानवन्ति च ॥ ४० ॥

तान्येवैतानि मन्येऽहं यानि रामोऽन्वकीर्तयत् ॥ ४१ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
यानि எந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையே
अन्वकीर्तयत् குறிப்பிட்டுச் சொன்ன
एतानि இந்த [சொ
चिरयुक्तत्वात् வெகுநாளாக அப்படியே
चिरுக்கிறபடியால்
तथा அப்படியே
संस्थानवन्ति च அழுந்திப் பதிந்திருப்ப
வைகளும்
श्यामानि அழுக்கடைந்திருப்ப
வைகளுமான

हस्तेषु முன்னகைகளிலும்,
மணிகளாலும், பவழங்க
मणिविद्रुम- } ளாலும் செய்யப்பட்ட
चित्राणि } ஆபரணங்களையும்
सुकृतौ நல்ல வேலைப்பாடுள்ள
कर्णवेष्टौ च குண்டலங்களையும்
सुसंस्थितौ அழகாய்ப் பதிப்பிக்கப்
பட்டிருக்கிற
भद्रष्टौ च சுவதம்ஷ்டரம் என்னும்
ஆபரணங்களையும்
तानि एव அவைகள் தாம் என்றே
अहं मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

तत्र यान्यवहीनानि तान्यहं नोपलक्षये ॥ ४२ ॥

तत्र அங்கு
यानि எவைகள் [அவோ
अवहीनानि கழற்றி எறியப்பட்ட-

तानि அவைகளை
अहं நான்
न उपलक्षये இங்கு காணவில்லை.

यान्यस्या नावहीनानि तानीमानि न संशयः ॥ ४३ ॥

अस्याः இவளிடமிருந்து
यानि எவை
न अवहीनानि கழற்றி எறியப்பட்ட
வில்லையோ

तानि அவைதாம்
इमानि இவை என்பதில்
न संशयः ஸந்தேஹமில்லை.

पीतं कनकपट्टाभं स्रस्तं तद्वसनं शुभम् । उत्तरीयं नगासक्तं तदा दृष्टं पुण्ड्रपैः ॥ ४४ ॥

தஹ் வன	அவள ணிக் திருந்த	नगासक्तं	மக தலை தொத்தியதாய்
கனகபட்டா	வஸ்திரம் பொற்றகடுபொன்றதாய்	पुण्ड्रपैः	வாணராகளால்
பினை சூம்	மஞ்சள் சிறமாய் அழகாய்	इष्टं	காணப் பட்டதா,
ததா ச்ரஸ்த்	அப்பொழுது விழுந்த	उत्तरीयं	அதிலிருந்து உத்தரிக் கப்பட்டதா.

भूषणानि च मुख्यानि दृष्टानि धरणीतले । अनयैवापविद्धानि स्रनवनि । महानि च ॥

தூதானி	பார்க்குதுள்ள	रनया एव च	துணை + செலிய
महानि	செந்தியான	धरणीतले	தரைமீது
मुख्यानि	சிறந்த	अपविद्धानि च	கழுந்தி எறிப்பட்டி
भूषणानि	பூசணங்கள்	स्रनवनि	சுபதித்தவைகள்,

इदं चिरगृहीतत्वाद्वசனं क्षिप्रचरम् । तथाऽपि नून तद्वर्णं तथा श्रीयद्यथेतन् ॥ ४५ ॥

इदं वसनं	இந்த தரித்துக்கொண்ட ருக்கிற வஸ்திரம்	इतन्	அங்கே மறந்திருந்த
चिरगृहीतत्वात्	செடுகொள் தரித்திருந்த வயலால்	यथा	எவள்தமே,
क्षिप्रचरं	மிகவும் கசங்கி அழுக் கடைந்ததாக	तथा श्रीमत्	அதே கார்த்தியுடையதாக
अपि	ஆனபோதிலும்	वर्णं	நிறம்
		तत् तथा	அது போலவே இருக்கி
		नूनं	ஸந்தேதகமிகலை. [மத,

इयं कनकवर्णाङ्गी रामस्य महिषी प्रिया । प्रणष्टाऽपि सती याऽस्य मनसा न प्रणश्य त ।

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अस्य	அவருடைய
कनकवर्णाङ्गी	பொண்ணிறமேனியுடைய,	मनसा	மனதிலிருந்து
प्रिया महिषी	பிராணகரயகி	या सती	எவள் சீர்தொகையால்
प्रणष्टा अपि	அன்பன் கையிலகப் பட்டவளாய் ஆகியும்	न प्रणश्यति	அகலவில்லைபோ
		इयं	(அவள்) இவளை

इयं सा यत्कुते रामश्चतुर्भिः परितप्यते । कारुण्येनानृशंस्येन शोकेन मदनेन च ॥ ४६ ॥

स्त्री प्रणष्टेति कारुण्यादाश्रितेत्यानृशंस्येतः । एव नष्टेति शाकेन प्रियेन मदनेन च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	आनृशंस्येन	அன்பினாலு
कारुण्येन	கருணை	परी	பரிசின்
आनृशंस्येन	அன்பு	नष्टा	கண்ணாமலே போன
शोकेन मदनेन च	கந்தாம் காமம் என்ற	इति	எனது துண்டான
चतुर्भिः	நான்கினாலும்	शोकेन	கந்தத்தால்,
स्त्री प्रणष्टा	பெண்பால் அன்பன் கை யில் சிக்கிக்கொண்டாள்	प्रिया	மனது கனிவாய் தீன்ப மனிக்கிறாள்
इति	என்பதா துண்டான	इति	எனது துண்டான
कारुण्यात्	கருணையினாலும்,	मदनेन च	காமதாதுப
आश्रिता	நாடினவனா கணல் பாத காந்தவெண்டியவன்	यत्कुते	எவன் விடயத்தின
इति	என்பதா துண்டான	परितप्यते	பரிசுறுக்கிறோ
		सा इयं	அவள் இவளை,

अस्या देव्या यथारूपमङ्गपत्यङ्गसौष्ठवम् । रामस्य च यथारूपं तस्येयमसितेक्षणा ॥५०॥

अस्याः	இவளுடைய	तस्य रूपं	அவருடைய உருவம்
अङ्गपत्यङ्गसौष्ठवं	சரீரம், பிரதி அங்கத்தின் ஸௌகந்தர்யமும்	यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது
रूपं	உருவமும்	देव्याः	தேவியினுடையது ;
यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது	मसितेक्षणा	கருங்கண்ணுள்ளான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையது ;	इयं च	அவன் இவனே.

अस्या देव्या मनस्तस्मिस्तस्य चास्यां पतिष्ठितम् ॥ ५१ ॥

अस्याः	இந்த	तस्य	அவருடையது
देव्याः मनः	தேவியினுடைய மனம்	अस्यां च	இவளிடத்திலும்
तस्मिन्	அவளிடத்திலும்,	पतिष्ठितं	குடிக்கொண்டிருக்கிறது.

तेनेयं स च धर्मात्मा सुहृन्मपि जीवति ॥ ५२ ॥

तेन	அதனுடைய	धर्मात्मा च	தர்ம தர்மவும்
इयं	இவளும்	सुहृन् अपि	கொஞ்சகாலமாவது
सः	அந்த	जीवति	பிழைத்திருக்கமுடிகிறது.

दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया मयुः । धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	न अवसीदति	வெடித்துப்போகா திருக்கிறார் ;
अनया हीनः	இவனோடு பிரிந்தும்	दुष्करं यत्	ஒருவராலும் செய்ய முடியாதது என்றுவோ
आत्मनः देहं	தனது தேஹத்தை	कृतवान्	அடைச்ச செய்த
धारयति	தரித்திருக்கிறார்,	मयुः	பிரபு.
शोकेन	சோகத்தால்		

दुष्करं कुरुते रामो य इमां मत्तकाशिनीम् । सीतां विना महाबाहुर्मूर्हतेमपि जीवति ॥

महाबाहुः	மஹாபாஹு	मत्तकाशिनी	உக்கிருஷ்டஸௌகந்தர்ய
यः	எவரோ அந்த	इ-ं	இந்த [வதியான
रामः	ஸ்ரீராமர்	सीतां विना	வீணையை விட்டு
दुष्करं	ஒருவராலும் செய்யமுடி	सुहृन् अपि	கொஞ்சகாலமாவது
कुरुते	செய்கிறார், [யாததை	जीवति	உயிரோடிருக்கிறார்.

एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः । जगाम मनसा रामं पशशंस च तं प्रभुम् ॥५५॥

पवनसंभवः	வாயுருமாரர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तदा	அப்பொழுது	मनसा	மனதினால்
एवं	இவ்வண்ணமாக	जगाम	நினைத்தார் ;
सीतां	வீணையை	तं प्रभुं च	அவரை பிரபுவென
दृष्ट्वा	கண்ணால் பார்த்து	पशशंस	மனதில் கொண்
हृष्टः	ஸந்தோஷித்தவராய்		டாடினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

आदितः श्लोकाः 12640

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 850

பொது: சரீ:—பதினாறுவது எங்க்கம். ॥ ௧௨ ॥

சீதானுசோசனம்—வீதையைக் குறித்து வருந்துதல்.

பசஸ்ய து பசஸ்தவ்யா சீதா தா டரிபுஹவ: । குணாபிராம ராமே ச புனஸ்திந்தாபரோஃபவத் ॥

டரிபுஹவ:	வானரச்சேஷ்டர்	ராமே ச	ஸ்ரீராமனாரயும்
பசஸ்தவ்யா	புகழ்த்தக்க	பசஸ்ய	மனதில் கொண்டாடி
தா	அத்த	புன:	மீளவும்
சீதா து	வீதையையும்	திந்தாபர:	கிந்தையுற்றவராக
குணாபிராம	குணத்தால் சிறப்புற்ற	ஃபவத்	ஆனார்.

ச சூஹீதமிவ ட்யாத்தா வாஸ்யாஃகூலேஷ: । சீதாமாஸ்திவ தைஸ்ய டனுமான் விஸ்தாப ட ॥

ச:	அத்த	சீதா மாஸ்திவ	வீதையை உத்தேசித்து
தைஸ்ய	தேஜஸ்வியான	வாஸ்யா:-	கண்ணிரால் கசக்கிப்
டனுமான்	ஹனுமார்	கூலேஷ:	கண்களுற்றவராய்
சூஹீத	ஒரு முகூர்த்தம்	விஸ்தாப	அழுதார்:
டவ ட்யாத்தா	இப்படி தியானித்து	ட	கட்டம்.

பான்யா குருவிநீதஸ்ய லக்ஷணஸ்ய குருமியா । யதி சீதாஃபி டு:ஸ்தா காலோ டி டுரதிக்ரப:॥

குருவிநீதஸ்ய	பெரியோர்க்கரிடத்தில் வணக்கமுள்ள	டு:ஸ்தா யதி	அக்கந்தினால் வாடி கொள் என்னால்
லக்ஷணஸ்ய	லக்ஷணங்களுக்கு	கால:	காலமானது
பான்யா	சூழிக்கத்தக்கவனும்	டுரதிக்ரப:	அனுபவமாய் நாண்ட முடிபாது;
குருமியா	பெரியவரின் பத்தினியு	டி	கிச்சயம்.
சீதா ஃபி	வீதையே [மான்		

ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஜா லக்ஷணஸ்ய ச தீமத: । நாத்யரீ க்ருப்யதே தேவீ கஜேவ ஜலடாமே ॥

தீமத:	புத்திமானான	தேவீ	தேவி
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடையவும்,	ஜலடாமே	மகபூக்காலத்தில்
லக்ஷணஸ்ய ச	லக்ஷணருடையவும்	கஜேவ	கங்கைப்பால்
வ்யவஸாயஜ்ஜா	மணக்கருத்தை உள்ள படி அறித்தவராய்	நாத்யரீ	மிதமிடுகி
		க்ருப்யதே	கலக்கவில்லை.

துஸ்யஸீலவயோஃதா துஸ்யாபிஜனலக்ஷணாம் । ராஸவோஃதே விதேஹீ த் சேயமஸிதேஷணா ॥ ௫ ॥

துஸ்யஸீல-}	ஒத்த ஒழுக்கம், பிராயம்,	ராஸவ:	ஸ்ரீராமவர்,
வயோஃதா }	பண்பும் உடையவனும்	த ச	அவருக்கும்
துஸ்யாபிஜன-}	ஒத்த சிறப்பு லக்ஷண	ஸிதேஷணா	கருக்கண்ணாளாகிய
லக்ஷணா }	முடையவனுமான	டவ	இவனே
விதேஹீ	வைதேஹிக்கு	ஃதே	ஒத்திருக்கிறான்

तां दृष्ट्वा नवहेमाभां लोककान्तामिव श्रियम् । जगाम मनसा रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥

नवहेमाभां अर्धपोषात्पुत्रकृत्तय
पोषं नृणां श्रियं
लोककान्तां உலகத்துக்கெல்லாம்
மனோஹரமானவரும்
श्रियं इव ஸந்தம்பையப் போன்றவ
तां தவணை [நாமான்

दृष्ट्वा கண்ணால் பார்த்தது
रामं ஸ்ரீராமரை
मनसा जगाम மனதினால் நினைத்தார் ;
इदं பின்வரும்
वचनं च வர்த்தனையையும்
अब्रवीत् தனக்குள்ளேயே
சொல்லிக்கொண்டார் ;

अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या हतो वाली महाबलः । रावणप्रतिमो वीर्ये कबन्धश्च निपातितः ॥

अस्याः இத்த
विशालाक्ष्याः தடக்கண்ணனின்
हेतोः च கிமித்தமாயே
महाबलः பெருவலியை உடைய
वाली வாலி

हतः கொல்லப்பட்டான் ;
वीर्ये வீரபத்தில்
रावणप्रतिमः ராவணனுக்கு நிகரான
कबन्धः கபந்தன்
निपातितः கொல்லப்பட்டான்.

विराधश्च हतः सङ्ख्ये राक्षसो भीमविक्रमः । वने रामेण विक्रम्य महेन्द्रेणैव शम्बरः ॥

भीमविक्रमः பயங்கரமான பராக்கி
ராமமுடைய
विराधः விராதனைன்ற
राक्षसः च அரக்கனும்,
शम्बरः சம்பரனாரன்

महेन्द्रेण इव இத்திரனால் எப்படியோ
रामेण ஸ்ரீராமரால் [அப்படி
वने வனத்தில்
सङ्ख्ये विक्रम्य பேரில் வெற்றிகொண்டு
हतः கொல்லப்பட்டான்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ ९ ॥

भीमकर्मणாம் கொடிய செயலுற்ற
रक्षसां ராக்ஷசர்களின்
चतुर्दश [தினுக்கு
सहस्राणि ஆரிரக்களும்

अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வாலையோன்ற
शरैः பாணங்களால்
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
निहतानि கொல்லப்பட்டன.

खरश्च निहतः सङ्ख्ये विरिश्च निपातितः । दूषणश्च महातेजा रामेण विदितात्मना ॥

विदितात्मना உலகம் தெரிந்த
रामेण ஸ்ரீராமரால்
सङ्ख्ये புத்தத்தில்
महातेजा: மிக்க வலியையுடைய
खरः च கரனும்

निहतः கொல்லப்பட்டான்,
विरिश्च த்ரிசிரண்டும்
निपातितः கொல்லப்பட்டான்,
दूषणः च தூஷணனும் அப்படியே
ஆனான்.

ऐश्वर्यं वानराणां च दुर्लभं बालिपालितम् । अस्या निमित्ते सूर्यावः मासवान् लोकसत्कृतम् ॥

अस्याः இவனின்
निमित्ते च கிமித்தமாயே
लोकसत्कृतं உலகத்தால் கண்டு
மதிக்கப்பட்டதும்
बालिपालितं வாலிவினால் பரிபாலித்து
வாப்பட்டதும்

वानराणां வானரர்களுக்கு
दुर्लभं அடைதற்கரியதுமாகிய
ऐश्वर्यं சாஜ்யத்தை
सूर्यावः ஸூர்யவர்
मासवान् அடைந்தார்.

सागरश्च मया क्रान्तः श्रीमाद्यदनदीपतिः । अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः पुरी चेयं निरीक्षिता ॥

अस्याः	இந்த	मया	என்னால்
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணுளின்	क्रान्तः	தாண்டப்பட்டது ;
हेतोः	நிமித்தமாய்	इयं	இந்த
श्रीमान्	பெருமை பெற்ற	पुरी च	பட்டணமும்
नदनदीपतिः	நதநதிகளுக்கும் பதவா	निरीक्षिता	நன்றும்ப் பார்க்கப்
सागरः च	ஊழுத்திரமும் [ஊ		பட்டது.

यदि रामः समुद्रान्तां मेदिनीं परिवर्षयेत् । अस्याः कृते जगच्चापि युक्तमिन्येव मे मतिः ॥

अस्याः कृते	இவளின் கீழ்த்தமாய்	परिवर्षयेत् यदि	தலைகீழாய்ப் புரட்டி
रामः	ஸ்ரீராமர்		கிட்டபோதிலும்
समुद्रान्तां	அலைகடல் சூழ்ந்த	युक्ते एव	பதாயோக்கவாகவே
मेदिनीं च	பூமி முழுவதையும்	इति	என்று [இருக்கும்
अपि अपि	பிரபஞ்சத்தையுமே	मे	எனக்கு
		मतिः	தோற்றுகின்றது.

राज्यं वा त्रिषु लोकेषु सीता वा जनकात्मजा ।

त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात् कलाम्

॥ १४ ॥

त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களில்	सीता	வீணதயா
सकलं	எதென்றிருந்தால்	वा	என்று அநிய
	வேறு எதென்றையும்		கிரும்பினால்
	அபேகிக்கமாட்டோ	त्रैलोक्यराज्यं	த்ரிலோகாதிபதமும்
राज्यं	ராஜ்யமாய் [மீடா அது	सीतायाः	வீணதயின்
वा	அல்லது	कलां	ஒர் அணுவுக்கு
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகனான	न नाप्नुयात्	சடக்கமாட்டாது.

इयं सा धर्मशीलस्य मैथिलस्य महात्मनः । सुता जनकराजस्य सीता भर्तृद्वयता ॥

उत्थिता मेदिनीं भिक्षा क्षेत्रे हलमुखक्षते । पद्मरेणुनिभैः कीणा शुभैः केदारपांसुभिः ॥

इयं	இந்த	मेदिनी	பூமியை
सीता	வீணத	भिक्षा	பிசந்தகொண்டு
भर्तृद्वयता	பர்த்தாகிலிடத்தில் நிறை	पद्मरेणुनिभैः	தாமரை மகரந்தங்க
	யுற்ற கிரகம் பூண்ட		ஊக்கு ஸமமான
महात्मनः	மஹாத்மாவான [வன்,	शुभैः	மங்களமான
धर्मशीलस्य	தர்மஸூஷ்டானமுடைய	केदारपांसुभिः	வயல் புழுதிகளால்
मैथिलस्य	மிதிலாதிபரான	कीणां	பூசப்பட்டவளாக
जनकराजस्य	ஜனகராஜருக்கு	उत्थिता	எழுந்த
हलमुखक्षते	கலப்பையால் உழப்பட்ட	सा	பிரஸித்தமான
क्षेत्रे	கிலத்தில்	सुता	பெண்.

विक्रान्तस्वार्यशीलस्य संपुगेष्वनिवर्तिनः । सुषा दशरथस्यैषा ज्येष्ठा राज्ञो यशस्विनी ॥

ஏஷா இவள்
 ஆய்ஸீலஸ்ய சிறந்த ஸ்வபாவத்தை
 யுடையவரும்
 சம்புஜே
 புத்தங்களில்
 அனுவர்த்தி: பின்வாங்காதவரும்

விக்ரந்தஸ்ய மிக்கத் திறனுடையவரு
 தஸ்ய ராஜ: தசரத மன்னரின் [மான
 யஸ்வினி பிரசித்த கீர்த்தியை
 ஜ்யேஷ்டா மூத்த [யுடைய
 ஸுஷா மருமகள்.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य रामस्य विदितात्मनः । इयं सा दयिता भार्या राज्ञसीवशमागता ॥

விதிதாஸ்மன: தத்வமறிந்தவரும்
 ஧ர்மஜஸ்ய தர்மமறிந்தவரும்
 கருதஸ்ய தோஷநாடி தச் செய்கை
 யுடையவருமான
 ராமஸ்ய ஸ்ரீராமனுடைய
 டயிதா காதல்

மாயா பத்தினியான
 சா மஹாலக்ஷ்மியான
 இய் இவள்
 ராஜ்ஸீவ: ராசுநரிகளின் வசத்தில்
 அமதா ஆகப்பட்டு வருக்து
 கின்றாள்.

सर्वान् भोगान् परित्यज्य भर्तृस्नेहबलात्कुता । अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥

सन्तुष्टा फलमूलेन भर्तृशुश्रूषणे रता । या परां भजते प्रीतिं वनेऽपि भवने यथा ॥२०॥

து:ஸ்யானி துன்பங்களை
 அசிந்தயிதா வகரிபம் செய்யாமல்
 சர்வான் ஸோகங்களையும்
 பரித்யஜ துறந்து
 நிர்ஜன ஒரு மனிதருமில்லாத
 வன வனத்தக்கு
 ஸ்நேஹ- } பர்த்திரு ஸ்நேகம் ஒன்
 ஸலாகுதா } னையே பெரிதாய்ப்
 பாராட்டி பவனாய்
 ப்ரவிஷ்டா யா கடவுள்தான் எனவே
 ஸவநே மானிகையில் [அவள்

யவா எப்படியோ அப்படியே
 வநே அபி காட்டிலும் [ஊனும்
 ஫லமூலேன பழத்தாலும் கிழக்கி-
 சஸ்துஷா ஸந்துஷ்டிகொண்டவ
 ளாய்
 ஸ்நேஹஸூஷணே கணவனுக்குத் தொண்டு
 செய்வது ஒன்றிலேயே
 ரதா மனம் செலுத்தியவனாய்
 பரா பெரும்
 ப்ரீதி மனத்திருப்தியை
 ஸஜதே அடைகிறாள்.

सैयं कनकवर्णाङ्गी नित्यं सुस्मितभाषिणी । सहते यातनामेतामनर्थानामभागिनी ॥२१॥

சா மேற்கொண்டிய தன்மை
 யளாகிய
 கனகவர்ணாங்கி பொன்னிற மேனியளும்
 நியம் எப்போதும்
 சுஸ்மிதமாபிணி முகமலர்ந்து இன்சொல்
 சொல்லுபவளும்

ஸநயாந் துன்பங்களுடைய
 அபாபிணி அனுபவமேயில்லாதவ
 இய் இவள் [ஊமான
 ஏதா யாதநா இந்த யாதனையை
 ஸஹதே பொறுத்துக்கொண்டு
 வருக்துகின்றாள்.

इयान्तु शीलसम्पन्नां द्रष्टुमर्हति राघवः । राघवेन प्रपथितां प्रपामिव पिपासितः ॥ २२ ॥

ராஹவ: ஸ்ரீராகவர்
 பிபாஸித: தாகமுற்றவன்
 ப்ரபா தண்ணீர்ப்பந்தலை
 இவ போல,
 ராஹவே ராஹனானால்

ப்ரபதயிதா து பிடிக்கப்பட்டவளாயி
 ளும்
 ஸீலஸம்பந்நா சீலமழியாத நிலைமை
 இமா ட்ரஹ் இவனைக் காண [புண்ட
 மர்ஹி உரியவராகிறார்.

अस्या नूनं पुनर्लाभाद्राश्रयः शान्तिमेप्स्यति । राजा राज्यपरिभ्रष्टः पुनः पाप्येव मेदिनीम् ॥

ராஷ்: ஸ்ரீராமவர்
அஸ்யா: இவளுடைய
புனர்ப்பா: திருமதி அடைவதில்
ராஜ் ராஜ்ய: அரசிழந்த [ருந்தா,
ராஜா: மீவந்தன்

மேயினி புன: மீமதினியை மீளவும்
மாப்ய இவ: அடைந்த தாயோல்,
ராஜி: ஸந்தோகத்தை
மாயி: அடைவார்;
நூன்: நிச்சயம்

कामभोगैः परित्यक्ता हीना बन्धुजनेन च । धारयत्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी ॥

காமபோ: காமபோகங்களால்
பரித்யக்தா: பற்றற்ற விலகியவளாயும்
ஹீனா: பந்தனுத்தால்
ந: பரிந்தவளாயும்
ச: இருந்தும்

தாமமாபம-) அவளுடைய கூட்டுறவு
காங்க்ஷினி) ஒன்றையே கொருகிறவ
மாபம: தனது [ளால்
தே: தேஹத்தை
தாரயி: வைத்துக்கொண்டு
இருக்கிறான்.

नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमान् पुष्पफलद्रुमान् । एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥

நைஷா: இப்போது இவள்
ராஷ்ஸ்ய: ராஷ்ஸஸிகளை
ந பச்யதி: கவனியா திருக்கிறான்;
இமான: இந்த
புஷ்பபலத்ருமான: புஷ்பம் பழங்களுள்ள
மரங்களையும்

ந: கவனியா திருக்கிறான்;
ஒருஸ்தஹ்ரதயா: ஒன்றிலேயே நினைந்து
நிற்குதல்முடையவளாய்
ராமேவ: ஸ்ரீராமனாயே
அநுபச்யதி: இடைவிடாது தியானித்
துக்கொண்டிருக்கிறான்.

भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणादपि । एषा तु रहिता तेन भूषणाद्वा न शोभते ॥

நார்யா: பெண்ணிற்கு
பர்தா நாம: கணவன் தான்
பூஷணம் அபி: எல்லா அணிகளோடும்
பரம் பூஷணம்: மேலான அணி;

பூஷணம்: பூஷணத்திற்குரிய
ஷா து: இவளும்
தேன ரஹிதா: அதிர்ஷ்டவளாய்
ந ஷோமதே: சோபிதா திருக்கிறான்.

दुष्करं कुरुते रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥

புஷ்கரம்: பிரபுவான ஸ்ரீராமர்
கனயா ஹீன: இவனோடு பரிந்தவராய்
மாபம: தே: தனது தேஹத்தை
தாரயி: வைத்துக்கொண்டிருக்கி
து:ஸேன: துக்கத்தோடு [ருத்,

ந அவசீததி: மாளவிகை;
புஷ்கர்: ஒருவராலும் செய்யமுடி
யந்: எதுவோ அவை [பாதது
கருத்: செய்துகொண்டிருக்
கிருத்.

इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेक्षणाम् । सुखाहो दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः ॥

அசிதகேசான்தா: கருங்குழலுள்ளவளாய்
சதபத்ர-) நாமரைப்புஷ்பம்போன்ற
நிபேக்ஷணா:) கண்கள் உள்ளவளாய்
சுஹாஹி: மகங்களைமேல் அடைய
விக்கத் தகுந்தவளாய்

அபி: இருந்தும்
து:ஸிதா: தன்பமுதபவளாய்
இமா: டூஷா: இவளைக் கண்டு
மம மன: எனது மனம்
வ்யதித்: கொதிக்கிறது.

क्षितिक्षमा पुष्करसन्निभाक्षी वा रक्षिता राघवलक्ष्मणाभ्याम् ।

सा राक्षसीभिर्विकृतैक्षणभिः संरक्ष्यते संपति वृक्षमूले

॥ २९ ॥

क्षितिक्षமா சூரியோன்ற பொதுணை
யுடையவளும்
புஷ்கர சன்னிபாஷீ தாமரைப்பூ போன்ற
கண்களையுடையவளு
யா எவள் [மனை
ராவு- } ஸ்ரீராகவர் லக்ஷ்மணர்
லக்ஷ்மணாभ्यां } இவர்களால்

ரக்ஷிதா காப்பாற்றப்பட்டிருந்தா
யவள் [மனை
சம்பதி இப்பொழுது
வृக்ஷமூலே மரத்தடியில்
விகுதேக்ஷாभिः விதா மனை கண்களையு
ரக்ஷஸிभिः ராக்ஷஸிகளால் [இடைய
செய்து காவுக்காக்கப்படுகிறாள்.

हिमहतनलिनीव नष्टशोभा व्यसनपरम्परयाऽतिपीड्यमाना ।

सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां ययना

॥ ३० ॥

हिमहतनलिनी பனியால் வாடிய தாமரை
इव போல
नष्टशोभा ஒளி இழந்தவளும்
व्यसनपरम्परया துன்பத்தின் தொகுதி
யால்
अतिपीड्यमाना மிகவும் வருந்தியிருப்ப
வளுமான

जनकसुता ஜனகர் திருமகள்
सहचररहिता கணவரின் நீங்கிய
चक्रवाकी इव சுக்கிரவாகப்பேடு போல்
कृपणा ஏழையான
दशां தசையை
ययना அடைந்தவளாகயிருக்கி
றாள்.

अस्या हि पुष्पावनताग्रशाखाः शोकं दृढं वै जनयन्त्यशोकाः ।

हिमव्यषायेन च मन्दरश्मिरभ्युत्थितो नैकसहस्ररश्मिः

॥ ३१ ॥

हिमव्यषायेन தோமந்தருது முடிந்து
விட்டபடியால்
पुष्पावनताग्र- } மலர்களால் வளைக்கப்
शाखाः } பட்ட ஒளிகளையுடைய
शोकाः च அசோக மரங்களும்
नैकसहस्ररश्मिः ஆகிரம் கிரணங்களுடன்

अभ्युत्थितः அழகால் உதிக்கிற
मन्दरश्मिः हि சந்திரனும்
अस्याः இவளுக்கு
इदं அதிகமான்
शोकं इ दூக்கத்தைப்போ
जनयति உண்டாக்குகின்றன.

इत्येवमर्थं कपिरन्ववेक्ष्य सीतेयमित्येव निविष्टबुद्धिः ।

संश्रित्य तस्मिन्निषसाद वृसे बली हरीणामृषभस्तरसी

॥ ३२ ॥

बली பலமுடையவரும்
तरसी தோசமுடையவரும்
हरीणां வானரர்களுக்குள்
अश्विनः சரோஷ்டருமான
कपिः अर्थं வானரர் விஷயத்தை
इति एवं இப்படிக்கு
अन्ववेक्ष्य யோசனை பண்ணி

इव இவள்
सीता एव इति லீலைதான் என்று
निविष्टबुद्धिः மனநிச்சரமும் பூண்டவ
तस्मिन् वृसे அந்த மரத்தில் [ராய்
संश्रित्य மரங்களுக்கொண்டு
निषसाद உட்கார்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

आदितः श्लोकाः 12672

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 882

சசுதத: சரீ:—பதினேழாவது ஸர்க்கம். || 13 ||

ராக்ஸீவரீனஸ்—ராக்ஸீவரீனக் காணுதல்.

தத: குமுதபுஷ்பா நிர்மல நிர்மல ஸயம் | ப்ரஜாப நமஸுந்த்ரோ ஹ்ம நிர்மலிவோதகம் ||

தத:	அப்பொழுது	நிர்மல	கனகம்மற்ற
குமுதபுஷ்பா:	குமுதமலரின் கட்டம்	நம:	ஆகாசத்தில்
	போன்ற	நிர்மல வதக	நிலமாண சூலத்தில்
ஸயம்	தூயநகையாகவே	ஹ்ம: ஹ்ம	தூய்மையிலால்
நிர்மல: சந்த:	மாசுற்ற சந்திரன்	ப்ரஜாப	உதயமாணர்.

சாசிவ்யமிவ குர்வந் ச ப்ரமயா நிர்மலபவ: | சந்த்ரமா ரஸிமி: சீதீ: சிபேவே பவநாஹ்மஜம் ||

நிர்மலபவ:	தெளிவான ஒளியை	குர்வந் ஹ்ம	புரிபவன் போல்
	புடைய	சீதீ:	குளிர்ந்த
ச: சந்த்ரமா:	அந்தச் சந்திரன்	ரஸிமி:	நிலமினொளிகளால்
ப்ரமயா	ஒளியினால்	பவநாஹ்ம	வாய்குமாரருக்கு
சாசிவ்ய	தூணைய	சிபேவே	செவை செய்தார்.

ச வதர்ச தத: சீதா புர்ணசந்த்ரநிபானநாம் | சோகபரீரீவ ந்யஸ்தா பரீநாஹ்மிவாஹ்மி ||

தத:	அதனால்	நாஹ்ம் ஹ்ம	மாக்கலம் எப்படியோ
ச:	அவர்		அப்படி
புர்ணசந்த்- நிபானநா }	விவரமதிபோன்ற முகமுடைய	சோகபரீ:	சோகபார்க்களால்
சீதா	வரிதைய	ந்யஸ்தா ஹ்ம	வகையற்று வழுத்துடல்
பரீ:	பார்க்களால்		ளைப்போலிருப்பவளால்
ஹ்மி	கடலினால்	வதர்ச	கண்டார்.

திஹ்மபாணோ வுதீஹ்ம் ஹ்மபாந் மாஸ்தாஹ்மஜ: || 14 ||

ச வதர்சாவிதூரஸ்தா ராக்ஸீவரீநா: || 15 ||

ஹ்மாஸீயேககர்ணாஸு கர்ணமாஹ்மஜாநா ததா | அகர்ணா ஹ்மகர்ணாஸு மாஸ்தகோஸ்தாஸநாஸிகாம் ||

அதிகாஹ்மகர்ணாஸு தநுதீரீயாஸிஹ்மஜாநா | ஹ்மஸ்தகேஸீ ததாஸுதீரீ கேஸகஸ்வலாஹ்மஜாநா ||

லஹ்மகர்ணலலாஸு ஹ்மவோதரஸாஸிஹ்மஜாநா | ஹ்மவோதீரீ ச ஹ்மவாஸா ஹ்மவாஸாஸிகாம் ||

ஹ்மவோதீரீ ததா குர்ணா விகடா வாமநா ததா | கரலா ஹ்மவவநா ச பிஹ்மாஸீ விகதானநாம் ||

மாஸ்தாஹ்மஜ:	வாய்குமாரராகிய	கர்ணமாஹ்மஜாநா	முதலா தள்ளவாரும்
ச: ஹ்மபாந்	அந்த தூய்மையார்	ததா	அவ்வண்ணமே
வுதீஹ்ம்	வகையினைய	அகர்ணா	காதில்லாதவாரும்
விதூரஸ்தா:	பார்க்கவாரம்	ஹ்மகர்ணா ச	கொம்புக்கா தள்ளவாரும்
ஹ்மாஸீ	ஒற்றைக்கண்ணம்	மாஸ்தகோஸ்தாஸ-	உக்கியில் முச்சுநிதும்படி
ஹ்மகர்ணா ச	ஒற்றைக்கா தள்ளவாரும்	ஸிகாம்	யான முக்குடைவாரும்

அதிகாயோச- } பெருந்தலையையும், உட
 மாழி வ } லையுமுடையவனும்
 துருதிஷிசோசா } நெடுக்கமுத்துள்ளவ
 ளும்
 ஷ்ஸகேசி } குச்சமயிருள்ளவனும்
 தயா } அப்படியே
 அகேசி } மயிரே இல்லாதவனும்
 கௌகம்பல- } தலைமயிரையே கம்பளி
 ஧ாரிணி } போல் உடுத்தவனும்
 ஸ்வகர்- } தொக்கும் காது
 லகாட் வ } நெற்றியுமுள்ளவனும்
 ஸ்மோதரபயோசா } வயிறு முடியும் தொக்
 குதவனும்
 ஸ்ரோஷி } தொக்கும் உதடுள்ள
 வனும்
 துருகோஷி வ } மோவாயே உதடாக
 உள்ளவனும்
 ஸ்வாஸா } தொக்கும் முகமுடைய
 வனும்

ஸ்வநானுக் } தொக்கும் முழக்கால்க
 னுடையவனும்
 ஹ்ஸதிவா } குள்ளகாய் பருத்தவ
 தயா } அப்படியே [னும்
 குஜா } கூனுள்ளவனும்
 விகடா } மிகப் பருத்தவனும்
 தயா } அப்படியே
 வாமநா } குன்றியும்
 கராலா } அங்க ஊனமுள்ளவனும்
 முபவகா வ } கோணவான முகமுள்ள
 வனும்
 பிஹாஸி } பஞ்சன் கண்ணுள்ள
 வனும்
 பிகுதானநா } லிகாரமுகமுள்ளவனும்
 யோரதர்சினா } கோரமான தோற்ற
 முடையவர்களும்
 அவிதூஸா } ஸாயித்தில் நிற்கின்றவர்
 ராஸி: } ராசுலிகளை [கருமான
 வதர்சி } பார்த்தார்.

विकृताः पिङ्गलाः कालीः क्रोधनाः कलहमियाः । कालायसमहाशूलकूटमुद्गरधारिणीः ॥
 वराहसृगशार्दूलमहिषाजशिवामुखाः । गजोष्ठयपादीथ निखाताशिरसोऽपराः ॥ ११ ॥
 एकहस्तैकपादाथ खरकर्ण्यः श्वकर्णिकाः । गौकर्णीहस्तिकर्णीथ हरिकर्णीस्तथाऽपराः ॥

अनासा अतिनासाथ तिर्यङ्नासा विनासिकाः ।

गजसन्निभनासाथ ललाटोच्छ्वासनासिकाः

॥ १३ ॥

हस्तिपादा महापादा गोपादाः पादचूडिकाः । अतिमात्रशिरोशीवा अतिमात्रकुचोदरीः ॥
 अतिमात्रास्यनेत्राथ दीर्घजिह्वानखास्तया । अनामुखाहस्तिमुखीगोमुखीः सूकरीमुखीः ॥
 हयोष्ठखरवक्त्राथ राक्षसाधोरदर्शनाः । शूलमुद्गरहस्ताथ क्रोधनाः कलहमियाः ॥ १६ ॥
 कराला घृष्णकेशीथ राक्षसाविकृताननाः । पिबन्तीः सततं पाने सदा मांससुरामियाः ॥
 मांसशोणितदिग्धाङ्गीर्मांसशोणितभाजनाः । ता ददर्श कपिश्रेष्ठो रोमहर्षणदर्शनाः ॥
 स्कन्धवन्तमुपासीनाः परिवार्य वनस्पतिम् ॥ १८ ॥

विकृता: } காலாயேடத்தவர்களும்
 பிங்கலா: } பொன்னிறத்தவர்களும்
 காலி: } கரியர்களும்
 க்ரோதனா: } கோபமுள்ளவர்களும்
 கலஹ்மியா: } கலஹத்தில் ஆசையுள்ள
 அபரா: } சில [வர்களிடையே
 ராஸி: } ராசுலிகளையும்

காலாயசமஹா- } இரும்புச் சூலம், இரும்
 ஷூலகூடமுद्गर- } புச்சுமட்டி, இரும்புக் க
 ஧ாரிணி: } ஸப்பை தரித்தவர்களும்
 வராஹ- } பன்றி, மான், புலி, எரு
 ஷாடூல- } கும், ஆடு, குள்ளகரி
 மஹிபாஜ- } பொன்ற முகமுள்ளவர்
 ஷிவாமுக்ஷி: } கரும்

गजोद्दय- पादी: च	யாணை, ஒட்டகம், குதிரை இவை போன்ற கா துள்ளவர்களும்
विखातशिरसः	தேஹத்திலேயே புதைத் துள்ள ரொஸுடைய வர்களும்
एकहरीक- पादा: च	ஒற்றைக்கை ஒற்றைக் கா துள்ளவர்களும்
खरकथ्यः	கழுதைக் கா துள்ளவர் களும்
शकणिकाः	நாய்க்கா துள்ளவர்களும்
गोकर्णीः	பசுக்கா துள்ளவர்களும்
हस्तिकर्णी: च	ஆணைக்கா துள்ளவர்க ளும்
हस्तिर्णीः	சிலக்கா துள்ளவர்களும்
अपराः	சிலகையும் [மரண
तथा	அப்படியே
अनासाः	மூக்கில்லாதவர்களும்
अतिनासा: च	பருத்த மூக்குள்ளவர் களும்
तिर्यङ्नासाः	குறுக்கு மூக்கர்களும்
विनासिकाः	மூக்கேயில்லாதவர்களும்
गजश्लिभ- नासा: च	யாணைபோன்ற மூக்குள் ளவர்களும்
ककादोच्छ्वास- नासिकाः	கெற்றியில் மூக்குள்ள வர்களும்
इक्षिपादाः	யாணைக்காலர்களும்
महापादाः	பெருங்காலர்களும்
मोपादाः	பசுக்கா துள்ளவர்களும்
पादचूडिकाः	காலிலேயே குடுமியுடை யவர்களும்
अतिमात्र- शिश्रीवाः	நிகப் பெரிய தலையும் க ழுத்துமுள்ளவர்களும்
अतिमात्र- कुचोदरीः	நிகப் பெரிய ஸ்தனங்கள் தலையும் வயிறுதலையும் முடையவர்களும்
अतिमात्रास्य- नेसा: च	அளவிற்கு மீறிய வரைய யும் கண்ணையும் உடைய வர்களும்
दीर्घजिह्वाः	நீண்ட காத்தையும் நகங்க ளையுமுடையவர்களும்

तथा	அப்படியே
अजामुखीः	ஆட்டுமுகமுள்ளவர் களும்
हस्तिमुखीः	யாணைமுகமுள்ளவர் களும்
गोमुखीः	பசுமுகமுள்ளவர்களும்
सूक्ष्ममुखीः	பன்றிமுகமுள்ளவர் களும்
द्वयोद्दर- ववा: च	குதிரை, ஒட்டை, கழு தை இவைகளின் முக முள்ளவர்களும்
शुक्लमुख- हस्ता: च	நுலம், இருப்புத்தடி இவைகளைக் கையி துள்ளவர்களும்
कोचनाः	கோபமுள்ளவர்களும்
कण्डमिवाः	கலகப்பிடுபர்களும்
कराखाः	கோரைப்பல் துள்ளவர் களும்
धृक्केरी: च	இருண்ட செம்பட்டை மயிருள்ளவர்களும்
धोर. रानाः	கொடிய தொற்றமுடை யவர்களும்
राक्षसी: च	ராக்ஷஸிகளையும்
सदा	எப்பொழுதும்
मोक्षसुराप्रियाः	மாம்ஸம், கன் இவை களிலேயே பீர்தியுள்ள வர்களும்
सप्त	அடிக்கடி
पाने	பானகையை
विपन्तीः	குடிப்பவர்களும்
विस्तारनाः	விஸ்தாரமான முகமுடைய வர்களும்
राक्षसी: च	ராக்ஷஸிகளையும்
मांसशी शत- दिवाङ्गीः	மாம்ஸமும், ரத்தமும் பூசிக்கொண்ட சரீர முள்ளவர்களும்
मांसशोणित- भोजनाः	மாம்ஸம், ரத்தம் இதையே ஆகாரமாக உள்ளவர்களும்

रोमहर्षण- } दर्शना: }	மயிர் கிளிக்கிரும்படி யாகக் கொடிய பார்வை யுள்ளவர்களும்	परिवार्य उपासीना:	குழந்தை உட்கார்ந்திருப்பவர்களு மான
स्कन्धवन्तं	பெருங்கிளைகளோடு	ता:	அவர்களை
वनस्पतिं	இருக்கிற பெரிய வனவிருக்கத்த	कपिश्रेष्ठः	வானரச்சேஷ்டர்
		ददशै	கண்டார்.

तस्याधस्ताच्च तां देवीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् । लक्षयामास लक्ष्मीवान् हनुमाञ्जनकात्मजाम् ॥
निष्प्रभां शोकसन्तप्तां मलसङ्कुलमूर्ध्वजाम् । क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ तारां निपतितामिव ॥
चारित्रव्यपदेशाढ्यां भर्तृदर्शनदुर्गताम् । भूषणैरुक्तमैहींनां भर्तृवात्सल्यभूषणाम् ॥ २१ ॥
राक्षसाधिपसंरुद्धां बन्धुभिश्च विनाकृताम् । वियुथां सिंहसंरुद्धां वद्धां गजबधूमिव ॥
चन्द्रेखां पयोदान्ते शारदाभ्रैरिवारुताम् । क्षिष्टरूपामसंस्पर्शादयुक्तामिव बल्लकीम् ॥
सीतां भर्तृवशे युक्तामयुक्तां राक्षसीवशे । अशोकवनिकामध्ये शोकसागरमाप्नुताम् ॥

लक्ष्मीवान्	லக்ஷ்மீவிவானும் பொ	राक्षसाधिप- } संरुद्धां }	ராஷ்டாஸாதிபனும் பிடித் து வைக்கப்பட்டவனும்
हनुमान्	ஹனுமார் [குந்திய	बन्धुभिः	பந்துக்களோடு
अनिन्दितां	நிந்தேதாவதையும்	विनाकृतां च	இல்லாமல் தனித்து இருக்கச்செய்யப்பட்ட வனும்
राजपुत्रीं	ராஜபுத்திரியும்	वियुथां	தன்னினத்திலிருந்து பிரிந்து
जनकात्मजां	ஜனகர் கோமகளும்	सिंहसंरुद्धां	சிக்கத்தினால் பிடிக்கப் பட்டு
निष्प्रभां	ஒளி குன்றியவனும்	वद्धां	கட்டுண்டு கிடக்கிற
शोकसन्तप्तां	சோகத்தால் மிக வாடி யிருப்பவனும்	गजबधूं	பெண்யானையை
मलसङ्कुल- } मूर्ध्वजां }	சிக்கடைத்து தாறுமா ரும் கிடக்கும் கந்த துள்ளவனும்	इव	போலிருப்பவனும்
क्षीणपुण्यां	புண்ணியம் குறைந்து	पयोदान्ते	கார்கால முடிவில்
च्युतां	தள்ளப்பட்டு	शारदाभ्रैः	சாத்கால மேகங்களால்
भूमौ निपतितां	பூமியில் விழுந்த	आवृतां	சூழப்பட்ட
तारां	சுடித்திரத்தை	चन्द्रेखां	சந்திரகளை
इव	போலிருப்பவனும்	इव	போலிருப்பவனும்
चारित्र- } व्यपदेशाढ्यां }	கற்பொழுக்கம் தவறாத தால் பெருமைப்பட்ட வனும்	असंस्पर्शान्	ஸ்காணம் செய்யாததால்
भर्तृदर्शनदुर्गतां	கணவனைக் காண வழி தெரியாதவனும்	क्षिष्टरुपां	மாசடைந்த மேனியுடை யவனும்
उत्तमैः	சிறந்த	अयुक्तां	இணைக்கப்படாமலிருக் கிற
भूषणैः	ஆபரணங்களுடன்	बल्लकीं	வினையை
हीनां	இல்லாதவனும்	इव	போலிருப்பவனும்
भर्तृवात्सल्य- } भूषणां }	பதிபக்தியையே நல்லணி யாகப் பூண்டுவனும்	शोकसागरं	துக்கமகித சமுத்தி ரத்தில்
		आप्नुतां	முழுவிழுப்பவனும்

वीक्षमाणां	பார்த்துக்கொண்டுமிருக்	विनाशान्-	ஆபரணங்களில்லாம
तां	அவளை	शोभिनीं)	வேயே அழகாக இருப்
सीतां	வீதைதயாக		பவளமும்
दृष्ट्वा	அறிந்துக்கொண்டு	सुविभक्तार्थी	நன்கு வகுக்கப்பட்ட
पल्लवधारिणः	தழைகளுடன் கூடிய		திருமேனியளும்
वृक्षान्	மரங்களை	क्षमां	பெறுதலாயுள்ளவளுமா
निःशालैः	பெருமூச்சுகளினாலேயே	तां मैथिलीं	அந்த மைதிலியை [ன
वहन्ती इव	கொளுத்துபவனையிப்போ	मासतिः	வாயுருமாரசாயெ
	லிருப்பவளும்	हनुमान्	ஹனுமார்
शोकानां	அக்கத்தில்	प्रेक्ष्य	நன்றாய்ப் பார்த்து
सह्यसं इव	திரள் போலவும்	अनुक्तं	அளவுகடந்த
उपवितां	கரைபுரண்ட	महर्षिं	பலன் ிட்டியதாலுண்
दुःखस्य	தக்கத்தினுடைய		பாகும் ஆரவாரத்தை
ऊर्मि इव	வெள்ளம் போலவும்	लेखे	அடைந்தார்.

हर्षजानि च सोऽभूणि तां दृष्ट्वा मदिरक्षणाम् । सुमोच हनुमांस्तत्र नमश्चक्रे च राघवम् ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	सुमोच	பெருக்கினார் ;
मदिरक्षणां	அற்புத அழகுற்ற கண்	तः तत्र	அவர் அங்கேயே
	களைபுடைய	च च	தங்குணமே
तां दृष्ट्वा	அவளைக் கண்டு	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு
हर्षजानि अभूणि	ஆனந்தக் கண்ணீர்களை	नमश्चक्रे	நமஸ்காரம் செய்தார்.

नमस्कृत्वा स रामाय लक्ष्मणाय च वीर्यवान् । सीतादर्शनसंहृष्टो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

वीर्यवान्	வீரராகிய	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்
सः	அந்த	लक्ष्मणाय च	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
हनुमान्	ஹனுமார்	नमस्कृत्वा	நமஸ்காரம்செய்துவிட்டு
सीतादर्शन-	வீதைதைய தரிசித்ததால்	संवृतः	ஒளியால்
संहृष्टः	ஆனந்தமுடையவராய்	अभवत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

आदितः श्लोकाः 12705

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 915

अष्टादशः सर्गः—பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

राचणारागतम्—இருவணன் வரவு.

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पुष्पितपादपम् । विचिन्वतश्च वैदेहीं किञ्चिच्छेषा निशाऽभवत् ॥

पुष्पितपादं	பூத்த மரங்கள் செறிந்த	विचिन्वतः	தேடிக்கொண்டிருக்கை
वनं	சோலைகைய		யில்
विप्रेक्षमाणस्य च	பார்த்துக்கொண்டும்	निशा	இரவு
वैदेहीं	வைதேஹியை	किञ्चिच्छेषा	விடியற்கால வேளை யால்
तथा	அப்படியே	अभवत्	இருந்தது.

षडङ्गवेदविदुषां क्रतुप्रवरयाजिनाम् । शुश्राव ब्रह्मयोषांश्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम् ॥ २ ॥

விராட்ரே சின்மரண வேலைபில்
 ஷடங்கவேதவிதாஸா ஆதங்கங்களுடன் வேத
 மறிந்தவர்களுக்கும்
 க்ருதபுரயாஜிநா கிறத்த யாகங்களைச்
 செய்பவர்களுமான்

சுசுராவோ ப்ராமண ராக்ஷஸர்க
 லின்
 வ்ரஹயோஸா வ வேதவேகங்களையும்
 ஷுசுராவ செவியுற்றார்.

अथ मङ्गलवादिभ्यैः शब्दैः श्रोत्रमनोहरैः । भाषोध्यत महाबाहुर्दशरथावो महाबलः ॥ ३ ॥

அத அத்தருணத்தில்
 மஹாவல: மிக்க வலி படைத்த
 மஹாபாஹு: பெருத்த மேளங்களையு
 டுசமீவ: தசகண்டன் முடைய
 ஷ்ரோத்ரமனோஹரே: காத்திற்கினிய

மங்கலவாதிப: மங்கள வாத்தியங்க
 ளாலும்
 ஷப்தே: புகழ் வாச்சுவங்களைகளும்
 பாஷோடியத துலில் தீர்த்து எழுப்பப்
 பட்டான்.

विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । सस्तपाल्याम्बरधरो वैदेहीपन्वचिन्तयन् ॥

பிரபவான் ப்ரதாபமுடைய
 ராக்ஷசேந்த்ர: ராக்ஷஸேந்திரன்
 யயாகாலம் உசிதகாலத்தில்
 விபுடிய கண்ணிழித்த

சஸ்தபால்யாம்பரதரோ வைதேஹிபந்வசிந்தயந்
 கழுவின மானைகளையும்
 ஸ்வரதர: சூ ஆடைகளையும் அணித்த
 வேதேஹி வைதேத ஹினை [வனுப்
 ப்னவசிந்தயந் தினை கிற்கொண்டான்.

भृशं नियुक्तस्तस्यां च मदनेन मदोत्कटः । न स तं राक्षसः कापं शशाकात्मनि गृहितुम् ॥

ச: ஆவன்
 மதோத்கட: இதுமாப்புக்கொண்ட
 ராக்ஸ: ராக்ஸஸன்,
 தஸ்யா அவனிடத்தில்
 மதனேவ காமனால்
 ஸ்ர: மிகவும்

நியுக்த: தூண்டி அனுப்பப்பட்ட
 ச அதனால் [வன்,
 ச் காபம் அந்த காம்பத்தை
 ஶாஸநி மனதிலுள்
 குறிது அடக்கிக்கொள்ள
 ந ஶசாக முடியவில்லை.

स सर्वाभरणैर्युक्तो विश्वस्त्रियमनुत्तमाम् । तां नगैर्विविधैर्जुष्टां सर्वपुष्पफलोपगैः ॥ ६ ॥

वृतां पुष्करिणीभिश्च नानापुष्पोपशोभिताम् । सदाभदैश्च विहगैर्विचित्रां परमाद्भुतैः ॥ ७ ॥

ईहामृगैश्च विविधैर्वृतां दृष्टिमनोहरैः । वीर्याः संप्रेक्षमाणश्च मणिकाञ्चनतोरणाः ॥ ८ ॥

नानामृगगणाकीर्णा फलैः प्रपतितैर्वृताम् । अशोकवनिकामेव प्राविशत् सन्ततद्रुमाम् ॥

அனுதமா தன் லித்திறத்தது
 வேளுன் றுயில்வாத
 தா ஶ்ய அந்த மேன்காணை
 விசுவ வலுவிக்கும்
 ச: ஆவன்
 சர்வாபரணை: ஶர்வாபரணங்களாலும்
 யுக்த: ஆளங்கசிக்கப்பட்டவனும்
 மணிகாஞ்- மணிகளிகழ்த்த தங்க
 சோரண: } தேரணங்கள் காட்டிய

வீரீ: வ விதிகளையும்
 ச்ரேக்ஷமாண: புவ பார்த்துக்கொண்டே
 சர்வபுஷ்ப- கல்லா பூக்களாலும் ப
 ளுபகார: } டுக்களாலும் சினதந்த
 விவித: விரீ: பற்பல மரங்களால்
 ஶுரீ: சினதந்ததும்
 சர்வாபரண: கப்பொரணதும்
 கொழுத்த
 பரமாத்முன: அதுவத்புதங்களால்

विहगैः च	பறவைகளாலும்	सन्ततदुर्गा	மரங்கள் நெருங்கியதும்
पुष्करिणीभिः	பொற்றாமையோடையோடாக	दृष्टिमनोहरैः	கண்ணுக்கும், மனதுக் கும் ஆணத்தம் கொடுக் கக்கூடிய
वृक्षानां	ஆடர்ந்ததும் [ளாலும்]		
नानापुष्पोप- शोभिनां	பற்பல பூக்களால் விளக்கமுற்றதும்	विविधैः	பலவிதங்களான
विचित्राणां	விசித்திரமானதும்	रहायुगैः	சித்திர மான் பதுமை களால்
नानामृग- गणाकीर्णानां	பலவித மான்கட்டக் கள் நிறைந்ததும்	वृक्षानां च	விளங்குவதுமான
प्रपतितैः	தரமாயுதிர்ந்த	अशोकवनिभिः	அசோகவனத்தினுள்
फलैः वृक्षानां	பழக்களோடு கூடியதும்	माविशत्	புகுந்தான்.

अङ्गनाशतपात्रन्तु तं व्रजन्तमनुव्रजत् । महेन्द्रमिव पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषितः ॥ १० ॥

देवगन्धर्वयोषितः	தேவகந்தர்வ ஸ்திரீகள்	अङ्गनाशतपात्रं	பெண்களின் ஒரு
महेन्द्रं इव	மஹேந்திரனைப் போல்		பெரிய கட்டம்
व्रजन्तं तु	முன் செல்லும்	अनुव्रजत्	பின்தொடர்ந்து
तं पौलस्त्यं	அந்த பெளஸ்தியனை		சென்றது.

दीपिकाः काञ्चनीः काञ्चिजगृहुस्तत्र योषितः । बालव्यजनहस्ताश्च तालवृन्तानि चापराः॥

तस्य	அக்கு	काञ्चनीः	பொன்னாற்செய்த
काञ्चि योषितः	சில ஸ்திரீகள்	दीपिकाः च	தீபிகைகளையும்
बालव्यजनहस्ताः	வெண்சாமாக்களைக் கைபிழுவையவர்கள் ;	तालवृन्तानि च	பனைவிசிரிகளையும்
अपराः	வேறு சிலர்	जगृहुः	கைபிலேந்திச் சென்றார்கள்.

काञ्चनैरपि भृङ्गारैर्जहुः सलिलमयतः । मण्डलाग्रान् वृक्षीं चैव गृह्णान्याः पृष्ठतो ययुः ॥

अन्याः काञ्चनैः	சிலர் பொன்மயமான	मण्डलाग्रान्	பின்வளைந்த பட்டாக் கத்திகளையும்
भृङ्गारैः	கிண்டிகளோடு	वृक्षीं च	கோலப்படம் என்ற வி ரிப்புக் கம்புகளிகளையும்
सलिले	ஐலத்தை	गृह्ण	எடுத்துக்கொண்டு
अमृतः	முன்னால்	एतः एव	பின்னாலேயும்
जहुः	எடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள் ;	ययुः	சென்றார்கள்.
अपि च	அதுவுமன்றி		

काचिद्रवमयीं पात्रीं पूर्णो पानस्य भासिनी । दक्षिणा दक्षिणेनैव तदा जग्राह पाणिना ॥

तदा	அப்பொழுது	पूर्णा	நிறைந்த
काचिद्	ஒரு	पानस्य पात्री	தீர்த்தபாத்திரத்தை
दक्षिणा	தலை	दक्षिणेन	வலது
भासिनी	பெண்மணி	पाणिना एव	கைபினாலேயே
रवमयीं	ரத்தினமயமான	जग्राह	வந்திச்சென்றான்.

राजहंसपतीकाशं छत्रं पूर्णशशिपथम् । सौवर्णदण्डपरा गृहीत्वा पृष्ठतो ययौ ॥ १४ ॥

அபரா மந்திரோருத்தி
சৌவர்ட்டணம் தங்கப்பிடிபோட்ட
ராஜஹ்- } அரச வண்ணம்போல்
ஸபீகாஷ் } வெண்ணிறமும்

பூர்ணாஸிபோல் ஓர்நிய
ஊத்ருகடைய [முண்டைய
பூஸ்த: பின்னிசூந்து
மூஹிஸா பிடித்துக்கொண்டு
யயோ சென்றான்.

निद्रामदपरीताक्ष्यो रावणस्योत्तमाः स्त्रियः ।

निद्रामद- } நித்திரையினாலும் கன்
பரிதாஸ்ய: } னுண்டதினாலும் கலக்
கிய கண்களையுடைய
வர்களான

रावणस्य रावணனுடைய
उत्तमाः स्त्रियः சிறந்த பத்தினிகள்,

अनुजगमुः पतिं वीरं वनं विबुधना इव ॥

விபுலுதா: மின்னந்தொடிகள்
வன் இவ மேகத்தைப் போல்,
வீர வீரனான
பதி பர்த்தாவை
அனுஜமசு: பின் தொடர்ந்து
சென்றான்.

व्याविद्धहारकेयूराः समामृदितवर्णकाः । समागलितकेशान्ताः सस्वेदवदनास्तथा ॥

घूर्णन्त्यो मदशेषेण निद्रया च शुभाननाः । स्वेदकिण्ड्वकुसुमाः सुमाल्याकुलसूर्धजाः ॥

प्रयान्तं नैर्ऋतपतिं नार्यो मदिरलोचनाः । बहुमानाश्च कामाश्च मिया भायास्तपन्वयुः ॥

व्याविद्धहार- } மாற்றியணிந்த மாலை
केयूराः } னும் தோள்வளைகளு
முண்டையவர்களும்

समामृदितवर्णकाः பூச்சுழிந்தவர்களும்
समागलित- } கந்தல் துணிகள்
केशान्ताः } அவிழ்ந்தவர்களும்

तथा அப்படியே
सस्वेदवदनाः முகத்தில் வேர்வை
அரும்பின்னவர்களும்

स्वेदकिण्ड्व- } வேர்வையினால் கசக்கின
कुसुमाः } புஷ்பமுள்ளவர்களும்
सुमाल्याकुल- } அழகான புஷ்பங்கள்
सूर्धजाः } கலைந்த கந்தலுடைய
வர்களும்

मदशेषेण மதசேஷத்தாலும்

स च कामपराधीनः पतिस्तासां महाबलः ।

सासां அந்த ஸ்திரீகளின்
पति: பர்த்தாவான
महाबलः स: மஹாவலியுள்ள அவன்
कामपराधीनः காமத்தினால் தன்வய
மழிந்தவனும்

निद्रया च ஊங்கத்தா லும்
घूर्णन्त्य: தளையிடுபவர்களும்
शुभानना: அழகான முகமுள்ள
வாக்குரை

मदिरलोचनाः பிரமிக்கச்செய்யும் பார்
வைபுள்ள கண்களை
அடையவர்களும்

नार्य: உத்தமிகளுமான
मिश. भार्या: அன்புடைய பத்தினிகள்
प्रयान्तं முன் செல்கின்ற
नैर्ऋतपति: நெர்க்கண்டினான
அவனை

बहुमानाश्च बहुமூரானத்தாலும்
कामाश्च காமததாலும்
तपन्वयु: பின் தொடர்ந்து
சென்றான்.

सीतासक्तमना मन्दो मदाश्रितमतिर्विभो ॥

मन्दः च தாமாக்கனும் (அகனும்)
सीतासक्तमना: உரக்கையினிடத்திற்பதிக்
கமனமுடையவனாய்

मदाश्रितमति: அகந்தையான ஓய்வார
நடையுடையவனாகி
विभो விளங்கினான்.

ततः काञ्चीनिनादं च नूपुराणां च निःस्वनम् । शुभाश्व परमस्त्रीणां स कपिर्मरुतात्मजः ॥

मरुतात्मजः वायुपुत्रोऽयम्

सः कपिः अन्तर्वाणरः

ततः अन्तु

परमस्त्रीणां உத்தம ஸ்திரீகளின்

काञ्चीनिनादं च காஞ்சிமணியின் ஒசை

नूपुराणां சிலம்புகளின் [வையும்]

निःस्वनं च அரவத்தையும்

शुभाश्व செவியற்றார்.

तं चापतिमकर्माणमचिन्त्यवलपौरुषम् । द्वारदेशमनुवाप्तं ददर्श हनुमान् कपिः ॥ २१ ॥

दीपिकाभिरनेकाभिः समन्तादवभासितम् । गन्धतैलावसिक्ताभिध्रियमाणाभिरग्रतः ॥

कामदर्पमदैर्युक्तं जिह्वताम्रायतेक्षणम् । समक्षमिव कन्दर्पमपविद्धशरासनम् ॥ २२ ॥

मथितामृतेनाभமரजा वस्रुत्तमम् । सलालमनुருषन्तं विमुक्तं सक्तமङ्गதே ॥ २४ ॥

अप्रतिमकर्माणं நிகரற்ற செவனுடைய

अचिन्त्यवल- } வனும்

पौरुषं } நினைத்தற்கரிய வலியும்

अग्रतः } ஆண்மைபுழுண்டவ

ध्रियमाणाभिः } எதிரில் [னும்

गन्धतैला- } கையிலேந்தப்படுகிற

वसिक्ताभिः } வாஸனை எண்ணெயில்

अनेकाभिः } நனைத்த

दीपिकाभिः } அநேக

समन्ताद् } தீபங்களாலே

अवभासते } நான்கு புறத்திலும்

प्रकाशिपयिष्यति } பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட

कामदर्पमदैः } வனும்

युक्तं } காமம், செருக்கு, தூர்

जिह्वताम्रा- } மரர்க்கம் இவைகளால்

तेक्षणं } திறைகளுள்ளவனும்

विमुक्तं } வளைகறு சிவந்த நீண்ட

सक्तमङ्गदे } கண்களுள்ளவனும்

अपविद्धशरासनं வில்லைத் தரியாத

समक्षं कन्दर्पं பிரத்யக்ஷ மன்மதனை

इव போன்றவனும்

विमुक्तं நழுவி

अङ्गदे सक्तं தோள்வளையில் மரட்டிய

मथितामृत- } கடைந்த பாலின் வெண்

केनाभं } ணுரை போன்ற

अरजा: } வெள்ளிய

उत्तमं वस्त्रं சிறந்த வஸ்திரத்தை

सलीकं ஓயயாரமாக

अनुருषन्तं இழுத்துக்கொண்டு

प्रकाशितं வாசற்படியவண்டை

अनुवाप्तं च வந்திருப்பவனுமான

सं } அவனை

कपिः } வானரரான

हनुमान् ஹனுமார்

ददर्श கண்டார்.

तं पत्रविटपे लीनः पञ्चपुष्पयनावृतः । समीपमुपसङ्क्रान्तं निध्यातुमुपचक्रमे ॥ २५ ॥

पत्रविटपे தழை பரந்த கிளைபில

लीनः ஒலிந்துகொண்டு

पञ्चपुष्पयनावृतः இலை, புஷ்பம் இவைக

ளால் மூடுண்டவராய்

समीपं எம்பீபத்தில்

उपसङ्क्रान्तं ச் வந்துசேர்ந்த அவனை

निध्यातुं கவனித்துப் பார்க்க

उपचक्रमे தொடங்கினார்.

अवेक्षमाणस्तु ततो ददर्श कपिकुञ्जरः । रूपयौवनसंपन्ना रावणस्य वरस्त्रियः ॥ २६ ॥

ततः அன்கு

अवेक्षमाणः तु கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டே

कपिकुञ्जरः வானரச்சேஷ்டர்

रावणस्य ராவணனுடைய

रूपयौवन- } அழகும், இளமைபும்

सम्पन्ना: } வாய்ந்தவர்களான

वरस्त्रियः சிறந்த பத்திலிகளை

ददर्श கண்டார்.

ताभिः परिवृतो राजा सुरुपाभिर्महायशाः । तन्मृगद्विजसङ्घघृष्टं प्रविष्टः प्रमदावनम् ॥

ताभिः	அந்த	मृगद्विज-	மிருகங்களுக்கும், பறவை
सुरुपाभिः	அழகிகளால்	सङ्घघृष्टं	களும் நிறைந்த
परिवृतः	சூழப்பட்டவனான	तत् प्रमदावनं	அந்த அந்தப்புர உத்தி
महायशाः	பெரும்புகழ் வாய்ந்த		பாண வணத்தினால்
राजा	அரசன்	प्रविष्टः	பிரவேசித்தான்.

सीवो विचित्राभरणः शङ्खकणौ महाबलः । तेन विश्रवसः पुत्रः स दृष्टो राक्षसाधिपः ॥

वृतः परमनारीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥ २९ ॥

तेन	அவனால்	विचित्राभरणः	அழகிய ஆபரணங்க
विश्रवसः	விசுவசுவரின்		ளணித்தவனாய்
पुत्रः	புத்திரனும்	सीवः	வெறிசெய்கண்டவனாய்,
महाबलः	மஹா பலவானும்	ताराभिः	நகரத்திற்குள்ளால்
राक्षसाधिपः	சாக்ஷணாதிபனுடைய	चन्द्रमाः इव	சந்திரன் போல்,
सः	அவன்	परमनारीभिः	கிறந்த ஸ்திரீகளால்
शङ्खकणौ	சட்டி முனைபோன்ற	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
	செவியனாய்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.

तं ददर्श महातेजास्तेजोवन्तं महाकपिः ॥ ३० ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	तेजोवन्तं	தேசுதிபுற்ற
महाकपिः	மஹாகபி	तं ददर्श	அவனைக் கண்டார்.

रावणोऽयं महाबाहु रति सञ्चिन्त्य वानरः । सोऽयमेव पुरा शेन पुरमध्ये गृहोत्तमे ॥

अवप्लुतो महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३१ ॥

अयं	இவன்	वानरः	வானர குமரன்
पुरा	இதற்கு முந்தி	हनुमान्	ஹனுமார்
पुरमध्ये	நகரிலிருக்கையில்	सः	அந்த
गृहोत्तमे	மாளிகைகளால்	महाबाहुः	மஹாபாஹுவான
	கிறந்ததில்	अयं एव	இவனே
शेन	படுத்தாறங்கிக்கொண்	रावणः इति	ராவணன் என்ற
	டிருந்தான் ;	सञ्चिन्त्य	ஸந்தேச ஹமதக்
महातेजाः	மிகத் தேஜஸ்வியான		தெரிந்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரரும் [வரும்	अवप्लुतः	தன்விளார்.

स तथाऽप्युग्रतेजाः सन्निर्घृतस्तस्य तेजसा । पशुगुह्यान्तरे सक्तो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	तेजसा	தேஜஸ்வியனாய்
उग्रतेजाः सन्	உக்கிர தேஜஸ்வியான	निर्घृतः	குன்றியவனாய்
	வகர் ;	पशुगुह्यान्तरे	இகைச்செறிவுக்குள்
तथा अपि	அப்படியிருந்தபோதி	सक्तः	அடக்கி
	னும்	संवृतः	மறைந்துகொண்டு
तस्य	அவனுடைய	अभवत्	இருந்தார்.

स तापसितकेशान्तां सुश्रोणीं संहतस्तनीम् । दिदृक्षुरसितापाङ्गमुपावर्तत रावणः ॥३३॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	संहतस्तनीं	தெருக்கிய ஸ்தனங்க
असितकेशान्तां	கருங்குழலுள்ளவனும்		ஞடையவளுமான
असितापाङ्ग	கருக்கண் ணுள்ளவனும்	तां	அவளை
सुश्रोणीं	அழகிய நிதம்பங்க	दिदृक्षुः	காண்க்கருதி
	ஞள்ளவனும்	उपावर्तत	கிட்டினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

आदितः श्लोकाः 12738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 948

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १९ ॥

तपस्विनीवर्णनम्—தபஸ்வியியான ஸ்திரீதையை வர்ணித்தல்.

तस्मिन्नेव ततः काले राजपुत्री त्वनिन्दिता । रूपयौवनसंपन्नं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ १ ॥

सतो हृष्टैश्च वैदेहीं रावणो राक्षसाधिवम् । मावेपत वारोहा प्रवाते कदली यथा ॥ २ ॥

राजपुत्री	ராஜகுமாரியாக	राक्षसाधिप	அரக்கர் வேந்தனுமாகிய
अनिन्दिता	நினைதக்கிடமில்லா	रापणं	ராவணனை
वारोहा	உத்தமியான	तस्मिन् काले	அந்த ஸமயத்தில்
वैदेही तु	வைதேஹியும்	ततः एव दृष्ट्वा	அங்கிருந்தே கண்டு
भूषणोत्तम-)	திறந்த ஆபரணங்கள்	एव ततः	உடனே அங்கேயே
भूषितं)	தரித்தவனும்	प्रवाते	பெருங்காற்றில்
रूपयौवनसम्पन्नं	அழகும் இளமையும்	कदली यथा	காளைப் போல
	வாய்ந்தவனும்	मावेपत	நடுக்கினான்

आच्छाद्योदरमूढभ्यां बाहुभ्यां च पयोधरौ । उपविष्टां विशालाक्षीं रुदन्तीं वरवर्णिनीम् ॥

दशमीवस्तु वैदेहीं रक्षितां राक्षसीगणैः । ददश सीतां दुःखार्तां नावं सञ्जामिवार्णवे ॥

असंवृतायामासीनां धरण्यां संशितव्रताम् । छिन्नां प्रपतितां भूमौ शाखामिव वनस्पतेः ॥

मलमण्डनचित्राङ्गीं मण्डनार्हापण्डिताम् । मृणाली पङ्कदिग्वेव विभाति न विभाति च ॥

दशमीवः	தசகண்டன்	उपविष्टां	உட்கார்ந்திருப்பவனும்
वरवर्णिनीं	அழகிய சீரமுடைய	राक्षसीगणैः	ராஷ்டிரிகளின் கூட்டங்
	களும்		களால்
विशालाक्षीं	விசாலமான கண்களு	रक्षितां	கார்க்கப்பட்டவனும்
	டையவனும்	दुःखार्तां	துக்கத்தால் வாடி
रुदभ्यां	துடைகளால்		யிருப்பவனும்
रदरे	வலிந்தறையும்	रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருப்பவ
बाहुभ्यां	கைகளால்	अर्णवे	ஸமுத்திரத்தில் [ளும்
पयोधरौ च	ஸ்தனங்களையும்	सनां नावं एव	முழுதுகிற கப்பலைப்
आच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு		போலிருப்பவனும்

கிளி	முதிர்க்கு
भूमी	தரைமீது
प्रपतितां	விழுந்து கிடக்கிற
वनरपतेः वाखां	மரத்தின் கிளைவை
इव	போலிருப்பவனும்
असंभृतायां	கிரிப்பில்லாத
धरण्यां	வெறுத்தனரின்
आसीनां	உட்கார்ந்திருப்பவனும்
संसितमनां	கடிய கிரதமுடையவனும்
मण्डनाहो	அலங்காரம் செய்து கொன்னர்க்குரியவனும்
अमण्डितां	அலங்காரம் செய்து கொன்னாமலேயே இருப்பவனும்

मलमण्डन-	வண்ணம் செய்யாததர
चिवाहो	அன்ன அழுக்காகிற அணியால் அழகிய திருமணியனும்
वेदी	விதேதல மன்னரின் புதல்வியாகிய
सीता दलं	கிளைவைக்கு கண்டான் ;
वु	இக்கிளைவையில்
पङ्कजा	செத்துல பூசப்பட்ட
मृणाली इव	தாமரைக்கொடி போல குக்குமவன்
विमालि	கிளைக்குகிறான்.
न विमालि च	கிளைக்காமலுமிருக்கிறான்.

समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदितात्मनः । सङ्कल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः ॥ ७ ॥
 शुष्यन्तीं रुदतीमेकां ध्यानशोकपरायणाम् । दुःखस्यान्तमपश्यन्तीं रामां राममनुव्रताम् ॥
 वेष्टमानां तथाऽऽविष्टां पद्मगेन्द्रवधूमिव । धूष्यमानां ग्रहेणैव रोहिणीं ध्रुवकेतुना ॥ ९ ॥
 वृत्तशीलकुले जातामाचारवति धार्मिके । पुनः संस्कारमापन्नां जातामिव च दुष्कुले ॥
 अभूतेभापवादेन कीर्तिं निपतितामिव । आम्नायानामयोगेन विशां पश्चिच्चितामिव ॥ ११ ॥
 सञ्जामिव महाकीर्तिं श्रद्धामिव विमानिताम् । मज्ञामिव परिक्षीणामाशां प्रतिहतामिव ॥
 आयतीमिव विध्वस्तामाशां प्रतिहतामिव । दीप्तामिव दिशं काले पूजामपह्वतामिव ॥ १३ ॥
 पद्मिनीमिव विध्वस्तां हतशूरां चमूमिव । प्रथामिव तपोध्वस्तामुपक्षीणामिवापगाम् ॥
 वेदीमिव परामृष्टां शान्तापग्निशिखामिव । पौर्णमासीमिव निशां राहुग्रस्तेन्दुमण्डलाम् ॥
 उत्कृष्टवर्णकमलां वित्रासितविहङ्गमाम् । हस्तिहस्तपरामृष्टामाकुलां पद्मिनीमिव ॥ १६ ॥
 पतिशोकातुरां शुष्कां नदीं विस्त्रावितामिव । परया मृजया हीनां कृष्णपक्षनिशामिव ॥
 सुकुमारीं सुजाताह्वीं रत्नगर्भमृहोचिताम् । तप्यमानामिवोष्णेन मृणालीमचिरोद्भूताम् ॥
 मृहीतामालितां स्तम्भे वृथपेन विनाकृताम् । निःश्वसन्तीं सुदुःखार्तां गजराजवधूमिव ॥
 एकया दीर्घया वेण्या शोभमानामयजतः । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥
 उपवासेन शोकेन ध्यानेन च भयेन च । परिक्षीणां कृशां दीनामल्लाहारां तपोधनाम् ॥
 आयाचमानां दुःखार्तां प्राञ्जलिं देवतामिव । भावेन रघुमुख्यस्य दशग्रीवपराभवम् ॥

समीपमाणां रुदतीमनिन्दितां सुवक्ष्यताम्नायतकुलोचनाम् ।

अनुव्रतां राममतीव पैथिलीं प्रलोभयामास वधाय रावणः ॥ २३ ॥

राजसिंहस्य	ரரசுவரின் தலைவரின்
विदितात्मनः	அறியக்கொள்ள
रामस्य	ராமரையுடைய

समीपं	அருகில் தக்கது
सङ्कल्पहय संयुक्तैः	தீர்மானம் என்ற சூத்திரங்கள் தூண்டிய

மனோரே: மனமாகிற தேர்களுடன்
 யானீ இவ போகிறவனைப் போலும்
 சூரயனீ வாடினவனும்
 ஸகீ தனியனும்
 கரீ அழுதுகொண்டிருப்பவனும்
 ஸானகோ- } எண்ணுவதும், சோகிப்
 பராயணா } பதமே வேடையாக
 உன்னவனும்
 ராம் சூரமரை
 அநுபதா தஞ்சமென கம்பிடுருப்பவனும்
 ராமா உத்தமமானவனும்
 து:ஸஸ ஸந்த துக்கத்தின் முடிவை
 அபஹந்தி காணாதவனும்
 அவிஷா மந்திரத்தினால் கட்டப்
 தயா அப்படியே [பட்டு
 வேமானா துடித்துக்கொண்டிருக்கிற
 பன்னெருவழி ஸர்ப்பராஜன் கன்னி
 இவ போலும்
 பூமகேதுனா தாமகேது என்ற
 அஹே க்ரஹத்தால்
 பூவமாதா தன்புறுத்தப்படுகிற
 ரோஹிணி இவ சோறுண்ணியைப்போலும்
 அபாரவதி ஆசாரமுற்று
 பாரிசிகே தர்மமிசூந்து
 வுசஸிகுலே கல்லொழுக்கமுடிக், கற்கு
 ணமும் படைத்த
 மேற்குலத்தில்
 வாதா பிறந்தவனும்
 புவ: மறுபடி
 சேகர விவாஹருப ஸம்ஸ்கா
 அபஜா பெற்று [சத்தை
 ச அதனால்
 துஷுலே இழிகுலத்தில்
 சாதா இவ வாழ்க்கைப்பட்டவனைப்
 அமூதேன பொய்யான [போலவும்
 அபவாஹே அபவாதத்தினால்
 நியதிதா கெடுக்கப்பட்ட

கீதி இவ கற்புகழைப் போலும்
 அகாஸானா அடிக்கடி படித்தல்,
 சொல்லல் முதலிய
 வைகளின்
 அயோன பரிற்சியின்மைவினால்
 பரிசித அழிந்த
 விஷா இவ வித்தைபைப் போலும்
 சதா அழிந்துபோன
 மஹாகீதி இவ பெரும்புகழைப்போலும்
 விமானிதா அகௌரவப்படுத்தப்
 அஹீ ச்ரத்தையை [பட்ட
 இவ போலவும்
 பரிஷிணா அழிந்துபோன
 பஜா இவ ஞானத்தைப் போலும்
 பரிஹதா இடைபூறுற்ற
 அஷா இவ ஆசையைப் போலவும்
 விஷஸா இடிக்கப்பட்ட
 அயனீ வாழ்விடத்தை
 இவ போலவும்
 பரிஹதா மறுக்கப்பட்ட
 அஷா இவ உத்தரவைப் போலும்
 தீஸா தீப்பற்றியெரியும்
 திஷா இவ திசையைப் போலவும்
 காலை செயற்குரிய காலத்தில்
 அபஹதா தடுக்கப்பட்ட
 பூஷா இவ பூஜையைப்போலும்
 விஷஸா அழிந்துபோன
 பரிஷிணா தாமரைப் பொய்கையை
 இவ போலும்
 ஹதூர் தலைவனை விழந்த
 சமீ இவ ஸேனையைப் போலும்
 தமோவஸா இருனால் அழிவுண்ட
 பமா இவ ஒளியைப் போலும்
 வபஜா வறண்டுபோன
 அபரா இவ உதியைப் போலும்
 பராமுஷா அணுகிதமாக்கப்பட்ட
 வேதீ யாகஸ்தலத்தை
 இவ போலும்
 சானா அணைந்துபோன
 அமினிஷா அக்னி ஜ்வாலையை

இவ } போலும்
 ராஜமஸோந்து- } ராஜகூடந்த சந்திர
 மண்டலம் } பிம்பமுற்ற
 வீரமாளி } பூர்ணிமை
 நிஷா இவ } இரவைப் போலும்
 हरिःशः- } பாணைத் துதிக்கைகளால்
 परासुधा } கலக்கப்பட்டு
 उत्पलपुष्पमल } சிடுங்கி எறியப்பட்ட
 இலைகளையும் புஷ்பங்
 களையுமுடைய
 विवाहित- } பயமுறுத்தி வெருட்டப்
 विहङ्गमां } பட்ட நீர் பறவைகளை
 யுமுடைய
 आकुलं } கலங்கிய
 परिणी } தாமரைப் பொங்கையை
 इव } போலவும்
 पतिसौक्यसुरां } பதியைப் பிரிந்த தூக்கத்
 தில் மூழ்கியவளாய்
 शुक्लं } வரடியிருப்பவளும்
 विभावितां } நீரை வெட்டினிட்டு
 வற்றச்செய்த
 नदी इव } நதியைப் போலவும்
 परथा } கல்ல சரியாகும்
 सृजया हीनं } ஒரு நீராடுத லுமில்லாத
 வளராய்
 कृष्णपद्मनिशां } கிருஷ்ண பசுந்த் திரவை
 इव } போன்றவளும்
 सुकुमारीं } மேன்மைபாணவளும்
 सुजाताङ्गीं } அழகான அக்கக்க
 னுள்ளவளும்
 रत्नगर्भ- } ரத்தின மாளிகையில்
 सुहोचितां } வசிக்கத்தக்கவளும்
 उणेन } வெயிலினால்
 तपमानां } வாடும்
 अचिरोद्भूतां } அப்போது தான்
 சிடுங்கப்பட்ட
 सुगाली इव } தாமரைத்தண்டு
 போலும்
 मृदयेन } ஆண் பாணையோடு
 विनाकुलं } லுள்ளமல் செய்யப்பட்டு

मृद्वीनां } மிடிக்கப்பட்டு
 रंवे } சம்பத்தில்
 आलिनां } கட்டப்பட்டு
 सुदुःखानां } மிக துக்கத்தால் வருத்தி
 निःशयनीं } பெருமச்செறிதிற
 गजराजवधुं } பெண் பாணையை
 इव } போலும்
 एकया द्वाध्या } ஒருகையாண சீனமான
 वेशा } பின்னலோடு
 अवसतः } ஒப்பனை செய்யப்படா
 शोभमानां } விளங்குகிறவளும் [மல்
 नीरदावारं } மழைக்கால முடிவில்
 नीलया } கருமிறுக்கிற
 चनराज्या } சோடையோடு இருக்கிற
 मदी इव } பூமியைப் போலவும்
 उपवासन } பட்டினி கிடப்பதால்
 परिशीणां } மிக நொத்தவளும்
 शोकेन } சோகத்தால்
 कुशां } இளைத்தவளும்
 ध्यानेन च } தியானத்தாலும்
 मयेन च } பயத்தாலும்
 दीनां } மனங் குன்றியவளும்
 अराहारां } உணவையே கொன்றா
 தவளும்
 दुःखानां } துக்கத்தால் வாடுபவ
 னும்
 तपोधनां } ஸாதிசமே சிறத்தாய்க்
 கொண்டவளும்
 मांशुलि } கைகடப்பி
 देवतां } இவ்வுட தேவதைக்கு
 इव } போல்
 रघुदुःखस्य } ஸ்ரீ ரகுச்சோஷ்டருக்கு
 भावेन } மனதினால்
 दशग्रीवराभयं } தசக்ரீவனுடைய
 ஸம்ஹாரத்தை
 आशयमानां } பிரார்த்தனை செலுத்து
 கிறவளும்
 सुपद्म- } அழகான இமைகளுடன்
 तामावत- } சுவந்து நீண்டு விரிந்து
 शुक्लोचनां } வெளுத்த கண்களுடை
 யவளும்

रुदती	அழுதுகொண்டிருப்ப வளும்	अनुवता	நம்பியவளுமான்
समोक्षमाणां	சுற்றி மிரண்டு பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளும்	अनन्दिता	நினைதக்கிடமில்லா
रामं	ஸ்ரீராமரை	मैत्री	மைத்ரீயையைப் (பார்த்து),
अतीव	ஒரே உறுதியாய்	रावणः वधाय	ராவணன் இறக்கவேண் டியது காரணமாய்,
		प्रलम्बयामास	ஆகைப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥
आदितः श्लोकाः 12761 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 971

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம். ॥ २० ॥

रावणानुनयः—ராவணனுடைய வேண்டுகோள்.

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम् । साकारैर्मधुरैर्वाक्न्यदर्शयत रावणः ॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்,	साकारैः	நனுகுறிப்பாராயத்தைத் தெரிவிக்கும் இரண்டக ளுடன் கூடிய
निरानन्दां	சோகப்படுகிறவளும்	मधुरैः	இனிய
तपस्विनीं	தபஸ்வினியாய்	वाक्यैः	மொழிகளால்
दीनां	திகிலடைத்திருக்கிற	न्यदर्शयत	விளித்துரைத்தான்.
पतिव्रतां	பதிவ்ரதையுமான		
तां	அவளுக்கு,		

मां दृष्ट्वा नागनासोरु गूह्याना स्तनोदरम् । अदर्शनमिवात्मानं भयाच्चेतुं त्वमिच्छसि ॥

मां दृष्ट्वा	பாணீத்துதிக்கை போன் ற துடையுடையானே !	गूह्याना	முடிக்கொண்டவளாய்
नागनासोरु	என்னை கண்டதும்,	आदृशानं	உடம்பை
गूह्याना	நீ	अदर्शनं नेतुं	கண்களுக்குக் காணாமற்
स्तनोदरम्	ஸ்தனங்களை யும் வாழ்ந்ததையும்	भयात्	பயத்தினால் [செய்ய
		इच्छसि	நினைக்கிராய்
		इव	போலும் !

कामये त्वां विशालाक्षि बहुमन्यस्य मां म्रिये । सर्वाङ्गगुणसंपन्ने सर्वलोकमनोहरे ॥ ३ ॥

कामये	தடங்கண்ணாய் !	सर्वलोकमनोहरे	ஸர்வலோகத்திற்கும் இனிமை பூண்டவனே !
विशालाक्षि	பென்மணியே !	त्वां कामये	உன்னை வேண்டுகிறேன்,
म्रिये	அக்கமெல்லாம் அழகு கிறைத்தவனே !	मां	என்னை
सर्वाङ्गगुणसंपन्ने		बहुमन्यस्य	கொளரவப்படுத்து.

नेह केचिन्मनुष्या वा राक्षसाः कामरूपिणः । व्यपसर्पतु ते सीते भयं पत्तः समुत्थितम् ॥

सीते	வீதையே !	न	இக்கை ;
कामरूपिणः	காமரூபிகளாய்	ते	உனக்கு
राक्षसाः	அரக்கர்களாவது	पत्तः	என்னிடமிருந்து
मनुष्याः वा	மனிதர்களாவது	समुत्थितं भयं	விளைந்துள்ள பயம்
इह	இங்கு	अपसर्पतु	அடியோடு இல்லாமற் போகட்டும்.
केचिन्	ஒருவரும்		

स्वधर्मो रक्षसां भीरु सर्वथैव न संशयः । गपने वा परस्त्रीणां हरणं संप्रमथ्य वा ॥ ५ ॥

மீரூ "பயந்தவனே!
 परस्त्रीणां பிறர் மனைவிகளின்
 हरणं वा திருடிக்கொண்டுவரு
 வது தானாகட்டும்
 संप्रमथ्य பலா தகர்த்து

गानं वा சொருவது தானாகட்டும்
 रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
 सर्वथा எப்பொழுதும்
 स्वधर्मः एव குந்தர்மமே;
 संशयः न ஸந்தேகமிலலை.

एवञ्चैतदकामान्तु न त्वां स्पृक्षामि मैथिलि । कामं कामः यरीरे मे यथाकामं प्रवर्तताम् ॥

एतत् "மேற்கொள்ளியது
 एवं च மேற்கொள்ளிய வண்ண
 மாபிருந்தும்
 मे यरीरे எனது தேகத்தில்
 कामः மன்மதன்
 यथाकामं எவ்வளவு வேணுமோ
 அவ்வளவு

कामं இஷ்டப்படி
 प्रवर्ततां பரவர்த்திக்கட்டும்;
 तु இப்படிவிரும்ந்தும்,
 मैथिलि மைதிலி!
 अनामां உடன்பட்ட
 त्वां உன்னை
 न स्पृक्षामि தொடரமாட்டேன்.

देवि नेह भयं कार्यं मयि विश्वसिहि प्रिये । प्रणयस्य च तन्नेन मैवं भूः शोकलालसा ॥

देवि "தேவீ!
 इह இது விஷயத்தில்
 भयं ஆபத்து விளையுமோ
 எனம் பீதிக்கு
 न कार्यं இடமில்லை;
 प्रिये பெண்மணியே!
 मयि என் விஷயத்தில்

विश्वसिहि கம்பு;
 तन्नेन உன்னத்தோடு
 प्रणयस्य நேசமுத;
 एवं இப்படி
 शोकलालसा துக்கம் கொண்டாடுபவ
 னாக
 च मा भूः இனிமேல் இராதே.

एकवेणी धराशय्या ध्यानं मलिनमम्बरम् । अस्थानेऽप्युपवासश्च नतान्यौषधिकानि ते ॥

एकवेणी "சடைதரித்த கூந்தலும்,
 धराशय्या தளரலில் படுக்கையும்,
 मलिनं அழுக்கடைந்த
 अम्बरं अपि வஸ்திரமும்,
 ध्याने கிசாரப்படுதல்,

अस्थाने வீணை
 उपवासः பட்டினி உட்காதல்,
 एतानि च துவை பெண்ணம்
 ते உனக்கு
 न औषधिकानि ஏதனவைகள் அல்ல.

विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगरुणि च ।

विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च ॥ ९ ॥

महार्हाणि च पानानि शयनान्यासनानि च ।

गीतं वृत्तं च वाद्यं च लभ मां प्राप्य मैथिलि ॥ १० ॥

मैथिलि "மைதிலி!
 मां என்னை
 प्राप्य அங்கீகரித்து,
 विचित्राणि விகித்திர
 माल्यानि च மாலைகளையும்

अगरुणि च அகரு (அகில்)
 चन्दनानि च சந்தனங்களையும்,
 विविधानि பற்பல
 वासांसि च கண்ணாடைகளையும்,
 दिव्यानि திவ்யமான

आभरणानि च शृङ्गारண्यकैश्च,
महार्हाणि विहीन्युत्थित,
पात्रानि मत्तुक्कैश्च,
शयनानि च पटुक्कैश्च

आभरणानि च शृङ्गारண्यकैश्च,
गीतं नृत्तं பாட்டையும் ஆட்டையும்
वाद्यं वाத்தியத்தையும்
ஸம் பெறு.

स्त्रीरत्नमसि मैवं भूः कुरु गात्रेषु भूषणम् । मां प्राप्य हि कथं नु स्यास्त्वमनर्हा सुविग्रहे ।

சுவிமே "ஸூந்தராக்ஷி !
स्त्रीरत्नं असि பெண்மணியாழிருக்கின்
कथं नु எதனால் [ரூய் ;
एवं अनर्हा நீ கொண்டாடப்படாத
स्याः இருக்கிறாய் ? [வளாய்

एवं मा भूः இப்படி இராதே ;
मां हि प्राप्य என்னையே அங்கீகரித்து,
गात्रेषु அக்கங்களில்
भूषणं ஆபரணத்தை
कुरु இட்டுக்கொள்.

इदं ते चारु सज्जातं यौवनं व्यतिवर्तते । यदतीतं पुनर्नैति स्रोतः शीघ्रमपामिव ॥ १२ ॥

ते सज्जातं "உணக்கு இருக்கிற
चारु அருமையான
इदं यौवनं இந்த யௌவனத்தை,
शीघ्रं வெகு வேகமாய்
व्यतिवर्तते கழிந்துகொண்டு வரு
கிறது ;

अतीतं கடந்துபோன
यत् இந்த அது,
अपामिव ஜலத்தின்
स्रोतः इव பெருக்கைப்போல்,
पुनः திரும்பி
न एति வராது.

त्वां कुत्वोपरतो मन्ये रूपकर्ता स विश्वसृक् । न हि रूपोपमा त्वन्या तवास्ति शुभदर्शने ॥

शुभदर्शने "காணற்கெனியவனே !
त्वं உனது
रूपोपमा அழகிற்கெனியாய்
अन्या तु न अस्ति வேற ஒருவரும் இல்லை ;
हि ஆதலால்,
रूपकर्ता ரூபகர்த்தாவான

सः विश्वसृक् அந்த பிரம்மன்,
त्वां உன்னை
कुत्वा ஸ்ருஷ்டித்து,
उपरतः தன் தொழிலை விட்டு
விட்டானென்று
मन्ये நினைக்கிறேன்.

त्वां समासाद्य वैदेहि रूपयौवनशालिनीम् । कः पुमानतिवर्तत साक्षादपि पितामहः ॥

वैदेहि கைதேஹி !
पितामहः अपि பிரதமகணுள் பட
कः पुमान् எந்த புருஷன்,
रूपयौवन- } அழகும், இளமையும்
शालिनी } அமைந்து விளங்கும்

त्वां உன்னை
साक्षात् பரத்யகஷமாய்
समासाद्य கண்டு,
अतिवर्तत விட்டு அப்பால்
போவான் ?

यद्यत् पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने । तस्मिन् तस्मिन् पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते ॥

शीतांशु- } குளிர்ந்த கந்திரன்
सदृशानने } போன்ற முகமுடைய
வனே !
पृथुश्रोणि பருத்த நிதம்பமுடைய
ते உனது [வனே !
यद्यत् எந்தெந்த

गात्रं அவயவத்தை
पश्यामि பார்க்கிறேனோ,
तस्मिन् तस्मिन् அதில்திலேயே
मम चक्षुः எனது கண்
निबध्यते கட்டுப்பட்டு நின்றாகிடு
கிறது.

भव मैथिलि भार्या मे मोहमेन विसर्जय । वहीनामुत्तमस्त्रीणां मयायमहिर्षो भव ॥ १६ ॥

மேயிலி "மேயிலி!
மன் இந்த
மோஹ் வருந்தமுறலை
விரசர்ஜய விட்டுவிடு;
மே எனக்கு
மாரியா பத்தினியாக

भव "சூது;
मम என்னைடைய
वहीना அனேக
उत्तमस्त्रीणां உத்தமஸ்திரிகளுக்கு
अयमहिर्षो முதல் தேவியாய்
भव விளக்கு

लोकेभ्यो यानि रत्नानि संपश्य्य हृतानि मे । तानि ते भारु सर्वाणि राज्यं चैतदहं च ते ॥

மீட "பயப்படும் ஸ்வபாவ
முகன்னவனே!
லோகேப்ய: லோகங்களிலிருந்து
யானி எந்த
ரத்னானி ரத்தினங்கள்
சம்பச்ய பவாங்கரித்து
ஹூதானி கொண்டு வரப்பட்ட
கொடா,

तानि सर्वाणि "அனுகங்கள் எல்லாம்
ते உனக்கே;
एतत् இந்த
मे எனது
राज्यं ராஜ்யமும்
अहं च நானும்
ते च உன்னுடையதே.

विजित्य पृथिवीं सर्वां नानानगरमालिनीम् । जनकाय प्रदास्यामि तव हेतोर्विन्वासिनि ॥

விலாசினி "பிறரை மோ ஹிக்கச்
செய்யும் பெண்மணியே!
நானாநகர- } பற்பல நகரங்கள்
மாலினி } சூழ்ந்த
சர்வா பூமிபய்யம்

विजित्य வென்று,
तव உனது
हेतो: ஹேதேயம்
जनकाय ஜனகனுக்கு
प्रदास्यामि கொடுப்பேன்.

नेह पश्यामि लोकेऽन्यं यो मे प्रतिबलो भवेत् । पश्य मे सुमहर्द्दार्पणपतिद्वन्द्वपादवे ॥ १७ ॥

மே "எனக்கு
புதரான மாலிபுள்ளவான்
ய: எவன்
மவேத் இருக்கிறானே,
அந்ய் அந்த வேறொருவனை
इह இந்த
लोके உலகத்தில்

न पश्यामि நான் அறிவேன்;
आहवे புத்தத்தில்
अपतिद्वन्द्व ஒருவரும் எதிர்பாய்
पश्य சிக்கமுடியாத
मे सुमहत् எனது நிகழ் பெரிய
वीर्यं வீரபந்தை
पश्य சீண்டுகப்பார்.

असकृत् संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः । अशक्ताः पत्यनीकेषु स्थान्तु मम सुराधुराः ॥

சுராசுரா: "தேவர்களும் அஸுரர்
களும்

संयुगे "புத்தத்தில்
मया என்னால்
विमृदि- } கொடிதன் முறிக்கப்பட்
ध्वजा: } டவர்களால்,
असकृत् எத்தனைவோ தடவை
भग्ना: அடித்து வெகுட்டப்பட்
டார்கள்,

मम எனக்கு
प्रति எதிராக
अनीकेषु எவ்வளவு
स्थान्तु நிற்க
अशक्ता: திறமையற்றவர்களாய்,

इच्छ मां क्रियतामद्य प्रतिकर्म तवोत्तमम् ॥ २१ ॥

மா இச் "என்னை ஆங்கிலரி;
தவ உனக்கு
உதமம் மேலான

प्रतिकर्म அலங்காரம்
अद्य இப்பொழுதே
क्रियताम् செய்கிக்கப்படட்டும்.

सप्रभाण्यवसज्यन्तां तवाङ्गे भूषणानि च । साधु पश्यामि ते रूपं संयुक्तं प्रतिकर्मणा ॥

தவ அஹ் "உனது கரீரத்தில்,
सप्रभाणि காந்திகளோடு கூடிய
भूषणानि च பூஷணங்களும்
अवसज्यन्तां அலங்கரிக்கப்பட்டும்;
प्रतिकर्मणा அலங்காரத்துடன்

संयुक्तं கூடிய
ते உனது
रूपं அழகை,
साधु கண்குளிர
पश्यामि பார்க்கிறேன்.

प्रतिकर्माभिसंयुक्ता दाक्षिण्येन वरानने । भुङ्क्ष्व भोगान् यथाकामं पिव भीरु रमस्व च ॥

वरानने "ஊந்தாமுடி!
भीरु பயப்படும் ஸ்வபாவமுள்
எவனே!

भोगान् பேரகங்களை
भुङ्क्ष्व உனக்கு சொந்தமாக்கிக்
கொள்;

दाक्षिण्येन அன்போடு
प्रतिकर्माभि- } கன்றாய் அலங்கரிக்கப்
संयुक्ता } பட்டவளாய்

पिव கண்டு களி;
यथाकामं च வேண்டியபடியும்
रमस्व திருப்தி அடை.

यथेष्टं च प्रयच्छ त्वं पृथिवीं वा धनानि च । रमस्व मयि विस्रब्धा धृष्टमाज्ञापयस्व च ॥

मत्प्रभावाल्ललन्त्याश्च ललन्तां बान्धवास्तव ॥ २४ ॥

यथेष्टं "இஷ்டம்போல்,
पृथिवीं वा பூமியையும்
धनानि च தனங்களையும்
त्वं நீ
प्रयच्छ தானஞ்செய்;
मयि என்னிடத்தில்
विस्रब्धा விசுவாசம் வைத்தவ

रमस्व பிரியமாவிரு;
यथे च அதரியமாய்
आज्ञापयस्व च ஆக்கஞ்செய்;
ललन्त्या: ஸுதமனுபவிக்கிற
तव உனது
बान्धवा: பந்துக்கள்
मत्प्रभावात् எனது பிரபாவத்தினால்
ललन्ताम् ஸுகிக்கட்டும்.

ऋद्धिं पमानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे । किं करिष्यसि रामेण सुभगे चीरवाससा ॥

भद्रे "கல்லாய்!
मम எனது
ऋद्धिं பெருமையைபும்
श्रियं செல்வத்தையும்
मे यशः च எனது புகழையும்
त्वं நீ

अनुपश्य பார்;
सुभगे ஸதயஸன்!
चीरवाससा மர உரியடுத்த
रामेण ராமனோடு,
कि என்ன
करिष्यसि செய்யப்போகிறாய்?

निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः । व्रती स्थण्डिलशायी च शङ्के जीवति वा न वा ॥

ராம: "ராமன்
निक्षिप्तविजय: வெற்றியழிந்தவன்,
गतश्री: செல்வமழிந்தவன்,
वनगोचर: காட்டில் திரிகிறவன்,
व्रती விரதம் பூண்டவன்,

स्थण्डिलशायी தரையில் படுப்பவன்,
च மேலும்
जीवति वा உயிருடனிருக்கிறானோ,
न वा இல்லையோ,
शङ्के ஸந்தேஷிக்கிறேன்.

न हि वैदेहि रामस्त्वां द्रष्टुं वाऽप्युपलस्यते ।

वैदेहि "வைதேஹி!
पुरोवलाकै: முன்னால் கொக்குகள்
निसितै: நிறைந்தும்,
मेनै: கறுத்து மிருக்கிற
आवृता: மேகங்களால்
आवृता: மூடுண்ட

पुरावलाकैरसितैर्मेनैर्व्यास्तामिवारुताम् ॥

ज्योत्स्ना: நிலாலை
इव போல்,
राम: वा ராமனும்
त्वा: உன்னை
द्रष्टुं अपि காணவும் கூட
न उपलस्यते हि முடியாதே.

न चापि मम हस्ताच्चां प्राप्तुमर्हति राखवः ।

अपि च "மேலும்
हिरण्यकशिपु: நயிரண்முகசிபு,
इन्द्रहस्तगता: இந்திரன் கையிலகப்
पट्ट
कीर्ति इव கீர்த்தியைப் போல்,
न अर्हति செயலற்றிருக்கிறான்.

हिरण्यकशिपु: कीर्तिमिन्द्रहस्तगतामिव ॥

मम हस्ता: எனது கையினின்று
त्वा: உன்னை
प्राप्तुं மீட்டுக்கொள்ள
राखव: ராகவன்
न अर्हति செயலற்றிருக்கிறான்.

चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि । मनो हरसि मे भारु सुपर्णः पद्मगं यथा ॥

भारु "பயப்படும் ஸ்வபாவ
முன்னவனே!
चारुस्मिते அழகிய புன்னகையுடைய
யவனே!
चारुदति அழகிய பற்களுடைய
வனே!
चारुनेत्रे அழகிய கண்களுடைய
வனே!

विलासिनि குறளை மோதூர்க்கச்
செய்யும் பெண்மணியே!
सुपर्ण: கருடன்
पद्मगं ஸர்ப்பத்தை
यथा போல,
मे எனது
मन: மனதை
हरसि கொன்னை கொள்கிறாய்.

क्षिप्तकौशेयवसनां तन्वीमप्यनलंकृताश्च । त्वां दृष्ट्वा स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम् ॥

क्षिप्तकौशेय- } "அழுக்குற்று கவிந்த
वसनां } பட்டாடை உடுத்திய
வனாராயும்
अनलंकृता: அலங்காரம் செய்து
கொள்ளாதவனாராயும்
तन्वी: மெலிந்தவனாராயும்
अपि இருந்தான்

त्वां दृष्ट्वा உன்னை கண்டபிறகு
स्वेषु என் சொந்த
दारेषु பத்தினிகளிடத்தில்
अहं நான்
रतिं இன்பத்தை
न उपलभामि சிறிதும் அடையாதிருக்கிறேன்.

निवर्तय मनो मत्तः स्मजने क्रियतां मनः । न मां प्रार्थयितुं युक्तस्त्वं सिद्धिमिव पापकृत् ॥

மத:	"என் னிடத் திவிருந் து	மா ன்	என் னை நீ
மன:	மன த்தை	பா ர் தி	தீர்த்தி
निवर्तय	திருப்பிக்கொள் ;	பா ப	பாவம் செய்தவன்
स्मजने	உன் இனத்தினிடத்தில்	சி	மோசை வித்தியை
मनः	மனது	இ	பேரல்
क्रियतां	காட்டப்படட்டும் ;	ந யு	அனர்தான்.

अकार्यं न मया कार्यमेकपत्रया विगर्हितम् । कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया ॥

மஹதி குலே	"மஹத்தான குலத்தில்	மயா	என்னால்
जातया	பிறந்தவளும்	एकपत्रया	பதிகிரைதயினால்
पुण्यं कुलं	புண்ணியமான குலத்தில்	विगर्हितं	நிவேதிக்கப்பாட்ட
संप्राप्तया	வாழ்க்கைப்பட்டவளு	अकार्यं	பெரும்பாவத் தொழில்
	மரண	न कार्यं	செய்யத்தகாதது."

एवमुक्त्वा तु वैदेही रावणं तं यशस्विनी । राक्षसं पृष्ठतः कृत्वा भूयो वचनमब्रवीत् ॥

यशस्विनी	யசஸ்வினியான	एवं	மேற் சொல்லியவண்ணம்
वैदेही	வைதேஹி	उक्त्वा	கூறி
रावणं राक्षसं तु	ராவண அரசுக்கணையும்	तं	அவனுக்கு
पृष्ठतः कृत्वा	அகையம் செய்து	वचनं	நற்போதனையை
	(முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு)	भूयः	இன்னும் விஸ்தாரமாய்
		अब्रवीत्	அறிவித்தாள் :

नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव । साधुधर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर ॥ ६ ॥

சதீ	"நீர்த்தொழியான	न	இல்லை ;
परभार्या	அவளான் மனைவியாகிய	साधुधर्म	சான்றோர் அறத்தை
अहं	நான்	अवेक्षस्व	இரக்கிரைதயாய்க் காப் பாற்று ;
तव	உன்னுடைய	साधुव्रतं	சான்றோர் ஒழுக்கத்தை
औपयिकी	கிரமமாய் அடையப் பட்ட	साधु	இரக்கிரைதயாய்
भार्या	மனைவிகளில் ஒருத்தி	चर	அனுஸரித்து நட.

यथा तव तथाऽन्येषां दारा रक्ष्या निशाचर । आत्मानमुपमां कृत्वा स्वेषु दारेषु रम्यताम् ॥

निशाचर	"ஓ நிகாசரனே !	आत्मानं	தன்னையே
तव दाराः	உனது மனைவிகள்	उपमां	உவமையாக
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
अन्येषां	பிறர்களுடையவர்களும்	स्वेषु	தனக்குரிய
रक्ष्याः	இரக்கிரைதயாய்க் காப் பாற்றப்பட வேண்டி யவர்கள் ;	दारेषु	மனைவிகளிடத்தில்
		रम्यताम्	திருப்தி அடையவேண் டும்.

अतुष्टं स्वेषु दारेषु चपलं चलितेन्द्रियम् । नयन्ति रिक्तपिण्डं परदाराः पराभवम् ॥ ८ ॥

स्वेषு	"தனது	சுயக்	முன்னின் பேராசியாத
दारेषु	மனைவியர்களுட்க்கு		துக்கங்களுக்கு
अतुष्टं	திருப்தியடையாதவனாய்	परदाराः	பிறர் மனைவிகள்
रिक्तपिण्डं	தர்புத்தியடையவனாய்	पराभव	பாரதவத
चलितेन्द्रियं	புலன்களைத் தடுமாற விட்ட	नयन्ति	கூட்டுவ கொண்டுஇருந் கொடுக்கல்.

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे । तथा हि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता ॥

इह	"இங்கே	तथा हि	ஏனென்றால்
सन्तः	நல்லவழி காட்டும் ஞானி	ते	உனது
न सन्ति वा	இல்லார யென்ற? [கள்	बुद्धिः	புத்தி
सतः	தர்மாத்மாத்களை	आचारवर्जिता	சிவந்தசாரமந்ததாய்
न अनुवर्तसे वा	நீ அனுதரவு செய்து கடந்து வருகிறாயா என்ன?	विपरीता	தகைதூத மாநிற்குத் கிறத.

वचो मिथ्याप्रणीतात्मा पथ्यमुक्तं विचक्षणैः । राक्षसानापभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे ॥

मिथ्या- प्रणीतात्मा त्वं विचक्षणैः	"திருட்டு வழிகளினையே காட்டும் மனத்தனான நீ வரும் கேடை முண்ணமே அறிந்து எச்சரிக்கை செய்யும் பெரியோர் கனரல்	पथ्यं	நிதமாண்
		वचः	ஆலோசனைகள்
		राक्षसां	அரக்கர்களுடைய
		अभावाय	அழிவுகாரணமாய்
		न प्रतिपद्यसे वा	எதற்க்கொன்றாமல் மீறி கடந்து வருகிறது போதும்?
उक्तं	உரைக்கப்பட்ட		

अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम् । समृद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च ॥

समृद्धानि	"செழிப்பான	राजानं	அரசனை
राष्ट्राणि	தேசங்களும்	आसाद्य	உடைந்து
नगराणि च	பட்டணங்களும்	विनश्यन्ति	இருந்த இடம் தெர்மா மல் அழிந்து போகின் றன.
अनये	அடையத்தில்		
रतं	மனஞ்செலுத்தும்		
अकृतात्मानं	மூடாத்மாவான்		

तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौघसङ्कुला । अपराधात्तवैकस्य नचिराद्दिनशिष्यति ॥

तथा	"அவ்வண்ணமே	एकस्य	ஒருவனுடைய
रत्नौघसङ्कुला	ரத்தினராசிகள் நிறைந்த	अपराधात्	டாபத்தொழிவால்
इयं लङ्का	இந்த லங்கை	नचिरात्	விவரவில்
त्वां समासाद्य	உன்னை அடைந்து	विनश्यति	அழிவடைவப்போகின் றது.
तव	உன்		

मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीक्षता । वधश्चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥

विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ॥ १९ ॥

तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥ २० ॥

प्रसादयस्व त्वं चैनं शरणागतवत्सलम् ॥ २१ ॥

मां चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि ॥ २२ ॥

அதன் ராம: "இந்த ஸ்திராமர்
புருஷர்: புருஷோத்தமர்,
धर्मज्ञ: தர்மமறிந்தவர்;
स: हि அவரோடாம்
शरणागत- } தம்மைப் புகலடைந்த
वत्सल: } வர்களுடம் வாத்தஸ்ய
முன்னவரென

विदितः என்கும் பிரனித்தி பெற்
जीवितुं உயிரோடிருக்க [றவர்;
इच्छसि यदि வினும்புகாயானும்
तेन அவரோடு
मैत्री கூட்டுறவு
ते भवतु உனக்கு ஏற்பட்டும்.
त्वं நீ
शरणागतवत्सलं தம்மைப் புகலடைந்தவர்
களுடம் வாத்தஸ்ய
முன்னவரை

प्रसादयस्व கடாகழிக்கப் பிரர்த்
त्वं தித்து வேண்டுக்கொள்;
निर्यातयितुं

स्थानं குறைபற்ற வாழ்வை
परीक्षता தேண்டுகிறவனும்
घोरं கோரமான
वधं கொடுமை
अनिच्छता च தவிர்த்துகொள்ள
தேண்டுகயவனான

त्वया உன்னாலே
एनं இவரை
मित्रं ஸகலபாக
कर्तुं செய்துகொள்ள
औपयिकं ஒர் உபாயமுண்டு;
प्रयतो இந்திரிய அடக்கத்தை
भूत्वा ஆகி [உடையவனாக
मां என்னை
अस्मै அவரிடம்
च च தசுநணமே
निर्यातयितुं திருப்பிக்கொண்டுபோய்
விட்டுவிட
अर्हसि நீ திசுபிக்கவேண்டியது.

एवं हि ते भवेत् स्वस्ति संप्रदाय रघूत्तमे । अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि रावण ॥

रावण "ஓ ராவண!
एवं இப்படியே
रघूत्तमे ரகுத்தமரிடத்தில்
संप्रदाय ஒப்புவித்து
हि ते அதனால் உனக்கு
स्वस्ति ஸுகமான வாழ்வு

भवेत् விளையும்;
अन्यथा மாறி
कुर्वाण: செய்கிற
वधं தீ
प्राप्स्यसि மாணத்தையே
பெறுவாய்.

वर्जयेद्भक्ष्यमुत्सृष्टं वर्जयेदन्तकशिरम् । त्वद्विधं तु न संकुदो लोकनाथः स राघवः ॥ २४ ॥

उत्सृष्टं "பிரயோகிக்கப்பட்ட
वधं வஜ்ராயுதம்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடும்.
अन्तक: யமன்
चिरं நெடுநாள்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடுவான்.

स: लोकनाथ: அந்த லோகநாதரான
राघव: ஸ்ரீராமவர்
संकुद: तु கோபம் கொண்டவரான
கில்
त्वद्विधं உன்னைப்போன்றவனை
न விடார்.

रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम् । शतक्रतुविसृष्टस्य निर्घोषमशनेरिव ॥

शतक्रतुविसृष्टस्य "இந்திரனால் விடப்பட்ட
 अशनेः இடியினுடைய
 निर्घोषं इव முழக்கத்தை போல்
 रामस्य ஸ்ரீராமனுடைய

धनुषः தனுஸினின்
 शब्दं டங்கார சப்தமான
 महास्वनं பேரொலியை
 एवं श्रोष्यसि நீ கேட்கப் போகிறாய்.

इह शीघ्रं सुपर्वाणो ज्वलितास्या इवोरगाः । इष्वो निपतिष्यन्ति रामलक्ष्मणलक्षिताः ॥

रामलक्ष्मण- } "ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 लक्षिताः } ளால் குறிவைத்துப்
 போடப்பட்ட
 सुपर्वाणः நல்ல கணுக்களையுடைய
 ज्वलितास्याः முகத்தில் விழுந்தி் யெரி
 யும்

इष्वः பாணங்கள்
 उगाः ஸர்ப்பங்கள்
 इव போல்
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 इह இங்கே
 निपतिष्यन्ति விழப்போகின்றன.

रक्षांसि परिनिघ्नन्तः पुर्यापस्यां समन्ततः । असंपातं करिष्यन्ति पतन्तः कङ्कुवाससः ॥

पतन्तः "விழுகின்ற
 कङ्कुवाससः கழுகு இறகு பூண்ட
 பாணங்கள்
 रक्षांसि ஆரக்கர்களை
 परिनिघ्नन्तः கொல்லுபவைகளால்

अस्यां पुर्यां இந்த நகரத்தில்
 समन्ततः எங்கும்
 असंपातं பாணம் விழாத இடமே
 யில்லாததாக
 करिष्यन्ति செய்யப்போகின்றன.

राक्षसेन्द्रमहासर्पांश्च स रामगरुडो महान् । उद्धरिष्यति वेगेन वैनतेय इवोरगान् ॥ २८ ॥

वैनतेयः "கருடன்
 उरगान् इव ஸர்ப்பங்களைப் போல்
 महान् மிக மூலிகைபொருந்திய
 सः रामगरुडः அந்த ஸ்ரீராமகருடர்

राक्षसेन्द्र- } ராசகூண்ட சீரேஷ்டர்களால்
 महासर्पांश्च } சிய பெரும்பாம்புகளை
 वेगेन விரைவில்
 उद्धरिष्यति நகரஞ்செய்யப்போகிறார்.

अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रपरिन्दमः । असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः ॥

असुरेभ्यः "அனூரர்களிடமிருந்து
 दीप्तां ஒளி சிறந்த
 श्रियं திருவை
 विष्णुः ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு
 त्रिभिः क्रमैः மூன்று அடிகளால்
 इव போல்

भर्ता நாயகர்
 परिन्दमः பகைவர்களை யழித்தவ
 त्वत्तः உன்னிடமிருந்து [ராய்
 मां என்னை
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 अपनेष्यति மீட்டுக்கொள்வார்.

जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां वले । अशक्तेन त्वया रक्षः कुतमेतदसाधु वै ॥ ३० ॥

रक्षः "ஒராகூண்ட
 हतस्थाने இடமழிந்த
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
 रक्षसां वले ஆரக்கர்களின் வலையையும்
 निहते மடிக்கப்பட்டிருக்கையில்

अशक्तेन वै வேறொன்று மியலாத
 त्वया உன்னால்
 एतत् இந்த
 असाधु தீதொழில்
 वलम् செய்யப்பட்டது.

आश्रमन्तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः । गोचरं गतयोश्चात्रोरपनीता त्वयाऽधम ॥

அவம் "அதம்!
 நரசிंहयो: புருஷ சிங்கங்களாகிய
 தयो: ஶாஸ்திர: அந்தப் பராதாக்கள்
 गोचरं கொஞ்சம் வெளியில்
 गतयो: तु போயிருக்கையிலன்றோ

शून्यं காலியாகவிருந்த
 आश्रमं प्रविश्य ஆசிரமத்திற்குள்புகுந்து
 त्वया உன்னால்
 अपनीता திருடிக்கொண்டு வரப்
 பட்டேன்.

न हि गन्धमुपाधाय रामलक्ष्मणयोस्त्वया । शत्रवं सन्दर्शने स्थातुं शुना शार्दूलयोरिव ॥

ராமலக்ஷ்மணयो: "ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 सन्दर्शने பார்வையிற் [லின்
 त्वया स्थातुं உன்னால் நிற்கக்கூட,
 शार्दूलयो: இரண்டு புலிகளின்
 गन्ध வசனணையை

शत्रुवाणं சமீப்பதற்கு
 शुना நாயினால்
 इव எப்படியோ அப்படியே,
 न शत्रवं முடியாது;
 हि திச்சயம்.

तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् । वृत्रस्येवेन्द्रबाहुभ्यां बाहोरेकस्य निग्रहः ॥

தசு து "அந்த உனக்கு
 ताभ्यां அவர்களோடு
 विग्रहे யுத்தத்தில்
 इन्द्रबाहुभ्यां இந்திரனது இரு கை
 कलश விருத்ராஸுரனுடைய
 (முதலில் இந்திரனது
 வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கை

வறங்கப்பட்டு ஒரு கை
 மாத்திரம் மிஞ்சியவன்)
 एकस्य बाहो: ஒரு கைக்கு
 निग्रहः அழிவு
 इव எப்படியோ அப்படியே
 युगग्रहणं ஜயித்தவென்பது
 अस्थिरम् யாரும் கம்ப இடமில்
 னாத நிலைமம்.

क्षिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह । तोयमल्पमिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः ॥

மே நாத: "எனது நாயகரான
 स: राम: அந்த ஸ்ரீராமர்
 सौमित्रिणा सह ஸகோபம்ணரோடு கூட
 आदित्य: சூரியன்
 अल्प கொஞ்சம்

तोयं इव ஜலத்தைப்போல்
 तव प्राणान् உனது உயிர்களை
 शरै: பாணக்களால்
 क्षिप्रं சீக்கிரத்திலே தானே
 आदास्यते வாங்கிவிடப்போகிறார்.

गिरि कुबेरस्य गतोऽथवाऽऽलयं सभां गतो वा वरुणस्य राज्ञः ।

असंशयं दाशरथेन मोक्ष्यसे महाद्रुमः कालहतोऽशनेरिव ॥ ३५ ॥

குபேரஸு "குபேரனுடைய
 गिरि பர்வதத்தை
 गतः वा அடைந்தவனானவனார்,
 अथ वरुणस्य அல்லது வருணருடைய
 आलयं இருப்பிடத்தையும்
 राज्ञः தேவகந்திரனுடைய
 सभा மகைபனையும்
 गतः वा அடைந்தவனானவனார்,

कालहतः ஆயுள் முடிந்த
 महाद्रुमः பெருமரம்
 अशने: इव இடிபின்னது
 (தப்பாதது) போல்,
 दाशरथे: தாசரதியிடைத்திலிருந்
 न मोक्ष्यसे நீ தப்பமாட்டாய் [து
 असंशयम् அந்தேகமில்லை."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥

आदितः श्लोकाः 12832

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1042

ஹிஷ: சரீ:—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

அவதவிதானம்—தவணை கொடுத்தல்.

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राजसाधिपः । प्रत्युवाच ततः सीतां विप्रियं प्रियदर्शनाम् ॥

ततः	இதன்மேல்	प्रियदर्शनां	கிருபையையே புரியும்
राजसाधिपः	ராஜஸாதிபன்	सीतां	வீதாப் பிராட்டியைப் பார்த்து
सीतायाः	வீதாப் பிராட்டியின்	विप्रियं	கொடுமையாய்
परुषं	கண்டிப்பான	प्रत्युवाच	கிரும்பவும் பேசினான் :
वचनं श्रुत्वा	பேர் தனையைக் கேட்டு		

यथा यथा सान्त्वयिता वश्यः स्त्रीणां तथा तथा ।

यथा यथा प्रियं वक्ता परिभूतस्तथा तथा ॥ 2 ॥

यथा यथा	“ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு	यथा यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
सान्त्वयिता	ததரியம் சொல்லி வேண்டி கக்கொள்ளுகிறானே	प्रियं वक्ता	புகழ்ந்து பேசுகிறானே
तथा तथा	அவ்வளவுக்கவ்வளவு	तथा तथा	அவ்வளவுக்கவ்வளவு
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	परिभूतः	திரஸ்காரத்தை அடைகிறான்.
वश्यः	வசமடைகிறான் ;		

संनियच्छति मे क्रोधं त्वयि कामः समुत्थितः । द्रवतोऽमार्गमासाद्य हयानिव सुसारथिः ॥

त्वयि	“ உன்மேல்	सुसारथिः इव	நல்ல ஸாரதி போல்
समुत्थितः कामः	உண்டாவிடுக்கிற காமம்	मे	என் ஜனடைய
अमार्गं	கொணல்வழியை	क्रोधं	குரோதத்தை
आसाद्य	பற்றி	संनियच्छति	வெளிக்காட்டவிடாது
द्रवतः इयान्	ஒடுகின்ற குதிரைகளை		அடக்குகின்றது.

वामः कामो मनुष्याणां यस्मिन् किल निबध्यते ।

जने तस्मिन्स्वनुक्रोशः श्लेहश्च किल जायते ॥ 3 ॥

मनुष्याणां	“ மனிதர்களுக்கு	यस्मिन्	அதனிடத்தில்
कामः वामः	காமமென்பது மனோகா	श्लेहः च	சினேகமுந்
किल	என்று வசந்தி [மாணத	अनुक्रोशः तु	தலையுந்
यस्मिन् जने	எந்த ஜனத்தினிடத்தில்	किल	வாஸ்தவமாய்
निबध्यते	கட்டுப்படுகிறதோ	जायते	உண்டாகிறது.

एतस्मात् कारणाच्च त्वां घातयामि वरानने । वभार्हामवमानार्हं मिथ्याप्रव्रजिते रताम् ॥

वरानने	“ ஸூந்தரமுதி !	वभार्हामवमानार्हं	அவமதிக்க வேண்டியவனும்
एतस्मात् कारणाच्च	இந்தக் காரணத்தினால்	रताम्	கொல்லப்பட வேண்டிய உன்னை [வஞ்ஞமான்
मिथ्या-प्रव्रजिते	கபடு தவசிமேல் (அரைக் கமுடியாத) ஆரைவைத் தவனும்	वभार्हं	கொல்லப்பட வேண்டிய
रतां		त्वां	உன்னை [வஞ்ஞமான்
		न घातयामि	கொல்லா திருக்கிறேன்.

परुषाणीह वाक्यानि यानि यानि ब्रवीषि माम् ।

तेषु तेषु वधो युक्तस्तव मैथिलि दारुणः ॥ ६ ॥

மேயிலி	" மைதிலி !	இஃ	இப்பொழுது
யானி யானி	எந்த எந்த	மவீஷி	மொழிந்தனையோ
பரூபாணி	கர்ணாநடுமரான	தேசு தேசு	அனவ ஒவ்வொன்றின்
வாக்யானி	மொழிகளை		பொருட்டும்
மா	எண்ணெப் பார்த்து	தவ டாஸா:	உனக்கு கொடுமையான
		வய: யுக:	வதம் செய்வத்தகும்."

एवमुक्त्वा तु वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधसंभसंयुक्तः सीतामुत्तरमब्रवीत् ॥ ७ ॥

ராஷ்டாஸி:	ராஷ்டாஸாதிபன்	கோபசம்பஸ்யுக:	குரோதத்தால் உடல்
வீதேஹீ	வைதேஹியைப்பார்த்து		நடுக்கி உதடு துடிக்க
ஏவ் உக்தவா	இவ்வண்ணம் கூறி	சீதா	வீதாப் பிராட்டியைப்
து	இப்போது	உதர	பின்வருமாறும் [பார்த்து
ராண:	ராவணன்	அவவீத்	மொழிகதான் :

द्वौ मासौ रक्षितव्यौ मे योऽवधिस्ते मया कृतः ।

ततः शयनमारोह मम त्वं वरवर्णिनी ॥ ८ ॥

द्वाभ्यामूर्ध्वं तु मासाभ्यां भर्तारं मामनिच्छताम् ।

मम त्वां प्रातराशयं मृदाश्छेत्स्यन्ति खण्डशः ॥ ९ ॥

वरवर्णिनी	" பெண்மணியே	ந் அரோஃ	நீ ஒப்பி ஏறினீடு :
தே மயா	உனக்கு என்னால்	ஹ்யா	இரண்டு
கூத:	விதிக்கப்பட்ட	மாசாஹ்யா கர்வ	மாதங்களுக்கு மேல்
அவதி: ய:	தவணை எதுவோ,	மா மதார	என்னைப் பார்த்தாவாக
ரக்சிதவ்யோ	ஒன்றும் செய்வாமல்	அநிச்சநீ து	ஒப்புக்கொள்ளாதவனா
	எதிர்பார்த்துக்கொண்	தா	உன்னை [பிரகட்தால்
	டிருக்கவேண்டிய	மம	எனது
மாஸீ	மாதங்கள்	பிராஸாய	காலப் பொழுதத்திற்காக
தீ	அனவ இரண்டே ;	மூத:	சமையற்காரர்கள்
தத:	ஆனகயால்	கண்ட:	துண்டு துண்டாக
மம ஷயந்	எனது படுக்கையை	செய்யநி	வெட்டுவார்கள்."

तां तर्ह्यमानां संपेक्ष्य राक्षसेन्द्रेण जानकीम् । देवगन्धर्वकन्यास्ता विषेदुर्विकृतेशणाः ॥

ராஷ்டேந்	ராஷ்டேஸந்திரேஸம்	தேவகந்தர்வ:	தேவகந்தர்வ
தர்ஹமானா	பயமுறுத்தப்படுகிற		கண்ணிகைகள்
தா ஜானகீ	அந்த ஜானகியை	விசுதேஷா:	துக்கத்தோன்றும்
சமேதய	கண்ணறிது		கண்களுடையவர்களால்
தா:	அய்நிருத்த	விசேது:	பரிசுதித்தார்கள்.

ओष्ठकारैरपरा नेत्रैर्वक्त्रैस्तथाऽपराः । सीतामाश्वासयामासुस्तर्जितां तेन रक्षसा ॥

अपराः	கில ஸ்திரீகள்	रक्षसा	ராசாஸாஸன
ओष्ठकारैः	அதர சேவ்ணைகளாலும்	तेन	அவனால்
अपराः	வேறுகிலர்	तर्जितां	பயமுறுத்தப்பட்ட
तथा वक्त्रैः	அங்ஙவண்ணமே முகங்க	सीतां	வீதாப் பிராட்டியை
नेत्रैः	கண்களாலும் [நாடும்]	आशवासयामासुः	தேற்றாவுபடுத்தினார்கள்.

ताभिराश्वासिता सीता रावणं राक्षसाधिपम् ।

उवाचात्महितं वाक्यं वृत्तशौण्डीर्यगर्वितम् ॥ १२ ॥

ताभिः	அவர்களால்	वृत्तशौण्डीर्य- गर्वितं	} ஸ-சிலத்தின் மஹத்வத் தாறுண்டான பெருமை யைக்காட்டுவதும்
आश्वासिता	தேற்றாவு செய்யப்பட்ட	आत्महितं	
सीता	வீதாப்பிராட்டி	वाक्यं	ஆதம்பவிரிதமுமான
राक्षसाधिपं	ராசாஸாதிபனான	उवाच	வாக்கியத்தை உரைத்தான் :
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து		

नूनं न ते जनः कश्चिदस्ति निःश्रेयसे स्थितः ॥ १३ ॥

निवारयति यो न त्वां कर्मणोऽस्माद्विगर्हितात् ॥ १४ ॥

ते निःश्रेयसे	"உனது சேஷமத்தில்	अस्मात्	இந்த
स्थितः	கிருப்பமுள்ள	विगर्हितात्	தீய
जनः कश्चि	ஜனம் ஒன்றும்	कर्मणः	தொழிலிலிருந்து
न	இல்லை;	त्वां यः	உன்னை எவனும்
नूनं	ஆனையால்	निवारयति न	விடுவிக்காமலிருக்கிறான்.

पां हि धर्मात्मनः पत्नीं शचीमिव शचीपतेः । त्वदन्यस्त्रिषु लोकेषु भार्ययेभ्यनसाऽपि कः ॥

शचीपतेः	"இந்திரனுக்கு	त्वदन्यः	உன்னைத்தவிர வேறு
शची इव	சகிதேவியைப்போல்	कः हि	எவன் தான்
धर्मात्मनः	தர்மாத்மனவுக்கு	मनसा अपि	மனதினாலாவது
पत्नीं मां	பத்னியான என்னை	भार्ययेत्	மனைவாட்டியாகப்
त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களிலும்		பிரார்த்திப்பான் ?

राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः । उक्तवानसि यत् पापं क गतस्तस्य मोक्ष्यसे ॥

राक्षसाधम	"ராசாஸாதப்பதரே!	उक्तवान् असि	கொன்னவனாக ஆகின
अमिततेजसः	அனவற்ற ஆற்றிலுள்ள	तस्य	அவருக்கு [யோ,
रामस्य	ராமருடைய	क गतः	எக்கு ஓடி
भार्या	தர்மபத்தினியைப் பார்த்து	मोक्ष्यसे	தப்பித்துக் கொள்ளப்
पापं यत्	பாதகமான எதை [அ]		போகிறது?

புஜோன ஸர்ப்பத்தால்
மந்தர: இவ மந்தர பர்வதம் போலி
ருப்பவனும்,
அவல: ஸுஜா: மலைக்கொப்பானவனும்
ச: ராக்ஸேதர: அந்த ராக்ஸேதரானும்,

தருணாதிலவர்பாப்யா குண்டலாப்யா விபூபித: | ரக்தபலுவபுஷ்பாப்யாபசோகாப்யாபிவாசல: ||
ச கலபவூஷபதிமோ வசன்த இவ மூர்திமான் | ஸபாநவீத்யபதிமோ பூபிதோ஽பி பதயகூர: ||
அவேஷமாணோ வேதேஹீ கோபசாக்தலோசன: | உவாச ராவண: சீதா துஜகூ இவ நி:ஸவன ||

தருணாதில- } இனம் துரீபன் போல்
வர்பாப்யா } ஒலியையடிபடைய
குண்டலாப்யா இரண்டு குண்டலங்களி
னும்

ரக்தபலுவபுஷ்பாப்யா சிவந்த தலிருடனும்
மலிருடனும் கூடிய
அசோகாப்யா இரண்டு அசோகமராக்
விபூபித: வினங்கும் [காரல்,
அவல: இவ பர்வதம் போல் நவனும்,
கலபவூஷபதிம: கற்பகந்தருபோல் நவ
மூர்திமான் உருவெடுத்தவந்த [னும்
வசன்த: இவ வசன்தன் போல் நவனும்
ஸபாநவீத்ய- } கடுகாட்டில் சவம் புதை
பதிம: } த்து கொசியோல் வைத்
கும் கல் போல் நவனும்

பரிபூர்பாப்யா திண்டு திரண்டுருண்ட
நாப்யா புஜாப்யா துவவிரண்டுபுஜங்களால்,
ஸுஜாப்யா இரண்டு கொடுமுடி
மந்தர: இவ மந்தரமலைபோல், [காரல்
ஸுஜுபே சிவந்தகரன்.

பூபித: அவி அகலக்கரிக்கப்பட்டவனாக
இருந்தபோதிலும்,

பதயகூர: அந்தந்தருப்பவனுமான
ச: ராவண: அந்த ராவணன்,
கோபசாக- } கோபத்தால் சிவந்த கண்
லோசன: } கலையுடையவனும்
புஜகூ: இவ பாம்புபோல்
நி:ஸவன பெருநுச்செறித் த
சிறப்பவனும்

வேதேஹீ விதேஹமன்னர்
மகனான

சீதா துஜகூ வரீதாரிடைய
அவேஷமாண: கொந்தி
உவாச உபசினுன்.

அநயேநாபிஸ்பக்ஷமர்த்தீநமநுபதே | நாஸயாம்யஹமய த்வா மூர்: சந்நயாபிவீஜசா || 32 ||

அநயேந " அநீதியால்
அபிஸ்பக்ஷ சினதந்தவனும்
அர்த்தீந ஸம்பத்தில்தந்தவனும்
மகன ஒருவனை
அநுபதே அனுத்தியுடன் கம்பினை
அஹ் கரன் [வனே !

த்வா உன்னை
அய இப்பொழுது
மூர்: துரீபன்
சந்நயா இவ வந்தியாகந்தந்தை
பிவீஜசா சிறையிலுள் [போல்
நாஸயாமி கொன் தந்திசெறிதன் "

இத்யுத்தவா மீதிலீ ராஜா ராவண: ஸ்ருராவண: | சந்நிதேச தத: சவோ ராக்ஸாஸிரதர்ஷனா: ||
एकाक्षीमेककर्णाश्च कर्णशचरणान्तथा । गोकर्णी हस्तिकर्णी च लम्बकर्णीपकर्णिकाम् ||
द्विस्तपाशश्वपाशौ च गोपादी पादचूलिकाम् । एकाक्षीमेकपादी च पृथुपादीमपादिकाम् ||
अतिमात्रशिरोघ्नीवामतिपात्रकुचोदरीम् । अतिमात्रास्यनेत्रां च दीर्घजिह्वामजिह्विकाम् ||
अनासिकां सिंहमुखीं गोमुखीं सूकरीमुखीम् । यथा मदशया सीता क्षिप्रं भवति जानकी ||
तथा कुरुत राक्षस्यः सर्वाः क्षिप्रं समेत्य च || 33 ||
पतिलोमानुलोमैश्च सामदानादिभेदनैः । आवर्तयत वेदेही दण्डस्योद्यमनेन च || 34 ||

इति प्रतिसमादिश्य राक्षसेन्द्रः पुनः पुनः । कामपन्युपरीतात्मा जानकीं पर्यतर्जयत् ॥

इति மேற்கொல்லியவிதமாய்
 मैथिलीं மைதிலியைப்பார்த்து
 उक्त्वा உரை செய்து,
 ततः அங்கு
 शशुरावणः சத்துருக்களை கதறச்
 செய்யும்
 रावणः राजा ராவணராஜன்,
 एकाक्षीं ஒற்றைக்கண்னுடையவ
 ணையும்
 एकक्षणीं च ஒற்றைக்காதுள்ளவளை
 तथा அவ்வண்ணமே [யும்
 कर्णप्राचरणां முருகாதுள்ளவளையும்
 गोक्षणीं மாட்டுக்காதுள்ளவளை
 யும்
 हस्तिकर्णी च பாணக்காதுள்ளவளை
 யும்
 लम्बकणीं தொங்குகாதுள்ளவளை
 யும்
 अकृर्णिकं காதுவில்லாதவளையும்
 हस्तप्राच- } பாணக்காதுள்ளவளை
 पारौ च } யும் முருகாக்காதுள்ள
 वणैः யும்
 गोपार्दी மாட்டுக்காதுள்ளவளை
 யும்
 पादचूलिकं காலில் குடுமியுள்ளவளை
 யும்
 एकाक्षीं காக்கைக்கண்னுள்ளவ
 ணையும்
 एकपार्दी च ஒற்றைக்காதுள்ளவ
 ணையும்
 पृथुपार्दी பெருக்காதுள்ளவளை
 யும்
 अपादिकां பாதுமையில்லாதவளையும்
 अतिमास- } பெருகதலையும் பெருக்க
 सिरोमोवा } முத்துமுள்ளவளையும்
 अतिमास- } பெரும் முலைகளையும்வரி
 कुचोदरी } ற்றையமுடைபவளையும்
 अतिमास- } பெரும் வாயும் பெரும்
 नेत्रां च } கண்ணுமுள்ளவளையும்
 दीर्घाक्षिं செடும் காலுள்ளவளையும்
 अजिह्विकं காலே இல்லாதவளையும்
 अनासिकं நுக்கில்லாதவளையும்

विहसुखी சிக்கமுகமுள்ளவளையும்
 गोमुखी மாட்டுமுகமுள்ளவளை
 யும்
 सूकरोमुखी பன்றிமுகமுள்ளவளை
 யும்
 चोरदर्शनः பார்க்க பயங்கரமான
 सर्वाः राक्षसीः ஸகல ராக்ஷஸிகளையும்
 राक्षसः * ராக்ஷஸிகளே !
 यथा எவ்வண்ணம்
 जानकी ஜனகராஜன் மகளாகிய
 सीता च வலிதையும்
 क्षिप्रं விரைவில்
 महशसा எனக்கு வசப்பட்டவ
 भवति च ஆளுவனோ, [ளாக
 तथा அப்படி
 सर्वाः எல்லாரும்
 समेत् ஒன்றுசெய்து
 क्षिप्रं உடனே
 कुरुत செய்யக்கடவீர்கள்,
 च அன்றியும்
 दण्डस्य ஸ்வாதினத்திற்கு
 उद्यमनेन ஊக்கத்தோடு,
 प्रतिक्रामानु- } ஒவ்வாததும் ஒத்தது
 लोभैः च } மான
 लामदानादि- } ஸாமம், தானம் முதலிய
 भेदभिः } உபாயங்களால்
 विदेही வைதேத்தியை
 आशुतेषु உடன்படச்செய்யுள்
 कर्णैः * கள் * என்று
 सन्दिदेश கட்டளையிட்டான்.
 राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸேந்திரன்
 इति இப்படியாய்
 प्रतिसमादिश्य கட்டளையிட்டு
 कामपन्यु- } காமத்தாலும், கோபத்
 परीतात्मा } தாலும் மெய்மறந்தவ
 पुनः पुनः மேன்மேலும் [னாய்
 जानकी ஜானகியை
 पर्यतर्जयत् (முகச்சேஷ்டைகளால்)
 பயமுறுத்தினான்.

उपगम्य ततः क्षिप्रं राक्षसी धान्यपालिनी । परिश्वस्य दशमीवपिदं वचनमब्रवीत् ॥

தத: அப்பொழுது
 धान्यपालिनी தான்யமா லிளி என்னும்
 राक्षसी ராக்ஷஸி,
 क्षिप्रं கிரகரந்து
 उपगम्य ஓடிவந்து,

दशमीव दशமீவகை
 परिश्वस्य கட்டிவசைத்துக் கொண்டு
 इदं वचनं இந்த மொழிகைய
 मब्रवीत् உரைத்தான்:—

मया क्रीड महाराज सीतया किं तवानया । विवर्णया कृपणया मानुष्या राक्षसेश्वर ॥

ராட்சசேசுர "ராக்ஷசேசுவர"
 महाराज மஹாராஜரே!
 कृपणया கல்ல தீர்மானத்திற்கு
 विवर्णया அற்ப [வசாத
 मानुष्या மானிட ஜாதியிற்றந்த

धनया सीतया இந்த விகைதயோடு
 तव உமக்கு
 किम् என்ன?
 मया என்னோடு
 क्रीड உண்ணாமா விளும்.

नूनमस्या महाराज न दिव्यान् भोगसत्त्वान् । विद्याल्यमरश्रेष्ठस्तव बाहुवल्गुजितान् ॥

महाराज மஹாராஜரே!
 तव உமது
 बाहुवल्गुजितान् தேவன்வலியால் னம்பாதி
 दिव्यान् திவ்யமான [க்கப்பட்ட
 भोगसत्त्वान् உத்தமபோகக்களை,

अस्या: இவளுக்கு
 अमरश्रेष्ठ: பிரம்மா
 न विद्याति அனுபவிக்க ஏற்படுத்த வில்லை
 नूनं என நம்புகிறேன்.

अकामां कामयानस्य शरीरमुपतप्यते । इच्छन्ती कामयानस्य प्रीतिर्भवति शोभना ॥

अकामा இஷ்டப்படாதவனை
 कामयानस्य காமுதுபவனுக்கு
 शरीरं उपतप्यते உடலம் வெதும்புகிறது;
 इच्छन्ती காமுற்றவனை

कामयानस्य காமுதுபவனுக்கு
 शोभना மனமகிழ்ச்சி
 प्रीति: திருப்தி
 भवति உண்டாகிறது."

एवमुक्तस्तु राक्षस्या समुत्क्षिप्तस्ततो वली । प्रहसन् मेघसङ्काशो राक्षसः स न्यवर्तत ॥

ச: அந்த
 वली தேவன்வலியுள்ள
 मेघसङ्काशः மிகைத்துக்கு விகாச
 राक्षसः तु ராக்ஷஸனும்,
 राक्षस्या ராக்ஷஸியால்.
 एवं இவ்வவகையாக

समुत्क्षिप्तः கன்றும் தூதுகி அனைத்த
 उक्तः சொல்லப்பட்டவனும்
 प्रहसन् சிரித்துக்கொண்டே
 ततः அகளைவிட்டு
 न्यवर्तत விலகிக்கொண்டான்.

प्रस्थितः स दशमीवः कम्पयन्निव मेदिनीम् । ज्वलद्भास्करवर्णाभं प्रविवेश निवेशनम् ॥

प्रस्थितः மீண்டெய்திய
 स: அந்த
 दशमीव: தசமீவன்,
 ज्वलद्भास्कर- } ஒளியுற்ற சூரியனைப்
 वर्णाभं } போல் ஒளிக்கின்ற

निवेशनं மாலிகைக்கு,
 मेदिनीं சூமியை
 कम्पयन् इव அதிச்செய்துகொண்டு
 प्रविवेश புறப்பட்டான்.

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च सर्वतः । परिवार्य दशमीं विविशुस्तद्गृहोत्तमम् ॥ ४६ ॥

दशमीं	தசகண்டனை	नागकन्याः च	நாககன் னரினககளுநம்.
सर्वतः	நாற்புறமும்	तव	அந்த
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,	गृहोत्तमं	மாளிகைக்கு
देवगन्धर्व-) कन्याः च)	தேவகன் னரினககளுநம் கந்தர்வகன் னரினககளுநம்	विविशुः	வந்தார் கள்.

स मैथिलीं धर्मपराभवस्थितां प्रवेपमानां परिभर्त्स्य रावणः ।

विहाय सीतां मदनेन मोहितः स्वमेव वेश्म प्रविवेश भास्वरम् ॥ ४७ ॥

मदनेन	மடனனால்	प्रवेपमानां	தடுக்கிக்கொண்டிருப் பயனுமரன்
मोहितः	மோகிக்கொண்ட	सीतां	வீதையை,
सः रावणः	அந்த ராவணன்,	परिभर्त्स्य विहाय	மிக அதிகமாய் கிரட்டி வ் தனது [விட்டு,
मैथिलीं	மீதினதிலின் மகளும்	भास्वरं	திறந்தொளிக்கும்
अवस्थितां	ஒரே வகையிலுள் ளவனாய்	वेश्म एव	மாளிகைக்கே
धर्मपरां	தர்மநிலிள் கிற்பவனும்	प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥ २२ ॥

आदितः श्लोकाः 12879

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1089

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

राक्षसीप्रेरणम्—ராக்ஷஸிகளின் தூண்டேதல்.

इत्युत्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः । सन्दिश्य च ततः सर्वा राक्षसीर्निर्जगाम ह ॥

मैथिलीं	மேதிலிக்கு	शत्रुरावणः	சத்ருக்களைக் கதறச் செய்யும்
इति उक्त्वा	இவ்விதம் சொல்லி,	रावणः राजा	ராவணராஜன்
सर्वाः	எல்லா	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
राक्षसीः च	ராக்ஷஸிகளுக்குள்	निर्जगाम ह	இறங்கிசென்றான்.
सन्दिश्य	கட்டளைபிட்டு,		

निष्क्रान्ते राक्षसेन्द्रे तु पुनरन्तःपुरं गते । राक्षस्यो भीमरूपास्ताः सीतां समभिदुद्रुवुः ॥

राक्षसेन्द्रे	ராக்ஷஸேந்திரன்	ताः	அந்த
निष्क्रान्ते	புறப்பட்டு	राक्षसः	ராக்ஷஸிகள்,
पुनः	திரும்பி	सीतां	வீதையை
अन्तःपुरं गते तु	அந்தப்புரம் சென்றதும்,	समभिदुद्रुवुः	சும்பலாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.
भीमरूपाः	பயங்கரரூபமுடைய		

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । पं पश्यया वाचा वैदेहीमिदमब्रुवन् ॥

ततः	அதன் பிறகு	पं	பிச
राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள்	पश्यया	பெருகுவாயால்
क्रोधमूर्च्छिताः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவர்களால்,	वाचा	வொழிகொண்டு
सीतां	சீதா பிராட்டியை	वैदेही	வைத்தியாபிவாப்பார்த்து
उपागम्य	அணுகி,	इदं	இவ்வண்ணம்
		अब्रुवन्	அபகிள்கன் :—

पौलस्त्यस्य वरिष्ठस्य रावणस्य महात्मनः । दशरथावस्य भार्यात्वं सीते न बहुमन्यसे ॥

सीते	“வீணதீயே !	दशरथावस्य	பத்துத் தலைபுடைவகாரு
पौलस्त्यस्य	புலஸ்த்ய வம்சத்திற் பிறந்தவரும்	रावणस्य	ராவணருக்கு [மகன்
वरिष्ठस्य	சீரேந்திரரும்	भार्यात्वं	மனைவியாதலை
महात्मनः	மஹாத்மாவும்	न बहुमन्यसे	நி பெரிதாக மதிக்க கிலுவியே.”

ततस्त्वेकजटा नाम राक्षसी वाक्यप्रवर्षात् । आपन्त्य क्रोधताम्राक्षी सीतां करतलदरीम् ॥

ततः	அதன் பிறகு	करतलोदरी	உள்ளகங்கொன்ற உதரத்தையுடைய
एकजटा नाम	ஒகஜடா என்ற	सीतां आपन्त्य	சீதா அபந்திய வீணதீயை அணுத்தி,
राक्षसी	ராக்ஷஸி,	तु	துதலிஷயத்தின்
क्रोधताम्राक्षी	கோபத்தால் கண் சிவந் தவளால்	वाक्यं प्रवर्षात्	வாக்யம் பேச்சைப் பேசினான் :

प्रजापतीनां वपणां तु चतुर्थो यः प्रजापतिः । पानसो ब्रह्मणः पुत्रः पुलस्त्य इति विधुतः ॥

विधुतः	“ பிரஸித்திபெற்ற	मानसः पुसः	மானஸபுத்திரர் ;
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	वपणां	வபா
इति	என்பவர்,	प्रजापतीनां	பிரஜாபதிகளுள்
यः तु	எவரோ, அவர்	चतुर्थः	சங்கிலது
ब्रह्मणः	பிரம்மாவின்	प्रजापतिः	பிரஜாபதி.

पुलस्त्यस्य तु तैजसी महर्षिर्मानसः सुतः । नाम्ना स विश्रवा नाम प्रजापतिसप्तमः ॥

पुलस्त्यस्य	புலஸ்த்யருக்கு	विश्रवाः	விசுவாள்
मानसः सुतः	மானஸபுத்திரர்,	नाम	என்பவர் :
तैजसी	தபவொளிபெற்ற	यः तु	அவரும்
महर्षिः	மஹர்ஷி,	प्रजापतिसप्तमः	பிரம்மபுத்திர அமரமான் பேதஜஸஸுபுடைவவர்.
नाम्ना	பெயரினால்		

तस्य पुत्रो विशालाक्षि रावणः शत्रुरावणः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥
मयोक्तं चारुसर्वाङ्गि वाक्यं किं नानुमन्यसे ॥ ८ ॥

विशालाक्षि	விசாலாட்சி !	तस्य	அவருடைய
शत्रुरावणः	சத்ருக்களை கதறவடிக்க	पुसः	ஹமந்தன்,
रावणः	ராவணர்,	भार्या	மனைவியைத் திராண

तस्य अवकुक्षु
 त्वं भार्या நீ மனைவிபாக
 भवितुं ஆவதற்கு
 अहंसि இஷ்டப்படு;
 चाक्षुषीणि அங்கமெல்லாம் அழுகி
 யவளே!

मया என்னால்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 वाक्यं பேச்சுக்கு,
 अनुमन्त्रसे இணங்கி நடக்கிறாயா? மட்டையா?
 न किम् என்ன?

ततो हरिजटा नाम राक्षसी वाक्यपब्रवीत् । विवर्त्य नयने कोपात् मार्जारसदृशक्षणा ॥

ततः பிறகு
 हरिजटा नाम நறுசிஜடை என்ற
 राक्षसी அரசுக்கி,
 कोपात् கோபத்தால்
 नयने கண்களிரண்டையும்

विवर्त्य அவர் விழித்து,
 मार्जार- } பூனைக்கண்கள் போன்ற
 सदृशक्षणा } கண்களை யுடையவளாய்
 वाक्यं ஒரு பேச்சை
 अनुमन्त्रसे பேசினான்.

येन देवास्त्रयस्त्रिंशदेवराजश्च निर्जिताः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥

येन “எவரால்
 त्रयस्त्रिंशत् முப்பத்துமூக்கோடி
 देवाः தேவர்களும்
 देवराजः च தேவராஜரும்
 निर्जिताः ஜெயிக்கப்பட்டார்களோ;

तस्य राक्षसेन्द्रस्य அந்த ராட்சஸேந்திர
 त्वं நீ [ருக்கு
 भार्या பத்தினிபாக
 भवितुं ஆவதற்கு
 अर्हसि இஷ்டப்படு.”

ततस्तु मघसा नाम राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । भर्त्सयन्ती तदा शीरमिदं वचनमब्रवीत् ॥
 वीर्योत्सिक्तस्य शूरस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः । बलिनो वीर्ययुक्तस्य भार्यात्वं किं न लप्स्यसे ॥
 मियां बहुमतां भार्या त्यक्त्वा राजा महाबलः । सर्वासां च महाभागां त्वामुपैष्यति रावणः ॥
 समृद्धं स्त्रांसहस्रेण नानारत्नोपशोभितम् । अन्तःपुरं समुत्सृज्य त्वामुपैष्यति रावणः ॥

ततः பிறகு
 मघसा பிரகாஸை
 नाम என்ற
 राक्षसी ராட்சஸி,
 क्रोधमूर्च्छिता கோபத்தால் மெய்
 மறந்தவளாய்

किं न लप्स्यसे நீ அடையவேண்டாமா?
 महाबलः பெருவலியுடைய
 रावणः राजा ராவண மன்னர்,
 मियां செல்வமான
 बहुमतां பெருமையாய்க்
 கொண்டாடப்பட்ட

भर्त्सयन्ती பிரட்டிக்கொண்டே,
 वीर्योत्सिक्तस्य “வீர்யம் நிகழ்ந்த
 शूरस्य சூரனும்,
 संग्रामेषு யுத்தங்களில்
 अनिवर्तिनः பின்வாக்காத
 वीर्ययुक्तस्य பராக்கிரமசாலியுமான
 बलिनः பலிவீட்டருக்கு,
 भार्यात्वं பத்தினியாகவிருப்பதை

भार्या தர்மபத்தினியை
 त्यक्त्वा துறந்து,
 ततः அப்போதிலிருந்து
 सर्वासां च எல்லோருள்ளும்
 एतां तु உன்னையே
 महाभागां மதராபாக்கியராலியாய்
 उपैष्यति கொண்டாடுவார்;
 रावणः ராவணர்

சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே
சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே	சுரீரகே

अन्या तु विकटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १५ ॥

असकृदेवता युद्धे नागगन्धर्वदानवाः । निर्जिताः समरे येन स ते पार्श्वमुपागतः ॥ १६ ॥

तस्य सर्वसमृद्धस्य रावणस्य महात्मनः । किमद्य राक्षसेन्द्रस्य भार्यात्वं नेच्छसेऽथमे ॥

विकटा	விகடா	उपागतः	உபாகத:
नाम	நாம	भवमे	பவமே
अन्या	அனியா	सर्वसमृद्धस्य	சர்வசமூத்தஸ்ய
राक्षसी	ராக்ஷஸி,	महात्मनः	மஹாத்மந:
असकृत्	அசக்ருத்	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய
युद्धे	(தீவர்த்வ) யுத்தத்திலும்	तस्य	தஸ்ய
समरे	சமரே	रावणस्य	ராவணஸ்ய
नागगन्धर्व-	நாகர், கந்தர்வர்	भार्यात्वं	பாரியாத்வம்
दानवाः	தானவர்களும்	अद्य	அத்ய
देवताः	தேவர்களும்	इच्छसे न किं	இச்சஸே ந கி
येन	எவரால்	वाक्यं	வாக்யம்
निर्जिताः	ஐயிக்கப்பட்டார்களோ,	अब्रवीत्	அப்ரவீத்
सः तु	அவரோ,		
ते	உனது		
पार्श्वं	அருகில்		

ततस्तु दुर्मुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १८ ॥

यस्य सूर्यो न तपति भीतो यस्य च मारुतः । न वाति स्मायतापाङ्गे किं त्वं तस्य न तिष्ठसि ॥

पुष्पवृष्टिश्च तरवो मुमुचुर्यस्य वै भयात् । शैलाश्च सुभूः पानीयं जरदाश्च यदेच्छति ॥

तस्य नैर्ऋतराजस्य राजराजस्य भामिनि । किं त्वं न कुरुषे बुद्धिं भार्यायिं रावणस्य हि ॥

साधु ते तत्त्वतो देवि कथितं साधु भामिनि । मृहाण सुस्मिते वाक्यमन्यथा न भविष्यसि ॥

ततः	அதன் பின்,	यस्य	எவருக்கு
दुर्मुखी	தூர்முகி	भीतः	பயந்து
नाम	என்ற	सूर्यः	சூரியன்
राक्षसी तु	ராக்ஷஸியும்,	न तपति	நெருக்கடிக்கு
आयतापाङ्गे	“ நீண்டதென்ற கடைக்	यस्य च	எவருக்காகவே
	கண்ணுற்றவனோ !		

माकतः	காயுபகவான்	सुभूः	அழகிய புருவக்கனூள்ள
न याति सा	காற்றை மிதமிஞ்சி	भामिनि	பெண்மணியே!
	விசாமலிருக்கிறாரோ,	त्वं	நீ
तस्य	அவருக்கு,	बुद्धि	ஒப்புதலை
त्वं	நீ	हि	உறுதியாய்
तिष्ठसि न किं	உடன்படுகிறாயா?	कुक्षे न किं	செய்கிறாயா? இல்லையா?
	இல்லையா? என்ன?		என்ன?
यस्य	எவருடைய	देवि	அமர்நுவ்வமர்ந
भयान्	பயத்தால்,	सुस्मिते	புன்சிரிப்புள்ள
तस्यः	மரங்கள்	भामिनि	பெண்மணியே!
पुण्यवृष्टि च	மலர் மழையையும்,	तत्त्वतः	ஸரியாய்
शैलाः	மலைகளும்	ते	உனக்கு
अकदाः च	மேகங்களும்	कथितं	உரைசெய்த
पानीयं	நல்ல ஜலத்தை,	साधु	நல்ல
इच्छति	நினைக்கிறது	वाक्यं	சொல்லை
यथा	எப்போதோ அப்போதே	साधु	சமர்த்தாய்
सुसुप्तः	பொழிகின்றனவோ,	गृहाण	ஏற்றுக்கொள்;
तस्य	அந்த	अन्यथा हि	வேறுக ஆகில்
नैर्ऋत्या	நாகூல நாகூலம்	न भविष्यति	நீ உலிருடன் வாழ
रावराक्षस्य च	நாகூலநூலமான		மாட்டாய் "
रावणस्य	நாவணருக்கு	इ	என்ற
भाषां	பத்தினியாவிருக்கிற	वाक्यं	பேச்சை
	விஷயத்தில்,	भगवीर	பேகினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥ २३ ॥

आदितः श्लोकाः 12901

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1111

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे समदशोऽहि वर्तमानकथामसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் வலன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் பதினேழாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாயஸ்வமேதயஜ்ஜவாடே ஹ்விஷதி டிநேஸு ஶீதே
 ஶ்ரீமத்ராமாயணே அஸ்டாஷே஽ஹி சுந்நரகாஷ்டே சதுவிங்ஸர்சமாரஶ்ய சதநவ்வாரிஷசர்சமர்ப்யந்த்
 ஶீதம் । தஸ்மிந் டிநே ஶீதா: ஶ்லோகாஷ் ௨௩௨ ॥]

ஆதிபில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 மூப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்
 18-வம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 24-வது ஸர்க்கம் முதல் 47-வது
 ஸர்க்கம் முடிய காணம் பண்ணப்பட்டன.
 அன்று காணம் பண்ணப்பட்ட கலோகசங்கியை 932.

சதுவிங்ஸ: சர்ச:—இருபத்துகாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

ராக்ஸீதர்ஜனம்—ராக்ஸீதர்கள் பயமுறுத்தல்.

தத: சீதாஸுபாஶ்ய ராக்ஸ்யோ விக்ரதானநா: । பரூப் பரூபா நார்ய் ஓசுஸ்தா வாஶ்யமபியம் ॥

தத:	அனந்தரமும்,	ஸுபாஶ்ய	அணுகி
விக்ரதானநா:	கோரமுகமுடைய	தா்	அவளைப்பார்த்து
பரூபா:	கொடிய	பரூப்	க்ருரமான
ராக்ஸ்ய: நார்ய:	ராக்ஸஸ்ஸந்திரிகள்,	அபியம் வாஶ்யம்	அனிஷ்ட பேச்சை
சீதா	வரிதையை	ஓசு:	பேசினார்கள்.

கி் த்வமந்த:புரே சீதே சர்வஶூதமநோஹரே । மஹாஹ்ஸ்யநோபேதே ந வாஸமநுமந்யஸே ॥ ௨ ॥

சீதே	“வரிதே!	அந்த:புரே	அந்தபுரத்தில்
சர்வஶூதமநோஹரே	சகல பிராணிகளுக்கும்	வாஸம்	வாஸத்தை
	இனியதாய்	த்வம்	நீ
மஹாஹ்ஸ்யநோபேதே	சிந்தந்தசயனங்கள்	கிந அநுமந்யஸே	என் ஒப்புக்கொள்ள
	வருத்த		திருக்கூறு?

மானுஷி மானுஸ்யேவ ஶார்யத்வம் பஹுமந்யஸே । மத்யாஹ்ர மநோ ராமாந்நேவ் ஜாது ஶவிஷ்யஸி ॥ ௩ ॥

மானுஷி	மனுஷ்யப்பெண்ணாகிய நீ	ஏவ்	உப்படி
மானுஸ்ய	மனிதனுக்கு	ந ஶவிஷ்யஸி	(?) ஆசுப்போகிறதேதனால்
ஶார்யத்வம் ஏவ்	மனைவியாகிருத்தனாயே,	ராமாந்	ராமனிடத்தினின்று [நீ];
பஹுமந்யஸே	மேலானதாய்மதிக்கிறாய்;	மந:	மனதை
ஜாது	ஒருபோதும்	மத்யாஹ்ர	திருப்பிக்கொள்.

த்ரீலோஶ்யவஸுமோக்தார் ராஶண ராக்ஸேஷ்வரம் । மதாரிஷுபசங்மய விஹரஸ்ய யதாஸுஶம் ॥ ௪ ॥

த்ரீலோஶ்யவஸு-மோக்தார்	} மூவுலகத்திலுள்ள மே ளைன போக்களை அனு பவிக்கிற	ராஷண்	ராவணனை
ராக்ஸேஷ்வரம்		மதாரிஷுபசங்மய	காலகால அடைந்து,
		யதாஸுஶம்	கவலைபற்று
		விஹரஸ்ய	நீ வாழ்வாயாக.

मानुषी मानुषं तं तु राममिच्छसि शोभने । राज्याद्भ्रष्टमसिद्धार्थं विकृतं त्वमनिन्दिते ॥

ராமாவ் ராஜ்யத்தினின்று
அஃ நீக்கப்பட்டவனும்,
அபித்யா பக்கமடைந்து
விக்ருவ் வருந்தும்
மானுஷ் மானிடனுமான
த் அந்த

ராம் து ராமனையே,
அநிந்திதே குற்றமற்ற
சோபனே அழகியே!
மானுஷி மானிடனுர்தியான
த் நீ
இஷ்சி அனாதய முயலுகிறாய். ॥

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा सीता पद्मनिभेक्षणा । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥

பக்சினிபாநா வச: ச்ருத்வா சீதா பத்மநிபேக்ஷணா
தாமரைபோன்ற கண் களைபுடைய

சீதா வர்தாப்பிராட்டி,
ராட்சினி இராசநிலிகளின்
வச: ச்ருத்வா சொல்கைக் கேட்டு,

அசுரூர்ணா கண்ணீர் ததும்பும்
நெளமியா கண்களுடன்,
இவ் பின்கண்ட
வசனம் பரமாணத்தை
அவரிவ் சாற்றினான்.

यदिदं लोकविद्विष्टमुदाहरथ संगताः । नैतन्मनसि वाक्यं मे किलिषं प्रतिभाति वः ॥

சங்கதா: "சும்பலால் கூடினவர்க
வத எதை [சாய்
உதாஹரத சொன்னீர்களோ,
வ: உக்களுடைய
ஏதவ் அந்த
இவ் இந்த,

லோகவிஹிஸ்ட் லோகவிருத்தமான
கிலிஷய் பாவத்தை விளைவிக்கும்
வாக்யம் பேச்சு
மே எனது
மனசி மனதில்
ந் ப்ரதிபாதி செருவதல்ல.

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत पां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

மானுஷி மானிடப்பெண்,
ராட்சசஸ்ய அரக்கனுக்கு
பாரியா மனைவியாக
அவிதிவ் சூக
ந் அஹிதி கூடாது;
சர்வா: எல்லோருமாய்

மா என்னை
காஹத வகுத்துங்கள்;
காம் எவ்விதத்திலும்
வ: உக்களுடைய
வச: நிபந்தனையை
ந் கரிஷ்யாமி நிறைவேற்றமாட்டேன்.

दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः ।

तं नित्यमनुरक्ताऽस्मि यथा सूर्य सुवर्चला ॥ ९ ॥

மே எனக்கு
பர்தா ய: கணவன் எனவே
ச: ஆவர்,
ராஜ்யஹீன: ராஜ்ய பிழந்தவராய்
வா இருப்பினும்
தீன: கஷ்டதகையவிரும்பவ
வா இருப்பினும் [சாய்

மே எனக்கு,
நித்ய் குரு என்றும் சரோஷ்டர்;
சூர்ய லோக
சுவர்ச்சலா யயா ஸுவர்ச்சலை போல்,
த் அவரை
அனுகூலம் விடாது பற்றியிருக்கி
தேன்.

यथा शची महाभागा शक्रं समनुतिष्ठति । अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणी शशिनं यथा ॥
 लोषामुद्रा यथागस्त्यं सुकन्या च्यवनं यथा । सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा ॥
 सौदासं मदन्यन्तीव केशिनी सगरं यथा । नैषधं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता ॥
 तथाहमिध्वाकुवरं रामं पतिमनुव्रता ॥ १२ ॥

महाभागा	மஹா பாக்கியவதியாள்
शची	சசீதேவி
यथा	எப்படி
शक्रं	இந்திரனை
समनुतिष्ठति	இணைபிரியாதிருக்கி
अरुन्धती	அருந்ததி [ரூளோ,
वसिष्ठं च	வஸிஷ்டனையும்,
रोहिणी	ரோஹிணி
शशिनं	சந்திரனையும்
यथा	எப்படியோ,
लोषामुद्रा	லோபாமுத்திரை
अगस्त्यं	அகஸ்த்யரை
यथा	எப்படியோ,
सुकन्या	ஸுகன்யை
च्यवनं	ச்யவனரை
यथा	எப்படியோ,
सावित्री	சாவீத்ரி
सत्यवन्तं च	ஸத்யவானையும்,
श्रीमती	ஸ்ரீமதி தேவி
कपिलं	கபிலனையும்

यथा	எப்படியோ,
मदन्यन्ती	மதயந்தி
सौदासं	சௌதாஸரை
इव	எப்படியோ,
केशिनी	கேசினி தேவி
सगरं	ஸகரரை
यथा	எப்படியோ,
पति	பர்த்தாசுவரக
अनुव्रता	அன்பற்றிய
भैमी	பிமாரைன் குமாரத்தி
दमयन्ती	தமயந்தி [யான
नैषधं	நைஷதரரசரனை
इव	எப்படியோ,
तथा	அவ்வண்ணமே
अहं	நான்
इध्वाकुवरं	இஹ்வாகு குலக் கொழுந்தான்
रामं	ஸ்ரீராமரை
पति	மணாளனாக
अनुव्रता	விடாது தொடருபவள்."

सीताया वचनं श्रुत्वा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । भर्त्सयन्ति स्म परुषैर्वाक्यै रावणचोदिताः॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் நியமிக்கப்
राक्षस्यः	ராஷ்டிரிகள், [பட்ட
सीतायाः	வீரையின்
वचनं	பரகடனையை
श्रुत्वा	கேட்டு,

क्रोधमूर्च्छिताः	கோபம் பொக்கினவர் கனரங்
परुषैः	சர்ணகடோரமான
वाक्यैः	சொற்கள் கொண்டு,
भर्त्सयन्ति स्म	மிரட்டினார்கள்.

अवलीनः स निर्वाक्यो हनुमान् शिशुपादुमे । सीतां सन्तर्जयन्तीस्ता राक्षसीरशृणोत् कपिः॥

शिशुपादुमे	சிம்பபாமரத்தில்,
निर्वाक्यः	வாயைக் திறவாமல்
अवलीनः	ஒடுக்கி அடக்கியிருக்கும்
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமான் கொன் னான்

कपिः	வானரசர்.
सीतां	வீரையையும்
सन्तर्जयन्तीः	மிரட்டியதட்டும்
ताः राक्षसीः	அந்த ராஷ்டிரிகளையும்
अशृणोत्	கவனித்தார்.

तामभिक्रम्य संकुद्धा वैपमानां सपन्ततः । भृशं संलिखिहुर्दीप्तान् पलम्बान्दशनच्छदान् ॥

சங்குடா: கொடிய ஸ்திரீகள்,
 ஶ்ருஸ்தம் மெத்தவும்
 வைபமானா் அச்சக்கொண்டு நடுங்கு
 தா் அவனை [கின்ற
 சமந்ததா: நாற்புறமும்

அபிக்ரம்ய சூழ்ந்துகொண்டு,
 ஶீபானு காய்க்குறு
 பலம்பானு நீண்டு தொங்குகிற
 தசனச்சதானு உதடுகளை
 ஸ்லிஹிஹு: கடித்துக்கொண்டார்கள்.

ऊचुश्च परमकुद्धाः प्रगृह्णाशु परश्वधान् । नेयमर्हति भर्तारं रावणं राक्षसाधिपम् ॥ १६ ॥

பரமகுடா: பெருங்கொட மடைந்த
 வர்களாய்,

அாது விரைந்து
 பரஸ்தானு கொடிகளை
 ப்ரஹ் கைகளிலெடுத்தேற்குகி
 உய் "இவன்

ராஸாஸிபர் ஆரக்கர் பெருமானான
 ராவணரை
 மதாரி் நாயகனாக
 ந அஹிதி வ வற்றுக்கொள்ளவே
 மரட்டான் " (என்று)
 ஁யு: சொன்னார்கள்.

संभत्स्यमाना भीमाभी राक्षसीभिर्वरानना । सा बाष्पपुष्पमार्जन्ती शिशुषां ताम्रपागमत् ॥

மீமாமி: கொடுமையகொண்ட
 ராஸஸிமி: ராசுஸஸிகளால்
 சம்பத்யமானா மிரட்டப்பட்ட,
 வரானனா ஸுந்தரமுடியான
 சா அவன்

ஸாவ் கண்ணிரை
 ஁பமார்தீந்தி துடைத்துக்கொண்டு,
 தா் அந்த
 ஶிஸுஸா் சிம்சபா மரத்தை
 ஁பாமமத் கொருக்கிச் சென்றான்.

ततस्तां शिशुषां सीता राक्षसीभिः समावृता । अभिगम्य विशालाक्षी तस्थौ शोकपरिप्लुता ॥

விஸாலாஶி தடங்கண்ணுள்ளான
 ஶீதா வலைத
 ராஸஸிமி: ராசுஸஸிகளால்
 சமா஁தா சூழப்பட்டவளாய்
 ஶோபரஸ்புதா சோகத்தின் மூழ்கிவை
 ளாய்,

தா் அந்த
 ஶிஸுஸா் சிம்சபாஸிருஷ்த்தை
 அஸிாமய் அடைந்து,
 தத: அங்கு
 தஸ்து திகைத்து நின்றான்.

तां कुशां दीनवदनां मलिनाम्बरधारिणीम् । भर्त्सयाञ्चक्रिरे सीतां राक्षस्यस्ताः समन्ततः ॥

தா: ராஸஸ: அந்த ராசுஸஸிகள்,
 குஸா் உடல் மெலிந்தவரும்
 ஶீனவதனா் மூகம் வரடியவரும்
 மலினாம்பர- } அழுக்கு வஸ்திர மூடுத்
 ஶாரிணி } திருப்பவளுள்ளன

தா் அந்த
 ஶீதா வலைதையை,
 சமந்தத: நாற்புறமும் (சூழ்க்கு)
 ஸர்ஸயா஁கிரே மிரட்டினார்கள்.

ततस्तां विनता नाम राक्षसी भीमदर्शना । अत्रासीत् कुपिताकारा कराला निर्णतोदरी ॥

தத: அனத்தரம்,
 குபிதாகாரா கொபக்குறியும்
 மீமதர்ஸனா கொடிய பார்வையுமு
 வினதா நாம வினதை என்ற, [உடைய

நிர்ணதோடா பருத்த வயிறுள்ள
 கனாகா விகார உருவமுடைய
 ராஸஸி ராசுஸஸி
 அஸ்திநு பெய்கினான்.

सीते पर्याप्तमेतावद्भर्तुः स्नेहो निदर्शितः । सर्वत्रातिकृतं भद्रे व्यसनायोपकल्पते ॥ २१ ॥

भद्रे	“அம்மன !	निदर्शितः	நன்கு விளக்கப்பட்டது ;
सीते	வந்தையே !	भतिकृते	அளவுக்கு மிஞ்சின காரி
भर्तुः स्नेहः	பதிரின் மீதுள்ள கினை	सर्वत्र	எங்கும் [யம்]
पर्याप्तं	வேண்டிய மட்டும் [கம்,	व्यसनाय	கிளைத்துக்கு
एतावत्	இதாவரைகில்	उपकल्पते	உரியதாகிறது.

परितुष्टाऽसि भद्रं ते मानुषस्ते कृतो विधिः ॥ २२ ॥

ममापि तु वचः पथ्यं ब्रुवन्त्याः कुरु पैथिलि ॥ २३ ॥

सैथिलि	மைதிலியே !	ते	உனக்கு
मानुषः विधिः	மானிட தர்மம்	भद्रं	செழும்முண்டாகக்கூட
कृतः	நன்றாய் அனுஷ்டித்துக் காட்டப்பட்டது ;	ब्रुवन्त्याः	விண்டுபெசும் [வது;
तु	இது விஷயத்தில்	मम पथ्यं	எனது வரிதகர்ப்பான
ते	உன் மீது	वचः	வசனத்தை
परितुष्टा	மிக சந்தேகமடைந்தவ	अपि	எப்படியாகிலும்,
असि	ஆகிறேன் ; [என	कुरु	எடுத்துக்கொள்.

रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम् । विक्रान्तं रूपवन्तं च सुरेशपिव वासवम् ॥

दक्षिणं त्यागशीलं च सर्वस्य प्रियवादिनम् ॥ २४ ॥

सर्वरक्षसां	அரக்கர்களுக்கெல்லாம்	दक्षिणं च	ஆண்மைபுள்ளவரும்
भर्तारं	அரசரும்,	त्यागशीलं	கொடைபாளரும்
विक्रान्तं	பரங்கிரமசாலியும்	सर्वस्य	எல்லோருக்கும்
रूपवन्तं	அழகானவரும்,	प्रियवादिनं च	அன்பு மொழி புகலுக் தன்மைபுள்ளவருமான
सुरेशं	தேவராஜராகிய	रावणं	ராவணரை
वासवं	இந்திரனை	भर्तारं	நாயகராக
इव	போன்றவரும்,	भज	அங்கீகரி.

मानुषं कृपणं रामं त्यक्त्वा रावणमाश्रय । दिव्याङ्गरागा वैदेही दिव्याभरणभूषिता ॥

अद्यप्रभृति सर्वेषां लोकानामीश्वरी भव । अग्नेः स्वाहा यथा देवी शचीवेन्द्रस्य शोभने ॥

कृपणं	திக்கற்ற	दिव्याभरण-	} திவ்யமான பூஷணங்கள்
मानुषं रामं	மானிடனான ராமனை	भूषिता	
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	सर्वेषां	எல்லா
रावणं	ராவணரை	लोकानां	உலகங்களுக்கும்
आश्रय	அங்கீகரி ;	ईश्वरी	அரசு செலுத்துகிற
शोभने	ஸூத்தரீ !	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு [வளைய்,
वैदेहि	வைதேஹீ !	शची इव	சசிதேவி போலவும்,
अद्यप्रभृति	இது முதல்,	अग्नेः	அக்கினிக்கு
दिव्याङ्गरागा	திவ்யமரசன பூச்சுடைய	स्वाहा देवी यथा	ஸ்வஹதரா தேவிபோல
	வளைய்	भव	விளக்குவாய். [வும்,

किं ते रामेण वैदेहि कृपणेन गतायुषा । एतदुक्तं च मे वाक्यं यदि त्वं न करिष्यसि ॥
अस्मिन् युद्धे सर्वस्त्वां भक्षयिष्यामहे वयम् ॥ २७ ॥

வெஹி	வைதேஹி !	மே வாச்ய	என் வார்த்தையை
கூபணே	திக்கற்ற	த்வ	நீ
கதாயுஷா	கணக்கிடப்பட்ட ஆயுள்	ந கரிஷ்யசி யதி	அக்கிரித்து நடவாரம்
	ஸையுடைய (மரணி)		சிறுப்பரயாகில்
ராமேண	ராமனும்	அஸிமந் முஹீ	இந்த கஷ்டணத்தில்
தே	உனக்கு	வயம்	நாங்கள்
கி	என்ன பயனுண்டு ?	சர்வா:	எல்லோரும்
உக்த	சொன்ன	த்வா	உன்னையே
ஏதவ்	இந்த	மஹிஷ்யாமஹே	தின் துணிடுவோம்."

अन्या तु विकटा नाम लम्बमानपयोधरा । अववीत् कुपिता वाक्यं मुष्टिमुद्यम्य गर्जती ॥

து	இப்போது	குபிதா	கோபங்கொண்டு
விகடா	லிகடை	முஹி	கையை முடக்கி
நாம	என்ற	உதஸ்ய	ஒக்கி,
அந்யா	வேறொருத்தி	கர்ஜதி	கர்ஜிசெய்துகொண்டு,
லம்பமானபயோதரா	தொங்கும் முலையுடன்	ஸீதா	ஹிதையைப் பார்த்து
	கடினவளைய	அவவீத்	பேசினாள் :—

बहून्प्रतिरूपाणि वचनानि सुदुर्मते । अनुक्रोशान्मृदुत्वाच्च सोदानि तव मैथिलि ॥ २९ ॥

சுதுமீ	" மதிவில்லாத	வஹி	பலவும்,
மேயிலி	மைதிலி !	அனுகோஷா	கருணையாலும்
தவ	உன்னுடைய	மூதுவா	மேன்மைகுணத்தினாலும்,
அபிரத்யாணி	அயுத்தமான	சோதானி	பொறுத்துக்கொள்ளப்
வசனானி	சொற்கள்		பட்டன.

न च नः कुरुपे वाक्यं हितं कालपुरस्कृतम् ॥ ३० ॥

ஹித்	ஹிதமானதும்,	ந:வாச்ய	எங்கள் பேச்சையும்,
காலபுரஸ்குத்	காலத்திற்கு ஏற்றும்	ந கரூபே	ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கிரும்.
	ஒத்துமிருக்கிற		

आर्नाताऽसि समुद्रस्य पारमन्यैर्दुरासदम् । रावणान्तःपुरं योरं प्रविष्टा चासि मैथिलि ॥

மேயிலி	மைதிலி !	அசி	இருக்கிரும் ;
அந்வி:	பிறரால்	யோர்	கடுமையான
துராசதம்	அடைய முடியாத,	ராவணாந்த:புரம்	ராவண அந்தப்புரத்தில்
சமூதஸ்ய	கடலின்	பிரிஷ்டா	புக லிடப்பட்டவ
பார்	வேறு கரைக்கு,		ளாயும்
அர்னா	கொண்டுவரப்பட்டவ	அசி	இருக்கிரும்.
	ளாக		

अलमश्रुनिपातेन त्यज शोकमनर्थकम् ॥ ३२ ॥

अश्रुनिपातेन	கண்ணீர் பெருக்கியழு	शोकं	சோகத்தை
अलं	பேராலும்; [தது	त्यज	(இத்துடன்) ஒழித்து
अनर्थकं	உபனற்ற		விடு.

भज प्रीतिं महर्षे च त्यजेतां नित्यदन्यताम् ॥ ३३ ॥

एतां	இந்த	प्रीतिं	அன்பையும்
नित्यदन्यतां	நிரந்தரம் துன்புறுத் தன்	महर्षे च	ஆனந்தத்தையும்
त्यज	விட்டுவிடு; [ஹமைய	भज	ஏற்றுக்கொள்.

सीते राक्षसराजेन सह क्रीड यथासुखम् ॥ ३४ ॥

सीते	வரீதே!	यथासुखं	கவலையற்று
राक्षसराजेन सह	ராக்ஷஸராஜரோடுகூட,	क्रीड	இன்புறுக.

जानासि हि यथा भीरु स्त्रीणां यौवनमध्रुवम् । यावन्न ते व्यतिक्रामेत्तावन् सुखमवाप्नुहि ॥

भीरु	அச்சமுள்ளவனே!	ते	உனக்கு (இளம்பருவம்)
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	यावन्	எதற்குள்
यौवनं	இளம்பருவம்	न व्यतिक्रामेत्	கழிந்துப்போய்விடவில்
अध्रुवं यथा	நிலைவில்லாதது என்று	तावन्	அதற்குள்ளாக [கொய்யா,
जानासि हि	தெரிந்துகொண்டு இருக்கிறாய் அல்லவா?	सुखं	ஸுகத்தை
		अवाप्नुहि	அடை.

उद्यानानि च रम्याणि पर्वतोपवनानि च । सह राक्षसराजेन चर त्वं मदिरेक्षणे ॥ ३५ ॥

मदिरेक्षणे	கண்ணழகி!	पर्वतोपवनानि च	மலைகளிலுள்ள உபவனங்களையும்
उद्यानानि च	உத்யானங்களையும்	राक्षसराजेन सह	அரக்கர்களுடிகூட
रम्याणि	அழகிய	त्वं चर	நீ நடந்து பார்.

स्त्रीसहस्राणि ते सप्त वशे स्थास्यन्ति सुन्दरि ॥ ३७ ॥

सुन्दरि	ஸுந்தரியே!	स्त्रीसहस्राणि	ஆயிரம் பெண்கள்
ते	உனது	स्थास्यन्ति	கட்டளைப்படி ஏவல்
वशे	ஸ்வாதினத்தில்		புரியக் காத்துக்கொண்
सप्त	எழு		டிருப்பார்கள்.

उत्पाद्य वा ते हृदयं भक्षयिष्यामि मैथिलि । यदि मे व्याहृतं वाक्यं न यथावत् करिष्यसि ॥

मैथिलि	மைதிலி!	न करिष्यसि यदि	நகரிப்பாய்விடாது போகாமலாகில்
व्याहृतं	விவரமாகச் சொல்லப்	ते हृदयं	உனது இருகயத்தை
मे	எனது [பட்ட	वा	சிச்சமரம்
वाक्यं	பேச்சை	उत्पाद्य	பிளந்து
यथावत्	சொன்னபடி	भक्षयिष्यामि	திக் துவிடுவேன் *.

ततश्चण्डोदरी नाम राक्षसी क्रूरदर्शना । आभयन्ती महच्छूलमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

ततः	அதன் பின்,	महत् शूलं	பெரிய சூலத்தை
चण्डोदरी	சண்டோதரி	आभयन्ती	சுழற்றிக்கொண்டு,
नाम राक्षसी	என்ற ஆக்சி,	इदं	பின் கண்ட
क्रूरदर्शना	கொடிய பார்வையுடைய	वचनं	பேச்சை
	வளரப்	अब्रवीत्	பேசினான்.

इमां हरिणलोलाक्षीं त्रासोत्कम्पयश्वरासु । रावणेन हतां दृष्ट्वा दौर्हृदो मे महानभूत् ॥

रावणेन	"ராவணரால்	इमां	இவளை
हतां	கொண்டு வரப்பட்டு	दृष्ट्वा	கண்டு,
त्रासोत्कम्पि-	பயந்து கடுங்குதிற் றந்த	मे	எனக்கு
यश्वरासु		महान्	ஒரு பெரிய
हरिणलोलाक्षीं	மரணின்போல் ஆளையும்	दौर्हृदः	ஆசை
	கண்களையுடைய	अभूत्	விளைந்தது.

यकृत्यैहमयोत्पीडं हृदयं च सवन्धनम् । अन्त्याण्यपि तथा शीर्षं खादेयमिति मे मतिः ॥

यकृत्य	சாசையும்	अन्त्याणि अपि	குடல்களையும்,
शीर्षं	மண்ணீரலையும்,	तथा शीर्षं	அப்படியே தலையையும்,
अथ	அதன்மேல்	खादेयं	கடித்துத் தின்னவேண்டும்
उत्पीडं	வழும்பையும்,	इति	என்பது [இம்]
सवन्धनं	தனது நரம்போடு	मे	என்னுடைய
हृदयं च	இருதயத்தையும்,	मतिः	அபேகை.

ततस्तु प्रयसा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । कण्ठपस्या नृशंसायाः पीडयाम किमास्यते ॥ निवेद्यतां ततो राज्ञे मानुषी सा मृतेति ह । नात्र कश्चन सन्देहः खादतेति स वक्ष्यति ॥

ततः	அதன் பின்:	इति	என்று
प्रयसा नाम	பிரகஸை என்ற	निवेद्यतां	சொல்லவேண்டியது ;
राक्षसी	ஆக்சி,	तु	அப்போது,
किं	"ஏன்	सः	அவர்
आस्यते	சம்மாரிருக்கவேண்டும்?	खादत	'தின்னுவிடுங்கள்'
नृशंसायाः	கொடியவளான	इति	என்று
अस्याः	இவளுடைய	वक्ष्यति	சொல்லுவார் ;
कण्ठं	மென்னியை	अत्र	இதுவிஷயத்தில்
पीडयाम	பிடித்து விடுவாம் ;	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
ततः	பின்பு	कश्चन	கொஞ்சமும்
राज्ञे	அரசரிடத்தில்	न	இல்லை "
सा	'அந்த	वाक्यं	என்ற பேச்சை
मानुषी	மனுஷஸ்திரீ	अब्रवीत्	பேசினான்.
सुता	செத்துப்போனான்	ह	காண் !

ततस्त्वजामुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । विशस्येमां ततस्सर्वाः समान् कुरुत पीलुकान् ॥
विमजाम ततस्सर्वा विवादो मे न रोचते । पेयमानीयतां क्षिपं लेहमुच्चावचं बहु ॥४५॥

ततः	அதன்பின்	விवादः	விவாதம்
अजामुखी नाम	அஜாமுகி என்ற	मे	எனக்கு
राक्षसी तु	ராக்கூலியும்,	न रोचते	இஷ்டமில்லை.
इमां	“ இவளை	पेयं	குடிக்க மத்யமும்
विशस्य	துண்டம் துண்டமாய்	उच्चावचं	பலவகை
पीलुकान्	இறைச்சிகளை [வெட்டி	लेहं	பருகிப்புகிக்கும் துவை
सर्वाः	எல்லோரும்	क्षिपं	விசைவில் [யலும்
समान्	ஸமமாக	बहु	வேண்டியபட்டும்
कुरुत	பங்கிடுங்கள்,	आनीयतां	கொண்டுவரப்படட்டும்”
सर्वाः	எல்லோரும்	वाक्यं	என்ற சொல்லை
विमजाम	பகிருவேரம்,	अब्रवीत्	கொன்னான்.
ततः ततः	முன்னும் பின் னும்		

ततः शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । अजामुख्या यदुक्तं हि तदेव मम रोचते ॥
सुरा चानीयतां क्षिपं सर्वशोकविनाशिनी । मानुषं मांसमास्वाद्य वृत्यापोऽथ निकुम्भिष्ठाम् ॥

ततः	அதன்பின்	आनीयतां	கொண்டுவரப்படட்டும்;
अजामुख्या	“ அஜாமுகியால்	मानुषं	மனித
यत्	எது	मांसं	மாமிசத்தை
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ,	आस्वाद्य	தின் துகிட்டு,
तत् एव	அதுவேதான்	अथ	பிறகு
मम हि	எனக்கும்	निकुम्भिलां	கீதும்பிலையில்
रोचते	சும்மதமாக இருக்கிறது;	नृत्यामः	கூத்தாடுவோம்”
सर्वशोक-	எல்லாக் கவலைகளையும்	वाक्यं	(என்ற) சொல்லை
विनाशिनी)	ஒழிக்கக்கூடிய	शूर्पणखा नाम	சூர்பணகை என்ற
सुरा च	கன்னளும்	राक्षसी	ராக்கூலி
क्षिपं	விசைவில்	अब्रवीत्	கொன்னான்.

एवं संभत्स्यमाना सा सीता सुरसुतोपमा । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्धैर्यमुत्सृज्य चारुदत् ॥

एवं	இவ்வாறு,	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென
विरूपाभिः	பலங்கரமான	सा	அந்த [வினக்கும்
राक्षसीभिः	ராக்கூலிகளால்	सीता च	வீரதாசிரியையும்
संभत्स्यमाना	பயமுறுத்தப்படுகிற	धैर्यं उत्सृज्य	ஹதயத்தை இழந்து
	வளரல்	आरुदत्	அழுதான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥ २४ ॥

आदितः श्लोकाः 12949

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1159

பञ்சவித: சரீ:—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

சீதாவிபாத:—ஸீதை மனமுடைதல்.

अथ तासां वदन्तीनां परुषं दारुणं बहु । राक्षसीनामसौम्यानां खरोद जनकात्मजा ॥

தாஸா	அந்த	வத்-நீனா	மொழிகையில்,
அசௌம்யானா	விசாரமான	அய	அப்பொழுது,
ராஜ்ஸீனா	ராஜகுமாரிகள்,	ஜனகாஜா	ஜனகர் திருமகள்
பரூஷ	கஞ்சுமாய்	வஹு	அதிகமாய்
தாரூண	பயங்கரமாய்	கரோத	அழுதான்.

सा स्नापयन्ती विपुलौ स्तनौ नेत्रजलस्रवैः । चिन्तयन्ती न शोकस्य तदान्तमधिगच्छति ॥

சா	அவள்	ததா	அப்பொழுது
விபுலீ ஸனௌ	பருத்த ஸ்தனங்களை	சோகஸ்ய	சோகத்தின்
நேஜலசுவை:	கண்ணீர் பெருக்குகளால்	அஸ்தே	எவ்வளவு
ஸ்நாபயந்தீ	நனைப்பவளாய்,	ந அபிசங்கதி	கண்டறிய முடியாம
சிந்தயந்தீ	சிந்தையுற்றவளாய்		விருந்தாள்.

सा वेपमाना पतिता प्रवाते कदली यथा । राक्षसीनां भयत्रस्ता विवर्णवदनाऽभवत् ॥

சா	அவள்	பவாதே	புயற்காற்றில்
ராஜ்ஸீனா	ராஜகுமாரிகளின்	கதலீ	வானமுமாய்
பயத்ரஸ்தா	மிரட்டலுக்கஞ்சி,	யதா	போல்
வேபமானா	நடுகடுங்கி,	பதிதா	புனியில் விழுந்தவளாக
விவரணவதநா	முகநிறமிழந்து,	அபவத்	ஆளுள்.

तस्याः सा दीर्घविपुला वेपन्त्या सीतया तदा । ददृशे कम्पिनी वेणी व्यालीव परिसर्पती ॥

வேபந்தா	நடுங்கித் தடிக்கின்ற	சா	அந்த
சீதயா	வீதைபோடேயே	வேணி	தலைப்பின்னல்,
தஸ்யா:	அவளுடைய	ததா	அப்பொழுது,
தீர்வ்விபுலா	நீண்டகன்றதும்	பரிசர்பீ	அங்குமிக்குமலைகின்ற
கம்பினீ	அசைத்துக்கொண்டிருந் ததுமான	வ்யாலீ இவ	ஸர்ப்பம் போல்
		ததஸே	காணப்பட்டது.

एवमुक्ता तु वैदेही राक्षसीभिर्मनस्विनी । उवाच परमत्रस्ता बाष्पाद्बद्धया गिरा ॥ ५ ॥

ராஜ்ஸீமி:	ராஜகுமாரிகளால்	மனஸினீ	கற்பில் நிகலின்ற
ஏவ்	மேற்கூறியவண்ணம்	வீதேஹீ	வைதேஹி
தஸ்தா	சொல்லப்பட்டவளாய்	பாஷ்பாஹ்வா கிரா	கண்ணீர் தடுக்க தழு
பரமத்ரஸ்தா	மிக நடுங்கினவளாய்		தழுத்த மொழிகொண்டு
து	ஆயினும்,	உவாச	உரைத்தாள் :

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

மனுஷி ராக்ஷஸனுக்கு
பத்தனியாக ஆவதற்கு
அதிகாரம் பெறவில்லை;
என்னை இவ்வாறு
மாமனிடப்படி

சர்வா: என்னோரும்
காத்த தின் றுவிடுங்கள்;
வ: வ: உங்கள் வார்த்தையை
ந கரிஷ்யாமி எற்றுக்கொள்ள
மாட்டேன்.

सा निःश्वसन्ती दुःखार्ता शोकोपहतचेतना । आर्ता व्यसृजदश्रूणि मैथिली विललाप ह ॥

சா மெயிலி அந்த கைதிலி,
சோகத்தால் சிதை
வேதனா } புண்ட கிந்தையாளாய்
து:கார்தா துக்கம் மேலிட்டு
ஆர்தா நெஞ்சக்கரைந்தவளாய்

சி:அவனி பெருமூச்சு விடுபவளாய்
அசுருணி கண்ணீர்களை
வ்யசுஜத் பெருக்கினாள்,
வி:லலாய புளம்பிப்பித்தற்றினாள்.
ஹ கஷ்டம்!

लोकपवादः सत्योऽयं पण्डितैः समुदाहृतः । अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रिया वा पुरुषस्य वा ॥

यत्राहमेवं कूराभी राक्षसीभिरिहादिता । जीवामि हीना रामेण मुहूर्तमापि दुःखिता ॥

ஸ்த்ரியா: வா பெண்ணுக்காகட்டும்
புருஷஸ்ய வா ஆணுக்காகட்டும்,
அகாலே விதித்த காலமல்லாக்
மூது: மரணம் [காலத்தில்,
து:லம்: துர்லபம், (என்று)
பணிடீ: தெரிந்தவர்களால்
சமூதாஹு: எடுத்துக் கூறப்பட்ட
அய் லோகபவாத: இந்த லோகவதந்தி
ஸத்ய: ஸத்யம்
யத் ஆகையால் தான்
கூராபி: கொடிய

ராக்ஷஸி: ராக்ஷஸிகளால்,
ஏவ் இவ்வாறு
அதிதா புண்படுத்தப்பட்டு
து:கிதா துக்கப்படுபவளாயும்
ராமே ஹீனா ஸ்ரீராமரைவிட்டு பிரிக்
கப்பட்டவளாயும்
அபி இருந்தும்,
இஹ் மூஹீ இந்தக் காலத்திலும்
அஹ் கான்
ஜீவாமி உயிருடன் இருக்கிறேன்."

सा राक्षसीमध्यगता सीता सुरसुतोपमा । न शर्म लेभे दुःखार्ता रावणेन च तर्जिता ॥

ராக்ஷசிமத்யகதா சீதா சூரசுதோபமா
உகப்பட்டுக்கொண்டு

ராவணே ராவணனால்
தர்ஜிதா பயமுறுத்தப்பட்டு
து:கார்தா துயரப்படும்

சூரசுதோபமா தெய்வப்பெண்ணை
சா அந்த [விளக்கும்
சீதா மல்தாப்பிராட்டியார்,
சர்ம சக்திணைய
வ துன்னும்
ந லேமே அநியாமலிருந்தான்.

वेपते स्माधिकं सीता विशन्तीवाङ्मपात्मनः । वने यूयपरिभ्रष्टा मृगी कोकैरिवार्दिता ॥

வே கட்டில்
யூயபரிப்ரஸ்தா இவத்தினின் றும் பிரிக்
கோகை: தெக்காய்களால் [கப்பட்டு
அதிதா வருத்தப்பட்ட,
மூரி ஹ மான்பேடுபோல்

சீதா மல்கை
அபி: அநு தனது அங்கத்தினாள்
வி:சந்தா இவ குழங்கினவளாய்
[போலவே
அபிக் பொறுக்கமுடியாதவன்
வேபதே சா நடுக்கினாள். [ணமால்

राधवस्य प्रमत्तस्य रक्षसा कामरूपिणा । रावणेन प्रमथ्याहमानीता क्रोशती बलात् ॥

राधवस्य “प्रतीराकவருக்கு
प्रमत्तस्य தெரியாத சமயத்தில்,
कामरूपिणा சமயத்திற்கேற்ற
ரூபமெடுக்கவல்ல
रक्षसा அரசுக்களுள்
रावणेन ராவணனால்,

प्रमथ्य தன்புறுத்தப்பட்டு
बलात् வலிந்து
क्रोशती சுதறக்கதற,
अहं நான்
आनीता தூக்கிக்கொண்டு
வரப்பட்டேன்.

राक्षसीवशमापन्ना भर्त्स्यमाना सुदारुणम् । चिन्तयन्ती सुदुःखार्ता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

राक्षसीवशं ராட்சஸிகளின்
ஆளுகைக்கு
आपन्ना உள்ளாக்கப்பட்டு
सुदारुणं மிகக் கடுமையாக
भर्त्स्यमाना வெருட்டப்பட்டவளாய்,

सुदुःखार्ता துக்கத்தில் முழுகி
चिन्तयन्ती மனவேதனைப்படும்
अहं நான்
जीवितुं உயிருடனிருக்க
न उत्सहे மாட்டேன்.

न हि मे जीवितैर्यो नैवार्थैर्न च भूषणैः । वसन्त्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम् ॥

महारथं மஹாரதரான
रामं ப்ரதீராமரை
विना விட்டுப்பிரிந்து,
राक्षसीमध्ये ராட்சஸிகளிடையில்
वसन्त्या: சிக்கிக்கொண்ட
मे எனக்கு,
जीवितैः உயிர்வாழ்க்கைகளால்

अर्थः हि ஆகவேண்டிய காரியம்
எனதுவும்
न இல்லை;
अर्थः एव செல்வக்களா தும்
न இல்லை;
भूषणैः च ஆபரணங்களா தும்
न இல்லை.

अश्मसारमिदं नूनमथवाऽप्यजरामरम् । हृदयं मम येनेदं न दुःखेनावशीर्यते ॥ ६ ॥

मम எனது
इदं हृदयं இந்த ஹிருதயம்
अश्मसारं உறுதியான கற்பாறை
अथवा அல்லது |யோ?
अजरामरं சிதைவற்ற தன்மையை
சாச்வதமாய் பெற்று
ள்ளதோ?

नूनं என்னவோ?
येन இப்படியிருப்பதால்
நான்
दुःखेन अपि துயரத்தோடிருந்தும்
इदं இது
न अवशीर्यते பிளவுபடாமலிருக்க
கிறது.

धिष्णामनार्यामसती याऽहं तेन विनाकृता । सुहृत्तमपि रक्षामि जीवितं पापजीविता ॥ ७ ॥

असती பாதிசிரத்யக்குறைவு
உண்டானவளான,
अनार्या பெருமைமிழுத்தவளான,
मां என்னை
धिक् ஒழித்துக்கொள்ளவேண்
अपि அப்படியிருந்தும் |டும்;
या अहं எந்த அந்த நான்

तेन அவரோடு
विनाकृता இல்லாமல் பிரிக்கப்பட்ட
पारजीविता பாபஜீவியாக [டவளாய்,
सुहृत् ஒரு முகூர்த்தமாவது
जीवितं பிராணனை
रक्षामि விடாது வைத்திருக்க
கிறேன்.

का च मे जीविते श्रद्धा सुखे वा तं प्रियं विना । भर्तारं सागरान्ताया वसुधायाः प्रियंवदम् ॥

सागरान्तायाः	கடல் சூழ்ந்த	मे	எனக்கு
वसुधायाः	பூமிக்கே	जीविते	உயிர் வாழ்க்கையிலா யி
भर्तारं	தனியாகும் [மான்		னும்
प्रियंवदं	இன்னொல் புரிபவரு-	सुखे वा	தேதும் ஸம்ரகஷணையிலா
तं प्रियं च	ஆந்த பிராணநாதனையே	श्रद्धा	சிரத்தை [பிரணாம்
विना	விட்டுப் பிரிந்தபின்,	का	ஏது?

मिथतां भक्ष्यतां वाऽपि शरीरं विमृजाम्यहम् । न चाप्यहं चिरं दुःखं सहेयं प्रियवर्जिता ॥

मिथतां	வெட்டிப்போகட்டும்	विमृजामि	ஒழித்துவிடவே போ
अपि वा	அல்லது	अहं	நான் [கிறேன் ;
भक्ष्यतां	விழுக்கிப்போகட்டும்,	प्रियवर्जिता	கணவனை விட்டுப் பிரிந்
अपि च	எப்படியாவது	दुःखं	துக்கத்தை [தவளாய்
अहं	நான்	चिरं	கெடுக்காலம்
शरीरं	சரீரத்தை	न सहेयम्	பொறுத்துப்போவன்.

चरणेनापि सव्येन न स्पृश्यं निशाचरम् । रावणं किं पुनरहं कामयेयं विगर्हितम् ॥

विगर्हितं निशाचरं	அல்ப திருடனான	अहं न स्पृश्यं	நான் தொடரமாட்டேன் ;
रावणं	ராவணனை,	कामयेयं	ஒரு பொருளாய் பாராட்
सव्येन	இடது	किं पुनः	ஒவேனென்பது என்
चरणेन अपि	காலினாலும்,		றைக்கேனுமுண்டோ?

प्रत्याख्यातं न जानाति नात्मानं नात्मनः कुलम् । यो नृशंसस्वभावेन मां प्रार्थयितुमिच्छति॥

यः	எவன்	इच्छति	துணிகிருடுனு அவன்
नृशंसस्वभावेन	சூரூரஸ்வபாவத்தால்	प्रत्याख्यातं	இகழ்ந்து சொகர்த்ததை
मां	என்னை	न जानाति	உணர்கின்றதில்லை ; [யும்
प्रार्थयितुं	மனைபாட்டியாகப் பெற பிரார்த்திக்கவும்	आत्मानं न	தன் திகிலையயுமில்லை ;
		आत्मनः कुलं न	தனது குலத்தையுமில்லை.

छिन्ना भिन्ना विभक्ता वा दीप्ते वाग्नी प्रदीपिता । रावणं नोपतिष्ठेयं किं प्रलापेन वक्षिरम् ॥

छिन्ना	செதுக்கப்பட்டவளாக வாவது,	प्रदीपिता	உரிக்கப்பட்டவளாகவா வது ;
भिन्ना	பிளக்கப்பட்டவளாகவா வது,	वा	எப்படியானபோதிலும்
विभक्ता	வெட்டப்பட்டவளாகவா	रावणं	ராவணனை
या	அல்லது [வது	न उपतिष्ठेयं	நான் கண்ணெடுத்துத் தும்
दीप्ते	முண்டெரிவின்ற	चिं	நீண்ட [பாரேன் ;
वाग्नी	தீயில்	प्रलापेन वा	புலம்பலால் உக்களுக்கு
		किं	என்ன பயன்?

ख्यातः भाज्ञः कृतज्ञश्च सानुकोशश्च राघवः । सद्वृत्तो निरनुकोशः शङ्के मद्रास्यसंक्षयात् ॥

ராகவः ஸ்ரீராமவர்
பாஜः பாக்களுராயும்
கृतज्ञः க்ருதக்ளுராயும்
சானுகோசः விசனமாயிருப்பவரை
பராமரிப்பவராயும்
सद्वृत्तः ஸ்வரீலராயும்

ख्यातः ச ப்ரஸித்தி பெற்றவராயும்
இருந்தும்
मद्रास्यसंक्षयात् என்னது புண்யக்கேட்டி
நூல்
निरनुकोशः பரிதாபப்படாதவராக
ஆயினரோவென
शङ्के சினைக்கிறேன்.

राक्षसानां सहस्राणि जनस्थाने चतुर्दश । येनैकेन निरस्तानि स मां किं नाभिपद्यते ॥

जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
येन எவரால்
एकेन ஒருவரால்
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
चतुर्दश सहस्राणि பதினான்கு ஆயிரங்களும்

निरस्तानि வேரோடழிக்கப்பட்டார்
सः அவர் [கனோ
मां என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते காப்பாற்றாதிருக்கிறார்?

निरुद्धा रावणेनाहमस्पर्शयेण रक्षसा । समर्थः खलु मे भर्ता रावणं हन्तुमाहवे ॥ १५ ॥

अहमस्पर्शयेण அஃஸ்பர்ஸயண
रावणेन रक्षसा ராவண ராக்ஷஸனால்
अहं நான்
निरुद्धा காவலில் வைக்கப்பட்ட
रावणं ராவணனை [ருக்கிறேன்;

आहवे யுத்தத்தில்
हन्तु கொல்ல
मे भर्ता எனது கணவன்
समर्थः ஸமர்த்தன் (என்பதில்)
खलु ஐயமில்லை.

विराधो दण्डकारण्ये येन राक्षसपुङ्गवः । रणे रामेण निहतः स मां किं नाभिपद्यते ॥

दण्डकारण्ये தண்டகாரண்யத்தில்,
विराधः விராதனென்ற
राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸபுங்கவன்,
येन रामेण எந்த ஸ்ரீராமரால்
रणे போரில்

निहतः கொல்லப்பட்டானோ
सः मां அவர், என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते வந்து மீட்காமலிருக்
கிறார்?

कामं मध्ये समुद्रस्य लङ्घ्यं दुष्पथर्पणा । न तु राघवाणानां गतिरोधो भविष्यति ॥

इयं लङ्का இந்த லங்கை
समुद्रस्य கடலின்
मध्ये நடுவில்,
दुष्पथर्पणा குறர் புதுந்து அழிக்க
கொண்ணாததென்பது

कामं तु உண்மையே ஆகிலும்
राघवाणानां ஸ்ரீராமருடைய பாணன்
களின்
गतिरोधः கதிக்குத் தடையாக
न भविष्यति ஆகாதே!

किं नु तत्कारणं येन रामो दृष्टपराक्रमः । रक्षसाऽपहृतां भार्यामिष्टां नाभ्यवपद्यते ॥ १६ ॥

दृष्टपराक्रमः திடமான பாக்கிரமம்
रामः ஸ்ரீராமர் [படைத்த
रक्षसा அரக்கனால்
अपहृता अपஹ்ரித்தப்பட்ட
इष्टा भार्या இஷ்ட பாரியையை

येन எந்தக் காரணத்தால்
न अभ्यवपद्यते வந்து மீட்காதிருக்கின்
ருரோ,
तत्कारणं அந்தக் காரணம்
किं नु பாதாருமோ?

इहस्थां मां न जानीते शङ्के लक्ष्मणपूर्वजः । जानन्नपि हि तेजस्वी धर्पणं मर्षयिष्यति ॥

लक्ष्मणपूर्वजः लக்ஷ்மணன் தம்பலன
तेजस्वी மஹா பராக்ஷமசாலி,
मां इहस्थां என்னை இங்கிருப்பவரை
न जानीते அறிந்திலர் (என்று) [க]

मद्दे என்னுமிதேன் ;
जानन् हि அறிந்தனரேயாகில்
धर्पणं தெனர்கூன்யத்தை
अपि मर्षयिष्यति கருமிப்பாரா? என்ன?

हृतेति योऽभिगत्वा मां राघवाय निवेदयेत् । गृध्रराजोऽपि स रणे रावणेन निपातितः ॥

यः எவர்
मां என்னைப்பற்றி
रावणेन ராவணனால்
हृता தூங்கிக்கொண்டு
போகப்பட்டான்

अभिगत्वा ஒடிச்சென்று
निवेदयेत् விண்ணப்பம் செய்
வாரோ,

इति என்பதை,
राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு

सः गृध्रराजः अपि அந்தக் கழுக்கரசரும்
रणे யுத்தத்தில்
निपातितः அடிக்கப்பட்டு கீழ்த்
தப்பட்டார்.

कृतं कर्म महत्तेन मां तथाऽभ्यवपयता । विष्टता रावणद्वन्द्वे वृद्धेनापि जटायुषा ॥ २१ ॥

तेन அந்த
जटायुषा ஜடாயுவால்
वृद्धेन अपि விருத்தராகவிரும்பும்
मां எனக்கு
विष्टता உதவி புரிபவராய்,

रावणद्वन्द्वे ராவணனோடு தவர்தவ
யுத்தத்தில்
अभ्यवपयता தோன்றியடைந்தவராய்
तथा ஆனபோதிலும்
महत् कर्म மஹத்தரண செயல்
कुशम् செய்வப்பட்டது.

यदि माविह जानीयादूर्तमानां स राघवः । अथ बाणैरभिकुदः कुर्याल्लोकमराक्षसम् ॥

विधमेच्च पुरीं लङ्कां शोषयेच्च महोदधिम् । रावणस्य च नीचस्य कीर्ति नाम च नाशयेत् ॥

सः राघवः அந்த ஸ்ரீராகவர்
मां என்னை
इह वर्तमानां இங்கு இருப்பவனாக
जानीयात् यदि அறிவார் ஆகில்,
अथ இப்பொழுதே
अभिकुदः மிகுடி கிளங்கொண்டவ
बाणैः பாணங்களால் [ராய்,
लोकं உலகத்தை
अराक्षसं ராக்ஷஸப்பூண்டே
இல்லாதபடி

कुर्यात् செய்துகொடுவார்;
लङ्कां पुरीं च லங்கா நகரத்தையும்
विधमेत् வளக்கொடுவார்;
महोदधि च கடலையும்
शोषयेत् தீர்வற்றியுலாச்செய்வார்;
नीचस्य நீசனான
रावणस्य ராவணனுடைய
कीर्ति च கீர்த்தியையும்
नाम च பெனையும்
नाशयेत् நாசம்பண்ணி கொடுவார்.

ततो निहतनाथानां राक्षसीनां गृहे गृहे । यथाऽहमेवं रुदती तथा भूयो न संशयः ॥ २४ ॥

ततः அதன்மேல்,
यथा எப்படி
एवं अहं இவ்விதம் கான்
रुदती அழுதுகொண்டிருக்
கிறேனோ,
गृहे गृहे வீடுகண்டுதொழும்

निहतनाथानां நாயக்களைவிழந்த
राक्षसीनां ராக்ஷஸிகளுக்கு
तथा அவ்வண்ணமே ஏற்ப
இம்;
भूयः அதற்கத்திகமாயுமேற்ப
न संशयः சந்தேகமில்லை, [இம்;

अन्विष्य रक्षसां लङ्कां कुर्याद्रामः सलक्ष्मणः । न हि ताभ्यां रिपुर्दृष्टो मुहूर्तमपि जीवति ॥

சலட்சுமண: ஸந்த்ரமணரோடு கூடிய
ராம: ஸ்ரீராமர்,
ரக்ஷஸா ராக்ஷஸர்களின்
லங்கா அந்விஷ்ய லங்கையை தேடிக்கண்டு
குர்யாத் திதைப்பார்;
தாभ्या அங்குலகால

ஐ: கண்டுக்கொள்ளப்பட்ட
ரிபு: பணகவன்
முஹூர்த் அபி கணப்பொழுதேனும்
ந ஜிவதி உயிருடனிருக்கமாட்
டான்;
ஹி ஸந்தேஹமேகிஸ்சி,

चिताधूमाकुलपथा गृध्रमण्डलसंकुला । अचिरेणैव लङ्केयं श्मशानसदृशी भवेत् ॥ २६ ॥

அச்சிரேண எவ வினாவிலேயே,
ஹ்யே லங்கா இந்த லங்கை
சிதாபூமா- } சிதைகளின் புடை குழ
குலபதா } ந்த தெருக்களுள்ளதாய்

गृध्रमण्डल- } கழுஞ்சுட்டங்கள்
संकुला } சிதைந்து
श्मशानसदृशी சுடலைக்கு சமமாக
भवेत् முடியப்போகின்றது.

अचिरेणैव कालेन प्राप्स्याम्येव मनोरथम् । दुष्स्थानोऽयमाख्याति सर्वेषां वो विपर्ययम् ॥

அச்சிரேண ஸ்வம்ப
காலேன எவ காலத்திற்குள்ளாகவே
மனோரதம் கோரிக்கையை
பிராப்ச்யாமி எவ அடையவே போகிறேன்;
அயம் இந்த

दुष्स्थान: துர்நடத்தை
व: உங்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
विपर्ययं விபரீதத்தை
आख्याति தெரிவிக்கிறது.

यादृशानीह दृश्यन्ते लङ्कायामशुभानि वै । अचिरेणैव कालेन भविष्यति इतमभा ॥

அச்சிரேண திறிது
காலேன எவ காலத்திற்குள்ளாகவே
ஹதமபா திரு அழிந்ததாக
அவிஷ்யதி வை ஆகப்போகிறது;

इह इति இப்பொழுது
यादृशानि அதற்கு வேண்டிய
अशुभानि लङ्कायां தீக்குறிகள் லங்கையில்
दृश्यन्ते தென்படுகின்றன.

नूनं लङ्का हते पापे रावणे राक्षसाधमे । शोषं यास्यति दुर्धर्षा ममदा विधवा यथा ॥

பாபே மதமாபாவிபும்
ராக்ஷஸா தமனுமான
ராவணன்
ஹதே முடிந்தன்னென்ற
போதே,

लङ्का லங்கை,
विधवा } கணவனை இழந்த கைம்
ममदा यथा } பெண்போல்
शोषं உலர்வை (அழகு குலை
नूनं உடனே [தலை
यास्यति அடையப்போகிறது.

पुण्योत्सवसमृद्धा च नष्टभर्त्री सराक्षसा । भविष्यति पुरी लङ्का नष्टभर्त्री यथाऽङ्गना ॥

புண்யோத்ஸவ- } புண்போத்சவங்கள்
समृद्धा } மிகுத்தியாய் விளங்கும்
सराक्षसा ராக்ஷஸர்களோடு கூடிய
लङ्का पुरी च லங்கை நகரமும்,

नष्टभर्त्री கணவனற்ற
अङ्गना यथा காந்தைபோல்,
नष्टभर्त्री தலைவனை இழந்ததாய்
भविष्यति ஆகப்போகிறது.

नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे । शोष्यामि न चिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम् ॥

ஹ ந சிராஃ ஏவ இங்கு சிக்கி ரத்திலே தா
நூன் நிச்சயமாய், [கிண
கூடு கூடு விடுகளுதோ டும்
து:கார்தானா துயரமுற்று வருந்தி

रुदन्तीनां புலம்பிமுழுகின்ற
राक्षसकन्यानां ராக்ஷஸஸ்திரிகளின்
ध्वनिं கடக்குகலை
शोष्यामि கெட்கப்போகிறேன்.

सान्धकारा इत्योता इतराक्षसपुङ्गवा । भविष्यति पुरी लङ्का निर्दग्धा रामसायकैः ॥

यदि नाम स शूरो मां रामो रक्षान्तलोचनः । जानीयाद्वर्तमानां हि रावणस्य निवेशने ॥

சூர்: செனர்பமுடையவரும்
रक्षान्तलोचनः செல்வாரியோடிய கடைக்
கண்களைபுடையவரு
स रामः அந்த ஸ்ரீராமர், [மான்
मां என்னை
रावणस्य निवेशने ராவணனுடைய வீட்டில்
वर्तमानां உயிருடனிருப்பவளாக
जानीयात् } அறிவாரோயாகில்,
यदि नाम } यदि नाम

लङ्का पुरी இலங்கைநகர்
रामसायकैः ஸ்ரீராமபாணங்களால்
निर्दग्धा எரிக்கப்பட்டு
इत्योता ஒளி குலைந்து
सान्धकारा இருளெழுந்து
इतराक्षस- } ராக்ஷஸபுங்கவர்களை
पुङ्गवा हि } இழந்ததாகவும்
भविष्यति ஆகும்.

अनेन तु नृशंसेन रावणेनाधमेन मे । समयो यस्तु निर्दिष्टस्तस्य कालोऽयमागतः ॥

अनेन नृशंसेन இந்த கொடிய
अधमेन रावणेन நீசனுடைய ராவணனுால்
निर्दिष्टः ஏற்படுத்தப்பட்ட
समयः கெடுவு,

यः तु எதுவே
तस्य कालः அதற்கு ஒத்த வேளை
अथ तु இதோ
आगतः கிட்டிக்கொண்டது.

अकार्यं ये न जानन्ति नैर्ऋताः पापचारिणः । अधर्माच्च महोत्पातो भविष्यति हि साम्प्रतम् ॥

पापचारिणः பாவத்தொழில் புரியும்
नैर्ऋताः ஆசக்கர்கள்
ये எவர்களை அவர்கள்
अकार्यं தோஷத்தொழிலென
न जानन्ति எண்ணாமல் செய்து வரு
கிருர்கள் ;

अधर्माच्च அதர்மத்துக்குப்பயனுத
साम्प्रतं உற்பதாய், தருந்தபடியே
महोत्पातः तु ககர்த்தாரெல்லோருக்
குமே விபத்து
हि நிச்சயமாய்
भविष्यति விளைவப்போகிறது.

नैते धर्मं विजानन्ति राक्षसाः पिशिताशनाः । ध्रुवं मां प्रातराशायं राक्षसः कल्पयिष्यति ॥

पिशिताशनाः வண தின்னிகளாகிய
एते राक्षसाः இந்த ஆசக்கர்கள்
धर्मं தர்மத்தின் பற்றின
न जानन्ति மனதில் பற்றவிடா
கிருந்து வருகிறார்கள் ;

मां என்னை
प्रातराशायं காலைத்தினிக்கு
राक्षसः ராக்ஷஸன்
कल्पयिष्यति ஆளாக்குவான் ;
ध्रुवं இது நிச்சயம்

साङ्गं कथं करिष्यामि तं विना प्रियदर्शनम् । रामं रक्तान्तनयनमपश्यन्ती सुदुःखिता ॥

ரக்தாந்தனயன் சிவந்த கனடக்கண்களை

வினா பிரிந்து

புடைய

அப்யய்ஸி காணப்பெறுதவளாய்

புரியாத கண்ணுக்கினிய காட்சி

சுது:ஸிதா மிகவும் துயரப்படும்

கயத்தரும்

சா அஃ அந்த நான்

தே ராமே அந்த ஸ்ரீராமரை,

கய் கரிஸாமி ஏது செய்வேன்?

यदि कश्चित् प्रदाता मे विषस्याय भवेदिह । क्षिप्तं वैवस्वतं देवं पश्येयं पतिना विना ॥

अथ இப்பொழுது

ஐஹ் பவேய யதி இங்கு வாய்ப்பான் ஆகில்

कश्चित् பாவஸேனுமொருவன்

பதினா வினா பர்த்தாவோடு இல்லாத

मे எனக்கு

क्षिप्तம் அக்கணமே,

विषस्य விஷத்தின்

वैवस्वतं देवं வைவஸ்வத தேவரை

प्रदाता கொண்டவரளிபாய்

पश्येयं நான் போய்க்காண்பேன்.

नाजानाजीवती रामः स मां भरतपूर्वजः । जानन्तौ तौ न कुर्यातां नोव्यां हि मम मार्गणम् ॥

भरतपूर्वजः பரதருக்கு முன்பிறந்த

जानन्तौ हि அறிந்தவர்களாகில்

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்,

उभ्यां பூமியில்

मां என்னை

मम எனது

जीवती உயிருடனிருப்பவளாக

मार्गणं தேடிக்கண்டுபிடித்தலில்

न भजानात् அறியாதிருக்கிறார்;

न कुर्यातां न முயற்சி செய்வா திரார்

तौ அவ்விருவர்கள்

கள்.

नूनं ममैव शोकेन स वीरो लक्ष्मणाग्रजः । देवलोकमितो यातस्त्यक्त्वा देहं महीतले ॥

लक्ष्मणाग्रजः கன்குமணருக்கு முன்

त्यक्त्वा விட்டு,

स वीरः அந்த வீரர், [பிறந்த

इतः இங்கிருந்து

मम शोकेन एव எனது துக்கத்தாலேயே

देवलोकं ஸ்வர்க்க லோகத்தை

महीतले பூமியில்

यातः அடைந்தார்

देहं தேறுத்ததை

नूनं போனும்.

धन्या देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । मम पश्यन्ति ये नाथं रामं राजीवलोचनम् ॥

मम नाथं எனது கரதனும்

सिद्धाश्च சித்தர்களும்

राजीवलोचनं செந்தாமரைக் கண்ணனு

परमर्षयः சிறந்த மஹர்ஷிகளும்

रामं ஸ்ரீராமரை [முகிய

ये धन्याः "என்ன புண்ணியரோ"

देवाः தேவர்களும்

காண

सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களோடு கூடிய

पश्यन्ति கண்டு களிக்கிறார்கள்.

अथवा न हि तस्यार्थो धर्मकामस्य धीमतः । मया रामस्य राजर्षेर्भार्यया परमात्मनः ॥

धीमतः சிறந்த புத்தியுடைய

तस्य रामस्य அந்த ஸ்ரீராமருக்கு

வரும்

भार्यया பத்தினியாகிய

धर्मकामस्य தர்ம சிந்தனைபுடைய

मया என்னைக்கொண்டு

राजर्षेः ராஜரிஷியார் [வரும்

अर्थः ஆகவேண்டிய காரிய

परमात्मनः பரமாத்மாவோடேயு

न हि இல்லையோ? [மொன்றும்

மாண

अथवा என்னவோ?

दृश्यमाने भवेत्प्रातिः सौहृदं नास्त्यपश्यतः । नाशयन्ति कृतव्रास्तु न रामो नाशयिष्यति ॥

दृश्यमाने "எதிரில் பார்க்கும்
பொழுது
பிரதி: भवेत् அன்பு தோன்றும் ;
अपश्यतः எதிரிலில்லாதவருக்கு
नास्ति இல்லை"
सौहृदं சினேகத்தை

कृतव्रा: நன்றி கெட்டவர்கள்
नाशयन्ति ஒழித்து விடுகிறார்கள்.
राम: तु ஸ்ரீராமரோ
न नाशयिष्यति பயனற்றதாய் செய்ய
மாட்டார்.

किं नु मे न गुणाः केचित् किं वा भाग्यक्षयो हि मे ।

साहं सीदामि रामेण हीना मुख्येन भागिनी ॥ ४४ ॥

मे எனக்கு
केचित् गुणा: இருக்கவேண்டிய சில
குணங்கள்
न कि இல்லையோ என்னவோ?
वा அல்லது,
मे எனக்கு
भाग्यक्षयः किं नु பாக்கியந்தரனில்லையோ?
என்னவோ?

भागिनी பெண்ணாய்ப் பிறந்த
या அந்த
सहं நான்
मुख्येन முக்கியமான
रामेण ஸ்ரீராமரோடு
हीना இல்லாமல் பிரிக்கப்
பட்டவளாய்,
सीदामि हि தவிக்கிறேனே!

श्रेयो मे जीवितान्मर्तुं विहीनाया महात्मनः । रामादक्षिष्टचारित्रात् शूराच्छत्रुनिबर्हणात् ॥

महात्मनः மஹாத்மாவானவரும்
अक्षिष्टचारित्रात् குற்றமில்லாத ஒழுக்க
शूरात् வீரரும் [முடையவரும்
शत्रुनिबर्हणात् படைவரை அழிப்ப
வருமான
रामात् ஸ்ரீராமரிடத்தினின்று

विहीनाया: பிரிக்விடுக்கிற
मे எனக்கு
जीवितात् உயிருடனிருப்பதைக்
காட்டி லும்
मर्तु இறப்பதே
श्रेय: மேன்மை.

अथवा न्यस्तशस्त्रौ तौ वने मूलफलाशिनौ । भ्रातरौ हि नरश्रेष्ठौ चरन्तौ वनगोचरौ ॥

चरन्तौ தர்மானுஷ்டானமுடைய
नरश्रेष्ठौ புருஷோத்தமர்களான
तौ அவ்விரு
भ्रातरौ அநேகராதர்களும்,
वने காட்டில்

मूलफलाशिनौ கிழக்குகளையும், பழங்க
ளையும் புஜிப்பவர்களாய்
वनगोचरौ வனவாஸிகளாய்
न्यस्तशस्त्रौ हि வைராக்கியத்தால் ஆய
தங்களை ஒழித்துவிட்
டார்களோ?
अथवा என்னவோ?

अथवा राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना । छाना घातिनौ शूरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

शूरी குரர்களான
भ्रातरौ அநேகராதர்களான
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்,
राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனான
दुरात्मना துரத்தமாவான

रावणेन ராவணனாலும்,
छाना வஞ்சனைபினாலும்
घातिनौ கொலை செய்யப்பட்டார்
களோ?
अथवा என்னவோ?

साऽहमेवं गते काले मर्तुमिच्छामि सर्वथा । न च मे विहितो मृत्युरस्मिन्दुःखेऽपि वर्तति ॥

सा अहं	அந்த நான்	अपि	ஆபினும்,
एवं गते	இந்த ண்திதியை	मे	எனக்கு
	அண்டந்தவனவில்	विहितः	உரிய
सर्वथा	எல்லாப்ரகாரத்தாலும்	मृत्युः	மருத்யு
मर्तुं	மரணமடைப	अस्मिन्	இப்படி
इच्छामि	மனப்பூர்வமாய்	दुःखे काले	துயரமுறும் காலத்தில்
	கருதுகிறேன் ;	न वर्तति च	வரய்க்கா திருக்கிறதே.

धन्याः खलु महात्मानो मुनयः सत्यसंमताः । जितात्मानो महाभागा येषां नस्तः प्रियाप्रिये ॥

प्रियाप्रिये	சகதூக்கங்கனிரண்டும்	महाभागाः	மஹா பாக்கியசாரிகன் ;
न स्तः	இல்லாமலிருக்கின்றது	मुनयः	முனிவர்கள் ;
येषां खलु	எவர்களுக்கோ,	धन्याः	தன்பர்கள் ;
	அவர்கள் தான்	सत्यसंमताः	மனப்பூர்வமாய் கொண்
महामानः	மஹாத்மாக்கள் ;		டாடப்பட வேண்டிய
जितामानः	ஜிதேத்திரியர்கள் ;		வர்கள்.

प्रियाञ्च संभवेद्दुःखमप्रियादधिकं भयम् । ताभ्यां हि ये विद्युज्यन्ते नमस्तेषां महात्मनाम् ॥

प्रियाञ्च	சகமெனக்கொண்டதால்	संभवेत्	உண்டாகிறது ;
दुःखं	மன அஸந்துஷ்டி	ये	எவர்கள்
न	இல்லா திருக்கிறது ;	ताभ्यां हि	அவ்விரண்டுகளாலும்
अप्रियाञ्च	துக்கமெனக்கொண்ட	विद्युज्यन्ते	விடுபட்டிருக்கிறார்களோ
अधिकं	அனுவச்யமான [தால்	तेषां महात्मनां	அந்த மஹாத்மாக்களுக்
भयं	மன ஏக்கம்	नमः	நமஸ்காரம். [கு

साऽहं त्यक्त्वा प्रियेणेह रामेण विदितात्मना ।

प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावणस्य गता वसम् ॥ ५१ ॥

सा अहं	அந்த நான்	रावणस्य	ராவணனுடைய
प्रियेण	பரத்தரவானவரும்	गता वसम्	வசத்தில் அகப்பட்ட
विदितात्मना	ஊர்வணாகியுமான		வளாய்,
रामेण	ராமரோடு	इह	இப்பொழுதே
त्यक्त्वा	பிரிந்து,	प्राणान्	உயிரை
पापस्य	பாபமான	त्यामि	தறந்து விடுவேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्ष्विंशः सर्गः ॥ २६ ॥

आदितः श्लोकाः 13020

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1230

சதவித: சரீ:—இகுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

விஜயாஸர:—தீரீஜடையின் ஸ்வப்னம்.

இயுகா: சீதயா ஸோ ராஸ்ய: கோமூர்ச்சிதா: ।

காஸிஜாமுஸ்தடாஸ்யாது ராஸ்ய ஸுராமன: ॥ ௧ ॥

சீதயா ஸீதைதயினுல்
இதி இவ்வாறு
ஸகா: சொல்லப்பட்ட
ஸோ: ராஸ்ய: கொடிய ராஸ்யஸிகள்
கோமூர்ச்சிதா: சினத்தால் மதிமயக்
குற்றங்கள் ;

காஸி சிலர்
தந் அனாத
ஸுராமன: ஸுராத்மாவான
ராஸ்ய ராஸ்யணனுக்கு
அஸ்யாது சொல்ல
ஜமு: சென்றார்கள்.

தத: சீதாமுபாஸ்ய ராஸ்யஸோ ஸுரதர்ஸிதா: ।

புன: பரஸமேகாஸிமனரீயிமயாஸுஸந் ॥ ௨ ॥

தத: அப்பொழுது
ஸுரதர்ஸிதா: கொரவடிவம் படைத்த
ராஸ்ய: ராஸ்யஸிகள்
சீதா ஸீதைதயை
ஸுபாஸ்ய சூழ்த்துகொண்டு
அஸரீயிதா தீச்செயலிப் பற்றியதும்

புன: அதே பயனைத் தருவது
புன: மான
புன: கர்ணகரோமான மொ
புன: மீளவும் [ழியை
புன: பிண்கண்டவாறு
புன: மொழிந்தார்கள்:—

அஸிடாநீ தவாநாரீ சீதே பாபவிநிஸ்யே । ராஸ்யஸோ பஸ்யிஸ்யநி மாஸமேதஸ்யாஸுஸந் ॥

அஸாரீ "மதிக்கெட்டு
பாபவிநிஸ்யே பாவச்செயல் புரியத்
சீதே ஸீதே! [துணிக்த
அஸ இன்று
ஸிடாநீ இப்பொழுது

தத உணது
புன: மான
புன: கர்ணகரோமான மொ
புன: மீளவும் [ழியை
புன: பிண்கண்டவாறு
புன: மொழிந்தார்கள்:—

சீதா தாஸிரநாரீபிஸ்டீஸா ஸந்ஜிதா ததா । ராஸ்யஸி விஜயா வுடா ஸுஸுடா வாயஸவரீவ ॥

அஸாரீபி: வெட்கங்கொட்ட
தாஸி: அவர்களால்
ஸந்ஜிதா பயமுறுத்தி வெருட்டப்
சீதா ஸீதைதயை [பட்ட
ஸுடா மனதில் ஆராய்ச்சி செய்
து உன்னபடி கண்டு
கொண்டு

தத அப்பொழுது
புன: மான
புன: கர்ணகரோமான மொ
புன: மீளவும் [ழியை
புன: பிண்கண்டவாறு
புன: மொழிந்தார்கள்:—

ஆஸ்தானே ஸாடதானாரீ ந சீதா பஸ்யிஸ்யத । ஜனகஸ்ய ஸுதாஸிஸ்டா ஸுஸா ஸுஸாஸ்ய ச ॥

அஸாரீ: "அடி பாஸிகாள்!
ஆஸ்தானே ஸாடத என்கை புஜியுங்களடி;
ஜனகஸ்ய ஜனகரின்
ஸுதா திருமகனும்,
ஸுஸாஸ்ய தசாதரின்

ஸுஸா மருமகனும்மான்,
ஸுஸா அகிலவரையும்
ஸுஸா ஆதரிக்கும்
சீதா ச ஸீதைதயை மட்டும்
ந பஸ்யிஸ்ய அழிந்தாதேயுங்களடி.

स्वप्नो ह्यय मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः । राक्षसानामभावाय भर्तुरस्या जयाय च ॥

अय	இப்பொழுது	रोमहर्षणः	தேஹத்தில் மலிர்
मया	என்னால்		கிளிக்கின்றது ;
स्वप्.	ஒரு சொப்பனம்	राक्षसनां	அரக்கர்களின்
दृ	உண்மையாய்	अभावाय	அழிகைப்பற்றியது ;
दृष्टः	காணப்பட்டது ;	अस्याः	இவளுடைய
दास्याः	கினைத்தால் பயக்காமா	भर्तुः	பர்த்தாவின்
	யிருக்கிறது ;	जयाय च	ஜயத்தைப்பற்றியதும் .

एवमुक्तास्त्रिजटाया राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । सर्वा एवाब्रुवन् भीतास्त्रिजटां तामिदं वचः ॥
कथयस्व त्वया दृष्टः स्वप्नोऽयं कीदृशो निशि ॥ ७ ॥

त्रिजटया	திரிஜடைபால்	तां त्रिजटां	அந்த திரிஜடையைப்
एवं	மேல்கண்டவாறு		பார்த்து
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	त्वया	“ உன்னால்
क्रोधमूर्च्छिताः	கினைத்தால் கல்லது பொல்	निशि	இரவில்
	லா தது தெரியாதிருந்த	दृष्टः	காணப்பட்ட
राक्षस्यः	அரக்கவர்கள்	अयं स्वप्नः	இந்த ஸ்வப்னம்
सर्वाः	எல்லோரும்	कीदृशः	எத்தன்மையது ?
एव	தக்துணமே	कथयस्व	கிளக்கச் சொல்லு ”
भीताः	மனக்கவலை கொண்ட	इदं वचः	என்ற மொழியை
	வர்களாய்	अब्रुवन्	மொழிந்தார்கள்.

तासां श्रुत्वा तु वचनं राक्षसीनां मुखोद्गतम् । उवाच वचनं काले त्रिजटा स्वप्नसंश्रितम् ॥

त्रिजटा	திரிஜடை	श्रुत्वा	செவியுற்று
तासां	அந்த	काले	சமயத்தில்
राक्षसीनां तु	அரக்கவர்களுடையதும்	स्वप्नसंश्रितं	ஸ்வப்ன ஸம்பந்தமான
मुखोद्गतं	வாயிலிருந்து வந்த	वचनं	சங்கதியை
वचनं	வசனத்தை	उवाच	தெரிவித்தான் : —

गजदन्तपत्नी दिव्यां शिविकापन्नरिक्षगाम् । युक्तां हंससहस्रेण स्वयमास्थाय राघवः ॥
शुक्रभाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन समागतः ॥ ९ ॥

राघवः	“ ஸ்ரீராகவர்	शिविका	ஆகாசமர்க்கமரகச்
शुक्र राक्षस-	} வெண் பூமாவையையு, வெண்பட்டாடையையு		செல்லுகிற துமான
म्बरधरः		दिव्यां	திவ்யமான
	மணிர்தவராய்	शिविकां	ஓர் பல்லக்கில்
गजदन्तपत्नी	பாசைத்தந்தத்தால்	लक्ष्मणेन	அக்தமணிரோடு
	செய்யப்பட்டு	स्वयं	உல்லாசமாய்
हंससहस्रेण	ஆயிரம் அன்னக்களால்	आस्थाय	வீற்றிருக்க
युक्तां	தாங்கப்பெற்றதும்	समागता	வந்தார்.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामो राजीवलोचनः । आसीनः प्राङ्मुखः श्रीमानासने परमाद्भुते ॥
अभिपिक्तस्तु काकुत्स्थः सर्वदेवैर्नमस्कृतः । स ब्रह्मर्षिगणैः सर्वैः सर्वतीर्थजलेन च ॥

ततः "மின்பு
अन्यत्र மற்றொருபுறத்தில்
राजीवलोचनः செந்தரவர்களுடைய
श्रीमान् ஸ்ரீமாமரை [ராமன்
काकुत्स्थः காகுத்திக்குலத்தவரான
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
परमाद्भुते வெகு அற்புதமான
आसने ஆஸனத்தில்
प्राङ्मुखः கிழக்கு முகமாக
आसीनः கீற்றிருப்பவராய்
सर्वैः எல்லா

ब्रह्मर्षिगणैः பிரம்ம ரிஷிகணங்களார
ஆளும்
सर्वतीर्थजलेन எல்லா புண்ணு நீர்த்தத்
தா ஆளும்
अभिपिक्तः அபிபிஷகம் செய்கிக்கப்
பட்டவராயும்
सर्वदेवैः तु எல்லா தேவர்களார ஆளும்
नमस्कृतः நமஸ்காரம் பண்ணப்
பட்டவராயும்
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டார்.

शुक्रपाल्याम्बरधरा शुक्रपाल्यानुलेपना । साधु सा तत्र सुश्रोणी रराज जनकात्मजा ॥

तत्र सुश्रोणी "அக்கு அழகான இடை
பைய உடைய
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகனான
सा அவன்
शुक्रपाल्या- } வெண்மலர் மலிகளை
अम्बरधरा } யும் வெண்பட்டாடை
பையுமணிந்து

शुक्रपाल्यानु- } பரிசுத்தமான புஷ்பக்க
लेपना } னையும் வானனைத்
திரவ்யங்களின் பூச்சை
யுமணிந்தவராய்
साधु மிக மேன்மைபுடைய
रराज கீளக்கிணன்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा रामं तत्र ववन्दिरे ॥

ततः "மின்பு
सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களோடு கூடின
देवाः தேவர்களும்,
परमर्षयः மஹர்ஷிகளும்,
सिद्धाः च ஸித்தர்களும்,

ब्रह्माणं ப்ரஹ்மாவை
अग्रतः कृत्वा தலைவராய் கைத்து
रामं ஸ்ரீராமரை
तत्र அக்கு
ववन्दिरे அடி பணிந்தார்கள்.

पुनरेव मया दृष्टो रामो रमयतां वरः । विष्णुरेव स्वयं भूत्वा तस्मिन्नास्ते वरामने ॥

रमयतां "அனைவரையும் டகிழ்
விக்க வல்லவர்களால்
वरः முதலான
रामः ஸ்ரீராமர்,
स्वयं அவரே
विष्णुः एव ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவாகவே

भूया ஆகி,
तस्मिन् वरामने அந்த திவ்யாஸனத்தில்
आसने கீற்றிருந்தார்;
पुनरेव இன்னுமிப்படியே
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டார்.

परं ब्रह्म परं तत्त्वं परं ज्ञानं परं तपः । परं वीजं परं क्षेत्रं परं कारणकारणम् ॥ २७ ॥
शङ्खचक्रगदः श्रीमान् पुण्डरीकायतैक्षणः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजेयः शाश्वतो ध्रुवः ॥
एवंभूतो महातेजा रामः कमललोचनः । सर्वलोकेश्वरः श्रीमान् ससर्ज रघुनन्दनः ॥ २९ ॥

परं ब्रह्म	" பரம்மம்மாய்,
परं तपः	பரமஸ்தபஸ்ஸுபமாய்,
परं ज्ञानं	பரமஞ்ஞானுபமாய்,
परं तपः	பரமதபஸ்ஸாய்,
परं चोन्न	பரமகராணமாய்,
परं क्षेत्रं	பரமகேத்ரமாய்,
परं कारणकारणं	பரமகாரணகாரணமாய்,
सङ्ख्यकादयः	சங்கு, சக்ரம், கதை இவைகளைத் தரித்தவராய்,
श्रीमान्	ஸக்யபீகிசிஷ்டராய்,
पुण्डरीका-	} தாமரை மலர்போல்
यत्नेभ्यः	
	அகன்ற நீண்ட கண் களைப்புடையவராய்,
श्रीवत्सलाः	ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவை மார்பில் தரித்தவராய்,

निखलीः	நித்யமான மோகதஸாம்
	ராஜ்யமுடையவராய்,
अनेयः	வெல்லமுடியாதவனாய்,
आश्रितः	சார்வதனாய்,
अश्वः	நித்யனாய்,
विष्णुः	விஷ்ணுவாய்,
महर्षेणः	மஹாதேஜஸ்சியாய்,
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாய்,
एवंभूतः	இத்தன்மைபவராய்,
सर्वलोकेश्वरः	ஸர்வலோகநாதராய்,
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனாரான,
कमललोचनः	தாமரைக்கண்ணாரான
रामः	ஸ்ரீராமர்
सत्तव	ஸௌவ ஸாதித்தார்.

ततोऽपरेन्द्राः पितरो मुनीद्रा गन्धर्वविद्याधरपद्मगेन्द्राः ।

कृताभिषेकं परिवार्य रामं प्रतुष्टुवुः राज्ञस्यः महृष्टाः ॥ ३० ॥

ततः	" அப்பொழுது
अपरेन्द्राः	தேவச்சேஷ்டர்களும்,
पितरः	பித்தருக்களும்,
मुनीन्द्राः	மிகிச்சேஷ்டர்களும்,
गन्धर्वविद्याध-	} கந்தர்வர்கள், நித்ய
रपद्मगेन्द्राः	
	தரர்கள், பன்னகர்கள்
	இவர்களிற் கிறந்தோர்
	களும்,

कृताभिषेकं	பட்டாபிஷேகம்
	செய்யப்பட்ட
रामं	ஸ்ரீராமரை
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
प्रतुष्टुवुः	பரமரனத்தங்கொண்ட
	வர்களாய்
राज्ञस्यः	அஞ்சலிஸூஸ்தர்களாய்
महृष्टाः	வாயாரத் துதித்தார்கள்.

ततस्तु सर्वाप्सरसः प्रहृष्टा नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र ।

वाद्यं प्रकुर्वन्ति समेत्य शङ्खा वंशाश्च वीणा मुरजाश्च भेर्यः ॥ ३१ ॥

ततः	" அப்பொழுது
तत्र	அங்கு
सर्वाप्सरसः तु	எல்லா அப்ஸரஸ்ஸும்
समेत्य	ஒன்றுகூடி [களும்]
प्रहृष्टाः	பரமரனத்தங்கொண்ட
	வர்களாய்
गायन्ति	பாடினர்,
नृत्यन्ति	ஆடினர்;

वंशाः च	புல்லாக்குழல்களும்,
वीणाः	வீணைகளும்,
मुरजाः च	முரஜுக்களும்,
भेर्यः	பேரிகளும்,
शङ्खाः च	சங்குக்களும்
समेत्य	சேர்ந்து
वाद्यं	துவகிவை
प्रकुर्वन्ति	முழங்கின.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामः सत्यपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा भार्यया सह सीतया ॥
आरुह्य पुष्पकं दिव्यं विमानं सूर्यसन्निभम् । उत्तरां दिशमात्रावय जगाम प्रकथोत्तमः ॥

சத:	" இதுதோடு
அந்மல	இன்னொரு ப்ரகாரமாயும்
சத்யபாகம:	ஸத்யபாக்ரமரான
ராம:	ஸ்ரீராமர்
மயா	என்னால்
ஓஓ:	காணப்பட்டார்;
புருஷோத்தம:	புருஷோத்தமர்
அக்ஷ	ஸதேவா தரரான
லக்ஷ்மணேன சஹ	ஸக்த்மணரோடு கடவுள்
மார்யயா	பத்தினியான

சீதயா	வீரையோடு
சஹ	கடவுள்,
சூர்யஜிநே	சூர்யனுக்கு திகரான
தவ்ய	தில்லமான
புஷ்பக	புஷ்பக
விமான	விமானத்தின் மீது
அக்ஷ	ஏறிக்கொண்டு
ததாதி திஷ	வடக்கு திசை
அக்ஷ	கோக்கி
அகாம	எழுந்தருளினார்.

एवं स्वप्ने मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह वीर्यवान् ॥

அக்ஷ	" ஸதேவா தரரான
லக்ஷ்மணேன	ஸக்த்மணரோடு
சஹ	ஸதேவதராயும்,
சீதயா சஹ	வீரையோடு ஸதேவ
ஏவ்	இப்படி [ராயும்]

விஷ்ணுபராசும:	விஷ்ணுவுக்கிடான
	பராக்ரமம் பெற்ற
வீரீயவான் ராம:	வீர்யவானான ஸ்ரீராமர்
மயா சவ்	என்னால் ஸவப்னத்தில்
ஓஓ:	காணப்பட்டார்.

न हि रामो महातेजाः शक्यो जेतुं सुरासुरैः । राक्षसैर्वापि चान्यैर्वा स्वर्गः पापजनैरिव ॥

மஹாதேஜா:	" மஹா தேஜஸ்கியான
ராம:	ஸ்ரீராமர்
சுராசுரீ: ய	தேவர்களா ஸரயினும்,
	அஸுரர்களாலாயினும்,
ராக்ஷசீ: வா அபி	ராக்ஷஸர்களாலாயினும்,

அநீ: வா	இன்னும் மற்றவர்களா
சுவர்:	ஸவர்க்கம் [ஸரீனும்,
பாபஜனீ: ஓவ	பாபஜனங்களால் போல்
ஜெது	ஜயிக்க
ந ராக்:	நுமடித்தவர்களால் நேய!

रावणश्च मया दृष्टो मुण्डस्तैलसमुक्षितः । रक्तवासाः पिबन् मत्तः करवीरकृतस्रजः ॥

ய	" இன்னும்
ராவண:	ராவணன்
முண்ட:	மொட்டைத்தலையனும்,
தெலசமுகித:	எண்ணெய்க்குக்கொண்டவனும்,

ரகவாசா:	சிவந்த வஸ்திரம் தரித்த
பிவந்	குடித்து [தவனும்,
மத்த:	வெறிகொண்டவனும்,
கரவீரகூதசுஜ:	கலரிப்புயம்பினை அணிந்த
மயா	என்னால் [தவனும்]
ஓஓ:	காணப்பட்டான்.

विमानात् पुष्पकादय रावणः पतितो भुवि । कुप्यमाणः स्त्रिया दृष्टो मुण्डः कृष्णांबरः पुनः ॥

ராவண:	" ராவணன்
அய	இப்பொழுது,
புஷ்பகாந்	புஷ்பக
விமானாந்	விமானத்தினின்று
புவி	பூமியில்
பததி:	விழுந்தவனும்,

முண்ட:	மொட்டைத்தலையனும்,
கூஷ்ணாம்பர:	கறுப்பு வஸ்திரம் தரித்த
ஸ்திரயா	ஒரு பெண்ணால் [வனும்]
கூப்யமாண:	இழக்கப்பட்டுகிறவனும்,
புன:	இன்னொருதரம்
ஓஓ:	காணப்பட்டான்.

रथेन खरयुक्तेन रक्तपाल्यानुलेपनः । प्रस्थितो दक्षिणामाशां प्रविष्टः कर्दमद्वदम् ॥३८॥

ரக்தபால்யானுலேபன: "செவந்த மாகையையும்
சாந்தையுமணிந்தவனும்,
खरयुक्तेन கழுதை பூட்டிய
रथेन ஓர் ரதத்தில்
எதிர்கொண்டு
दक्षिणां தெற்கு
आशां திக்கை நோக்கி
प्रस्थितः செல்லுந்நான் ;
कर्दमद्वदं ஒரு கேற்றாமடுவில்
प्रविष्टः முழுகிப்போனான்.

कण्ठे बद्ध्वा दशग्रीवं प्रमदा रक्तवासिनी । काली कर्दमलिमाली दिशं याम्यां प्रकर्षति ॥

காலி "கறுப்பு நிறமுள்ளவனா
னவனும்
कर्दमलिमाली செறு பூசின தேஹத்
துடன் கூடினவனும்
रक्तवासिनी செவப்பவன் திரமணிந்தவ
प्रमदा ஒரு ஸ்திரீ [ஓர் மரண
दशग्रीवं தசகண்டரி
कण्ठे बद्ध्वा கழுத்தில் கட்டி
याम्यां தென்
दिशं திக்கை நோக்கி
प्रकर्षति இழுத்துச்செல்லுகிறான்.

पिवंस्तैलं हसन् वृत्त्यन् भ्रान्तचित्ताकुलेन्द्रियः । गर्दमेन ययौ ग्रीधं दक्षिणां दिशमास्थितः ॥

சை "தைலத்தை
पिवन् குடித்துக்கொண்டு,
हसन् நகைத்ததும்
वृत्त्यन् கடித்ததும்
भ्रान्तचित्ता- } மதிமயக்கி, பிரதி
कुलेन्द्रियः } கலங்கியவனும்,
दक्षिणां தெற்கு
दिशं திக்கை
आस्थितः நோக்கியவனும்
गर्दमेन கழுதையின் மீதேறிக்
கொண்டு
ग्रीधं ययौ விரைந்து சென்றான்.

पुनरेव मया दृष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । पतितोऽवाक्छिरा भूषौ गर्दभाद् भयमोहितः ॥

ராஷசேஷர்: "ராகுஷணேச்சரனாகிய
रावणः ராவணன்,
पुनः एव மறுபடியும்
गर्दभाद् கழுதைமீதிலின்றி
अवाक्छिरा தலைகீழாக
भयमोहितः பயந்து அறிவழிந்தவ
भूषौ பூமியில் [ஓய்
पतितः விழுந்தவனாக
मया என்னால்
एव: காணப்பட்டான்.

सहस्रोत्थाय संभ्रान्तो भयार्तो मदविह्वलः । उन्मत्तरूपो दिग्वासा दुर्वावयं प्रयपन् बहु ॥

दुर्गन्धं दुःसहं घोरं तिमिरं नरकोपमम् । मलपङ्कं प्रविश्याशु मयस्तत्र स रावणः ॥४३॥

ச: ராவண: "அந்த ராவணன்
सहसा उथाय சடக்கென எழுந்து
भयार्तो பயம் பிடித்த
संभ्रान्तः மிகவும் பிரமித்த
मदविह्वलः குடித்து வெறித்த
दिग्वासा: திகம்பரனும்
उन्मत्तरूपः பித்தனும்
दुर्वावयं அந்தமமாகப் பேச்சா
बहु கண்டவாறு
मलपन् प्रितற்றிக்கொண்டு,
दुःसहं பொறுக்கமுடியாத
दुर्गन्धं துர்க்கந்தம் விககிற
घोरं கோரமாதும்
तिमिरं இருளடர்ந்ததும்
नरकोपमं நரகமபோன்ற துமாரண
मलपङ्कं மலச்சேற்றிலை
प्रविश्याशु இழிந்து,
आशु விரைவாக
तत्र அதிலேயே
ममः முழுகிப்போனான்.

एवं तत्र मया दृष्टः कुम्भकर्णो महाबलः । रावणस्य सुताः सर्वे मुण्डास्तैलसमुक्षिताः ॥

மகாவல: "மிருத்த பலமுடைய
கும்பகர்ணன்
எவ்
இவ்வாதே
மயா என்னால்
தல ட்ரூ: அதில் காணப்பட்டான்;
ராவணசு இராவணனுடைய

சर्व எல்லா
சுதா: பிள்ளைகளும்
முண்டா: மெட்டைத்தலையர்
தெலசமுக்ஷிதா: எண்ணெய்தேய்த்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்

वराहेण दशमीवः शिशुमारेण चेन्द्रजित् । उष्ट्रेण कुम्भकर्णश्च मयाता दक्षिणां दिशम् ॥

வராஹே "பன்றியின் மீது
தசமீவ: தசகண்டனும்,
சிசுமாரே முதலையின் மீது
இन्द्रஜித் இக்கிரஜித்தும்,

उष्ट्रेण ஒட்டையின் மீது
कुम्भकर्ण: च கும்பகர்ணனும்,
दक्षिणां दिशं தெற்குதிக்கை நோக்கி
मयाता சென்றார்கள்.

एकस्तत्र मया दृष्टः श्वेतच्छत्रो विभीषणः । शुक्रमाल्यावरधरः शुक्रगन्धानुलेपनः ॥

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्नृत्तगीतैरलंकृतः ॥ ४६ ॥

விभीஷண: "விபிஷணர்
புக: ஒருவர் மாதிரி
श्वेतच्छत्र: வெண்ணைக்குடையுடைய
शुक्रमाल्या- } வெண்ணை மாலையும்
वरधर: } திரமும் உடையவராய்
शुक्रगन्धानु- } வெண்சந்தனம்
लेपन: } பூசியவராய்

शङ्खदुन्दुभि- } சங்கம், துந்துபி முத
निर्घोषै: } விய கோலங்களாலும்
नृत्तगीतै: ஆடல் பாடல்களாலும்
अलंकृत: கௌரவிக்கப்பட்டவர்

मया என்னால்,
तत्र அதில் (கண்கள்)
दृष्ट: காணப்பட்டார்.

आरुह्य मेघसङ्काशं मेघस्तनितनिःस्वनम् । चतुर्दन्तं गजं दिव्यमास्ते तत्र विभीषणः ॥

चतुर्भिः सचिवैः सार्धं राघवं समुपस्थितः ॥ ४७ ॥

தல "அங்கு
விभीஷண: விபிஷணர்,
चतुर्भि: நான்கு
सचिवै: सार्धं மந்திரிகளோடு கூட
मेघसङ्काशं மேகத்திற்குடிகரானதும்
मेघस्तनित- } மேகம்போல முழங்கு
नि:स्वनं } கிறதுமான

चतुर्दन्तं நான்குகொம்புகளுடைய
दिव्यं गजं கிறந்த யானையின் மீது
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு,
राघवं ஸ்ரீராமரை
समुपस्थितः அடைந்தவராய்
अस्ते இருந்தார்.

समाजश्च मया दृष्टो गीतवादित्रनिःस्वनः । विवतां रक्तमाल्यानां रक्षसां रक्तवाससाम् ॥

विवतां "குடித்துக்கொண்டிருப்
रक्तमाल्यानां கிவந்த புஷ்பமலரிந்தவர்
रक्तवाससां கிவந்த வஸ்திரமணிந்
தவர்களுமான்

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
समाज: च கூட்டமும்
गीतवादि- } கிதவாத்தியமுழுக்க
नि:स्वन: } முடையதாய்
मया दृष्ट: என்னால் காணப்பட்டது.

लङ्का चेयं पुरी रम्या सवानिस्थकुञ्जरा । सागरे पतिता दृष्टा भ्रमगोपुरतो रणा ॥४९॥

சவானிஸ்தகுஜரா "குதிரை, தேர், பாளை
இனங்களுடன் கூடிய

ரம்யா மனோஹரமான

इयं लङ्का पुरी च इत्थं लङ्कापुरीयम्,

लङ्का दृष्टा मया स्वप्ने रावणेनाभिरक्षिता । दम्भा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥

சவணை "ராவணனும்

अभिरक्षिता நன்றாகப் பாதுகாக்கப்
பட்ட

लङ्का லங்கை

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

दूतेन தூதரான

भ्रमगोपुरतो रणा கோபுரங்களுக்கும் கோரண
வரசல்களும் இடிந்து

सागरे पतिता கடலில் கிழிந்ததாக

दृष्टा காணப்பட்டது.

तरस्विना மிக்க பரக்கிரமசாலி

वानरेण ஸ்ரீ குரங்கினால் [யான

दम्भा எரிக்கப்பட்டதாக

मया என்னால்

स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில்

दृष्टा காணப்பட்டது.

पीत्वा तैलं पशुचाश्च ग्रहसन्त्यो महास्विनाः । लङ्कायां भस्मरुक्षायां सर्वा राक्षसयोषितः ॥

कुम्भकर्णादयश्चैव सर्वे राक्षसपुङ्गवाः । रक्तं निवसने गृह्य प्रविष्टा गोमयहृद्म् ॥५०॥

राक्षसयोषितः "ராஷ்டிரிகள்

सर्वा: எல்லோரும்

तैलं पीत्वा கைலத்தைக் குடித்து

महास्विना: பேரினாச்சுவர்கள்

ग्रहसन्त्य: நகைத்து

पशुचा: கடந்தாடி,

भस्मरुक्षायां சரம்பலாய்க் கிடந்த

लङ्कायां च லங்கையிலும்,

कुम्भकर्णादय: கும்பகர்ணன் முதலிய

इमे இந்த

सर्वे எல்லா

राक्षसपुङ्गवा: ராஷ்டிரஸ்சோஷ்டர்கள்

रक्तं निवसने சிவப்பு வஸ்திரத்தை

गृह्य உடுத்திக்கொண்டு

गोमयहृद् च காணிற்குழியிலும்

प्रविष्टा: புகுந்தார்கள்.

अपगच्छत पश्यध्वं सीतामाप्स्यति राघवः । घातयेत् परमामर्षी सर्वैः सार्धं हि रावणम् ॥

राघवः हि "ஸ்ரீராமவர்

परमामर्षी மன்னியாதவராய்

रावणं ராவணனை

सर्वैः सार्धं எல்லாருடன் சேர்ந்து

घातयेत् அழிப்பார்;

सीता லீலையை

आप्स्यति அடைவார்;

पश्यध्वं நீக்கல் பார்ப்பீர்கள்;

अपगच्छत கண்ணுக்குத் தெரியாத
படி ஓடி ஓளியுங்கள்.

श्रियां बहुमतां भार्यो वनवासमनुव्रताम् । भर्त्सितां तर्जितां वाऽपि नानुमंस्यति राघवः ॥

राघवः "ஸ்ரீராமவர்

श्रियां பீதிக்கிடமாய்

बहुमतां புகழுத்தக்க மதிப்பை

वनवासे வனவாஸத்திற்கும்

अनुव्रतां கடலை வந்த

भार्यो பாரியையை

भर्त्सितां अपि பயமுறுத்தப்பட்ட

तर्जितां वा மிரட்டப்பட்டதையும்

न अनुमंस्यति பொறுத்திருக்க

மட்டார்.

तदलं क्रुत्वावैर्वः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ॥ ५५ ॥

अभियाचाम वेदेहीमेतद्धि मम रोचते ॥ ५६ ॥

तत्	* ஆதலால்	वैदेहीं	வைதேத ஹிணய
यः	உக்கன்	अभियाचाम	வேண்டுக்தொன் லோர் ;
क्रवावयैः अलं	கடுங்கொந்தன் (இவ் வளலோடு) போதும் ;	एतत् हि	இதுவேதான்
सान्वे एव	தன்ன வார்த்தையே	सम	எனக்கு
अभिधीयतां	சொல்லப்பட்டும் ;	रोचते	கண்ணென்று தென்று சிறந்து.

यस्या एवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः पदुष्यते । सा दुखैर्वदुभिर्मुक्ता प्रियं प्राप्स्यत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः	* மிகுந்த துயரத்துடன் இருக்கிற	सा	அவள்,
यस्याः	எவன் விஷயத்தில்	बहुभिः	பலவகை
एवंविधः	இவ்விதமான	दुःखैः	துக்கங்களாலும்
स्वप्नः	கனவு	मुक्ता	விடப்பட்டவளாய்,
पदुष्यते हि	காணப்படுகிறதோ	अनुत्तमं प्रियं	உத்தமனான காதலை
		प्राप्स्यति	தேரப்போகிறான்.

भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया ॥ ५८ ॥

भर्त्सितां अपि	* பயமுறுத்தப்பட்டவ ளையே	राक्षस्यः	தேற ராக்ஷஸிகளை !
याचध्वं	பொறுதி கேளுங்கள் ;	विवक्षया	பேசக்கூசுவதால்
		किं	ஆவதென்ன ?

राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ॥ ५९ ॥

राक्षसानां	* ராக்ஷஸர்களுக்கு	घोरं भयं	கொடிய ஆபத்து
रघवात्	ஸ்ரீராமரிடத்தினின்றும்	उपस्थितं हि	கொருக்கிவிட்டதே.

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा । अलमेषा परिव्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥

राक्षस्यः	* தேற ராக்ஷஸிகளை !	हि	ஸந்தேதறமில்லை.
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகனான	महतः	மறுத்தான
मैथिली	மைதிலி	भयात्	ஆபத்தின் துள்
प्रणिपातप्रसन्ना	பணிந்த மனத்தோடு பிரஸன்னையவர்கள் ;	परिव्रातुं	காப்பதற்கு
		एषा अलं	இவள் போதும்.

अपि चास्या विशालाक्ष्या न किंचिदुपलक्ष्ये । विरूपमपि चाङ्गे सुसूक्ष्ममपि लक्षणम् ॥

अपि च	* அதுவுமன்றி	सुसूक्ष्मं अपि च	அணுநுணுவேனும்
अस्याः	இந்த	किंचित् अपि	எங்கேனும்
विशालाक्ष्याः	தடங்கண் ணாளின்	विरूपं लक्षणे	கல்லதல்லாத குறியை
अङ्गेषु	அங்கங்களில்	न उपलक्ष्ये	கான் காணவில்லை.

छायावैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम् । अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम् ॥

वैहायसं	* விமானத்தை	छायावैगुण्य-	அழுக்கடைந்த சிறம்
उपस्थितां	ஆடைந்தவளாக (வெப் பத்தில் காணப்பட்ட)	मात्रं तु	குன்றியிருப்பதொன்றே
अदुःखार्हा	துக்கமானதற்காத	उपस्थितं	சம்பவித்திருக்கிற
इमां देवीं	இந்த தெய்வை,	दुःख	கஷ்டமாக
		शङ्के	சிகினைக்கிறேன்.

अर्थसिद्धि तु वेदेष्टाः पद्याम्यहमुपस्थिताम् । राक्षसेन्द्रविनाशं च विजयं राघवस्य च ॥

राक्षसेन्द्र- विनाशं च	“ राक्षसेन्द्र- வினாசம், ராட்சசத் தந்தையும், ஸ்ரீராகவரின் விஜயத்தையும்,	वेदेष्टाः अर्थसिद्धि उपस्थितां तु अहं पद्यामि	வைத்தேறுவியின் மனோதரப் பீடறுவது ஸரீரித்தி நுப்பதையும், நான் காண்கின்றேன்.
---------------------------	---	--	--

निमित्तभूतमेतच्च श्रोतुपस्या महत्प्रियम् । दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम् ॥ ६४ ॥
ईषच्च हृषितो वाऽस्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः । अकस्मादेव वेदेष्टा बाहुरेकः प्रकम्पते ॥
करेणुहस्तप्रतिमः सन्वथोरुरनुत्तमः । वेपमानः सूचयति राघवं पुरतः स्थितम् ॥ ६५ ॥

अस्याः महत् प्रियं	“ இவளுக்கு ஸந்தோஷஸமா காரத்தை	वेदेष्टाः अदक्षिणः बाहुः एकः च ईषत् हृषितः वा अकस्मात् एव प्रकम्पते हि करेणुहस्तप्रतिमः अनुत्तमः सन्वथः करः च वेपमानः राघवं पुरतः स्थितं सूचयति	வைத்தேறுவியின் இடது புஜம் ஒன்று மாதிரி சிறிது மயிர்கூச்செறிந்து திடீரென்றே தாடிக்கின்றது; பாணத்து திக்கை அதியழகிய [போன்ற இடது துடையும், தாடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராகவரை கண்முன் நிற்பதாய் ஸூசிப்பிக்கிறது.
-----------------------	------------------------------------	--	---

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी ।

सुखागतं वाचमुदीरयानः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥ ६७ ॥

च शाखानिलयः पक्षी च प्रहृष्टः हृष्टः पुनः पुनः उत्तमसान्त्ववादी	“ மேலும் கிளையில் வசிக்கும் பகியும் பசிக்கச்செறிந்து உள்ளம்பொக்கி, கிட்டு கிட்டு சிறந்த ஸாக்மன குரலை எழுப்பியதாய்	सुखागतं वाचं पुनः पुनः उदीरयानः चोदयति इव	உக்கிரஸ்த பந்துவின் வரவை விளக்குவதான நவகரியை முன்னும் பின்னும் கூலிக்கொண்டு ஸதறாயம் செய்கிறது [போனும்.
---	--	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥ २७ ॥

आदितः श्लोकाः 13087

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1297

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

वेणुदन्धनव्यवसायः—தலைப்பின்னலினால் உசிபோட்டுக்கொள்ளி வினைத்தல்.

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निशम्य तद्रावणस्याप्रियप्रियार्ता ।

सीता वितत्रास यथा वनान्ते सिंहाभिपक्षा गजराजकन्या ॥ १ ॥

सा सीता	அந்த லீலை,	अप्रियार्ता	வெறுத்து கொந்தவ
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்கசேந்திரனான	वनान्ते	காணகத்தில் [ளாய்]
रावणस्य	ரா வணனுடைய	सिंहाभिपक्षा	செங்கத்தின் கைகிலகப்
अप्रियं	அபிரியமான		பட்ட
तत्	அந்த	गजराजकन्या	கல்ல ஜாதி யானியின்
वचः	கொல்லை	यथा	பெண்குட்டிபோல்
निशम्य	கேட்டு,	वितत्रास	நடுகடுங்கினான்.

सा राक्षसीमध्यगता च भीरुर्वाग्भिर्भृशं रावणतर्जिता च ।

कान्तारमध्ये विजने विमृष्टा बालेव कन्या विललाप सीता ॥ २ ॥

सा सीता	அந்த லீலை,	रावणतर्जिता	ரா வணனால் திட்டப்பட்ட
राक्षसीमध्यगता	ராக்கசிகளினிடையில் திக்கிக்கொண்டவளாய்	विजने	நிர்ஜனமில் [டவளாய்]
च	அதனால்	कान्तारमध्ये	நடுக்காட்டில்
भीरुः	பயந்தவளாய்	विमृष्टा	விட்டுவிடப்பட்ட
वाग्भिः	கொற்களால்	शला कन्या इव	ஜலம் பெண்களினால்
भृशं	மிகவும்	च	திரும்பவும் [போல்]
		विललाप	புலம்பிப் சித்தற்றினான் :-

सत्यं वतैर्दं प्रवदन्ति लोके नाकालमृत्युर्भवतीति सन्तः ।

यन्नाहमेवं परिभर्त्स्यमाना जीवामि किञ्चिक्षणमप्यपुण्या ॥ ३ ॥

लोके	உலகத்தில்	वहं	நான்
अकालमृत्युः	விதித்த காலமல்லாக் காலத்தில் மரணம்	एवं	இவ்வாறு
न भवति इति	நேருகிறதுதில்லை என்று	परिभर्त्स्यमाना	பட்டமுறுத்தப்பட்டபவனானும்.
सन्तः	பொரியோர்கள்	अपुण्या भवि	அழகாம் குறைந்தவனான மிகவும்.
प्रवदन्ति	கொல்லுகிறார்கள் ;	किञ्चित् क्षण	ஒரு சுடிணகாலாவது
इदं वत सत्यं	இது என்ன உண்மை!	जीवामि	உயிருடனிருக்கிறேன்.
यस्य	ஆகையால்தான்		

सुखाद्विहानं बहुदुःखपूर्णमिदं तु नूनं हृदयं स्थिरं मे ।

विशीर्यते यन्न सहस्रधाऽथ वज्राहतं शृङ्गमिवाचलस्य ॥ ४ ॥

मे	" எனது	यत्	எனோ
सुखाय विहीनं	இனியவைவியினின்றும்	इदं	இது
	அகன்றதும்	अथ तु	இத்தன்மைமையான சபையுக்
बहुदुःखं	அதிகமான துக்கங்கள்	अचलस्य	பர்வதத்தின் [தினும்]
हृदये	மனம் [விதைந்ததுமான	वज्रावृतं	வஜ்ராயுதத்தால் அடி
स्थिरं नूनं	இதைவந்த தன்மையை	मृदं एव	மெரம் போல் [புண்ட]
	சாக்வுதமாய் பெற்று	सहस्रधा	ஆரிரம் சுக்கலாக
	எனோ என்னவோ?	न विरीयते	செருமணிசூக்கிறதா?

नैवास्ति दोषं मम नूनमत्र बध्याऽहमस्याप्रियदर्शनस्य ।

भावं न चास्याहमनुपदातुमर्हं द्विजो मन्त्रमिवाद्विजाय ॥ ५ ॥

अहं च	" நானே	अस्य	இவனுடைய
नूनं	இப்போதே	भावं	தீர்மானத்திற்கு
बध्या	தற்கொலை செய்து	अहं	நான்
	கொன்னுகிறேன் ;	अनुपदातुं	இடக்கொடுக்க
अस्य	இவ்விவையத்தில்	द्विजः	பிராம்ஹணன்
अस्य मम	இந்த எனக்கு	अहिंसाय	இருபிறப்பானரல்லாத
दोष एव	தோஷமென்பதே		வனுக்கு
न अस्ति	இல்லை ;	मन्त्रं एव	வேதத்தைப்போல்
अप्रियदर्शनस्य	அனல்றவமான உத்தே	न अहं	கூடாது.
	சங்கொண்ட		

नूनं मयाङ्गान्यचिरादनार्यः शखैः शितैश्छेत्स्यति राक्षसेन्द्रः ।

तस्मिन्ननागच्छति लोकनाथे गर्भस्थजन्तोरिव शल्यकुन्तः ॥ ६ ॥

लोकनाथं	" வேகநகரநாயகிய	इव	அப்படியே
तस्मिन्	அவர்	अनार्यः	அபர்வந்திரனான
नूनं अनागच्छति	உடனே வராமல்	राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்
	போனால்	मम अङ्गानि	எனது அங்கவங்களை
गर्भस्थजन्तोः	கருப்பையில் சிக்கின	शितैः शखैः	காரண கத்திகளால்
	பிராணியின்	अचिरात्	சீக்கிரத்திலேயே
शल्यकुन्तः	துண்டமாக்கி வெளிப்	छेत्स्यति	துண்டிக்கப்போகிறான்.
	படுத்தல் எப்படியோ		

दुःखं वनेदं मम दुःखिताया मासौ चिरायाधिगमिष्यतो द्वौ ।

वदस्य बध्यस्य तथा निशान्ते राजापराधादिव तस्करस्य ॥ ७ ॥

राजापराधात्	" ராஜதோஷநிமித்தமாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
बध्यस्य	கொலைதண்டனை	दुःखितायाः	விடைநத்தில் பூழ்நிக
	விதிக்கப்பட்டு	मम	எனக்கு [கிடக்கின்ற
वदस्य	கிதைச்சாணையில்	द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்களாகும்
	வைத்திருக்கப்பட்ட	चिराय	வெகு நீண்டனவாய்
तस्करस्य	திருடனுக்கு	अधिगमिष्यतः	காணப்போகின்றன ;
निशान्ते इव	ஒர் இரவு கழித்தலில்	इदं दुःखं	இது பெருங்கஷ்டம் ;
	எவ்வண்ணமோ	यव	ஐயோ !

हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रे हा राममातः सह मे जनन्या ।

एषा विषयाम्यहमलभाम्या महाणवे नौरिव मूढवाता ॥ ८ ॥

हा राम	"ஹா ஸ்ரீராமா !	एषा	இந்த
हा लक्ष्मण	ஹா லக்ஷ்மணா !	अहं	நான்
हा सुमित्रे	ஹா ஸுமித்ராபே !	महाणवे	மேருங்கடலில்
मे	என் விஷயத்தில்	मूढवाता	கழுந்தாற்றினால் அடி
जनन्या सह	1.ஹா கருணையோடு	नौरिव	மரக்கலம்போல் [பட்ட
	கடிய	अलभाम्या	பாக்கியம் குன்றியவளாய்
हा राममातः	ஹா ஸ்ரீராமமாதாவே !	विषयामि	அதைப்படுத்தேன்.

तरस्विनौ धारयता मृगस्य सत्त्वेन रूपं मनुजेन्द्रपुत्रौ ।

नूनं विशस्तौ मम कारणात्तौ सिंहर्षभौ द्वाविध वैद्युतेन ॥ ९ ॥

द्वौ	"இரண்டு	मृगस्य	மாஸின்
सिंहर्षभौ	சிறந்த சிங்கங்கள்	रूपं	வடிவத்தை
वैद्युतेन	இடியால்	धारयता	எடுத்துவைத்த
इव	எவ்வண்ணமோ	सत्त्वेन	சாதாரணப்பிராணியால்
	அவ்வண்ணமே	मम कारणात्	எனக்காக
तरस्विनौ	வலியரான	नूनं	அப்போதே
तौ	அந்த	विशस्तौ	முடிக்கப்பட்டிருக்க
मनुजेन्द्रपुत्रौ	சகரவர்த்தி திருக்குமா		வேண்டும்.
	ரக்களிருவரும்		

नूनं स कालो मृगरूपधारी मामल्यभास्यां लुलुभे तदानीम् ।

यत्नार्थपुत्रं विससर्ज मूढा रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ॥ १० ॥

तदानीं	"அப்பொழுது	यस्य	ஆகையால்தான்
सः कालः नूनं	அந்த காலத்தான்	लक्ष्मणपूर्जं	லக்ஷ்மணருக்கு
मृगरूपधारी	மரண்டேடம் பூண்டு		முன்பிறந்த
अल्यभास्यां	தூர்பாக்கியமுடையவ	आवेपुत्रं	என் பிராணசாதையும்,
मां	என்னை [என	रामानुजं च	ஸ்ரீராமானுஜனையும்,
लुलुभे	ஆசை காட்டி மயக்கு	मूढा	மூடையாகும் தான்
	வித்தான் ;	विससर्ज	பிரிய விடுத்தேன்.

हा राम सत्यवत दीर्घबाहो हा पूर्णचन्द्रप्रतिमानवक्त्र ।

हा जीवलोकस्य हितः प्रियथ वध्यां न मां वेदिस हि राक्षसानाम् ॥ ११ ॥

हा राम	"ஹா ஸ்ரீராமா !	जीवलोकस्य	பிராணி ஸாமான்யத்
सत्यवत	ஸத்யவாதா !	विधः च	இனியதாய் [திற்கும்
दीर्घबाहो	மெடுக்க்தாளாய் !	हितः च	உதவிசெய்கிற நீ
हा पूर्णचन्द्र-	ஹா முழுமதிமுகத்	राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களுக்காக
प्रतिमानवक्त्र	தாய் !	मां	என்னை
हा	ஹா !	वध्यां	கொலைபண்ணப்போகிற
		न वेदिस हि	அறிந்திரே ! [வளாய்

अनन्यदेवत्वमिदं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मः ।

पतिव्रतात्वं विफलं धर्मेदं कृतं कृतघ्निष्विव मानुषाणाम् ॥ १२ ॥

अनन्यदेवत्वं	“உம்மைத் தவிர வேறு தெய்வம் இல்லை என்பதும்	पतिव्रतात्वं	பதிவ்ரதா குணம்
इयं क्षमा च	இந்த பொறுமைபும்,	मानुषाणां	மனிதர்களுக்கும்
भूमौ शय्या च	தரையில் படுப்பதும்,	कृतघ्नेषु	கன்றி மறந்தவர்களிடத்தில்
धर्मः	தர்மத்தில்	कृतं	செய்த உபகாரம்
नियमः च	நிதியாய் நிற்பதுமான	इव	போல்
मम	எனது	इदं	இப்பொழுது
		विफलं	நிஷ்பலமாயிருக்கிறது.

मोघो हि धर्मश्चरितो मयाऽयं तथैकपत्नीत्वमिदं निरर्थम् ।

या त्वां न पश्यामि कुशा विवर्णा हीना त्वया सङ्गमने निराशा ॥ १३ ॥

या	“அந்த நான்	न पश्यामि	தர்க்கை முடியாமலிருக்க
व्या हीना	உம்மோடு விட்டுப்பிரிந்த	हि	ஐக்கையால் [கிறேன் ;
कुशा	இளைத்து [வளாய்	मया	என்னால்
विवर्णा	உடலும் வெளுத்து	चरितः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
सङ्गमने	திரும்பிக் காணும் விஷயத்தில்	अयं धर्मः	இந்த தர்மம்
निराशा	வந்திப்பெற ஒரு வழியும் காணாதவளாய்	मोघः	வயர்ந்தமாயிருக்கிறது ;
त्वां	உம்மை	तथा	அப்படியே
		इदं एकपत्नीत्वं	இந்த ஏகபத்னீ கிரதம்
		निरर्थं	வயர்ந்தமாயிருக்கிறது.

पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा वनाञ्छितवश्चरितव्रतश्च ।

स्त्रीमिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिस्त्वं रंस्यसे वातभयः कृतार्थः ॥ १४ ॥

इं तु	“நீர் ஆபீதும்	चरितवः च	கிரதாநுஷ்டானம்
पितुः निर्देशं	தந்தையின் ஆணையை		முடித்தவராயே
नियमेन	நிபந்ததடன்	विपुलेक्षणाभिः	மறந்ததான கிரததை யோடு உபசரிக்கும்
कृत्वा	செய்து முடித்து	स्त्रीभिः	தாய்மார்களோடு
वनात्	வனத்தினின்று	रंस्यसे	சீரமை தீர்க்குது செப்பீ ராகவென்று
निवृत्तः	திரும்பிக்கொண்டு	मन्ये	நான் மனப்பூர்வமாய்
तु	இதுவிஷயத்தில்		வேண்டுகிறேன்.
कृतार्थः	கிருதார்த்தராய்		
वातभयः	கவலை ஒழிந்தவராய்		

अहं तु राम त्वयि जातकामा चिरं विनाशाय निबद्धभावा ।

मोघे चरित्वाऽथ तपो व्रतं च त्यक्ष्यामि शिर्जोवितमलपभाभ्या ॥ १५ ॥

राम	“ஓ! ஸ்ரீராம!	जातकामा	வசிகரித்தவன் ;
अहं तु	நானே	अथ	அப்படியாகியும்
त्वयि च	உம்மிடத்திலேயே	चिरं	கடைசியில்

அலயமாய்	பாக்கிரம் குறைந்தவ	விநாசா	உயிரை விடுவதற்கு
தய:	தவத்தையும் [ளாய்	விவதுபா	உறுதிகொண்ட மனத்த
வத	விரதத்தையும்	வீவத	பிராணனை [ளாய்
மோ	வினாசமும்படி	வியாமி	விடப்போகிறேன்.
வரிவா	முடித்து	விக்	ச!

स जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विषेण शस्त्रेण शितेन वापि ।

विषस्य दाता न हि मेऽस्ति कश्चित् शस्त्रस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य ॥ १६ ॥

சா அஹ்	"ஆந்த நான்	ராக்ஸஸ்ய	அரக்கனின்
விபேண	விவதத்தைக்கொண்டே,	வேஷ்மனி	விட்டில்
சிதேன	கடைய	விபஸ்ய	விவதத்தையாவது
சக்ஷேண வா	வாளைக்கொண்டே,	சக்ஸஸ்ய வா	வாளையாவது
வீவதம்	உயிரை	மே	எனக்கு
கிபம்	இப்போதே	தாநா	கொடுத்த உதவிபுரிப
த்யஜேயம்	மாய்த்துக்கொள்ள	கக்ஷித்	ஒருவனும் [வன்
அவி	ஆகிலும் [வேண்டும்;	ந அஸ்தி ஹி	இல்லைவே!"

इतीव सीता बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुसरन्ती ।

प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तपं पुष्पितपाससाद ॥ १७ ॥

சீதா	வீணை	சர்வாத்மனா	எனக்கெல்லாம்
இதி இவ்	இப்படியே	ராமே	ஸ்ரீராமரை
வதுபா	பலவாறு	அநுசரந்தி	எமரித்தபடியே
விலப்ய	புலம்பி	புஷிதம்	புஷ்பித்திருந்த
ப்ரவேபமானா	உடல் நடுங்கியவளாய்,	நகோத்தபம்	ஒரு மதிரா கிருத்தந்த
பரிசுஷ்ணவக்	வாயுவிடந்தவளாய்,	அஸசா	கிட்டி யிருந்தான்.

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताऽथ वेणुद्रुथनं गृहीत्वा ।

उद्ध्व्य वेणुद्रुथनेन शीघ्रं अहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ॥ १८ ॥

उपस्थिता सा मृदुसर्वभात्रा शाखां गृहीत्वाऽथ नगस्य तस्य ।

तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्याः रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्ग्याः ॥ १९ ॥

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ।

प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुराऽपि सिद्धान्युपलक्षितानि । २० ॥

அய	இப்படியெல்லாம்	வேணுத்ருதநம்	தலைப்பின்னை
வதுபா	பலவாறு	சூரீவா	கையில் பிடித்துக்கொண்
விசின்ய	கிந்தித்து	அஹ்	"நான் [டு
சோகாபிதப்தா	சோகத்தால் மிகவும்	வேணுத்ருதநேன	பின்னலைக்கொண்டு
	தவிக்கின்ற	உத்தவ்ய	பந்தித்து
சீதா	வீணைப்பிரசாடி	சம்	இக்கணமே

यमस्य	யமனுடைய
सूक्ष्	சூக்ச்மானிக்கு
गमिष्यामि	செல்வெனுக
अथ	என்று
सुदुर्बला	மிருதுவான ஸகல அவ யவங்களை யுடைய
सा	அவள்
तस्य नगस्य	அந்த மரத்தின்
शाखां	கிளைகளை
गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு
उपस्थिता	நின்றான்;
तदा	இத்தருணத்தில்
रामं	ஸ்ரீராமனையும்,
रामानुजं तु	ஸ்ரீராமானுஜனையும்,
एवं कुलं च	தனது உயர்பிறப்பையும்
प्रविशितयन्त्याः	நினைத்து நினைத்து ஆ லோசனைபிழிசூக்கிற

शुभाङ्गाः	ஸர்வமங்களை விக்ரகை
तस्याः	அவளுக்கு [யான
शोकानिमित्तानि	சோகத்திற்குக் காரண மாகாதனவும்,
तथा	அவ்வாறே
वैशोन्नितानि	மனோதைரியத்தை உண்டுபண்ணுமனவக ளானவும்,
पुरा अपि	இதற்கு முன்னமேயே
सिद्धानि	நல்ல பயன்களைக் கொ டுப்பவைகளாய்
लोके	உலகத்தில்
प्रप्राणि	பிரசித்தியாய்
उपलक्षितानि	தெரிந்துள்ள
बहूनि	பல
निमित्तानि	கற்சருணங்கள்
मादुर्बभूवुः	உண்டாவின.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टविंशः सर्गः ॥ २८ ॥

आदितः श्लोकाः 13107

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1317

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २९ ॥

शुभनिमित्तानि—சபசருணங்கள் தோற்றுதல்.

तथागतां तां व्यथितामनिन्दतां व्यपेतहर्षां परिदीनमानसाम् ।

शुभां निमित्तानि शुभानि भेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोपजीविनः ॥ १ ॥

अनिन्दतां	தோஷநாறியதவாயும்,
शुभां	ஸர்வமங்களை யாயும்,
व्यथितां	மனக்கிலேசமுற்றவ ளாயும்
व्यपेतहर्षां	சந்தேஹத்திற்கிடமில் வாதவளாயும்,
परिदीनमानसां	இடிந்த மனத்தவளாயும்,
तथागतां	இவ்வகைப்பட்ட நிலை மையிலிருக்கின்ற

तां	அவளை
श्रिया जुष्टं	உதாரசருணமுடைய
नरं	புருஷனை
उपजीविनः	அண்டிப் பிணைப்பவர் கள்
इव	ஏவ்வண்ணமோ
शुभानि	சப [அவ்வண்ணமே
निमित्तानि	சருணங்கள்
भेजिरे	குந்தேறின.

तस्याः शुभं वामपरालपक्षराजीवृतं कृष्णविशालशुक्रम् ।

प्रास्पन्दतैकं नयनं सुकेयवाः मीनादृतं पश्चमिवाभिताम्रम् ॥ २ ॥

சுகேத்யா:	அழகிய கந்தையுடைய	एकं	ஒப்பற்ற
सहस्र:	அவளுடைய	शुभं	அழகமான, த
अश्लवक्ष्म-	கவளைந்த இமைகளால்	वामं	இடது
राजीवृतं }	சூழப்பட்டதும்	नयनं	கண்
कृष्णविशालशुक्लं	கறுத்து அகன்று	मीनाहते	மீனினுலகைக்கப்பட்ட
	வெளுத்ததாய்	पद्मं इव	தாமரை மலர்போல்
अमिताभं	ஓரம் சிவப்பெறியதாய்	प्रासन्दत	கூடித்தது.

भुजश्च चार्वाञ्चितवृत्तपीनः परार्ध्यकालागरुचन्दनार्हः ।

अनुत्तमेनाध्युषितः प्रियेण चिरेण वामः समवेपताऽऽशु ॥ ३ ॥

चार्वाञ्चित-	அழகாய்த் திரண்டு	अध्युषितः	தழுவப்பெற்ற
वृत्तपीनः }	உருண்டு பருத்த	वामः	இடது
परार्ध्यकाला-	கிறந்த காலகிற்காந்துக்	भुजः	புயம்
गरुचन्दनार्हः }	கேற்றதாய்	चिरेण	நெடுநேரம்
अनुत्तमेन	ஒப்புயர்வில்லாத	आशु	படபடவென்று
प्रियेण	காதலனால்	समवेपत च	கூடித்தது.

गजेन्द्रहस्तप्रतिमश्च पीनः तयोर्द्वयोः संहतयोः सुजातः ।

प्रस्पन्दमानः पुनरुरुरस्याः रामं पुरस्तात् स्थितमाचक्षते ॥ ४ ॥

च	அன்றியும்	ऊरुः	துடை
संहतयोः	ஒன்றுக்கொன்றிடாய்ச்	प्रस्पन्दमानः	கூடிக்கின்றதாய்
	சேர்ந்தழகான	अस्याः	இவளுக்கு
तयोः द्वयोः	அந்த இரண்டில்	रामं	ஸ்ரீராமரை
गजेन्द्रहस्त-	கஜேந்தரன் துதிக்கை	पुरस्तात्	எதிரில்
प्रतिमः }	போல்	पुनः	மறுபடியும்
पीनः	பருத்து	स्थितं	வந்து சேர்ந்தாரென
सुजातः	நன்மையைக் குறிப்பிடப்	आचक्षते	முன்னுதி காட்டிற்று.
	பிறந்த (இடது)		

शुभं पुनर्हेमसमानवर्णं ईषद्रजोध्वस्तमिवामलाक्ष्याः ।

वामः स्थितायाः शिखराग्रदत्याः किञ्चित्परिस्संसत चारुगात्र्याः ॥ ५ ॥

पुनः	மேலும்	ईषत्	கொஞ்சம்
शिखराग्रदत्याः	மல்லிகை அரும்பின்	रजोध्वस्तं	பழுதிடடிந்த
	நுணிபோன்ற பற்களை	हेमसमानवर्णं	பெண்ணிறமான
	யுடையவனும்,	वासः	ஆடை
अमलाक्ष्याः	மாசற்ற கண்களையுடையவனும்,	इव	அப்படியே
स्थितायाः	நின்றுகொண்டிருந்த	शुभं	கபக்குறியாய்
	வனூடான	किञ्चित्	கொஞ்சம்
चारुगात्र्याः	ஸர்வாங்க ஸௌந்தரியின்	परिस्संसत	தளர்ந்தது.

एतैर्निमित्तैरपरैश्च सुभ्रुः संबोधिना प्रागपि साधु सिद्धैः ।

वातातपक्रान्तमिव प्रणष्टं वर्षेण बीजं पतिसंज्ञहर्ष ॥ ६ ॥

பாக் முன்பு
 சாபு ஸாரியாய்
 சிद्धै: காரியவந்திக்கணம்
 கொடுத்திருக்கின்ற
 எந்: நிமித்த: } இந்த நற்குறிகளாலும்,
 அபி }
 அபரै: ச பின்னும் கிணைவகளால்
 சம்போதிதா நன்றாய்த் தெளிவுற்ற

சுபு: நற்புருவத்தான்
 வாத்தபகரத் காற்றுவெயில்களால்
 வாடிபுணர்ந்து
 ப்ணட் முனையா மற்போய்விட்ட
 बीजं வித்து
 वर्षेण மழைவினாலும்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறோ
 पतिसंज्ञहर्ष மீனவும் அகமகிழ்ச்சி
 கொண்டாள்.

तस्याः पुनर्विवफलोपमोष्ठं स्वसिन्धु केशान्तपराल्पक्ष्म ।

वचनं वभासे सितशुक्रदंष्ट्रं राहोर्मुखाब्जन्द इव प्रमुक्तः ॥ ७ ॥

तस्याः அவளுடைய
 विवफलोपमोष्ठं கொவைக்கணிபோன்ற
 உதடுகளைபுடையதும்,
 स्वसिन्धु அழகான கண்களையும்
 புருவங்களைபுமுடையதும்,
 केशान्त கீண்ட கூந்தலைபுடையதும்,
 परालक्ष्म வளைந்த இமைகளைபுடையதும்,

सितशुक्रदंष्ट्रं வெண்மைக்கு வெண்மை
 நைம தரவல்ல பற்களை
 புடையதுமான
 वचनं திருமுகமண்டலம்,
 राहो: ராகுகின்
 मुखम् வாயினின்ற
 प्रमुक्त: விடுபட்ட
 चन्द्र: इव சந்திரன்போல்
 पुन: மீண்டும்
 वभासे பிரகாசித்தது.

सा वीतशोका व्यपनीतन्द्री शान्तज्वरा हर्षविवृद्धसत्त्वा ।

अशोभतार्या वदनेन शुक्ले शीतांशुना रात्रिरिवोदितेन ॥ ८ ॥

सा भावा अந்த ஆர்வை
 वीतशोका சோகம் தெரிவித்தவளாய்,
 व्यपनीतन्द्री பணக்கலக்கப் பீக்கியவளாய்,
 शान्तज्वरा தாபம் தணிந்தவளாய்,
 हर्षविवृद्धसत्त्वा சந்தோஷத்தினால் அதிக
 கலிக்கும் திடமுடைய
 வளாய்

रात्रि: இரவானது
 शुक्ले வானப் பிறைவில்
 उदितेन உதயமான
 शीतांशुना குளிர்மதியால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अवदनेन திருமுக மண்டலத்தால்
 अशोभत விளங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥ २९ ॥

आदितः श्लोकाः 13115

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1325

வினா: சரீ:—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

சீதாமாங்காசனநிர்வாணம்—ஸீதையை ஆசுவாஸப்படுத்த ஆலோசித்தல்.

ஹ்மானபி விக்ரான் தர்வீ ஸுத்ராவ தத்வத: | சீதாயாஸ்திஜதாயாஸ்த ராஜஸீனா ச தர்வீ ||

விக்ரான்:	பார்க்கிரமகாஸ்திய	ஜிதாயா: ச	திரிஜுடையினுடையவும்,
ஹ்மான அபி	ஹதுமாநும்,	தர்வீ	எல்லாம்
ராஜஸீனா	ராஜாஸ்திரிகளின்	தத்வத:	தடந்தபடியே
தர்வீ	பயமுறுத்தலையும்,	ஸுத்ராவ	கண்டு (கேட்டுக்)
சீதாயா: ச	ஸீதையினுடையவும்,		கொண்டார்.

அவேக்ஷமாணஸ்தா தேவீ தேவதாஸிவ நந்நே | ததோ வஹுவிதா சிந்தா சிந்தயாமாஸ வானர: ||

வானர:	வானரர்	அவேக்ஷமாண:	கண்முன் பார்த்தவராய்
நந்நே	இந்திரனுடைய உத்பான	தத:	அதன்மேல்
	வனத்தில்	வஹுவிதா	பலவித
தேவதா	தேவப்பெண்ணை	சிந்தா	போசனையை
இவ	போலிருக்கிற	சிந்தயாமாஸ	தனக்குள்ளேயே
தா தேவீ	அந்தத் தேவியை		செய்துகொண்டார்:—

யா கபீனா சஹஸாணி ஸுவஹ்யயுதானி ச | திஸு சர்வாஸு மாரீந்நே சேயமாஸாதிதா மயா ||

கபீனா	வானரர்களின்	திஸு	திசைகளிலும்
ஸுவஹி	அஹேக	மாரீந்நே	தெரிக்கொண்டிருக்கி
சஹஸாணி	ஆயிரக்கூறும்	சா	அந்த [குந்தினோ
அயுதானி ச	பதினாயிரக்கூறும்	இய	இவன்
யா	எவனோ	மயா	என்னால்
சர்வாஸு	எல்லா	மாஸாதிதா	கவணப்பட்டார்.

சாரேண து ஸுயுக்தேன சத்ரோ: சக்திமவேக்ஷதா | மூதேன சரதா தாவதவேக்ஷிதமித மயா || 31 ||

சத்ரோ:	சத்துருவின்	மூதேன	ஒருவர் கண்ணினுடைய
சக்தி	சக்தியை		படாம்கொள்கிறது
ஸுயுக்தேன	மிக வலிமைத்தேரடி	சரதா து	திரித்த வந்ததனுமேயே
அவேக்ஷதா	கண்டுகொள்ளவேண்டிய	இத தாவத	இதவரைக்குட
சாரேண	ஹதுமாநும்	அவேக்ஷித	தெரிந்துகொள்ளப்
மயா	என்னால்		பட்டது.

ராஜஸானா விசேஷ சூரி சேயமவேக்ஷிதா | ராஜஸாபிபதேஸ்ய மாவோ ராவணஸ்ய ச || 32 ||

ராஜஸானா	ராஜாஸ்திரிகளின்	ராவணஸ்ய	ராவணனின்
விசேஷ: ச	விசேஷமுடன்	மாவா: ச	பயுரிமையுடன்
அஸ்ய	இந்த	இய சூரி ச	இந்தப் பட்டணமும்
ராஜஸாபிபதே:	ராஜாஸ்திரிகளிடையே	அவேக்ஷிதா	பார்க்கப்பட்டது.

युक्तं तस्याप्रमेयस्य सर्वसम्बद्धावतः । समाश्वासयितुं भार्यी पतिदर्शनकाङ्क्षिणीम् ॥६॥

அப்ரமேயஸ்ய "அனவிதந்த
 सर्वसम्बद्धावतः ஸர்க்கம் சூகங்கலிடத்தும்
 தயாருவான
 तस्य அனருடைய

பதிர்சன- } பர்த்தாசனின் தர்சனம்
 காங்க்ஷிணி } ஒன்றையே கொண்டும்
 भार्यी மனைவியை
 समाश्वासयितुं தேற்றாதல் செய்வதற்கு
 युक्तं ஸமயம் இதுவே.

अहमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अष्टदुःखां दुःखार्ता दुःखस्यान्तमगच्छतीम् ॥

பூர்ண- } "முழுமதியின் நீளாதி
 निभाननां } யுடைய முகத்தின்
 ஸான
 अष्टदुःखां துக்கம் என்பதையே
 கண்டிராதவனான

दुःखस्य துக்கத்தினுடைய
 अन्तं விடேராத தன்மை
 अगच्छती एनां காணாமலிருக்கிற இவளை
 अहं நான்
 आश्वासयामि தேற்றாவு படுத்துதுவே

दुःखार्ता தயார்த்தில் சூழ்கி

यदि ब्रह्मिमामेवं शोकोपहतचेतनाम् । अनाश्वस्य गमिष्यामि दोषवद्गमनं भवेत् ॥ ८ ॥

शोकोपहत- } "கோகத்தால் தயிக்கும்
 चेतनां } மனத்தினான
 इमां एवं இவளை இப்படி
 अनाश्वस्य தேற்றாது
 अहं நான்

गमिष्यामि यदि போவேனானால்
 गमनं திரும்பிப் போய்விடுதல்
 हि தப்பாமல்
 दोषवत् கெடுதிக்கிடமாய்
 भवेत् ஆகும்.

गते हि मयि तत्रेयं राजपुत्री यशस्विनी । परिव्राणमविन्दन्ती जानकी जीवितं त्यजेत् ॥

तत्र "இத்தருணத்தில்
 मयि நான்
 गते திரும்பிப் போய்விடும்
 பசுத்தில்
 यशस्विनी பசஸ்வினியான,
 राजपुत्री ராஜபுத்திரியான

इयं जानकी இந்த ஜானகி
 परिव्राणம் விடேராததேற தன்மை
 अविन्दन्ती காணப்பெறாதவளாய்
 जीवितं பிராணனை
 हि நிச்சயமாய்
 त्यजेत् இழந்துவிடுவாள்.

मया च स महाबाहुं पूर्णचन्द्रनिभाननः । समाश्वासयितुं न्यायः सीतादर्शनलालसः ॥

च "இதவுமன்றி
 पूर्णचन्द्र- } பூர்ண சந்திரனை ஒத்த
 निभाननः } திருமுகமுடைய
 महाबाहुः மஹாபாஹுவான

सीतादर्शन- } ஸீதாதர்சனம் ஒன்றி
 लालसः } லேயே மனம் செலுத்திய
 सः ஆவார்
 मया என்னால்
 समाश्वासयितुं தேற்றாவு படுத்துவ
 न्यायः உரியவர். [கற்கு]

निशाचरीणां प्रत्यक्षमक्षमं चाभिभाषणम् । कथं नु खलु कर्तव्यमिदं कृच्छ्रगतो ब्रह्म ॥

कर्तव्यं "ஆவசயம் செய்ய
 வேண்டியதான
 अभिभाषणं நேரில் ஸம்பாஷித்தல்
 निशाचरीणां சாஷ்வரிகளின்
 प्रत्यक्षं கண்முன்

अक्षमं செய்யலாகாது;
 इदं कथं नु खलु இது ஆகுவது எப்படி?
 अहं हि நானே
 कृच्छ्रगतः ஒரு வழியும் தோற்றாத
 வனாயிருக்கிறேன்.

अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वास्यते मया । सर्वथा नास्ति सन्देहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

अनेन	"இந்த	सर्वथा	எப்படியாவது
रात्रिशेषेण	இரவு மிகுந்திருக்கை	जीवितं	உயிரை
मया	என்னால் [சீதேனினால்]	परित्यक्ष्यति	மாய்த்து விடுவான் ;
न आश्वास्यते	} தேற்றரவு பண்ணப்	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
यदि		न श्रित	இல்லை.
	படாத பகைத்தில்		

रामश्च यदि पृच्छेन्मां किं मां सीताऽब्रवीद्वचः । किमहं तं प्रतिब्रूयापसंभाष्य सुमध्यमाम् ॥

सुमध्यमां	"குண்ணியையானை	रामः	ஸ்ரீராமர்
असंभाष्य	(நான்) கண்டு பேசாது	मां	என்னை
सीता	'வரிதை	पृच्छेन् यदि	கேட்டாராயின்
मां	எனக்கு	तं	அவருக்கு
किं वचः	என்ன செய்தியை	अहं	நான்
अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தான்'	किं च	என்னதான்
	என்று	प्रतिब्रूयां	மறுமொழி கூறுவான் ?

सीतासन्देशरहितं मामितस्त्वरया गतम् । निर्दहेदपि काकुत्स्थः क्रुद्धस्तीव्रेण चक्षुषा ॥

सीतासन्देशरहितं	"வரிதை சொல்லியனுப்	इतः	இதுகாணமாய்
	பிய செய்தி ஒன்று	क्रुद्धः	கிணங்கொண்டு
	மில்லாதவனுய்	तीव्रेण	கொடிய
स्वरया	அவரைப்பட்டு	चक्षुषा	பார்வையினால்
गतं	திருந்திப் போய்க்	अपि	சகிக்கமுடியாதவண்ண
मां	என்னை [சேர்க்க]		மாய்
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	निर्दहेत्	தறுதித்து விடுவார்.

यदि वो योजयिष्यामि सुधीवं रामकारणात् । व्यर्थमागमनं तस्य ससैन्यस्य भविष्यति ॥

रामकारणात्	"ஸ்ரீராமரது காரணத்	ससैन्यस्य	சேனையோடுகூடிய
	திற்காக	तस्य वा	அவருடையவும்
सुधीवं	சுக்ரீவரை	आगमनं	இங்கு வருகை
योजयि-	} யுத்தத்துக்கு எண்ணு	वर्थं च	வினாசகரீவ
ष्यामि यदि		भविष्यति	முடியும்.
	தற்ப்படுத்துவேனாயின்		

अन्तरं त्वहमासाद्य राक्षसीनामिह स्थितः । शनैराश्वासयिष्यामि सन्तापबहुलापिमाम् ॥

अहं	"நான்	तु	அத்தருணத்தில்
इह स्थितः	இங்கே இருக்கிறேன்	सन्तापबहुलां	ஸந்தாபத்தில் மூழ்கிய
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளுடைய	इमां	இவளை
अन्तरं	ஸமயத்தை	शनैः	மிகுதுவாய்
आशाय	உதிர்பார்த்துக்		
	காத்திருந்து,	आशायिष्यामि	தேறச்செய்வேன்.

अहं त्वनितनुश्चैव वानरश्च विशेषतः । वाचं चोदाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृतम् ॥

अहं तु	" நானே	इह	இச்சுச்சு, தர்ப்பத்தின்
विशेषतः	முக்கியமாகப்	मानुषी	மனிதர்களுக்குரியதாய்
अतिउतुः	மெல்லிய உடையுடைய	संस्कृतां च	சுத்தமான துமரைய
वानरः	குரங்கு ;	वाचं	பேச்சை
एव च	அதேசமாக	उदाहरिष्यामि	சொல்லப்போகிறேன்.

यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृतम् । रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥
वानरस्य विशेषेण कथं स्यादभिभावणम् ॥ १९ ॥

द्विजातिः इव	" பிரதமணன்போல்	अभिभावणं	ஐம்பாஷிக்கும் தன்மை
संस्कृतां	பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட	कथं स्यात्	எப்படிச் சேருமென்று
वाचं	ஐம்பாவணையை (பேச்சை)	मां रावणं	என்னை ராவணனென்றும்
प्रदास्यामि यदि	எடுத்துரைப்பேனாகின்	मन्यमाना	நினைத்தவளாய்
वानरस्य	வானரத்திற்கு	सीता	வீணை
विशेषेण	விசேஷமாக	भीता	அஞ்சியவளாக
		भविष्यति	ஆகுவாள்.

अवश्यमेव वक्तव्यं मानुषं वाक्यमर्थवत् । मया सान्त्वयितुं शक्या नान्यथेयमनिन्दिता ॥

अर्थवत्	" பொருள் படுமபடி	अनिन्दिता	தேரவதர ஒழிந்தவாள்
मानुषं	மனிதர்களின்	इयं	இவள்
वाक्यं एव	வார்த்தைதவாகவே	मया सान्त्वयितुं	என்னால் தேற்ற
अवश्यं	தவசியமாய்	शक्या	வேண்டியவன் ;
वक्तव्यं	பேசுத்தீரவேண்டியது ;	न अन्यथा	வேறு வழியில்லை.

सेयमालोक्य मे रूपं जानकी भाषितं तथा । रक्षोभिस्त्रासिता पूर्वं भूयस्त्रासं गमिष्यति ॥

एवं	" முன்னரே	तथा	அவ்வாறே
रक्षोभिः	ரகஷஸ்களால்	भाषितं	பேச்சையும
आसिता	அச்சமுறுத்தப்பட்டா	आलोक्य	கண்டு
सा	அந்த [குக்கும்]	भूयः	மீண்டும்
इयं जानकी	இந்த ஜானகி	आतं	பயத்தை
मे रूपं	எனது ரூபத்தையும்	गमिष्यति	ஆடைவாள்.

ततो जातपरित्रासा शब्दं कुर्यान्मनस्विनी । जानाना मां विशालाक्षी रावणं कामरूपिणम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	मां	என்னை
मनस्विनी	கவையுடனிருக்கிற	कामरूपिणं	காமரூபியான
विशालाक्षी	விசாலாக்ஷி	रावणं	ராவணனாக
जातपरित्रासा	இப்பொழுது உண்டான கவையால் இன்னுடிக சித்து கடுங்கியவளாய்	जानाना	நினைத்தவளாய்
		शब्दं	சொல்லி
		कुर्यात्	இடுவாள்.

सीतया च कृते शब्दे सहसा राक्षसीगणः ।

सीतया "ஸ்ரீஸ்தாரினால்"
शब्दे கூச்சல்
कृते இடப்பட்டால்
सहसा உடனே
अन्तकोपमः யமனுக்கொப்பமான

नानाप्रहरणो घोरः समेयादन्तकोपमः ॥

घोरः கோரமான
राक्षसीगणः ராக்ஷஸிகளின் கூட்டம்
नानाप्रहरणः च நானாவிதாயுதங்களை
आकलितेनोत्थितாகவும்
समेयात् வந்து கூடிவிடும்.

ततो मां संपरिक्षिप्य सर्वतो विकृताननाः ।

ततः "பின் பு"
विकृताननाः பேய்வாயர்கள்
मां एव என்னைபே
सर्वतः நான்குபுறத்திலும்
संपरिक्षिप्य சூழ்ந் துகொண்டு,

वधे च ग्रहणे चैव कुर्युर्वन्न यथावलयम् ॥

यथावलयं தக்களநல்லவழியில்
वधे च கொல்வதிலும்
ग्रहणे च பிடிப்பதிலும்
यत् முயற்சியை
कुर्युः செய்வார்கள்

तं मां शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम् । दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः ॥

उत्तमशाखिनां "பெருத்த மரங்களின்"
शाखाः பெருக்கினைகளையும்
प्रशाखाः च சிறு கிளைகளையும்
स्कन्धान् च ஆடிமரங்களையும்
विपरिधावन्तं விட்டுவிட்டு நொத்தித்
தொத்தித் தரவுகின்ற

तं அந்த
मां என்னை
दृष्ट्वा கண்டு,
भयशङ्किताः பயத்தால் நடுக்கியவர்
களால்
भवेयुः ஆவார்கள்.

मम रूपं च संप्रेक्ष्य वने विचरतो महत् ।

च "ஆன்றியும்,"
वने வனத்தில்
विचरतः திரியும்
मम எனது
महत् रूपं பெரிய உருவத்தை

राक्षस्यो भयवित्रस्ता भवेयुर्विकृताननाः ॥

संप्रेक्ष्य கண்ணுற்ற
विकृताननाः விசாரமுடமுடைய
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
भयवित्रस्ताः பயந்து நடுக்கியவர்க
भवेयुः ஆகிவிடுவார்கள். [எனது]

ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसापि ।

ततः "பின் பு"
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
निवेशने } மாளிகையில்

राक्षसेन्द्रनिपुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने ॥

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனால்
निपुक्तानां } சீயமிக்கப்பட்டுள்ள
रक्षसां அரசர்களின்
समाह्वाने अपि கூழைத்தலையும்
कुर्युः செய்வார்கள்.

ते शूलशक्तिनिस्त्रिशविविधायुधपाणयः । आपतेयुर्विमर्दस्मिन् वेगेनोद्विगकारिणः ॥ २८ ॥

ते "ஆவர்கள்"
शूलशक्ति- } சூலம், சக்தி, கட்கம் என்
निस्त्रिशविवि- } கிற பலகனாக ஆயுதங்
धायुधपाणयः } களைக் கையிலேந்தியவர்
களால்

उद्विगकारिणः மனக்கவலையை உண்டாக்
वेगेन விசாரமாக
अस्मिन् विमर्दे நூதக் கூட்டத்தில்
आपतेयुः வந்து விழுவார்கள்.

संरुद्धस्तैस्तु परितो विधमन् रक्षसां बलम् । श्वनुयां न तु संघातुं परं पारं महोदधेः ॥

तैः	"அவர்களால்"	विधमन्	வந்திரிடுகின் தவணாய்,
परितः	நான்கு பாகத்திலும்	तु	இந்த ஸ்திதிதில்
संरुद्धः तु	நன்றாய் நுழந்துகொள் ளப்பட்டவனுய் நான்	महोदधेः	மேதுரைத்தியின்
रक्षसां	ராக்ஷஸை	परं पारं	அக்கரைநைய
बलं	பலத்தை	संघातुं	போய்த்தோ
		न श्वनुयां	சக்தியற்றவனுலேன்.

मां वा गृहीयुराप्तुत्य बहवः शीघ्रकारिणः । स्यादियं चाऽगृहीतायां मम च ग्रहणं भवेत् ॥

शीघ्रकारिणः	"சிறைகூறுப்புள்ள"	ग्रहणं	பந்தனம்
बहवः	பலர்	भवेत्	உண்டாய் விடும்;
आप्तुत्य	மெல்லிழுந்து	च	அதோடு
मां	என்னை	इयं	இவள்
गृहीयुः	பிடித்துக்கொள்ளவுந்	अगृहीतायां वा	செய்தி யாதொன்றும்
च	அப்படியாகில் [கூடும்;		தெரியாதவனாகவே
मम	எனக்கு	स्यात्	ஆய்விடுவான்.

हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम् । विपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम् ॥

हिंसाभिरुचयः	"ஹிம்ஸையிற் றுகொண்"	रामसुग्रीवयोः	ராம ஸுகிரீவர்களின்
इमां	இந்த [டவர்கள்	इदं	இந்த
जनकात्मजां	ஜனகத் திருமகளை	कार्यं	காரியம்
हिंस्युः वा	கொன்றுவிடவும் கூடும்;	विपन्नं	விபத்தை அடைந்ததாய்
ततः	அப்படியானால்,	स्यात्	முடியும்.

उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन् राक्षसैः परिवारिते । सागरेण परिशिखे गुप्ते वसति जानकी॥३२॥

नष्टमार्गे	"வட வழியில்லாததும்,	गुप्ते	சதுள்வமுமான
राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்	अस्मिन्	இந்த
परिवारिते	பாதுகாக்கப்பட்டதும்,	उद्देशे	ஸ்தலத்தில்
सागरेण	கடலால்	जानकी	ஜானகி
परिशिखे	குழந்தன்னதும்,	वसति	இருக்கிறாள்.

विशस्ते वा गृहीते वा रक्षोभिर्मयि संयुगे । नान्यं पश्यामि रामस्य साहाय्यं कार्यसाधने ॥

मयि	"நான்"	रामस्य	ராமருடைய
रक्षोभिः	ஆரக்கர்களால்	कार्यसाधने	காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பதில்
संयुगे	போரில்	अन्यं	வேறொரு
विशस्ते वा	கொல்லப்பட்டோ	साहाय्यं	ஏற்ற துணைவனை
गृहीते वा	பிடிபட்டோ போவேனா கில்,	न पश्यामि	நான் அறிந்திலேன்.

विमृशंश्च न पश्यामि यो हते मयि वानरः । शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत् महोदधिम् ॥ ३४ ॥

मयि	" நான்	वानरः	வானரன்
हते	கொல்லுண்டுபோவேனா	शतयोजन-)	நூறு யோஜனை வரின்
	கில்	विस्तीर्णं)	தீர்மானம்
विमृशन् च	எவ்வளவுகூட யோசித்	महोदधि	மஹோத்தியை
	றுப் பார்த்தாலும்	लङ्घयेत्	கடப்பானே?
यः	எந்த	न पश्यामि	அறிகிலேன்.

कामं हन्तुं समर्थोऽस्मि सदस्त्राप्यपि रक्षसाम् । न तु शक्यामि संशप्तुं परं पारं महोदधेः ॥

रक्षसां	" அரக்கர்களின்	कामं तु	இது முடிந்த பின்னர்
सहस्राणि अपि	ஆயிரக்கணக்கானவர்	महोदधेः	மஹோத்தியின்
हन्तुं	வதை செய்ய [கொல்லும்	परं पारं	அக்கரையை
अस्मि	நான் ஒருவனே	संशप्तुं	போய்ச்சேர
समर्थः	திறமையுள்ளவன்;	न शक्यामि	முடியாதிருப்பேன்.

असत्यानि च युद्धानि संशयो मे न रोचते । कश्च निस्संशयं कार्यं कुर्यात् प्राज्ञः ससंशयम् ॥

युद्धानि च	" புத்தகங்களை	प्राज्ञः च	பார்க்குண்பிருந்தால்
असत्यानि	நிகழவில்லாதவைகள்;	संशयं	ஆபத்தோடுகூடிய
मे संशयः	எனக்கு விளையும்	कार्यं	கார்பத்தைச் செய்ய
न रोचते	ஏற்றதன்று; [ஆபத்து	निस्संशयं	நிஸ்ஸந்தேஹமாய்
कः	எவன்	कुर्यात्	பிரகரித்திப்பன்?

प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभाषणे । एष दोषो महान् हि स्यान्मम सीताभिभाषणे ॥

अनभिभाषणे	" கண்டு பேசாவிடில்	सीताभि-)	வீதையைக்கண்டு
वैदेह्याः	வைதேதிற்கு	भाषणे हि)	பேசுவதிலே
प्राणत्यागः	பிராணத்யாகம்	मम	எனக்கு
भवेत् च	ஊம்பவிக்குமே;	एषः महान् दोषः	இந்தப் பெரிய கேடு
		स्यात्	விளையக்கூடும்.

भूताश्चार्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिताः । विक्रवं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥

भूताः	" கைகூடுமென்று துணிந்த	तमः यथा	இருள் போல்
अर्थाः च	காரியங்களும்	देशकाल-)	தேசகால விரோதத்தை
विक्रवं	முன்பின் யோசியாத	विरोधिताः)	அடைந்தவைகளாய்
वृत्तं आसाद्य	தூதனை சேர்ந்த	विनश्यन्ति	பயனடையாமற்
सूर्योदये	சூர்யோதயத்தில்		போகின்றன.

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चिताऽपि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥

अर्थानर्थान्तरे	" செய்யக்கூடியது	पण्डितमानिनः)	எல்லாம் தெரிந்தவனாக
	செய்யத்தகாததில்	अपि)	எண்ணிக்கொள்ளும்
निश्चिता	நிச்சயிக்கப்பட்ட	दूताः हि	தூதர்களே
बुद्धिः	தீர்மானம்	कार्याणि	காரியங்களை
न शोभते	விளங்குகிறதில்லை;	घातयन्ति	கெடுத்தவிடுகிறார்கள்.

न विनश्येत् कथं कार्यं वैकुण्ठं न कथं भवेत् । लङ्घने च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत् ॥

கார்யம்	"காரியம்	கயம்	எவ்வண்ணம் ?
न विनश्येत्	கெடாதிருக்கிறது	समुद्रस्य	ஸமுத்திரத்தினுடைய
कथं	எவ்வண்ணம் ?	लङ्घने च	லங்கனமும்
वैकुण्ठं	ஸாமர்த்தியக்குறை	वृथा	வீணாக
न भवेत्	ஸம்பவியாதிருக்கிறது	न भवेत्	போகாமலிருக்கிறது
		कथं नु	எவ்வண்ணம் ?

कथं नु खलु वाक्यं मे शृणुयान्नोद्विजेत वा । इति संचिन्त्य हनुमांश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

मे वाक्यं	"எனது வார்த்தையில்	नु	எவ்வண்ணம் ? "
शृणुयात् खलु	(அவன்) செவி சாய்ப்ப	इति	இப்படியெல்லாம்
कथं	எவ்வண்ணம் ? [பதும்	हनुमान्	ஹனுமார்
वा	அன்றியும்	संचिन्त्य	முன்னாலோசனை செய்து
न उद्विजेत	(அவன்) மனக்கலக்க	उत्तमां	ஒப்பியர்விலலாத
	மடையாமலிருக்கிறது	मतिं चकार	திர்மானத்திற்குவந்தார் :

रामप्रतिष्ठाकर्माणं स्वबन्धुपनुर्कीर्तयन् । नैनमुद्वेजयिष्यामि तद्वन्धुगतमानसाम् ॥ ४२ ॥

अप्रतिष्ठाकर्माणं	அனுவாஸமாய்க் காரியம்	तत्	அதனால்
	களைச் செய்வவல்ல	बन्धुगतमानसां	பிராணநாதனிடமே
स्वबन्धुं	தமது ஆப்தரான		படுத்த மனத்தளரான
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி	एनां	இவளை
पनुर्कीर्तयन्	புகழ்த்து பாடிச்	न उद्वेजयिष्यामि	அச்சமுறுதிருக்கச்
	கொண்டு		செய்கிறேன்.

इक्ष्वाकूणां वरिष्ठस्य रामस्य विदितात्मनः । शुभानि धर्मयुक्तानि वचनानि समर्पयन् ॥

श्रार्वायिष्यामि सर्वाणि मधुरां प्रब्रुवन् गिरम् । श्रद्धास्यति यथा हीये तथा सर्वं समादधे ॥

इक्ष्वाकूणां	"இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்	प्रब्रुवन्	பாத்துக் கூவிக்கொண்டு
वरिष्ठस्य	தலைவராய் [களில்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
विदितात्मनः	ஸர்வ குணவான	श्रार्वायिष्यामि	செவிசாக்கச் செய்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इये	இவள் [வேன் ;
धर्मयुक्तानि	தர்பயுத்தமான	यथा	சாப்படிச் செய்தால்
शुभानि	சுபகரங்களான	श्रद्धास्यति	நம்பிக்கை கொள்
वचनानि हि	வசனங்களை யே		கொளேன்,
समर्पयन्	கிண்ணப்பட்டு செய்து	तथा	அப்படி
मधुरां	இனிகமையப் [கொண்டு	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
गिरं	புகழை	समादधे	செய்வேன் n.

इति स बहुविधं महानुभावो जगतिपतेः प्रदामवेशमाणः ।

मधुरमवितथं जगाद वाक्यं द्रुमविटपान्तरमास्थितो हनुमान् ॥ ४५ ॥

ச:	ஆந்த	अवेक्षमाणः	யோசித்தவராய்
महानुभावः	மஹானுபாவரான	दुमविट्वातरं	மரக்கிணியின் இடுக்கில்
हनुमान्	ஹனுமான்	आस्थितः	இருந்துகொண்டு
जगत्पतेः	ஜோகந்தருடைய	अवितथे	பயன்படத்தக்கதான
प्रमदां	மனைவியைப்பற்றி	वाचधे	வாக்கியத்தை
बहुविधं	பலவாறாய்	मधुरं	இனிமையாய்
इति	மேற்கண்டவாறெல்லாம்	अगारं	விரித்துச் சொன்னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे विंशः सर्गः ॥ ३० ॥

आदितः श्लोकाः 13160

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1370

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ३१ ॥

श्रीरामकथाकथनम्—ஸ்ரீராமகதையைச் சொல்லுதல்.

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः । संश्रवे मधुरं वाक्यं वेदेष्टा व्याजहार ह ॥

महाकपिः	வானசோத்தமர்	संश्रवे	கவனமாய்க் செவி
एवं	இவ்வாறு		சாய்த்தலில்
बहुविधां	பகுவிதமான	मधुरं	மதுரமாயிருக்கும்
चिन्तां	ஆலோசனையில்	वाक्यं	வாக்கியத்தை
चिन्तयित्वा	ஒரு நிர்மாணத்திற்கு	व्याजहार	தெளிவாய்க் சொன்னார்.
वेदेष्टाः	வைதேஸ்டிக்கு [வந்து	ह	காண் !

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पुण्यशीलो महाकीर्तिः कञ्जुरासीन्महायशः ॥

रथकुञ्जर- वाजिमान्	“தேர்களையும், யானைகளை யும், குதிரைகளையும் உடையவராய்	महायशः	எக்கும் பாண்டிய புகழ் படைத்தவராய்
पुण्यशीलः	புண்யசீலராய்	दशरथो नाम	சரசரகனை
महाकीर्तिः	மஹா தேஜஸ்வியராய்	राजा	ரர் அரசர்
कञ्जुः	சந்தியவரனாய்	आसीत्	இருந்தார்.

राजर्षीणां गुणश्रेष्ठस्तपसा चर्षिभिः समः । चक्रवर्तिकुले जातः पुरन्दरसमो बले ॥ ३ ॥

राजर्षीणां	“ராஜர்ஷிகளுக்குள்	चक्रवर्तिकुले च	சக்கரவர்த்திகளின் குலத்
गुणश्रेष्ठः	உத்தம குணசீலர் ;	जातः	இனிக்கவர் ; [திலேயே
तपसा	தபத்தால்	बले	பலத்தில்
चर्षिभिः	ரிஷிகளோடு	पुरन्दरसमः	தேவேந்திரனைப்
समः	ஒத்தவர் ;		போன்றவர்.

अहिसारतिक्षुद्रो घृणी सत्यपराक्रमः । मुख्यश्रेष्ठाकुवंशस्य लक्ष्मीवान् लक्ष्मिवर्धनः ॥

अहिसारति: "அஹிம்ஸையிங்

அன்புள்ளவர் ;

अक्षुद्रः பெருந்தன்மையுள்ளவர் ;

घृणी தயானு ;

सत्यपराक्रमः பொய்க்காத விரும்ப ;

इक्षुद्रकुवंशस्य இசுத்திரகுலம்சத்திற்கு

मुखः தலைவர் ;

लक्ष्मीवान् பாக்யசாலி ;

लक्ष्मिवर्धनः च செல்வத்தை வளர்ப்

பவர்.

पार्थिवव्यञ्जनैर्युक्तः पृथुश्रीः पार्थिवर्षभः । पृथिव्यां चतुरन्तायां विश्रुतः सुखदः सुखी ॥

पार्थिवव्यञ्जने: "பாஜைவ்யணங்களைடு

युक्तः கூடியவர் ;

पृथुश्रीः மிகுந்த செல்வப்பெருந்

குடையவர் ;

पार्थिवर्षभः பாஜை திரை ;

चतुरन्तायां நான்குதல் குழந்தை

पृथिव्यां புவிமீல்

विश्रुतः பேரெடுத்தவர் ;

सुखदः நன்மையளிப்பவர் ;

सुखी நன்மை பெற்றவர்

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः । रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

तस्य "அவருக்கு

पुत्रः அன்பிற்குரிய

ज्येष्ठः पुत्रः மூத்த புத்திரர்

रामः ஸ்ரீராமர்

नाम என்பவர் ;

तारावि- } சுத்திரனையொத்த

निभाननः } முகத்தையுடையவர் ;

विशेषज्ञः விசேஷஞர் ;

सर्वधनुष्मतां விஸ்வஸிகளனைவரையும்

श्रेष्ठः அதிகமீத்தவர்.

रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता । रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

स्वस्य "தம்முடைய

धर्मस्य தர்மத்திற்கு

रक्षिता ரக்ஷகர் ;

स्वजनस्य தனது ஜனத்திற்கு

रक्षिता ரக்ஷகர் ;

जीवलोकस्य च பிராணியைமுகத்திற்கும்

धर्मस्य च தர்மத்திற்கும்

रक्षिता ரக்ஷகர் ;

परन्तपः சத்துருக்களைத்

தடுப்பிப்பவர்.

तस्य सत्याभिसन्धस्य वृद्धस्य वचनात्पितुः । सभार्यः सह च भ्रात्रा वीरः भ्रात्राजितो वनम् ॥

सत्याभिसन्धस्य "ஸத்தியஸந்தனாய்

वृद्धस्य வயது முதிர்ந்த

तस्य அந்த

पितुः பிதாவின்

वचनात् சொல் நிமித்தம்

वीरः புதல்வர்

सभार्यः பத்தினியோடு கூடியவ

भ्रात्रा च தம்பியோடும் [ரால்,

सह கூடியவராய்,

वनं வனத்திற்கு

भ्रात्राजितः தகவேடத்துடனே

அனுப்பப்பட்டார்.

तेन तत्र महारण्ये मृगयां परिधावता । राक्षसा निहताः शूरा बहवः कामरूपिणः ॥९॥

तस्य "அந்த

महारण्ये பெருங்காட்டில்

मृगयां வேட்டையில்

परिधावता திரிந்துகொண்டிருந்த

तेन அவரால்

कामरूपिणः வேண்டியபடி உருகடும்

இக்க வல்லவர்களும்

शूरा: சூரர்களுமரன

बहवः राक्षसा: பல அரக்கர்கள்

निहता: கொலைபட்டு மடிந்தனர்.

अहं सम्पातिवचनाच्छतयोजनमायतम् । तस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वैगवान् पुतः ॥

அஃ "நான்
 सम्पातिवचनात् ஸம்பாதி சொன்ன
 சொல்லைக் கேட்டு
 वैगवान् உற்சாகம்கொண்டவனாய்
 तस्याः அந்த

विशालाक्ष्याः விசாலாட்சியின்
 हेतोः தீயித்தபாய்
 सतयोजनं நூறு யோஜனை
 आयते सागरं அகன்ற ஸாகரத்தை
 पुतः தாண்டி வந்தேன்.

यथारूपां यथावर्णां यथालक्ष्मीं विनिश्चिन्ताम् । अशौषं राघवस्याहं सेयमासादिता मया ॥

அஃ "நான்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
 विनिश्चितां நன்கு தெரிந்திருந்தபடி
 यथारूपां எவ்வித ரூபமுடையவ
 னாகவும்
 यथावर्णां எவ்வித வர்ணமுடையவ
 னாகவும்

यथालक्ष्मी எவ்வித சோபையுடைய
 வளமாகவும்
 अशौषं அறிந்திருக்கிறேனோ,
 सा इयं அந்த இவள்
 मया என்னால்
 आसादिता காணப்பட்டாள்.

विरामैवमुत्त्वाऽसौ वाचं वानरपुङ्गवः ॥ १७ ॥

वानरपुङ्गवः வானரோத்தமரான
 असौ இவர்
 एवं இவ்விதமாய்

वाचं மொழியை
 उत्त्वा எடுத்துரைத்துவிட்டு
 विराम மெனமையிருந்தார்.

जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता ॥ १८ ॥

जानकी च தூண்டியும்
 तत् श्रुत्वा அதைச் செவியுற்று
 अपि அதனால்
 परमं அதிக

विस्मयं விஷயமொன்றும் தெரி
 யாத ஆச்சரிய நிலைமை
 யை
 गता அடைந்தாள்.

ततः सा वक्रकेशान्ता सुकेशी केशसंवृतम् । उन्नम्य वदनं भीरुः शिशुपावृक्षमैक्षत ॥ १९ ॥

ततः அப்பொழுது
 वक्रकेशान्ता வளைவுற்ற துணிக் குழல்
 களைபுடைய
 सुकेशी உத்தமசூரியான
 सा அவள்
 भीरुः பயந்தவனாய்

केशसंवृतं குழல் மறைந்த
 वदनं முகத்தை
 उन्नम्य நிமிர்ந்தி,
 शिशुपावृक्षं சிம்கபாவிருஷத்தை
 நோக்கி
 ऐक्षत பார்த்தான்.

निशम्य सीता वचनं कपेश्व दिक्षश्च सर्वाः पदिक्षश्च वीक्ष्य ।

स्वये प्रदृपं परमं जगाम सर्वात्मना रामपनुसरन्ती ॥ २० ॥

सर्वात्मना கித்தை, சொல், செய்கை
 பாகிய ஸர்வத்தானும்
 रामं च ஸ்ரீராமர் ஒருவகையே

अनुसरन्ती ஸ்மரித்தபடியே இருக்
 கும்
 सीता மலேதரப்பொட்டியவள்,

சரீ:	எல்லா	வசந்	மொழிக் துகொண்டதை
தின: ச	திக்குகளை யும்	நிசம்ய	காதல் கேட்டு [யும்
பதின: ச	விதிக்குகளை யும்	பரம்	"கேட்டபடியே துருக "
வீடிய	கவனமாய்ப் பார்த்து;		என்று
கபே:	வரனரின்	பஹ்	மனச்சுந்துவந்தைய
சுயே	தமக்குத்தானே	ஜபான	அடைந்தான்.

सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाप्यधस्तान्निरीक्षमाणा तपचिन्त्यबुद्धिम् ।

ददर्श विज्ञाधिपतेरमात्यं वातात्मजं सूर्यमिवोदयस्थम् ॥ २१ ॥

சா	அவன்	விஞ்ஞாபிபை:	வானரராஜரின்
திர்யக்	சுற்றுப்புறங்களிலும்	அமாத்	மக்திரியும்,
உர்வ்	மேலும்	வாதாமஜ்	வாயுதுமாரும்,
அதஸாத் ச	கீழும்	உதயஸ்த்	உதயகிரிவிரிசுக்கும்
ததாபி	எங்கும்	சூர்ய	சூரியனை
நிரிஷமாணா	உற்றுப்பார்த்தவளாய்	இவ	பேரன் தவருமான
அபிந்யபுத்தி	அகேசகாமான புத்தி	தீ	அவரை
	யையுடையவரும்,	ததர்ஸ	பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥ ३१ ॥

आदितः श्लोकाः 13181

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1391

ஐவிங்: சரீ:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

சீதாஹ்நூமஹ்நம்—ஸீதை ஹ்நுமாஸைக் காண்பது

ततः शाखान्तरे लीनं दृष्ट्वा चलितमानसा । वेष्टितार्जुनवस्त्रं तं विचुरसङ्घातपिङ्गलम् ॥

தத:	அங்கே	விசுரஸங்காத-	மிக் கன கொஞ்சிபேரல்
சாஸ்தான்தரே	கிளையிடுக்கில்	பிங்கல்	பிங்கல வர்ணருமான
லீனம்	மறைந்திருந்தவரும்,	தீ	அவரை
வேஸ்திதர்ஜுனவஸ்த்	வெள்ளையாடையுடுத்தி	இதா	கண்டு
	யவரும்,	சலிதமானஸா	திக்குற்றான்.

सा ददर्श कपिं तत्र प्रभितं प्रियवादिनम् । फुल्लशोकोत्कराभासं तप्तचामीकरेक्षणम् ॥

சா	அவன்	புல்லாஸோகோக-	மலர்ந்த அசோகமலர்க
தத	அங்கிடத்தில்	ராபாஸ	மிக் திரன்போன்ற அழ
கபி	வானரத்தாத	ப்ரபித	கைய மேனியுடையதாய்,
ததசாமிகரேஷன்	உருக்கிவிட்ட தங்கம்		அடக்கமொடுக்க
	போன்ற கண்களை	பிரிவாதின	முடையதாய்,
	யுடையதாய்,	ததர்ஸ	அஹ உலமாய் ஸம்பா
			வண்ண பொழிந்ததாய்
			கண்டான்.

मैथिली चिन्तयामास विस्मयं परमं गता ॥ ३ ॥

மேயிலி	மைதிலி	गता	அடைந்தவளாய்
परमं	அதிக	चिन्तयामास	மனோவிசாரணை
विस्मयं	ஸந்தேஹத்தை		செய்தான்.
अहो भीममिदं रूपं वानरस्य दुरासदम् ।		दुर्निरीक्ष्यमिति ज्ञात्वा पुनरेव मुमोह सा ॥	
वानरस्य	குரங்கினுடைய	दुर्निरीक्ष्यं इति	அபகருணக்கரத்தியாய்
भीमं	பயங்கரமானதும்	ज्ञात्वा	உணர்ந்து
दुरासदं	சுதாசனமாய் கண்ணில்	पुनः एव	மறுபடியும்
	படாததுமான	सा	அவள்
इदं	இந்த	मुमोह	மதிகளங்கினுள் ;
रूपं	உருவத்தை	अहो	ஐயோ! கஷ்டம்!

विललाप भृशं सीता करुणं भयमोहिता । राम रामेति दुःखार्ता लक्ष्मणेति च भामिनि ॥ ५ ॥

भयमोहिता	பயப்பட்டுக் கலங்கிய	सीता	வீதாப்பிராட்டியார்
सीता	வீதை	मन्दसरा	மெல்லிய குரலுடைய
करुणं	பரிதாபமாக		வளாய்
भृशं	மெத்தவும்	मन्दं	மெல்ல
विललाप	கொடுத்தான் ;	राम राम इति	'ராம, ராம' என்றும்
दुःखार्ता	துக்கத்தில் முழுகிய	लक्ष्मण इति च	'லக்ஷ்மண' என்றும்
भामिनी	கட்டழகியான	बहुवा	கிட்டு கிட்டு
सतो	உத்தமகுணசீலையான	रुद	கிதித்து அழுதான்.

सा तं दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतवदुपस्थितम् । मैथिली चिन्तयामास स्वमोऽयमिति भामिनी ॥

सा	அந்த	हरिश्रेष्ठं	வானரச்சேஷ்டரை
भामिनी	ஸௌந்தர்யவதியான	दृष्ट्वा	கண்ணெடுத்துப்
मैथिली	மைதிலி		பார்த்து
विनीतवत्	அடக்கமாய்	अयं स्वमः	'இது ஸ்வபன்ம்'
उपस्थितं	முன்னிருக்கின்ற	इति	என்று
तं	அந்த	चिन्तयामास	எண்ணினாள்.

सा वीक्षमाणा पृथुभुगवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम् ।

ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ॥ ७ ॥

पिङ्गाधिपतेः	வானர திருடைய	पृथुभुगवक्त्रं	பெரியதாய் கொளிய
अमात्यं	அமைச்சரும்,		முகமுடையவருமான
शाखामृगेन्द्रस्य	வானசேந்திரருடைய	वातात्मजं	வாயுருமாசரை
यथोक्तकारं	உத்தரவுபடியே	सा	அவள்
	கடப்பவரும்,	वीक्षमाणा	பேரகணையிலிருப்பவ
बुद्धिमतां	புத்திமான் களுக்குள்ளே		ளாகவே
वरिष्ठं	தலைமையானவரும்,	ददर्श	பார்த்தான்.

अहं हि तस्याद्य मनोभवेन संपीडिता तद्रूतसर्वभावा ।
विचिन्तयन्ती सततं तमेव तथैव पश्यामि तथा शृणोमि ॥ १२ ॥

अद्य	" இப்பொழுது	सततं	எப்பொழுதும்
अहं	நான்	त एव	அவனாலே
तस्य	அவனைப்பற்றிய	विचिन्तयन्ती	தொனிக் துக்கொண்டிருக்கிறேன் ;
मनोभवेन हि	காதலாலேயே	तथा	அவ்விதமாகவே
संपीडिता एव	வருத்தப்பட்டவளாய்	पश्यामि	காண்கிறேன் ;
तद्रूतसर्वभावा	மனம் முழுமையும் அவரிடத்திலேயே வைத்தவளாய்	तथा	அவ்விதமாகவே
		शृणोमि	கேட்கிறேன் .

मनोरथः स्यादिति चिन्तयामि तथाऽपि बुद्ध्या च वितर्कयामि ।
किं कारणं तस्य हि नास्ति रूपं सुव्यक्तरूपथ वदत्ययं माम् ॥ १३ ॥

मनोरथः	" மனத்தோற்றமாக	रूपं	ரூபம்
स्यादिति	இருக்கும் என்று	नास्ति हि	இருக்கமாட்டாதே !
चिन्तयामि	எண்ணுகிறேன் ;	अयं च	இதுவோ
तथा अपि	அவ்வாறிருப்பினும்	सुव्यक्तरूपः	ஸ்பஷ்டமான ரூபமுடை
बुद्ध्या च	புத்திகையக்கொண்டும்	मं	என்னெதிரில் [யதாய்
वितर्कयामि	கிதாணிக்கின்றேன் ;	वदति	எம்பாஷிக்கிறது ;
तस्य	அதற்கு	किं कारणं	காரணம் என்னவோ ?

नमोऽस्तु वाचस्पतये सवज्रिणे स्वयंभुवे चैव हुताशनाय ।
अनेन चोक्तं यदिदं ममाग्रतः वनौकसा तच्च तथास्तु नान्यथा ॥ १४ ॥

सवज्रिणे	" இத்திரைகுருகுடி	वसंत	செவ்வெப்பட்டது
वाचस्पतये च	பிருகஸ்பதிக்கும்,	यत् व	எதுவோ,
स्वयंभुवे च	பிரும்மனுக்கும்,	तत्	அந்த
हुताशनाय च	அக்ஷிக்கும்,	इदं	இது
नमः अस्तु	நமஸ்காரம் ;	एव	யாவும்
अनेन	இந்த	तथा	அப்படியே,
वनौकसा	வானகாஸ்	अस्तु	பலிக்கவேண்டும் ;
मम अग्रतः	என் முன்னே	अन्यथा न	மாறலாகக்கூடாது "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥ ३२ ॥

आदितः श्लोकाः 13195

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1405

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

हनुमन्सीतासंवादोपक्रमः - ஹனுமார் ஸீதைபுடன் பேச ஆரம்பித்தல்.

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्द्रुमप्रतिमाननः । विनीतवेषः कुपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १ ॥
ताम्रवीन्महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः । शिरस्यञ्जलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥

विद्रुमप्रतिमाननः	உவமும்பேபான்ற முதமுடையவரும்	विनीतवेषः	அடக்கந்தோற்ற
मारुतात्मजः	வாயுத்ருமாரரும்	कुपणः	வாயுய முதத்தராய்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸியுமான	प्रणिपत्य	சாவ்டாக்கமாய் நமஸ்கா ரம் செய்து
सः	ஆந்த	शिरसि	கிரத்தில்
हनुमान्	ஹனுமார்,	अञ्जलि	காக்குகித்தலை
तस्मात्	அந்த	आधाय च	செய்துகொண்டே,
द्रुमात्	மரத்திலிருந்து	तां	அவளைப் பார்த்து
अवतीर्य	இறங்கி,	मधुरया	இனிய
सीतां	வீதைக்கு	गिरा	ஸ்துதியால்,
उपसृत्य	நெருக்கிக்கொண்டு,	अववीत्	பேசனுற்றார்.

का तु पञ्चपलाशाक्षि क्षिष्टकौशेयवासिनि । द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसि त्वमनिन्दिते ॥

क्षिष्टकौशेय- वासिनि	} “கசக்கிய பட்டுத் தீயவரே!	द्रुमस्य	மரத்தின்
पञ्चपलाशाक्षि		शाखां	கிளைவை
अनिन्दिते	மரமரைமலர்பேபான்ற கண்டருடையவரே!	आलम्ब्य	பற்றிக்கொண்டு
		तिष्ठसि तु	நிற்கிறதோ?
		त्वं का	நீர் யார்?

किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् । पुण्डरीकपलाशाभ्यां विपकीर्णमिवोदकम् ॥

पुण्डरीक- पलाशाभ्यां	} “இரண்டு புண்டரீகக்கனி வின்றும்	नेत्राभ्यां	கண்களினின்றும்
विपकीर्णं		शोकजं	சோகத்தாலுண்டாகிய
उदकं इव	சிதறுண்ட	वारि,	நீர்,
तव	தண்ணீர்போல,	किमर्थं	யாத காரணமாய்
	உமது	स्रवति	பெருகுகின்றதா?

सुराणामसुराणां वा नामगन्धर्वक्षसाम् । यक्षाणां किन्नराणां वा का त्वं भवसि शोभने ॥

शोभने	“நல்லிர்!	वा	உள்ளது
सुराणां	தேவர்களுக்கும்,	यक्षाणां	யக்தர்களுக்கும்,
वा	ஆல்லது	किन्नराणां	கின்னரர்களுக்கும்,
असुराणां	ஆஸுரர்களுக்கும்,	त्वं	நீர்
नामगन्धर्वक्षसं	நாமர், கந்தர்வர், ரகஸ்தர் களுக்கும்	का	யாராக
		भवसि	ஆகிறீர்?

का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥
 वरानने "அழகிய ருபமுடைய

वरारोहे "அழகிய மேனிமுடைய

स्वं நீர் [வரோ !

मे எனக்கு

देवता தேவதைபாக

प्रतिभासि தெரந்துகின்றீர் ;

किं नु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् । रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठसर्वगुणान्विता ॥

चन्द्रमसा हीना "சந்திரனை விட்டுப்போனது

विबुधालयात् தேவலோகத்திலிருந்து

पतिता கீழே விழுந்த,

ज्योतिषां எல்லா ஜோதிகளிலும்

का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने ॥ ८ ॥

कल्याणि "கல்யாணி !

अनिन्दितलोचने மாசிலாக் கண்களைமுடைய

वरो !

कोपाद्वा यदि वा मोहाद् भर्तारमसितेक्षणे । वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती ॥

कल्याणि "கல்யாணி !

असितेक्षणे கறுத்த கண்களைமுடைய

त्वं நீர் [வவரோ !

कोपाद् वा கோபத்தாலோ,

मोहाद् वा மோஹத்தாலோ,

को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे । कस्माल्लोकादष्टं लोकं गता त्वमनुशोचसि ॥

सुमध्यमे "அழகான இடையுள்ள

ते உரது [வரோ !

पुत्रः புத்திரர்,

पिता பிதா,

भ्राता ப்ராதா,

भर्ता वा பர்த்தா காம்,

रोदनादतिनिःश्वासाद् भूमिस्पर्शनादपि । न त्वां देवीपदं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ॥

रोदनात् "அழுவதினதும்

अतिनिःश्वासाद् பெருமூச்செறிவதானும்

भूमिस्पर्शनाद् பூமியைத் தொட்டு நிற்

पदादम्,

राज्ञः ஓர் பிரபுவின்

रुद्राणां ருத்ரர்களுக்கும்

वा அல்லது

मरुतां மருத்தர்களுக்கும்

वा அல்லது

वसूनां வசூன்களுக்கும்

का வராராக

भवसि ஆகிறீர் ?

श्रेष्ठा சிறந்த,

श्रेष्ठसर्व- } சிறந்த குணங்களைக்

गुणान्विता } தாம் நிறைந்த

रोहिणी ரோஹிணிகேதவியா ?

किं नु என்ன ?

॥ ८ ॥

त्वं நீர்,

का வரர்

भवसि ஆகின்றீர் ?

भर्तारं பர்த்தாவான்

वसिष्ठं வஸிஸ்டனார்

कोपयित्वा கோபிக்க விட்டுவந்த

अरुन्धती அருந்ததிபாக

यदि न असि இருக்கலாகாதா என்ன ?

का नु யாவர் ?

कस्मात् எந்த

लोकात् உலகத்திலிருந்து

अष्टं लोकं இந்த உலகத்திற்கு

गता தப்பிவந்தவரால்,

त्वं अनुशोचसि நீர் கோகமுறுகின்றீர் ?

संज्ञाव- } காமத்தைபே

धारणात् } ளர்வமு

राज्ञः } 100 கக் கொண்டிருந்ததா

त्वं உம்மை [ஆம்,

देवी தெய்வப்பெண்ணாக

अहं न मन्ये கான் நினைக்கவில்லை.

व्यञ्जनानि हि ते यानि लक्षणानि च लक्षये । परिषा भूमिपालस्य राजकन्याऽसि मे मता ॥

தே	“ உமது	राजकन्या	ராஜகுமாரியாய்
यानि	எந்த	भूमिपालस्य	மஹாராஜரானின் து
व्यञ्जनानि	செய்கைச் சின்னங்களை	महिषी हि	பட்ட மஹிஷியாயே
	யும்	असि	நீர் இருக்கவேண்டு
लक्षणानि	மேனிமிக் காணுஞ்சின்		மென்று
	னங்களை யும்		
लक्षये	நான் கவனிக்கின்றேனே	मे	எனது
	(அவைகளால்)	मता	ஐதும்.

रावणेन जनस्थानाद्वत्सादपहृता यदि । सीता त्वमसि भद्रं ते तन्मपाऽऽचक्ष्व पृच्छतः ॥

रावणेन	“ रावणனால்	पृच्छतः	கேட்ட திபயெண்டிய
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலிருந்து	मम	எனக்கு
वत्सा	பலா தகாரமாய்	आचक्ष्व	தெளியச்சொல்ல
अपहृता	அபகரிக்கப்பட்ட		மனங்கொள்ளும் ;
सीता	வீரதாபிராட்டியார்	तत्	அதனால்
त्वं	நீர்	ते	உமக்கு
असि	ஆகிறீர்	भद्रं	கேதமமுண்டாகப்
यदि	ஆகில்,		போகிறது.

यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम् । तपसा चान्वितो वेपस्त्वं राममहिषी ध्रुवम् ॥

तव	“ உமது	दैन्यं च	மனத்தளர்ச்சியோ
रूपं च	அழகோ	अपि	சொல்லமுடியாது !
अतिमानुषं	மனுஷ்யர்களுக்கிடை	यथा	இவை இப்படி இருத்த
वेपः वै	ரூபமோ [உதது ;	त्वं	நீர் [லாம்
तपसा	தவசெறியோடு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
अन्वितः	வினக்குகிறது ;	राममहिषी हि	ஸ்ரீராமமஹிஷியே !”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तनहर्षिता । उवाच वाक्यं वैदेही हनुमन्तं द्रुमाश्रितम् ॥१५॥

सा	அந்த	रामकीर्तनः)	ஸ்ரீராமகீர்த்தனத்தால்
वैदेही	வைத்தேதலி,	हर्षिता	களிப்புற்று
तस्य	அவருடைய	द्रुमाश्रितं	மரத்தைச் சார்க்குடின்ற
वचनं	வசனத்தை	हनुमन्तं	ஹனுமானப் பார்த்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	वाक्यं	மொழியை
		उवाच	உரைத்தான்.

पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः । श्रुत्वा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यपमाथिनः ॥

पृथिव्यां	“ புவியில்	विदितात्मनः	பெயர் பெற்றவருமான
राजसिंहानां	கிறந்த அரசர்களுக்கும்	दशरथस्य	தசரதருடைய
मुख्यस्य	தலைவராயும்,	श्रुत्वा	மருமகள்
शत्रुसैन्यः)	பகைவர் படைகளைப்போ	अहं	நான்.
पमाथिनः)	டி பாக்கவல்லவராயும்		

दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः । सीतेति नाम्ना चोक्ताऽहं भार्या रामस्य धीमतः ॥

அஃ "நான்,
மஹாத்மாவுடைய
வெடேஹ்ஸ்ய
ஜனகஸ்ய
சீதா இதி
வழிகேத வன்ற

மாஸா பெயரினால்
தந்தா அழைக்கப்படுகிறவள் ;
அஃ ந நான் நான்
புமாத்மன ஸ்ரீராமன
சாரி பரவைய. [உடைய]

समा द्वादश तत्राऽहं राघवस्य निवेशने । भुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमुद्दिनी ॥

தம
ராவஸ்ய
நிவேசனே
சர்வகாம- }
சமூத்தினி }
"அங்கு,
ஸ்ரீராமவருடைய
மாளிகையில்,
சகல அபிஷ்டங்களையும்
பரிபூர்ணமாப்ப் பெற்ற
வளாய்,

மானுஷான்
மோகான்
தாது
சமா:
அஃ
புஜானா
மானிடர்க்குரிய
பேரங்களை
பண்ணிரண்டு
வருஷங்கள்
நான்
அனுபவித்து வந்தேன்.

तत्र त्रयोदशे वर्षे राज्येनेक्षवाकुनन्दनम् । अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे ॥

தம
சவோதசே
ராஜா
சோபாடியாய்:
"அப்பறம்
பதினமூன்றாவது வரு
ராஜாவானவர் [உத்தில்,
உபாத்தியாயர்களை
கலந்து

இஷ்வாகுன- }
நந்தன் }
ராஜேன
அபிஷேசயிதும்
புச்சு
இஷ்வாகு நந்தனரை
ராஜா அதிகாரத்துடன்
நியமிக்க
சொல்லா லுரைத்தார்.

तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने । कैकेयी नाम भर्तारं देवी वचनमब्रवीत् ॥

ராவஸ்ய
தஸ்மிந்
அபிஷேசனே
சம்ப்ரியமாணே து
"ஸ்ரீராமவருக்கு
அப்படி
முடி சூட்டுவதாய்
ஊமக்கிணைகள் சேகரிக்க
கப்படும் ஸமயத்தில்,

கைகேயி நாம
தேவி
பர்தாரை
வசனம்
அவ்விதம்
கைகேயி என்ற
தேவியார்
பர்த்தாவைப் பார்த்து
ஓர் உறுதிமொழியை
கூறினாள்.

न पिवेयं न खादेयं मत्स्यहं मम भोजनम् । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

ராம:
அபிஷிச்யதே }
யதி }
மம பிஷனம்
மத்யஹ்
"ராமன்
அபிஷேகம் பண்ணப்
படுவான் ஆகில்
எனது உணவை
ஒரு நாளும்

ந ஸாடேயே
ந பிவே
ஏய்:
ம ஜிவிதஸ்ய
அந்த:
அருந்தேன் ;
தண்ணீர் பருந்தேன் ;
நீது
எனது வாழ்வுக்கு
முடிவு நான்.

यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिस्तथ । तथैव वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः ॥

நுரதிஸ்ததம்
ரவ்யா
புரித்யா
தத
யத் வாச்யம்
தக
"ராமேஜாதம!
உம்மாம்
புரிதியினால்
அக்காலத்தில்
எந்த வரக்கியம்
சொல்ல, ப்பட்டதோ

தந் விதயம்
காரியம்
ராவவ:
வனம்
கசுது
அது பொய்யாய்
செய்யவாகாதென்றால்,
ராமவன்
வனவாஸத்தை
அனுபவிக்கவேண்டும்.

स राजा सत्यवाग्देव्या वरदानमनुस्सरन् । सुषोड वचनं श्रुत्वा कैकेयः क्रूरमप्रियम् ॥

सत्यवाक् "ஸத்தியவாஹுன
 सः राजा "அந்த ராஜா,
 देव्याः "தேவிக்கு
 वरदानं "வரங்கொடுத்ததை
 अनुस्सरन् "நினைத்தவராய்,

कैकेयः "கைகேயியின்
 अप्रियं "அபிரியமான
 कुरं वचनं "கூராவசனத்தை
 श्रुत्वा "சுரவா
 सुषोड "மதிகலங்கினார்.

ततस्तु स्थविरो राजा सत्यधर्मव्यवस्थितः । ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन् राज्यमयाचत ॥

ततः "அப்பொழுது
 स्थविः "வயது சென்ற
 राजा "ராஜா,
 सत्यधर्म- } "ஸத்தியத்திலும், தர்மத்
 व्यवस्थितः } "திலும் நிகைநின்றவராய்

यशस्विनं "யசஸ்வியான
 ज्येष्ठं पुत्रं "முத்தருமாரை
 राज्यं तु "ராஜ்யத்தைக் குறித்து
 रुदन् "கண்ணுங்கண்ணீருமாய்
 अयाचत "கேட்டார்.

स पितुर्वचनं श्रीमानभिषेकात्परं प्रियम् । मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् ॥२५॥

सः श्रीमान् "அந்த ஸ்ரீமான்
 अभिषेकात् "அபிஷேகத்தைக் காட்டி
 पितुः "தந்தையின் [தும்,
 वचनं "ஆக்கையை
 पूर्व "முதலில்

परं "மேம்பட்ட
 प्रियं "பிரியமான காரியமென
 मनसा आसाद्य "திருவுள்ளத்தில் வாற்றுக்
 वाचा "வாக்கினால் [கொண்டு
 प्रतिगृहीतवान् "பெற்றுக்கொண்டார்.

दद्यान्न प्रतिगृहीयाच्च ब्रूयात् किञ्चिदप्रियम् । अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः "உண்மையையே பராக்
 "கிரமமாகவுகடைய
 रामः "ஸ்ரீராமபிரான்
 दद्यात् "அளிப்பார்;
 न प्रतिगृहीयात् "வாங்கார்;
 ब्रूयात् "கூறார்.

अपि जीवित- } "உயிர் போவதாயிருப்
 हेतोर्वा } "பிணம்
 अप्रियं "அபிரியமானதை
 किञ्चिद् "என்ன எனவும்
 न ब्रूयात् "கொண்டார்.

स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशः । विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशन् ॥

महायशः "மஹாயசஸ்வியான
 सः "அவர்,
 महार्हाणि "இன்றியமையாத
 उत्तरीयाणि "மேலடைகளை
 विहाय "கீத்து,

मनसा "மனதோடு
 राज्यं विसृज्य "ராஜ்யத்தைத் துறந்து,
 मां "என்னை
 जनन्यै "அன்கையிடம்
 समादिशन् "ஒப்புவித்தார்.

साऽहं तस्याग्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी । न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते ॥

सा अहं "அந்த நான்
 तस्य "அவருக்கு
 अग्रतः "முன்பாகவே,
 तूर्णं "வேகமாய்
 वनचारिणी "வனஞ்சாரியாய்
 प्रस्थिता "புறப்பட்டேன்;

हि "ஏனென்றால்
 तेन "அவரோடு
 हीनायाः "இல்லாமல் பிரிந்தவளாய்
 स्वर्गे अपि "ஸ்வர்க்கத்திலும்
 मे "எனக்கு
 वासः न रोचते "வாஸம் பிடிக்காது.

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः क्षेमवृत्तान्तकथनम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய

கேஷமஸ்தான்காரங்களைச் சொல்வது.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् हरियूथपः । दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्वमुत्तरमब्रवीत् ॥

दुःखाद्दुःखा-	} துயரத்தின்மேல் துயர	हरियूथपः	வானரோத்தமரான
भिभूतायाः		மாய் வருத்தித் தவிக்	हनूमान्
तस्याः	அவளுடைய [கின்ற	उत्तरं	உத்திரத்தை,
तत् वचनं	அம்மொழியை	सान्त्व	மனக்குளிரப்பண்ணும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	உரைத்தார். [படியால்

अहं रामस्य सन्देशादेवि दूतस्त्ववागतः । वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ॥

देवि	"தேவி!	दूतः	செய்தி சொல்லவந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	वैदेहि	வைதேஹி! [தூதன்;
सन्देशात्	நியமனத்தால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आगतः	இங்கு வந்து சேர்ந்த	कुशली	கேஷமமாயிருக்கிறார்;
अहं	நான்,	त्वां च	உமக்கும்
तव	உமக்கு	कौशलं	கேஷம ஸமாசாரத்தை
		अब्रवीत्	அறிவிக்க உயமித்தனர்.

यो ब्राह्मणस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः । स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥

देवि	"தேவி!	वेद	அறிவுரோ,
यः	எவர்	सः	அந்த
वेदविदां	வேத மறிந்தவர்களுள்	दाशरथिः	தசரதபுத்திரரான
वरः	கிறந்தவரென	रामः	ஸ்ரீராமர்
वेदान्	வேதங்களையும்	त्वां कौशलं	உமது கேஷமத்தை
ब्राह्मणं अस्त्रं च	ப்ரம்மாஸ்திரத்தையும்	अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.

लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः । कुतवाञ्छोकसन्तप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥

ते	"உமது	महातेजाः	பஹாதேஜஸ்கியுமான
भर्तुः	நாதனுக்கு	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,
प्रियः	இனியராய்,	ते	உமக்கு
अनुचरः	கூடவே யிருக்கிறவரும்	शिरसा	தலையால்
शोकसन्तप्तः	கோகத்தால் பரிதவித்	अभिवादनं	தண்டம்
	துக்கொண்டிருக்கிற	कुतवान्	ஸமர்ப்பித்தார்."
	கரும்,		

सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः । प्रीतिसंहृष्टसर्वाङ्गी हनूमन्तमथाब्रवीत् ॥५॥

சா தேவி
நரசிங்கையோ:
தயோ:
குசலம்
நிசமய
கேட்டு,

"அந்த தேவி,

புருஷ சிங்கங்களான

அவ்விருவர்களின்

நற்செய்தியை

கேட்டு,

பிரீதியால் அங்கமெக்
சர்வாங்கி }
கூடும் பூரித்தவளாய்
ஹனுமான் பார்த்து
அவ
மறுபடி
அவரிட
பேசினான்:—

कल्पानी वत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं
नरं
आनन्दः
वर्षशतात् अपि

"உயிரை வைத்திருக்க

மனிதனுக்கு [கின்ற

ஆனந்தம்,

நெடுகாலங்கூப் பிறகா

கிலும்

एति
इदं

உண்டாகிறது" என்ற

இந்த

லூகிகி
காலா
மே
கல்பானி
பரிபாதி
வத
சாதாரணமாய் வழங்கும்
கேடகச்சொல்
என் விஷயத்தில்
உண்மையாக
தோற்றுகின்றது;
ஸந்தோஷம்!"

तया समागते तस्मिन् प्रीतिरुत्पादिताऽद्भुता । परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥

समागते
तस्मिन्
तथा
अद्भुता
प्रीतिः उत्पादिता

கேரில்கண்ட

அவரிடத்தில்,

அவளால்

அத்புதமான

ப்ரீதி வைக்கப்பட்டது;

தौ
विश्वस्तौ
परस्परेण
चालापं च
प्रचक्रतुः
அவ்விருவர்களும்
நம்பிக்கைபெற்றந்தவர்களா
ஒருவருக்கொருவர் [கி
ஸம்பாஷணையையும்
செய்துகொண்டார்கள்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूपान् हरिपुङ्गवः । सीतायाः शोकदीनायाः समीपमुपचक्रमे ॥

हरिपुङ्गवः
हनूपान्
तस्याः
तत् वचनं श्रुत्वा

வானரோத்தமரான

ஹனுமார்,

அவளுடைய

அம்மொழியைக் கேட்டு,

शोकदीनायाः
सीतायाः
समीपं
उपचक्रमे
சோகத்தால் வருந்துகின்ற
ஸீதாப்பிராட்டியின்
ஸமீபமாய்
செல்லுமாற்றார்.

यथा यथा समीपं स हनुमानुपसर्पति । तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशङ्कते ॥ ९ ॥

सः
हनूपान्
यथा यथा
समीपं
उपसर्पति

அந்த

ஹனுமார்,

எவ்வளவுக்கவ்வளவு

ஸமீபத்தில்

சென்றனரோ,

तथा तथा
तं
सा सीता
रावणं
परिशङ्कते
அவ்வளவுக்கவ்வளவு
அவரை
அந்த ஸீதாப்பிராட்டி
ராவணனைன்று
சங்கை கொள்ளுகிறாள்.

अहो धिग्धिक्कुतमिदं कथितं हि यदस्य मे । रूपान्तरमुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥

रूपान्तरं
उपागम्य अयं
सः रावणः एव
यत्
धिक्

மாறு வேடிக்கை

அடைந்த இவன்

அந்த ராவணனே;

அப்படியிருக்க

ஈ!

अस्य हि
मे हि
इदं कथितं
अहो धिक्
இவனுக்கும்
எனக்குமா
இந்த சம்பாஷணை
கேள்வதுகிட்டது!
ஐயோ! என்ன
அசட்டுத்தனம்.

तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककर्शिता । तस्यामेवानवद्याङ्गी धरण्यां समुपाविशत् ॥

அனவதாங்கி திவ்ய லக்ஷணமுன்
எவனும்
சோகத்தால் வருந்துகின்
சா அவள், [தவருமான
அசோகமரத்தின்

தா் சாఖா அந்த கிளைையை
விமுக்தவா விட்டுவிட்டு,
தகா் அந்த
தரण्या் எவ இடத்திலேயே
சமூபாவிசத் உட்கார்ந்ததுகிட்டான்.

हनुमानपि दुःखार्ता तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् । अवन्दत महाबाहुस्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥
सा चैनं भयवित्रस्ता भूयो नैवाभ्युदक्षत ॥ १२ ॥

மஹாபாஹுமாவான்
ஹனுமத்,
தா் அவளை
பயத்தால் தப்பெண்
ணத்தில் இருப்பவளாய்
தெரிந்துகொண்டு
அவளையும்
துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும்

जनकात्मजां तां ஜனகர் திருமகளான அவ
தத: அப்பொழுது [ஒருக்கு
अवन्दत தண்டனிட்டார்;
भयवित्रस्ता திகிலடைந்திருக்கிற
सा च அவளே,
एनं இவரை
भूयो மறுபடி
न अभ्युदक्षत एव கண்ணெடுத்துத் தும்
பார்த்தால்கலை.

तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना
शशिनिभानना मुमुक्षुमतिर्बभूव

மஹாபாஹுமாவான்
இனிய குரலுடையவ
ஞமான்
சீதா லீதாப்நிராட்டியார்,
வானர் வானவரை
दीर्घ் கெடுகோம்

अब्रवीदीर्घमुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा ॥
वन्दमानं சும்பிட்டவண்ணமா
யிருக்கிறவராய்

दृष्ट्वा கவனித்து,
तु இப்பொழுது
उच्छ्वस्य ஸ்வஸ்ப மனோதைரியம்
तं அவரைப்பார்த்து [பற்றி
अब्रवीत् பேசினான் :—

मायां प्रविष्टो मायावी यदि त्वं रावणः स्वयम् । उत्पादयसि मे भूयः सन्तापं तत्र शोभनम् ॥

எவ் * நீ
மாया் அக்கிரமத்தில்
प्रविष्टः ஆஸக்தியுள்ள
मायावी குது தந்திரங்களைப்
பிரயோகிக்கும்

यदि திருக்கும் பக்கத்தில்
मे எனக்கு
भूय: உதிகராய்
सन्तापं மனத்தவரத்தை
उत्पादयसि கொண்டெருகிறது;
तत्र न शोभनम् அதன்மை ஆகாது.

स्वं परित्यज्य रूपं यः परिव्राजकरूपवान् । जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः ॥

ஸ்வ் * இயல்பான
रूपं परित्यज्य உருவத்தைத் துறித்து
यः எவன்
मया என்னால்
जनस्थाने ஐயாஸ்தானத்தில்

परिव्राजकरूपवान् தறவிடாத்தியாய்
दृष्टः எண்ணப்பட்டானே
सः அந்த
रावणः एव ராவணன் தானே
स्वं असि நீ

स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् । पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी ॥

स्वप्ने अपி	" கன விலா க் ளும்	பச்யேய் यदि	காண் பேணியின்
அஃ	நான்	ந அவசீதேய்	ஆதர்யமடைவாம
சஹலக்ஷமம்	சாந்தமணத்தோடு கூடிய	स्वप्नः अपि	கனவும் [விருப்பேன் ;
वीरं	கா தலனுன [ருக்கிற	मम	எனக்கு
राघवं	ஸ்ரீராமவரை	मत्सरी	கொடுமைபா ?

नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् । न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं पास्र्वाभ्युदयो मम॥

अहं	" நான்	वानरं दृष्ट्वा	ஞாங்கைக் கண்டு
इमं	இதை	अभ्युदयः	தல்ல செய்தி
स्वप्नं	கனவாக	प्राप्तुं न शक्यः	வாழ்முடியாது ;
न मन्ये	எண்ணவில்லை ;	मम च	எனக்கே
हि	ஏனெனில்	अभ्युदयः	கேதமனமாசாரம்
स्वप्ने	கனவில்	पास्र्वाः	கிடைத்திருக்கிறது.

किं नु स्याच्चित्तमोहोऽयं भवेद्वातगतस्त्वियम् । उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका॥

अयं	" இது	उन्मादजः	அதிசுப்பற்றால் விளைந்த
चित्तमोहः	மதிமயக்கமாய்	विकारः	மனோவிகாரமாய்
स्यात्	இருக்கலாம் ;	वा	இருந்தாலுமிருக்கலாம் ;
इयं	இது	इयं	இது
वातगतिः	பிரகாசக்கேரளமுறைப் பட்ட வாத நாடியின் தோஷமாய்	मृगतृष्णिका	கானல் திரை
भवेत्	இருக்கலாம் ;	स्यात् नु	இருக்குமோ !
		किं नु	என்னவோ ?

अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः । संबुध्ये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम् ॥

अयं	" இது	न	இல்லை ;
उन्मादः अपि	அன்பின் விபரீதமும்,	अहं	நான்
अथवा	அல்லது	आरमानं च	இன்னுனைப்பதையும்
उन्मादलक्षणः	விபரீத அன்பின் லக்ஷணமான	इमं च	இதையும்
मोहः अपि	தப்பு எண்ணமும்	वनौकसं अपि	ஞாக்கென்றும்
		संबुध्ये	ஸ்பந்தப்பாபற்றித்தேன்."

इत्येवं बहुधा सीता संप्रधार्य बलाबलम् । रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् ॥

सीता	வீரதாப் பிராட்டியார்	कामरूपत्वात्	கிளைத்த உருவம்
इति एवं	மேற்கண்டவிதமாய்		கொன்னமுடியுமாகை
बहुधा	பலவாறாய்		பால்
बलाबलं	விவசயத்தை அப்படியு மிப்படியுமாய்	तं	அவரை
संप्रधार्य	ஆலோசித்து	राक्षसाधिपं	சாஷ்வாதிபனாக
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	मेने	எண்ணிக்கொண்டு யிட்டாள்.

एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा । न प्रतिव्याजहाराय वानरं जनकात्मजा ॥

ததா அப்பொழுது
தனுமध्यமா தண்ணிலைப்பள்ளி
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகனாள்
सा அந்த
सीता ஸீதாதேவி
एतां இப்படி

बुद्धिं எண்ணத்தை
कृत्वा மனதிற்கொண்டு
अथ அதனால்
वानरं வானரரை
न प्रतिव्याजहार பார்த்து வாய்திறவாம
[சிறந்தான்]

सीतायाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनुमान् मारुतात्मजः । श्रोत्रानुकूलैर्वचनैस्तदा तां समहर्षयत् ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரனாள்
हनुमान् ஹனுமார்
सीतायाः ஸீதாதேவியின்
चिन्तितं கவலை
बुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு

तदा அப்பொழுது
श्रोत्रानुकूलैः செவிக்கினிய
वचनैः வசனங்களால்
तां அவளை
समहर्षयत् ஆனந்திக்கச்செய்தார் :-

आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा । राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा ॥

आदित्यः इव “சூரியன் போன்ற
तेजस्वी சோதியுடையவர் ;
शशी यथा சந்திரன் போல்
लोककान्तः உலகிற்கினியர் ;

वैश्रवणः देवः சூரபர தேவர்
यथा போல்
सर्वस्य लोकस्य எல்லா உலகிற்கும்
राजा அரசர்.

विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णुर्महायशाः । सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पतिर्यथा ॥ २९ ॥

महायशाः “பெரும் புகழ் படைத்த
विष्णुः விஷ்ணு
यथा எப்படியோ அப்படியே
विक्रमेण விக்ரமத்தோடு
उपपन्नः உபபவர் ;

वाचस्पतिः பிரகஸ்பதி
देवः यथा தேவர் போல்
सत्यवादी सत्यவாதியாய்
मधुरवाग् च மதுரவாக்ஷணஞ் செய்
[கின்றவர்.]

रूपवान् सुमगः श्रीमान् कन्दर्प इव मूर्तिमान् । स्थानक्रोधः महतां च श्रेष्ठो लोके महारथः ॥

मूर्तिमान् “உருவெடுத்த
कन्दर्पः इव மன்மதன்போல்
सुमगः கண்ணைப்பறிக்கும்
रूपवान् அழகுடையவர் ;
श्रीमान् சீமான் ;

स्थानक्रोधः இடமறித்து கினஸ்
[கொன்பவர் ;]
महतां படைகவரைப் புடைப்ப
महारथः மதுரைதர் ; [வர் ;]
लोके श्रेष्ठः உலகில் உத்தமர்.

बाहुच्छायामवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः ॥ ३१ ॥

अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् । शून्ये येनापर्नाताऽसि तस्य द्रक्ष्यसि यत्फलम् ॥

यस्य “அந்த
महात्मनः மதுரைத்மாவின்
बाहुच्छाया தெளவில் நிழலைப்பற்றி

लोकः உலகம்
अवष्टब्धः இருக்கின்றதென அந்த
राघवं ஸ்ரீராமவரை

आश्रमपदान् ॥ ஆசிரமத்திலின்றி
 येन ॥ எனனால்
 मृगरूपेण ॥ மாணுருவங்கொண்டு
 अपहृत्य ॥ அப்புறப்படுத்தி
 शून्ये ॥ ஒருவருமில்லாத
 ॥ மமயத்தில்

अपनीता अग्नि ॥ தீர் கொண்டுவரப்பட்ட
 तस्य ॥ அவனுக்கு [மரோ
 फलं ॥ நிகழ்ச்சி
 यन् ॥ எதுவே அந்த
 द्रव्यसि ॥ உடனே விளைபக்
 ॥ காண்பீர்.

अचिराद्वावणं सङ्क्षये यो वधिष्यति वीर्यवान् । रोषप्रमुक्तैरिषुभिर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥
 तेनाहं भेषितो दूतस्त्वत्सकाशमिहागतः । त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

संख्ये ॥ யுத்தத்தில்
 अचिरात् ॥ வெகு சீக்கிரத்தில்
 ज्वलद्भिः ॥ எரியும்
 पावकैः इव ॥ தீ போன்றதாய்
 रोषप्रमुक्तैः ॥ கோபத்தால் விடுத்த
 द्रव्यसि ॥ பாணங்களால்
 यः वीर्यवान् ॥ எந்த வீர்பவான்
 वावणं ॥ ராவணனை
 वधिष्यति ॥ சிதைக்கப்போகின்றாரோ
 तेन ॥ அவரால்
 त्वत्सकाशं ॥ உமது ஸன்னிதானத்
 ॥ திற்கு

प्रेषितः ॥ அனுப்பப்பட்டு
 इह ॥ (இப்பொழுது) இங்கு
 आगतः ॥ வந்து சேர்ந்த
 दूतः ॥ தூதன்
 अहं ॥ யான் ;
 सः ॥ அவர்
 त्वद्वियोगेन ॥ உமது பிரிவால்
 दुःखार्तः ॥ துக்கத்தில் முழுதி
 ॥ பவராய்
 त्वां ॥ உமக்கு
 कौशलं ॥ சேஷமச் செய்தியை
 अब्रवीत् ॥ அறிவிக்க சிபயித்தனர்.

लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः । अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

सुमित्रानन्द- ॥ सुमित्रனார்
 वर्धनः ॥ ஆனந்தவர்த்தனரும்,
 महाबाहुः ॥ மஹாபாஹுவும்
 महातेजाः च ॥ மஹாதேஜஸ்சியுமான
 सः ॥ அந்த

लक्ष्मणः ॥ லக்ஷ்மணர்
 त्वां ॥ உமக்கு
 अभिवाद्य ॥ தண்டனிட்டு
 कौशलं ॥ சேஷமசமாசாரத்தை
 अब्रवीत् ॥ சொல்லிவிடுத்தார்.

रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

देवि ॥ தேவி!
 रामस्य ॥ ஸ்ரீராமருக்கு
 सखा ॥ தோழரும்,
 वानरमुख्यानां ॥ வானரோத்தமர்களுக்கு
 राजा ॥ அரசருமான
 सः ॥ அந்த

सुग्रीवः ॥ சுக்ரீவர்
 नाम ॥ என்ற
 वानरः च ॥ வானரரும்
 त्वां ॥ உமக்கு
 कौशलं ॥ கல்ல செய்தியை
 अब्रवीत् ॥ அறிவிக்கச் சொன்னார்.

नित्यं स्मरति रामस्त्वां समुपवीचः सलक्ष्मणः । दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥

समुपवीचः	"ஸர்க்கீவ ஸஹிதரும்	स्मरति	நினைத்தலண்ணமாபிடுங்க
सलक्ष्मणः	ஸக்தம்ண ஸஹிதரு	वैदेहि	வைதேஹீ! [கிறார்;
	மாண	राक्षसीवशं	அரக்கிகளின் வசத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	भागता	சிக்கிக்கொண்டு
नित्यं	எந்த வேளையும்	दिष्ट्या	தெய்வரதினமாய்
त्वां	உம்மை	जीवसि	பிழைத்திருக்கின் தீர்.

अचिराद्दृश्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चाभितौजसम् ॥

रामं	"ஸ்ரீராமனாயும்,	वानरकोटीनां	கோடிக்கோடி வான
महाबलं	மஹா பலவானான		வானரர்களின்
लक्ष्मणं च	ஸ்ரீஸக்தம்ணனாயும்	मध्ये	நடுவில்
अभितौजसं	அளவிலாவாற்றலுடைய	अचिरात्	இதோ
सुग्रीवं च	சுகரீவனாயும்,	महसे	காணப்போகிறீர்.

अहं सुग्रीवसचिवो हनुमान्नाम वानरः । प्रविष्टो नगरीं लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

महोदधि	"மஹோததியை	हनुमान्	ஹனுமான்
लङ्घयित्वा	கடந்து	नाम	என்ற
लङ्कां	லங்கை	वानरः	வானரரான
नगरीं	நகரிலுள்	अहं	நான்
प्रविष्टः	வந்துசேர்ந்த	सुग्रीवसचिवः	சுகரீவனது அமைச்சன்.

कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः । त्वां द्रष्टुमुपयातोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥

दुरात्मनः	"துஷ்டன்வபாவமுள்ள	पराक्रमं	பரக்கிரமத்தை
रावणस्य	ராவணனுக்கு	समाश्रित्य	அடைந்து
मूर्ध्नि	தலையில்	त्वां द्रष्टुं	உம்மைத் தரிசிக்க
पदन्यासं	அடிச்சுவட்டை	उपयातः	வந்தவன்
कृत्वा	வைத்து	अहं	நான்.

नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि । विशङ्का त्यज्यतामेषा श्रद्धास्व वदतो मम ॥

देवि	"தேவீ!	म अस्मि	இருக்கவில்லை;
मां	என்னை	पृथा विशङ्का	இந்த சங்கை
यथा	எப்படி	त्यज्यतां	விட்டுவிடப்படட்டும்;
अवगच्छसि	நினைத்துக்கொண்டிருக்க	वदतः	முன் விண்ணப்பம் செய்
तथा	அப்படி [கிறீரா	मम	என்னிடத்தில் [யும்
अहं	நான்	श्रद्धास्व	கம்பிக்கை கொள்ளும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३४ ॥

आदितः श्लोकाः 13269

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1479

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 25 ||

श्रीरामलक्ष्मणयोः अङ्गलक्षणनिरूपणम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
அங்கலக்ஷணங்களைக் கூறுதல்.

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् । उवाच वचने सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १ ॥

வேதேஹி	வைதேஹி	மதுரயா கிரா	மதுரமான மொழியால்
வானரர்ஸாந்	வானரோத்தமரிடத்தி	इदं	இன்கண்ட
तां	அந்த [னின்று]	सान्वं	அன்புமிகுந்த
रामकथां	ராமகிருத்தார்த்தத்தை	वचने	வசனத்தை
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	उवाच	மொழியலுற்றான் :—

क ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् ॥ २ ॥

वानराणां नराणां च कथमासीत्समागमः ॥ ३ ॥

ते	“உமக்கு	जानासि	அறிவீர்?
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்	वानराणां	வானரர்களுக்கும்
संसर्गः क	செர்க்கை எங்கே?	नराणां च	நரர்களுக்கும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	समागमः	கூட்டுறவு
कथं	எவ்வளம்	कथं आसीत्	எவ்வாறமைந்தது?

यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च वानर ।

तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥ ४ ॥

வானர	“வானர !	भूयः	மீண்டுமேர்முறை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	समाचक्ष्व	கிவரமாய்ச் சொல்லும்;
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	मां	என்னிடம்
चिह्नानि	சைகாணங்கள்	शोकः	தயரம்
यानि	எவைகளோ	न समाविशेत्	புக இடமிருக்காது
तानि	அவைகளை		

कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् । कथमूरु कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥

तस्य	“அந்த	कीदृशं	எவ்வண்ணத்தது?
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	ऊरु	துடைகள்
लक्ष्मणस्य च	(அப்படியே) லக்ஷ்மண	कथं	எவ்வண்ணமாவனவை?
संस्थानं	ஆகாரம் [ருடையவும்]	बाहू	புதுங்கள்
कीदृशं	எத்தன்னையது?	कथं	எவ்வண்ணமானவை?
रूपं	அழகு	मे शंस	எனக்கு சொல்லும்,*

एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनुमान् मारुतात्मजः । ततो रामं ययातस्त्वमारुयात्सुपचक्रमे ॥ ६ ॥

வெத்யா	வைதேஹியால்	ततः	அப்பொழுது
एवं	இவ்வாறு	रामं तु	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
उक्तः	சொல்லக்கேட்ட	ययातस्	உள்ளபடியே
मारुतात्मजः	வாயுருமாராகிய	आरुयात्	விவரித்துச் சொல்ல
हनुमान्	ஹனுமார்	उपचक्रमे	தொடங்கினார்.

जानन्ती वत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि । भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै । लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥

कमलपत्राक्षि	"कमलத்திதழுபொன்ற கண்களையுடையவனே !	परिपृच्छसि	கேட்கலுத்தீர் ;
विशालाक्षि	விசாலாக்ஷி !	रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்
वैदेहि	ஓ ! வைதேஹீ !	लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்
मां	என்னை	चिह्नानि	லக்ஷணங்கள்
दिष्ट्या वत	பாக்யவசத்தாலன்றோ	यानि यानि	எனவை எனவை
जानन्ती	தெரிந்துகொண்டு	लक्षितानि	கவனிக்கப்பட்டுள்ள
भर्तुः	பர்த்தாவினுடையவும்,	तानि वै	அவைகளை [னவோ
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	वदतः	மொழிகின்ற
संस्थानं	அன்னிவேசத்தை	मे	எனக்கு
		शृणु	செவிகாற்றும்.

रामः कमलपत्राक्षः सर्वभूतमनोहरः । रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥ ९ ॥

जनकात्मजे	"ஜனகர் திருமகனே !	सर्वभूतमनोहरः	எல்லாப் பிராணிகளின்
रामः	ஸ்ரீராமர்		மனதை ஹரிப்பவர்.
कमलपत्राक्षः	கமலத்தின் இதழ் பொன்ற கண்கள் படைத்தவர் ;	रूपदाक्षिण्य- संपन्नः	அழகும், தாகுதிற்பழம் நிறைந்தவராய்
		प्रसूतः	பிறந்தவர்.

तेजसाऽऽदित्यसङ्काशः क्षमया पृथिवीसमः । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥

तेजसा	"ஒளிபால்	बुद्ध्या	புத்தியால்
आदित्यसङ्काशः	கதிரவனைப்போந்தவர் ;	बृहस्पतिसमः	பிருஹஸ்பதியை ஒத்த
क्षमया	பொறுமைபால்	यशसा	புகழால் [வர் ;
पृथिवीसमः	புவிையைப் போன்றவர் ;	वासवोपमः	இந்திரனைப் போன்றவர்.

रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्याभिरक्षिता । रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

जीवलोकस्य	"பிராணி அழகத்திற்கு	वृत्तस्य	ஆசாரத்திற்கும்
रक्षिता	ரக்ஷகர் ;	धर्मस्य च	தர்மத்திற்கும்
स्वजनस्य	தம்மினத்திற்கு	रक्षिता	ரக்ஷகர் ;
अभिरक्षिता	நல்ல ரக்ஷகர் ;	परन्तपः	சத்துருக்களை
स्वस्य	தமது		அழிப்பவர்.

रामो भामिनि लोकस्य चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता । पर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः॥

भामिनि	" பெண்மணியே !	लोकस्य	உலகத்தின்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पर्यादानां	நியாய விதிகளுக்கு
लोकस्य	உலகத்தின்	कर्ता	கர்த்தாவும்
चातुर्वर्ण्यस्य	நான்கு வர்ணத்திற்கும்	कारयिता च	அடக்கி நடக்கச்செய்ய
रक्षिता	சக்தவர் ;	सः च	அவரே. [வரும்]

अचिन्मानचितो नित्यं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः । साधूनामुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥

अचिन्मान्	"நல்ல காக்தி பொருத்திய	स्थितः	பிடிவர கமுன்னவர் ;
नित्यं	எப்பொழுதும் [வர் ;	साधूनां	சாதுக்களுக்கு
अचितः	சூழிதர் ;	उपकारज्ञः	உபகரகங்களில் நிபுணர் ;
ब्रह्मचर्यव्रते	இந்திரிய நிகரக	कर्मणां च	கர்மங்களிலும்
	விரதத்தில்	प्रचारज्ञः	வழிபாடறிந்தவர்.

राजविद्याविनीतश्च ब्राह्मणानामुपासिता । श्रुतवाञ्छीलसंपन्नो विनीतश्च परन्तपः ॥ १४ ॥

राजविद्याविनीतः	" ராஜவித்யையில் திருந்தினவர் ;	श्रुतवान्	சான்றார் தந்தக்களை உன்னபடி அறிந்தவர் ;
च	ஆதலால்	शीलसंपन्नः	சீல முடையவர் ;
ब्राह्मणानां	பிராம்மணர்களுக்கு	विनीतः	அடக்கமுடையவர் ;
उपासिता	வந்தன வழிபாடு செய்பவர் ;	च	அப்படியிருக்கும்
		परन्तपः	பெரும் போர்வீரர்.

यजुर्वेदविनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः । धनुर्वेदे च वेदेषु वेदाङ्गेषु च निष्ठितः ॥ १५ ॥

यजुर्वेदविनीतः	" யஜுர்வேதத்தில் நன்றாய்ப் படித்தவர் ;	वेदेषु	வேதங்களிலும்
वेदविद्भिः च	வேதவித்துக்களாலும்	वेदाङ्गेषु च	ஆறு வேதாங்கங்களிலும்
सुपूजितः	நன்கு மதித்துக் கொண் டாடப்பட்டவர் ;	धनुर्वेदे च	விடவித்தைவிலும்
		निष्ठितः	நிபுணர்.

विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवः शुभाननः । गूढजन्तुः सुताम्राक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः ॥

विपुलांसः	" உயர்ந்த தொள்களை புடையவர் ;	गूढजन्तुः	தகைப்பற்றால் மறைந்த தொளை நுட்புகளை புடையவர் ;
महाबाहुः	மஹாபாஹு ;	सुताम्राक्षः	செக்கச்செவந்த கண்க தேனி ! [குற்றவர் ;
कम्बुग्रीवः	சங்குபோன்ற மழுத்தடையவர் ;	रामः	ராமனென
शुभाननः	திருவுற்ற முகமுடை பாவர் ;	जनैः	நண்களால்
		श्रुतः	சொல்லப்பட்டவர்.

दुन्दुभिस्वननिर्योषः स्निग्धवर्णः पतापवान् । समः समविभक्ताङ्गो वर्ण इयामं समाश्रितः ॥

दुन्दुभिस्वन- } "துந்துப்போன்ற த்வனி
निर्योषः } உய்யுடைபவர் ;

स्निग्धवर्णः கீரோட்டமுன்ன
சிறமுடைபவர் ;

पतापवान् பிரதாபமுள்ளவர் ;

समः சரிவாண உயரம், சரி
யான உறுப்புக்களை
அமையப்பெற்றவர் ;
समविभक्ताङ्गः சரியாகப் பிரிக்கப்பெற்ற
ஆயவனங்களை யுடைபவர் ;
इयामं वर्णं சவரமள வர்ணத்தை
समाश्रितः உடைபவர்.

त्रिस्थिरस्त्रिपलम्बश्च त्रिसमस्त्रिषु चोन्नतः । त्रिताम्रस्त्रिषु च स्निग्धो गंभीरस्त्रिषु नित्यशः ॥

त्रिस्थिरः " (மார்பு, மணிக்கட்டு,
முட்டு என்கிற) மூவிடங்
களினுமுறுதியானவர் ;

त्रिपलम्बः (புருவங்கள், கைகள்,
அண்டங்கள் என்கிற) மூ
விடங்களிலும் கிண்டவர் ;

त्रिसमः (துணிமயிர், முழுகதான்,
அண்டம் என்கிற) மூவி
டங்களில் அமையானவர் ;

त्रिषु च (வயிறு, நாடி, மார்பு என்
கிற) மூவிடங்களிலும்

उन्नतः உயர்ந்திருப்பவர் ;

त्रिताम्रः (கடைக்கண், நகம், ஆகங்
கைகால் என்கிற) மூன்
றிடங்களிலும் சிவந்தி
ருப்பவர் ;

त्रिषु च (பாதரோகை, தலைமயிர்,
ஆண்குறி என்கிற)
மூவிடங்களில்

स्निग्धः மழமழப்புள்ளவர் ;

त्रिषु (பேச்சு, நடை, பரப்புத்வம்
என்கிற) மூன்றிலும்

नित्यशः எப்பொழுதும்

गंभीरः அகோசரமாயிருப்பவர்.

त्रिवलीमांस्यवनतश्चतुर्व्यङ्ग्यस्त्रिशीर्षवान् । चतुष्कलश्चतुर्लेश्वतुष्किष्कुश्चतुःसमः ॥ १९ ॥

त्रिवलीमान् " (வலித்திலும், கழுத்தி
லும்) மூன்று மடிப்
புள்ளவர் ;

व्यवनतः (முலை, முலைக்கண், பாத
ரோகை என்கிற) மூவி
டங்களும் பள்ளமா
யிருப்பவர் ;

चतुर्व्यङ्ग्यः (கழுத்து, ஆண்குறி,
முதுகு, முழங்கால்
என்கிற) நான்கும்
குறுகியுள்ளவர் ;

त्रिशीर्षवान् மூன்று சுழி வசுதணங்
கள் பொருந்திய திரு
முடி உய்யுடைபவர் ;

चतुष्कलः (அடிக்கட்டை விரலில்)
நான்கு வேகரோகை
களையுடையவர் ;

चतुर्लेशः (தெற்றியில்) நான்கு ரோ
கைகளை யுடைபவர் ;

चतुष्किक्षुः நான்குமுழ
உயாமுள்ளவர் ;

चतुःसमः (கைகள், முழங்கால்கள்,
தொடைகள், கண்ணங்
கள் என்கிற) நான்கும்
அமையாயிருப்பவர்.

चतुर्दशसमद्व्यश्चतुर्दशश्चतुर्गतिः । महोष्ठनुनासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान् ॥ २० ॥

चतुर्दशसमद्व्यः " (புருவங்கள், நாளிக்கை
த்வரங்கள், கண்கள், செவி
கள், உதடுகள், முலை நுனி
கள், முழங்கைகள், மணிக்

கட்டிகள், முழந்தாங்கள், விருஷணங்
கள், இடுப்புகள், கைகள், கால்கள், பின்
தட்டின்மேற்றம் என்கிற) பதினான்கு
இரட்டையும் வாயாயிருப்பவர் ;

ततः स सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः । स्त्रीहेतोर्वालिना भ्रात्रा निरस्तमुस्तेजसा ॥

ततः	"அதனால்	வாலினா	வாலியினால்
सः लक्ष्मणाग्रजः	அந்த லக்ஷ்மணரின்	स्त्रीहेतोः	ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக
वस्तेजसा	அண்ணனார்	निरस्तः	ஊரைவிட்டுத் தூரத்தப்
	அதி பராக்ஷிரமமுடைய	सुग्रीवं	ககரீ வரை [பட்டிருக்கும்]
	வனும்	सान्त्वयामास	தேற்றாவு செய்தனர்.
भ्रात्रा	உடன்பிறந்தவனுமான		

ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्षिष्टकर्मणः । लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥

ततः	"இச்சந்தர்ப்பத்தில்	त्वन्नाशजं	உங்களை இழந்ததால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		உண்டாயிருக்கிற
अक्षिष्टकर्मणः	சூயாவமின்றி காரியக்	शोकं	சோகத்தை
	களை முடித்துக்	वानरेन्द्राय	வானரோத்தமரான
	கொள்ள வல்ல	सुग्रीवाय	ககரீவருக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	न्यवेदयत्	எடுத்துரைத்தார்.

तच्छ्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः । तदाऽऽसीन्निष्प्रभोऽत्यर्थं ग्रहयस्त इवांशुमान् ॥

वानरेन्द्रः	"வானரோத்திரர்	ग्रहयस्तः	காற்றுக்கேதுக்களால்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்		பிடிக்கப்பட்ட
ईरितं	சொல்லப்பட்ட	अंशुमान् इव	சூர்யன் போல்
तत्	அந்த	तदा	அப்பொழுது
वचः	மொழியை	अत्यर्थं	மிகவும்
श्रुत्वा	கேட்டு	निष्प्रभः	சோதிமழுக்கினவராய்
तु	உடனே	आसीन्	ஆயினார்.

ततस्त्वद्वात्रशोभीनि रक्षसा हियमाणया । यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥

तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथयाः । संहृष्टा दर्शयामासुर्गतिं तु न विदुस्तव ॥

ततः	"பின்னர்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
वात्रशोभीनि	உமது தேஹத்தில் பிர	हरियूथयाः	வானரவீரர்கள்
	காசித்துக்கொண்டிருந்த	संहृष्टाः	பரமானந்தம்கொண்ட
रक्षसा	அரக்கனால் [வையும்		வர்களாய்
हियमाणया	தூக்கிக்கொண்டு போகப்	आनीय	எடுத்துக்கொண்டு வந்து
यानि	கந்த [படும் உம்மால்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
आभरणजालानि	நகை வகைகள்	दर्शयामासुः	முன் வைத்தார்கள் ;
महीतले	பூமியில்	तव	உங்களது
पातितानि	கழற்சி எறியப்பட்ட	गतिं तु	போய்க்கேர்ந்த இடத்
	னவோ		தையோ வெனில்
तानि	அவைகள்	न विदुः	தெரியா திருந்தார்கள்.

तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहृतानि च । स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन् विगतचेतसि ॥

तस्मिन्	" அவர்	அவகீர்ணி	கீழே சிதறியவைகளாய்
விगतचेतसि	பிரக்ஞையற்றிருக்கை	मया ए	என்னாலும்
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	उपहृतानि	பொறுக்கி வைக்கப்பட்ட
स्वनवन्ति	கணிசென்று ஒலிசெய்து	तानि च	அவைகளும்
	கொண்டு	दत्तानि	ஆதீனமாக்கப்பட்டன.

तान्यङ्के दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव । तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम् ॥ ४१ ॥

दर्शनीयानि	" மிகவும் கண்ணுக்கூழ	देवप्रकाशेन	தேவதைபோலிருக்கிற
तानि	அவைகளை	तेन	அவரால்
अङ्के	மடியில்	बहुविधं	பலவாறாய்
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	परिदेवितं	நினைத்து நினைத்து
तव देवेन	உமது காதலனுடன்		வருத்தமுறப்பட்டது.

पश्यतस्तानि रुदतस्ताम्यतश्च पुनः पुनः । प्रादीपयन्दाशरथेस्तानि शोकहृताशनम् ॥

तानि	" அவைகளை	दाशरथेः	தாசரதியினது
पश्यतः	பார்த்து	शोकहृताशनं	சோகத்தீயை
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	तानि	அவைகள்
रुदतः	அழுது	प्रादीपयन्	கொழுத்துகிட்டு
ताम्यतः च	வருந்தும்		எரிபச்செய்தன.

शयितं च चिरं तेन दुःखात्तेन महात्मना । मयाऽपि विविधैर्वाक्यैः कुच्छादुत्थापितः पुनः ॥

दुःखात्तेन	" துக்கத்தில் மூழ்கிய	विविधैः	பலவித
महात्मना च	மஹாத்மாவான	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
तेन	அவரால்	कुच्छात्	வெகு வருத்தப்பட்டு
चिरं	இவரு நேரம்	मया अपि	என்னாலேயே
शयितं	கீழே படுத்திருக்கப்	पुनः	மீளவும்
	பட்டது ;	उत्थापितः	எழுப்பப்பட்டார்.

तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयित्वा मुहुर्मुहुः । राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्ययेदयत् ॥

सहसौमित्रिः	" सहस्रमணिरோடுகடிய	सुग्रीवे	சுகிரீவருக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	मुहुः मुहुः	திரும்பித் திரும்பி
महार्हाणि	மிக மேன்மையுள்ள	दर्शयित्वा	காட்டி
तानि दृष्ट्वा	அவைகளைக் கண்டு	संन्ययेदयत्	சேர்ப்பித்துகிட்டார்.

स तवादर्शनादायै राघवः परितप्यते । महता ज्वलता नित्यमग्निनेवाग्निपर्वतः ॥ ४५ ॥

அய்யை
ச: ராঘவ:
தவ
அர்ஷனாந்
அஹிபர்வத:
“அம்மா!
அந்த ஸ்ரீராகவர்
உமது
தர்ஸனமின்மைவால்
திமலை

ज्वलता
महता अग्निना
इव
नित्यं
परितप्यते
சரியும்
பெரும் தீயினால்
எப்படியோ அப்படியே
எப்பொழுதும்
பரிதபிக்கிறார்.

त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम् । तापयन्ति महात्मानमग्न्यगारमिवाग्नेयः ॥

தவக்ருதே
அநித்ரா
சோக: ச
சிந்தா ச
அஹய:
“உமது நிமித்தமாக
துயிலின்மையும்,
சோகமும்,
சிந்தையும்,
அக்னிகள்

अग्न्यगारं इव
महात्मानं
ते राघवं
तापयन्ति
அக்னிறோத்ர கிரஹத்
தைப்போல்
மஹாத்மாவான
தே ராঘவ்
தாபயந்தி
எரிக்கின்றன.

तवादर्शनशोकेन राघवः प्रविचाल्यते । महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः ॥ ४७ ॥

ராঘவ:
மஹாந் சிலோச்சய:
மஹதா
भूमिकम्पेन
“ஸ்ரீராகவர்
ஓர் பெரிய பர்வதம்
கொடிய
பூகம்பத்தினால்

इव
तव
अदर्शनशोकेन
प्रविचाल्यते
எப்படியோ அப்படியே
உம்மை
காணாத சோகத்தால்
சிதறுண்டிருக்கிறார்.

काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च । चरन्न रतिमाप्नोति त्वामपश्यन्नृपात्मजे ॥

நூபாமஜே
சுரம்யாணி
கானநானி
நதீ:
प्रस्रवणानि च
“நாஹுதுமாரி!
அழகான
சோகைகளிலும்,
நதிகளிலும்,
மலைகள் அருகிலும்,

चरन्
त्वां
अपश्यन्
रतिं
न आप्नोति
உலா வியும்
உம்மை
காணாதவராய்
மனஸக் துஷ்டியை
ஆடையா திருக்கிறார்.

स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिपं प्राप्स्यति राघवः । समिश्रवान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे ॥

जनकात्मजे
मनुजशार्दूलः
स:
राघवः
रावणे
“ஜனகர் திருமகனே!
மானிடப்புலியான
அந்த
ஸ்ரீராகவர்
ராவணனை

समिश्रवान्धवं
हत्वा
क्षिपं प्राप्स्यति
மித்திரபத் துக்கஞாடனே
வதைத்து [சேர்த்து
உம்மை
சித்திரமே பெற்றுக்
கொன்னப்போகிறார்.

सहितौ रामसुग्रीवायुभावकुहतां तदा । समयं वालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं तथा ॥ ५० ॥

रामसुग्रीवौ	“ஸ்ரீராமசுக்ரீவர்கள்	तथा	அப்படியே
उभौ	இருவர்களும்	तव	உமது
सहितौ	ஒன்றுகூடி	अन्वेषणं च	தேடிக்கண்டுபிடித்த ஓக்கும்
तदा	அக்காலத்திலேயே		
वालिनं	வாலியை	समयं	உடன்படிக்கையை
हन्तुं	கொல்லதற்கும்	अकुहतां	செய்துகொண்டார்கள்.

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः ।
किष्किन्धां समुपागम्य वाली युधि निपातितः ॥ ५१ ॥

ततः	“அகனூல்	कुमाराभ्यां	சுரஜ்குமாரர்களால்
हरिश्चरः	வாஹராமன்வாரசன்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையில்
सः वाली	அந்த வாலி	समुपागम्य	கிட்டச்செய்து
ताभ्यां	அவ்விரு	युधि	யுத்தத்திலே
वीराभ्यां	வீரர்களால்	निपातितः	கொல்லப்பட்டான்

ततो निहत्य तरसा रामो वालिनमाहवे । सर्वशहरिसङ्क्रानां सुग्रीवमकरोत् पतिम् ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	सर्वशहरि-	எல்லாக் கரடி வானா
आहवे	யுத்தத்தில்	सङ्क्रानां	சக்தவர்களுக்கு
तरसा	வாலினமடினூல்	सुग्रीवं	சுகரீவரை
वालिनं निहत्य	வாலியைக் கொண்டு	पतिं	இறைவனாக
ततः	அதன்மேல்	अकरोत्	ஆக்கினார்.

रामसुग्रीवयोरैवयं देव्येवं समजायत । हनुमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥ ५२ ॥

देवि	“தேவீ;	इह आगतं	இங்கு வந்திருக்கின்ற
रामसुग्रीवयोः	ஸ்ரீராமருக்கும் சுகரீவ	मां	என்னை
पेवथे	ஓகமத்பம் [ருக்கும்	तयोः	அவ்விருவர்களின்
एवं	இவ்வாறு	हनुमन्तं	ஹனுமாவை (பெயரு
समजायत	உண்டாபிற்று;	दूतं	தூதனாக [டைய]
च	அப்படியிருப்பதாக	विद्धि	ஒப்புக்கொள்ளும்.

स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान् । त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महाबलान् ॥

सुग्रीवः	“சுகரீவர்	समानीय	வாங்குபிடித்து
स्वराज्यं	தமது ராஜ்யத்தை	दश	பத்து
प्राप्य	அடைந்து	दिशः	திக்குகளுக்கும்
महाबलान्	மஹா பரிஷுடர்களால்	त्वर्थं	உமக்காக
दशैश्वरान्	பெரிசுடர்களால்	प्रेषयामास	போக விடுத்திருக்கிறார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण हरयश्च महौजसः । अदिराजपतिकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम् ॥

वानरेन्द्रेण	" வானமேந்திரேனும்	महौजसः	வறுக்கெண்ணட
आदिष्टाः	ஆக்குப்பிக்கப்பட்டவர்	हरयः	வானார்கள்
	களாய்	मही	பூமியில்
अदिराज- } पतिकाशाः }	அதிமலாத்கிரிக்கு ஒப்பான	सर्वतः च	நாற்புறமும்
		प्रस्थिताः	புறப்பட்டார்கள்.

ततस्ते मार्गमाणा वै सुग्रीववचनातुराः । चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥

ततः	" அப்போதிருந்து	सुग्रीव- } वचनातुराः }	சுகிரீவரின் ஆக்கொருயில் ஆஸக்தியுடையவர்க
वयं	நாங்கள்	मार्गमाणाः	தேடிக்கொண்டு [ளாய்
अन्ये वै	இதரர்களான	वसुधां कृत्स्नां	புவி எங்கும்
ते	அந்த	चरन्ति च	திரிந்தவண்ணமா யிருக்கிறார்கள்.
वानराः	வானார்கள்		

अद्भुतो नाम लक्ष्मीवान् बालिसूनुर्महाबलः । प्रस्थितः कपिशार्दूलस्त्रिभागबलसंवृतः ॥

लक्ष्मीवान्	" லக்ஷ்மீவா னும்,	कपिशार्दूलः	கபிகளிறுத்தமன்
महाबलः	மஹா பலவா னும்,	त्रिभागबल- } संवृतः }	மூன்றில் ஒரு பங்கு சேனைகள் புடைசூழ
बालिसूनुः	வாலியின் சூனா னுமான	प्रस्थितः	புறப்பட்டிருக்கிறான்.
अद्भुतः नाम	அக்கதனென்னும்		

तेषां नो विप्रणष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकपरीतानामहोरात्रगणा गताः ॥ ५८ ॥

विन्ध्ये	" விந்திய	शोकपरीतानां	வக்கங்கொண்டு வருக
पर्वतसत्तमे	மலைபரதில்	तेषां नः	அந்த எங்களுக்கு [திய
विप्रणष्टानां	காரியம் கைகூடாத வர்களாய்	अहोरात्रगणाः	பகல், இரவு இவைக ளின் பல
भृशं	அதிக	गताः	கழிந்து சென்றன.

ते वयं कार्यनैराश्यान् कालस्यातिक्रमेण च । भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

ते वयं	" அந்த நாங்கள்	कपिराजस्य	கபிமன்னனுடைய
कार्यनैराश्यान्	காரியம் கைகூடாதென்ற கிரகசபா னும்	भयान् च	பயத்தாலும்
कालस्य	குறிப்பிட்ட தவனைக்கு	प्राणान्	உயிரை
अतिक्रमेण च	பீறினையபாலும்,	त्यक्तुं	நீக்க
		व्यवस्थिताः	தீர்மானித்தோம்.

विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च । अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

वनदुर्गाणि	" வனக்களிலும், தூர்க்களங்களிலும்,	देव्याः	தேவியின்
गिरि- } प्रस्रवणानि च }	மலைகளிலும், அருவிகளிலும்,	पदं	இருக்குமிடத்தை
विचित्य	தேடித்தேடி	अनासाद्य	கண்டுபிடிப்பாமல்
		प्राणान् त्यक्तुं	உயிரை ஒழித்த
		व्यवस्थिताः	தயாராகின்றோம்.

अटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽवणात्मजः । त्वां शशंस वरारोहे वसन्तीं रावणालये ॥

वरारोहे	"சந்தரி!	दुःखितः	சேகமுற்றூர் ;
सः	அந்த	त्वां	உம்மை
अवणात्मजः	அருணரின் புதல்வன்	रावणालये	ராவணனுடைய வீட்டிலே
अटायुषः वधं	ஊடாயுளின் வதத்தை	वसन्तीं	வசிக்கின்ற தவணாக
श्रुत्वा	கேட்டு	शशंस	நெரிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् । अद्भुदमुखः सर्वे ततः संप्रस्थिता वयम् ॥

तस्य	"அந்த	अद्भुदमुखः	அங்கதனை முன்னிட்ட
संपातेः	ஊம்பாடியின்	वयं	நாங்கள்
प्रीतिवर्धनं	ஊந்தோஷத்தைப் பெருக்குகின்ற	सर्वे श्रुत्वा	எல்லோரும் கேட்டு
तत् वचनं	அம்மொழியை	ततः	அக்கிருந்து
		संप्रस्थिताः	புறப்பட்டோம்.

विन्ध्यादुत्थाय संपाप्ताः सागरस्यान्तमुत्तरम् । त्वदर्शनकुतोत्साहा हृष्टास्तुष्टाः पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः	"வானரர்கள்	हृष्टाः	ஊந்தோஷமுடையவர்
त्वदर्शन-	உம்மைக்காணப் போகி	विन्ध्या	விந்தியமலைமீது
कुतोत्साहाः	தேளும் என்பதினுடைய ஹங்கொண்டவர்களாய்	उत्थाय	கிளம்பி
तुष्टाः	வேறொதையும் கிளைபா	सागरस्य	கடலின்
	தவர்களாய்	उत्तरं गन्	வட நகரங்கு
		संपाप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अद्भुदमुखः सर्वे वेलोपान्तमुपस्थिताः । चिन्तां जग्मुः पुनर्भीतास्त्वदर्शनसमुत्सुकाः ॥

अद्भुदमुखः	"அங்கதனை முன்னிட்ட	उपस्थिताः	எதிரில்பார்க்குதவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	भीताः	(கஷ்டந்தால்) திகிலடைந்தவர்களாய்
त्वदर्शन-	உம்மைக்காண மிக்க ஆ	पुनः	இன்னொரு தரம்
समुत्सुकाः	வங்கொண்டவர்களாய்	चिन्तां	பெருங்கவலை
वेलोपान्तं	கடற்கரை	जग्मुः	ஆடைந்தார்கள்.

अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः । व्यवभूय भयं तीव्रं योजनानां शतं पुनः ॥

अथ	"அப்பொழுது	हरिसैन्यस्य	வானர சைன்யத்தின்
अहं	நான்	भयं	ஏக்கத்தை
सागरं	கடலை	व्यवभूय	ஒழித்து
प्रेक्ष्य	கண்டு	योजनानां	பேரூணைகளின்
सीदतः	அதிகமாய்	शतं	நூற்ற
	விசைப்படுகிற	पुनः	தான்டி வந்தேன்.

लङ्का चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राजसाकुला । रावणश्च मया दृष्टस्त्वं च शोकनिपीडिता ॥

रात्रौ च	"சூரியரங்கிலேயே	रावणः च	ராவணனும்
मया	என்னால்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான் ;
राजसाकुला	ராசாசனார் கனடர்ந்த	शोकनिपीडिता	சோகத்தில் மூழ்கிய
लङ्का	இலங்கை	त्वं च	நீங்களும்
प्रविष्टा	சுஞ்சரிக்கப்பட்டது ;	अपि	சொல்லவேண்டுமோ ?
मया	என்னால்		

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथावृत्तमनिन्दिते । अभिभाषस्व मां देवि दूतो दासस्थेऽहम् ॥७३॥

अनिन्दिते	"தேவதாஸ்ரிதையே ;	अहं	நான்
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்	दासस्थे:	தாசரத்தின்
यथावृत्तं	நடந்தபடியே	दूतः	தூதன் ;
ते	உமக்கு	देवि	தாயே !
आख्यातं	விண்ணப்பம் செய்யப் பட்டது ;	मां	என்னை
		अभिभाषस्व	அப்படி அங்கீகரிப்பும்.

सं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्तमिहागतम् । सुग्रीवसचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मनम् ॥

देवि	"அம்மா !	सं	அந்த
पवनात्मनं	வாயுருமாணம்	मां	என்னை
सुग्रीवसचिवं	சுகரீவனது மந்திரியும்	त्वन्निमित्तं	உமது கிமித்தமாய்
रामकृतोद्योगं	ஸ்ரீராமனால் செய்யப் பட்ட உத்ஸாகத்தை	इह आगतं	இங்கு வந்தவனாக
	புகைபவனுமான	बुध्यस्व	அறிவிராக

कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः । गुरोराराधने युक्तो लक्ष्मणः शुभचक्षणः ॥

सर्वशस्त्रभृतां	"வில்லாசிகளனைவரினும்	गुरोः	முத்தவருக்கு
वरः	முதன்மை பெற்ற	आराधने	பணிகெய்வதில்
तव	உமது	युक्तः	ஆஸக்தியுள்ளவரும்
काकुत्स्थः	காகுஸ்தர்	शुभचक्षणः	நல்ல லக்ஷணங்கள்
कुशली	சேஷமமுள்ளவராக		வாய்ந்தவருமான
	யிருக்கிறார் ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருமப்படியே.

तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः । अहमेकस्तु संपातः सुग्रीववचनादिह ॥ ७६ ॥

देवि	"பெருவட்டம் !	रतः	ஆஸக்தியுடைய
तव	உமது	अहं	நான்
भर्तुः	பர்த்தாவான	एकः तु	ஒன்றுயாய்,
तस्य	அந்த	सुग्रीववचनाद्	சுகரீவனது கட்டளைப்
वीर्यवतः	வீர்யவா னுடைய	इह	இங்கு
हिते	நலிதத்தில்	संपातः	வந்து சேர்க்கதென். [படி

मयेयमसहायेन चरता कापरुषिणा । दक्षिणा दिगनुकान्ता त्वन्मार्गविचयैषिणा ॥७७॥

காமரூபிணாய்,
 த்வம்மார்- } உமது மார்க்கத்தைக்
 விவையிணா } காண வேண்டியவனாய்,
 அசஹாயேன தனியாய்

चरता தேடித் திரியும்
 मया என்னால்
 इयं दक्षिणा दिक् இந்தத் தென் திக்கு
 अनुकान्ता பற்றப்பட்டது.

दिष्ट्याऽहं हरिसैन्यानां त्वन्नाशपनुशोचताम् । अपनेष्यामि सन्तापं तवाभिगमशंसनात् ॥

அஃ * நான்
 த்வநாசம் உம்மைக் காணாததைப்
 பற்றி
 अनुशोचतां எண்ணி எண்ணித் துயர
 முறுகின்ற

सन्तापं ஸந்தரபத்தை
 दिष्ट्या பாக்கியவசத்தால்
 तव உமது
 अभिगमशंसनात् தர்சனம் பெற்றதைச்
 சொல்வதினால்
 अपनेष्यामि ஒழிக்கப் போகிறேன்.

दिष्ट्या हि मम न व्यर्थं देवि सागरलङ्घनम् । शपस्याम्यहमिदं दिष्ट्या त्वदर्शनकृते यशः ॥

தேவி * மாதே!
 सागरलङ्घने கடலைக் கடந்தது
 न व्यर्थं வயர்த்தமாய்ப் போகா
 திருப்பது
 मम दिष्ट्या எனது பாக்கியமே!

अहं நான்
 दिष्ट्या हि பாக்கிய வசத்தாலேயே
 त्वदर्शनकृते உம்மைக் கண்டதினால்
 इदं यशः இந்த யசஸ்ஸை [வரும்]
 शपस्यामि அடைப்பப்போகிறேன்.

राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते ।

महावीर्यः * மஹா வீரராகிய
 राघवः ஸ்ரீராகவர்,
 राक्षसाधिपं ராக்ஷஸாதிபானு
 रावणं ராவணனை
 सनिश्वान्धवं உற்றுச் சுறவினர்க
 னோடு சேர்ந்து

समिप्रवान्ववं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम् ॥

हत्वा கொன்று,
 त्वां உம்மை
 क्षिप्रं च இதோ
 अभिपत्स्यते மீட்டுக்கொள்ளப் போகி
 றார்.

माल्यवाचाप वैदेहि गिराणाशुत्तमो गिरिः । ततोऽभ्यगच्छद्रोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः ॥

* வைதேஹி!
 गिराणा மலைகளுக்குள்
 उत्तमः गिरिः செறிந்த மலை
 माल्यवान् नाम மால்யவான் என்பது;
 ततः அதிலிருந்து

केसरी கேஸரீ என்னும்
 हरिः ஓர் வானரசர்
 गोकर्णं கோகர்ணம் என்ற
 पर्वतं மலைக்கு
 अभ्यगच्छ சென்றார்.

स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः ।

* இது இப்படி இருக்க,
 नदीपते: வருணபகவானின்
 पुण्ये सायं புனித சேஷத்திரத்தில்
 देवर्षिभिः தேவரிஷிகளால்
 दिष्टः சூக்ருபிக்கப்பட்டவ
 ராய்,

तीर्थे नदीपतेः पुण्ये श्वसादनमुद्धरन् ॥

श्वसादनं சம்பஸா தவனென்ன னு
 மகரனை
 उद्धरन् ஸம்ஹாரம் செய்த
 सः அந்த
 महाकपिः பெருவானரசர்
 मम पिता எனது தந்தை.

तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन पैथिलि । हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा ॥

மேயிலி	" மைதிலி !	சுன	என்
तस्य हरिणः	அந்த வானாரின்	கர்மணா ஏவ	செயலைக்கொண்டே
क्षेत्रे	மனை விரிவிடத்தில்	लोके	உலகில்
अहं	நான்	हनुमान्	ஹனுமான்
वातेन	வாயுதேவனால்	इति	என்னும்
जातः	உண்டாக்கப்பட்டேன் ;	विख्यातः	பெயருடையவன்.

विश्वासार्यन्तु वैदेहि भर्तुरुक्ता मया गुणाः । अचिराद्राघवो देवि त्वामितो नयिताऽनघे ॥

अनघे	" புண்பவதியே !	गुणाः	குணங்கள்
देवि	தேவீ !	उक्ताः	எடுத்துரைக்கப்பட்டன
वैदेहि	வைதேஹீ !	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
मया	என்னால்	त्वां	உம்மை
तु	இது விஷயத்தில்	अचिरात्	கிரைவினேயே
विश्वासायै	நம்பிக்கை உண்டாவதன் பொருட்டு	इतः	இங்கிருந்து
भर्तुः	நாயகரின்	नयिता	கொண்டு செல்லப் போகிறார்".

एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककर्षिता । उपपन्नैरभिज्ञानैर्दृतं तमवगच्छति ॥ ८५ ॥

शोककर्षिता	சோகத்தால் மெலிவுற்ற	अभिज्ञानैः	அடையாளங்களாலும்
सीता	ஸீதை	विश्वासिता	நம்பிக்கை உண்டாக் கப்
एवं	இப்படிப்பட்ட	तं	அவரை [பட்டவனாய்
हेतुभिः	ஏற்ற காரணங்களாலும்	दृतं	தூக்கொண்
उपपन्नैः	உதிதமான	अवगच्छति	உறுகிகொள்கிறார்.

अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी । नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्मभ्यां मुमोचानन्दजं जलम् ॥

जानकी	ஜானகி	वक्रपक्ष्मभ्यां	வளைந்த க்ஷ்மம் சூழ்ந்த
अतुलं	ஒப்பில்லாத	नेत्राभ्यां च	கண்களிலிருந்தும்
हर्षं च	ஆனந்தத்தையும்	आनन्दजं जलं	ஆனந்தபாஷ்பத்தை
गता	அடைந்தவனாய்	मुमोच	பெருகவிட்டாள்.
प्रहर्षेण	மிகுந்தசந்தோஷத்தினால்		

चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्रायतेक्षणम् । अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोदराद् ॥

तस्याः	அந்த	तत् वदनं	ஒப்பற்ற திருமுகம்
विशालाक्ष्याः	விசாலாக்ஷியின்	राहुमुक्तः	ராகுவினின்ற விடு
ताम्रशुक्रा- यतेक्षणं }	கிவந்து வெளுத்த நீண் ட கண்களையுடைய	उदराद्	சந்திரன் [பெற்ற
चारु	அழகிய	इव	பொல்
		अशोभत	கிளங்கிற்று.

हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्यते नान्यथेति सा । अथावाच हनुमांस्तामुत्तरं प्रियदर्शनाम् ॥

सा	அவள்	हनुमान्	ஹனுமான்
कपि	காணாரனார்	प्रियदर्शनां	சுவாமிந் து கடாநதிக்கி
हनुमन्तं इति	ஹனுமான் என்றே	तां	அவளைப் பார்த்து [ன்ற
व्यक्तं	என்தேவா மின்றி	अथ	இந்த ஸர்க்கப்பத்கில்
मन्यते	திடனாற்றான் ;	उत्तरं	சொல்லவேண்டியதை
अन्यथा न	வேறாய் கிடையாது ;		மேலும்
	இடமுமில்லை ;	उवाच	மொழிந்தார்.

एतच्चे सर्वमाख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि । किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम् ॥

मैथिलि	" கைத்திலி !	प्रतियामि	மீண்டும் விடைகொள்ளு
ते	உமக்கு		கின்றேன்.
एतत् सर्वं	இது முற்றிலும்	वा	அல்லது
आख्यातं	உன்னபடி தெரியச்செய்	किं	என்ன
	யப்பட்டது ;	करोमि	செய்யவேண்டும் ?
समाश्वसिहि	மனோதைசியம்	ते	உமக்கு
	கொன்னும் ;	कथं	எப்படி.
अहं	நானும்	रोचते	திருவுள்ளமிருக்கிறது ?

इतेऽसुरे संयति शंखसादने कपिपवीरेण महर्षिचोदनात् ।

ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावतस्तत्प्रतिप्रश्न वानरः ॥ ९० ॥

मैथिलि	" கைத்திலி !	ततः	அதனால்தான்
महर्षिचोदनात्	மஹரிஷிகளின்	वानरः हि	காணாரஞ் பமாயே
	நியமனத்தால்	वायुप्रभवः	காபுவக்குப்
कपिपवीरेण	காணாரவீரனால்		பிறந்தவனும்
शंखसादने	சம்பலாநனை நென்ற	प्रभावतः	பிரபாவத்தால்
असुरे	அசுரன்	तत्प्रतिप्रश्नः च	அவரை ஓத்தவனும்
संयति	பேரரிசிலை		மாதவே
इते	எய்துந் திக்கப்படவே	अस्मि	ஆகிறேன் *.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥ ३५ ॥

आदितः श्लोकाः 13358

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1568

பதவிதா: சரி:— முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் || 36 ||

அஹுலீயகபுதானம்—கணியாழி கொடுத்தல்.

பூய எவ மஹாஜா ஹுமானு மாஸ்தாத்தம: | அபரவீது பரிதத வாபய சீதாபத்யயகாரணாது ||

மாஸ்தாத்தம:	வாயுமுமாசாரும்	சிதாபத்யய-)	வீதைக்கு நம்பிக்கை
மஹாஜா:	மஹாதேஜஸ்கியுமாசன	காரணா)	விளைவிப்பதற்காக
ஹுமானு	ஹனுமாசு	பரிதத எவ	மரியாதையைக் காட்டு
பூய:	இன்னும் அதிகமாய்	வாபய	வாக்கியத்தை [கிற
		அபரவீது	விண்ணப்பம் செய்தார் :-

வானரோஹ் மஹாபாஜே தூதோ ராமஸ்ய பீமத: | ராமநாமாஹிததேதே பத்ய தேவ்யஹுலீயகம் ||
பத்யயார்த்த தவானீதத தீன ததத மஹாத்தமா | சமாபததிஹி மதத தீ சீனாது:ஸபதா ஹதி ||

தேவி	“அம்ம!	வானீதத	(என்னுள்) கொண்டு
மஹாபாஜே	புண்ணியவதி!		வரப்பட்ட
அஹ்	நான்	ராமநாமாஹிதத	ஸ்ரீராமருடைய பெயர்
பீமத:	தீமன்னு		எழுதப்பெற்ற
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய	தே	இந்த
தூத:	தூதனு	அஹுலீயகம் ச	கணியாழியையும்
வானர:	வானரன்.	பத்ய	கடாகுறித்தருளும்;
தி	ஆனகயால்	தீ	உமக்கு
தவ	உமக்கு	மதத	சேதமம்(உந்தனிட்டது).
பத்யயார்த்த	ஸந்தேஹமற்ற நிச்சயம்	சீனாது:ஸபதா	துக்கத்தின் ஒழிந்த
	உண்டாவதன்பொருட்டு		முடிவுகண்டவாய்
தீன	அந்த	ஹதி	ஆகிதீர்.
மஹாத்தமா	மஹாத்மாவால்	சமாபததிஹி	படுகைதரீயம்
ததத	கொடுக்கப்பட்டு		கொன்னும் ”.

இத்யுத்தவா மததத தது சீதாயீ வானரோத்தம: || 37 ||

வானரோத்தம:	வானரோத்தமர்	உத்தவா	சொல்லி
இதி	இவ்விரும்ப	தவ	மனை
தது	இவ்விவதயத்தின்	சீதாயீ	வீதைக்கு
		மததீ	ஸார்ப்பித்தார்.

மூதீதவா ப்ஷமாணா சா பதூ: கரவிபூஷணம் | மதாரபிவ சவாஸா ஜானகீ மூதிதாஹவந் ||

சா	அந்த	ப்ஷமாணா	கண்களால் உற்றுப்
ஜானகீ	ஐனகியாணவன்	மதார	பாத்தாவை [பார்த்து,
மதூ:	காதலன்னது	சவாஸா எவ	தேரிலை கண்டவனாகவே
கரவிபூஷணம்	கணியாழியை	மூதிதா	ஸந்தேஹக் கொண்ட
மூதீதவா	மூதரின் வாயால்	அஹவந்	விளக்கினான். [வளாய்

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तृसन्देशहर्षिता । परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्रशशंस महाकपिम् ॥

ततः	அப்பொழுது	परितुष्टा	மனஸ்துஷ்டி கொண்ட
सा बाला	அந்த பெண்மணி,		வளரய்,
ह्रीमती	கிறிது ஸஞ்ஜு கொண்ட	महाकपि	மஹாகபியை
	வளரய்	प्रियं	பேருதவி புரிந்தவராய்
भर्तृसन्देश-	பர்த்தாவினது விருத் தர்த்தம் தெரிந்ததினால் ஸந்தோஷம் அடைந்தவ ளாய்,	कृत्वा	எண்ணி
हर्षिता		प्रशशंस	வாயாரப் புகழ்ந்தாள்.

विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं पाण्डस्त्वं वानरोत्तम । येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥ ७ ॥

वानरोत्तम	"வானரோத்தம!	येन	ஆகவேயன்றோ
त्वं	நீர்	त्वया	உம்
विक्रान्तः	விக்கிரமராவீ;	एकेन	ஒருவரால்
त्वं	நீர்	इदं	இந்த
समर्थः	ஸமர்த்தர்;	राक्षसपदं	அரக்கர்களின் அந் தஸ்து
त्वं	நீர்	प्रधर्षितं	அற்பமாக்கப்பட்டது.
पाण्डः	பார்க்குர்;		

शतयोजनविस्तीर्णः सागरो यकरालयः । विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः ॥८॥

यकरालयः	"பெரிய மதன்பங்களுக்கு இருப்பிடமான,	विक्रम-	விக்கிரமவானென்று பெரு ஸமபெறத்தக்கவராய்
		श्लाघनीयेन	
शतयोजन-	அது யோஜனை விஸ்தார முடைய	क्रमता	ஒரே தாண்டலாய்த் தாண்டின உம்மால்
विस्तीर्णः		गोष्पदीकृतः	மரட்டுக்குனம்படியாக கப்பட்டது.
सागरः	ஸமுத்திரம்		

न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ । यस्य ते नास्ति सन्त्रासो रावणाच्चापि संभ्रमः ॥

वानरर्षभ	"வானரோத்தம!	यस्य ते	அந்த உமக்கு
त्वं	உம்மை	रावणात्	ராவணனிடத்தினின்
प्राकृतं	ஸாதாரணமான	सन्त्रासः	அச்சம் [தும்]
वानरं	வானரராய்	न नास्ति	இல்லை;
न मन्ये	நான் நினைக்கவில்லை;	संभ्रमः अपि	மனக்கவலை கூட
हि	எனினும்	न	இல்லை

अहंसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितम् । यद्यसि मेपितस्तेन रामेण विदितात्मना ॥

कपिश्रेष्ठ	"வானரோத்தம!	असि	இருக்கிறீர்;
विदितात्मना	நினைவறியும்	यदि	ஆகையால்
तेन	அந்த	मया	என்னுடன்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	समभिभाषितं	ஸம்பாஷிக்க
मेपितः	ஏகப்பெற்றவராய்	अहंसे च	உரியவரே ஆகிறீர்.

श्रेयसिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् । पराक्रमविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः "இன்னுன் இயல்பு"
 என்று காணவல்ல

रामः ஸ்ரீராமர்

पराक्रमं பராக்ரமிதகை

अविज्ञाय ஆராய்ந்தறியாது

अपरीक्षितं சேரதித்துக் கண்டறி
 யப்படாதவனை,

विशेषतः அதிலும்

मत्सकाशं என்னிடத்திற்கு,

न श्रेयसिष्यति हि अनुपपन्नोऽप्यारण्ये!

दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यवत्सलः । लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

धर्मात्मा "தர்மரத்மரவும்

सत्यवत्सलः எத்யவத்ஸவருமர்

सः அந்த

रामः ஸ்ரீராமர்

दिष्ट्या நல்ல வேளைபாய்

कुशली சேஷமதிடானிருக்கிறார்.

सुमित्रानन्द- } ஸுமித்திரனின் ஸந்
 वर्धनः } தோஷவர்த்தகரும்

महातेजाः மஹா தேஜஸ்விபுமான

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

च अनुपपद्ये (சேஷமமா
 கிருக்கிறார்.)

कुशली यदि काकुत्स्थः किन्तु सागरमेखलाम् । महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः॥

काकुत्स्थः "காகுதீஸ்தர்

कुशली சேஷமமே;

यदि அப்படியானால்,

सागरमेखलां கடல் குழந்த

महीं பூஷணை

युगान्ताग्निः காலாக்கிளி

उत्थितः इव கிளர்க்கதுபோல

कोपेन கோபத்தால்

दहति किं नு எரிக்கப்போகிறதோ

என்னவோ?

अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे । ममैव तु न दुःखानामस्ति मन्ये विपर्ययः ॥

सुराणां अपि "தேவர்களுக்குக்கட

निग्रहे சிணங்க புரிவதில்

तौ तु அவ்விருவர்களுள்

शक्तिमन्तौ एव வல்லவர்களே,

अथवा ஆனாலே

मम எனது

दुःखानां துக்கங்களுக்கு

विपर्ययः ஒழியுந்தன்மை

न अस्ति இல்லை (என்று)

मन्ये கிணக்கிறேன்.

कच्चिन्न व्यथते रामः कच्चिन्न परितप्यते । उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥

पुरुषोत्तमः "புருஷோத்தமரான

रामः ஸ்ரீராமர்

न व्यथते மனங்கலங்காநிருக்கிறார்

என்று

कच्चिन्न நான் திணக்கிறேன்.

न परितप्यते * பரிதாபியாநிருக்கிறார்

என்றும்

उत्तराणि மேல் கடக்கவேண்டிய

कार्याणि காரியங்களை

कुरुते च கவனித்து வருகின்றார்

என்றும்

कच्चिन्न நான் திணக்கிறேன்.

कश्चिन्न दीनः संभ्रान्तः कार्येषु च न सुव्रति । कश्चित् पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥

नृपतेः सुतः	" राज्ञां लीनं कुमारं	न सुव्रति	தமோரூதிருக்கிருந்
न दीनः	தைரியத்தை விடாம		என்றும்
	விருக்கிருந் என்று	पुरुषकार्याणि	புருஷப்பிரயத்தினங்களை
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कुरुते च	செய்துகொண்டிருக்கி
कार्येषु	காரியங்களில்		ருந் என்றும்
संभ्रान्तः	கலவரமடைந்தவராய்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

द्विविधं त्रिविधोपायमुपायमपि सेवते । विजिगीषुः सुहृत् कश्चिन्मित्रेषु च परन्तपः ॥१७॥

परन्तपः	" போர்வீரர்	विजिगीषुः	சத்துருக்களை ஜடிக்க
मित्रेषु	மித்திரர்களிடத்தில்		ஆசையுடையவராய்
सुहृत्	அன்பராய்	विविधोपायं च	(தரணம், பேதம், தண்டம் என்ற) மூலித
द्विविधं	(ஸரமம் தரணம் என்		உபாயத்தையும்
	றுந்) இருவகை	सेवते	உபயோகிக்கிறார் என்று
उपायं अपि	உபாயத்தையும்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

कश्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते । कश्चित् कल्याणमित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः ॥

कल्याणमित्रः	" பெயர் பெற்ற நண்பர்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;
मित्रैः	மித்திரர்களால்	मित्रैः च	மித்திரர்களாலும்
अभिगम्यते च	வந்து காணப்படுகிறார்	पुरस्कृतः अपि	நன்கு மதிக்கப்படுகிறார்
मित्राणि	மித்திரர்களை [என்றும்		என்றும்
लभते च	உபசரிக்கிறார் என்றும்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

कश्चिदाशास्ति देवानां मसादं पार्थिवात्मजः । कश्चित् पुरुषकारश्च देवश्च प्रतिपद्यते ॥

पार्थिवात्मजः	" சக்ரவர்த்தி திருமகனார்	पुरुषकारं च	புருஷப்பிரயத்தினங்
देवानां	தேவர்களுடைய		தையும்
मसादं	அனுக்கிரஹத்தை	देवं च	தெய்வஸம்மதமாகவே
आशास्ति	பிரார்த்தித்து வருகிறார்	प्रतिपद्यते	மேற்கொண்டிருக்கிறார்
	என்று		என்று
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.	कश्चित्	நான் நம்புகிறேன்.

कश्चिन्न विगतस्नेहो विवासान्मयि राघवः । कश्चिन्मां व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति वानर ॥

राघवः	" ஸ்ரீராமவர்	वानर	வானரே !
मयि	என்னிடத்தில்	अस्मात्	இந்த
विवासात्	தூரத்தில் வாசம்	व्यसनात्	இக்கட்டினின் றும்
	செய்வதால்	मां	என்னை
विगतस्नेहः न	அன்பு குன்றாமலிருக்க	मोक्षयिष्यति	விடுவிக்க முயற்சி
	கின்றவரென்று		செய்கிறார் என்று
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

सुखानामुचितो नित्यमसुखानामनौचितः । दुःखमुत्तरमासाद्य कचिद्रामो न सीदति ॥

नित्यं "எப்பொழுதும்
सुखानां ஸுகங்களுக்கு
उचितः ஏற்றவரும்
असुखानां துன்பங்களுக்கு
अनौचितः ஏதாவதுமுறை

रामः ஸ்ரீராமர்
उत्तरं दुःखं பெரிய துக்கத்தை
आसाद्य அடைந்து
न सीदति நலியா திருக்கிரமென்று
कचित् நான் நம்புகிறேன்.

कौसल्यायास्तथा कचित् सुमित्रायास्तथैव च । अभीक्ष्णं श्रूयते कचित् कुशलं भरतस्य च ॥

कौसल्यायाः } "கௌஸல்யாதேவியி
तथा } ஹடையவும்
सुमित्रायाः च सुमित्रத்திராதேவியி
ஹடையவும்

कुशलं கேதமமானது
अभीक्ष्णं அடிக்கடி

श्रूयते கேட்கப்படுகிறதென்று
कचित् நான் நம்புகிறேன் ;
तथा एव அவ்வண்ணமாகவே
भरतस्य च பரதஹடைய குசலமும்
கேட்கப்படுகிறதென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

यन्निमित्तेन मानार्हः कश्चिच्छोकेन राघवः । कश्चिन्नान्यमना रामः कश्चिन्मां तारयिष्यति ॥

राघवः "ஸ்ரீராமவர்
यन्निमित्तेन என் பொருட்டான
शोकेन கோகத்தால்
मानार्हः வேண்டிய ரோஷம்
கொண்டவராயிருக்க
கிருமென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன் ;

अन्यमनाः न मनந்தவராதிருக்கிரு
மென்றும்
कचित् நான் நினைக்கிறேன் ;
रामः ஸ்ரீராமர்
मां तारयिष्यति என்னை அபாயத்தினிள்
று கிடுகிப்பாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

कश्चिदक्षौहिणीं भीमां भरतो आनुवत्सलः । ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तं प्रेषयिष्यति मन्कूतः ॥

आनुवत्सलः "பரதாஹினிடத்தில
அற்புதமான பற்றுள்
எவரான

भरतः பரதர்
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்
गुप्तं பாதுகாக்கப்பட்ட
भीमां மஹத்தான

अक्षौहिणीं { 21,870 சச்சகன்,
21,870 பாணிகள்,
65,610 குதிரைகள்,
109,350 காண்டகன்
இவைகள் கொண்ட
ध्वजिनीं கையெழுத்து
मन्कूते எனக்காக
प्रेषयिष्यति அனுப்பித்தருவாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

वानराधिपतिः श्रीमान् सुमीवः कश्चिदेष्यति । मत्कृते हरिभिर्वरिष्ठतो दन्तनखायुधैः ॥

श्रीमान् "ஸ்ரீமானுண்
वानराधिपतिः வானரர் கோமானுண்
सुमीवः சுமீவர்
दन्तनखायुधैः - பற்களையும், கைக்களையும்
ஆபுதங்களைக்கொண்ட

हरिभिः वरैः காணரவர்களை
दन्तः குழப்பட்ட கரைய
मत्कृते எனக்காக
प्रेषयति வருவாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चि लक्ष्मणः शूरः सुमित्रानन्दवर्धनः । अस्रविच्छरजालेन राक्षसान् विधमिष्यति ॥

சுமித்ரானந்தவர்தன: "ஸு-மி-த்-நா-ந்-ந-கு-ந்-த-
 ஶுர: குர-கும் [வர்த்தகரும்,
 அசுவித் அஸ்திரங்களை அறிந்த
 வருமான

அரஜாலேன சரத்தொகுதியால்
 ராக்ஷாந் அரக்கர்களை
 விவமிஷயிதி பறந்தோடச் செய்வா
 ரென்று
 கச்சிந் நான் நம்புகிறேன்.

रौद्रेण कच्चिदस्त्रेण रामेण निहतं रणे । द्रव्याभ्यल्पेन कालेन रावणं समुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ராமே "ஸ்ரீராமரால்
 ராவண் ராவணனை
 சமூஹஜநம் உற்றுப் பெற்றாரோடு
 கூடினவனுய்
 ரணே புத்தத்தில்
 ரौद्रेण ரௌத்ரமரால்

ஹஸ்தா ஜுவலிக்கிற
 அஸ்த்ரே அஸ்திரத்தால்
 நிஹத் கொல்லப்பட்டவனாக
 அल्पேன காலே ன்வல்பகாலத்தில்
 ட்ரவ்யாமி காண்பேனென்று
 கச்சிந் நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिन्न तद्धेमसमानवर्णं तस्थानने पद्मसमानगन्धि ।

मया विना शुष्यति शोकदीनं जलक्षये पद्ममिवातपेन ॥ २८ ॥

ஹேமசமானவர்த் "பொன்போன்ற நிறமும்
 பத்மசமானகந்தி தாமரைப்பூபோன்ற
 மணமுமுள்ள
 தஸ்ய அவருடைய
 தத் தான் அந்த முகமானது
 மயா விநா என்னை விட்டுப்பிரிந்த

சோகதீநம் சோகத்தால் வருந்தி
 ஜலக்ஷயே நீர் வற்றியபோது
 பத்மபேன வெயிலால்
 பத்ம இவ தாமரை மலர்போல
 ந ஶுஷ்யதி வாடாமலிருக்கிறதென்று
 கச்சிந் நான் நம்புகிறேன்.

धर्मापदेशाच्यजतश्च राज्यं माश्चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।

नासीद्वयथा यस्य न भीनं शोकः कच्चि धैर्यं हृदये करोति ॥ २९ ॥

தர்மாபதேஷாத் "தர்மமொன்றையே
 லக்ஷ்யமாகக்கொண்ட
 ராஜ்யம் ராஜ்யத்தை [தால்
 த்யஜத: ச துறந்ததிலும்,
 மா என்னை
 பதாதி கால்கடையாக
 அரண் காட்டுக்கு
 நயத: ச அகழத் துவந்ததிலும்,
 ஶோக: சோகம்
 ந இல்லாமலிருந்ததும்,

भी: பயம்
 न இல்லாமலிருந்ததும்,
 न्वथा अपि மனக்கவலைகூட
 नासीद च இல்லாதிருந்ததும்
 यस्य எவருக்கோ அவருடைய
 हृदये உள்ளத்தில்
 धैर्यं உறுதிப்பாடு
 करोति நிலைபெற்றிருக்கின்ற
 தென்று
 कच्चिந் நான் நம்புகிறேன்.

न चास्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।

तावद्धृदं दूत निर्जाविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य

॥ ३० ॥

दूत	“ தூதரோ !	अन्यः वा	வேறு யாராகட்டும்
मया	என்னால்	न	முடியாது ;
सोहात्	ஸ்நேஹமுலமாய்	यावत्	எப்பொழுது
विशिष्टः	மஹாப்பிரஸித்திபெற்ற	प्रियस्य	அன்பாது
विता च	பிதாவும்	प्रवृत्ति	விருந்தாந்தத்தை
अस्य	இவருக்கு	श्रुत्या	கேட்பேறோ
समः	ஸமமானமாய்	तावन् हि	அதுவரையிலேதான்
न अस्ति	மனதில் கொன்ன	अहं	நான்
	முடியாது ;	निर्विवेचं	உயிரை வைத்திருக்க
माता च न	மாதாவும் முடியாது ;		நினைத்திருக்கிறேன்.”

इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुत्त्वा ।

श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥ ३१ ॥

रामा	ஸ்ரீவ நிபுணையான	उक्त्वा	சொல்லி
देवी	தேவி	तस्य	அவருடைய
इव	இவ்விதமாய்	रामार्थयुक्तं	ஸ்ரீராமனாயே பிரயோ
इति	மேற்கொல்லியவண்ணம்		ஜனமாக அடைய
महार्थं	பெரும்பொருளமைந்த		உரியதும்
	தும்	अभिरामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியது
मधुरार्थं	செவிக்கிடையதுமான	वचः	சொல்லை [மான
वचनं	வசனத்தை	पुनः	மறுபடியும்
वानरेन्द्रं	வானரச்சேஷ்டரான	श्रोतुं	கேட்பதற்கு
तं	அவரை கேட்கி	विरराम	ஓய்ந்தான்.

सीताया वचनं श्रुत्वा मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

भीमविक्रमः	பெருந்திறலோனான	अञ्जलिं	கைகூவித்தலை
मारुतिः	மாருதி	माधाय	செய்துகொண்டு
सीतायाः	ஸீதையின்	वत्तर्	பின்வருகிற
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	वाक्यं	வாக்கியத்தை
शिरसि	தலையில்	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :—

न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचनः । तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरन्दरः ॥

कमललोचनः	“ தாமரைக்கண்ணரான	पुरन्दरः	இந்திரன்
रामः	ஸ்ரீராமர்	शचीम् इव	சசிதேவியைப்போல்
त्वां	உம்மை	त्वां	உம்மை
इहस्थां	இங்கிருப்பவராக	माशु	உடனே
न जानीते	அறியார் ;	न नानयति	கொண்டுபோகப்
तेन	ஆனதுபற்றியே		பொற்றினர்.

श्रुत्वा तु वचो महं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं पकर्षन्महतीं हयृक्षगणसङ्कुलाम् ॥ ३४ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	महती	பெரிய
महं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	செவினையை
श्रुत्वा एव	கேட்டு உடனேயே	पकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हयृक्षगण- सङ्कुला तु }	வானர கணங்களும் குகை கணங்களும் மீ கிணறந்த	क्षिप्र	இதேதான்
		एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

विष्टम्भित्वा बाणौघेरक्षोभ्यां वरुणालयम् ।

करिष्यति पुरीं लङ्कां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥ ३५ ॥

अक्षोभ्यं	“கலக்குவதற்கு அரிய	लङ्कां पुरीं	இகங்கை நகரை
वरुणालयं	கடலை [தான்]	शान्तराक्षसां	இராசகுதப் பூண்டு அற்ற
बाणौघैः	பாணத்தொகுதிகளால்	काकुत्स्थः	கரகுத்தன்தன் [தரக
विष्टम्भित्वा	ஸ்தம்பிக்கச்செய்து	करिष्यति	செய்யப்போகிறார்.

तत्र यद्यन्तरा सृत्युर्यदि देवाः सहासुराः । स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருடைய	अन्तरा	குறுக்கிட்டு
पथि	விவததூரத்தில்	स्थास्यन्ति यदि	நித்பார்கள் ஆனால்
सृत्युः यदि	உமதர்மராஜாவாதி	तान्	அவர்களை
	ஆம் சரி	तत्र	அப்பொழுதே
सहासुराः	அஸ்ஸர்களுடன் கூடிய	सः	அவர்
देवाः अपि	தேவர்களையினும் சரி	वधिष्यति	முடித்துவிடுவார்.

तवादर्शनजेनायं शोकेन स परिप्लुताः । न शर्म लभते रामः सिंहादित इव द्विपः ॥ ३६ ॥

आयं	“ஓ! பெருமாட்டி!	परिप्लुतः	பரிதடுக்கின்றவரால்
सः	அந்த	सिंहादितः	கிங்கத்தால் பிடிக்கப் படும்
रामः	ஸ்ரீராமன்	द्विपः इव	பாளைபோல்
तव अदर्शनजन	உமவைக்காணாமைய தூண்டான்	शर्म	சுகத்தை
शोकेन	சோகத்தால்	न लभते	காணாதிருக்கிறார்.

मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च । ददुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥ ३७ ॥

यथा सुनयनं बल्लु विम्बोष्ठं चारुकुण्डलम् । मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

देवि	“ஓ தேவி!	चारुकुण्डलं	அற்புத குண்டலங்கள்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		அணிவப்பெற்றதும்
सुनयनं	அழகிய கண்ணுள்ளதும்	वदिसं	உதயமான
बल्लु	இன்பம் விளைவிப்பதும்	पूर्णचन्द्र इव	பூர்ணசக்திரளைப்போல்
विम्बोष्ठं	கோவைக்கவிபோன்ற அதாமுள்ளதும்	मुखं	கிளங்குவதுமான முகத்தை

द्रक्ष्यसि	(கீர்) கண்டுகளிக்கப் போகிறீர்	मन्दरेण च	மந்தரமலைபின்மேலும்
यथा	என்று,	द्वंद्वरेण च	தர்த்தாமலையின்மேலும்
मलयेन	மலையமலையின்மேலும்	मूलफलेन च	மூலக்குகள், பழங்களின்
विन्धयेन	விந்தியமலையின்மேலும்	ते	உடக்கு [மேலும்
मेरुणा च	மேருமலையின்மேலும்	शप	ஆணையிட்டுச் சொல்லு கின்றேன்.

क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रसवणे गिरौ । शतक्रतुमिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥४०॥

वैदेही	“ஓ! வைதேஹி!	शतक्रतुं इव	இந்திரனைப்போல்,
नाकपृष्ठस्य	கவர்க்கத்தல் இந்திர னுக்கே உரிய இடமான நாகபிர்க்கடமென்பதின்	प्रसवणे गिरौ	ப்ரஸ்ரவணமலையில்
मूर्धनि आसीनं	உச்சியில் வீற்றிருக்கிற	रामं	ஸ்ரீராமரை
		क्षिप्रं	இதோ
		द्रक्ष्यसि	பார்க்கப்போகிறீர்.

न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते । वन्यं सुविहितं नित्यं भक्तपश्नाति पञ्चपम् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமவர்	पञ्चपं	24 நாழிகைக்குமேல் 30 நாழிகைக்குள்
मांसं च	பழங்களின் சதைப்பத் துள்ள பாகத்தையும்	सुविहितं	ஆசாரத்துடன் தயாரிக் கப்பட்டதும்
न भुङ्क्ते	புஜிப்பதில்லை.	भक्तं	நீரில் வேகவிடப்பட்டது
मधु अपि	தேனையிருந்தாலும்	वन्यं	காய்கிழக்கை [மான
न सेवते	உட்கொள்ளுகிறதில்லை.	अश्नाति	புஜிக்கிறார்.
नित्यं	நாடோறும்		

नैव दंशान् मशकान् कीटान् सरीसृपान् । राघवोऽपनयेद्वात्रात् त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥

त्वद्गतेन	“உமக்கொப்பித் தவிட்ட	मशकान् न	கொசுக்களையும் (ஒதுக் குவது) துள்ளி;
अन्तरात्मना	உள்ள நிவரல்	कीटान् न	புழுக்களையும் (ஒதுக்கு வது) துள்ளி.
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	सरीसृपान् न	மவபாம்புகளையும் (ஒதுக்கு வது) துள்ளவேயில்லை.
गालात्	மேனியிலிருந்து		
दंशान्	சக்களையும்		
न अपनयेत्	ஒதுக்குவதில்லை;		

नित्यं ध्यानपरो रामो नित्यं शोकपरायणः । नान्यचिन्तयते किञ्चित् स तु कामवशं गतः ॥

सः रामः	“அந்த ஸ்ரீராமர்	शोकपरायणः	சோகத்தால் பரிதவிப்ப வராய்,
कामवशं गतः	எதொன்றிருந்தால் வேறொன்றும் தெனவ யில்லையோ அதைக் கொள்வதில் மனஞ் செலுத்தியவராய்	नित्यं	எப்பொழுதும்
		ध्यानपरः	ஆழ்ந்த ஆலோசனையி லிருப்பவராய்,
		किञ्चित्	சிறிதேனும்
तु	இதுவியித்தமாய்	अन्यत्	வேறு எதையும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	न चिन्तयते	அறியார்.

अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः । सीतेति मधुरां वाणीं व्याहरन् प्रतिबुध्यते ॥

नरोत्तमः	* புருஷ சீரெய்தாரன	सीते	'வலீதே'
रामः	ஸ்ரீராமர்	इति	என்னும்
सततं	ஒருபொழுதும்	मधुरां वाणीं	மதுரமான மொழியை
अनिद्रः	சித்திரை கொள்வதில்லை	व्याहरन्	கூப்பிட்டபடியே
सुप्तः अपि च	எப்பொழுதேனும் கொஞ்சம் உறங்கினாலும்	प्रतिबुध्यते	கண்ணிழிக்கிரார்.

हृष्टा फलं वा पुष्पं वा यद्वाऽन्यत् स्त्रीमनोहरम् । बहुशो वा प्रियेत्येवं शोचंस्त्वामभिभाषते ॥

फलं वा	* பழத்தைதவாவது	शोचन्	வருந்துபவராய்,
पुष्पं वा	பூப்பத்தைதவாவது	प्रिये	'ஆ! பரியே'
स्त्रीमनोहरं	ஸ்திரீகளில் மனத்திற்விரி	इति	என்று
अन्यत् वा	வேறு ஏதையாவது [ய	एवं	இவ்வண்ணம்
हृष्टा	கண்டு	त्वां	உம்மை
बहुशः	மிகவும்	अभिभाषते	கவுகிறார்.

स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः ।

धृतव्रतो राजसुतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः ॥ ४६ ॥

देवि	* ஒ தேவி!	परितप्यमानः	பரிதவிக்கிறவராய்
महात्मा	மஹாத்மாவும்	सीते इति	'வலீதே' என்று
राजसुतः	ராஜசுதராகும்	त्वां	உம்மை
धृतव्रतः	பிரமாணங்களை உறுதி பாய் ஆணுஷ்டப்பவரு மான	अभिभाष- माणः एवं तव	கூப்பிட்டவண்ணமாய் உம்மை
सः	அவர்	लाभाय एव	அடைவதற்காகவே
नित्यं	எப்பொழுதும்	कृतप्रयत्नः	முயற்சி செய்கிறார் *.

सा रामसङ्कीर्तनवीतशोका रामस्य शोकेन समानशोका ।

शरन्मुखे साम्बुदशेषचन्द्रा निशेव वैदेहसुता वभूव ॥ ४७ ॥

वैदेहसुता	விதேஹமன்னரின் மகனாள்	शोकेन	சோகத்தால்
सा	அவள்	समानशोका	அவரோடொத்து சோகித்தவராய்
रामसङ्कीर्तन- वीतशोका	ஸ்ரீராமஸங்கீர்த்தனைத் தரல் நீங்கிய சோக முடையவராய்	शरन्मुखे	சாக்கால் ஆரம்பத்தில்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	साम्बुदशेषचन्द्रा	மேகம்படித்த சந்திரனை
		निशेव इव	இரவுபோல் [யுடைய
		वभूव	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥

आदितः श्लोकाः 13405

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1615

सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

हनुमता विश्वरूपदर्शनम्—ஹனுமார் வித்வரூபத்தைக் காண்பிப்பது.

स सीता वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना । हनुमन्तमुवाचेदं धर्मार्थसहितं वचः ॥ १ ॥

पूर्णचन्द्रनिभानना	முழுமதிபோன்ற முகத்	हनुमन्	ஹனுமாணரப் பார்த்து
सा	அந்த [தையுடைய]	धर्मार्थसहितं	அறமும் பொருளும்
सीता	வரிதை	इदं	பின்வரும் [வாய்ந்த]
वचनं	வாக்கவந்தை	वचः	மொழியை
मुवा	கேட்டு,	उवाच	கூறினான்:—

अमृतं विषसंसृष्टं त्वया वानर भाषितम् । यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥

वानर	"வானரோ!	यत् च	என்றது
त्वया	உம்மால்	अमृतं	அமிருதமாயிருக்கிறது.
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	शोकपरायणः	'சோகத்தில் அமிழ்ந்திருக்கின்றனர்'
रामः	'ஸ்ரீராமர்		
अन्यमनाः न	வேறொன்றில் மனம் செலுத்தியவராயில்லை'	यत् च	என்றது
		विषसंसृष्टं	விஷம் கலந்ததாகிறது.

ऐश्वर्ये वा सुविस्तीर्णे व्यसने वा सुदारुणे । रज्ज्वेव पुरुषं बद्धा कृतान्तः परिकर्षति ॥

सुविस्तीर्णे	"பரிபூர்ணமான	कृतान्तः	பூர்வஜன் மக்கிரியைக
ऐश्वर्ये वा	ஐசுவரியத்திலிருப்பினும்		கால் தப்பாது தேரிடும்
			பயனுண்டது
सुदारुणे	மிகக் கொடிதான	रज्ज्व इव	கயிற்றாலே போல்
व्यसने वा	வியசனத்திலிருப்பினும்	बद्धा	பிணைக்கப்பட்டு
पुरुषं	மானிட கோடியை	परिकर्षति	நடத்திவைக்கிறது.

विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां पुवगोत्तम । सौमित्रि मां च रामं च व्यसनैः पश्य मांहितान् ॥

पुवगोत्तम	"வானரோத்தம!	मोहितान्	கலக்கமடைந்தவர்களான
प्राणिनां	மானிடர்களுக்கு	सौमित्रि	சௌமித்திரியையும்
विधिः	விதியானது	मां च	என்னையும்
असंहार्यः	தன்செய்கைத் தவிர்க்க	रामं च	ஸ்ரீராமனையும்
नूनं	நிச்சயம்; [விடாது]	पश्य	(உதாரணமாகக்) கண்டு
व्यसनैः	வியசனங்களால்		கொள்ளும்.

शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति । पुवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்,	यथा	எப்படியோ அப்படி.
हतनौः	அடியுண்ட கப்பல்	अस्य शोकस्य	இந்த சோகத்தினுடைய
सागरं	கடலில்	पारं	முடிவை
पुवमानः	அலைந்து மிதந்து	कदा	எப்பொழுது
परिश्रान्तः	ஈய்ந்து ஓர்டத்தில் கிடப்பது	अधिगमिष्यति	காதிக்கப்போகிறார்?

राक्षसानां क्षयं कृत्वा सुदयित्वा च रावणम् । लङ्कामुन्नीलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥

राक्षसानां "राक्षசர்கள்களின்
क्षयं அழிவை
கூர்வா வினை வித்து,
रावणे च ராவணனையும்
सुदयित्वा கொன்று
लङ्कां இலங்கைகளை

उन्नीलितां தீர்முனவாக்க
कृत्वा செய்து
कदा எப்பொழுது
मां என்னை
पतिः நாதர்
द्रक्ष्यति காண்பாரோ?

स वाच्यः सन्त्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते । अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥

अयं "இந்த
संवत्सरः कालः ஒரு வருஷகாலம்
न पूर्यते முடிவுபெறுதிருக்கின்
यावत् எவ்வளவோ [மது
तावत् एव அவ்வளவோ
मम जीवितं எனக்கு உயிர் வைத்
திருக்கக்கூடிய காலம் ;

हि ஆதலால்
सन्त्वरस्व 'அதிபரபரப்பாய் காரி
யத்தை முடியும்'
इति என்று
सः அவர்
वाच्यः சொல்லப்பட்டேவைண்டிய
வர்.

वर्तते दशमो मासो दौ तु शेषो पुवङ्गम । रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥ ८ ॥

पुवङ्गम "வானரரோ!
नृशंसेन காதகளுள்
रावणेन ராவணனாக
मम எனக்கு
कृतः வைக்கப்பட்ட
समयः காலம்

यः तु எதுவோ அதில்
दशमः பத்தாவது
मासः மாதம்
वर्तते நடந்துவருகிறது.
शेषौ பாக்கியிருப்பவை
दौ இரண்டு (மாதங்களோ)

विभीषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातने प्रति । अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत् कुरुते मतिम् ॥

भ्रात्रा "ஸகோதரரான
विभीषणेन விபிக்ஷணரால்
मम என்னை
निर्यातने प्रति கொந்தக்காரனிடம்
திருப்பிக்கொண்டுபோய்
ஒப்பித்து விடுவதைப்
பற்றி

अनुनीतः நல்ல பேச்சுக்களால்
वेयन्दुக்கொள்ளப்பட்ட
டான்.
च அப்படியிருந்தும்
सम् அதை
मति नல்ல புத்திமதியாய்
न कुरुते च ஏற்றுக்கொள்ளாமலே
யிருக்கிறான்.

प्रयत्नेन தம்மாவணமட்டும்

मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते । रावणं मार्गते सङ्ख्ये मृत्युः कालवशं गतम् ॥

रावणस्य ராவணனுக்கு
मम என்னை
प्रतिप्रदानं திருப்பிக்கொடுத்து விடு
வது என்பது
न रोचते பிடிக்கவில்லை ;
हि ஏனென்றால்

कालवशं गतं காலத்திற்கு வசப்பட்ட
रावणं ராவணனை
सङ्ख्ये புத்தத்தில்
मृत्युः யமதேவன்
मार्गते எதிர்பார்த்தவண்ணம்
மாபிருக்கிறான்.

ज्येष्ठा कन्याऽनला नाम विभीषणसुता कपे । तया ममेदमाख्यातं मात्रा महितया स्वयम् ॥

கபே	"வாணரரே !	மஹிதயா	அனுப்பிவைக்கப்பட்டவ
அனலா நாம	அனலை என்பவன்	தயா	அவளால் [வாண
விभीषणसुता	விபீஷணரின் பெண்,	स्वयं	தானாகவே
ज्येष्ठा	முத்த	मम	எனக்கு
कन्या	மகள்,	इदं आख्यातं	இது விவரமாய் சொல்
मात्रा	தாயால்		ஸ்ப்பட்டது.

आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षियं मां प्राप्स्यते पतिः । अन्तरात्मा हि मे शुद्धस्त्वस्मिन् बहवो गुणाः ॥

हरिश्रेष्ठ	"வாணரச் சேஷ்டரே !	मे	எனது
पतिः	ஐயன்	अन्तरात्मा	உன்னம்
मां	என்னை	शुद्धः	தெளிந்தவன் ஆகிறேன்.
क्षियं	வினையில்	च	தவிர
प्राप्स्यते	வந்தடைவார் என்று	तस्मिन्	அவரிடத்தில்
आशंसेयं	நான் உறுதியாய் சொல்ல	गुणाः	வேண்டிய குணங்கள்
हि	ஏனென்றால் [முடியும்.	बहवः	கனக்கத்திருக்கின்றன.

उत्साहः पौरुषं सत्त्वमानृशंस्यं कृतज्ञता । विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे ॥ १३ ॥

वानर	"வாணரரே !	आनृशंस्यं	தாழ்மைமையும்
राघवे	ஸ்ரீராமவரிடத்தில்	कृतज्ञता	நன்றியுடைமையும்
उत्साहः	முயற்சியும்	विक्रमः च	சூரத்தன்மும்
पौरुषं	ஆண்மையும்	प्रभावः च	மஹிமையும்
सत्त्वं	பலமும்	सन्ति	அமைந்திருக்கின்றன.

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः । जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥

जनस्थाने	"ஐனன் தானத்தில்	यः	எந்த ஒருவர்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	जघान	கொன்றனரே
चतुर्दश	பதினாறு	सस्य	அவருக்கு
सहस्राणि	ஆயிரக்கணை	कः शत्रुः	எந்தப் பகைவன்
भ्रात्रा विना	தம்பியுமின்றி	न उद्विजेत्	நடுக்கமாட்டான் ?

न स शक्यस्तुल्यितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः । अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्रस्येव पुलोमना ॥

सः	"அந்த	पुलोमना	இந்திராணி
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமர்	इव	எப்படியோ அப்படியே
व्यसनैः	வியஸனக்களால்	तस्य	அவருடைய
तुल्यितुं	மேற்கொள்ள	प्रभावज्ञा	பிரபவத்தை
न शक्यः	அளவத்தியாபனவர் ;		அறிந்தவன்
शक्य	இந்திரனுடைய	अहं	நான்.

शरजालांशुमाञ्छरः कपे राषदिवाकरः । श्वरक्षोमयं तोयमुपशोषं नयिष्यति ॥ १६ ॥

கபே	"வானரரோ!	श्वरक्षोमयं	சத்ருருக்களாகிற
शरजालांशुमान्	அம்புத்தொகுதிக்களா		சாஸ்திரஸம்பாஸன
	கிற கிரணக்கணியுடைய	तोयं	ஐந்தத்தை
रामदिवाकरः	ஸ்ரீராமராகிய குரியன்	उपशोषं	வற்றினதரக
श्वरः	சூர் [என்னும்]	नयिष्यति	ஆக்குவார்."

इति सञ्जल्पमानां तां रामार्थे शोककशिताम् । अश्रुसंपूर्णनयनामुवाच वचनं कपिः ॥

रामार्थे	ஸ்ரீராமர் நிமித்தமாய்	तां	அவளைப் பார்த்து
शोककशितां	சோகத்தால் வருத்தி	कपिः	வானரர்
अश्रुसंपूर्णनयनां	கண்ணும் கண்ணிருமாய்	वचनं	ஓர் ஆலோசனையை
इति सञ्जल्पमानां	இவ்வாறு புலம்பிய	उवाच	நினைப்பம்பண்ணினார்.

श्रुत्वाैव तु वचो महं क्षिपमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्षक्षगणसङ्कुलाम् ॥ १८ ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	महतीं	பெரிய
महं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	சேனையை
शुवा एव	கேட்ட உடனே	प्रकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हर्षक्षगण- } सङ्कुलां तु }	வானரகணக்களும் குகை கணக்களுமே நிறைந்த	क्षिप्रं	இதோ
		एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

अथवा मोचविष्यामि त्वमथैव हि रावणान् । अस्मादुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	"மாசிலஸாதவரோ!	अथ एव	இப்பொழுதே
अथवा	அப்படி வேண்டாமென்	त्वां	உம்மை
	ருள்	अस्मात् दुःखान्	இந்த அஸதற்பணை
मम पृष्ठं हि	என் முதுகில் மாதிரி	रावणात्	ராவணனிடத்தினின்றும்
उपारोह	ஏறியருளும்;	मोचविष्यामि	விடுவிக்கிறேன்.

त्वां तु पृष्ठगतां कृत्वा सन्तरिष्यामि सागरम् । शक्तिरस्ति हि मे बाहुं लङ्कामपि सरावणाम् ॥

पृष्ठगतां	"முதுகிலே கொண்ட	मे	எனக்கு
त्वां	உமமை	सरावणां	ராவணனோடுகூட
कृत्वा तु	தூக்கிரதையாட வைத்	लङ्कां अपि	லங்கையைப்பே
सागरं	கடலை [தூக்கொண்டே	बाहुं	தூக்கிக்கொண்டுபோக
सन्तरिष्यामि	(அனுபாஸமாய்த்) தாண்டிவிடுவேன்.	शक्तिः अस्ति हि	சக்தி உண்டன்றோ!

अहं प्रसवणस्थाय राघवायाय मैथिलि । प्रापयिष्यामि शक्राय हव्यं हुतमिवानलः ॥

मैथिलि	"ஓ மைதிலி!	अहं	நான்
अनलः	அக்னிதேவன்	प्रसवणस्थाय	பிரஸாவணமலைமீறிருக்
हुतं	தேறாமல் செய்யப்பட்ட	राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு [கிற
हव्यं	ஹவியத்தை	अथ	இப்பொழுதே
शक्राय	இந்திரனுக்கு	प्रापयिष्यामि	கொண்டுபோய் ஸமர்ப்
इव	எப்படியோ அப்படியே,		புப்பேன்.

द्रक्ष्यस्यैव वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् । व्यवसायसमायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ॥ २२ ॥
 त्वदर्शनकृतोत्साहमाश्रमस्थं महाबलम् । पुरन्दरमिवासीनं नाकराजस्य मूर्धनि ॥ २३ ॥

வேதேஹி	"ஓ வைதேஹி!	ரஹ்மான்-	உம்மைக்காண உறுதி
தேயவதே	ஆகார்களுடைய	குநொஹ்	பூண்டவராய்
	வாதத்தில்	ரஹ்மான்-	வேண்டிய முயற்சிகளைச்
விஷ்ணு	விஷ்ணுவை	சமாயுக்தம்	செய்துகொண்டிருக்கிற
யதா	போன்றவரும்		வராய்
நாகராஜச்ய	ஸ்வர்க்கத்தில் இத்திர	ஆசிரமம்	நூச்சலத்தில் எழுந்தரு
	ஹக்கே உரிய நாகராஜ		ளியிருக்கிறவரும்
	மென்பதின்	மஹால்	மஹாபலிஷ்டரும்
மூர்धनि	உச்சியில்	சஹலக்ஷ்மண	லக்ஷ்மணரோடுகூட
ஆசீனம்	வீற்றிருக்கும்		இருப்பவருமான
புரந்தரம் இவ	இத்திராணிப் போன்றவ	ராஹ்	நூர்வகை
	ரும்	அவ்	இப்பொழுதே
		தக்ஷி	பார்ப்பீர்.

पृष्मरोह मे देवि मा विकाङ्क्षस्व शोभने । योगमन्विच्छ रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥
 पौलोमीव महेन्द्रेण सूर्येणैव सुवर्चला । मत्पृष्ठमधिरोह त्वं तराकाशमहार्णवी ॥ २५ ॥

சோமனே	"மங்களமூர்த்தியாகிய	சுவர்ச்சலா இவ	ஸ்வர்க்ககோபாலையும்
தேவி	தேவியே!	த்வம்	நீர்
மே பூஷ்	என் முதுகின்மேல்	ராமே	நூர்வகையோடு
ஆரோஹ	ஏறியருளும்!	யோ	செருவகை
மா விகாங்க்ஸ்வ	உபேகாக்ககனெண்டாம்.	அவிசு	கருதுகிராக.
சாஷாங்கே	சுத்திரானேடு	மஹ்	என் முதுகில்
ரோஹிணி இவ	ரோஹிணியேவி	அபிர்	ஸ்திரமாய்ப் பந்தி
	போனவும்		வீற்றிரும்.
மஹேந்திரே	மஹேந்திரானேடு	அகாசமஹர்ணவீ	ஆகாசத்தையும்
பௌமீ இவ	இத்திராணிபோனவும்		கடையும்
சூர்யே	சூர்யானேடு	தர	தாண்ட உந்து செருகிர்.

न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने । अनुगन्तुं गतिं शक्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

அஹ்நே	"நங்கையிர்!	மே	கனது
த்வா	உம்மை	ரதி	கதியை
இத:	இங்கிருந்து	அநு஘்நு	பின் தொடர்வதற்கு
நயத:	எழுந்தருளப் புண்ணிக்	லங்கானிவாசின:	லங்கையில் வசிக்கிற
	கொண்டு	சர்வே	எல்லோருமென்றாலும்
சம்பயாதஸ	விவாகத்து செல்லும்	ம சக்தா:	சக்தர்களல்லர்.

यथैवाहमिह मासस्तथैवाहमसंशयः । यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥२७॥

வேதே	"ஓ வைதேதேவி !	उद्यम्य	எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு
अहं	நான்	असंशयः	மனம் சலியாத
इह	இங்கு	अहं	நான்
यथा एव मासः	எப்படி வந்து சேர்ந்	विहायसं	ஆகாயத்தில்
तथा एव	அப்படியே [தேனோ	यास्यामि	இனம்பிச்செல்லுவேன் ;
त्वां	உம்மை	पश्य	அதையும் தரம்பார்க்கு.

मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमुत्तमम् । हर्षविस्मितसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥२८॥

மேயிலி	மைதிலி	हर्षविस्मित-	} சந்தேகவித்து அங்க மெய்க்கும் புளகித்தவ னாய்
हरिश्रेष्ठ	வானரேசத்தமரிடமி	सर्वाङ्गी	
अमुतं	அற்புதமான [சூந்து	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
वचनं	வசனத்தை	अथ	மறுபடி
श्रुत्वा	செலியுற்று	अब्रवीत्	சொன்னான் :—
तु	இதுவிஷயத்தில்		

हनुमन्दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि । तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥ २९ ॥

हरियूथप	"வானரசேனைத் தலை	इच्छसि	உத்தேசிக்கிறீரோ
हनुमन्	ஹனுமாரோ ! [வரோ !	तत् एव	அதுதான்
दूरं अध्वानं	வெகுதூரமான வழியில்	ते	உமது
मां	என்னை	कपित्वं	குங்குத்தனம் என்று
वोढुं	சமத்துகொண்டுபோக	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
कथं	எதனால்	खलु	இல்லையா ? என்ன ?

कथं वाऽह्यशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि । सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे पुत्रगर्भम् ॥३०॥

पुत्रगर्भम्	"ஓ பல்வகோத்தம !	सकाशं	ஸக்னிதானத்தில்
अह्यशरीरः	அஃபசரீரமுடைய	मां	என்னை
तं	ஐம்	इतः	இக்கிருந்து
मानवेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரான	नेतुं	கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க
मे	எனது	कथं वा	எப்படியோ
भर्तुः	பந்தரவின்	इच्छसि	உத்தேசம்கொண்டார் ? "

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तयामास लक्ष्मीवाचनं परिभवं कृतम् ॥

लक्ष्मीवान्	அமரனுஷ்ட சக்தியுள்ள	श्रुत्वा	தெரிந்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுருமாடான	नवं	தன்மையம்
हनुमान्	ஹனுமார்	कृतं	செய்த
सीतायाः	லீதையின்	परिभवं	பரிபவத்தைப் பற்றி
वचनं	அபிப்பிராயத்தை	चिन्तयामास	எண்ணமிட்டார்.

न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वाऽसितेक्षणा । तस्मात् पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥

असितेक्षणा	“கருங்கண்ணனா கிய	मम	என்னுடைய
वैदेही	வைதேஹி	कामतः	நினைத்தபடி எல்லாம்
मे सत्त्वं वा	வானது பிறவிக்குண		எடுக்கவல்லதில்
	விசேஷத்தையேனும்	यत् रूपं	எந்த உருவம்
प्रभावं वा	பிரபாவத்தையேனும்		பெரிதோ அதை
न जानाति	அறிக்திலன் ;	पश्यतु	பார்க்கத்தில்கண்
तस्मात्	ஆதலின்		டறிபட்டும். ”

इति सञ्चिन्त्य हनुमांस्तदा पुवगसप्तमः । दर्शयामास वैदेयाः स्वरूपपरिपदनः ॥ ३३ ॥

इति	இவ்விதமாய்	हनुमान्	ஹனுமார்
सञ्चिन्त्य	உத்தேசிக்கொண்டு	वैदेयाः	வைதேஹிக்கு
अरिमर्दनः	காம, க்ரோத, லோப,	स्वरूपं	பிறவிக்குணமான ஓர்
	மத, மோஹ, மத்ஸர		பேருவத்தை
	மென்ற ஆறு சத்ருக்களை		
	யும் ஒழிக்கவல்ல	तदा	இப்பொழுது
पुवगसप्तमः	வானரச்ரோஷ்டரான	दर्शयामास	பார்க்கமாக்கினார்.

स तस्मात् पादपाद्रीमानापुत्य पुवगर्षभः । ततो वर्धितुमारंभे सीताप्रत्ययकारणात् ॥

सः	அந்த	पादपाद्	மாத்தினைடிசிறிந்து
धीमान्	திமனான	ततः	எட்டாக்கையில்
पुवगर्षभः	பலவகோத்தமர்	आपुत्य	குதித்து
सीताप्रत्यय-	வீதை நேரில் கண்டறிய	वर्धितुं	பேருருவமாய் வளர்க
कारणात्	வேண்டிய காரணமாய்		திருக்க
तस्मात्	அந்த	आरंभे	செய்துகொண்டார்.

मेरुमन्दरसङ्काशो बभौ दीप्तानलप्रभः । अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोचमः ॥ ३५ ॥

वानरोचमः	வானரோத்தமர்	दीप्तानलप्रभः	ஜ்வலிக்கின்ற அக்கி
सीतायाः	வீதையின்		போன்ற காத்தியுடைய
अग्रतः	என்னிதயில்		வராகவும்
च	யினவும்	मेरुमन्दर-	மேருமலை, மந்திரமலை
व्यवतस्थे	நின்றவிட்டார்.	सङ्काशः	கருக்கு இணையானவராக
		बभौ	கொன்றினார். [சவும்

हरिः पर्वतसङ्काशस्ताम्रवक्त्रो महाबलः । वज्रदंष्ट्रनखो भीमो वैदेहीमिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

ताम्रवक्त्र	கிவந்தமுதமுடையவரும்	पर्वतसङ्काशः	பர்வதம்போல் வடிவம்
महाबलः	மதறாபலிவ்டரும்		கொண்டவருமான
वज्रदंष्ट्रनखः	வஜ்ராயுதம்போன்ற பற்	हरिः	வானரசர்
	களையும் ககங்களையும்	वैदेही	வைதேஹியைப்பார்க்து
	முடையவரும்	इदं	பின்வருமாறு
भीमः	மஹத்தான	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

तैस्त्वं परिवृतः शूरैः शूलमुद्गरपाणिभिः । भवेत्त्वं संशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान् ॥

वीर	" வீரரே !	परिवृतः	சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட
शूलमुद्गर- पाणिभिः }	சூழ்க்கொண்டும், இருப் புலக்கைகளையும் கைகளிலெந்திய	भवेः	ஆவீர். [வராய்
तैः	அந்த	कलत्रवान्	கலிக்கவேண்டிய பொரு ளோடு கூடினவரான
शूरैः	சூரர்களால்	त्वं	நீர்
त्वं	நீர்	मया	என்னால்
		संशयं प्राप्तः	கிபத்தை அடைவீர்.

सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः । कथं शक्यसि संयोजुं मां चैव परिरक्षितुम् ॥

राक्षसाः	" ராக்ஷஸர்கள்	व्योम्नि	ஆகாயத்தில்
बहवः	பலர் ;	संयोजुं च	செம்மைபாய் போர்
सायुधाः	ஆயுதபாணிகள் ;	एव	அதோடு [செய்யவும்]
निरायुधः	இராயுதமுடில்லாத	मां	என்னை
त्वं	நீர் ; [ஒருவர்]	परिरक्षितुं	காக்கவும்
कथं	எப்படி	शक्यसि	மாட்டுகிறீர் ?

युध्यमानस्य रक्षोभिस्त्व तैः क्रूरकर्मभिः । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयार्ता कपिसत्तम ॥५०॥

कपिसत्तम	" வானரோத்தம !	ते	உமது
क्रूरकर्मभिः	கொடுந்தொழில் புரிகின்ற	पृष्ठाद्	முதுகினின்ற
तैः रक्षोभिः	அந்த அரசுக்கர்களுடன்	भयार्ता	அஞ்சி நடுக்கினவளாய்
त्व युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	प्रपतेयं हि	நான் விழுந்துவிடுவே என்றோ !

अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च । कथञ्चित् सांपराये त्वां जयेयुः कपिसत्तम ॥

कपिसत्तम	" வானரச்ரோஷ்டரே !	अथ	அப்படியிருப்பதால்
रक्षांसि च	அரசுக்கர்களோ	सांपराये	யுத்தத்தில்
महान्ति	பலர் ;	त्वां	உம்மை
भीमानि	மஹத்தான	कथञ्चित्	எப்படியாகிலும்
बलवन्ति	பலவந்தார்கள் ;	जयेयुः	வென்றுவிடுவார்கள்.

अथवा युध्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते । पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः ॥

अथवा	" அவ்வாறில்லைபென் ருதும்	पतितां	விழுந்த
विमुखस्य	பாவுசப்பட்டு	मां	என்னை
ते युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	पापराक्षसाः	ராக்ஷஸப்பாணிகள்
पतेयं	நான் நழுவி விழுந்து விடுவேன் ;	गृहीत्वा	எடுத்து
		नयेयुः च	கொண்டுபோய் விடுவார்களே !

मां वा हरेयुस्त्वदस्ताद्विशसेयुरथापि वा । अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ ॥

त्वदस्ता: "உமது ஸதயஸி நுத்து
मां என்னை
हरेयु: वा பிடுங்கிக்கொள்ளவும் கூ
अथवा இல்லையென்றால் [டும்;
विशसेयु: अपि கொண்டுவிடவும் கூடும்;

युद्धे யுத்தத்தில்
जयपराजयौ வெற்றியும் தோல்வியும்
अव्यवस्थौ நியதிவற்றவைவராய்
दृश्येते हि காணப்படுகின்றன
கல்லவா?

अहं वाऽपि विषयेयं रक्षोभिरभितर्जिता । त्वत्पयत्रो हरिश्रेष्ठ भवेन्निष्फल एव तु ॥५४॥

अहं तु "நான் தானே
रक्षोभि: ஆரக்கர்களை
अभितर्जिता சதிக்கமுடியாத வண்ணம்
ஆவமானப்படுத்தப்
பட்டவளாய்

विषयेयं वा உபதேசத் துறத்துவிட
வும் கூடும்;
अपि அப்படியானாலும்,
हरिश्रेष्ठ வானரசரேஷ்டரே!
त्वत्पयत्र: एव உமது பிரபத்தம் எல்
निष्फल: भवेत् வினாக முடியும். [ஊம்

कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान् । राघवस्य यशो हीयेन्वया शस्त्रैस्तु राक्षसै: ॥

सर्वराक्षसान् "எல்லா ஆரக்கர்களையும்
निहन्तु தகர்ப்பதற்கு
त्वं நீர்
पर्याप्त: असि வல்லவராயிருக்கிறீர்;
कामं அப்படியிருந்தும்
त्वया உம்மால்

राक्षसै: ஆரக்கர்கள்
शस्त्रै: तु கொல்லப்பட்டார்கள்
என்றால்
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
यश: வசன்
हीयेत् குறைத்துவிடும்.

अथवाऽऽदाय रक्षांसि न्यसेयु: संवृते हि माम् । यत्र ते नाभिजानीषुर्हरयो नापि राघवो ॥
मयत्रस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थक: ॥ ५६ ॥

अथवा "அப்படியன்றேல்
रक्षांसि ராக்ஷஸர்கள்
मां என்னை
आदाय கைப்பற்றிய பின்னர்
संवृते ஒருவரும் கண்டறிய
முடியாத இடத்தில்
न्यसेयु: மறைத்து விடுவார்கள்;
यत्र அப்பொழுது
ते हरय: அந்த வானரசர்கள்

म अभिजानीषु: கண்டறியமுடியாத;
राघवो अपि இராமர், வசந்தமணி
இவ்விருவர்களும்
न முடியாது;
तत: तु இப்படியாகிவிட்டும்
तव உம்மால்
मदर्थ: எனக்காகச் செய்த
अयं मयत: இந்த வேலை
निरर्थक: हि வினாகிவிடுமே!

त्वया हि सह रामस्य महानागमने गुण: ॥ ५७ ॥

त्वया सह "உம்மோடுகூட
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
आगमने வருகையில்

गुण: குணம்
महान् हि மஹத்தானதாகு
மன்றோ!

मयि जीवितमायत्तं राघवस्य महात्मनः । भ्रातॄणां च महाबाहो तव राजकुलस्य च ॥

महाबाहो	" பெருந்தேர் ஸுண்டய வசே !	तव	உமக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	राजकुलस्य च	ராஜகுலத்திற்கும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருக்கும்	जीवितं	பிழைப்பை
भ्रातॄणां च	தம்பிகளுக்கும்	मयि	என்னிடத்திலன்றோ
		भावतं	பொருந்திவிடுக்கிறது ?

तौ निराशौ मदर्थन्तु शोकसन्तापकश्चितौ । सह सर्वक्षहरिभिस्त्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ॥५९॥

तौ	" ஆங்கிருவர்கள்	शोकसन्ताप-	} சொகத்தால் விசனப்பட்ட கஷிதौ } வருத்தியவர்களால்
मदर्थं	என் விஷயத்தில்	सर्वक्षहरिभिः सह	
निराशौ तु	காரியளித்திரு இட மீட்டை என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களில்	प्राणसंग्रहम्	உயிருடனிருத்தலை
		त्यक्ष्यतः	ஒழிப்பார்கள்.

भर्तृभक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर । नाहं स्पृष्टुं स्वतो गात्रमिच्छेयं वानरोत्तम ॥

भानरोत्तम	" வானரோத்தமாரான	अन्यस्य	மற்றொரு புருஷனது
वानर	வானரோ !	गात्रं	சரீரத்தை
भर्तृभक्तिं	பர்த்தா ஒருவருக்கே சொந்தமானதென்பதை	अहं	நான்
पुरस्कृत्य	அனுஷ்டித்து	स्वतः	தானே
रामात्	ஸ்ரீராமரைப்பன்றி	स्पृष्टुं	தீண்ட
		न इच्छेयं	மட்டேன்.

यदहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य वलाद्गता । अनीशा किं करिष्यामि विनाथा विवशा सती ॥

रावणस्य	" ராவணனுடைய	विनाथा	ரஷ்டிரபதிக்குள் இல்லாத தவளாய்
गात्रसंस्पर्शं	உடலைத் தீண்டினது	विवशा	அறிகிறதவளாய்
यत्	ஒன்றுண்டேயெனில்	वलात्	பலாத்காரமாய்
सती	பதிலாதையாய்	गता	சிக்கிக்கொண்ட
अनीशा	தானும் ஒன்று செய்ய வும் ஸ்வதந்திரமில்லாத தவளாய்	अहं	நான்
		किं करिष्यामि	என்ன செய்யக்கூடும் ?

यदि रामो दशग्रीवमिह हत्वा सबान्धवम् । मादितो गृह्य गच्छेत तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

रामः	" ஸ்ரீராமர்	इतः	இங்கிருந்து
दशग्रीवं	தசகண்டனை	गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு
सबान्धवं	சுற்றத்தாரோடும்	गच्छेत् यदि	போவார் ஆகில்
इह	இக்கேடேய	तत्	அது
हत्वा	கொன்றுவிட்டு	तस्य	அவருக்கு
मां	என்னை	सदृशं भवेत्	ஏற்றதாக ஆகும்.

श्रुता हि दृष्टाश्च यथा पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावर्षादिनः ।

न देवगन्धर्वभुजङ्गराक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे ॥ ६३ ॥

ரணாவர்ஷின:	"போரில் படைவர்களை பிண்டமாக்குகின்ற	ஹா:	பிரத்தியக்ஷத்திலும் பார்க்கப்பட்டவைகள் ;
தஸ்ய	அந்த	தேவகந்தர்வ- ராட்சஸ:	தேவர்கள், கந்தர்வர் கள், நாகர்கள், ராக்ஷ ஸர்கள் என்றாலும்
மஹாத்மன:	மஹா ஜடாபவரது	சੰயுகே	யுத்தத்தில்
பராக்ரமா: ஹி	பராக்கிரமங்களோடு வெணில்	ராமேண	ஸ்ரீராமருடன்
மயா	என்னால்	சமா:	ஸமத்வம் பெற்றவர் களாய்
சுதா:	சூராய்ந்தறிந்துள்ள வைகள் ;	ந மவஸி ஹி	ஆகமரட்டார்களே !
ச	அதுவுந்தவிர		

समीक्ष्य तं संयति चित्रकामुकं महाबलं वासवतुल्यविक्रमम् ।

सलक्ष्मणं को विषहेत राघवं हुताशने दीप्तमिवानिलेरितम् ॥ ६४ ॥

சிவகாமுகம்	"விசுத்திரமான கோத ண்டத்தையுடையவரும்	ஹாசனம்	திக்கடவுளை
மஹாபலம்	மஹா பலசாலியும்	ஐவ	போலிருப்பவரும்
வாசவதுல்யவிக்ரம்	இந்திரனுக்கு சிகரான ப ராக்கிரமமுடையவரும்	சலக்ஷ்மணம்	ஸக்ஷ்மணரோடு கூடிய வருமான
சன்யதி	யுத்தகளத்தில்	த ராஃவ்	அந்த ஸ்ரீராகவரை
அனிலேரித்	காற்றிலால் விசப்பட்டி	சமீக்ஷ்ய	அறிந்து
தீபத்	கிளர்ந்தெழுகின்ற	க:	எவன்
		விஷஹே	எதிர்ப்பான் ?

सलक्ष्मणं राघवमाजिपर्दनं दिशामजं मत्तमिव व्यवस्थितम् ।

सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्यप्रतिमं शराचिषम् ॥ ६५ ॥

வானரமுக்ய	"வானரத்தலைவரே !	சராசிஷம்	பாணங்களோடு ஜோதியாக
மத்	கொழுத்த	யுகாந்தசூர்யபிரதிம்	புனைவகால சூரியன் போல்
திசாமஜம் ஐவ	திக்கஜம் போன்றவரும்	வ்யவஸ்தித்	சரியாகத் திற்கின்றவரு [மான
அஜிமர்ஷன்	யுத்தரங்கத்தில் ஹதஸ் செய்கின்றவரும்	ராஃவ்	ஸ்ரீராகவரை
சலக்ஷ்மணம்	ஸக்ஷ்மணரோடு கூடியவரும்	க:	எவன்
சன்யுகே	யுத்தத்தில்	சஹே	கொற்கடிப்பான் ?

स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं प्रति सयूयपं क्षिप्रमिहोपपादय ।

चिराय रामं प्रति शोककर्षितां कुरुष्व मां वानरवीर हर्षिताम् ॥ ६६ ॥

हरिश्रेष्ठ	“வாணரோத்தம!	वानरवीर	வாணரவீரரோ!
सः	அந்த நீர்	राम प्रति	ராமரையே நினைத்து
सलदमनं	லக்தமணரோடுகூட		நினைத்து
मे पति	என் பர்த்தாவை	चिराय	நெடுநாளாய்
सयुधपं	சேனைத்தலைவர் படை	शक्रसिंहां	சொகத்தால் நொந்து
क्षिप्रं	உடனே [குழ		கிடக்கும்
इदं	இங்கு	मां	என்னை
उपपादय	எழுந்தருளப்பண்ணு	हविर्वां	சந்தோஷித்தவனாய்
	விராக;	कुरुवा	செய்யும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥ ३७ ॥

आदितः श्लोकाः 13471

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1681

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

चूडामणिप्रदानम्—குடாமணி கொடுத்தல்.

ततः स कपिशार्दूलस्तेन वाक्येन हर्षितः । सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
कपिशार्दूलः	வானரச்ரோஷ்டர்	वाक्येन	(தர்ம) தியமனத்தால்
तत्	அதை	हर्षितः	சந்தோஷமுற்றவராய்
मुवाच	கேட்டு	सीतां	வலிதையைப் பார்ந்து
वाक्यविशारदः	சொல்வா சிறிய வல்ல	वाक्यं	ஒரு மொழியை
सतः	ஆதல்பற்றி [வர்	उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்தார்:-

युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने । सदशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥

शुभदर्शने	“நற்போதனை அருகிச் செய்யும்	युक्तरूपं	பிறங்க்குணத்திற்
			கேற்றது;
देवि	தேவியரோ!	साध्वीनां	கற்புடைய பத்தினிக
त्वया	உம்மால்	विनयस्य	மரியாதைக்கும் [னின்
भाषितं	திருவாய்மகன்க்தருளப் பட்டது	स्त्रीस्वभावस्य च	ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்திற்கும்
		सदशं	பொருந்தியது.

स्त्रीत्वं न तु समर्थं हि सागरं व्यतिवर्तितुम् । मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥

हि	“எனெனில்	आयतं	அகன்ற
स्त्रीत्वं	ஸ்திரீ ஸ்வபர்வமானது,	विस्तीर्णं	விசரலமான
मां तु	என்னைத்தானாகட்டும்	सागरं	ஸமுத்திரத்தை
अधिष्ठाय	வாறுணமாய்க்கொண்டு,	व्यतिवर्तितुं	கடப்பதற்கு
शतयोजनं	நூறு யோஜனை	समर्थं न	சக்தியற்றது.

द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते । रामादन्यस्य नार्हामि संस्पर्शमिति जानकि ॥
एतत्ते देवि सदृशं पञ्चयास्तस्य महात्मनः । का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचनमीदृशम् ॥

வினயான्वிதே "ஸாஸிஸிபுணியாஸ
ஜானகி ஜனகர் திருமகளாஸ
தேவி! தேவி!
ராமாத் * ராமணியன் தி
அனயஸ்ய மற்ருெருவனுடைய
ஸஸ்பர்ஸ ஸ்பர்சனத்தை
ந அர்ஹாமி இத ஓப்பென் 'என்று
யத் யாதொன்றை
திரித்ய இரண்டாவது
காரண காரணமாய்
ப்ரவீபி காற்றுகிறீரோ
ஏதத் இது

மஹாத்மன: மஹாத்மாவன
தஸ்ய அவருடைய
பஞயா: பத்தினியாகிய
தேவ உமக்கே
சத்யஸே சரஸ் அடிக்கும்.
தேவி அம்மணி!
ஸா க்ரதே உம்மைவொழிய
அனயா வேறு
கா தி யார் தான்
தீத்யஸே இப்படிப்பட்ட
வசனம் நற்போதனைபை
வ்யாத் காற்றக்கடும்?

श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः । वेष्टितं यच्चया देवि भाषितं मम चाग्रतः ॥

தேவி "ஓ தேவி!
காகுத்ய: காகுத்தஸ்தர்
மம என்
அஸ்ய: எதிரில்
தவ்யா உம்மால்
பாபிதம் ச சொல்லப்பட்டதும்

வேஸ்திதம் ச செய்யப்பட்டதும்
யத் எதுவே அந்த
ஸர்வம் எல்லாவற்றையும்
ஏவ உடனே
நிரவஸேஸ: ஒன்றும் விடாமல்
ஸ்ரோஸ்ய தேட்டறியப்போகினார்.

कारणैर्बहुभिर्देवि रामप्रियचिकीर्षया । स्नेहप्रस्कम्भनसा मयैतत् समुदीरितम् ॥ ७ ॥

தேவி "அம்மணி,
பஹு: பல
காரண: காரணங்களைக் கொண்டு
ராமபிரிய- } ஸ்ரீராமருக்கினியது
விகிரீஸ்யா } செய்வவேண்டுமென்ப
காலும்

ஸ்நேஹஸ்க- } அன்பினால் செகிழ்த்த
ஸகம்பநா } மனத்தாலும்
மயா என்னால்
ஏதத் இப்படி
ஸமுதீரிதம் விண்ணப்பம் செய்யப்
பட்டது.

लङ्काया दुष्पवेशत्वाद्दुस्तरत्वान्महोदधेः । सामर्थ्यादात्मनश्चैव मयैतत् समुदीरितम् ॥ ८ ॥

மஹோதய: "மஹோததயின்
துஸ்தரவாத் தாண்டுதலின் கஷ்டத்
தாலும்
கல்காயா: லக்கையின்
துஸ்தரவாத் எவ் உட்பிரவேசித்தலின்
கஷ்டத்தாலும்

ஸாத்மன: எனது
ஸாமர்த்த்யாத் ச ஸாமர்த்தியத்தாலும்
ஏதத் இப்படி
மயா என்னால்
ஸமுதீரிதம் விண்ணப்பம் செய்யப்
பட்டது.

इच्छामि त्वां समानेतुमथैव रघुबन्धुना । गुरुस्नेहेन भक्त्या च नान्यथैतदुदाहृतम् ॥ ९ ॥

इच्छामि	"உம்மை	गुरुस्नेहेन	மஹத்தான ஸ்நேஹத்
अथ एव	இப்பொழுதே	भक्त्या च	பக்தியாலும் [காலும்
रघुबन्धुना	ராகவரோடு	एतन् उदाहृतं	இப்படி விண்ணப்பம்
समानेतुं	சேர்த்து வைக்க		செய்யப்பட்டது ;
इच्छामि	எண்ணினேன் ;	न अन्यथा	வேறு காரணத்தால்

இல்லை.

यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्धमनिन्दिते । अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि तत् ॥

अनिन्दिते	"புண்ணியவதி !	अभिज्ञानं प्रयच्छ	(ஓர்) அடையாளத்தை
त्वं	நீர்	तत्	அதனால் [தந்தருளும் ;
मया सार्धं	என்னுடன் கூட	राघवः	ரூராகவர்
यातुं	எழுந்தருள்	हि	ஸந்தேஹமில்லாமல்
न उत्सहसे यदि	திருவுள்ளம் கொள்ள	जानीयात्	உண்படி உண்மையைக்
	கிங்கி என்பதானால்		கண்டறியவேண்டும்."

एवमुक्ता इनुमता सीता सुरसुतोपमा । उवाच वचनं मन्दं वाष्पप्रथिताक्षरम् ॥ ११ ॥

इनुमता	ஹனுமரால்	वाष्पप्रथिताक्षरं	கண்ணிரோடு கலந்து
एवं उक्त्वा	இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட		வரும் சொற்கொண்டு
सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணை	वचनं	ஒரு விவதயத்தை
	வினங்கும்	मन्दं	ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
सीता	லீலையானவள்	उवाच	வினம்பினாள் :—

इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्वन्तु मम प्रियम् । शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे तथा ॥ १२ ॥

तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके । तस्मिन् सिद्धाश्रमे देशे मन्दाकिन्या ह्यदूरतः ॥

तस्योपवनपण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु । विहृत्य सलिले किञ्चो ममाङ्के समुपाविशः ॥ १४ ॥

इदं	"அன்பு மிகுந்ததாய்,	प्राज्यमूल-	ஏராளமான கிழங்குக
अभिज्ञानं	முன்னறிததை இப்	फलोदके	ளும், கனிகளும், தீர்த்
	பொழுது கிளைவு	तस्मिन्	அந்த [தங்களுமனைமந்த
	முட்டுவதற்காய்	सिद्धाश्रमे	வீத்தாச்சமத்தில்
इदं	சின் சொல்லுவதை	देशे	ஒரு பிரதேசத்தில்
मम	எனது	तस्य सलिले	அதின் ஜலத்திலும்
प्रियं	கனகருத்து	नानापुष्प-	பலவகை பலர்களால்
त्वं	நீர்	सुगन्धिषु	நன்மணம் வீசுகிற
तथा तु	எப்படி சொல்லுகிறே	उपवनपण्डेषु	நெருங்கிய சொலைகளி
	னோ அப்படியே	विहृत्य	ஆவிந்து [லும்
मयाः	விண்ணப்பஞ்செய்யும் !	स्निग्धः	களைத்து
चित्रकूटस्य शैलस्य	சித்திரகூடமலைவின்	तापसाश्रम-	தவறிகளின் ஆச்சமத்
पूर्वोत्तरे पादे	வடகிழ்தாழ்வகையிலுன்	वासिन्याः	கிணிருந்த
मन्दाकिन्याः	மந்தாகினிக்கு [ளதும்	मम अङ्के	எனது மடிமீல்
अदूरतः हि	ஸமீபத்திலுள்ளதும்	समुपाविशः	படுத்திருந்தீர்.

ततो मांससमायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् । तमहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ॥

ततः	“ அப்பொழுது	செவாயச	அந்த காகத்தையே
மாंसசமாயுக்த:	மாம்ஸத்தில் கா முற்ற	அஹ்	நான்
वायसः	ஓர் காகம்	लोष्टं	ஒரு மண்ணுக்கட்டியை
पर्यतुण्डयत्	கூரான மூக்கால்	उद्यम्य	எடுத்து ஒங்கி
	குத்திறது ;	वारयामि स्म	பயமுறுத்தி நடப்பேனென்.

दारयन् स च मां काकस्तत्रैव परिलीयते । न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ॥

सः	“ அந்த	मांसान्	மாம்ஸத்தை விட்டு
बलिभोजनः	(பூதவந்தும் என்று பரதி தினமும் ‘காகங்கைக்குப் பேரிடும் அன்னமாதிய’) பலியை புஜிக்கும்	न उपारमन्	ஒழிபாதிருந்தது ;
काकः च	காகமும்	मां	என்னை
भक्षार्थी च	உணவாக விரும்பியதால்	दारयन् अपि	குத்தின வண்ணமாயே
		तत्र एव	அங்கேயே
		परिलीयते	சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणि । संसमाने च वसने ततो दृष्टा त्वया ह्यहम् ॥

मयि	“ நான்	ततः	அதினால்
पक्षिणि	பக்தியினிடத்தில்	वसने	ஆடை
क्रुद्धायां	கிணந்து	संसमाने च	நழுவி விழுங்காரில்
रशनां हि	அரைநூல் மாலையை மாதிரம்	त्वया	உம்மால்
		अहं	நான்
उत्कर्षन्त्यां च	கழற்றவும்	दृष्टा	பார்க்கப்பட்டேன்.

त्वया विहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तथा । भक्षगृध्रेण काकेन दारिता त्वामुपागता ॥

ततः श्रान्ताऽहमुत्सङ्गवासानस्य तवाविशम् । क्रुध्यन्ती च ग्रहणेन त्वयाऽहं परिसान्त्विता ॥

भक्षगृध्रेण	“ தீனியில் குதிகொண்ட	ततः	அப்படியிருந்தும்
काकेन	காகத்தால்	त्वां च	உம்மிடமே
वारिता	குததப்பட்டு	उपागता	வந்து சேர்ந்தேன் ;
क्रुद्धा	கோபம் மூட்டப்பட்டு	आसीनस्य	உட்கார்ந்திருந்த
तदा	அப்பொழுது	तव	உமது
श्रान्ता	களைப்படைந்திருந்த	उत्सङ्गं	மடியில்
अहं	நான்	अहं	நான்
त्वया	உம்மால்	आविर्	உட்கார்ந்தேன் ;
विहसिता	பரிஹாஸஞ்செய்யப் பட்டேன் ;	ग्रहणेन	முகம் மலர்ந்திருந்த
च	அதினால்	त्वया	உம்மால்
संलज्जिता	மிகவும் வெட்கித் திருந்தேன் ;	क्रुध्यन्ती	கோபத்துடனிருந்த
		अहं	நான்
		परिसान्त्विता	தேற்றப்பட்டேன்.

वाण्णपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषीं परिमार्जती । लक्षिताऽहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता ॥

नाथ	“நாதர்!	अहं	நான்
वाण्णपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்	वायसेन	நாகத்தால்
चक्षुषी	கண்களை [ணிர்நாய்]	प्रकोपिता	அதிக கோபமுட்டப் பட்டவளாய்
मन्दं	மெதுவாய்		
परिमार्जती	துடைத்துக்கொண் டிருந்த	त्वया	உம்மால்
		लक्षिता	கண்டறியப்பெற்றேன்.

परिश्रमात् प्रसुप्ता च राघवाङ्क्षेऽप्यहं चिरम् । पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममाङ्के भरताग्रजः ॥

स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत् ॥ २१ ॥

अहं	“நான்	मम	எனது
परिश्रमात्	மிகக் களைப்பால்	अङ्के	மடியில்
अथ	அப்படியே	प्रसुप्तः	கண் வளர்ந்தார்.
राघवाङ्के	ஸ்ரீராகவருடைய மடியில்	पुनः एव	மறுபடியும்
चिरं प्रसुप्ता	நேடுநேரம் உறக்கினிட்	सः अपि	அதே
पर्यायेण	கிளம்பபடி [டேன்.	वायसः	காகம்
भरताग्रजः च	பரதருடைய தமையனாகும்	तस्य च	அந்தருணத்திலும்
		समुपागमत्	வந்து சேர்ந்தது.

ततः सुप्तप्रबुद्धां मां रामस्याङ्कात् समुत्थिताम् । वायसः सहसाऽऽगम्य विददार स्तनान्तरे॥

वायसः	“காகம்	समुत्थितां	நன்றாய் வளி நீக்கிவிருந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मां	என்னை
अङ्कात्	மடியினின்று	स्तनान्तरे	மார்பில்
सुप्तप्रबुद्धां	துக்கி எழுந்த	सहसा आगम्य	முரட்டுத்தனமாய்ப்பற்றி
ततः	அப்போதிருந்த	विददार	காயப்படக் கீறிற்று.

पुनः पुनर्योत्पत्य विददार स मां भृशम् । ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितविन्दुभिः ॥

अथ	“இப்படி	भृशं विददार	மிகவும் குத்திக் கீறிற்று;
सः	அது	ततः	அப்பொழுது
पुनः पुनः	ஒரு தடவைக்குப் பல் தடவைவராய்	मुक्तैः	சொட்டின
उत्पत्य	பாய்ந்து பாய்ந்து	शोणितविन्दुभिः	ரத்தபித்துக்களால்
मां	என்னை	रामः	ஸ்ரீராமர்
		समुक्षितः	நனைக்கப்பட்டார்.

वायसेन ततस्तेन बलवद् क्षिप्यमानया । स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः ॥

परन्तपः	“பகைவருக்குக் காணாமல்	सः	அவர்
सुखसुप्तः	அயர்ந்து கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தவரும்	तेन वायसेन	அந்த காகவகையால்
		बलवद्	மிகவும்
ततः	அப்போதும்	क्षिप्यमानया	துன்புறுத்தப்பட்ட
श्रीमान्	திருமேனி அதிகமென்கர மாய் விளக்குபவருமான	मया	என்னால்
		बोधितः	எழுப்பப்பட்டார்.

स मां दृष्ट्वा महाबाहुर्वितुषां स्तनयोस्तदा । आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन् वाक्यमभाषत ॥

ச: மஹாபாஹு: "அந்த மஹாபாஹு
மா: என்னை
ஸ்தரயோ: ஸ்தனங்களில்
விதுஷா: காயப்படுத்தப்பட்டவ
தூஷா: அதிர்ந்துகொண்டு [ஸாய்

तदा अपिप्राप्लुत
क्रुद्धः क्रोधंक्रोण्डवराय
आशीविषः इव पारंप्रपेरा
श्वसन् பெருமூச்செறித்து
वाक्यं ஒருவார்த்தையை
अभाषत உரைத்தார்:—

केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

நாகநாசூர் "துதிக்கைபோன்ற
தொடையுடையாய்!
தே ஸ்தனாந்தரம் உனது மாப்பு
கேன எவனால்
விக்ஷதம் புண்படுத்தப்பட்டது?

सरोषेण சிற்றங்கொண்ட
पञ्चवक्त्रेण ஐந்துதலை
भोगिना நாகத்துடன்
कः எவன்
क्रीडति वै விளையாடுகிறான்?

वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैर्मनिवाभिमुखं स्थितम् ॥

ஸத: "அங்கேயே
வீக்ஷமாண: நரம்புறமும் கண் கொக்கி
மா: கணக்கு [யவராய்
அபிமுக்யேவ எதிராகவே
சரூதிரை: குருதி படிந்த

तीक्ष्णैः கூரிய
नखैः நகங்களுடனே
स्थितं நின்றகொண்டிருந்த
तं वायसं அந்தக் காகத்தை
समुदैक्षत वै கண்டுவிட்டார்.

पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः । धरान्तरगतः शीघ्रं पवनस्य गतो समः ॥

ச: வாயச: "அந்தக் காகம்
शक्रस्य இந்திரனுடைய
पुत्रः கைமந்தன்;
पततां वरः பறவைகளுள் சிறந்தது;
गतौ கதிரில்

पवनस्य समः வாயுவுக்கு சேகரணத்;
किल ஆகலால்
शीघ्रं சடக்கொண
धरान्तरगतः மண்ணில் மூலத்தது
விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः ।

மதிமதா: "அறிவுடையாரில்
वर: தலைவரான
महाबाहु: மஹாபாஹு
तस्मिन् அந்த
वायसे காக்கை விஷயத்தில்

वायसे कुतवान् कूरां मतिं पतिमतां वरः ॥

तत: ஆனதுபற்றி
कोपसंवर्ति- } கோபத்தால் சுழற்றிய
तेक्षणः } கண்களைபுடையவராய்
कूरां கொடுகாரபாண
मतिं कुतवान् தீர்ப்பை விதித்தார்.

स दग्धं संस्तराद्दृष्ट्वा ब्राह्मणाक्षेण योजयत् । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखो द्विजम् ॥

ச: "அவர்
संस्तराद् தர்ப்பாணத்திலிருந்து
दग्धं ஓர் தர்ப்பைப்புக்லை
गृष्ट்वा போதுமெனக்கொண்டு
ब्राह्मणाक्षेण பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்
योजयत् மந்திரித்தார்; [தரல்

द्विजं பகலிக்காக
अभिमुखः சித்தமாக்கப்பட்ட
स: அது
दीप्त: பற்றியெரியும்
कालाग्नि: इव ஊழித்தீயென
ज्वाला பற்றியெரிந்தது.

स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तं वायसं दर्भः सोऽम्बरेऽनुजगाम ह ॥

ச: "அவர்
 પ્રદીપ્ત: கிளர்ந்தெழும்
 તે அந்த
 દર્ભ: தருப்பைப் புல்லை
 સ: அந்த
 વાયસં પ્રતિ: காக்கையை நோக்கி
 ચિક્ષે: விடுத்தனர்;

હ: என் சொல்வேன் !
 તત: அப்போ திவிருந்து
 સ: દર્ભ: அந்தக் தருப்பை
 તે વાયસ: அந்தக் காகத்தை
 અમ્બરે: ஆகாயத்தில்
 અનુજગામ: தூத்திக்கொண்டு
 கடவே சென்றது.

अनुसृतस्तदा काको जगाम विविधां गतिम् । त्राणकाम इमं लोकं सर्वं वै विचचार ह ॥

தட: "அக்காலத்தில்
 अनुसृत: தூத்தப்பட்டது
 தப்பித்து ஓடிய
 काक: காகம்
 त्राणकाम: காப்பாற்றுவனாக் காண
 इमं இந்த

લોક: સર્વ: உலகளைத் தும்
 વિચचार: वै: ஓடி உலைந்தது;
 ह: என் சொல்ல!
 विविधां வெவ்வேறு
 गति: இடத்திற்கும்
 जगाम: போய்ப் பார்த்தது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः ॥

ச: "அது
 त्रीन् लोकान् மூன்று உலகங்களையும்
 संपरिक्रम्य ஓடியலைந்து பார்த்து
 समहर्षिभि: மதுரைஷிகளைக் கூடின
 सुरै: च தேவர்களாலும்

पिता च தந்தையாலும்
 परित्यक्त: கைவிடப்பட்டதாய்
 त: एव அவனாலே
 शरण: சரணமாக
 गत: அடைந்தது.

स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् । वधाहंमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयतु ॥

शरण्य: " (அரிகளாரிலும் அடை
 க்கவும் புருந்தோரை யா
 தரிக்கும்) சரண்பாரா
 स: काकुत्स्थ: அந்த காகுதஸ்தர்
 भूमौ: தரையில்
 शरणागत: சரணம் என்று வந்து

निपतितं கிழுந்து கிடந்த
 स: அதை
 वधाहंमपि கொல்லுவதற்கு உரிய
 தாபிருந்தபோதிலும்
 कृपया: கிருபையால்
 पर्यपालयत: காத்தருளினார்.

परिचूनं विवर्णं च स तमायान्तमब्रवीत् । मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्मणं तदुच्यताम् ॥

परिचूनं " திக்கந்து
 आयान्तं च திரும்பி வந்துகிடக்கும்
 विवर्णं அற்பமாயிய
 त: அதைப் பார்த்து
 ब्राह्मं भवं तु " பிரம்பாஸ்திரமோ
 मोघं कर्तुं வினாசச் செய்ய

न शक्यं முடியாது;
 तम् ஆகையால்
 उच्यते வழி சொல்லப்பட்ட
 இம்' என்று
 स: அவர்
 भमवीन् சொன்னார்.

हिनस्तु दक्षिणाक्षि त्वच्छर इत्यथ सोऽब्रवीत् ।

ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् ॥ ३६ ॥

अथ "அப்படியாகில்
 शच्छरः உமது பரணம்
 दक्षिणाक्षि வலது கண்ணை
 हिनस्तु அழிக்கட்டும்'
 इति என்று
 सः अब्रवीत् அது சொல்லிற்று;

ततः அதன்மேல்
 सः அது
 तस्य அந்த
 काकस्य காக்கத்தின்
 दक्षिणे भक्षि வலது கண்ணை
 हिनस्ति स्म அழித்துவிட்டது.

दत्त्वा स दक्षिणं नेत्रं प्राणेभ्यः परिरक्षितः । तदाभृति काकानामेकमक्षीति विथुतम् ॥

दक्षिणं नेत्रं "வலது கண்ணை
 दश கொடுத்து
 सः அது
 प्राणेभ्यः உயிரோடு
 परिरक्षितः தப்பிவிட்டது !

तदाभृति அதுமுதல்
 काकानां காக்கைகளுக்கு
 एकं भक्षि ஒற்றைக்கண்
 इति என்பது
 विथुतं தெரிந்த விஷயம்

स रामाय नपस्कृत्वा राज्ञे दशरथाय च । विमृष्टस्तेन वीरेण प्रतिपेदे स्वमालयम् ॥ ३७ ॥

सः "அது
 रामाय ஸ்ரீராமருக்கும்
 दशरथाय राज्ञे च தசரதமன்னருக்கும்
 नपस्कृत्वा தண்டம் எயர்ப்பித்து
 तेन அந்த

वीरेण வீரரால்
 विमृष्टः போக அனுமதி பெற்றதாய்
 स्व मालयं தன் இருப்பிடத்திற்கு
 प्रतिपेदे போய்ச் சேர்ந்தது.

मत्कुते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम् । कस्याथो माऽहरत्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते ॥

महीपते "வேலாகரதா !
 मत्कुते எனக்காக
 काकमात्रे तु ஒரு காக்கத்தின் விஷயத்
 तिவேயே
 ब्रह्मास्त्रं பரம்மாஸ்திரம்
 समुदीरितं தொடுக்கப்பட்டது ;

यः எவனெருவன்
 त्वत्तः உம்மிடத்தினின்று
 मा என்னை
 अहस्त திருடிவந்தானோ
 तं அவனை
 कस्यात् எக்காரணத்தால்
 क्षमसे பொறுத்திருக்கிறீர் ?

स कुरुष्व महोत्साहः कृपां पयि नरर्षभ । त्वया नाथवती नाथ ह्यनाथा इव दृश्यते ॥

नरर्षभ "புருஷோத்தமர் !
 महोत्साहः மிகுந்த உற்சாகத்தை
 पुनः पुनः
 सः நீர்
 पयि என்னிடத்தின்
 कृपां कुरुष्व கிருப்ப புரிவும் ;

नाथ नाதா !
 त्वया உம்மால்
 नाथवती नाதனைப் பெற்றவளாகும்
 अनाथा इव அதனைப்போல்
 दृश्यते हि காணப்படுகிறாள்னோ ?

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ॥ ४१ ॥

आनृशंस्यं	"பிறர் தயர்மொழித்தல்	एव	உம்மிடத்திருந்தே
परः	எல்லாவற்றிலும்	मया श्रुतः	என்னுல் கேட்டறியப்
धर्मः	தர்மம் என்பது		பட்ட நியமம்.

जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् । अपारपारमक्षोभ्यं गांभीर्यात् सागरोपमम् ॥
भतारं ससमुद्राया घर्ण्या वासवोपमम् ॥ ४२ ॥

भतारं त्वां	"காதரான உம்மை	गांभीर्यात्	கப்பிரத்தன்மையால்
महावीर्यं	மஹா வீரப்முடையவரையும்	सागरोपमं	கடல்போன்றவரையும்
महोत्साहं	மஹோத்ஸாஹமுடையவரையும்	ससमुद्रायाः	கடல் சூழ்ந்த
महाबलं	மஹாபலிஷ்டரையும்	घर्ण्याः	சூமிக்கு
अपारपारं	கணாகடந்த கர்மமுடையவரையும்	वासवोपमं	இத்திரனுக்கு நிகரானவரையும்
अक्षोभ्यं	எவராலும் மனக்கலங்கச் செய்வமுடியாதவரையும்	जानामि	(நான் உள்ளபடி) தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्यवान् बलवानपि । किमर्थमस्त्रं रक्षस्सु न योजयति राघवः ॥ ४३ ॥

एव	"இவ்விதமாக	बलवान् अपि	பலவானாயுமிருந்தும்
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	रक्षस्सु	அரக்கர்களிடத்தில்
अस्त्रविदां	அஸ்திரவித்துக்களில்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
श्रेष्ठः	முதன்மைபெற்றவரோ	किमर्थं	யாது காரணத்தால்
सत्यवान्	சத்தியவானாயும் [யும்]	न योजयति	ப்ரியோகியாதிருக்கிறார்?

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । रामस्य समरे वेगं शक्ताः पतिसमाधितुम् ॥

समरे	"புத்தகனத்தில்	न नागाः	நாகர்களல்லர்,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गन्धर्वाः अपि न	கந்தர்வர்களல்லர்,
वेगं	கடுமையை	न असुराः	அஸுரர்களல்லர்,
पतिसमाधितुं	எதிர்த்துத் தடுப்பதற்கு	न मरुद्गणाः	மருக்கணங்களல்லர்.
शक्ताः	கல்லவர்கள்		

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यशस्ति पयि संभ्रमः । किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान् ॥

वीर्यवतः तस्य	"வீரரான அவருக்கு	तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய சரக்களால்
पयि	என்னிடத்தில்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
कश्चिन्	சிறிதேனும்	क्षयं	அழிவுக்கு
संभ्रमः	மதிப்பு	किमर्थं	ஏன்
अस्ति यदि	இருக்குமாயில்	न नयति	உட்படுத்தாதிருக்கிறார்?

भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । कस्य हेतोर्न मां वीरः परिव्रजति महाबलः ॥

महाबलः	"மஹாபலிஷ்டரும்	आदेश	நியமனத்தை
परन्तपः	சத்துருக்களை எதிர்ப்ப	आदाय	பெற்றுவந்து
वीरः	வீரருமான [வரும்]	मां	என்னை
लक्ष्मणः वा	லக்ஷ்மணரோவிலும்	कस्य हेतोः	ஏனோ
भ्रातुः	அண்ணனாக	न परिव्रजति	நீட்டிகாதிருக்கிறார்?

यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसप्ततेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं पाशुपैक्षतः ॥४७॥

தौ	"அவ்விருவர்கள்	दुर्धर्षौ	அச்சமுண்டாக்குகிற வர்களாய்
புருஷவ்யா- ஹி- சமதேஜ- ஹி	ஆண்புலிகளாய் வாயுவக்கும், அகனிக கும் சமமான திறனு டையவர்களாய்	यदि	இருந்தும்
		किमर्थं	என்
		मां	என்னை
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும்	उपेक्षतः	உபேக்சிக்கிறார்கள் ?

मयैव दूष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥४८॥

தौ	"அவ்விருவர்கள்	मम एव	எனக்கே
समर्थौ	சாமர்த்தியமுடைய	महत्	மஹத்தான
परन्तपौ	ஐயசாலிகளாய்	किञ्चित्	இன்னதென்ற நியமூல
अपि	இருந்தும்	दूष्कृतं	துஷ்கிருதம் [பாச
मां	என்னை	अस्ति	ஸம்பவமாயிருக்கவேண்
न अवेक्षेते	கவனியாதிருக்கிறார்கள்	संशयः	ஸந்தேஹம் [ஓம்;
यव	என்கிறதாய்	न	இல்லை."

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान् पारुतात्मजः ॥

महातेजाः	மஹா பராக்ரீம சாலியும்	करुणं	இரக்கமெழும்படி
पारुतात्मजः	வாயுபுத்திரருமான	भाषितं	மொழிந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वचनं	மொழியை
वैदेह्याः	வைதேஹியின்	श्रुत्वा	கேட்டு
साश्रु	கண்ணுக்கண்ணீருமாய்	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	கிண்ணப்பஞ்செய்தார் :

त्वष्टोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिपन्ने च लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	"ஓ! தேவி!	त्वष्टोकविमुखः	உமது துக்கத்தால் மற்ற நெதையும் வெறுத்திருக்க
ते	உமக்கு	रामे	ஸ்ரீராமர் [கின்றனர்;
सत्येन	சத்தியத்தின் பீது	दुःखाभिपन्ने	துக்கத்தில் முழுகிக்கிடக்
शपे	ஆணையிட்டிக் கூறுகிறேன்;	च	உகனும் [கையில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		परितप्यते	சோகமுறகின்றனர்.

कथञ्चिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्तमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	"புண்ணியவதி!	न कालः	சமயமில்லை;
भवती	பெருமாட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चित्	தெய்வநீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	நினைவாளர்;	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

மஹாவலீ	" மஹாபலிகூடர்களும்	स्वर्शन-	} உம்மைக் காணக் கொண்
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமாவன	कृतोत्साहौ	
தீ	அந்த		ட வீர்யமுடையவர்க
उभौ	இரண்டு		ளாய்
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	लङ्कां	ஊக்கையை
		भस्मीकरिष्यतः	நீருக்கப்போகிறார்கள்.

इत्वा च समरे क्रूरं रावणं सहवान्धवम् । राघवस्त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रतिनेष्यति ॥

विशालाक्षि	" இ விசாலாக்ஷி!	इत्वा	ஐதம் செய்து
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	स्वां	உம்மை
क्रूरं रावणं	கொடிய ராவணனை	स्वां पुरीं	தமது நகரத்திற்கு
सहवान्धवं	சற்றத்தாருன்பட	प्रतिनेष्यति	அழைத்துக்கொண்டு
समरे च	சமரினேயே		எழுந்தருளப்போகிறார்.

ब्रूहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः । सुग्रीवो वाऽपि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः॥

राघवः	" ஸ்ரீராமவரும்	समागताः	ஒன்றுகூடிய
महाबलः	மஹாபலிகூடரான	हरयः भवि	வரனார்களும்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	यद् वाच्यः	யாது சொல்லப்பட
तेजस्वी	பரக்கிரமசாலியான		வேண்டுமோ அதை
सुग्रीवः वा	ஸுகிரீவரும்	ब्रूहि	சொல்லியருளும் *.

इत्युक्त्वति तस्मिन् सीता सुरसुतोपमा । उवाच शोकसन्तप्ता हनूपन्तं पुनर्द्वयम् ॥ ५५ ॥

तस्मिन्	அவர்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென
इति	இவ்வாறு		விளங்கும்
उक्त्वति च	சொல்லுகையிலும்	सीता	வந்தாசிராட்டி
शोकसन्तप्ता	சோகத்தாலே பரிதபித்	पुनर्द्वयम्	வரனாரான
	தும்	हनूपन्तं	துணுமருக்கு
		उवाच	மறுமொழி கூறினான் :—

कौसल्या लोकभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी । तं ममार्थे सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥

मनस्विनी	" மனஸ்வினியான	मम भवे	என் பொருட்டு
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்,	शिरसा	தலைவணங்கித் தண்டம்
लोकभर्तारं	லோகமந்தாராய்	अभिवादय	ஸமர்ப்பியும்.
यं सुषुवे	எவரைப் பெற்றாரோ	सुखं च	யோககூடிமத்தையும்
तं	அவரை	पृच्छ	விசாரியும்.

सृजश्च सर्वरत्नानि प्रिया याश्च वराङ्गनाः । ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लभम् ॥
पितरं मातरं चैव संमान्याभिपसाद्य च । अनुप्रव्रजितो रामं सुमित्रा येन सुप्रजाः ॥
आनुकूल्यान धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम् । अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन् वने ॥

सुमित्रा	“ஸ்மித்தரை	சுத்ர	சுத்ததையும்
सुमित्राः	சற்புத்திரனை பெற்றவ ளாகிறது	आनुकूल्येन	பக்தியினால்
येन	எவனுலோ அந்த	त्यक्त्वा	தறந்து,
धर्मिणा	தர்மாத்மா,	पितरं अपि	தந்தையையும்
सजः	மாணிக்கையும	मातरं च	தாயையும்
सर्वरत्नानि च	சகலரத்தினங்களையும்	समान्य	பூரித்து
प्रियाः	ப்ரியுள்ளவர்கள்	अभिप्रसाद्य	வேண்டி விடைபெற்று
याः च	எவர்களை அந்த	रामे	ஸ்ரீராமரை
वसकुनाः	உத்தமஸ்திரிகளையும்	अनुभवति	பின்னொட்டிந்து வந்த வனாய்
विशालायां	பார்த	भ्रातरं	தமையனாரை
पृथिव्यां	பூமியில்	काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரை
दुर्लभं	தேடினாலும் கிடைத் தற்கு அரிய	वने	காணகத்தில்
ऐश्वर्यं च	ஐசுவரியத்தையும்	पाठयन्	காப்பவனாக
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	अनुगच्छति	அனுசரித்து நடந்து வருகிறான்.

सिंहस्कन्धो महाबाहुर्मनस्वी प्रियदर्शनः । पितृवर्द्धते रामे मातृवन्मां समाचरन् ॥६०॥

प्रियदर्शनः	“இலக்கணமான	मातृवत्	மாதாவாகவும்
सिंहस्कन्धः	சிங்கம்போலடிக்கழுத் துடையவனும்	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महाबाहुः	மஹாசக்திமானுமான	पितृवत्	தந்தையிடத்தில் போல
मनस्वी	நல்லமனதுடைய அலன்	समाचरन्	நடப்பவனாய் [வும்]
मां	என்னை	वर्द्धते	சக்திவைச் செய்து வருகிறான்.

द्वियमाणां तदा वीरो न तु मां वैद लक्ष्मणः । वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाञ्छुक्तो न बहुभाषिता ॥

राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे । मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः ॥

तदा	“அப்பொழுது	न बहुभाषिता	நிதபாஷி;
मां	என்னை	मे	எனது
द्वियमाणां तु	தூக்கிக்கொண்டு போ கையில்	श्वशुरस्य	மாமனருக்கு
वीरः	வீரனான	सदृशः	ஏற்ற
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	श्रेष्ठः	அத்யந்த
न वेद	எதிரே காணவில்லை;	प्रियः	செல்வமான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	राजपुत्रः	ராஜகுமாரன்;
वृद्धोपसेवी	பெரியோருக்குப் பணி விடை புரியும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
लक्ष्मीवान्	நக்கியம் பெற்றவன்;	मत्तः	என்னைக்காட்டிலும்
शक्रः	மஹாசக்திமான்;	नित्यं	அகிச்சின்னமாய்
		प्रियतरः	உதவிபுரியும்
		भ्राता	தம்பி.

नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्वहति वीर्यवान् । यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्तमार्यमनुस्मरेत् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமவர்	यस्यां	எந்த
यन्दृष्ट्वा	எவனைக் கண்டு	धुरि	காரியத்தில்
वृत्त	செய்துசென்ற	नियुक्तः तु	ஏகப்படுகிறானே
आर्य एव	தந்தையைக் கூட	तां	அதை
न अनुस्मरेत्	கிணையா மறிகுக்கிறாரே,	उद्वहति	(சரிவர) நிறைவேற்ற
वीर्यवान्	அந்த வீரன்		வல்லவன்.

स ममार्याय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम । मृदुर्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு	शुचिः	உண்ணமவான கிணைகித
प्रियः	அன்பளும்	सः लक्ष्मणः	அந்த எகத்தமணன் [நான்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	मम आर्याय	என் பொருட்டு
मृदुः	சொன்னபடி கேட்டு	मम वचनात्	நான் கேட்டதாய்
	நடக்கிறவளும்	कुशलं	செழும ஸமாசாரம்
दक्षः	வெகு ஜாக்கிரதையுட	वक्तव्यः	சொல்லப்படவேண்டி
	னிருக்கிற		யவன்.

यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःस्वप्नयकरो भवेत् । त्वमस्मिन् कार्यनियोगे प्रमाणं हरिसत्तम ॥

वानरश्रेष्ठ	“வானரத்தலைவனே!	हरिसत्तम	வானரோத்தம!
यथा	எவ்விதம்	अस्मिन्	இந்த
दुःस्वप्नयकरः	துக்கத்தில் முடிவை	कार्यनियोगे	காரியம் நிறைவேறும்
	கிணைகிப்பவராய்		விஷயத்தில்
भवेत् हि	அவர் (ராமவர்) ஆவாரோ	त्वं	நீர்
	அவ்வண்ணமே	प्रमाणं	பொதுப்பாஸி.

राघवस्त्वत्समारंभान्मायि यत्रपरो भवेत् । इदं ब्रूयाच्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமவர்	शूरं	ஞேருமான
त्वत्समारंभाव	உமது முயற்சியானேயே	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
मायि	என் விஷயத்தில்	पुनः पुनः	பெயர்ந்துப் பெயர்ந்து
यत्रपरो	யந்ந ஊக்கமுடையவ	इदं	சின்கண்ட, வார்த்தை
भवेत्	ஆகவேண்டும்; [ராய்		களால்
मे	எனது	ब्रूयाः	கிண்ணப்படு செய்வா
नाथं	நாயகரும்		யாக.

जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज । ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ॥

सत्येन	“சத்தியமாக	जीवितं	பிராணனை
ते	உமக்கு	धारयिष्यामि	வைத்திருப்பேன்;
अहं ब्रवीमि	நான் சொல்லுகிறேன்	मासान्	ஒரு மாதத்திற்கு
दशरथात्मज	'தசரத புத்திரரே!	ऊर्ध्वं	மேல்
मासं	ஒரு மாதம்	न जीवेयं	இனித்திருக்காமாட்டேன்'.

रावणेनोपरुद्धां मां निकृत्या पापकर्मणा । व्रातुमर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥

वीर	* வீரர்!	पातालात्	பாதாளத்தினின்று
त्वं	நீர்	इव	(உசத்தியர் பாதாள ஸோகம் சென்று அனாதர் சோகமும் செய்து அவ ளை மீட்டுவந்தது) எப் படியோ அப்படியே
कौशिकी	(பழமூலத்தியில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருக்கவ தில் வருணதேவனால் பாதாள ஸோகத்திற்குத் திருடிக்கொண்டுபோகப் பட்டவளும் உசத்தியர் என்பவாது மணியாளு மான) கொள்கையை	पापकर्मणा	தித்தொழில் புரியும்
		निकृत्या	அதாவது
		रावणेन	ராவணனால்
		उपरुद्धां	சிறைசெய்யப்பட்டிருக் கின்றன [கின்ற
		मां	மீட்க
		व्रातु	அருள் புரியவேண்டும்.
		मर्हसि	

ततो वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् । प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमने ददौ ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवाय	* ஸ்ரீராமவருக்கு
वस्त्रगतं	வஸ்திரத்தில் முடிந்திருந்த	प्रदयः	செர்த்துவிடவேண்டியது
चूडामणिं	சூடாமணி (சூடபிள்ளை) என்றும்	इति	என்றுசொல்லி
दिव्यं शुभं	திவ்ய ஆபரணத்தை	सीता	வீதை
मुक्त्वा	அவிழ்த்தெடுத்து	हनुमते	ஹனுமாரிடத்தில்
		ददौ	தந்தனள்.

प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरत्नमनुत्तमम् । अङ्गुल्या योजयामास न ह्यास्य पाभवद्भुजः ॥

वीरः	வீரர்	अङ्गुल्या	விரலோடு
अनुत्तमं	ஒப்புவாயில்லாத	योजयामास	செறித்தக்கொண்டார்;
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	अस्य	சூவருடைய
ततः	அவ்விடமிருந்து	भुजो हि	கையும்
प्रतिगृह्य	கையில் வாங்கி	न भावद्भुजः	மிஞ்சாமல் ஒத்திருக்கது.

मणिरत्नं कपिवरः प्रतिगृह्याभिवाद्य च । सीतां प्रदक्षिणं कृत्वा पणतः पार्श्वतः स्थितः ॥

कपिवरः	வானரோத்தமர்	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம் வந்து
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	पणतः च	கைஉப்பியவண்ணமே
प्रतिगृह्य	அணிந்துகொண்டு	पार्श्वतः	ஸமீபத்தில்
सीतां	வீதையை	स्थितः	(பேசாமல்) நின்று
अभिवाद्य	அடிபணிக் து		கொண்டிருந்தார்.

हर्षेण महता युक्ताः सीतादर्शनजेन सः । हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु विष्टितः ॥७३॥

शरीरेण तु	உடலோடுமேத்திரமே	महता हर्षेण	பேராணந்தத்தோடு
विष्टितः	நின்றுகொண்டு	युक्तः	கடினவராகி
सः	அவர்	रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
सीतादर्शनजेन	சினதனவம் கண்டதனா யுண்டான	हर्षेण गतः	மனத்தை விடுத்தார்.

मणिवरमुपगृह्य तं महार्हं जनकनृपात्पजया धृतं प्रभावात् ।

गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसङ्क्रमं प्रपेदे ॥ ७४ ॥

த	அந்த	उपगृह्य	மனதில் பக்தியுடன்
मणिवरं	மாணிக்கத்தனத்த		பரமார்த்த
जनकनृपाभजया	இனக சக்ரவர்த்தியின்	पवनावधूतमुक्तः	காற்றினால் குறுக்கி
	திருமகனால்		கிடப்பபட்ட
प्रभावात्	அமரனுஷ்ட மதுரிமை	गिरिः	பர்வதம்
	யால்	इव	எப்படியோ அப்படியே
धृतं	அணிவப்பட்டிருந்ததா	सुखितमनाः	களிப்புற்ற மனத்தராய்
	யும்	प्रतिसङ्क्रमं	திரும்பிச்செல்ல
महार्हं	கிறீசொல்ல முடியா	प्रपेदे	திருவுள்ளத்தினொண்ணி
	தகுமாய்		னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥ ३८ ॥

आदितः श्लोकाः 13544

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1754

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

सीतासमाश्वासनम्—ஸீதாபிராட்டியாண்டு சமாதானப்படுத்தல்.

मणि दत्त्वा ततः सीता हनुमन्तपथावधीत् । अभिज्ञानमभिज्ञातमेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥ १ ॥

सीता	ஸீதா பிராட்டியார்	अवधीत्	சொன்னான் :-
मणिं दत्त्वा	மணியை ஒப்புகித்து	रामस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு
ततः	இப்பொழுது	ततः	உள்ளபடி
हनुमन्तं	ஹனுமாவாப் பார்த்து	अभिज्ञातं	தெரிந்த
अथ	அதிகண்டவாறு	अभिज्ञानं एवम्	அடைவாளாம் இது.
वीरः	"வீரரான	मम च	என்னுடையவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जनन्याः	தாயினுடையவும்
मणिं	மணியை	दशरथस्य	தசரத
दृष्ट्वा तु	கண்டவுடனே	राज्ञः च	மன்னருடையவும்
तयाणां	முயர்களுள்	संस्मरिष्यति वै	ஞாபகத்தைப்பெறுவார்.

स भूयस्त्वं समुत्साहे चोदितो हरिसत्तम । अस्मिन् कार्यसमारंभे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥

हरिसत्तम	"வானரோத்தம!	सः त्वं	அந்த நீர்
अस्मिन्	இந்த	उत्तरं	மேல் நடக்கவேண்டிய
कार्यसमारंभे	காரியாரம்பமான		காரியம்
उत्साहे	கிசேஷ யத்தினத்தில்	यत्	எதுவோ அந்த
भूयः	முக்கியமாய்(மதுபடியும்)	प्रचिन्तय	சென்றாய் ஆலோசிக்க
चोदितः	ஆக்குகச்செய்யப்பட்ட		வேண்டும்.

त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम । हनुமन् यन्नमास्थाय दुःखक्षयकरो भव ॥
तस्य चिन्तयतो यन्नो दुःखक्षयकरो भवेत् ॥ ४ ॥

हरिसत्तம "வானசேரத்தம!
அரிமந் இந்த
கார્યநிர்யோगे காரியத்தை முடித்து
வைப்பதில்
பிரமாண் தலைமை பெற்றவர்
த்வம் நீர்;
चिन्तयतः ஆனோசுத்துச்செய்யும்
तस्य உமது

यत्: முயற்கி
दुःखक्षयकरः துக்கத்தை ஒழிப்பதாக
भवेत् ஆகும்.
हनुमन् ஹனுமாரே!
यत्: ஜாக்கிரதைத்தொழிலை
आस्थाय அனுஷ்டித்து
दुःखक्षयकरः துக்கத்தைத் தீர்த்தவர்
भव ஆவீர். " [ராக

स तथेति प्रतिज्ञाय मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरसाऽऽवन्य वैदेहीं गमनायोपचक्रमे ॥ ५ ॥

சீமவிக்ரம: அதிபரக்கிரமசாலியான
सः मारुतिः அந்த மாருதியார்
वैदेहीं வைதேஹியைப்பார்ந்து
तथा इति "அப்படியே ஆகக்கடவ
து" என்று

प्रतिज्ञाय அறிவித்து
शिरसा தலைபால்
आवन्य வணங்கி
गमनाय போக விடைகொள்ள
उपचक्रमे காத்துநின்றனர்.

ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम् । वाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीत् ॥

மேயிலி தேவி கைத்திலிதேவியானவள்
मारुतात्मजं வாயுகுமாரரான
वानरं வானரரை
संप्रस्थितं பிரயாணப்பட்டவராய்
ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு

वाष्पगद्गदया கண்ணிரசலே தடுமாறு
वाचा குரவூடன் [கித
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् உரைத்தாள்:—

कुशलं हनुमन् ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

ஹுமந் "ஹனுமாரே!
सहितौ இணையிரியாத
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும்

कुशलं குசலத்தை
ब्रूयाः உரைசெய்யும்.

सुमीवं च सहापात्यं वृद्धान् सर्वान् वानरान् । ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम् ॥

வானரశ्रेष्ठ "வானசேரத்தேஷ்டரே!
त्वं நீர்
सहामात्यं மக்திரிகளோடுகூடின
सुमीवं च கஞீகருக்கும்
वृद्धान् பெரியவர்களான

सर्वान् எல்லா
वानरान् च வானரர்களுக்கும்
कुशलं குசலத்தை
धर्मसंहितं அவரவர்க்கேற்றமுறைப்
ब्रूयाः உரைசெய்யும். [படி

यथा स च महाबाहुर्मौ तारयति राघवः । अस्माद्:खाम्बुसरोधाच्चं समाधातुमर्हसि ॥

மஹாபாஹு: "மஹாபாஹு-வான
सः राघवः च அந்த ராகவரே
अस्मात् இந்த
दुःखाम्बुसरोधान् துயரக்கடலாகிய கடடி
मां என்னை [விந்தும்

तारयति தப்புகிப்பவர்
यथा என்னும்படி
त्वं நீர்
समाधातुं காரியமுடிவுக்கு
अर्हसि அருள்புரியும்.

जीवन्ती मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् । तत्तया हनुमन् वाच्यं वाचा धर्ममवामुहि ॥

கீர்திமான்	“கீர்த்திமாணான்	வாய்	சொல்லவேண்டும்.
ராம:	ஸ்ரீராமர்	ஹனுமந்	ஹனுமாரே!
மா	என்னை	தந்	அதனால்
ஜீவந்தி	உயிருடனிருப்பவளாய்	வா	ஒரு வாய்ச்சொல்லால்
சம்பாவயதி	கண்டுசொன்னுகிறது	தம்	புண்ணியபாக்யத்தை
யதா ததா	எப்படி ஆகுமோ அதற்	அவாமுஹி	பெறக்கடவீர்.
	கேற்றபடி.		

नित्यमुत्साहयुक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः । वर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥११॥

தவா	“உம்மால்	மதவாப்தயே	என்னை அடையும்
இரிதா:	சொல்லப்பட்ட		விதயத்தில்
உத்தாஹயுக்தா:	ஆனந்தகரமான	தாசரதே:	தாசரதிரனுடைய
வா:	விவரணைகளை	பौरुषं	மாணித்பரயத்தினம்
சுதா	கேட்டு,	नित्यं	இடையின்றி
च	அதனால்	वर्धिष्यते	பிரபலமாகும்.

मत्सन्देशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः । पराक्रमविधिं वीरो विधिवत् सेविधास्यति ॥

வீ:	“கணவரான	வா:	மொழிகளை
ராவ:	ஸ்ரீராகவர்	சுதா எவ்	கேட்டதும்
தவ:	உம்மிடத்தினின்றும்	பராக்ரமவிதி	பிரயத்தின பாயோக
ம:சந்நேசயுக்தா:	என் வாய்மொழிக	विधिवत्	கரம்ப்படி [முறைமைய
	கேட்டுகடிய	सेविधास्यति	ஆக்குபிப்பார்.”

सीतायास्तद्वचः श्रुत्वा मारुतिर्हरिसत्तमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय हनुमान् वाचयमब्रवीत् ॥

சீதாபா:	வீணதயின்	ஹனுமான்	ஹனுமார்
ததவ:	அம்மொழியை	शिरसि	தலையில்
சுதா	கேட்டு	अञ्जलिं आधाय	அஞ்சலியைச் செய்து
மாருதி:	வாயுவின் குமாரரும்	वाचयं	மறுமொழி
ஹரிசத்தம:	வானரோத்தமருமன்	अब्रवीत्	சொன்னார்:—

क्षिप्रमेप्यति काकुत्स्थो हयैक्षप्रवरैर्हतः । यस्ते युधि विजित्यारिञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥

ய:	“எவர்	हयैक्षप्रवरै:	வானரச்சேரவழடர்களா
அரிந்	சத்துருக்களை		னும், கரடிச்சேரவழடர்க
யுதி	புத்தத்தில்		ளானும்
விஜித்ய	இயித்த	युत:	குழப்பட்டவராய்
தே ஶோகம்	உமது சோகத்தை	क्षिप्रं	இதோ
வ்யபநயிஷ்யதி	போக்கடிப்பாரோ, அந்த	एष्यति	எழுந்தருளப்
காகுத்தஸ்த:	காகுத்தஸ்தர்		போகின்றனர்.

न हि पश्यामि मर्त्येषु नासुरेषु सुरेषु वा । यस्तस्य क्षिप्तो बाणांस्थातुमुत्सहतेऽयतः ॥

बाणान् क्षिप्तः	"பாணங்களை வரவிக்கும்	मर्त्येषु	மர்தியர்களுக்கும்
तस्य अयतः	அவருக்கு எதிரில்	सुरेषु वा	தேவர்களுக்கும்
स्थातुं	உயிரோடிருக்க	न पश्यामि	நான் கண்டிலேன்,
यः उत्सहते	எவன் உதவவானவனோ	असुरेषु हि	அஸுரர்களுள் ஆயினும்
	அந்த ஒருவனை	न	இல்லை.

अप्यर्कमपि पर्जन्यमपि वैवस्वतं यमम् । स हि सोढुं रणे शक्तस्तत्र हेतोर्विशेषतः ॥१६॥

विशेषतः	"முக்கியமாய்	वैवस्वतं	அக்னிபகவானையும்
यमं हेतोः	உமது கிமித்தமாய்	यमं अपि	யமகையும்
सः हि	அவர் ஒருவரோ	रणे	யுத்தத்தில்
अर्कं अपि	சூரியனையும்	सोढुं	தோற்கடிக்க
पर्जन्यं अपि	இந்திரனையும்	शक्तः	எற்றவர்.

स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितुमीहते । त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि ॥

जनकनन्दिनि	"ஜனகர் திருமகனே !	हि	ஆகையால்தான்
रामस्य	ராமருக்கு	सः	அவர்
जयः	வெற்றி என்பது	सागरपर्यन्तां	கடல் குழந்தை
त्वन्निमित्तः	உம்மால்ஸம்பவமானது.	महीं	புஷ்பகை
हि	(अदया देवो देवत्वमश्नुते एवं किरपदि.) பிரகித்தம்.	शासितुं	தாக்க
		ईहते	கடுபட்டிருக்கிறார்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सम्यक् सत्यं सुभाषितम् । जानकी बहुमेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥

जानकी	ஜானகி	श्रुत्वा	திருக்கெனிகார்த்தி
तस्य	அவருடைய	बहुमेने	கன்கு மதித்தனை ;
सम्यक्	ஸமயத்திற்கேற்றதும்	अथ	இப்பொழுது
सुभाषितं	சாதுரியத்துடனும் பல மாயும் சொல்லப்பட்ட	इदं	பின்னரும்
सत्यं	ஸத்யமுமரண் [தாய்	वचनं च	வார்த்தையையும்
तत् वचनं	அவ்வசனத்தை	अब्रवीत्	திருவாய்வர்த்தருளி ஆன்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्त्सनेहान्वितं वाक्यं सौहार्दादन्वमानयत् ॥

सीता	ஸீதை	वीक्षमाणा	கிணத்து
वाक्यं	சொன்ன சொல்லை	ततः	அதினாலுண்டான
भर्त्सनेहान्वितं	நாயகரிடத்திலுள்ள கிணைகத்தைக் காட்டு கிறதாய்	सौहार्दात्	மிருத்த உன்னன் பிணை
		प्रस्थितं	பிரயானை முகரண
		तं	அவரைப் பார்த்து
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்	अमानयत्	உபசரித்துக்கேட்டாள்.

यदि वा मन्यसे वीर वसैकादपरिन्दम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥

अशिन्दम	"செற்றுணர்ச் சிதைக்க	देशे	இடத்தில்
वीर	வீரரே! [வண்ண]	एकाहं	ஒரு தினம்
वा	ஒருக்கால்	विश्रान्तः	தரமதித்தவராய்
मन्यसे यदि	இஷ்டப்படுவீராகில்	वस	இரும்;
संवृते	ஏகரத்தமான	श्वः	நானே
कस्मिंश्चित्	எதேனுமொரு	गमिष्यसि	போகலாம்.

यम चेदल्पभाग्यायाः सान्निध्याच्च वानर । अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ॥

वानर	"வானாரே!	अस्य	இந்த
तव	உமது	महतः	பெரும்
सान्निध्याच्च	ஸமீபத்தில் இருக்கும்	शोकस्य	சோகத்திற்கு
वेव	பசுஷத்தில்	मुहूर्तं	கொஞ்சகாலமாவது
अल्पभाग्यायाः	மக்தபரக்கியையான	मोक्षणं	விமோசனமாக
यम	எனது	भवेत्	இருக்கும்.

गते हि हरिषादृल पुनरागमनाय तु । प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥

हरिषादृल	"வானரோத்தம!	प्राणानां	உயிருக்கு
पुनः	மறுபடி	अपि	எப்படியாகினும்
आगमनाय तु	திரும்பிவருவதற்காகவே	सन्देहः	ஆபத்து
गते हि	சென்றபோதிலும்	स्वात्	கேசிடும்,
अस्य	அப்பொழுது	संशयः न	எந்தேதறுமில்லை
मम	என்னுடைய		

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखादुःखपरामृष्टां दीपयन्निव वानर ॥ २३ ॥

वानर	"வானாரே!	दीपयन् इव	தீக்தணம்திகரித்தே
तव	உம்மை	दुःखात्	துக்கத்தின்மேல்
अदर्शनजः	காணாமையானுண்	दुःखरामृष्टां	துக்கம்திகரித்துச் சந்
	டாகும்		துத் தேறிய
शोकः	துக்கம்	मां	என்னை
भूयः	முன்னிலும்திகமாய்	परितापयेत्	வேதனை யுண்டாக்கும்.

अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतां वमायतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यक्षेषु हरीश्वर ॥ २४ ॥

हरीश्वर	"வானரத்தனைவரே!	अयं	இந்த
वीर	வீரரே!	अयतः	முதலில் ஆகவேண்டிய
रक्षसहायेषु	உமது துணைவர்களான	सुमहां च	முக்கியமான [தாய்]
हर्यक्षेषु	வானரர்கள் விஷயத்தி	मम	எனக்கு
	லும் கரடிகள் விஷயத்	सन्देहः	விச்சயமாகாத ஒரு
	திலும்	इव तिष्ठति	இருக்கிறதே! [விஷயம்]

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हयूक्षसैन्यानि तौ वा दशरथात्मजौ ॥

தானி	"அந்த	तरिष्यन्ति	தாண்டும்?
हयूक्षसैन्यानि	வானர, குகைகளையெல்லாம்	दशरथात्मजौ	தசரதரின் குமாரர்களான
दुष्पारं	தாண்டவரீய [கண்	तौ वा	அவ்விருவர்கள்தாம்
महोदधि	மஹோததியை	खलु	(எப்படித் தாண்ட)
कथं नु	எப்படி		முடியும்?

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्देनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥

अस्य	"இந்த	अयाणं	மூவர்களான
सागरस्य	ஸமுத்திரத்தில்	मारुतस्य वा	வாயுவுக்குந்தான்
लङ्घने	தாண்டுதலில்	वैनतेयस्य एव	கருடனுக்குந்தான்
शक्तिः	சக்தி	तव वा	உமக்குந்தான்
भूतानां	ஸுமாரர்களான	स्यान्	உள்ளது.

एतस्मिन् कार्यनिर्योगे वीरैव दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥

धीर	"வீரரே!	दुरतिक्रमे	பெருந்தடையாடுக்குற்ற
त्वं	நீர்	एतस्मिन्	இந்த
कार्यविदां	காரியவல்லவர்களில்	कार्यनिर्योगे	காரியம் தலைக்கட்டும்
वरः	தலைவர்,		விஷயத்தில்
हि	ஆதல்பற்றி	किं समाधानं	என்ன உபாயத்தை
एवं	இப்படி	पश्यसि	கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்?

कामपस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरश्च यशस्यस्ते फलोदयः ॥ २८ ॥

परवीरश्च	"பகைவிரகர அழிக்க வல்லவரே!	एकः	ஒருவராய்
अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்தில்	पर्याप्तः	முடிக்கத்திறமையுன் ளவர்;
परिसाधने	ஸீத்திபெறும் விஷயத் தில்	फलोदयः	பழிக்குப்பழி காக்கிய
त्वं	நீர்	यशस्यः	கீர்த்தி
		ते एव कामे	உமதென ஆகும்.

बलैः समयैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे । विजयी स्वपुरीं यायात्तन्मे तस्य यशस्करम् ॥

समयैः	"போதுமான	मां	என்னை
बलैः	கைவல்லவர்களுடன்	यायात् यदि	அனாத் துப்போவா ராயின்
रावणं	ராவணனை		
संयुगे	போரில்	तत्	அது
जित्य	புடைத்து	मे	எனக்கும்
विजयी	வெற்றிபெற்றவராய்	तस्य	அவருக்கும்
स्वपुरीं	தமது நகரத்துக்கு	यशस्करम्	பெருமை.

शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परवर्जितः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परவர்தின:

"பகைவர் படுத்ததைக்

குலைக்கவல்ல

காகு:ஸ்த:

காகுத்தஸ்தர்

शरै:

பாணங்களால்

सङ्कुलां

லங்கைகளைப்

सदृशं

சிதற

கூ:வா

அடித்து

मां

என்னை

नयेत् यदि

அன்றித் துபோவாராகில்

तत् तु

அதுதான்

तस्य

அவருக்கு

सदृशं भवेत्

ஏற்றதாக ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तपनुरूपं महात्मनः । भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ३१ ॥

तत्

"ஆணையால்

आहवशूरस्य

போர்வீரரான

तस्य

அந்த

महात्मनः

மஹாத்மனின்

विक्रान्तं

பரக்கிரமத்திற்கு

अनुरूपं

ஏற்றதாய்

भवेत्

ஆகிறது

यथा तथा

எதுவே, அந்தப்போது

तं

நீர்

[மே]

उपपादय

செய்யப்பாரும்."

तदार्थोपहितं वाक्यं प्रथितं धर्मसंहितम् । निश्चम्य हनुमान्छेषं वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

अर्थोपहितं

பொருள் அமைந்ததும்

प्रथितं

ஒன்றுடனொன்று

பொருத்தியதும்

धर्मसंहिते

தர்மம் சிறந்ததுமான

तद्वचः

அந்த மொழியை

हनुमान्

ஹனுமார்

निश्चम्य

கேட்டு

वाक्यं

கொல்லவேண்டிய

शेषं

மிகுதியை

उत्तरं अब्रवीत्

பதிலாய் உரைத்தார்:—

देवि हयैक्षसैन्यानापीश्वरः प्लवतां वरः । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्त्वार्थे कृतनिश्चयः ॥ ३३ ॥

देवि

"தேவீ!

हयैक्षसैन्यानां

வானர், குகைகளையெல்லாம்

கொடுக்கு

ईश्वरः

இறைவரும்

प्लवतां

வானர்களால்

वरः

உத்தமரும்

सत्त्वसंपन्नः

நீர்க்கிற்ப மனத்தினரு

सुग्रीवः

ஸூக்ரீவர்

[மன்ன]

तव अर्थे

உம் விஷயத்தில்

कृतनिश्चयः

நீர்மானம் கொண்டவர்.

स वानरसहस्राणां कोट्यभिरभिसंवृतः । क्षियमेप्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः ॥ ३४ ॥

वैदेहि

"வைதேஹி!

सः

அவர்

वानरसहस्राणां

வானர் ஆயிரக்களின்

कोट्यभिः

கோடிக்களால்

अभिसंवृतः

நாற்புறமும் சூழப்பட்ட

राक्षसानां

அசுக்கர்களின் [வராய்

निबर्हणः

நாசகராய்

क्षियं एष्यति

இதோ வரப்போகிறார்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः । मनःसङ्कल्पसंपन्ना निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य

"அவருடைய

निदेशे

ஏவலின் கீழ்

स्थिताः

இருக்கும்

हरयः

வானர்கள்

विक्रमसंपन्नाः

விக்ரமசாலிகள்;

सत्त्ववन्तः

திடனெஞ்சும் படைத்

தவர்கள்;

महाबलाः

மஹாபலிவீரர்கள்;

मनःसङ्कल्प-

மனதில் எண்ணினதை

संपन्नाः

முடிக்க வல்லவர்கள்.

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां	"எவர்களுக்கு	ந	இல்லையோ
गतिः	கமனம்	अमिततेजसः	அளவில்லாதத்திறனு
सज्जते	தடைபடுகிறது என்பது		டைய அவர்கள்,
उपरि न	மேலேயும் இல்லையோ	महत्सु	மிகப்பெரிய
अधस्तात् न	கீழேயும் இல்லையோ	कर्मसु च	காரியங்களிலும்
तिर्यक्	குறுக்கிலும்	न सीदन्ति	முடியா திரார்கள்.

असकृच्चैर्महोत्साहैः ससागरधराधरा । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ ३७ ॥

वायुमार्गानु- सारिभिः	} “வாயுமார்க்கத்தை அது சரித்துச் செல்லவல்ல	ससागरधराधरा	} சுமுத்திரம், மலைகள் இ வைகளோடுகூடிய பூமி
महोत्साहैः		मदुहपलिकट्टरकराना	
तैः	அவர்களால்	असकृत्	சுற்றிவரப்பட்டது.
		प्रदक्षिणीकृता	

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ	"சுகிரீவர் என்னிடத்தில்	सन्ति	இருக்கிறார்கள் ;
मद्विशिष्टाः च	எனக்கு மேலானவர்	मत्तः	என்னைக் காட்டிலும்
	சனமும்	प्रत्यवरः	குறைந்தவன்
तुल्याः च	ஸமமானர்களுமான	कश्चित्	ஒருவனும்
वनौकसः	வானர்கள்	तत्र न अस्ति	அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः	"ஐராமான்ய ஜனங்கள்	इह	இங்கு
प्रेष्यन्ते	தூதுகூட்டப்படுகிறார்கள்.	प्राप्तः हि	வந்துகூட்டினேன் ரூல்
प्रकृष्टाः	மேலானவர்கள்	महाबलाः	மதுரபலிகாக்களான
न प्रेष्यन्ते	தூதுகூட்டப்படுகிற	ते तावत्	அவர்கள் கிவயத்தில்
अहं हि	நானே [தில்லை.	कि पुनः	கேட்கவேண்டியோ ?

तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते । एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरिव्यूथवाः ॥ ४० ॥

तव	"ஆதலால்	हरिव्यूथवाः	வானரப்பெரியோர்கள்
देवि	தேவி!	ते	உமக்காக
परितापेन अलं	பரிதாபிக்கவேண்டாம் ;	एकोत्पातेन	ஒரு பாய்ச்சலில்
ते	உமது	लङ्कां	வங்கைக்கு
शोकः	கோகம்	एष्यन्ति	வந்துசேரப் போகிறார்
व्यपैतु	தொலைபட்டும் ;		கள்.

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महासच्चौ नृसिंहावागमिष्यतः ॥

उदितौ	"உதித்த	तौ च	அவ்விருவர்களும்
चन्द्रसूर्यौ	சந்திரன், சூரியன் இவ்	मम	எனது
इव	போன்ற [விருவர்கள்	पृष्ठगतौ	முதுகில் ஏறிக்கொண்ட
महासच्चौ	அதிபலவான்களும்	त्वत्सकाशं	உம்மிடம் [வர்களால்
नृसिंहौ	ஆண்டிங்கங்களுமான	आगमिष्यतः	வரப்போகிறார்கள்.

तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ । आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः ॥

வீரौ	" வீரர்களும்	तौ आगम्य	இருவர்களும் வந்து
नरवरौ	புருஷோத்தமர்களும்	लङ्कां नगरीं	லங்காநகரத்தை
सहितौ	விட்டுப்பிரியாதவர்களும்	सायकैः	பாணங்களால்
	மரண	हि	தப்பாமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	विधमिष्यतः	வந்திவிட்டுப்போகின்றனர்.

सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः । त्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रतियास्यति ॥

वशरोहे	" வசந்தரி !	हत्वा	புடைத்து
रघुनन्दनः	ரகுநலந்தன வளர்க்கப்	त्वां	உம்மை
	பிறந்த	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	स्वां पुरीं	தமது நகருக்கு
रावणं	ராவணனை	प्रतियास्यति	திரும்பிப்போகப்
सगणं	சேர்ந்தார்கள் உடன்பட		போகிறார்.

तदाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी । अचिराद् द्रक्ष्यसे रामे प्रज्वलन्तमिवानलम् ॥

तम्	" ஆகவே	प्रज्वलन्तं	கொழுந்துவிட்டுெரி
आश्वसिहि	தேறியிருக்க !		கின்ற
ते	தமக்கு	भनञ्छे इव	அக்ளினையப்போலிருக்
भद्रं	சேஷமமுண்டாகிறது.	रामे	ஸ்ரீராமரை [கும்
कालकाङ्क्षिणी	காலத்தை எதிர்பார்த்து	त्वं	நீர்
भव	இரும்!	अचिरात्	இதோ
		द्रक्ष्यसि	பார்க்கப்போகின்றீர்.

निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन् सपुत्रामात्यवान्धवे । त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥

अस्मिन्	" இந்த	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
राक्षसेन्द्रे	ராக்ஷசேந்திரன்	रोहिणी इव	ரோஹிணீதேவிபோல்
सपुत्रामात्य-	மக்கள், மந்திரி, அந்	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
वान्धवे	தந்தார்களும் உடன்பட	त्वं	நீர்
निहते	கொல்லப்பட்டதும்,	समेष्यसि	சேரப்போகின்றீர்.

क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि । रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात् ॥

क्षिप्रि	" கைதிலீ !	यास्यसि	அடைவப்போகின்றீர் ;
देवि	தேவியே!	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
शोकस्य	துன்பத்தின்	अचिरात्	சீக்கிரத்தில்
पारं	கரையை	रावणं च	ராவணனையும்
क्षिप्रं	கிணரலில்	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
त्वं	நீர்	द्रक्ष्यसे	பார்க்கப்போகின்றீர் .

रामाद्विशिष्टः कोऽन्योस्ति कश्चित् सौमित्रिणा समः ।

अग्निमास्तकल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ

॥ ५३ ॥

रामात् विशिष्टः "ஸ்ரீராமருக்கு மிக்கார்
சௌமீத்ரிணா ஸகந்தமணிரோடு
சமः ஸமன்
கश्चित् ஒருவனானது
अन्यः कः வேறு எவன்

अस्ति இருக்கிறான் ?
अग्निमास्तकल्पौ கெடுப்பும் காற்றும்
तौ அவ்விரு [போன்ற
भ्रातरौ பிராதரக்கள்
तव संश्रयौ உமது ரகசிக்கர்கள்.

नारसिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रसोगणैरभ्युपितेऽतिरौद्रे ।

न ते चिरादागमनं मियस्य क्षमस्य मत्सङ्गमकालमात्रम् ॥ ५४ ॥

देवि "தேவியே!
रसोगणैः ரசகூலங்கட்டங்கனரல்
अभ्युपिते நிவலிக்கப்பட்டதும்
अतिरौद्रे அதிபயங்கரமானது
अरिमन् देशे இந்த தேசத்தில் [மான
चिरं கெடுதான்
न वत्स्यसि நீர் இருக்கவேண்டாம்;

ते உமது
मियस्य நாதரின்
आगमनं வரவு
न चिरात् தாமதமாகாது;
मत्सङ्गमकाल- } நான் போய்ச்சேரும்
मात्रं } மட்டும்
क्षमस्य பொறுத்தருளும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३९ ॥

आदितः श्लोकाः 13598

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1808

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

इनुमद्रमनाभ्यनुज्ञानम्—ஹனுமானரப் போக விடைகொடுத்தல்.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुमूनोर्महार्जनः । उवाचात्महितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ॥ १ ॥

सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென
सीता லீதை [வினக்கும்
वायुमूनोः வாயுமூனாரான்
तस्य அந்த
महार्जनः மஹாத்மரின்

वचनं சுவா வார்த்தையைக் கேட்டு
तु அப்பொழுது
आत्महितं தனக்கு ஹிதமான
वाक्यं வாக்கியத்தை
उवाच சொன்னான் :—

त्वां दृष्ट्वा मियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर । अर्धसञ्जातसस्येव दृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा ॥ २ ॥

वानर "வானரரே!
मियवक्तारं இனியவை கூறும்
त्वां दृष्ट्वा உம்மைக் கண்டு
अर्धसञ्जातसस्या பாத்ரிழனைத்த பயிரை

वसुन्धरा பூமி
दृष्टिं प्राप्य इव மழையைப் பெற்ற
संप्रहृष्यामि வண்ணம்
நான் மிக்க மகிழ்ச்சிதேன்.

यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिकर्शितैः । संस्पृश्यं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥३॥

शोकाभிகர்शितैः “கோகத்தாவிளைத்து
வருந்திய

गात्रैः அவயவங்களால்
अहं நான்
सकामा கோரியது கைகூடப்
तं அந்த [பெற்றவனாய்

पुरुषव्याघ्रं புருஷோத்தமனார்
संस्पृश्यं ஸ்பர்சிப்பது
यथा तथा எப்படியானாலும் அப்படி
मयि என்னிடத்தில்
दयां कुरु நீர் அருள்புரிய வேண்டும்.

अभिज्ञानं च रामस्य दया हरिगणोत्तम । क्षिप्तामिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशतनीम् ॥

हरिगणोत्तम “கபிகளேனுத்தம!
कोपाय் கோபத்தால்
काकस्य காகத்தின்
एकाक्षिशतनी கண்ணெண்ணைக்
கொண்டொழிய

क्षिप्तां தெறித்தெறித்த
इषीकां கருப்பு ஜண்ணை
अभिज्ञानं च அடையாளமாகவுயிரி
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு [மயும்
दया: உரைசெய்யும்.

मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः । त्वया मनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ॥

तिलके “திலகம்
मनष्टे குணத்திருத்தபொழுது
त्वया உம்மால்
मनःशिलाया: குண்டுக்கல்லின் காலிப்
तिलकः திலகம் [பொடி

गण्डपार्श्वे தெற்றியில்
किल விளைவாட்டாய்
निवेशितः தீட்டப்பட்டது;
तं அதை
स्मर्तुमर्हसि திருவுணம்பற்ற.

स वीर्यवान् कथं सीतां हतां समनुमन्यसे । वसन्ती रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपमः ॥६॥

महेन्द्रवरुणोपमः “இந்திரனுக்கும் வருண
னுக்கும் நிகரான

वीर्यवान् வீரரான
सः நீர்
सीतां வீணையை
हतां அபஹரிக்கப்பட்டவ
ளாகவும்

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
मध्ये மத்தியில்
वसन्ती வஸித்துக்கொண்டிருப்
பவனாகவும்
कथं எப்படித்தான்
समनुमन्यसे பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறீரா?

एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षितः । एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ॥७॥

अनघ “காலப்பிழைக்கு அப்
புறப்பட்டவரே!

एषः இந்த
दिव्यः திவ்யமான
चूडामणि: சூடாமணி
मया என்னால்

सुपरिरक्षितः மிகப்பரிவுடன் காத்து
வசப்பட்டது;
व्यसने விசைப்படுகையில்
एतं दृष्ट्वा இதைக் கண்டு
त्वं इव உம்மைப் (பார்த்தாற்)
प्रहृष्यामि ஆறுவேன், [போல்

एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ ८ ॥

वारिसंभवः	"தீரில் பிறந்ததும்	मया	என்னால்
श्रीमान्	மனத்தேர்ச்சி தருகிறது	ते	உமக்கு
एषः	இது [மான்]	निर्यातितः	ஆனுப்பிவிடப்பட்டது.

अतः परं न शङ्कामि जीवितुं शोकलालसा ॥ ९ ॥

अतः परं	"இனிமேல்	जीवितुं	ஜீவித்திருக்க
शोकलालसा	சோகத்தில் மூழ்கியவ	न शङ्कामि	முடியாது.
	ளாய்		

असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः । राक्षसीनां सुषोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम् ॥

असह्यानि	"பொறுத்தற்கரிய	वाचः च	சொற்களையும்
दुःखानि च	துக்கங்களையும்	त्वत्कृते	தமக்காக
सुषोराणां	கொடிய	मई	நான்
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளின்	मर्षयामि	பொறுத்துக்கொண்
हृदयच्छिदः	மர்மத்தைப் பிணக்கும்		டிருக்கிறேன்.

धारयिष्यामि मासन्तु जीवितं शत्रुसूदन ॥ ११ ॥

शत्रुसूदन	"பகையை அழிப்பவரே!	जीवितं	உயிரை
मासे	ஒரு மாதப்பொழுது	धारयिष्यामि	தரித்திருப்பேன்.
वु	வலிந்தாகிலும்		

मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मजा ॥ १२ ॥

नृपात्मजा	"சகரவர்த்தித் திருமக	त्वया हीना	உம்மைப் பிரிந்து
	னாரே!	न जीविष्ये	நான் பிணைத்திருக்க
मासाद् ऊर्ध्वं	மாதத்திற்குமேலென்றால்		மரட்டேன்.

घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि । त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेयमहं क्षणम् ॥

अयं	"இந்த	त्वां	தம்மை
राक्षसराजः	ராக்ஷஸராஜன்	विषज्जन्तं	தரமதிப்பவராக
घोरः	கொடியன்	अहो	தெரிந்து
मयि	என்னிடத்தில்	च	பின்னர்
दृष्टिः च	நினைவோ	क्षणं	சுண்ணமும்
न सुखा	நல்லதாபிருக்கவில்லை.	मई न जीवे	நான் உயிர் தரிப்பேன்.

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितं । तथाऽब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

वैदेह्या	வைதேஹியால்	मारुतात्मजः	வாயுருமரராகிய
साश्रु	கண்ணுக்கண்ணீருமாய்	महातेजाः	மஹாதேஜன்வாயான
करुणं	பரிதாபப்படுமபடி	हनुमान्	ஹனுமான்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	तथा	பின்கண்டவிதம்
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	अब्रवीन्	விண்ணப்பம் செய்தார்.

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे शोकाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देவி	"தேவி!	ராமே	ஸ்ரீராமர்
தே	உமக்கு	சோகாபிபூதே	சோகத்தில் மூழ்கிக்
சத்யேன	ஸத்தியத்தின் மீது		கிடக்கையில்
சபே	ஆணையிட்டுக் கூறுகின்		
ராம:	ஸ்ரீராமர் [தேன்.	து	அதுபற்றி
त्वच्छोक-	உமது துக்கத்தால் மற்	सद्वयः	சென்மனார்
विमुखः }	றெதைதவும் வெறுத்திரு	परितप्यते	சோகமுறுகின்றனர்.
	கின்றனர்;		

एषा कथञ्चिद्भवती न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	"மாதரசே!	कालः न	சமயமில்லை.
भवती	பெருமாட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चिद्	தெய்வா தீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	தரிசனமாளீர்.	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावनिन्दितौ । स्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

अनिन्दितौ	"புண்ணியசாலிகளும்	स्वदर्शन-	உம்மைக் காணக்கொண்ட
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமான	कृतोत्साहौ }	வீரமூடையவர்களாய்
तौ	அந்த	लङ्कां	லங்கையை
उभौ राजपुत्रौ	இரண்டு ராஜகுமாரர்கள்	भस्मीकरिष्यतः	நீறுக்கப்போகிறார்கள்.

इत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवं । राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥

विशालाक्षि	"ஓ! விசாலாட்சி!	इत्वा	ஹதஞ்செய்து
राघवौ तु	ரகுலாத்தவர் இருவரும்	त्वां	உம்மை
क्रूरं	கொடிய	स्वां	தமது
रावणं	ராவணனை	पुरीं	ககாத்தித்து
सहबान्धवं	சுற்றத்தார் உட்பட	प्रापयिष्यतः	அழைத்துக்கொண்டு
समरे	ஸமரில்		போகப்போகிறார்கள்.

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य भूयस्त्वं दातुमर्हसि ॥१९॥

अनिन्दिते	"புண்ணியவாதி!	विजानीयात्	எண்ணுவாரோ
रामः	ஸ்ரீராமர்	भूयः तु	அப்படிப்பட்டது இன்
यत्	எந்த		னுமேதாகிதுமுன்
अभिज्ञानं	அடையாளத்தை		டெனில் அதை
तस्य	அவருக்கு	एवं	நீர்
प्रीतिसञ्जननं	ப்ரீதி தருகிறதாய்	दातुं मर्हसि	தந்தருளவேண்டும்.

साऽश्ववीदत्तमेवेति मयाऽभिज्ञानमुत्तमम् । एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम् ॥
श्रद्धेयं हनुमन् वाक्यं तव वीर भविष्यति ॥ २० ॥

सा	அவள்	மகேசபூஷணம்	எனது கேசபூஷணமான
तं	அவரைப் பார்த்து	एतत्	இதை
वीर	* வீர !	दृष्ट्वा एव	கண்டவாத்திரத்தில்
मया	என்னால்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
दत्तं	கொடுக்கப்பட்ட	तव वाक्यं	உமது சொல்
अभिज्ञानं एव	அடையாளமே	श्रद्धेयं हि	சம்பத்தக்கதாகவே
उत्तमं	எல்லாவற்றிலும்	भविष्यति	இருக்கும்*
	மேலானது !	इति	என்று
हनुमन्	ஹனுமானே !	अश्वीत्	சொன்னான்.

स तं पणिवरं गृह्य श्रीमान् प्रवगसत्तमः । प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे ॥ २१ ॥

प्रवगसत्तमः	வானரச்சேஷ்டாரான	देवीं	தேவியை
सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீமான்	शिरसा	தலையால்
तं	அதை	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
पणिवरं	ஆபரணைத்தமையம்	गमनाय	போக விடைகொள்ள
गृह्य	மனதிலே பாராட்டி	उपचक्रमे	காத்து நின்றனர்.

तमुत्पातकृतोत्साहमवेक्ष्य हरिपुङ्गवम् । वर्धमानं महावेगमुवाच जनकात्मजा ॥

अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा ॥ २२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்ணி ராய்	महावेगं	மஹா வேகவானான
दीना	கஷ்ட தனையிலிருக்கும்	हरिपुङ्गवं	வானரச்சேஷ்டாரான
जनकात्मजा	சூனகர் திருமகன்	तं	அவரை
उत्पातकृतोत्साहं	உயரக்கிளம்ப உற்சாகம்	अवेक्ष्य	பார்த்து
	கொண்டவராய்	बाष्पगद्गदया	கண்ணிசால் தடுமாறி வெளிப்படும்
वर्धमानं	மென்மேலும் வளருகின்ற	गिरा	சொற்கொண்டு
		उवाच	மாற்றமுரைத்தான் :—

हनुमन् सिंहसंकाशो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सुमीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥

हनुमन्	* ஹனுமாரே !	सहामात्यं	மக்திரிகளோடுகூடிய
सिंहसंकाशौ	சிங்கத்தை ஒத்தவர்	सुमीवं च	சுகீவருக்கும்
	களும்	सर्वान्	மற்ற எல்லாருக்கும்
भ्रातरौ	ஸகோதரர்களான	हि	தவருமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க	अनामयं	குசலத்தை
	ளுக்கும்	ब्रूयाः	உரைசெய்யும்.

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।

ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ २४ ॥

हरिप्रवीर	"ஹரஹரோத்தமரோ !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
मम	எனது	समीपं	அருகில்
इमं	இந்த	गतः तु	சென்றதும்
तीव्रं	கொடிய	ब्रूयाः	நீர் கிண்ணப்படு செய்ய
शोकवेगं च	சோகத்தின் வேகத்தையும	ते	உமக்கு [வேண்டும் ;
रुभिः रक्षोभिः	இந்த அரக்ஷகனால்	अध्वा	போம் வழி
परिभर्त्सनं च	மிரட்டப்படுவதையும்	शिवः च	தடையற்றதாகவே
		अस्तु	ஆகுக."

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।

तदल्पशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं हृदीर्ची मनसा जगाम ॥ २५ ॥

सः	அந்த	परिहृष्टचेताः	பரிஹ்ரண ஸந்துஷ்ட
कपिः	வானார்		மனத்தாராய்
राजपुत्र्या	மன்னவர் திருமகனால்	तत् कार्यं	அந்தக் காரியம்
प्रतिवेदितार्थः	அக்கேகரிக்கப்பட்ட பாக்	अल्पशेषं	சிறிது மிகுதியுண்டென
	கியம் பெற்றவராய்	प्रसमीक्ष्य	எண்ணி
कृतार्थः	கோரிவந்த காரியம்	उदीर्ची दिशं	வடிகைசையை நோக்கி
	கைகூடப்பெற்றவராய்	मनसा	மனதினால்
दि	அதனால்	जगाम	சென்றடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४० ॥

आदितः श्लोकाः 13623

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1833

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

अशोकवनभङ्गः—அசோகவனத்தை அழித்தல்.

स च वाग्भिः प्रशस्ताभिर्गमिष्यन् पूजितस्तया । तस्मादेशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ॥

तया	அவளால்	तस्मात्	அந்த
प्रशस्ताभिः वाग्भिः	புகழ்வாக்குகளால்	देशान्	இடத்தினின்றும்
पूजितः	பெருமைப்படப் பேசி	अपक्रम्य	அப்புறம் சென்று
	வாழ்த்தப்பெற்ற	च	பின்னர்
सः वानरः	அந்த வானார்	चिन्तयामास	மனதில் ஆராய்ச்சி
गमिष्यन्	பிரயாணத்திற்குச் சித்		செய்தார்.
	தமானவராகி		

अल्पशेषमिदं कार्यं दृष्ट्व्यमसितेक्षणा । त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थ इह लक्ष्यते ॥ २ ॥

असितेक्षणा	கருங்கண்ணனாரை	त्रीन्	ஸாம், தான, பேதமென் கிற மூன்று
इयं	இவள்		
वृष्टा	கண்டுகொள்ளப் பட்டாள்.	उपायान्	உபாயங்களை
इदं	இந்த	अतिक्रम्य	அகற்றி.
कार्यं	காரியம்	चतुर्थः	தண்டமென்ற நான்காவது
अल्पशेषं	சிறிது சேஷிக்கின்றது.	लक्ष्यते	சரியெனக் காணப்படு கின்றது.
इह	இவ்விடத்தில்		

न साय रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।

न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ॥ ३ ॥

रक्षःसु	ராக்ஷஸர்களிடத்தில்	जनाः	ஜனங்கள்
साम	ஸாமோபாயம்	भेदसाध्याः न	பேதோபாயத்தால்
गुणाय	பயனுக்கு		வழிப்படுத்தக்கூடியவர் கள் அல்லர்.
न कल्पते	ஏற்றதாகாது ;	इह	இவ்விடத்தில்
अर्थोपचितेषु	செல்வச்செருக்குடைய வர்களிடத்தில்	तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்
दाने	தானோபாயம்	मम	எனக்கு
न युज्यते	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	पराक्रमः एव	பராக்ரமம் ஒன்றே
बलदर्पिताः	பலத்தாலே கொழுந்த	रोचते	உன்றெனத் தோற்று கின்றது.

न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते ।

हत्वमीरा हि रणे हि राक्षसाः कथञ्चिदीयुर्यदिहाय मार्दवम् ॥ ४ ॥

अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்திற்கு	इह	இங்கு
पराक्रमात् ऋते	பராக்ரமத்தைத் தவிர	अथ	இப்பொழுது
कश्चिद्	யாதொரு	कथञ्चिद्	எப்படியாவது
विनिश्चयः च	கிச்சயமும்	हत्वमीराः हि	திடமான வீரர்கள் மாண்டார்களைன்றால்
इह	இப்பொழுது		
न उपपद्यते	பயன்படமாட்டாது.	राक्षसाः हि	அரக்கர்களும்
यत्	என்னென்றால்	मार्दवं	அடக்கத்திற்கு
रणे	யுத்தத்தில்	ईयुः	வருவார்கள்.

कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् । पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

कार्ये	செய்து முடிக்கவேண்டிய	बहूनि अवि	அனேகங்களுையும்
कर्मणि	ஒரு காரியத்தில்	साधयेत्	ஸாதிக்கின்றது
निर्दिष्टे	எவப்பட்டபொழுது	सः	அவன்
यः	எவனொருவன்	कार्यं	காரியத்தை
पूर्वकार्या-	முதற்காரியத்திற்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
विरोधेन	கொருகேடின்றி	अर्हति	திறமாயுடையவனாகிறான்.

न लोकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः । यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समयोऽर्थसाधने ॥

இஹ இவ்வுலகில்
 स्वल्पस्य அற்பமான
 कर्मणः अपि காரியத்திற்கும்
 एकः ஒரு
 हेतुः உபாயம்
 न साधकः சாதகமாகமாட்டாது ;
 हि ஆதலால்

यः எவனொருவன்
 अर्थं கோரிய பயனை
 बहुधा பலவகையா லும்
 वेद அறிவினானே
 सः हि அவன் தான்
 अर्थसाधने காரியத்தை ஸாதிப்பதில்
 समयः வல்லவனாகிறான்.

इहैव तावत् कृतनिश्चयो बहं यदि ब्रजेयं प्लवगेश्वरालयम् ।

परात्मसंमर्दविशेषतत्त्ववित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७ ॥

அஹ் தான்
 इह एव இங்கிருக்கையிலேயே
 परात्मसंमर्द- } சுத்துருவினுடையவும்
 विशेषतस्त्ववित्त- } கம்முடையவும் யுத்த
 कृतनिश्चयः } விசேஷத்தொன்றின் தத்வம்
 கலை அறிந்தவனாய்,
 மனம் தெளிந்தவனாய்,

प्लवगेश्वरालयं பாவனர்கோன் இருப்
 ब्रजेयं यदि செல்வெனாகில்
 ततः हि அப்பொழுதுதான்
 मम भर्तृशासनं எனது இறைவனானே
 तावत् பூர்ணமாக
 कृतं செய்து முடிக்கப்பட்ட
 स्यात् ஆகும். [உதாஹ

कथं नु खल्वद्य भवेत् सुखागतं प्रसन्न युद्धं मम राक्षसैः सह ।

तथैव खल्वாत्मबलञ्च सारवत् समानयेन्माञ्च रणे दशाननः ॥ ८ ॥

अद्य அப்பொழுது
 राक्षसैः सह சாதஸர்களுடன்
 मम எனக்கு
 प्रसन्न வலுவில்
 युद्धं யுத்தம்
 सुखागतं எளிதில் எற்பட்டதாக
 कथं नु भवेत् எப்படி ஆகும்?
 खलु ஏனெனில்

तथा एव அப்படியானால் மட்டுமே
 दशाननः தசமுகன்
 सारवत् மிக முக்கியமான
 आत्माबलं च தன் பலத்தையும்
 मां च என்னையும்
 रणे போரில்
 खलु நிச்சயமாக
 समानयेत् கோவிடுவான்.

ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिवर्गं सबलप्रयायिनम् ।

हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्वाऽहमितः पुनर्व्रजे ॥ ९ ॥

ततः அப்படியானால்
 रणे யுத்தத்தில்
 समन्त्रिवर्गं மத்திரிவர் கருங்களைரடு
 सबलप्रयायिनं தேனைத் தலைவர்களைரடு
 दशाननं தசகண்டனை
 अहं समासाद्य தான் நேரிலே கண்டு

तस्य அவனுடைய
 बलं च பலத்தையும்
 हृदि स्थितं உள்ளத்தில் இருக்கும்
 मतं वै வினைவாயும்
 मत्वा அறிந்துகொண்டு
 इतः இங்கிருந்து
 सुखेन ஸந்தோஷமாக
 पुनः व्रजे திரும்பிச்செல்லக்கூடும்.

इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपममुत्तमम् । वनं नेत्रपनःकान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १० ॥

इदं	இந்த	नन्दनोपमं	நந்தனவனம் போன்ற	नानाद्रुमलतायुतं	பலவகை மரங்களும் கொடிகளும் செறிந்த தும்
नृशंसस्य	நுசன்சஸ்ய	वतः	தும்	वतः	சிறந்த துமான
नन्दनोपमं	நந்தனோபமம்	वनं	கண்களையும் மனத்	वनं	சிக்கரத்தோட்டம்
नेत्रपनःकान्तं	நெத்ரபனகாந்தம்	नृशंसस्य	நதையும் கவரவல்லதும்	नृशंसस्य	பாபிஷ்டனான இவனது.

इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः । अस्मिन् भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥

शुष्कं	உலர்ந்த	अस्मिन्	இது
वनं	காட்டை	भग्ने	முறிக்கப்படின
अनलः	அக்ஸிபோல்	ततः	அதனால்
इदं	இதை	दशाननः	பத்துத்தலையான்
विध्वंसयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.	कोपं करिष्यति	கோபம் கொள்வான்.

ततो महत् साश्वपहारयद्दिपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।

त्रिशूलकालायसपट्टसायुधं ततो महद्युद्धमिदं भविष्यति ॥ १२ ॥

ततः	அப்பொழுதுதான்	महत् बलं	பெரிய சேனையை
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபன்	समादेक्ष्यति	அனுப்புவான் ;
साश्वपहा- रयद्दिपं	குதிரைகள், பெரும் தேர்கள், குஞ்சரங்கள் இவைகளோடு கடயதும்	ततः	அதனால்
त्रिशूल- कालायस- पट्टसायुधम्	திரிசூலம், காலாயஸம், பட்டஸம் என்கிற ஆயுதங்களை யுடையதுமான	इदं	இது
		महत् युद्धं	பெரும்போராக
		भविष्यति	விளையும்.

अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभिरसहविक्रमः ।

निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम् ॥ १३ ॥

असहविक्रमः	சகிக்கவரிய பரக்கிரமம்	समेत्य	சைகலந்து
अहं	நான்	रावणचोदितं	ராவணனேனிய
चण्डविक्रमैः	உக்கிரமான விக்ரமம்	तत् बलं तु	அச்சேனையையும்
	படைத்த	निहत्य	ஹதம் செய்து
तैः	அந்த	कपीश्वराख्यं	கபிசுவரன் ஆரண்
रक्षोभिः	அரக்கர்களோடு	सुखं	சுகமாக [மனைக்கு]
संयति	யுத்தத்தில்	गमिष्यामि	போய்ச்சேருவேன்.

ततो मारुतवत् क्रुद्धो मारुतिर्भीषविक्रमः । ऊख्येगेन महता द्रुमान् क्षेपुमयारभत् ॥ १४ ॥

भौमविक्रमः	பிரபல விக்ரமசாலி	क्रुद्धः	கடுஞ்சினக்கொண்டவ
	யான்	महता	மஹத்தான [ராய்,
मारुतिः	மாருதி,	ऊख्येगेन	தொடையின் வேகத்தால்
ततः	அங்கு	द्रुमान्	விருசைகளை
अथ	இப்பொழுது	क्षेपुं	முறித்தெறிய
मारुतवत्	வாயுவைப்போல்	आरभत्	தலைப்பட்டார்.

ततस्तद्धनुमान वीरो बभञ्ज प्रमदावनम् । मत्तद्विजसमाधुष्टं नानादुमलतायुतम् ॥ १५ ॥

वीरः हनुमान्	ஹீரகான ஹனுமார்	नानादुमलतायुतं	பலவகை மாக்களும் கொ டி களுமடர்ந்த துமான
ततः	அதனால்		
तत्	அந்த	प्रमदावनं	அந்தப்புரவனத்தை
मत्तद्विजसमाधुष्टं	கொழுத்த பறவைகள் மிகுந்த தும்	बभञ्ज	பாழாக்கினார்.

तद्द्वनं मथितैर्ह्रस्वैर्मिथैश्च सलिलाशयैः । चूर्णितैः पर्वतायैश्च बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १६ ॥

तत् वनं	அந்த வனம்	चूर्णितैः	பொடி வாக்கப்பட்ட
मथितैः	முறிக்கப்பட்ட	पर्वतायैः च	பர்வத நிகரங்களாலும்
वृक्षैः	விருகட்க்களாலும்	अप्रियदर्शनं	காண்பதற்கு இன்ன தாய்
भिन्नैः	துர் க்கப்பட்ட		
सलिलाशयैः च	நீர் நிலைகளாலும்	बभूव	ஆய்விட்டது.

नानाशकुन्तविरुतैः मभिन्नैः सलिलाशयैः । ताम्रैः किसलयैः कान्तैः कान्तदुमलतायुतम् ॥
न बभौ तद्द्वनं तत्र दावानलहतं यथा ॥ १७ ॥

नानाशकुन्त- विरुतैः	பலவகைப் பறவைகள் ஹீரிட்டமும் சத்தங்கள் ளாலும்	तत् वनं	அந்த வனம்
		कान्तदुम- लतायुतं	வாடி வதக்கிய மாக்களை யும் கொடிகளையுமுடை யதாய்
प्रभिन्नैः	உருவழிந்த	दावानलहतं यथा	காட்டுத் தீயால் எரிபட்
सलिलाशयैः	நீர் நிலைகளாலும்	तत्र	அப்பொழுது [டதென
कान्तैः	வதக்கிவாடின	न बभौ	பொலிவற்றிருந்தது.
ताम्रैः किसलयैः	செந்தளிர்களாலும்		

व्याकुलावर्णा रेजुर्विह्वला इव ता लताः ॥ १८ ॥

व्याकुलावर्णाः	கலைந்த வேலிகளையுடை யவவாய்	विह्वलाः इव	பயத்தால் நடுங்கும் பெண்கன்போல்
ताः लताः	அந்தக் கொடிகள்	रेजुः	தடித்தன.

लतागृहैश्चिग्रगृहैश्च नाशितैर्महोरगैर्व्यालमृगैश्च निधुतैः ।

शिलागृहैरुन्मथितैस्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तदभून्महद्वनम् ॥ १९ ॥

नाशितैः	கிடைக்கப்பட்ட	शिलागृहैः तथा	கனமண்டபங்களாலும்
लतागृहैः	வதா கிருஹங்களாலும்	गृहैः च	கிருஹங்களாலும்
चिग्रगृहैः	சித்திரமண்டபங்களா	तत्	அந்த
निधुतैः	நகக்குண்ட [ஆம்	महत् वनं	மஹாவனம்
महोरगैः	பெரும்பாம்புகளாலும்	प्रनष्टरूपं	அஸக்கோலரூபம்
व्यालमृगैः च	கொடியவிருகக்களாலும்		கொண்டதாய்
उन्मथितैः	இடித் துத்தாக்கப்பட்ட	असृत्	ஆனது.

सा विह्वलाऽशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना ।

जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्वलादि प्रमदावनस्य ॥ २० ॥

दशास्य-	தசமுக்கனின் பெண்டுகள்	वनस्थली हि	திக் கார வனமும்
प्रमदावनस्य	வினையா இவதற்கிடமாயி	कपे:	வரனரத்தின்
प्रमदावनस्य	தூக்காவனத்தின் [ருந்த	बलात्	துண்கையினால்
सा	அந்த	विह्वला	ஹதமானதாய்
अशोकलता-	அசோகக்கொடிகன் கலை	शोकलताप्रताना	சோகக்கொடி தண்டர்ந்த
प्रताना	யாமல் படர்க்கிருந்த	जाता	ஆயிற்று. [தாய்

स तस्य कृत्वाऽर्यपतेर्महाकपिर्महद्वलीकं मनसो महात्मनः ।

युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया उवलंस्तोरणमाश्रितः कपिः ॥ २१ ॥

कपिः	எனக்கும் ஒரு கத்திரிகின்ற	कृत्वा	முடித்துவிட்டு
सः	அந்த	महाबलैः	மஹாபலிக்ஷ்டரான
महाकपिः	மஹாகபி	बहुभिः	பலருடனே
महात्मनः	பேராண்வன்கொண்	एकः	ஒருவராய்
अर्यपतेः	பிரபுவமான [டவனும்	युयुत्सुः	பேர்புரியக்கருதி
तस्य	அவனது	श्रिया	விரப்பாடு
मनसः	மனத்திற்கு	उवलन्	தோற்ற
महत्	மஹத்தான	तोरणं	கோட்டைவாசலின்மேல்
वलीकं	அனலுறையமான செயலை	आश्रितः	உட்கார்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४१ ॥

आदितः श्लोकाः 13644

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1854

द्विचत्वारिंशः सर्गः—எற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४२ ॥

रक्षसकिङ्करणां वधः—ராக்ஷஸகிங்கரர்களை வதைத்தல்.

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षमङ्गस्वनेन च । बभूवुस्त्राससंभ्रान्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

ततः	அப்பொழுது	लङ्कानिवासिनः	லங்கை நியாஸிகள்
पक्षिनिनादेन	பக்சிகளினது பெரும்	सर्वे	அனைவரும்
	கத்தலினாலும்	वाससंभ्रान्ताः	பயந்து திகிலடைந்தவர்
वृक्षमङ्गस्वनेन च	விருக்டங்கன் முற்றித்		கவராக
	தொகையினாலும்	बभूवुः	துணர்கள்.

विदुताश्च भयव्रस्ता विनेदुर्मगपक्षिणः । रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ॥ २ ॥

भयव्रस्ताः	அஞ்சி நடுக்கி	विनेदुः	விகாரமாய் ஊனையிட்டு
विदुताः	மருண்டோடிய	च	அதனால் [டன;
मृगपक्षिणः च	விலக்குகளும் பறவைகளும்	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கும்
		क्रूराणि निमित्तानि	அபகருவனங்கள்
		प्रतिपेदिरे	சம்பவமாயின.

ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः । तद्रनं ददृशुर्ममं तं च वीरं महाकपिम् ॥

विकृताननाः	பெய்வாயர்களான	तद्रनं	அந்த மூஞ்சொலையைபும்
राक्षस्यः	ஆரக்கிகள்	तं	அந்த
ततः	அப்பொழுது	महाकपि	வானரோத்தமரான
निद्रायां गतायां	கித்திரை குலைந்த	वीरं च	வீரனாயும்
ममं	ஹதம்செய்யப்பட்டிருந்த	ददृशुः	எதிரே கண்டனர்.

स ता दृष्ट्वा महाबाहुर्महासत्त्वो महाबलः । चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥ ४ ॥

महासत्त्वः	மஹாஸத்வவானும்	राक्षसीनां	ஆரக்கிகளுக்கு
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரும்	भयावहं	அச்சமுண்டாகும்படி
महाबाहुः	மஹாபாஹுவமான		யான
सः	அவர்	सुमहद्रूपं	மிகப்பெரிய உருவத்தை
ताः दृष्ट्वा	அவர்களைப் பார்த்து	चकार	எடுத்துக்கொண்டார்.

ततस्तं गिरिसङ्काशपतिकायं महाबलम् । राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पपच्छुर्जनकात्पजाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	गिरिसङ्काश	மலைபோன்ற
राक्षस्यः	ஆரக்கிகள்	अतिकायं	பெரிய வடிவமுடையவ
तं	அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு [ராயும்
वानरं	வானரனா	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
महाबलं	மஹாபலிஷ்டராயும்	पपच्छुः	வினாவினார்கள் :—

कोऽयं कस्य कुतो वाऽयं किन्निमित्तमिहागतः । कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥

अयं	“இது	उत	மேலும்
कः	எது?	अनेन	இதோடு
अयं	இது	सह	கூட
कस्य	யாருடையது?	त्वया	உன்னால்
कुतः	எங்கிருந்து வந்தது?	इति	இப்பாதிசீ (நாங்கள் உன் னுடன் பேசுகிற யாதிரி)
किन्निमित्त	என்ன காரியமாய்	संवादः	ஸம்பாஷணை
इह आगतः	இங்கு வந்தது?	कथं	எப்படி
वा	அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்.	कृतः	செய்யப்பட்டது?

आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूते सुभगे भयम् । संवादमसितापाङ्गे त्वया किं कृतवानयम् ॥

विशालाक्षि	“தடக்கண்ணாய்!	सुभगे	பாக்கவதி!
असितापाङ्गे	கருத்த கடைக்கண்	नः	எங்களுக்கு
अयं	இது [கருள்வாயோ]	आचक्ष्व	வினக்க விளம்பு.
त्वया	உன்னோடு	ते	உனக்கு
संवादं	ஸம்பாஷணையை	अयं	கெடுத்தி
कृतवान् किं	செய்தது வாஸ்தவம் தானே? (அல்லவா?)	मा भूत	யிளையாது.

अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वाङ्गसुन्दरी । रक्षसां कामरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥

सर्वाङ्गसुन्दरी

எல்லா அங்கங்களிலும்
ஆம் அழகமைந்த

साध्वी

சதிலயான

सीता

வீதாபிராட்டியார்

तदा

அப்பொழுது

अथ

இப்படி

अब्रवीत्

பதிலுரைத்தான் :-

कामरूपाणां

"இந்தமானபடி உருவ
க்களை எடுக்கவல்ல

रक्षसां

அரக்கர்களின்

विज्ञाने

காரியத்தில்

गतिः

தலைபிட்டுக்கொன்னல்

मम

எனக்கு

का

என் ?

यूयमेवाभिजानीत योऽयं यदा करिष्यति । अहिरेव ह्यहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥

यः अयं

"எந்த இவன்

यत्

இதை

करिष्यति वा

செய்யப்போகிறானோ

यूयं एव

நீங்களாகவே [அதை

अभिजानीत

தெரிந்துகொன்ன

வேண்டியது ;

अहेः

வழிப்போக்கனுடைய

पादान्

காலடிவைப்புகளை

अहिः

கொடியன்

हि

தப்பாமல்

विजानाति एव

விசாரித்த நிந்தை

விடுவான் ;

संशयः न

ஸந்தேகம் வேண்டாம்.

अहमप्यस्य सीताऽस्मि नैनं जानामि कोन्ययम् । वेशि राक्षसमेवैनं कामरूपिणमागतम् ॥

आगतं

"இங்கு வந்திருக்கிற

एनं

இவனை

राक्षसं एव

அரக்கர்களின் இயல்பை

ஒத்த

कामरूपिणं

இந்தமானபடி உருவங்
களை எடுக்கவல்லவனுங்

वेशि

அறிகிறேன்.

अयं

இவன்

कः तु

எம்மட்டுமையான் என்று

एनं न जानामि

இவனை அறிகிலேன்.

अहं अपि

காணும்

अस्य

இவன் விஷயத்தில்

सीता

கவலை கொண்டவளாய்

अस्मि

இருக்கிறேன் .

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्वता दृढम् ।

स्थिताः काश्चिद्भताः काश्चिद्रावणाय निवेदितुम् ॥ ११ ॥

वैदेह्याः

வைதேஹியின்

वचनं

வசனத்தை

श्रुत्वा

கேட்டு

राक्षस्यः

ராக்ஷஸிகள்

स्थिताः

திசைத்து நின்றார்கள்.

काश्चित्

சிலர்

विद्वताः

சிறி ஓடினார்கள் .

काश्चित्

சிலர்

रावणाय

ராவணனுக்கு

दृढं

ஐகியோடு அந்தம்

निवेदितुं

அறிவிக்க [வரைக்கும்

गताः

சென்றார்கள் .

रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः । विरुपं वानरं भीममाख्यातुमुपचक्रमुः ॥ १२ ॥

विकृताननाः

விகாரமுகமுள்ள

राक्षस्यः

அரக்கிகள்

रावणस्य

ராவணனுடைய

समीपे

முன்னிலையில்

भीमं

பயங்கரமான

विरुपं

பல ரூபமெடுக்கவல்ல

वानरं तु

வானரத்தைப் பற்றி

आख्यातुं

வருணிக்க

उपचक्रमुः

ஆரம்பித்தார்கள் .

अशोकवनिकामध्ये राजन् भीमवपुः कपिः । सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥ १३ ॥

राजन् " அரசே !
 अशोक- } அசோகவனத்தினி
 வனிகாமध्ये } டையில்
 अमितविक्रमः } அளவிலாத ஆற்றலுள்
 னதாய்

भीमवपुः பலங்காமான உருவமுன்
 सीतया வீதையுடன் [எதாய்
 कृतसंवादः ஸம்பாஷணசெய்ததாய்
 कपिः வரனாய்
 तिष्ठति இருக்கிறது.

न च तं जानकी सीता हरि हरिणलोचना । अस्माभिर्वहुधा पृष्टा निवेदयितुमिच्छति ॥

हरिणलोचना " மரன் விழிக்குகாப்பான
 கண்களையுடைய
 जानकी ஜனகர் திருமுகனான
 सीता வீதை
 अस्माभिः எங்கள்வாள்

बहुधा அநேகவிதமாக
 पृष्टा च வேண்டிக் கேட்கப்பட்ட
 तं हरि அந்தக் குரங்கை [கும்
 निवेदयितुं காட்டிக்கொடுக்க
 न इच्छति உடன்படவில்லை.

वासवस्य भवेद्दूतो दूतो वैश्रवणस्य वा । प्रेषितो वाऽपि रामेण सीतान्वेषणकाङ्क्षया ॥

वासवस्य " இந்திரனது
 दूतः தூதனோ?
 वैश्रवणस्य குபேரனது
 दूतः वा தூதனோ?
 अपि वा அவ்வாறன்றி

सीतान्वेषण- } வீதைதையத் தேடித்
 काङ्क्षया } கண்டுபிடிக்க எண்ணம்
 रामेण ஸ்ரீராமரால் [கொண்ட
 प्रेषितः விடவந்த தூதனாக.
 भवेत् இருக்கலாம்.

तेन त्वद्भूतरूपेण यत्तत्तव मनोहरम् । नानामृगगणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥ १६ ॥

त्वद्भूतरूपेण " கண்டால் வியக்கத்
 தக்க ரூபங்கொண்ட
 तेन அதனால்
 मनोहरं மனோஹரமானதாம்
 नानामृग- } பலவகை மிருகங்கூட்டங்
 गणाकीर्णं } கள் சிறந்ததுமான

तव உமது
 प्रमदावनं அந்தப்புர உத்தியானம்
 यत् ஏதுவோ
 तत् तु அது முழுவதும்
 प्रमृष्टं இங்கிலெனத் தடைத்
 தவிடப்பட்டது.

न तत्र कश्चिदुद्देशो यस्तेन न विनाशितः । यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः ॥

तत्र " அங்கு
 तेन அதனால்
 न विनाशितः அழிக்கப்படாத
 उद्देशः இடம்
 कश्चिद् न கி,ரிதும் இல்லை.
 यत्र என்னுடைய

सा அந்த
 जानकी ஜனகரின் மகனான
 सीता வீதை
 यः இருக்குமிடம் ஏதுவோ
 सः तेन அது அதனால்
 न विनाशितः கெடுக்கப்படவில்லை.

जानकीरक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलभ्यते । अथ वा कः श्रमस्तस्य सैव तेनाभिरक्षिता ॥

जानकीरक्षणार्थं " ஜானகியைக் காப்பதற்
 वा அல்லது [காக்கிக்
 श्रमाद् वा ஆயாஸத்தினாலேதானோ
 न उपलभ्यते தெரியவில்லை.
 अथ वा ஆனால்

तस्य அதற்கு
 अथ कः ஆயாஸமென்பது ஏது?
 तेन அதனால்
 सा एव அவள் யாத்நீரமே
 अभिरक्षिता உதவிபுரியப்பெற்றுள்.

चारुपल्लवपुष्पादयं यं सीता स्वयमास्थिता । मृदुः शिशुपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः ॥

चारुपल्लवपुष्पादयं * அழகிய தளிர்களும்
புஷ்பங்களும் சிறைந்த
ய் எதனடியில்
सीता வலிதை
स्वयं आस्थिता தானாக உட்கார்ந்திருக்
கின்றனளோ

सः அந்த
मृदुः ஒக்கி வளர்ந்த
शिशुपावृक्षः च சிங்கபாணிநுசுதும் மாத்
तेन அதனால் [திரம்
अभिरक्षितः தீண்டாமல் விட்டுவிடப்
பட்டது.

तस्योपरूपस्योयं त्वं दण्डमाज्ञातुमर्हसि । सीता संभाषिता येन तद्वनं च विनाशितम् ॥

येन * எதொன்றால்
सीता च வலிதையும்
संभाषिता ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட
तत् वनं அவ்வனமும் [டானோ
विनाशितं அழிக்கப்பட்டதோ
उपरूपस्य உச்சரூபமுடைய

तस्य அதற்கு
उयं கொடுமை தோற்றமும்
படியான
दण्डं தண்டனைவொன்றை
एव आज्ञातु நீர் விதிக்க
अर्हसि அருள் புரியவேண்டும்.

मनःपरिमृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर । कः सीतामभिभाषेत यो न स्यान्त्यक्तजीवितः ॥

रक्षोगणेश्वर * அரக்கர்களுக்
तव உமது [கோமாளே!
मनःपरिमृहीतां மனத்தால் விரும்பிக்
கொண்டுவரப்பட்ட
ता அந்த
सीता வலிதையைப் பார்த்து

कः எவன் தான்
अभिभाषेत ஸம்பாஷிப்பான்?
यः எவனோ அவன்
त्यक्तजीवितः உயிரிழந்தவனாக
न स्यात् ஆகா திருப்பாரனோ? *

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । हुताग्निरिव ज्वाल कोपसंवर्तितेक्षणः ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸராக்ஷன
रावणः ராவணன்
राक्षसीनां ராக்ஷஸிகளின்
वचः श्रुत्वा வரத்தையைக் கேட்டு

हुताग्निरिव ज्वाल कोपसंवर्ति- } கோபத்தால் கண்களை
तेक्षणः } உருட்டி.
हुताग्निः इव ஹமத்தினையப்போல்
ज्वाल ஒக்கி எரியலானான்.

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः॥

क्रुद्धस्य சினங்கொண்ட
तस्य அவனுடைய
नेत्राभ्यां இரு கண்களினின் றும்
अस्रविन्दवः கண்ணீர் த்துளிகள்
दीप्ताभ्यां எரிகிற

दीपाभ्यां இரண்டு விளக்குகளி
सार्चिषः சுடர்கூடிய [ளின் றும்
स्नेहविन्दवः इव எண்ணெய்த் துளிகள்
போல
प्रापतन् கொட்டதுற்றன.

आत्मनः सहस्राञ्छरान् किङ्करान्नाम राक्षसान् । व्यादिदेश महातेजा निग्रहार्थं इन्मृतः॥

महातेजाः * மஹாசூரனான அவன்
आत्मनः தனக்கு
सहस्रान् இணையானவர்களும்
शूरान् சூரர்களுமான
किङ्करान् नाम கிக்கார்கள் என்று
பேர்பெற்ற

राक्षसान् ராக்ஷஸர்களை
इन्मृतः ஹனுமாருடைய
निग्रहार्थं கொட்டத்தை அடக்க
व्यादिदेश உத்திரவு செய்தனுப்
பினான்.

तेषामशीतिसाहस्रं किङ्कराणां तरस्विनाम् ॥ २५ ॥

निर्ययुर्भवनात्तस्मात् कूटमुद्गरपाणयः । महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः ॥

युद्धाभिपनसः सर्वे हनुमद्दणोन्मुखाः ॥ २६ ॥

तरस्विनां	பரங்கிரமசரிகளான
तेषां	அந்த
किङ्कराणां	கிங்கரர்களில்
महोदराः	பெருவயிற்றுள்ளவர்
	களும்
महादंष्ट्राः	பெரும் பற்களுள்ளவர்
	களும்
घोररूपाः	கோர ரூபமுடையவர்
	களும்
महाबलाः	மஹா பலசரிகளுமான
अशीतिसाहस्रं	எண்பதினாயிரம் பெயர்
	கள்

सर्वे	அனைவரும்
युद्धाभिपनसः	போர் புரியவேண்டுமென்
	னும் உன்னக்கொண்டும்
हनुमद्दणो-	ஹனுமாரை பிடிக்கத்
न्मुखाः	துடித்துக்கொண்டும்
कूटमुद्गरपाणयः	கடம், முத்தகம் முதலி
	ய ஆயுதங்களுக்கையு
	மாய்
तस्मात्	அந்த
भवनात्	மாளிகையினின்று
निर्ययुः	வெளிப்பட்டனர்.

ते कविं तं समासाद्य तोरणस्थमवस्थितम् । अभिपेतुर्मेधावेगाः पतङ्गा इव पावकम् ॥ २७ ॥

ते	அவர்கள்
महावेगाः	அதிலேகமுடையவர்க
	ளாய்
तोरणस्थं	கோபுரத்தின்மேலிருந்த
अवस्थितं	எதிர்பார்த்துக் காத்துக்
	கொண்டிருந்த

तं	அந்த
कविं	வானரரை
समासाद्य	கிட்டி
पावकं	அக்கினியை
पतङ्गाः इव	விட்டில் பூச்சிகள்போல்
अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

ते गदाभिर्विचित्राभिः परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजघुर्वानरश्रेष्ठं शरैश्चादित्यसंनिभैः ॥

ते	அவர்கள்
विचित्राभिः	விசித்திரமான
गदाभिः	கதைகளாலும்
काञ्चनाङ्गदैः	பொன்பிடியிட்ட
परिवैः	பரிகங்களாலும்

आदित्यसंनिभैः	சூரியன் போன்ற
शरैः च	சாங்களாலும்
वानरश्रेष्ठं	வானரச் சேஷ்டரை
आजघुः	புடைத்தார்கள்.

मुद्गरैः पट्टिशैः शूलैः प्रासतोमरपाणयः । परिवार्य हनुमन्तं सहसा तस्थुरग्रतः ॥ २९ ॥

प्रासतोमर-	பிராஸம், தேரமரம்
पाणयः	இவைகளைக் கையிலு
	டைய அவர்கள்
मुद्गरैः	முத்தகங்களுடனும்
पट्टिशैः	பட்டிசங்களுடனும்
शूलैः	சூலங்களுடனும்

हनुमन्तं	ஹனுமாரை
अग्रतः	எதிரில்
सहसा	பலமாய்
परिवार्य	வளைத்துக்கொண்டு
तस्थुः	நின்றார்கள்.

ஹனுமான் பி தேஜஸ்வீ த்ரீமான் பர்வதசன்நிப: | சிதாபாவித்ய லாஹூல் நநாத ச மஹாஸ்வநம் ||

தீமான்	அனவற்ற	லாஹூல்	வாகை
தேஜஸ்வீ ச	தேஜசுடையவரும்	சிதா	தனாயில்
பர்வதசன்நிப:	மலைக்கு நிகரானவரு	அவித்ய	மோதி
	மரண	மஹாஸ்வந	பெருங்கோடி மொழிந்னை
ஹனுமான் அபி	ஹனுமாதும்	நநாத	பேரடனுந்நான்.

ச பூத்வா சுமஹாகாயோ ஹனுமான் மாகுதாஸ்பஜ: | பூதாஸ்போதயாமாஸ லக்ஷ்மீ ஷ்வேன பூரயந ||

மாகுதாஸ்பஜ:	வாயுருமாநாரான	லக்ஷ்மீ	இலக்கையை
ச: ஹனுமான்	அந்த ஹனுமான்	ஷ்வேன	அட்டஹாஸத்தினால்
சுமஹாகாய:	பெருருவமொன்னை	பூரயந	அதிரும்படி செய்து
பூத்வா		உட	தாட்டியாய்
	எடுத்துக்கொண்டு	அஸ்போதயாமாஸ	தொனைத் தட்டினார்.

தஸ்யாஸ்போதிதஷ்வேன மஹதா சானுநாதிநா | பதுவிஹ்நா கமநாதுவீதேமயோஷயத் || 32 ||

தஸ்ய	அவருடைய	விஹ்நா:	பறவைகள்
சானுநாதிநா	எதிரொலியுண்டாக்கு	பது:	வெருண்டு விழுந்தன;
மஹதா	மஹத்தான	ச	மீளவும்
அஸ்போதிதஷ்வேன	தொன் தட்டின சப்தத்	உ	அடியில் வருமாறு
கமநாது	ஆகாயத்தினின்று	உவீ: அயோஷயத்	உரக்கக்கவிச்சொன்னார்;

ஜயத்யதிவலோ ராமோ லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாவல: | ராஜா ஜயதி சுபிரீவோ ராஜவேணாபிபாலித: ||

அதிவல:	"கணகடந்த பஸம்	லக்ஷ்மண: ச	லக்ஷ்மணரும் (அந்
	கொண்ட		கணமே விளங்குகிறார்).
ராம:	ஸ்ரீராமர்	சுபிரீவ: ராஜா	ஸுபிரீவமன்னர்
ஜயதி	பாவனையும் கீழ்ப்படுத்தி	ராஜவேண	ஸ்ரீராகவரால்
	விளங்குகின்றார்.	அபிபாலித:	சுதரிக்கப்பட்டவராய்
மஹாவல:	மஹாபலிஷ்டரான	ஜயதி	மேன்மையுற்று
			விளங்குகிறார்.

தாஸோஹ் கோஸலேந்ரஸ்ய ராமஸ்யாஹிஷ்டகர்மண: | ஹனுமாந்நஸ்யுஸேந்யானாநி ஹந்தா மாகுதாஸ்பஜ: ||

தாஸுஸேந்யானாநி	"பனகவர் படைகளின்	அஹிஷ்டகர்மண:	வருத்தமின்றி வினை
ஹந்தா	நிர்மூலகர்த்தாவும்		முடிக்கும்
மாகுதாஸ்பஜ:	வாயுவின் புதல்வனுமான்	கோஸலேந்ரஸ்ய	கோவலங்கோண
ஹனுமான்	ஹனுமான்	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமரது
அஹ்	நான்	தாஸ:	தாஸன்.

ந ராவணஸஹஸம் மே யுதே பதிவலம் பவேத் | சிலாபிஸ்து பஹரத: பாடபேஷ் ஸஹஸஸ: || 33 ||

யுதே	"அமர்க்களத்தில்	மே	எனக்கு
சிலாபி:	கிண்களாலும்	ராவணஸஹஸம்	ஆயிரம் ராவணராயினும்
பாடபே: ச	மரக்களாலும்	பதிவலம்	எதிரில் நிற்கவல்லவர்
ஸஹஸஸ: பஹரத:	ஆயிரம் கிதமாகக் கடும்	ந பவேத்	ஆகார். [கணபய]

அத்யிதா பூரி லக்ஷாபிவாசு ச மீதிலிம் । சமூதாயோ மிப்யாமி மிபதா சர்வரக்ஷாசாம் ॥

சர்வரக்ஷா: "எல்லா ராசுதஸர்களின்
மிபதா: கண்ணெதிரிலேயே
லக்ஷு: பூரி லக்ஷணக்கனா
அத்யிதா மலக்கச் செய்து
மீதிலி: கைத்திரியை

அபிவாசு பணிக்கு
சமூதாய: மனோதங்கள் நிறை
மிப்யாமி வேறப்பெற்றவளுக்கே
திருப்பிப்போகப் போகிறேன்."

தஸ்ய சந்நாடசந்நேன தே஽பவந் பவசக்ஷிதா: ।

தஸ்ய அவருடைய
சந்நாடசந்நேன பெரிய சிம்மநாதத்தினால்
தே அவர்கள்
பவசக்ஷிதா: பயந்து திகிலடைந்தவர்
களாக

தஸ்ய ஹநுமந்த் சந்யாமேவமிவோத்தம ॥

ஹநுமந்த் ஹனுமாரை
சந்யாமேவ ஸந்திராகரலத்தா மேகம்
ஹ மேகம்
தஸ்த் ச ஆகாயம் அளவி
உயர்ந்திருப்பவராகவும்

அபவந் ஆனார்கள் ;

ஸ்வாமிசந்நேன:சக்ஷாஸ்ததஸ்தே ரக்ஷசா: கபிம் ।

தே அந்த
ரக்ஷசா: ராசுதஸர்கள்
தத: பின்னர்
ஸ்வாமிசந்நேன: } இறைவனதானபால்
நிஷக்ஷா: } துணிவுகொண்டவர்க
ளாகி

தஸ்ய: கண்டார்கள்.

சிவ: சிவ: பரமேஸ்வரன்

பிவ: பலவகை
பஹ்ந: படைக்கலக்களரல்
தத: தத: அக்கங்கே நின்ற
கபி: வானரரை
அபிபேது: தாக்கினார்கள்.

ச தை: பரிவூத: ஶுர: சர்வத: ச மஹாபல: । அஸஸாடாயஸம் பீமம் பரிமம் தோரணாஸ்திதம் ॥

ச தம் பரிமயாடாய ஜயான ரஜநிவரான் ॥ 39 ॥

மஹாபல: மஹாபலவானான
ச: அவர்
தே: அந்த
ஶுர: குரர்களால்
சர்வத: முற்றும்
பரிவூத: சுற்றி வளைமப்பட்டார்.
ச: அவர்
தோரணாஸ்தி: கோபுரவாசிலுக்கிட
பீமம் பயங்கரமான [அருந்த

அயஸம் இருப்பு
பரிமம் உழல்தடிவைய
அஸஸாட கையில் எடுத்தார்.
ச: அவர்
தம் அந்த
பரிமம் உழல்தடிவைய
அடாய் கொண்டு
ரஜநிவரான் ராசுதஸர்களை
ஜயான அடித்துக்கொன்றனர்.

ச பன்னமிவாடாய ஸ்குரந்த் வினதாஸுத: । விவகாராம்பரே வீர: பரிமூல ச மாகுதி: ॥

ச: அந்த
வீர: மாகுதி: வீரரானமருதியானவர்
தம் அதை
பரிமூல எடுத்துக்கொண்டு
வினதாஸுத: வினதையில் புதல்வர்
(அருடர்)

பன்னம் பம்பை
அடாய் தாக்கிக்கொண்டு
ஸ்குரந் ஹ ச மேலெழும்பும்வண்
ணமே
அம்பரே வானத்தில்
விவகார உலாவிகத்திரிந்தவர்.

स हत्वा राक्षसान् वीरान् किङ्करान् मारुतात्मजः । युद्धकाङ्क्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः॥

मारुतात्मजः வாயுகுலப் பாராண
सः அந்த
वीरः வீரர்
राक्षसान् वीरान् ராக்ஷஸவீரர்களனை
किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொன்றுவிட்டு
पुनः மீளவும்
युद्धकाङ्क्षी போர்செய்ய விரும்பிய
तोरणं கோபுரம் [வராய்
समुपाश्रितः வந்துசேர்ந்தார்.

ततस्तस्मान्नयान्मुक्ताः कतिचित्तत्र राक्षसाः । निहतान् किङ्करान्सर्वान् रावणाय न्यवेदयन् ॥

ततः அப்பொழுது
तत्र அங்கு
तस्मान् அந்த
भयान् கலக்கத்தினின்றும்
मुक्ताः தூரத்திலிருந்து
कतिचित् சில

राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
किङ्करान् கிங்கரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
निहतान् மாண்டவர்களாக
रावणाय ராவணனுக்கு
न्यवेदयन् அறிவித்தார்கள்.

स राक्षसानां निहतं महद्वलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।

समादिदेशापतिमं पराक्रमे महस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ॥ ४३ ॥

राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
राजा அரசனான
सः அவன்
महत् बलं பெரும் வைபவத்தை
निहतं கொலைபுண்டதாக
निशम्य கேட்டு
परिवृत्तलोचनः கண்களைபுருட்டி விழித்து

पराक्रमे ஆண்மைமீல்
अपतिमं ஒப்பில்லாதவனும்
समरे யுத்தத்தில்
सुदुर्जयं வெல்லப்படாதவனும்
महस्तपुत्रं பரமஸ்தபுத்திரனுக்கு
समादिदेश ஆக்கனொலிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४२ ॥

आदितः श्लोकाः 13687

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1897

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

सुग्रीवजयोद्धोषणम्—ஸூக்ரீவகுடைய விஜயத்தைக் கோஷிப்பது.

ततः स किङ्करान् हत्वा हनुमान्ध्यानमास्थितः ॥ १ ॥

ततः அப்பொழுது
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொலைபுரிந்து
ध्याने மனத்தினுள் ஆராய்ச்சி
आस्थितः செய்தார்.

वनं भग्नं मया चैत्यभासादो न विनाशितः । तस्मात् भासादमप्येवमिमं विध्वंसयाम्यहम् ॥

इति सञ्चिन्त्य मनसा हनुमान्दर्शयन् बलम् । चैत्यभासादमाहुत्य मेरुशृङ्गमिवोच्चतम् ॥

आकरोह कपिश्रेष्ठो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३ ॥

अस्त्रविजयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणानुपालितः ॥

अस्त्रविजयतां "அஸ்திரவிஜயதான

रामः "ஸ்ரீராமரும்

महाबलः பலத்திற்றிறந்த

लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்

जयतां யாவருக்கும் மேலாக

வினங்குவார்களாகுக;

राघवेण "ஸ்ரீராகவரால்

अनुपालितः காப்புண்ட

सुग्रीवः राजा "சுக்ரீவமன்னரும்

जयति மேன்மைபுற்று

வினங்குகிறார்.

कोसलेन्द्रस्य दासोऽहं रामस्याक्षिष्टकर्मणः । निहन्ता शत्रुसैन्यानां हनुमान् मारुतात्मजः ॥

शत्रुसैन्यानां "பகைவச் படைகளின்

निहन्ता கிர்முலகர் ததாயும்

मारुतात्मजः வாயுவின் புதல்வனுமான

हनुमान् ஹனுமான் என்ற

अहं நான்

अक्षिष्टकर्मणः வருத்தமற வினை

முடிக்கும்

कोसलेन्द्रस्य கோஸலேந்திரனான

रामस्य "ஸ்ரீராமனது

दासः தாஸன்.

मे रावणसहस्रं न युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिश्च पहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ १० ॥

युद्धे "ஆயுதக்களத்தில்

शिलाभिः च சிலைகளாலும்

पादपैः च மடக்களாலும்

सहस्रशः ஆயிரம்விதமாக

पहरतः கொடும்

मे எனக்கு

रावणसहस्रं तु ஆயிரம் ராவணராயினும்

प्रतिबलं எதிரில் திற்கவல்லவர்க

ளாய்

न भवेत् ஆகாச்.

धर्षयित्वा पुनं लङ्कापभिवाद्य च मैथिलीम् । गमिष्यामि समुद्रार्थो मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षसां "எல்லா ராக்ஷஸர்களின்

मिषतां கண்ணெதிரிலேயே

लङ्कां पुनं மங்காக்கரை

धर्षयित्वा மலங்கச்செய்து

मैथिलीं மைதிலியை

अभिवाद्य பணிந்து

समुद्रार्थः च மதுரைக்கக்ள் நிறை

வேறப்பெற்றவனாகவே

गमिष्यामि திரும்பிப்போகப்

போகிறேன்.

एवमुक्त्वा विमानस्थैत्यस्थानं हरियूथपः । ननाद भीमनिर्हृदो रक्षसां जनयन् भयम् ॥

विमानस्थः விமானத்திலிருந்த

हरियूथपः வானரேந்திரர்

चैत्यस्थानं வைத்தியமண்டபத்தைக்

காத்திருந்தவகளுக்கு

एवं மேற்கண்டவிதம்

उक्त्वा பிரகடனை செய்து

रक्षसां அரக்கர்களுக்கு

भयं பயம்

जनयन् உண்டாகும்படி

भीमनिर्हृदः பலக்கரமான ஒலி

செய்பவராய்

ननाद சத்தமிட்டார்.

तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः । गृहीत्वा विविधानस्त्रान् मासान् खड्गान् परश्वधान् ॥

विमुजन्तो महाकाया मारुति पर्यवास्यन् ॥ १३ ॥

तेन	அந்த	अस्मान्	அஸ்திரக்களையும்
महता	மஹத்தான	प्रासान्	சட்டிகளையும்
शस्त्रेण	கோஷத்தால்	खड्गान्	கத்திகளையும்
चैत्यपालाः	சைத்தியமண்டபத்தைக்	परश्वान्	கோடரிகளையும்
	காத்திருந்த சேவகர்கள்	गृहीतान्	கைப்பற்றி
महाकायाः	பெருந்த தேகமுடைய	विभ्रजन्तः	கழற்றி எறித்துகொண்டு
शतं	நூறுபேர்கள் [யோரான	मारुति	மாருதியை
ययुः	வெளிக்கிணம்பினார்கள் ;	पर्ववारयन्	வளைத்துக்கொண்டார்
विविधान्	பலவகை		கள்.

विचित्राभिर्गदाभिस्ते परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजधुर्बानरश्रेष्ठं बाणैश्चाशनिसन्निभैः ॥

ते	அவர்கள்	काञ्चनाङ्गदैः	பொற்பூண்டிட
वानरश्रेष्ठं	வானரச் சேஷ்டரை	परिवैः	பரிகரவுதவர்களாலும்
विचित्राभिः	பலவகையான	अशनिसन्निभैः	இடினைய ஒத்த
गदाभिः	தண்டரவுதவர்களாலும்	बाणैः च	பாணங்களாலும்
		आजानुः	அடித்தார்கள்.

आवर्त इव गङ्गायास्तोयस्य विपुलो महान् । परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स बभौ रत्नसां गणः ॥
ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः ॥ १६ ॥

सः	அந்த	आवर्तः इव	நீர்ச்சுழிபோல
रत्नसां गणः	அரக்கர்களின் கூட்டம்	बभौ	விளங்கியது ;
हरिश्रेष्ठं	வானரச் சேஷ்டரை	ततः	அதனால்
परिक्षिप्य	சுழித்துகொண்டு	वातात्मजः	வாயுருமாதர்
गङ्गायाः तोयस्य	கங்கை ஜலத்தின்	क्रुद्धः	கேபம் கொண்டவராய்
महान्	பெரிய	भीमरूपं	பயங்கரமான ரூபத்தை
विपुलः	அகன்ற	समास्थितः	தரித்தார்.

प्रासादस्य महाग्रस्य स्तंभं हेमपरिष्कृतम् । उत्पादयित्वा वेगेन हनुमान् पवनात्मजः ॥
ततस्तं भ्रामयामास शतधाशरं महाबलः ॥ १७ ॥
तत्र चाग्निः समभवत् प्रासादश्चाप्यदहत् ॥ १८ ॥

पवनात्मजः	வாயுருமாதரான	तं अग्नि	அதென்கையே
महाबलः	பெருவலிமையுடைய	शरं	வெகு கிணாவாக
हनुमान्	ஹனுமார்	शतधा	பற்பலவிதமாக
महाग्रस्य	மிக உயர்ந்த	भ्रामयामास	சுழற்றினார் ;
प्रासादस्य	மண்டபத்தின்	ततः	அப்பொழுது
हेमपरिष्कृतं	தங்கத்தினால் கித்திர	तत्र	அதில்
	வேலை செய்ப்பெற்ற	अग्निः च	ஒரு நெருப்பும்
स्तंभं	ஒரு தூளை	समभवत्	உண்டாயிற்று.
वेगेन	சடக்கென	प्रासादः च	மாளிகையும்
उत्पादयित्वा	பெயர்த்தெடுத்து	अदहत्	எரிக்கப்பட்டது.

दक्षमानं ततो दृष्ट्वा प्रासादं हरियूथपः । पुनस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १९ ॥

மகாவல: மிக வலிமைமுடைய
हरियूथपः வானரேந்திரர்
दक्षमानं வரிக் துகொண்டிருந்த
प्रासादं பிராஸாதத்தைய
दृष्ट्वा கண்ணுற்று

स पुनः அதென் னறையே
ततः முன்னிலும் அதிகமாய்
अरं வெகு விவரவாய்
शतधा பற்பலவிதமாக
भ्रामयामास சுழற்றினார்.

स राक्षसशतं हत्वा वज्रेणेन्द्र इवासुरान् । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥

इन्द्रः இந்திரன்
असुरान् அஸுரர்களை
वज्रेण வஜ்ரையுதமொன்றால்
इव போல்
राक्षसशतं அரக்கர் பலரையும்
हत्वा கொன்று

श्रीमान् सः மன்னன்வந்துவந்திபெற்ற
अन्तरिक्षे ஆகாயத்தில் [அவர்]
स्थितः இருந்துகொண்டு
इदं பின் கண்ட
वचनं பிரகடனைவைய
अब्रवीत् பிரகடம் செய்தார் :—

पादशानां सहस्राणि विमृष्टानि महात्मनाम् । बलिनां वानरेन्द्राणां सुग्रीववशवर्तिनाम् ॥
अटन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥ २२ ॥

वयं * நாங்களும்
अन्ये மற்ற
वानराः च வானரர்களதுமான
मावृशानां என்போன்றவர்களும்
बलिनां பலவான்களும்
वानरेन्द्राणां வானரேந்திரர்களும்
महात्मनां மஹாத்மர்களுமான

सुग्रीववश- } ஸுகிரீவருடைய வசத்
बलिनां } தலிருப்பவர்களின்
सहस्राणि பல்லாயிரம் பெயர்கள்
विमृष्टानि அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்
वसुधां कृत्स्नां பூமி முழுதும் [கள் ;
अटन्ति (அவர்கள்) தேடித்
திரிகிறார்கள் .

दशनागबलाः केचित् केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥

केचित् * சிலர்
दशनागबलाः பத்து யானை பலமுடைய
केचित् சிலர் [பவர்கள் ;
दशगुणोत्तराः அதில் பன்மடங்கு
அதிகமானவர்கள் ;

केचित् சிலர்
नागसहस्रस्य ஆயிரம் யானைகளுக்கு
तुल्यविक्रमाः சடான பாரக்கிரம
முடையவர்களாய்
बभूवुः இருக்கிறார்கள் .

सन्ति चौघबलाः केचित् केचिच्छतगुणोत्तराः । वैनतेयबलाः केचित् केचिद्वायुबल्योपमाः ॥

केचित् * சிலர்
ओघबलाः மஹாபலவான்கள் ;
केचित् சிலர்
शतगुणोत्तराः அதில் நூறமடங்கு
பலமுன்னவர்கள் ;
केचित् சிலர்

वैनतेयबलाः வானதேயபலமுடைய
च இன்னும் [வர்கள் ;
केचित् சிலர்
वायुबल्योपमाः வாயுவின் பலத்திற்கு
சிகரணவர்களாய்
सन्ति இருக்கிறார்கள் .

अममेयबलाश्चान्ये तत्रासन् हरियूथपाः ॥ २५ ॥

अन्ये	“ மற்ற	अममेयबलाः च	இப்படியென்று சொல்ல
हरियूथपाः	வானரசேனைத்	तत्र	முடியாத பலமுள்ளவர்
	தலைவர்கள்	आसन्	அக்கு [களால்
			இருக்கிறார்கள்.

ईदृग्विधैस्तु हरिभिर्वृतो दन्तनखायुधैः । शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि ॥

आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निवृद्धनः ॥ २६ ॥

ईदृग्विधैः	“ இப்படிப்பட்ட	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்குமான
दन्तनखायुधैः	தந்தங்களும், ககங்களும்	हरिभिः	வானரசர்களால்
	மேயுடைக்கலக்களாகக்	वृतः	சூழப்பட்டவரால்
	கொண்ட	वः सर्वेषां अपि	உங்கள் எல்லோருக்குமே
अयुतैः	தொடர்ச்சியின்றிய	निवृद्धनः	நாசகரண
	முத	सुग्रीवः तु	ஸுகிரீவரே
शतैः	நூற்றுக்கணக்கும்	आगमिष्यति	இங்கு வரப்போகின்ற
शतसहस्रैः	நூற்றிரக்கணக்கும்		வர்.

नेयमस्ति पुरी लङ्का न गूयं न च रावणः । यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥

इक्ष्वाकुनाथेन	“ இக்ஷ்வாகுநாதரான	लङ्का पुरी	லங்காககரும்
महारम्भा	மஹாத்மாவுடன்	अरितं न	இல்லை ;
वैरं	பகைமை	गूयं	நீக்ககரும்
बद्धं यस्मात्	கொண்டவரால்	न	இல்லை ;
च	இனி	रावणः च	ராவணனும்
इयं	இந்த	न	இல்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४३ ॥

आदितः श्लोकाः 13714

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

जम्बुमालिधधः—ஜம்புமாலிவதம்

सन्दिष्टो राक्षसेन्द्रेण महस्तस्य सुतो बली । जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जगाम धनुर्धरः ॥

महस्तस्य	மஹஸ்தனுடைய	जम्बुमाली	ஜம்புமாலி என்பவன்
सुतः	சுமாரனும்	राक्षसेन्द्रेण	ராட்சஸேந்திரனால்
बली	பலவானும்	सन्दिष्टः	அனுப்பப்பட்டிரு
महादंष्ट्रः	பருத்த கொரப்பற்க	धनुर्धरः	வில்லும் கையுமாக
	நுடையவனான	निर्जगाम	வெளியப்பட்டான்.

रक्तमाल्याम्बरधरः सखी रुचिरकुण्डलः । महान् विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ॥ २ ॥
 दग्धशिकूटप्रतिमो महाजलदसन्निभः । महाभुजशिरःस्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः ॥ ३ ॥
 महाजघो महोत्साहो महासत्त्वोरुविक्रमः । आजगामातिवेगेन वज्राशनिसमस्वनः ॥ ४ ॥
 धनुः शक्रधनुःप्रख्यं महदुचिरसायकम् । विस्फारयानो वेगेन वज्राशनिसमस्वनम् ॥ ५ ॥

ரக்தமால்யாம்பரதர: சிவப்புப் பூக்கள் சித்தரி
 த்த ஆண்டயணித்தவ
 சக்தி பூமாதிகளை அணித்தவ
 ருசிரகூண்ட: அழகிய காதணிகளைப்
 பூண்டவனாய்
 விவ்ருத்தநயன: உருட்டியருட்டிச் சமு
 லும் கண்களையுடையவ
 மகான் பெரும் [னாய்
 ண்ட: துடுக்கனாய்
 சமரதுர்ஜய: போரில் வெல்லவரியவ
 னாய்
 த்ரக்ஷதிகூட்ட- } எரிகிற த்ரிகூட மலைக்
 ப்ரதிம: } கொப்பானவனாய்
 மகாஜலத்ப்ரநிம: மஹாமேகத்ததை நிகர்த்
 தவனாய்
 மகாபுஜ- } புஜம், சிரஸ், கழுத்து
 ஷிர:ஸ்கந்ந: } இவைகளை கம்பிரமாக
 உடையவனாய்
 மகாடந்த: பெரும் கோரைப்பற்களை
 புடையவனாய்

மகான: அகன்ற முகமுடையவ
 னாய்
 மகாபவ: பெருவேகமுடையவனாய்
 மஹோதாஹ: பெருமுயற்சியுடையவ
 னாய்
 மகாபுர: மிக்க வலியுள்ளவனாய்
 ருசிரகம: மிக்க பராக்ரமம் பொ
 ருத்தியவனாய்
 வஜ்ராணி- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 சமஸ்வந: } கருக்கு நிகரான சந்த
 முடையவனாய்
 ஷக்ரபநு:ப்ரக்ஷ்யம் இத்திரதனுஸுக்குச்
 சமானமான தும்
 ருசிரசாயகம் அழகிய பாணங்களுடை
 யதும்
 வஜ்ராணி- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 சமஸ்வநம் } கருக்கு ஒப்பான சந்த
 முடையதும்
 மஹ: பெரியதுமான
 பநு: ஒரு தனுஸ்ஸை
 வேகம் பலமாய்
 விஸ்தாரயான: நானொன்றி செய்துகொ
 அதிவேகம் மிக வேகமாய் [ண்டு
 அஜகாம வந்து சேர்த்தான்.

तस्य विस्फारयोपेण धनुषो महता दिशः । प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ॥ ६ ॥

तस्य अवनुடைय
 धनुष: தனுஸ்ஸின்
 महता பெரிய
 विस्फारयोपेण காணொளியினால்
 दिश: திக்குகளும்

प्रदिश: च கிதிக்குகளும்
 नभ: च ஆகாசமும்
 एव எல்லாம்
 सहसा திடீரென
 समपूर्यत சிரப்பப்பட்டது.

उद्गच्छन्निव चादित्यः प्रभाभिरिव लोहितः । लोहिताङ्गेन महता कवचेनाभिसंवृतः ॥
 तिष्ठ तिष्ठेति सहसा हनूमन्तमयाब्रवीत् ॥ ७ ॥

प्रभाभिः	காந்திகளால்
लोहितः	அங்காரகன்
इव	போன்றவனுமாம்
उद्विग्नः	உயரங்கிளம்பும்
आदित्यः	சூரியன்
इव	போன்றவனுமான அவன்
महता	பெரிய
लोहिताक्षेन	தாம்பிரத்தாற்செய்த

कवचेन	கவசத்தால்
अभिसंवृतः च	நன்கு சரகைத் பூண்டவ னாய்
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
तिष्ठ तिष्ठ	"நில் நில்"
इति	என்று
सहसा	திடீரென
अथ	அப்பொழுது
अववीत्	சொன்னான்.

रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः । हनुमान वेगसंपन्नो जहप च ननाद च ॥ ८ ॥

खरयुक्तेन	கோவேறுகழுதைகன் பூட்டிய
रथेन	ரூத் தேரிலேறி
आगतं	வருகின்ற
तं	அவனை
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்

उदीक्ष्य	கண்முன் கண்டு
च	அதனால்
वेगसंपन्नः च	கொண்டாட்டத்துட னையே
जहप	குதூ ஹலித்தார்;
ननाद	கிம்மகாதம் செய்தார்.

तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् । जम्बुपाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥

महाबाहुः	பருத்த புஜங்களை யுடைய
जम्बुपाली	ஜம்புமாலி
निशितैः	திகட்டணமான
शरैः	பாணங்களினால்
तोरणविटङ्कस्थं	தேரணவாயிலின் கோ புரத்தின் மீதிருந்தவரும்

महाकपिं	வானகோத்தமருமான
तं	அந்த
हनुमन्तं	ஹனுமாரை
विव्याध	துன்பப்படுத்தினான்.

अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना । बाहोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम् ॥ १० ॥

तं कपीश्वरं	அந்த கபிச்வரரை
बाहोः	கைகளில்
दशभिः	பத்து
नाराचैः	நாராசங்களாலும்
शिरसि	தலையில்
एकेन	ஒரு

कर्णिना	கர்ணிகை என்கிற பாணத்தாலும்
वदने	முகத்தில்
अर्धचन्द्रेण	அர்த்தசந்திரனென்கிற பாணத்தாலும்
विव्याध	குத்தினான்.

तस्य तच्छुश्रूषे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम् । शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कररश्मिना ॥

तस्य	அவருடைய
तत्	அந்த
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்
शरण	சாத்தால்
अभिहतं	பொத்துண்டதாய்
शरवि	சரக்காலத்தில்

भास्कररश्मिना	சூரியகிரணத்தால்
विद्धं	விவலித்த
फुल्लं	மலர்ந்த
अम्बुजं	செந்தாமரை
इव	போல்
शुश्रूषे	சொடுத்தது.

सालं चतुर्भिश्चिच्छेद् वानरं पञ्चभिर्भुजे । उरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे ॥१८॥

சாலம்	ஆச்சா மாத்தையும்	உரசி	மார்பில்
चतुर्भिः	நான்கு பாணங்களாலும்	एकेन बाणेन	ஒரு பாணத்தாலும்
वानरं	வானரனா	स्तनान्तरे	மார்பின் மத்தியில்
भुजे	புயத்தில்	दशभिः	பத்து பாணங்களாலும்
पञ्चभिः	ஐந்து பாணங்களாலும்	चिच्छेद्	கையருட்டினான்.

स शरैः पूरितवनुः क्रोधेन महता वृतः । तमेव परिधं गृह्य भ्रापयामास वेगतः ॥ १९ ॥

शरैः	சாங்களால்	वृतः	பற்றுண்டவராய்
पूरितवनुः	அங்கமெங்கும் மூடப் பட்ட	तं एव	அதே
सः	அவர்	परिधं	உழல்தடியை
महता	கடும்	गृह्य	எடுத்து
क्रोधेन	கோபத்தால்	वेगतः	விசைவாக
		भ्रापयामास	கழுற்றினார்.

अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रापयित्वा बलोत्कटः । परिधं पातयामास जम्बुमालेर्षहोरसि ॥ २० ॥

अतिवेगः	உக்கிர ரோஷம்கொண் டிருந்த	भ्रापयित्वा	கழுற்றி
बलोत्कटः	அபூர்வபலவானான அவர்	जम्बुमालेः	ஐம்புமாலிடின் து
परिधं	உழல்தடியை	महोरसि	பெரிதாயுள்ள மார்பில்
अतिवेगेन	அதிகவிசையாய்	पातयामास	மோதினார்.

तस्य चैव शिरो नास्ति न बाहु न च जानुनी । न धनुर्न रथो नाश्वास्तत्रादृश्यन्त नेष्वः॥

च	அதனால்	धनुः न	தனுஸும் ஒழிந்தது;
तस्य	அவனுடைய	रथः	தேகும்
शिरोः	தலை	न	ஒழிந்தது;
न अस्ति एव	ஒழிந்தது;	अश्वाः	குதிரைகளும்
च	அவ்வண்ணமே	न	ஒழிந்தன;
बाहु	கைகளும்	तव	அப்பொழுதே
न	ஒழிந்தன;	इषवः च	பாணங்களும்
जानुनी	முழங்கால்களும்	न भृशवन्त	பொனகிடம் தெரிய வில்லை.
न	ஒழிந்தன;		

स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महारथः । पपात निहतो भूषौ चूर्णिताङ्गविभूषणः ॥२१॥

तेन	அவரால்	चूर्णिताङ्ग-	அங்கங்களும் ஆபரணங்
तरसा	பலமாய்	विभूषणः }	களும் சூர்ணமாகி
हतः	அடி யுண்ட	निहतः	உலிமிழந்து
महारथः	மஹாரதனான	भूषौ	பூமியில்
सः जम्बुमाली	அந்த ஐம்புமாலி	पपात	விழுந்தான்.

जम्बुपालिञ्च निहतं किङ्करांश्च महाबलान् । चुकोष रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
जम्बुपालि	ஜம்புபாலியை	कोपसंरक्त-	கோபத்தால் செக்கச்செ
निहतं च	கொல்லப்பட்டவனாகவும்	लोचनः	வேலென்று சிலந்த கண்
महाबलान्	மஹாபலிஷ்டர்களான		களையுடையவனாய்
किङ्करान् च	கிண்கரர்களையும் அப்படி யே கொல்லப்பட்டவர்க ளாகவும்	चुकोष	சினக்கொண்டான்.

स रोषसंवर्तितताम्रलोचनः महस्तपुत्रे निहते महाबले ।

अमात्यपुत्रानतिवीर्यविक्रमान् समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥ २४ ॥

सः निशाचरेश्वरः	அந்த ராசநல்லராஜன்	आशु	உடனே
महस्तपुत्रे	மஹஸ்தபுத்திரனான	अतिवीर्य-	வீர்யமும், வீகரமமும்
	ஜம்புபாலியென்ற	विक्रमान्	சரஸப்படைத்த
महाबले	மஹாபலிஷ்டன்	अमात्यपुत्रान्	மத்திரிகுமர்களை
निहते	கொல்லப்பட்டவுடன்	समादिदेश	கட்டளைவிட்டனாய்
रोषसंवर्तित-	ரோஷத்தால் உருட்டிப்		பிணை.
ताम्रलोचनः	பார்க்கும் செக்கண்களு டையவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४४ ॥

आदितः श्लोकाः 13738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४५ ॥

सप्तमन्त्रिपुत्रवधः—ஏழு மத்திரிகுமாரர்கள் வதம்.

ततस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणः सुताः । निर्ययुर्भवनात्तस्मात् सप्त सप्तार्चिवर्चसः ॥

महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः । कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥ २ ॥

हेमजालपरिशिष्टैर्ध्वजवद्भिः पताकिभिः । तोयदस्त्रननिधौपैर्वाजियुक्तैर्महारथैः ॥ ३ ॥

तप्तकाञ्चनचित्राणि चापान्यमितविक्रमाः । विस्फारयन्तः संहृष्टास्तडिद्वन्त इवाम्बुदाः ॥

सप्तार्चिवर्चसः	அக்கினியின் ஒளியை உடையவர்களும்	अमितविक्रमाः	அமிதமான பராக்ரீரம் முடையவர்களுமான
धनुष्मन्तः	பெரும் வில்லாளிகளும்	ते	அந்த
महाबलाः	மஹாபலவான்களும்	सप्त	ஏழு
कृतास्त्राः	அஸ்திரவித்தைகளை செம்மைபாக்கத்திறிந் தவர்களும்	मन्त्रिणः	மத்திரிகளின்
		सुताः	குமாரர்களும்
अस्त्रविद्	அஸ்திரம் அறிந்தவர்	राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனால்
श्रेष्ठाः	சிறந்தவர்களும் [கனில்	चोदिताः	ஆதர்பிக்கப்பட்டர்
		सतः	அதன்மேல் [களாய்

மஹாபல- }	பெரும்படைகளால்
பரிவார- }	புடை குழப்பட்டவர்க ளால்
ஹேமஜல- }	பொன்மயமான சரளாக்
பரிஷிஸை: }	களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற
பவனவநி:	துவனுக்களுடைய
பதாபிபி:	கொடிமரங்களோடு கூடி நவைகனும்
தோயத்சுன- }	மேகம்போல் கோடி
விவீபை: }	முடைய
வாஜியுக்:	குதிரைகள் பூட்டியவை யுமான
மஹாரி:	பெரிய தேர்களால்

சந்தா:	உத்தமராமணந்தவர் களால்
பரஸ்பரபிபி:	தனித்தனி யே ஜயம் பெறக்கொரினவர்களால்
தஸகாஷனபிபி:	காப்ச்சியுரைத்த நன் பொன்னிந்திர
வாபிபி:	விந்தனை [மினமுத்த
ததிபுத:	மின்னலோடுகூடிய
பம்புத:	மேகங்களைவென
விசரபந்த:	டங்காரத்தொனி செய்துகொண்டு
தஸாத:	அந்த
மவநாத:	மரணிகாரிவின்று
நியு:	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

जनन्यस्तास्तस्तेषां विदित्वा किङ्करान् हतान् । वभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सवान्धवसुहृज्जनाः ॥

தேய:	அவர்களுடைய
சவாந்நவ- }	பந்துக்கள் மித்திரர்
சுஹ்ஜனா: }	களோடுகூடிய
தா:	அந்த
அநந்ய:	தாய்மார்கள்
கிங்குரான்	கிக்கார்கள்

ஹதான்	கொல்லப்பட்டவர்களாக
விதிவா	அறிந்து
தஸ:	அதனால்
சோகஸம்ப்ரான்தா:	சோகத்தால் சிந்தை கலங்கினவர்களால்
வபூவ:	இருந்தார்கள்.

ते परस्परसङ्घर्षात्तप्तकाञ्चनभूषणाः । अभिपेतुर्हेनूपन्तं तोरणस्थपवस्थितम् ॥ ६ ॥

பரஸ்பரஸங்க:	ஒருவருக்கொருவர் உரைந்துகொண்டதினால்
தஸகாஷனபூஷனா:	பொன்னுபாணங்கள் ஜவலிக்கப்பெற்ற
தே:	அவர்கள்

அவஸித:	புக்தஸாஸனத்தால்
தோரண:	தோரணம் மீட்டிருக்க கிற
ஹேனூபந்த:	ஹேனூபந்த
அபிபேது:	கிட்டினார்கள்.

सृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जितनिस्वनाः । वृष्टिमन्त इवाभोदा विचेरुर्नैर्कताम्बुदाः ॥

ரயகர்ஜித- }	தேரொலியை முழக்க
நிஸ்வநா: }	மாதவனுடைய
நைர்கதாம்புதா:	ராகுதன்மேகங்களால்
தே:	அவர்கள்
வூஷிமந்த:	மழைபொழியும்

அனோதா: இவ	மேகங்கள் போலவே
பாணவூஷி	சரமரிலை
சுஜந்த:	பொழிபவர்களால்
விசேரு:	தாக்கினார்கள்.

अवकीर्णस्ततस्ताभिर्हनुमाञ्छरवृष्टिभिः । अभवत् संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः ॥

ஸத:	அப்பொழுது
ஹனுமான்	ஹனுமார்
தாபி: ஶரவூஷிபி:	அந்த சரமாரிகளால்
அவகிர்ண:	முடிண்டவால்

வூஷிபி:	மழைகளால்
சுவூதாக்கார:	மறைந்த
சைலராடி இவ	மாமலைபோல்
அமவத்	தோன்றினார்.

ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च । तत् सैन्यमगमत् सर्व दिशो दश भयार्दितम् ॥

तेषु	அவர்கள்	भयार्दित	அச்சத்தால் நொந்த
भवसन्नेषु	உயிரிழந்து	तत् सैन्य	அந்த சேனையை
भूमौ	பூமியில்	सर्व	எல்லாம்
निपतितेषु च	கீழ்ந்து மடியவும்	दश दिशः	பத்து திசைகளிலும்
ततः	அதனால்	अगमत्	பறந்தோடிற்று.

विनेदुर्विस्वरं नागा निपेतुर्भुवि वाजिनः । भग्नीहृद्वज्रच्छत्रैर्भूश्च कीर्णाऽभवद्रथैः ॥१५॥

नागाः	பாளைகள்	भग्नीहृ-	} முறியுண்ட உட்புறங்க
विस्वरं	விசாரமாய்	वज्रच्छत्रैः	
विनेदुः	கீறிட்டன;		ளும் கொடியுளும் குடை
वाजिनः	குதிரைகள்		களுமுடைய
भुवि	பூமியில்	रथैः	ரதங்களால்
निपेतुः	கால்சாய்ந்து கீழுந்தன;	भूः च	புவியும்
		कीर्णाऽभवत्	நினைந்ததால் ஆயிற்று.

स्रवता रुधिरेणाथ स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि । विविधैश्च स्वरैर्लङ्का ननाद विकृतं तदा ॥

अथ	அப்பொழுது	तदा	அக்காலத்தில்
स्रवता	பெருகியோடும்	लङ्का च	லங்கையெல்லாம்
रुधिरेण	ரத்தத்தால்	विविधैः	விவிதமான
पथि	வழியில்	स्वरैः	ஸ்வரங்களோடு
स्रवन्त्यः	நதிகளாய்	विकृतं	கெடுகிழந்ததாய்
दर्शिताः	தோன்றின.	ननाद	அலறிற்று.

स तान् प्रहृद्धान् विनिहत्य राक्षसान् महाबलश्चण्डपराक्रमः कपिः ।

युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसैस्तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥ १७ ॥

सः	அந்த	विनिहत्य	கொன்றுகிட்டு
वीरः	தனி வீரரும்	पुनः	மறுபடியும்
चण्डपराक्रमः	சுண்டபராக்கிரமம்	एव	இன்னும்
	படைத்த	अन्यैः	இதர
महाबलः	மஹாபலிக்குடையவன்	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
कपिः	வானார்	युयुत्सुः	யூயுதுஸ்டு
तान्	அந்த	तत् तोरणं एव	அந்த கோபுரவாயி
प्रहृद्धान्	தலைகொழுத்த		துக்கே
राक्षसान्	அரக்கர்களை	अभिजगाम	வந்திருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४५ ॥

आदितः श्लोकाः 13755

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1965

பதினாறாம் பாட்டு. இராமாயணம். பத்துப்பாட்டு. பதினாறாம் பாட்டு.

பத்சுவாரிச: சரி:—காற்பத்தாளுவது ஸர்க்கம். || 36 ||

பஞ்சசேனாபதிவத:—ஐந்த சேனைத்தலைவர்கள் வதம்.

ஐதான் மந்நிசுதான் குட்வா வானரேண மஹாत्मனா । ராவண: சவ்நாகாரத்கார மதிமுத்தமாம் ॥

மஹாत्मனா மஹா ஐயபாவரான
வானரேண வானரரால்
மந்நிசுதான் மந்திரிசுமாரர்களை
ஐதான் கொடியுண்டவர்களைய
குட்வா தெரிந்துகொண்டு
ராவண: ராவணன்

சவ்நாகார: உன்னெழுந்த விசாரத்
தை வெளிக்காட்டாத
வஞ்சி
தாம: காலத்திற்கொத்த
மதி ஒரு தீர்மானத்தை
த்கார செய்துகொண்டான்.

ச விருபாஸ்யூபாஸௌ துர்ஹர் சைவ ராஜசம் । பவசம் பாசகர்ண ச பஞ்ச சேனாபதிநாயகான் ॥
சந்நிதேச டசயிவோ விராஜயவிசாரதான் । ஹனுமதூஹே வ்யமான வாயுவேகசமான யுதி ॥

ச: அந்த
டசயிவ: தசகண்டன்
விராஜ விஜயனும்
நவவிசாரதான் புத்தரீதியில் வல்லவர்
கனும்
ஹனுமதூஹே ஹனுமானாக் கட்டிப்
பிடிப்பதில்
வ்யமான ஆணத்திகொண்டவர்
யுதி புத்தத்தில் [கனும்
வாயுவேகசமான வாயுவேகம் போன்ற
வேகமுடையவர்களும்

சேனாபதிநாயகான் சேனைத்தலைவர்களுமாவான்
விருபாஸ்யூபாஸௌ விருபாஸ்தன் பூபாஸ்தன்
என்ற இருவர்களையும்
துர்ஹர் துர்த்தரன் என்ற
ராஜசஸ்தையும்
பவசம் பிரகஸன் என்பவனையும்
பாசகர்ணன் என்பவ
னையும்
பஞ்ச ச ஐந்த ஐவர்களையும்
பார்ந்து
சந்நிதேச பின்வருமாறு ஆக்கைஞ
செய்தான்:—

யாத சேனாபதி: சவ் மஹாவலபரிஹ: । சவாஜிரயமாத்தஜா: ச கவி: சாஸ்யதாமிதி ॥

சேனாபதி: "வேறுபதிகான்!
சவ் (நீதி) யாவரும்
சவாஜிரய- } குதிரைகள், ரதங்கள்,
மாத்தஜா: } யானைகள் இவைகளு
டன் கூடியவர்களாய்

மஹாவல- } பெருஞ்சேனையைத்திரட்
பரிஹ: } டிக்கொண்டவர்களாய்
யாத புறப்பட்டுச் செல்லிர்
ச: கவி: அந்த வானரம் [கனாக,
சாஸ்யதா சித்திக்கப்படவேண்டி
ஐதி என்னுன். [யது"

யதேவ் ஸ்வுல மாவ்ய் ச்யாதமாசாஸ வநாலயம் । கர்ம சாபி சமாபேய் தேசகாலவிருதிநம் ॥

தே "அந்த
வநாலய் மாசாஸ குரங்கைக் கிட்டி
யதே: வெகு சாவதானப் பிரய
த்தினைக்களேடுகடின
ஸ்வுல ஆவசியம் [வர்களாக
மாவ்ய் ச்யாத இருத்தல் வேண்டும்;

சாபி ச ஆன்றியும்
தேசகால- } தேசகாலங்களுக்கு
விருதிநம் } விரோதமான
கர்ம செயலுக்கு
சமாபேய் ஏற்ற பரிதாபம்
தேடவேண்டும்.

न ह्यहं तं कपि मन्ये कर्मणा पतितर्कयन् । सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिग्रहम् ॥
भवेदिन्द्रेण वा सृष्टमस्मदर्थं तपोबलात् ॥ ६ ॥

கர்ப்பணா	"செயலைக்கொண்டு	तत्	அது
प्रतितर्कयन्	முன்பின் ஆரோசிக்கும்	महाबलपरिग्रहं	அளவுற்ற பலக்கொண்ட
अहं	நான்	महत् भूतं हि	பெரும்பூதமே;
तं	அதை	अस्मदर्थं	நமக்காக
कपि	ஸா தாரணக்குரங்காய்	इन्द्रेण	இந்திரனால்
न मन्ये	நினைக்கவில்லை;	तपोबलात्	தவத்தின் மஹிமைமூலம்
सर्वथा	எப்படியும் பார்த்தாலும்	सृष्टं वा	படைக்கப்பட்டதாகவே
		भवेत्	இருக்கவேண்டும்.

सनागवक्षगन्धर्वा देवासुरमहर्षयः । युष्माभिः सहितैः सर्वेभ्यः सह विनिर्जिताः ॥ ७ ॥

सहितैः	"கூடிச்சேர்ந்துவந்த	सनागवक्षगन्धर्वाः	நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களுடன்
युष्माभिः	உங்கள்		கூடிய
सर्वैः	எல்லோரோடும்	देवासुरमहर्षयः	தேவர்களும், அசுரர்களும், மஹர்ஷிகளும்
सह	கூட	विनिर्जिताः	ஜெதிகப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
मया	என்னால்		

तैरवश्यं विधातव्यं व्यलीकं किञ्चिदेव नः । तदेव नाहं सन्देहः प्रसह्य परिगृह्यताम् ॥

तैः	"அவர்களால்	अवश्यं एव	அவசியமே;
नः	நமக்கு	तत् एव	அதுவே இது;
किञ्चिद्	ஏதோ கொஞ்சம்	अहं सन्देहः न	இதில் ஸந்தேஹமில்லை;
व्यलीकं	கிருத்திரியம்	प्रसह्य	வலிந்து
विधातव्यं	புரியப்படவேண்டியது	परिगृह्यतां	பிடிக்கப்படவேண்டும்.

नावमान्यो भवद्भिश्च हरिर्भीरपराक्रमः । दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रपाः ॥ ९ ॥
वाली च सहसुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः । नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः ॥
नैवं तेषां गतिर्भीषा न तेजो न पराक्रमः । न मतिर्न बलोत्साहो न रूपपरिकल्पनम् ॥

धीरपराक्रमः	"சமீபராத பரக்கிரமம்	अन्ये	வேறு
हरिः	வானரம் [படைத்த	ये च	எவர்களோ அந்த
भवद्भिः	உங்களால்	सहसुग्रीवः	சகர்ஸுக்ரோடு கூடிய
न अवमान्यः	அவமனியம் செய்யத்தக்க	वाली च	வாலியும்
हि	எனினில் [கதல்ல;	महाबलः	மஹாபலமுடைய
पूर्वं	முன்பு	जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தரும்
मया	என்னால்	नीलः	நீலனென்கிற
विपुलविक्रपाः	பரக்கிரமப்பெருமை	सेनापतिः च	ஸேனாபதியும்
हरयः	வானரர்கள் [பொற்ற	द्विविदादयः एव	தகிதன் முதலியவரும்

பதிபூஷ	அங்கிகரித்து,
ரயே:	ரதங்கனரலும்
மசை:	மதங்கொண்ட
மாதநீ:	யாணிகளாலும்
மஹாஜயே:	மஹாலேகமுன்ன
வாஜிமி:	குதிரைகளாலும்
சீஷை:	கூரிய

வिविधै:	பற்பல
शस्त्रै: च	ஆயுதங்களாலும்
सर्वै:	எல்லா
बले: च	ஸைன்யங்களாலும்
उपचिता:	புடைசூழப் பெற்றவர் களாய்
समुत्पेतु:	புறப்பட்டார்கள்.

ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं पदाकपिम् । रश्मिमन्तमिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मिमालिनम् ॥

तत:	அப்பால்
वीरा:	வீரர்கள்
स्वतेजोरश्मि-	தனது தேஜஸாகிற
मालिने	கிரணவரிசைகளுடன்
उद्यन्तं	உதயமாகிற

रश्मिमन्तं इव	சூர்யனென
दीप्यमानं	ஜொளிக்கிற
तं	அந்த
महाकपि	மஹாகபியை
ददृशु:	பார்த்தார்கள்.

तोरणस्थं महोत्साहं महासत्त्वं महाबलम् । महाशक्तिं महावेगं महाकायं महामतिम् ॥१८॥

तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु सर्वास्ववस्थिताः । तैस्तैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेक्षुस्ततस्ततः ॥१९॥

ते सर्वे	அவர்களைவ்லோரும்
महोत्साहं	மஹத்தான உத்ஸாஹ முடையவரும்
महासत्त्वं	மஹா உறுதிகொண்டவ
महाबलं	மஹாபலிஷ்டரும் [ரும்
महाशक्तिं	மஹாசக்திமானும்
महावेगं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியும்
महाकायं	பெருந்த உருவம் கொண்டிருப்பவரும்

महामतिं	மஹா புத்திமானும்
तोरणस्थं	தொராணவாழிவிருப்
तं	அவரை [பவருமான
समीक्ष्य एव	கண்ட உடனேயே
सर्वांषु दिक्षु	எல்லா திசைகளிலும்
अवस्थिताः	நின்றகொண்டு
तैः तैः भीमैः	அந்தந்த பயங்கரமான
प्रहरणैः	படைக்கலங்களால்
ततः ततः	அவ்வவ்விடத்திலிருந்து
अभिपेक्षुः	தாக்கினார்கள்.

तस्य पञ्चायसास्तीक्ष्णाः शिताः पीतमुखाः शराः । शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः॥

तीक्ष्णाः	கொடியவைபும்
शिताः	கூரியவைபும்
उत्पलपत्राभाः	கருகெய்தல் போன்ற கருகிறமுள்ளவைபும்
पीतमुखाः	சிவந்த முகையுள்ளவை பும்

आयसाः	இரும்பால் செய்யப்பட்ட டவைபுமான
पञ्च शराः	ஐந்து சரங்கள்
तस्य शिरसि	அவருடைய கிரத்தில்
दुर्धरेण	துர்த்தரானால்
निपातिताः	விடுக்கப்பட்டன.

स तैः पञ्चभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः । उत्पपात नदन् व्योम्नि दिशो दश विनादयन् ॥

तैः	அந்த
पञ्चभिः शरैः	ஐந்து சரங்களால்
शिरसि	முடியில்
आविद्धः	அடியுண்ட
सः वानरः	அந்த வானர்

दश दिशः	பத்து திக்குகளும்
विनादयन्	கதறும்படியாய்
नदन्	கர்ஜித்துக்கொண்டு
व्योम्नि	ஆகாசத்தில்
उत्पपात	கிளம்பிப் பாய்ந்தார்.

ततस्तु दुर्धरो वीरः सरयः सज्यकार्मुकः । किरञ्छरशतैस्तीक्ष्णैरभिपेदे महाबलः ॥२२॥

ततः अप்பொழுது
सरयः தெரிலிருப்பவனும்
सज्यकार्मुकः வில்லில் நாணைற்றியவ
महाबलः மஹாபலவானும் [னும்]
वीरः வீரனுமான

दुर्धरः துர்த்தரன்
तीक्ष्णैः கூரிய
शरशतैः கணக்கற்ற கணைகளால்
किञ्चु किरஞ்சு
अभिपेदे தாக்கினான்.

स कपिवर्यामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम् । वृष्टिपतं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः ॥२३॥

सः அந்த
कपिः வானார்
व्योम्नि ஆகாயத்தில்
शरवर्षिणं சரங்களை வர்ஷிக்கின்ற
तं அவனை

वृष्टिपतं வர்ஷிக்கின்ற
पयोदं மேகத்தை
पयोदान्ते கர்சுதலக் கண்டியில்
मारुतः इव காற்றுப்போல்
वार्यामास தனகந் துவிட்டார்.

अर्धमानस्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः । चकार निनदं भूयो व्यवर्धत च वेगवान् ॥२४॥

ततः அதன்மேல்
तेन அந்த
दुर्धरेण துர்த்தரனும்
अर्धमानः துன்புறுத்தப்படுகிற
वेगवान् ஸாமர்த்தியசாலியான

अनिलात्मजः அனிலாத்மஜர் (மாருதி)
भूयः இன்னுமதிகமாய் [மாய்]
व्यवर्धत ஒங்கி வளர்ந்தார்;
निनदं ஒரு பெரும்
चकार च கர்ஜனையும் இட்டார்.

स दूरं सहस्रोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः । निपपात महावेगो विद्युद्राशिर्गिराविव ॥ २५ ॥

महावेगः மஹா ஸாமர்த்தியம்
सः அந்த [கொண்ட]
हरिः வானார்
दूरं வெகுதூரம்
उत्पत्य உபா ஏழும்பி

दुर्धरस्य துர்த்தரனுடைய
रथे தேரின்மீது
गिरौ மலையில்
विद्युद्राशिः इव இடியென
सहसा निपपात விசைமாகக் குதித்தார்.

ततः स मथिताष्टां रथं भयाक्षकुवरम् । विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्तजोवितः ॥२६॥

ततः உடனே
सः அந்த
दुर्धरः துர்த்தரன்
मथिताष्टां ககங்கிச் செத்துப்போன
எட்டு குதிரைகளுள்
எனும்

भयाक्षकुवरं முறிபட்ட அச்சம்
रथं विहाय ஏர்க்கால்களுமுள்ள
भूमौ இரத்தத்தை விட்டுவிட்டு
त्यक्तजीवितः புவிയിல்
न्यपतन् உயிரிழந்து
சாய்ந் துவிட்டான்.

तं विरूपाक्षयूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि । सञ्जातरोषौ दुर्धर्षावृत्पेततुररिन्दमौ ॥ २७ ॥

तं அவனை
भुवि निपतितं தனையில் மாண்டுவிடப்
दृष्ट्वा கண்டு [பவனாய்]
अरिन्दमौ பணகவர்களை அழிக்க
வல்லவர்களும்

दुर्धर्षौ அரைக்கவரிய
विरूपाक्षयूपाक्षौ விருபாக்ஷம், பூபாக்ஷன்
என்ற இருவர்களும்
सञ्जातरोषौ கோபம் தலைக்கேறியவர்
कलारब्ध
उत्पेतयुः வெளிக்கிளம்பினார்கள்.

स ताभ्यां सहस्रोत्पत्य विष्टितो विमलेऽम्बरे । मुद्राभ्यां महाबाहुर्वक्षस्यभिहतः कपिः ॥

சஹ்ஸா உத்பத்ய விஸ்திதோ விமலேஃ
தாப்யா அகவர்தனாஸு
முதிராப்யா சம்மட்டிகனாஸு
வக்சஸி மார்திலி,
விமலே திர்மலமரண

அம்பரே விஸ்தித: வானத்தில் இருந்த
ச: அந்த
மஹாபாஹு: மஹாபாஹு-வான
கபி: வானரர்,
அபிஹத: புடைக்கப்பட்டார்.

तयोर्वेगवतोर्वेगं विनिहत्य महाबलः । निपपात पुनर्भूषौ सुपर्णसमविक्रमः ॥ २९ ॥

மஹாவல: மஹாபலவா ளும்
சுர்ப்ணசமவிக்ரம: கருடனையொத்த பராக்
கிரமம் படைத்தவரு
மான அவர்

தயோ: அவ்விருவர்களுடைய
வேக விநிஹத்ய ளைக்கத்தை ஒடுக்கி
புன: திரும்பவும்
பூசு தரையில்
நிபபாத வந்து இறக்கினார்.

वेगवतोः श्रुत्वा किम् கொண்ட

स सालवृक्षमासाद्य तमुत्पाट्य च वानरः । तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः ॥

ச: அந்த
பவநாத்மஜ: வாயுருமாடரான
வானர: வானரர்
சாலவ்ரக்ஷ் ஆச்சாமரமொன்றை
ஆசாடிய கண்டு

ச உபாத்ய அதைப் பிடுக்கி
சு விரை
தமோ இரண்டு
ராக்ஷசு விரகளை யும்
ஜகான அடித்துக்கொன்றார்.

ततस्तांस्त्रीन् हतान् ज्ञात्वा वानरेण तरस्विना । अभिपेदे महावेगः प्रसह्य पयसो हरिम् ॥

தத: அதன்மேல்
ப்ரதஸ்தனென்பவன்
தரஸ்விநா பலசாலியான
வானரேண வானரரால்
தானு அந்த
ஸ்த்ரீந் ளுன்று பேர்களையும்

ஹதானு கொல்லப்பட்டவர்களாக
ஜாதா பார்த்து
மஹவே: மிக வேகங்கொண்
ஹரி வானரரை [டவனாய்
ப்ரஸஹ்ய மிக்க வலுவாய்
அபிபேதே மேல்கிழுத்து தாக்கினான்.

भासकर्णश्च सङ्क्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् । एकतः कपिशार्दूलं यशस्विनमवस्थितम् ॥

வீர்யவான் வீர்யவா ளான
பாஸகர்ணஸ்தென்பவன்
ஏகத: ஒரு முனைவிட்டுந்து
சூலம் சூலமொன்றை
ஆதாய வைத்திகொண்டு

அவஸ்தித: சலியாத
யசஸ்விநே புகழ்பெற்ற
பிசாடூல் வானரோத்தமரின் மீது
சங்க்ருத: வ மிக்க சினக்கொண்டான்.

पट्टिशेन शितायेण पधसः प्रत्ययोधयत् । भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् ॥ ३३ ॥

கபிஸத்தம் வானரத்தோஷ்டகை
பதஸ: ப்ரதஸன் என்பவனும்
சிதாயேண கூரிய முனையுள்ள
பட்டிசமென்கிற

ப்ரத்யயோதயத் சூத்தினான்;
பாஸகர்ணஸ்தென்ற
ராக்ஷச: ராக்ஷஸன்
சூலேன சூலத்தால்
கபிஸத்தம் சூத்தினான்.

ஆயுதத்தால்

स ताभ्यां विक्षतैर्गात्रैरसृग्दिग्धतनूहः । अभवद्वा नरः क्रुद्धो बालसूर्यसमवभः ॥ ३४ ॥

ச:	அந்த	அசுர்திவானூஹ: குருதியாலே துடிப்பட்ட
வானர:	வானரர்	உடம்பின் உரோமக்க
தாभ्यां	அவ்விருவர்களால்	ஒட்டையவராய்
विक्षतै:	காயப்படுத்தப்பட்ட	குடி: கோபம் கொண்டவராய்
गात्रै:	அவையவர்களோடு	बालसूर्यसमवभ: பாலசூர்யணையோத்த
		ஒளியுடையவராய்
		अभवत् விளக்கினார்.

समुत्पाद्य गिरेः शृङ्गं समृगन्पालपादपम् । जवान हनुमान् वीरो राक्षसौ कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जर:	வானரோத்தமரும்	शृङ्गं	கொடுமுடிவை
वीरः हनुमान्	வீரருமான ஹனுமார்	समुत्पाद्य	பிடுக்கி
गिरे:	ஒரு மலையின்	राक्षसौ	அரக்கர் இருவர்மீதும்
समृगन्पाल-	} மிருகங்களும், மலைப்பசும் புகளும், மரங்களும்	जवान	மோதிச் சரக அடித்தார்.
पादपं			

அடர்ந்த

ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पञ्चसु । बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः ॥ ३५ ॥

वानर:	வானரர்	तत:	அதன்மேல்
तेषु	அந்த	तस्	அந்த
पञ्चसु	ஐந்து	अवशेषं	மிஞ்சி இருந்த
सेनापतिषु	சேனாபதிகள்	बलं च	சேனை முழுவதையும்
अवसन्नेषु	மாய்வுறவே	नाशयामास	மாய்த்தார்.

अभैरवान् गजैर्नागान् योधैर्योधान् रथै रथान् । स कपिर्नाशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् ॥

सः कपि:	அந்த வானரர்	गजै:	கஜங்களாலும்
सहस्राक्ष:	இந்திரன்	योधान्	படர்களை
असुरान्	அசுரர்களை	योधै:	படர்களாலும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	रथान्	ரதங்களை
अथान्	குதிரைகளை [வண்ணமே	रथै:	ரதங்களாலும்
अथै:	குதிரைகளாலும்	नाशयामास	மோதி மடித்துவிட்டார்.
नागान्	கஜங்களை		

हतैर्नागैश्च तुरगैर्पक्षाक्षैश्च महारथैः । हतैश्च राक्षसैर्भूमि रुद्धमार्गा समन्ततः ॥ ३६ ॥

हतै:	கொல்லுண்டு கீழே	हतै:	மாண்டுபோன
नागी:	கஜங்களாலும் [விழுந்த	राक्षसै: च	அரக்கர்களாலும்
तुरगै: च	குதிரைகளாலும்	भूमि: समन्तत:	தரை எங்கும்
अपाक्षै:	இருத முறித்து விழுந்த	रुद्धमार्गा	இடைவெளியில்லாதபடி.
महारथै: च	பெரிய தேர்களாலும்		கிடைத்திருந்தது.

ततः कपिस्तान्ध्वजिर्नापतीन् रणे निहत्य वीरान् सबलान् सबाह्वान् ।

तदेव वीरः परिशृण्व तोरणं कृतक्षणः काल इव पक्षाक्षये ॥ ३७ ॥

ततः	அந்த பின்னர்
कपिः वीरः	காசா விரர்
सान्	அந்த
पवजिनीपतीन्	சேனாபதிக்களை
वीरान्	வீரர்களை
सखान्	ஸையங்களைகளும்
सवाहनान्	வாஹனங்களைகளும்
रणे	புத்தத்திலே
निहत्य	அழித்து

तत्	அந்த
तोष्णं पृथ	ஆசா வாக் துக்கே
परिगृह्य	திரும்பிப்போய்ச்
	செர்ந்து
प्रजाक्षये	பிரஜைகளை அழிப்பதில்
कालः इव	யமதேவன் போல்
कुतश्चनः	(அடுத்த) தக்கஸமயத்
	தை எதிர்பார்த்துக்
	காத்திருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४६ ॥

आदितः श्लोकाः 13794

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2004

ससचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

अक्षकुमारवधः—அக்ஷகுமாரவதம்.

सेनापतीन् पञ्च स तु प्रमापितान् हनूमता सानुचरान् सवाहनान् ।
समीक्ष्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताग्रतः ॥ १ ॥

सः राजा	அந்த அரசன்
हन्मता	ஹனுமாரால்
पञ्च	ஐந்து
सेनापतीन्	சேனாபதிக்களை
सानुचरान्	ஸையங்களைகளும்,
सवाहनान्	வாஹனங்களைகளும்,
प्रमापितान्	கிடைத்துண்டவர்களாய்
समीक्ष्य	கண்டு

तु	அச்சமயத்தில்
समरोद्धतोन्मुखं	சமர் புரியச் செருக்கு
	டன் ஆயத்தமாய் வந்து
	கிற்கும்
अक्षं	அக்ஷனைக்கிற
कुमारं	குமாரனை
अग्रतः	கண்முன்னே
प्रसमैक्षत	அன்போடு பார்த்தான்.

स तस्य दृष्ट्यर्पणसंप्रचोदितः प्रतापवान् काञ्चनचित्रकामुकः ।

समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुखैर्हविषेव पावकः ॥ २ ॥

सः	அந்த
प्रतापवान्	குரன்
तस्य	அவனுது
दृष्ट्यर्पण- } संप्रचोदितः }	கண்ணொக்கினாலே ஏவப்பெற்றவனுய்
काञ्चनचित्र- } कामुकः }	மொன்னிறச்செய்த விரித் திரவன ஒரு வில்லை தரித்தவனுய்

द्विजातिमुखैः	உத்தமரான அந்தணர்
	களால் செய்யப்பட்ட
हविषा	ஹவிஸ்ஸால்
उदीरितः	உயரக்கினம்பும்
पावकः इव	அக்கிரிபோல்
अथ	இப்பொழுது
सदसि	ஸதஸஸில்
समुत्पपात	தொன்றினான்.

ततो महाबालदिवाकरपथं प्रतप्तजाम्बूनदजालसन्ततम् ।

रथं समास्थाय ययौ स वीर्यवान् महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३ ॥

ततः	பின்னர்
वीर्यवान्	வீர்பவானும்
नैर्ऋतर्षभः	நைர்ஹதர் தலைவனுமான
सः	அவன்
प्रतप्तजाम्बूनद-	உருக்கிய தங்கக்கவசம்
जालसन्ततं	கனிமழத்ததும்
बालदिवाका-	பாலதிவாகரன்போல்
प्रम	ஒளியுடையதுமான

महत्	பெரிய
रथं	ஒரு ரதத்தின்மீது
समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
तं	அந்த
महाहरिं	பெரும் வானரரை
प्रतिषथौ	எதிர்த்துப் புறப்பட்டான்.

ततस्तपःसह्यहसञ्चयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनदजालशोभितम् ।

पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्टाश्ववरैः सुयोजितम् ॥ ४ ॥

सुरासुराधृष्यमसङ्गचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम् ।

सत्पुणमष्टासिनिबन्धवन्धुरं यथाक्रमावेशितशक्तितोमरम् ॥ ५ ॥

विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सहैमदाम्ना शशिसूर्यवर्चसा ।

दिवाकरापथं रयमास्थितस्ततः स निर्जगामायस्तुल्यविक्रमः ॥ ६ ॥

अमरतुल्यविक्रमः	தேவதைகளுக்கு ஸமா னமான விக்ரமம்
सः	அவன் [படைத்த
ततः	அப்பொழுது
तपसह्यह-	தவசுகள் புரிந்து அவற்
सञ्चयार्जितं	றின் பயனாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும்,
प्रतप्तजाम्बूनद-	உருக்கிய தங்கத்தால்
जालशोभितं	செய்யப்பட்ட கவசக்களால் அழகியதும்,
पताकिनं	கொடியணித்ததும்,
रत्नविभूषितध्वजं	இரத்தினங்களிழைத்த துவஜமுடையதும்,
मनोजवाष्टाश्वरैः	மனோவேகமாயோடும் எட்டு நற்பிறவிக் குதிகளால்
सुयोजितं	நன்கு பூட்டப்பட்டதும்,
सुरासुराधृष्यं	தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களுடும் தகைக்க முடியாததும்,

अमरतुल्यविक्रमं	தடையின் றி எங்கும் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியதும்,
रविप्रभं	சூர்யன்போன்ற ஒளியுடையதும்,
व्योमचरं	வானத்திலும் செல்ல வல்லதும்,
सत्पुणं	அம்பரூத் தூணிகள் அணிப்பெற்றதும்,
अष्टासिनिबन्ध-	எட்டுக்கத்திகள் கட்டிய
वन्धुरं	பலகைகள் பதிக்கப் பெற்றதும்,
यथाक्रमवेशित-	முறைப்படி வைக்கப்பட்ட
शक्तितोमरं	டவேல், தோமரம் இவைகளையுடையதும்,
प्रतिपूर्णवस्तुना	வேண்டிய ஸகல வஸ்துக்களால்
विराजमानं	விளங்குவதும்,
शशिसूर्यवर्चसा	சந்திரசூரியரின் ஒளி போல் ஒளிக் கப்பெற்ற பொற்கனிந்ருள்

திவாகரம்	சூரியனைப்போன்ற காக் திபுன்ன தும்	ரய்	தேசின் ரீது
சமாஹித	ஸர்வ பாகாரத்தா லும் முடிவுபெற்றதுபான்	அஸித:	ஏறினவனாய்
		தத:	அவ்விடமிருந்து
		நிஜ்ஜாம	வெளிப்புறப்பட்டான்.

स पूरयन् खञ्च महीञ्च साचलां तुरङ्गमातङ्गमहारथस्वनैः ।

बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थमासीनमुपागमत् कपिम् ॥ ७ ॥

ச:	அவன்	சமேத:	திரண்டு கூடவரும்
खं च	ஆகாபத்தையும்	बलैः हि	கைன் உங்களை டிமே
साचलां	மலைகளுட்பட	स:	அவன்
मही च	புகியையும்	तोरणस्थितं	தொணவாயிலில் காத்து
तुरङ्गमातङ्ग-	குதிரைகள், யானைகள், பெரிய ரதங்கள் இவை களின் தொனிகளால்	आसीन	வித்திருக்கும்
महारथस्वनैः		समर्थ	ஸமர்த்தரான
पूरयन्	பேசிரைச்சுரைசூட்படி செய்துகொண்டு,	कपि	வானரை
		उपागमत्	கெருங்கிச்சென்றான்.

स तं समासाद्य हरिं हरीक्षणो युगान्तकालाग्रिमिव प्रजाक्षये ।

अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा ॥ ८ ॥

हरीक्षणः	சிக்கம்போல் நோக்கு டைய	अवस्थितं	உறுதியாகிருக்கும்
स:	அந்த	तं हरिं	அந்த வானரை
अक्षः	அக்சன்	समासाद्य	கெருக்கி,
प्रजाक्षये	பிரணுகளை அழிப்பதில்	विस्मित-	ஆச்சர்பத்தாலுண்டான மதிப்புடையவனாகி
युगान्तकालाग्रि	யுகமுடிவுக் காலாக் கிளியை	जातसंभ्रमः)	
इव	போன்றவராய்	बहुमानचक्षुषा	பெருமதிப்பைக் காட்டும் கோக்குடனே
		समैक्षत	கிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तस्य वेगं च कपेर्महात्मनः पराक्रमञ्चारिषु पार्थिवात्मजः ।

विधारयन् स्वं च बलं महाबलो हिमक्षये सूर्य इवाभिवर्धते ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	वेगं च	ஸமர்த்தியத்தையும்
स:	அந்த	पराक्रमं च	பாக்கிரமத்தையும்
पार्थिवात्मजः	சாதுகுமாரன்	स्वं बलं च	தனது வலிமையையும்
अरिषु	சத்துருக்களிடத்தில்	विधारयन्	ஆராய்ந்துகொண்டு
तस्य	அந்த	हिमक्षये	பனிக்காலமுடிவில்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	सूर्यः इव	சூரியன்போல்
कपेः	வானரரின்	अभिवर्धते	பெருகலுற்றான்.

स जातपन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम् ।

समाहितात्मा हनुमन्तपाहवे प्रचोदयामास शरैस्त्रिभिः शितैः ॥ १० ॥

स्थितः सः	எதிரிலிருந்த அவன்,	समाहितात्मा	புத்தியை ஒரு வகையால்
संयति	புத்தத்தில்		கிச்சயம் செய்து
दुर्निवारणं	எவராலும் மீட்கவொண்		கொண்டு
स्थिरं	மாறுத [ஊத	शितैः	கரிய
विक्रमं	பாக்கிரமத்தை	त्रिभिः	மூன்று
प्रसमीक्ष्य	எங்கு கவனித்துப்	शरैः	சரக்களால்
	பார்த்து,	हनुमन्त	ஹனுமாவரை
जातपन्युः	கோபம் தலைக்கேறியவ	आहवे	போருக்கு
	னாய்	प्रचोदयामास	இழுத்தான்.

ततः कपिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोजितम् ।

अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः ॥ ११ ॥

बाणपाणिः	கையில் அம்புகொண்ட	गर्वितं	செருக்குடனிருப்
	வனுவும்		பவராயும்
प्रगृहीतकार्मुकः	கில்லை நாணெற்றி வைத்	शत्रुपराजयोजितं	சத்தாருக்களை வெல்லு
	துகொண்டிருந்தவனும்		வதில் ஆண்மைபுடனி
सः अक्षः	அந்த அக்ஷன் [மன		ருப்பவராயும்
तं	அந்த	प्रसमीक्ष्य	கண்டு
कपिं	வானாவரை	समुदीर्णमानसः	கெனாவமடைந்த
ततः	அப்படியிருந்தும்		மனத்தனாய்
जितश्रमं	இளைப்பென்பதே	अवैक्षत	மனதினுள் யோசித்
	இல்லாத		தான்.

स हेमनिष्काङ्गदचारुकुण्डलः समाससादाशु पराक्रमः कपिम् ।

तयोर्विभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणापि संभ्रमपदः ॥ १२ ॥

हेमनिष्काङ्ग-)	தங்கத்தாற்செய்த பதக்	समाससाद	மேல்விழுந்து தரக்
चारुकुण्डलः)	கக்களையும் தோன் வளை		கிணுன்.
	களையும் அழகிய குண்	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
	டலக்களையுமணிர்திரு	समागमः	வகைகலப்பு
	ந்தவனும்	अप्रतिमः	இணையில்லாததாயும்
पराक्रमः	பாசாக்கிரமகாலியுமான	सुरासुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் அஸு-
सः	அவன்		ரர்களுக்கும் கூட
कपिं	வானாவரை	संभ्रमपदः	அச்சமுண்டாக்குவதா
आशु	கிரைவாய்	वभूव	இருந்தது. [யும்

ररास भूपिर्न तताप भालुमान् ववौ न वायुः प्रचचाल चाचलः ।

कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च शौरुदधिश्च चुक्षुमे ॥ १३ ॥

கபே:	வானரருக்கும்
कुमारस्य च	ராஜகுமாரனுக்குமுண்
संयुगं	சண்டைய [டான்
वीक्ष्य	கண்டு
भूमिः रास	பூமி கதறிற்று;
भानुमान्	சூரியன்
न राताप	ஒளி வீசா திருந்தான்;

वायुः	வாயுபகவான்
न नवी	விசா திருந்தான்;
अचलः च	மலைகூட
प्रचवाल	சுருங்கிற்று;
योः च ननाद	ஆகாயமும் ஒலித்தது;
उदधिः च	சமுத்திரமும்
चुक्षुमे	கலங்கிற்று.

ततः स वीरः सुमुखान् पतत्रिणः सुवर्णपुङ्खान् सविधानिवोरगान् ।

समाधिसंयोगविमोक्षतत्त्वविच्छरानथ श्रीन कपिमूर्धन्यताडयत् ॥ १४ ॥

अथ	அப்பொழுது
सः	அந்த
समाधिसंयोग- विमोक्षतत्त्ववि	இலக்குக்குறிப்பிலும், அம்பைத்தொடுப்பதி லும், விடுப்பதிலும் வ கைகளை எண்கறிந்த
वीरः	வீரன்
सुमुखान्	சூரிய முனைகளுள்ள தும்
सुवर्णपुङ्खान्	பொற்பிடிபிட்டதும்

सविधान्	விஷம் தோய்த்ததும்
पतत्रिणः	கிறகுதன் அமைக்கப்
श्रीन्	முன்று [பெற்றதுமான
वर्गान् इव	விஷஸர்ப்பக்களைப்
शरान्	சாக்களை [போன்ற
ततः	திரும்பவும்
कपिमूर्ध्नि	வானரின் முடியில்
अताडयत्	பாய விடுத்தான்.

स तैः शरैर्मूर्ध्नि समं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्भविवृत्तलोचनः ।

नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान् व्यराजतादित्य इवांशुमालिकः ॥ १५ ॥

सः	அவர்
मूर्ध्नि	முடியில்
समं	ஏககாலத்தில்
निपातितैः	வந்து பாய்ந்த
तैः शरैः	அந்த பாணங்களால்
क्षरन्	பாணை சுற்றுமடையாத வராய்
शरांशुमान्	சாக்களையே கிரணங்க ளாக உடையவராய்

असृग्दिग्- विवृत्तलोचनः	இரத்தமாய்ச் சிவந்து சுழலும் கண்களுடைய வராய்
नवोदितादित्य- निभः	அப்போதெழுந்த ஆதித் நிம: } உனது ஒளி கொண்ட வராய்
अंशुमालिकः	கிரணங்களை வீசும்
आदित्यः इव	கதிரவன்போல்
व्यराजत	விளங்கினார்.

ततः स पिङ्गलधिपमन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे ।

उदयचित्रायुधचित्रकामुकं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः ॥ १६ ॥

ततः	அதினமேல்
पिङ्गलधिप- मन्त्रिसत्तमः	வானரராஜரின் மந்திரிக ளிற்கிறந்த
सः	அவர்
रणे	சண்களத்தில்
उदयचित्रायुध- चित्रकामुकं	சூரிய பல ஆயுதங்களை யும், பல விதிகளையும் வைத்துக்கொண்டிருந் திறவனும்

राजवरात्मजं	மன்னவனது அருமைப் புதல்வனுமான
तं	அவனை
समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி
च च	தசுண்ணமே,
आहवोन्मुखः	சண்டைக்கு சன்னத்த
जहर्ष	கத்தோஷித்தார்; [ராகி
आपूर्यत	பூரித்து கர்த்தார்.

स मन्दरायस्य इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः ।

कुमारमक्षं सवलं सवाहनं ददाह नेत्राग्निमरीचिभिस्तदा ॥ १७ ॥

तदा अप்பொழுது
बलवीर्यसंयुतः பலமும் வீர்யமும் கொண்ட
सः அவர்,
विवृद्धकोपः கோபம் மேலிட்டவராய்,
मन्दरायस्य: மந்தாகிரியின் துணியி
விருக்கும்
अंशुमालिकः இவ குரியனென

सवलं ஸசல்பக்களோடு கூடிய
வனும்
सवाहनं வா ஹனக்களோடு கூடி
யவனுமான
अक्षं कुमारः அக்ஷனென்ற குமாரனை
नेत्राग्निमरीचिमि: கண் களிரியிருந்து கக்கிய
திச்சுடர்களால்
ददाह வேதனையுண்டாக்கினார்.

ततः स बाणासनचित्रकार्मुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसाम्बुदः ।

शरान् मुमोचाशु हरीश्वराचले बलाहको वृष्टिपिवाचलोक्षमे ॥ १८ ॥

ततः அதனால்
बाणासन- } அம்பு தொடுத்து விடுக்
चित्रकार्मुकः } கும் வில்லாகிய அற்புத
வானவில் துடைபவனாய்
शरप्रवर्षः பாணக்களை மழையாக
வடைய
राक्षसाम्बुदः ராக்ஷஸமேகமாகிற
सः அவன்,
बलाहकः மேகம்

अक्षोक्षमे பெருமனையில்
वृष्टि மழையை
इव எப்படியோ அப்படியே
हरीश्वराचले வானரோத்தமராகிய
பர்வதத்தில்,
युधि போரில்
शरान् பாணக்களை
आशु வேகமாய்
मुमोच சொரிந்தான்.

ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबलवीर्यसंयुतम् ।

कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद् धनतुल्यविक्रमः ॥ १९ ॥

ततः அப்பொழுது
धनतुल्यविक्रमः மேகத்தை சிகர்த்த
பரக்கிரமமுள்ள
कपि: வானவர்
तं अक्षं அந்த அக்ஷனென்ற
कुमारः ராஜகுமாரனை
रणचण्डविक्रमं புத்தத்தில் உக்கிரமான
பரக்கிரமம் கொண்டவ
னாயும்

विवृद्धतेजोबल- } மேன்மேல் வளரும் தே
वीर्यसंयुतम् } ஜன்மும், பலமும், வீர
யமும், கூடியிருப்பவனு
யும்
प्रसमीक्ष्य கண்டு,
संयुगे போரில்
हर्षाद् ஸந்தோஷத்தால்
ननाद கர்ஜித்தார்.

स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः पृथग्दमन्युः क्षतजोषमेक्षणः ।

समाससादाप्रतिमं कपि रणे गजो महाकूपमिवावृतं दुर्गैः ॥ २० ॥

सः அவன்
युधि புத்தத்தில்
बालभावाद् குறியின்றி தந்தை தால்
वीर्यदर्पितः வீரச்செருக்குற்றவனாய்

पृथग्दमन्युः கோபந்தலைக்கேறியவ
னாய்,
क्षतजोषमेक्षणः இரத்தமாய்ச் சிவந்த
கண்களுடையவனாய்,

रणे	போரில்	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
अप्रतिमं	இணையில்லாதவரான	सहाकृतं	பெருக்கிணற்றில்
कपि	வானரரின் மீது	गजः इव	யானை போல்
नृणैः	புற்களால்	समासवादं	விழுந்தான்.

स तेन बाणैः प्रसभं निपातितैश्चकार नादं घननादनिःस्वनः ।

समुत्पपाताशु नभः स मारुतिर्भुजोरुविशेषणघोरदर्शनः ॥ २१ ॥

सः	அவர்	सः	அந்த
तेन	அவனால்	मारुतिः	மாருதியார்
प्रसभं	வனுவாய்	भुजोरुविशेषण-	புதுக்களையும், தெரடை
निपातितैः	சொல்லப்பட்ட	घोरदर्शनः	களையும் அகன்று விரித்
बाणैः	பாணங்களால்		து பயங்கரத்தோற்றமு
घननादनिःस्वनः	மேகமுழக்கம்போல்		டையவராகி
	சூரல்கொண்டு	नभः	நுகரசத்தில்
नादं	ஒரு கர்ஜனையை	आशु	வேகமாய்
चकार	இட்டார்;	समुत्पपात	கிளம்பினார்.

समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राज्ञसानां प्रवरः प्रतापवान् ।

रथी रथिश्रेष्ठतमः किरञ्छरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः ॥ २२ ॥

बली	பலவானும்	सः	அவன்
राज्ञसानां	ராஜாஸர்களில்	पयोधरः	மேகம்
प्रवरः	கிறத்தவனும்	अश्मवृष्टिभिः	கல்லாடிகளால்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	शैलं इव	மலைவின் மீது போல்
रथी	ரதவீரனும்	शैरैः	பாணங்களால்
रथिश्रेष्ठतमः	ரதவீரர்களில் மிகவும்	समुत्पतन्तं	உயரவெழுக்க அவர் மீது
	மேன்மை பெற்றவனு	किरन्	சொரித்த கொண்டு
	மான	समभिद्रवत्	நீழ்மலிந்தான்.

स ताञ्छरांस्तस्य हरिर्विमोक्षयश्चचार वीरः पथि वायुसेविते ।

शरान्तरे मारुतवद्दिनिष्पतन् मनोजवः संयति चण्डविक्रमः ॥ २३ ॥

चण्डविक्रमः	உக்கரமான பராக்ரமம்	शरान्	சரங்களை
	கொண்டவரும்	विमोक्षयन्	தனர அடித்து
मनोजवः	மேஜைவேகம்போன்ற	शरान्तरे	சரங்களினிடையே
	வேகமுள்ளவருமான	मारुतवत्	வாயுவைப்போல்
सः	அந்த	विनिष्पतन्	அழைந்தும் தப்பியும்
हरिः वीरः	வானரவீரர்	वायुसेविते	வாயு சுஞ்சறிக்கும்
संयति	போரில்	पथि	வானத்தில்
तस्य	அவனுடைய	चचार	இருந்துகொண்டிருந்
तान्	அந்த		தார்.

तमात्तवाणासनमाहवोन्मुखं खमास्तृणन्तं विशिखैः शरोत्तमैः ।

अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः ॥ २४ ॥

ச:	அந்த	ஆஸ்த்ருணத்	நிரம்பச்செய்யும்
மாஸ்தாஸஜ:	வாயுசூமாரர்	அக்ஷ	அக்ஷணென்ற
ஆத்தவாணஸந்	விலகைக் கையிலேக்தி	த்	அவனை,
	யிருப்பவனும்	பஹுமானவக்ஷுஸா	பெருமதிப்பைக் காட்
மாஹவோன்முக்	போரில் ஆசைகொண்ட		டும் கோக்குடனே
	வனும்	அவ்ஐத	கவனமாய்ப் பார்த்தார்;
விசிஸை:	கர்ணமயான	ச	அதோடு
சரோத்தமै:	சரேத்தமத்தகனாள்	சிந்தா ஜகாம	மனதினுள் ஆராய்ச்சி
க்ஷ	ஆகாயத்தை		செய்தார்.

ततः शरैर्भिचभुजान्तरः कपिः कुमारवीरेण महात्मना नदन् ।

महाभुजः कर्मविशेषतत्त्ववित् विचिन्तयामास रणे पराक्रमम् ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	கர்மவிசேஷ-	கர்மங்களின் சிறப்பின்
மஹாத்மனா	மஹாத்மா வான	தவ்வித்)	அருமை தெரிந்தவரு
குமார்வீரேண	இராஜசூமாரவீரனும்	கபி:	வானரர் [மான
	(விடுக்கப்பட்ட)	நதந்	கர்ஜனை செய்துகொண்டு
சரீ:	பாணத்தகனாள்	ரணே	போரில்
மிஹ்மஜான்தர:	கிழிக்கப்பட்ட மார்க்ப	பராக்ரம்	இனிகொள்ளவேண்டிய
	உடையவராகி		முயற்சியைப்பற்றி
மஹாபுஜ:	சக்திமானும்	விசிந்தயாமாஸ	மனதினுள் ஆராய்ச்சி
			செய்தார்.

अवालवद्वालदिवाकप्रमः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः ।

न चास्य सर्वाद्वकर्मशोभिनः प्रमाणे मे मतिरत्र जायते ॥ २६ ॥

अयं च	" இவனே	सर्वाद्व-	எல்லா பேர்த்தொழில்
महाबलः	மஹாபலிக்குடனும்	कर्मशोभिनः)	களையும் பழுதறக்கெய்
वालदिवाकप्रमः	பாலசூர்யன்போல்	अस्य	இவனை [யும்
	ஒளிபெற்றவனும்	अस	இப்பொழுதே
अवालवत्	தக்க வயதுவந்தவன்	प्रमाणे	கொலைபுரிவதில்
महत्	பெரிய [போல்	मे	எனக்கு
कर्म	தொழிலை	मतिः	தீர்மானம்
करोति	புரிகொண்.	न जायते	எழவில்லை.

अयं महात्मा च महाश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहस्र संयुगे ।

असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षैर्मुनिभिश्च पूजितः ॥ २७ ॥

अयं	" இவன்	समाहितः	கஷ்டத்திற்குக் கலியாத
महात्मा	மிகுந்த பலசாலி;	संयुगे च	யுத்தத்தினும் [வன்;
वीर्यतः च	வீர்பத்தினும்	अतिसहः	பொறுத்துநிற்பவன்;
महान्	பெரியவன்;	च	அதுவுமன்றி

अयं	இவன்	सुनिभिः च	முனிவர்களாலும்
कर्मगुणोदयात्	செய்தொழில்களின்	पूजितः च	கொண்டாடப்பட்ட
	பெருமைக்குணங்கள்		டவனே ;
	அமைத்திருப்பதால்		
सनायसैः	நாகயசைர் இவர்களுட்	असंशयं	இதற்கிறதும் சந்தேகம்
	பட		இல்லை.

पराक्रमोत्साहविवृद्धमानसः समीक्षते मां प्रमुखागतः स्थितः ।

पराक्रमो ह्यस्य पनांसि कम्पयेत् सुरासुराणामपि शीघ्रगामिनः ॥ २८ ॥

पराक्रमोत्साह-)	“பராக்கிரமம், உத்ஸா	समीक्षते	உற்றுப்பார்க்கிறான் ;
विवृद्धमानसः)	ஹம் இவைகளால் விருத்	शीघ्रगामिनः	விரைந்த போக்கிலை
	தியடைந்த மனத்தை	अस्य	இவனது [புடைய
	டைவவனும்	पराक्रमः	பராக்கிரமம்
प्रमुखागतः	எதிர்த்து வந்தவனும்	सुरासुराणां अपि	தேவாஸுரர்களுடைய
स्थितः	நின்றகொண்டு	मनांसि हि	கொஞ்சங்களையும்
मां	என்னை	कम्पयेत्	கடுக்கச்செய்யும்.

न खल्वयं नाभिभवेदुपेक्षितः पराक्रमो ह्यस्य रणे विवर्धते ।

प्रमाणं त्वेव प्रमास्य रोचते न वर्धमानोऽग्निरुपेक्षितुं क्षमः ॥ २९ ॥

अयं	“இவன்	अस्य	இவனை
उपेक्षितः खलु	உபேகிக்கப்பட்டவ	तु	இப்பொழுதே
	னென்றாலும்	प्रमाणं एव	கொலை புரிதலே
न अभिभवेत् न	மேல்விழுந்து தாக்க	अस्य	எனக்கு
	மாட்டாநென்பதினலை ;	रोचते	உசிதமாய்த் தேன்று
हि	ஏனெனில்		கிறது ;
रणे	போரில்	वर्धमानः	பற்றி எரியும்
अस्य	இவனுக்கு	अग्निः	கொடுப்ப
पराक्रमः	பராக்கிரமம்	उपेक्षितुं	உபேகித்து செய்வதற்கு
विवर्धते	விசேஷமாய்ப் பெருகு	न क्षमः	ஒவ்வாது.”
	கிறது.		

इति प्रवेगं तु परस्य तर्कयन् स्वकर्मयोगं च विधाय वीर्यवान् ।

चकार वेगं तु महाबलस्तदा मतिं च चक्रेऽस्य वधे दुरात्मनः ॥ ३० ॥

महाबलः	மஹாபலிஷ்டரான	तदा	அப்பொழுது
वीर्यवान्	வீர்யம் படைத்த அவர்	वेगं तु चकार	ஒரு தீர்மானத்திற்கு
इति	இவ்விதமாக		வந்தார்.
परस्य	சத்துருவின்	तु	இப்பொழுதே
प्रवेगं	அத்யந்த வேகத்தவதவும்	अस्य	இந்த
स्वकर्मयोगं च	தன் கார்யவலித்தியையும்	दुरात्मनः	தரா த்மாவை
तर्कयन्	ஆராய்ந்து	वधे च	கொலை புரிவதிலேயே
विधाय	நிர்ணயித்து	मतिं चक्रे	மன உறுதி கொண்டார்.

स तस्य तानष्ट हयान् महाजवान् समाहितान् भारसहान् विवर्तने ।

जवान् वीरः पथि वायुसेविते तलमहारैः पवनात्मजः कपिः ॥ ३१ ॥

सः	அந்த	भारसहान्	சலிக்காத வலிமை
पवनात्मजः	வாயுமுதரமான		கொண்டவையுமான
कपिः वीरः	வானரவீரர்	तस्य	அவனுடைய
महाजवान्	பிக்க வேகமுள்ளனவும்	तान् भष्ट हयान्	அந்த எட்டுக்குதிரைகளை
समाहितान्	கஷ்டங்களுக்குச் சலியா	वायुसेविते	வாயு ஸஞ்சரிக்கும்
	தகைவகளும்	पथि	ஆகாசத்தில்
विवर्तने	மாறிமாறித் திரிவதில்	तलमहारैः	உள்ளங்கை அடிகளால்
		जवान्	அனைத்து கொன்றார்.

ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिङ्गाधिपमन्त्रिनिर्जितः ।

प्रभयनीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूपौ इतवाजिरम्बरात् ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	इतवाजिः	செத்த குதிரைகளுடை
तस्य	அவனுடைய		யதாய்
सः	அந்த	प्रभयनीडः	இரதவுருவம் சிதைத்த
महारथः	பெருத்தேர்		தாய்
तलेन	கையால்	परिमुक्तकूबरः	இருக கழன்று தனிப்
अभिहतः	அறையப்பட்டதாய்		பட்டதாய்
पिङ्गाधिप-	} வானரச்சேஷ்டரின் மந்	अम्बरान्	ஆகாசத்திலிருந்து
मन्त्रिनिर्जितः		भूमौ	பூமியில்
	பட்டதாய்	पपात	விழுந்தது.

स ते परित्यज्य महारथो रथं सकाशुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।

तपोऽभियोगादपिरुयवीर्यवान् विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥ ३३ ॥

सः	அந்த	तपोऽभियोगान्	தவத்தின் பெருமைமையால்
उग्रवीर्यवान्	உக்கிரமான வீரன்	देहं	சரீரத்தை
	முடையவனான	विहाय	தூறத்து
महारथः	மஹாரதன்,	मरुतां आलयं	தேவலோகத்தை
तं रथं	அந்த ரதத்தை	कपिः	முனிவர்
परित्यज्य	விட்டழிந்து	इव	எப்படி நாடிச்செல்லுவ
सकाशुकः	தலுஸ்ஸையுடையவனாய்		ரோ அப்படியே
खड्गधरः	கத்தியைக் கையிலே	खं	ஆகாசத்தில்
	கொண்டவனாய்	उत्पतन्	தொன்றினான்.

ततः कपिस्तं विचरन्तमम्बरे पत्रिराजानिलसिद्धसेविते ।

समेत्य तं मास्तुतुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्द्वन्द्वम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	विचरन्	ஒடித்திரியும்
सः	அந்த	तं	அவனை
मारुतगुणविक्रमः	வாயுவுக்கு சமமான விக்ரமம் பெற்ற	समेत्य	தரக்கி
कविः	வானரர்	पादयोः	இரு கால்களினிடையில்
पतत्रिराजानित- सिद्धसेविते	கருடன், வாயு, வலித்தர் இவர்கள் ஊஞ்சரிக்குமி	कमेण	வலுக்கொண்டு,
अम्बरं	ஊகாயத்தில் [டமரைய	तं	அவனை
		इदं	கெட்டியாய்
		जगद्	பிடித்துக்கொண்டார்.

स तं समाविध्य सहस्रशः कर्पिर्महोरगं गृह्य द्वाण्डजेश्वरः ।

सुमोच वेगात् पितृगुणविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

सः	அந்த	महोरगं	பெரும்பாம்பை
पितृगुणविक्रमः	தந்தைக்குச் சமமான சா மர் த்தியமுள்ளவரும்	इव	எப்படியேன அப்படி
वानरोत्तमः	வானரர்களில் சிறந்தவ	गृह्य	பிடித்து
कविः	வானரர் [குமான்	सहस्रशः	பலபடியாய்
संयति	போர்க்களத்தில்	समाविध्य	சுழற்றி
तं	அவனை	वेगात्	விசைபாக
अण्डजेश्वरः	பறவைகளின் ஈசனான கருடன்	महीतले	பூமியில்
		सुमोच	எறிந்தார்.

स भगवाद्गुरुकटीशिरोधरः क्षरन्नसृङ्निर्पयितास्थिलोचनः ।

संभिन्नसन्धिः पविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः ॥ ३६ ॥

वायुसुतेन	வாயுகுமாரரால்	असृक्	உதிர்ந்ததை
सः राक्षसः	அந்த ராக்ஷஸன்	क्षरन्	பெருகவிட்டுக்கொண்டு
भगवाद्गुरु- कटीशिरोधरः	கைகள், தொடைகள், இ டுப்பு, கழுத்து இவை கள் முறிபட்டவனாய்	संभिन्नसन्धिः	பூட்டுகள் ஒடிந்து
निर्मथितास्थि- लोचनः	எலும்புகள் தெறித்து கண்கள் பிதுக்கினவனாய்	पविकीर्णबन्धनः	கட்டுகள் தளர்ந்து
		क्षितौ	பூமியில்
		हतः	கொலையுண்டு
			விழுந்தான்.

महाकर्पिर्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोऽधिपतेर्महद्भयम् ॥ ३७ ॥

महाकविः	மஹாவானரர்	रक्षोऽधिपतेः	ராக்ஷஸர்பெருமானுக்கு
तं	அவனை	महत्	மஹத்தான
भूमितले	தரையில்	भयं	அச்சத்தை
निपीड्य	சார்ந்து	चकार	வினை வித்தார்.

महर्षिभिश्चक्रचरैर्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपद्मैः ।

सुरैश्च सेन्द्रैर्भृशजातविस्मयैर्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः ॥ ३८ ॥

குமாரே	இராமகிருமாறன்	சயக்ஷபத்மபை:	பசுதபத்னசுருள்வரிட்ட
ஹதே	ஹாதமாணகாலத்திள்	பூதே: ச	பூதங்களாலும்
ச:	அந்த	செந்தே:	இந்திரனுள்ளிட்ட
கபி:	வானரசர்	சுரே: ச	தேவர்களாலும்
பகபை:	ஜோதிஸ்சக்கிரத்திள்	சமேத்ய	ஒன்றுகூடி
	ஊஞ்சரிப்பவர்களுள்	பூசஜாதவிஸ்மயை:	ஆச்சரியம் அதிக
மஹாவதே:	மிக்கவிரதம் பூண்டவர்		மடைந்தவர்களால்
	கருமான	நிரீக்ஷித:	கண்குளிர தரிசிக்கப்
மஹர்ஷி:	மஹர்ஷிகளாலும்		பட்டார்.

निहत्य तं वज्रिसुतोपमप्रभं कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम्

तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

வஜ்ரிஸுதோபமப்ரம்	இந்திரன் னைந்தன்	வீர:	வீரான அவர்
	பேரலக் காந்தியுள்ளவ	ப்ராஜாக்ஷயே	பிராஜைகளை அழிப்பதில்
	னும்	கால: இவ	பமதேவன்போல்
க்ஷதஜோபமேக்ஷணம்	சிவந்த கண்களனைந்தவ	கூரக்ஷண:	(அடுத்த) தக்க சமயத்
	னும்		தை எதிர்பார்த்துக்
அக்ஷம்	அசுத்தென்ற		காத்திருப்பவரால்
குமாரம்	இராமகிருமாணுமான	தம்	அந்த
தம்	அவனை	தோரணம் இவ	ஆசாசவாசனுக்கே
நிஹத்ய	கொன்றுவிட்டு,	அபிஜகாம	பிளவும் வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४७ ॥

आदितः श्लोकाः 13833

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2043

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे अष्टादशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்வீதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸக்ரிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினெட்டாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாய்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாவஹ்மேதயஸ்சவாடே ஹத்ரிஸ்தி திநேபு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
 யகோநவிஸே஽ஹி சுந்ரகாண்டே அஸ்த்வாரிஸஸர்மாரஹ்ய அஸ்தஸ்திமஸர்மபர்யந்தே ரீதஸ் ।
 தஸிந் திநே ரீதா: ஸுலோகஸ்ச ௮௪௨ ॥]

ஆதிகையில் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத்ராமாயணத்தில்
 19-வகாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 48-வது ஸர்க்கம் முதல் 68-வது
 ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன.
 ஆன்று கானம் பண்ணப்பட்ட சுலோகசங்கைய 842.

அஸ்த்வாரிஸ: சர்ம:—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௪௮ ॥

ब्रह्मास्त्रेण हनुमद्वन्धनम्—ப்ரம்மாஸ்திரத்தால் ஹனுமார் கட்டுண்டது.

ततः स रक्षोऽधिपतिर्षहात्मा हनुमताऽक्षे निहतो कुमारे ।

मनः समाधाय तदेन्द्रकल्पं समादिदेशेन्द्रजितं सरोषम् ॥ १ ॥

ஹனுமதா	ஹனுமாரால்
ஸக்ஷே	அக்ஷனென்ற
குமாரே	குமாரன்
நிஹதே ததா	கொன்றுண்டபொழுது
ஸ:	அந்த
மஹாமா	பிரக்யாதிபெற்ற
ரக்ஷோ஽பிபதி:	ராக்ஷஸரான
மன:	மனதை
ஸமாஸாய	ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு

தத:	அதன்மேல்,
ஹ்நுமதா	இந்திரனுக்கொப்பான வனும்
ஸரோபம்	ஆத்திரத்துடனிருப்பவ னுமான
ஹ்நுமதா	இந்திரத்தையே
ஸமாதிதேஸ	(இவ்விதம்) கட்டினபிட டான்:—

त्वमस्त्रविच्छस्त्रभृतां वरिष्ठः सुरासुराणामपि शोकदाता ।

सुरेषु सेन्द्रेषु च दृष्टकर्मा पितामहाराधनसञ्चितास्त्रः ॥ २ ॥

தவ்	“ நீ
ஸஸ்திர	அஸ்திரங்களைக் கற்றவன்.
ஸஸ்திர	ஆயுதம் பிடித்தவர்களில் உத்திருந்தான்.
ஸுராஸுராணாம் அபி	தேவர்களுக்கும் அஸு- ரர்களுக்கும் கூட
ஸுலோகதா	சோகத்தைக் கொடுப் பவன்.

ஸெந்திரே	இந்திரனுள்ளிட்ட
ஸுரேஸு	தேவர்களிடத்திலும்
ஹ்நுமதா	செல்லக்கூடிய செயலு டையவன்.
பிதாமஹாராதன-)	பிரம்மனைப் பணிந்து
ஸஸ்திராஸு) அஸ்திரங்களைச் சேர்த்த வன்.

तवास्त्रवलमासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः । न शैकुः समरे स्थातुं सुरेश्वरसमाश्रिताः ॥३॥

तव	"உனது	न	(வல்லர்) அல்லர்.
अस्त्रवलं	அஸ்திரத்தின் பலத்தை	मरुद्गणाः	தேவகணங்களாகும்
समरे	போரில்	न	(வல்லர்) அல்லர்.
आसाद्य	எதிர்த்து	सुरेश्वर- }	தேவராஜனைத் துணை
स्थातुं	பொறுத்து நிற்க	समाश्रिताः }	கொண்டவர்களும்
असुराः	அஸுரர்கள்	न शैकुः	(பொறுக்க) முடிபாது.

न कश्चित्पि लोकेषु संयुगे न गतश्रमः । भुजवीर्याभिगुप्तश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥

देशकालप्रधानश्च त्वमेव मतिसत्तमः ॥ ४ ॥

संयुगे	"போரில்	अभिरक्षितः	ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
न गतश्रमः	வருத்தமடைபதவன்		ரஷ்டிரைகொண்டவன்.
	என்கிற	च	அன்றியும்
कश्चिद्	ஒருவரும்	भुजवीर्याभिगुप्तः	தொன்வலிமைபாஸ்
ल्लेषु लोकेषु	மூவுலகங்களிலும்		காப்பாற்றப்பட்டவன்.
न	இல்லை.	देशकाल- }	தேசகாலங்களுக்கேற்ற
त्वं च	நீயே	प्रधानः एव }	படி நடப்பவன்.
तपसा च	தவமடவிறிமைமையாலேயே	मतिसत्तमः	நண்ணறிவுள்ளவன்.

न तेऽस्त्यश्वयं समरेषु कर्मणा न तेऽस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।

न सोऽस्ति कश्चित्पि सङ्ग्रहेषु वै न वेद यस्तेऽस्त्रवलं बलञ्च ते ॥ ५ ॥

समरेषु	"புத்தங்களில்	यः	எவன்
ते	உனது	ते	உனது
कर्मणा	செய்சத்தைக் கொண்டு	अस्त्रलं	அஸ்திரத்தின் நிறத்
अश्वयं	முடிக்கமுடிபாத காரிய	ते	உனது [தையும்
न अस्ति	இல்லை. [மொன்றும்	बलं च	ஸாமர்த்தியத்தையும்
मतिपूर्वमन्त्रणे	புத்தியைக்கொண்டு ஆ	न वेद्	அறியானே;
ते	உனக்கு [ராயிட்டத்தில்	सः कश्चिद्	அப்படிப்பட்ட ஒருவனும்
अकार्यं	அனாத்யமான செய	ल्लिषु सङ्ग्रहेषु	மூன்றலகங்களிலும்
न अस्ति	இல்லை. [இல்லை	न अस्ति	இல்லை.

ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रवलं च संयुगे ।

न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ॥ ६ ॥

ते	"உனது	रणावमर्दे	புத்தணங்கடத்தில்
तपसः बलं च	தவத்தின் பலமும்	निश्चितार्थं	நிச்சயமாக ஐயம்கொள்
पराक्रमः च	பாக்கிரமும்	त्वां	உன்னை [னும்
संयुगे	புத்தத்தில்	समासाद्य	பெற்றதின்
अस्त्रवलं च	அஸ்திரத்தின் பெருமை	मनः	மனது
मम	எனக்கு . [யும்	श्रमं	கவலைப
अनुरूपं	நடவிறுக்கும்	न गच्छति	அடைவதில்லை.

निहताः किङ्कराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः । अमात्यपुत्रा वीराश्च पञ्च सेनाप्रनायकाः ॥
வகானி சுசமுத்தானி சாஸனாஸ்தானி ச । சஹோதரஸ்தே டயித: குமாரோ:ஸ்சுத்வ சூதித:॥௮॥

கிங்குரா:	"கிங்கரர்கள்"	சாஸனாஸ்தானி	குதிரைகள், யானைகள், தேர்கள் இவைகளோடு கூடியவையும்
சर्वे	யாவரும்,	சுபமுத்தானி	மிகப் பெருத்தவையும்
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி என்ற	வகானி	சேனைகளும் [மான
राक्षसः च	ராக்ஷஸனும்,	च	அப்படியே (கொல்லப்
वीराः	வீரர்களான	ते	உனது பட்டன).
अमात्यपुत्राः	மந்திரிஸ்தமந்தர்களும்,	दयितः	அன்பிற்குரிய
पञ्च	ஐந்து	सहोदरः	உடன்பிறந்த
सेनाप्रनायकाः	சேனாபதிவீரர்களும்	अज्ञः कुमारः च	அசுத்தகுமாரனும்
निहताः	கொல்லப்பட்டனர்.	सूतितः	கொல்லப்பட்டனர்.

न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन ॥ ९ ॥

अरिनिषूदन	"சத்ருஸம்ஹாரகா !	सारः च	மதிப்பு எதோ (அது)
मे हि	எனக்கோ	तेषु	அவர்களிடத்தில்
वयि	உன்னிடத்தில்	न एव	கிடையாதே.

इदं हि दृष्ट्वा मतिमन्महद्बलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च ।

त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम् ॥ १० ॥

मतिमन्	"புத்திசாலியே !	आत्मनः	உனது
कपेः	காபரத்தின்	सारं च	திறத்தையும்
इदं हि	இப்படிப்பட்ட	समीक्ष्य	நன்கு பாராட்டி
महत् बलं	மஹத்தான பலத்தை	स्वबलानुरूपं	உன் பலத்திற்கனுகூன
प्रभावं च	பிரபாவத்தையும் [யும்	वेगं अपि	முயற்சியையே [மான
पराक्रमं च	பராக்கிரமத்தையும்	त्वं	நீ
दृष्ट्वा	கண்டறிந்து	कुरुष्व	செய்வாயாக.

बलावमर्दस्त्वयि सन्निकृष्टे यथागते शाम्यति शान्तशत्रौ ।

तथा समीक्ष्यात्वबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ॥ ११ ॥

अस्त्रविदां	"அஸ்திரவித்துக்களில்	शाम्यति	அடங்குமோ,
वरिष्ठ	உத்தம !	तथा	அவ்வாறு
शान्तशत्रौ	சத்ருக்களை அடக்க	आसबलं	தன் பலத்தையும்
वयि	நீ [வல்லவனான	परं च	சத்ருவினுடையதையும்
यथागते	எப்படிச்சென்று	समीक्ष्य	நன்றாய்த் தெரிந்து
सन्निकृष्टे	நெருங்குகையில்		கொண்டு
बलावमर्दः	சேனைகளின் நாசம்	समारभस्व	மேற்கொண்டு.

न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वज्रपादाय विशालसारम् ।

न मारुतस्यास्ति गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ॥ १२ ॥

वीर	* வீர !	न विश	புகாதே.
गणशोचि	கூட்டங்கூட்டமாய்	गतिप्रमाणं	நடவடிக்கையின் வழி
	அழிக்கவல்லவனுன இ	मारुतस्य	வாயுபுகவா னுக்கு [பாடு
सेना:	சேனைகள் [வனிடத்தில்	न अग्नि	இன்கூ.
न भवन्ति	பயன்படா.	अशिकल्पः	அக்னிக்கூச் சமமானது.
अलसारं	இதற்குப் பயன்படாத	करणेन च	ஹிணையாண்மைமையக்
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை	हन्तुं	முடிக்க [கொண்டும்
पादाय	சம்பிக்கொண்டு	न	முடியாது.

तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक् स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।

स्मरंश्च दिव्यं धनुषोऽस्त्रवीर्यं व्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ॥ १३ ॥

तं मर्थं	* அந்தக் காரியத்தை	दिव्यं	தேவர்களாலளிக்கப்
एवं च	இப்படியெல்லாம்		பெற்ற
सम्यक्	ஒன்றும் விடாமல்	अस्त्रीयं	அஸ்திரமந்திரப்பிரபா
प्रसमीक्ष्य	நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து	स्मरं	நன்கு மதித்து [வத்தை
स्वकर्मसाम्याद्	உனது செயலின்	व्रज	செல்வரயாக;
	திறத்தால்	कर्म	கர்யத்தை
समाहितात्मा हि	மனஉறுதி கொண்டவ	अक्षतं	கேடடையாதவண்ண
धनुषः	விஸ்வினது [னாகவே	समारभस्व	ஆரம்பித்து முடி. [மாய்

न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम् । इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्षता ॥

अहं	* நான்	अनु	ஆனானோ
त्वां संप्रेषयामि	உன்னை அனுப்புகிறேன்	इयं	இந்த
यम्	என்கிற அந்த	मतिः च	தீர்மானமே
इयं मतिः	இந்தத் தீர்மானம்	राजधर्माणां	ராஜதர்மங்களுக்கும்
श्रेष्ठा न	அத்யந்த பிரியத்திற்கு	क्षत्रस्य च	இராஜாவிிற்கும்
	விசேஷமானது.	मता	எற்றது.

नानाशास्त्रेषु सङ्ग्रामे वैशारद्यमरिन्दम । अवश्यमेव वोढव्यं काम्यश्च विजयो रणे ॥ १५ ॥

अरिन्दम	* சத்ருவிரகசகா !	रणे च	போரிலென்றால்
सङ्ग्रामे	யுத்தத்தில்	काम्यः	பிரயோஜனமெதுவோ
नानाशास्त्रेषु	பல சாஸ்திரங்களில்		அது
वैशारद्यं	திபுணத்வத்தை	विजयः एव	எதிராளியைத் தோற்
अवश्यं वोढव्यं	எப்படியும் வெளிப்படுத்திக் காட்டவேண்டியது;		கடித்தலொன்றே.

ततः पितुस्तद्वचनं निशम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतमभावः ।

चकार भर्तारमदीनसन्धो रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः ॥ १६ ॥

दक्षसुतप्रभावः தேவர்கன்போல் பிரபா
வசனியாய்
अदीनसर्वः குறையாத வனாக
கொண்ட
वीरः வீரனுண் அவன்,
पितुः தந்தையின்
तन् वचनं निशम्य அம்மொழியைக் கேட்டு,
ततस्तैः स्वगणैरिष्टैस्त्रिन्द्रजित् प्रतिपूजितः ।
தैः அந்த
इष्टैः இஷ்டர்களால்
स्वगणैः தன் இனத்தார்களால்
प्रतिपूजितः சம்மாளித்து விடை
கொடுக்கப்பட்டவனாய்
युद्धोद्धतः யுத்தத்தில் ஆத்திரம்
கொண்டவனாய்

ततः அதனால்
रणाय போருக்கு
प्रतिपक्षबुद्धिः மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக்
கொண்ட மனத்தனாய்
भर्तारं இறைவனை
प्रदक्षिणं பிரதக்ஷிணம்
चकार பண்ணினான்.

युद्धोद्धतः कृतोत्साहः सङ्ग्रामं प्रत्यपश्यत ॥

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
सङ्ग्रामं போருக்கு
कृतोत्साहः ஐக்கிரஹதயுடனிருப்
பவனாய் (உத்தேசம்
தோடு கூடினவனாய்)
ततः அப்பொழுது
प्रत्यपश्यत புறப்பட உத்தேசம்
கொண்டான்.

श्रीमान् पद्मपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः । निर्णगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥१८॥

पद्मपलाशाक्षः தாமரைவிதழ்போன்ற
கண்களுடையவனாய்
महातेजाः மஹாதேஜஸ்சியும்
श्रीमान् பூர்வமான

राक्षसाधिपतेः सुतः ராட்சஸராஜகுமாரன்
पर्वसु பர்வகாலங்களில்
समुद्रः इव ஸமுத்திரம்போல்
निर्णगाम வெளிவந்தான்.

स पक्षिराजोपमत्पुल्यवेगैर्व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।

रथं समायुक्तमसङ्गवेगं समारुहोद्देन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १९ ॥

इन्द्रकवचः இந்திரனுக்கே உவமை
सः அந்த [சொல்லக்கடிய
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
पक्षिराजोपम- } பறவைமன்னவருக்கொ
तुल्यवेगैः } ப்பானவைகளாய் ஒன்
றுக்கொன்று ஸமான
மான வேகசாலிகளான
வையும்

सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः வெளுத்து உரிய கோரப்
பற்களுடையவனாய்
चतुर्भिः व्यालैः நான்கு புலிகளால்
समायुक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
असङ्गवेगं தடைபடாது எக்கும்
செல்லவல்லதாய்
रथं தேரொன்றில்
समारुहो ஏறிக்கொண்டான்.

स रथी घन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञोऽस्त्रविशारदः । रथेनाभियगौ क्षिप्रं हनुमान् यत्र सोऽभवत्॥

घन्विनां வில்வாளிகளுக்கும்
श्रेष्ठः உத்தமனும்
शस्त्रज्ञः ஆயுதவித்தை அறிந்த
வனும்
अस्त्रविशारदः அஸ்திரவித்தையில்
நிபுணனும்
रथी மஹாரதனுமான்

सः அவன்
यस्य எக்கு
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
अभवत् இருந்தாரோ (அங்கு)
रथेन தேருடன்
क्षिप्रं விரைவாக
अभियगौ வந்து சேர்ந்தான்.

स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च । निशम्य हरिवीरोऽसौ संपहृष्टतरोऽभवत् ॥

तस्य	அவனுடைய	हरिवीरः	ஹரிவீரரான
रथनिर्घोषं	ரதகொஷத்தையும்	असौ	இவர்
कार्मुकस्य	கிர்லின்	निशम्य	கேட்டு
ज्यास्वनं च	நாணொலியையும்	संपहृष्टतरोः	பரமஹந்தம் கொண்ட
सः	அந்த	अभवत्	கிளங்கினார். [வராய்]

इन्द्रजिष्वापमादाय शितशल्यांश्च सायकान् । हनुमन्तपभिषेत् जगाम रणपण्डितः ॥ २२ ॥

रणपण्डितः	போர்த்தொழிலில் பண் டிதனாகிய	सायकान् च	பாணக்களையும்
इन्द्रजिष्	இந்திரஜித் து	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
शप	கிலையும்	हनुमन्ते	ஹனுமாரை
शितशल्यान्	கூரிய சல்யக்களையுடைய	अभिषेत्	கொக்கி
		जगाम	சென்றான்.

तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षे रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ ।

दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवुर्मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः ॥ २३ ॥

संयति	புத்தத்தில்	दिशः सर्वाः च	எல்லாத் திசைகளும்
जातहर्षे	பரமஹந்தம்கொண்ட	कलुषाः बभूवुः	கலக்கமுற்றன.
तरिम्न्	அவன்	रौद्राः	கொடிய
रणाय	போருக்கு	मृगाः च	மிருகங்களும்
बाणपाणौ	பாணமும் கைமாய்	बहुधा	பலவிதமாய்
निर्गच्छति ततः	புறப்படும்பொழுது	विनेदुः	கச்சலிட்டன.

समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चकचराश्च सिद्धाः ।

नभः समावृत्य च पक्षिसङ्घा विनेदुर्बभूवुः परमप्रहृष्टाः ॥ २४ ॥

तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்	समागताः	வந்து கூடினார்கள்.
तस्य	அக்கே	पक्षिसङ्घाः च	பறவைக்கணங்களும்
नागयक्षाः	நாகர்களும் யக்ஷர்களும்,	परमप्रहृष्टाः	பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	नभः	ஆகாயத்தை [னவாகி]
चकचराः	வானத்தில் சஞ்சரிக்கும்	समावृत्य	மூறத்துக்கொண்டு
सिद्धाः च	வித்தர்களும்	उर्बभूवुः	உரக்கம் கச்சலிட்டன.

आयान्तं सरथं दृष्ट्वा तूर्णमिन्द्रजितं कपिः । विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान् ॥ २५ ॥

सरथं	தேரின் மீதேறிவனாய்	विननाद	முழக்கினார்;
तूर्ण आयान्तं	கிணாவாய் வருகின்ற	च	அதோடு
इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை	वेगवान्	பரபரப்புக்கொண் டவராய்
कपिः	வானார்		
दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு	व्यवर्धत	மிகப்பெரிய வடிவ
महानादं	நொரொலியை		மெடுத்தார்.

इन्द्रजितु रयं दिव्यमास्थितश्चित्रकामुकः । धनुर्विस्फारयावास तडिदूर्जितनिस्स्वनम् ॥

चित्रकामुकः	மெச்சும்படி காரியங்களை முடிக்கவல்ல வில்லை	आस्थितः तु	இருந்துகொண்டே
इन्द्रजितु	இந்திரஜித்து [புலைய	तडिदूर्जित-	இடிபேரல் உரத்த பே
दिव्यं	திவ்யமான	निःस्वनं	ரோசை செய்யும்
रयं	தேரின் மீது	धनुः	வில்லை
		विस्फारयावास	டங்காரம் செய்தான்.

ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।

कपिश्च रक्षोधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राविव बद्धवैरौ ॥ २७ ॥

ततः	அதன்மேல்	रक्षोऽधिपतुः	அரக்கர் மன்னனின்
सुरासुरेन्द्रौ इव	தேவராஜனையும் அனாத	पुत्रः च	மைந்தனுமான்
	ராஜனையும் போன்றவர்	तौ	ஆவ்விருவர்களும்
	களாய்	बद्धवैरौ	வைரம் பாராட்டினவர்க
रणनिर्विशङ्कौ	யுத்தத்தில் அச்சம்		ளாய்
	கொன்னாதவர்களாய்	अतितीक्ष्णवेगौ	மிக தீவிரமான ஆத்
महाबलौ	மஹாபலிஷ்டர்களான		திரங்கொண்டவர்களாய்
कपिः च	வானரரும்	समेतौ	யுத்தம் செய்தார்கள்.

स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्यतः संयति संपतस्य ।

शरमवेगं व्यहनत् प्रवृद्धश्चार मार्गे पितुरप्रमेयः ॥ २८ ॥

संयति	சண்டையிள்	सः	அவர்
संपतस्य	தேறிப்பறிக் பெற்றவ	व्यहनत्	காசமாக்கினார் ;
धनुष्यतः	வில்லாளியும் [ஹும்	प्रवृद्धः	மேம்பெறும் விருத்தி
महारथस्य	மஹாரதனும்		படைத்தவராய்
वीरस्य	வீரனுமான	पितुः	தந்தையின்
तस्य	அவனுடைய	मार्गे	மார்க்கமாகிய ஆராயத்
शरमवेगं	சரங்களின் வேகத்தை		தில்
अप्रमेयः	அகோசரமான	चचार	உலாவித் திரிந்தார்.

ततः शरानायततीक्ष्णशल्यान् सुपत्रिणः काञ्चनचित्रपुद्गलान् ।

मुषोच वीरः परवीरहन्ता सुमन्वान् वज्रनिपातवेगान् ॥ २९ ॥

परवीरहन्ता	பகைத்துவரும் வீரர்களை துறந்துசெய்ய வல்லவனான	काञ्चनचित्र-	பொன்விரிசெய்து விசிற
		पुद्गलान्	தோமான நுணிகளையு
			டையவையும்
वीरः	வீரனான அவன்	सुसन्नान्	கன்றாய் வளைத்தவையும்
ततः	அப்பொழுது	वज्रनिपात-	இடி விழுவதற்குச் சம
आयततीक्ष्ण-	நீண்டு கூரிய சவ்வக்கள	वेगान्	மான வேகமுள்ளவை
शल्यान्	மைந்தனையும்		யுமான
सुपत्रिणः	நல்ல இறகுகள் கட்டிய	शरान्	பரணங்களை
	வைையும்	मुषोच	பாயவிட்டான்.

स तस्य तत्स्यन्दननिःस्वनञ्च मृदङ्गभेरीपटहस्वनं च ।

विकृष्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात ॥ ३० ॥

सः	அவர்	विकृष्यमाणस्य	நாணிட்டிழுக்கப்படுகிற
तस्य	அவனுடைய	कार्मुकस्य	வில்லின்
तत्स्यन्दन- }	அந்தத் தெரின் பேரோ	घोषं च	கேடத்வதையும்
निःस्वनं च }	சைனையும்	निशम्य	செவியுந்து
मृदङ्गभेरी- }	மிருகக்கம், பேசி, பட	पुनः	இன்னும்
पटहस्वनं च }	ஹவாத் திபக்களின்	उत्पपात	மேலே துள்ளிப்
	கேடத்வதையும்		பாய்ந்தார்.

शराणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः । हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोघयैल्लक्ष्यसङ्ग्रहम् ॥

हरिः	கடுவார் னாரான	मोघयन्	பயன்படாமற்செய்து
महाकपिः	மஹாகபி	शराणां	சரக்களின் [கொண்டு,
अभिलक्ष्यस्य	குறிதப்பாமலடிக்கவல்ல	अन्तरेषु	இடைவெளிகளில்
तस्य	அவனுடைய	आशु	சடக்கொ
लक्ष्यसङ्ग्रहं	குறிவைத்தடித்த எல்லா	व्यवर्तत	பாய்க்து சுற்றித்
	வந்தையும்		திரிந்தார்.

शराणामग्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत । प्रसार्य हस्तौ हनुमानुत्पपातानिलात्मजः ॥ ३२ ॥

अनिलात्मजः	வாயுமைந்தனான	समभिवर्तत	தோன்றி திவ்றார் ;
हनुमान्	ஹனுமார்	पुनः	என்னாலும்
तस्य	அவனுடைய	हस्तौ	கைகளை
शराणां	பாணக்களுக்கு,	प्रसार्य	விரித்துக்கொண்டு
अग्रतः	(இலக்காய்) எதிரில்	उत्पपात	தப்பிப் பாய்க்து விட்டார்.

तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ । सर्वभूतपनोयाहि चक्रतुर्व्युद्धमद्भुतम् ॥ ३३ ॥

वेगसंपन्नौ	வேகசாஸிகளும்	सर्वभूतपनोयाहि	சர்வபூதங்களின் மனங்க
रणकर्मविशारदौ	யுத்தகர்மத்தில் மிகத்		ளையும் பறிக்கும்படியா
	தேறினவர்களுமான	अद्भुतं	அத்புதமுமான [னாலும்
तौ वभौ	அவ்விருவரும்	सुदं	பேரொன்றை
		चक्रतुः	புரிக்தார்கள்.

हनुमतो वेद न राक्षसोऽन्तरं न मारुतिस्तस्य महात्मनोऽन्तरम् ।

परस्परं निर्विषदौ बभूवतुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ ॥ ३४ ॥

राक्षसः	ராஷஸன்	देवसमान-	தேவர்களுக்கிணையான
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	विक्रमौ }	விக்ரமகாஸிகளான
अन्तरं न वेद	மர்மத்தை அறியவில்லை ;	तौ	அவ்விருவரும்
मारुतिः	மாருதியார்	परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
महात्मनः	மஹாதேவியமுடைய	समेत्य	எதிர்த்து நின்று
तस्य	அவனுடைய	निर्विषदौ	தரக்க முடியாதவர்களால்
अन्तरं न	மர்மத்தை அறியவில்லை.	बभूवतुः	இருந்தார்கள்.

ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावादिगतात्मवेगः ।

पितामहानुग्रहमात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ॥ ४० ॥

अथ	அப்பொழுது	बुद्ध्वा	தெளிந்து கண்டு
सः	அந்த	आत्मनः	தனக்கு [கொண்டு]
हरिप्रवीरः	வரனரோத்தமர்	पितामहानुग्रहं	('என் அஸ்திரத்திற்குக் கூட நீ அடங்கியிருந்தல் கூண்காலமே' என்கிற) பிரம்மாவின் அனுக்கிர கத்தை
तत् अस्त्रबन्धं च	அந்த அஸ்திரத்தால் ஏற்பட்ட கட்டை	ततः	அப்பொழுது
प्रभोः	பிரம்மாவின்	विचिन्तयामास	வினைத்துக்கொண்டார்.
प्रभावः	மஹிமைமயினால்		
विगतात्मवेगः	தமது வேகம் குன்றிய வராய்		

ततः स्वायंभुर्वैर्भन्नैर्ब्रह्मास्त्रमभिमन्त्रितम् । हनुमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ॥ ४१ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	ततः	அப்படியிருந்தும்
स्वायंभुवैः	ஸ்வயம்புவினுடைய	पितामहात्	பிரம்மாவின்விடத் தனின் து
मन्त्रैः	மந்திரங்களினால்	वरदानं	வரம் பெற்றிருப்பதைப் பற்றியும்
अभिमन्त्रिते	ஆபித்து விடுக்கப்பட்ட	चिन्तयामास	மன தினுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.
ब्रह्मज्ञे	பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பற்றியும்		

न मेऽस्त्रवद्धस्य च शक्तिरस्ति विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।

इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयाऽऽत्मयोनेरनुवर्तितव्यः ॥ ४२ ॥

अस्त्रवद्धस्य	"அஸ்திரத்தின் கட்டி விருக்கும்	मया	அறிந்து,
मे	எனக்கு	विहितः	விடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
लोकगुरोः	லோககுருவின்	च	அதனால்
प्रभावात्	பிரபாவத்தால்	आत्मयोनेः	பிரம்மாவின்
विमोक्षणे	விடுவித்துக்கொள்வதில்	अस्त्रबन्धः	அஸ்திரக்கட்டு
शक्तिः	சக்தி	मया	என்னால்
न अस्ति	இல்லை"	अनुवर्तितव्यः	ஸம்மதித்து ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியது
इति	என்று	एव	அவசியமே.

स वीर्यमस्त्रस्य कपिविचार्य पितामहानुग्रहमात्मनश्च ।

विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञामनुवर्तते स ॥ ४३ ॥

सः कपिः	அந்த வரனார்	पितामहानुग्रहं च	அப்பிரம்மாவின் அனுக் கிரகத்தையும்
अस्त्रस्य	அஸ்திரத்தின்	परिचिन्तयित्वा	ஞாபகத்திற்கு வரவ வழித்துக்கொண்டு
वीर्यं	பிரபாவத்தை	पितामहाज्ञां	பிரம்மாவின்
विचार्य	கன்கு மதித்து		ஆக்கினைக்கு
आत्मनः	தமக்கு	अनुवर्तते स	இணங்கியிருந்தார்.
विमोक्षशक्तिं	விடுவித்துக்கொள்ள சக்தியையும்		

अस्त्रेणापि हि बद्धस्य भयं मम न जायते । पितामहमहेन्द्राभ्यां रक्षितस्यानिलेन च ॥

அஸ்திரே னாபி ஹி வத்தஸ்ய ப்யம் மம ந ஜாயதே ।
 பிதாமஹ-) மஹேந்திராப்யா)
 மனிலேன ச வாயுவினாலும்

ரஹிதஸ்ய தாப்பா த்தப்பபட்ட
 மம எனக்கு
 மயம் ஹி பயமென்பதே
 ந ஜாயதே உண்டாகவில்லை.

ग्रहणे चापि रक्षोभिर्महान् मे गुणदर्शनः । राक्षसेन्द्रेण संवादस्तस्माद्गन्तु मां परे ॥

ரஹ்ணி: ப்ரஹ்ணே ச அரக்கர்களால் பிடிபடுவ
 மே எனக்கு [திலும்
 ராக்ஷசேந்த்ரேண ராக்ஷஸேந்திரேனே
 சவாத: ஸம்வாதமாகிற்
 மஹான் ஒரு பெரிய

குணதர்சன: அபி தன்மை விளையுமே.
 தஸ்யா ஆதலால்
 பரே சத்துருக்கள்
 மா் குஹ்நு என்னை இழுத்துக்
 கொண்டுபோகட்டும்.

स निश्चितार्थः परवीरहन्ता समीक्ष्यकारी विनिवृत्तचेष्टः ।

परैः प्रसह्यभिगतौर्निगृह्य ननाद तैस्तैः परिभर्त्स्यमानः ॥ ४६ ॥

பரவீரஹந்தா பகைவரின் வீரத்தை
 ஆழித்தவல்லவரும்
 நிश्चितार्थ: நடக்கும் காரியத்தின்
 தன்மை தெரிந்தவரும்
 समीक्ष्यकारी மேல் நடக்கவேண்டிய
 வைகளை மனதிலுள்
 கொண்டிருந்தவருமான
 स: அவர்

வினிவ்ருத்தே: கைகால்களை அகைக்காம
 விருத்தார்.
 अभिगतै: परै: கிட்டுகெருங்கிய சத்துரு
 निगृह्य பிடிக்கப்பட்டு [க்களால்
 तै: तै: அக்கு வந்த பாவர்களா
 प्रसह्य மிகவும் [ளும்
 परिभर्त्स्यमान: பிரட்டப்படுகிறவராய்
 ननाद ஒரு கோஷம் போட்டார்.

ततस्तं राक्षसा दृष्ट्वा निर्विचेष्टपरिन्दमम् । बबन्धुः शणवलकैश्च द्रुमचिरैश्च सहतैः ॥ ४७ ॥

அரிந்தம் சத்துருக்களை ஒழிக்க
 तं அவரை [வல்ல
 निर्विचेष्टं செயலற்றிருப்பவராக
 तत: அப்பொழுது
 दृष्ट्वा கண்டு

ராக்ஷா: அரக்கர்கள்
 सहतै: உறுதியான
 शणवलकै: च சணல் காரிகளாலும்
 द्रुमचिरै: च மரப்பட்டைகளாலும்
 बबन्धु: கட்டினார்கள்.

स रोचयामास परैश्च बन्धे प्रसह्य वीरैरभिनिग्रहं च ।

कौतूहलान्मां यदि राक्षसेन्द्रो द्रष्टुं व्यवस्येदिति निश्चितार्थः ॥ ४८ ॥

यदि "ஒருக்கால்
 कौतूहलात् கிரஹயந்தெரித்துகொள்
 ளவேண்டுமென்கிற
 ஆசையால்

निश्चितार्थ: தீக்கறித்துக்கொண்ட
 स: அவர் [வராய்
 परै: वीरै: சத்துருவீரர்களால்
 बन्धे च பிடிபட்டதையும்
 प्रसह्य அதிகமாய்
 अभिनिग्रहं च பிரட்டப்படுவதையும்
 रोचयामास பிரியமாகவே பொறுத்
 திருத்தார்.

ராக்ஷேந்த: ராக்ஷஸேந்திரன்
 मां द्रष्टुं என்னைப் பார்க்க
 व्यवस्येत् इति வருவான் " என்று

स वदस्तेन वलकेन विमुक्तोऽस्त्रेण वीर्यवान् । अस्त्रबन्धः स चान्यं हि न बन्धमनुवर्तते ॥

ச: வீர்யவான்
வலகேன வ
வது:
தேன அஸ்த்ரேண
விமுக்த:
அந்த வீர்யவான்
மாப்பட்டைவினாலேயே
கட்டுண்டவராய்,
அந்த அஸ்திரத்தால்
விடுபட்டார்.

हि
स:
अस्त्रबन्धः
अन्वे व च
न अनुवर्तते
ஏனென்றால்
அந்த
அஸ்திரக்கட்டானது
மற்றொரு பிணையை
ஒத்துக்கொள்ளாது.

अयेन्द्रजित्त्तु द्रुमचौरबद्धं विचार्य वीरः कपिसत्तमं तम् ।

विमुक्तपक्षेण जगाम चिन्तामन्येन वदो ह्यनुवर्ततेऽस्त्रम् ॥ ५० ॥

अहो महत् कर्म कृतं निरर्थकं न राक्षसैर्मन्त्रगतिर्विमृष्टा ।

पुनश्च नास्त्रे विहतेऽस्त्रपन्यत् पर्वतते संशयिताः स्म सर्वे ॥ ५१ ॥

अथ
वीरः
इन्द्रजित् तु
कपिसत्तमं
तं
द्रुमचौरबद्धं
अस्त्रेण
विमुक्तं
विचार्य
चिन्तां जगाम
अन्येन
वदो
अहो
अत्र
अस्त्रेण
विहते
पुनः
अन्यत् अस्त्रं च
न पर्वतते
सर्वे
संशयिताः स्म
அப்பொழுது
வீரனா
இந்திரஜித்து மாத்திரம்
வானரச்சேஷ்டரான
அவரை
மரப்பட்டைகளால் கட்
டப்பட்டிருப்பவராகவும்
பிரம்மாஸ்திரத்தால்
விடுபட்டிருப்பவராகவும்
தெரிந்துகொண்டு
பின்வருமாறு மனுவே
தனைப்படரன்.
‘மற்றொன்றினால்
வட்டுப்பட்டான்;
அஹ
பிரம்மாஸ்திரம்

अनुवर्तते हि
अहो
महत् कर्म
निरर्थकं कृतं
राक्षसैः
मन्त्रगतिः
न विमृष्टा
अस्त्रे विहते
पुनः
अन्यत् अस्त्रं च
न पर्वतते
सर्वे
संशयिताः स्म
அனுவர் த்திக்குமா ?
(அனுவர் த்திக்காது)
ஐயோ
பெருஞ் செயல்
பழகரல் ஆகிவிட்டது;
அரக்கர்களால்
மந்திரக்களின் தெறி
கண்டறியக்கூடியதில்லை;
பிரம்மாஸ்திரம் பழுதா
அதன்மேல் [ஐஸ்
கேது ஒரு அஸ்திரமும்
செல்லமாட்டாது !
எல்லோரும்
பிராணபத்தை அண்டக்
தவர்களாக ஆனோம்’.

अस्त्रेण हनुमान मुक्तो नात्मानमवबुध्यत । कृष्यमाणस्तु रक्षोभिस्तैश्च बन्धैर्निपीडितः ॥

हनुमान्
अस्त्रेण
मुक्तः
आत्मानं
न अवबुध्यत
च
அனுமார்
பிரம்மாஸ்திரத்தால்
விடுபட்டவராய்
தம்மை
காட்டிக்கொள்ளவில்லை;
அதனால்

बन्धैः तु
निपीडितः
तैः
रक्षोभिः
कृष्यमाणः
கட்டுகளாலும்
உபத்திரகிக்கப்பட்டார்;
அந்த
அரக்கர்களால்
இழுத்துப்போகப்படு
கொள்.

हनुमानस्ततः क्रूरै राक्षसैः काष्ठमुष्टिभिः । समीपं राक्षसेन्द्रस्य प्राकृष्यत स वानरः ॥

क्रूरैः राक्षसैः
काष्ठमुष्टिभिः
हनुमानः
सः वानरः
கொடிய அரக்கர்களால்
கட்டைகளாலும்
முட்டைகளாலும்
புடைக்கப்படுபவராய்
அவ்வானர்

राक्षसेन्द्रस्य
समीपं
ततः
प्राकृष्यत
राक्षसेन्द्रன் திரனுடைய
அருகாமைக்கு
அப்பொழுது
இழுத்துக்கொண்டு
போகப்பட்டார்.

अथेन्द्रजितं प्रसमीक्ष्य मुक्तपक्षेण वद्धं द्रुमचीरसूत्रैः ।

व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे ॥ ५४ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	तस्य	இருந்தாலும்
तं	அவரை	महाबलं	மஹாபலம் பொருந்திய
अक्षेण	பிரம்மாண்டிரத்தால்	तं हरिप्रवीरं	அந்த வானரச்சேஷ்டரை
मुक्तं	விடுபட்டவராயும்	अथ	அப்பொழுது
द्रुमचीरसूत्रैः	மரப்பட்டைகளாலும் கயிறுகளாலும்	सगणाय	பரிவாரங்கள் சூழவிருக் கின்ற
वद्धं	கட்டுண்டு இருப்பவர	राज्ञे	ராஜனுக்கு
प्रसमीक्ष्य	நன்கறித்து [யும்]	व्यदर्शयत्	காட்டினான்.

तं मत्तमिव मातङ्गं वद्धं कपिवरोत्तमम् । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ ५५ ॥

मत्तं मातङ्गं इव	மதம்பட்ட யானைபோல	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
वद्धं	பிணியுண்ட	राक्षसेन्द्राय	ராஜசேஷந்திரனு
तं कपिवरोत्तमं	அந்த வானரச்சேஷ்ட ரான உத்தமரை	रावणाय	ராவணனுக்கு
		न्यवेदयन्	அறிக்கை செய்தார்கள்.

कोऽयं कस्य कृतो वाऽत्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः । इति राक्षसवीराणां तत्र सञ्जज्ञिरे कथाः॥

तस्य	அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	अत्र किं कार्यं	இங்கு என்ன காரியம்?
राक्षसवीराणां	ராஜஸனீரர்களுக்குள்	कः न्यपाश्रयः	யார் ஆகாரம்? "
अयं कः	"இது யார்?	इति	(என்று) இப்படி
कस्य वा	யாரைச் சேர்ந்தது?	कथाः सञ्जज्ञिरे	பேச்சுகள் நடந்தன.
कृतः	எங்கிருந்து வந்தது?		

हन्यतां दह्यतां वाऽपि भक्ष्यतामिति चापरे । राक्षसास्तत्र सङ्कुद्धाः परस्परमयाव्रुवन् ॥

तस्य	அங்கே	भक्ष्यतां	'தின்றவிட வேண்டி.
अपरे राक्षसाः च	மற்ற அரக்கர்களும்	इति	என்று [யது]
सङ्कुद्धाः	மிகக் கோபமடைந்தவர் களாய்	वा	இம்மாதிரி
हन्यतां	'கொன்றுவிடவேண்டி யது'	अथ	அப்பொழுது
दह्यतां	'கொளுத்திவிடவேண் டியது'	परस्परं अपि	ஒருவருக்கொருவரோ
		अव्रुवन्	சொல்லிக்கொண் டார்கள்.

अतीत्य मार्गं सहसा महात्पा स तत्र रक्षोऽधिपपादमूले ।

वदशं राज्ञः परिचारवृद्धान् गृहं महारत्नविभूषितं च ॥ ५६ ॥

सः महात्पा	அந்த மஹாத்மா	परिचारवृद्धान्	பணியிடைக்குக் காத் திருக்கும் பெரியோர்க
मार्गं	வழியை	राज्ञः	மன்னனின் [ளையும்]
सहसा	சீக்கிரமாக	महारत्नविभूषितं	சிறந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
अतीत्य	கடந்து	गृहं च	மாளிகையையும்
तत्र	அங்கு	वदशं	கண்டார்.
रक्षोऽधिप-)	ராஜஸனீபதியின்		
पादमूले)	அடிக்கீழ்		

स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् । रक्षोभिर्विकृताकारैः कुप्यमाणमितस्ततः ॥

महातेजा:	பெருந்தேஜையுடைய	इतः ततः	இங்குமங்கும்
सः	அந்த	कूप्यमाणं	இழுத்துக்கொண்டு வரப்படுகின்ற
रावणः	ராவணன்		
विकृताकारैः	விதாசுருபமுள்ள	कपिसत्तमं	வானரோத்தமனார்
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	दर्शं	நேரிலே பர்த்தான்.

राक्षसाधिपति चापि ददर्श कपिसत्तमः । तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥ ६० ॥

भास्कर इव	சூர்யனைப்போல்	राक्षसाधिपति च	ராஷ்டிராதிபதியே
तपन्तं	தேஜைமயமாய்	कपिसत्तमः अपि	வானரோத்தமரும்
तेजोबलसमायुक्तं	தேஜைஸம் பலமுடன் அமைந்து விளங்கும்	दर्शं	கண்முன் கண்டார்.

स रोषसंवर्तितताम्रदृष्टिर्दशाननस्तं कपिपन्ववेक्ष्य ।

अयोपविष्टान् कुलशीलवृद्धान् समादिशत् प्रति पन्विमुख्यान् ॥ ६१ ॥

सः दशाननः	அந்த தசமுகன்	अपविष्टान्	அருகிலிருந்த
रोषसंवर्तित-	} ரோஷத்தால் சுழன்று சிவப்புற்ற விழிகளை புடையவனுய்	कुलशीलवृद्धान्	குலத்திலும் ஆசாரத் தினுமுயர்ந்த
ताम्रदृष्टिः		मन्विमुख्यान्	மந்திரிச்சேஷ்டர்களைப் பார்த்து
तं कपि	அவ்வானரை	तं प्रति	அவரை விசாரிக்கும்படி
पन्ववेक्ष्य	உற்றுநோக்கி	समादिशत्	ஆக்குவித்தான்.
अथ	அப்பொழுது		

यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थपर्यस्य च मूलमादौ ।

निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशादहमागतोऽस्मि ॥ ६२ ॥

कपिः	வானார்	सः	அவர்
तैः	அவர்களால்	अहं	"நான்"
यथाक्रमं	முறையே	हरीश्वरस्य	வானரேச்வரரின்
कार्यार्थं	காரியத்தின் பதனதையும்	सकाशात्	ஸன்னிதானத்திலிருந்து
अर्थस्य	காரியத்தின்	आगतः	வந்த
मूलं च	காரணத்தையும்	दूतः अस्मि	தூதன்" (என்று)
तैः	அவர்களால்	आदौ	முதலில்
विपृष्टः	கேட்கப்பட்டவரால்	निवेदयामास	விடையளித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४८ ॥

आदितः श्लोकाः 13895

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2105

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४९ ॥

राचणप्राभवदर्शनम्—ராவண்ணது ஐசுவர்யத்தைப் பார்த்தல்.

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः । हनुमान् रोषताम्राक्षो रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥

भीमविक्रमः	உக்கிரமான விக்ரம	विस्मितः	வியந்தவராய்
	முடைய	ततः	அப்பொழுது
सः	அந்த	रोषताम्राक्षः	கோபத்தாற்கிவந்த
हनुमान्	ஹனுமார்		கண்டனாற்றவராய்
तस्य	அவனுடைய	रक्षोऽधिप	ராக்ஷஸாதிபை
कर्मणा	செயலால்	अवैक्षत	விழித்துப் பார்த்தார்.

भ्राजमानं महाह्येण काञ्चनेन विराजता । मुक्ताजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥ २ ॥
 वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हपणिविग्रहैः । हैमैराभरणैश्चित्रैर्पनसेव प्रकल्पितैः ॥ ३ ॥
 महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूपितम् । स्यनुलिप्तं विचित्राभिर्विविधाभिश्च भक्तिभिः ॥ ४ ॥
 विवृतैर्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षैर्भीमदर्शनैः । दीप्ततीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥ ५ ॥
 शिरोभिर्दशभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसम् । नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥
 नीलाञ्जनचयमख्यं हारेणोरसि राजता । पूर्णचन्द्राभवक्त्रेण सवलाकमिवाम्बुदम् ॥ ७ ॥
 बाहुभिर्वद्धकेयुरैश्चन्दनोत्तमरूपितैः । भ्राजमानाङ्गदैः पानैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥ ८ ॥
 महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते । उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने ॥ ९ ॥
 अलङ्कृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः । बालव्यजनहस्ताधिरारात्समुपसेवितम् ॥ १० ॥
 दुर्धरेण ग्रहस्तेन महापाश्वेन रक्षसा । मन्त्रिभिर्मन्त्रतच्चञ्जैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥ ११ ॥
 सुखोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्वलदर्पितैः । कुत्स्नं परिवृतं लोकं चतुर्भिरिव सागरैः ॥ १२ ॥
 सचिवैर्मन्त्रतच्चञ्जैरन्यैश्च शुभबुद्धिभिः । अन्वास्यमानं रक्षोभिः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥ १३ ॥
 अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमान्तितेजसम् । विष्टितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम् ॥ १४ ॥

अथ	அப்பொழுது	भ्राजमानं	விளக்குபவனாயும்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रसंयोग-)	வைரங்கள் வைத்து இ
वीरं	வீரனான	संयुक्तैः }	செயுக்கப்பட்டவையும்
राक्षसपतिं	அரக்கர்கோனை	मनसा	மனத்தால்
महाह्येण	விகையுயர்ந்ததும்	प्रकल्पितैः इव	தீர்மிக்கப்பட்டவைகள்
मुक्ताजालावृतेन	முத்துச் சரங்களால்		போன்றவையுமான
	சுற்றினுமலங்கரிக்கப்	चित्तैः	பலவித
	பட்டு	हैमैः आभरणैः	தங்க ஆபரணங்களால்
विराजता	விசேஷமாகப் தலைக்கும்	महाद्युति	ஒளிவிசப்பெற்றவனாயும்
काञ्चनेन	பொன்	महार्हक्षौम-)	விகையுயர்ந்த பட்டாடை
मुकुटेन	கிரீடத்தினால்	संयुतम् }	யுதித்தப்பட்டவனாயும்

स्वबुद्धिः	கவனவச்சாந்தணித்தவ	कन्दोत्तम-	உத்தமமான சந்தனப்
विचित्राभिः	சித்திரங்கனாண [ஞயும்	रूपितैः	பூச்சணிர்தனவகனும்
विविधाभिः	பற்பல	पोनैः	பருத்தனவகனாநான
भक्तिभिः	கோலங்கனோடு	पञ्चशीघैः	ஐந்து தலைகளுடன் கூடிய
रक्तचन्दन-	செஞ்சந்தனமணித்தவ	दलैः इव	ஸர்ப்பங்கனோடொத்த
रूपितं च	ஞயும்	बाहुभिः	புண்களால்
विदूतैः	மிக விசாலமானவைக	आजमानं	விளங்குபவனாயும்
	னும்	महवि	மிகப் பெரியதும்
दर्शनीयैः	யாவருங்காணக்கூடிய	रक्षादिके	ஸ்படிகமயமானதும்
	வைகளும்	रक्षसाण-	இரத்தனங்கள் வைத்தி
भीमदर्शनैः	அஞ்சத்தக்க தோற்ற	रक्षते	ழைக்கப்பெற்றதும்
	முடையனவும்	चित्रे	அழகானதும்
रक्षाशैः	சிவந்த கண்களையுடை	उत्तमा-	உத்தமமான சித்திரப்
	யவையும	सुरासीर्णै	படம் பரப்பப்பெற்ற
वीर्यनीक्षण-	பலபலத்துக் கூரிய		துமான
महादंष्ट्रैः	பெரும் பற்களையுடை	वरासने	அழகிய ஆஸனத்தில்
	யவையும	सुरविष्टे	அழகாய் வீற்றிருப்பவ
प्रकम्बदशन-	பருத்த உதிகளையுடை		னாயும்
च्छदैः च	யவையுமான	अकङ्कताभिः	அலங்கரித்துக்கொண்டி-
दशभिः	பத்து		ருப்பவர்களும்
शिरोभिः	தலைகளால்	वाक्यजन-	சாமரங்களைக் கையிலேந்
नानाशक्त-	பற்பல கொடிய மிரு	हस्ताभिः	தியவர்களான
समाकाणैः	கங்கள் திறைந்த	प्रमदभिः	அழகிய யுவதிகளால்
शिखरैः	சிகரங்களால்	समन्ततः	சுற்றிலும்
मन्दर इव	மந்தரபர்வகம்போல்	आरात्	ஸமீபத்திலேயே நின்ற
मण्डौवनं	மிகத் தேஜோவானாயும்	अस्य	மிக்க அதிகமாக
वीलाजन-	கூரிய அஞ்சனமலை	समुपसेवितं	உபசரிக்கப்பெற்றவனு
चयप्रसव्य	போன்ற மேனியுடை	चतुर्भिः	நான்கு [மாயும்
	யவனாயும்	सागैः	கடல்களால்
उरसि राजता	மார்பில் விளங்குகிற	परिवृतं	குழப்பபட்ட
पूर्णचन्द्राम-	முழுமதிபோல் சோதி	कृच्छ्रं	ஸகல
वक्त्रेण	யுள்ள கடுகாயகம்	लोकं इव	உலகத்தைப்போல்
	படைத்த	सशस्त्रस्वैः	ஆலோசனையின் துட்ப
हारेण	முத்துதாராத்தினால்		மறிந்தவர்களும்
सवलाकं	கொக்குகளுடன் கூடிய	बलदंष्ट्रैः	பலச்செருக்குற்றவர்க
अम्बुदं इव	மேகம்போன்றவனாயும்		னும்
वदकेयूरैः	கேயூரங்கள் கட்டப்	सन्निभिः	ஆலோசனையில் துணை
	பெற்று		செய்பவர்களுமான
आजमानाङ्गदैः	அழகாய் விளங்குகின்ற	दुर्धरेण	தூர்த்தான் என்பவனும்
	தோன்வளைகளுடன்	यहस्तेन	பிரஹஸ்தனென்பவனும்
	(கூடினவைகளும்)		

महापाशैन	மஹாபாசைகளை
रक्षसा	ரக்ஷசனும்
मन्त्रिणा	மிக புத்திரமான
निकुभेन च	நிகும்பனென்பவனும்
चतुर्भिः	நான்கு [மான]
रक्षोभिः	ரக்ஷஸர்களால்
सुलोपविटं	சூலோபவிட்டன்
	சூழப்பெற்றவனாயும்
सुरैः	தேவர்களால்
सुरेश्वरं	தேவேந்திரனை
इव	போல்
मम्लतस्वज्ञैः	ஆலோசகர்களின் துட்பங்
	களை நன்றாய் அறிந்த
	வர்களும்

शुभवुद्धिभिः	நற்புத்தியுடையவர்களு
जम्भैः	இதர [மான]
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
सचिवैः	காரியத்திலு ழுனை செய்
	பவர்களால்
अन्वाख्यानं	ஸமீபத்தில் வீற்றிருக்
	கப்பெற்றவனாயும்
मेरुशिखरे	மேருபர்வதத்தின் துணி
विशितं	இறங்கிய [பீடம்]
सतोयं	நீருண்ட
तोयदे इव	மேகம்போல்
अतितेजसं च	அதிக (ராஜ) தேஜஸ்
	ஸுடையவனாயும்
अपश्यत्	கவனித்துப் பார்த்தார்.

स तैः संवीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भोमविक्रमैः । विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैस्रत ॥ १५ ॥

सः	அவர்
भोमविक्रमैः	கொடுமைவரன் பராக்கி
तैः	அந்த [ராமமுடைய]
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
संवीड्यमानः)	மிக்கத் துன்புறுத்தப்
अपि)	படுகிறவராயிருந்தும்

परमं	அதிகமான
विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
गत्वा	அடைந்து
रक्षोऽधिपं	அரக்கர்கோனை
अवैस्रत	கண்டவண்ணமா
	விரும்பினார்.

भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान् राक्षसेश्वरम् । मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
भ्राजमानं	விளங்கும்
राक्षसेश्वरं	ரக்ஷஸேந்திரனை
दृष्ट्वा	பார்த்து
तस्य	அவனுடைய

तेजसा	பிரபாவத்தால்
मोहितः	விஸ்மயமடைந்தவராய்
ततः	அப்பொழுது
मनसा	மனத்தினால்
चिन्तयामास	எண்ணுந் து.

अहो रूपमहो धैर्यमहो सच्चमहो वृत्तिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्ता ॥ १७ ॥
यद्यधर्मा न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः । स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता ॥
अस्य क्रूरैर्नृशंसैश्च कर्मभिलोककुत्सितैः । सर्वे विभ्यति खल्वस्माद्धोकाः सामरदानवाः ॥
अयं वृत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत् । इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान् हरिः ॥
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितीजसः ॥ २० ॥

मतिमान्	புத்திரமான
हरिः	வானார்
अमितीजसः	அனகிடவொண்ண
	வசியுள்ள
राक्षसराजस्य	அரக்கர்கோனுடைய

प्रभावं	பிரபாவத்தை
दृष्ट्वा	கேரில் கண்டு
अहो रूपं	“ஆ! என்ன ரூபம்!
अहो धैर्यं	ஆ! என்ன கைரியம்!
अहो सर्वं	ஆ! என்ன பலம்!

अहो ब्रुवि:	ஐ! என்ன ஓர்வி!
राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸரரசுனுக்கு
सर्वेक्षणयुक्ता	ஸர்வக்ஷணயுக்தரின்
	அமைப்பு
अहो	மிகவும் வியக்கத்தக்
बलवान्	பலவானான் [கதே]
अयं राक्षसेश्वर:	இங்க ராக்ஷஸேச்வரன்
अवर्ध्म:	அதர்மிஷ்டனாய்
यदि न स्यात्	இரான் ஆகில்
समाकस्य	தேவந்திரனுள்ளிட்ட
सुरलोकस्य	தேவருலகுக்கும்
अयं	இவனை
रक्षिता	இறைவனாக
स्यात्	இருப்பான்.
अस्य	இவனுடைய
कौ:	கொடுமையுள்ளவைக
	ளும்

तृप्तै:	சரபில்லாதவைகளும்
लोककुरिसतै: च	உலகனிருத்தமானவை
	களுமான
कर्मभि: खलु	செய்கைகளினாலேயே
सामादानवा:	தேவர் தானவருள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லா
लोक:	உலகங்களும்
अस्मात्	இவனிடத்தினின்றி
विभ्रमसि	அஞ்சுகின்றன.
अयं	இவன்
कुद: दि	கொடும்படைந்தானாகில்
कगत्	உலகத்தை
एकामैव कर्तुं	பிரளப்படுத்தவும்
उरसहते	ஆற்றலுள்ளவனுமான்,
इति	என்றில்லிதமாய்
बहुविधां	பலவிதமாய்
विप्तां अकरोत्	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥ ४९ ॥
 आदितः श्लोकाः 13915 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2125

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

प्रहस्तप्रज्ञः—பிரஹஸ்தன் பிரசன்ம் பண்ணுதல்

तमुद्दिश्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम् । रोषेण महताऽऽविष्टो रावणो लोकरावणः ॥

लोकरावणः	உலகக்களையெல்லாம்	पिङ्गाक्षं	மஞ்சள் நிறக்கண்களை
	உதற அடிக்கின்ற	तै	அவரை [புண்டய]
महाबाहुः	பெருந்தோளான	उद्दिश्य	கிமிர்ந்து பார்த்து
रावणः	ராவணன்	महता	அளவுகடந்த
पुरतः	எதிரில்	रोषेण	கொபத்தால்
स्थितं	நிற்கின்ற	आविष्टः	பிரமித்தான்.

शङ्काहतात्मा द्यूो स कपीन्द्रं तेजसा वृतम् । किमेव भगवान्छन्दी भवेत्साक्षादिहागतः ॥

सः	அவன்	द्यूो	கிந்தையுள் ஆலோசித்
तेजसा	உற்சாகத்துடன்	किं	'என்ன! [கான்.
कृतं	இருக்கும்	एषः	இவன்
कपीन्द्रं	வானரேந்திரரைப்	मन्दो भगवान्	மந்திபகவானே
	பார்த்து	साक्षात्	கண்கூடாக
शङ्काहताः मा	பயத்தால் கொஞ்சம்	इह आगतः	இங்கு வந்தவனாக
	கலக்கியவரும்	मयेव	ஆகவேண்டும்.

येन शम्भोऽस्मि कैलासे मया सञ्चालिते पुरा ।

सोऽयं वानरमूर्तिः स्यात् किंस्त्रिद्वानोऽपि वाऽसुरः ॥ ३ ॥

पुरा	"முன்னர்
மயா	என்னால்
கேளாசே	கைலாஸத்திரி
செய்தாலிதே	செய்க்கப்பட்டபோது
யேன	எவனால்
சாஸ: அஸிம	சான் சடுக்கப்பட்டேனோ
சா:	அவனே

अयं	இந்த
वानरमूर्तिः	வானரமூர்த்தியாய்
किं स्त्रि	ஒருக்கால்
स्यात् अपि	வந்துவிட்டானோ!
वा	அல்லது
वाणः असुरः	பாணஸ-அசுரயிருக்
	குமோ! "

स राजा रोषताम्राक्षः महस्ते मन्त्रिसत्तमम् । कालयुक्तमुवाचेऽ वचो विपुलमर्थवत् ॥ ४ ॥

स: राजा	அங்குரான்
रोषताम्राक्षः	ஆத்திரத்தால் சிவந்த சன்களுடையவனாய்
मन्त्रिसत्तमं	மந்திரிகளுட்சிறந்த
महस्ते	பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து
कालयुक्तं	காலோகிதமானதும்

विपुलं	கம்பிரமானதும்
अर्थवत्	கருத்தை உட்கொண் டதுமான
इदं	இவரும்
वचः	மொழியை
उवाच	உவாதான்:—

दुरात्मा पृच्छयतामेष कुतः किं वाऽस्य कारणम् ।

वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने ॥ ५ ॥

एषः	"இவன்
कुतः	எங்கிருந்து வந்தவன்?
अस्य	இவனுடைய
कारणं वा किं	கருத்துத்தான் என்ன?
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளுக்கு
तर्जने	பயமுண்டாக்குவதிலும்

वनभङ्गे च	தோட்டத்தை அழிப்
अस्य	இவனுக்கு [பதிலும்
अर्थः	(ஆக) பிரயோஜனம்
कः	என்ன? (எந்தான்)
दुरात्मा	தூராத்மா வான் (இவன்)
पृच्छयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

मत्पुरीमप्रधृष्यां वाऽऽगमने किं प्रयोजनम् । आयोधने वा किं कार्यं पृच्छयतामेष दुर्मतिः ॥

अप्रधृष्यां	"அகசக்கவெண்ணாத
मत्पुरी	என் பட்டணத்திற்கு
आगमने वा	வருவதில்தான்
किं प्रयोजनं	என்ன பயன்?
आयोधने वा	கொடை புரிவதில்தான்

कार्यं	உத்தேசம்
किं	என்ன? (என்றும்)
दुर्मतिः	தர்மதியான
एषः	இவன்
पृच्छताम्	கேட்கப்பட்டும்."

रावणस्य वचः श्रुत्वा महस्तो वाक्यमब्रवीत् । समाश्वसिहि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய
वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக் கேட்டு
महस्तः	பிரஹஸ்தன்
वाक्यं	மொழியும் பேச்சை
अब्रवीत्	மொழிந்தான்:—
कपे	"கவராமே!

स्वया	உன்னால்
कार्या	கொள்ளத்தக்கதான்
भी: न	பயத்திற்கு நேரது
ते	உனக்கு [இல்லை.
भद्रं	ஏதும் குறையிராது;
समाश्वसिहि	தைரியம் செய்துகொள்.

दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्यामितौजसः ॥ १९ ॥

अमितौजसः	“அளவிலாத் திறனுடைய	अहं	நான்
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடைய	इति	என்று
दूतः	தூதன்	विज्ञेयः	தெளிவராய் அறிய வேண்டியது.

श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो ॥ २० ॥

च	“இன்னும்	पथं	நன்மையைப் பயக்கும்
प्रभो	பிரபுவே!	वचनं अपि	ஆரோசனையும்
मम	எனது	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.”
इदं	இந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥

आदितः श्लोकाः 13935

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2145

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொராவது ஸர்க்கம்.

हनुमदुपदेशः—ஹனுமாவது உபதேசம்.

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सन्ववान् हरिसत्तपः । वाक्यमर्थवद्व्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥ १ ॥

सन्ववान्	திராரான	अव्यग्रः	கருத்து கிதருதவராய்
हरिसत्तपः	வானசேரத்தமர்	सं	ஆவணைப் பார்த்து
महासत्त्वं	மஹாதிராரான	अर्थवत्	பொருளமைந்த
तं दशाननं	அந்த தசமுதனை	वाक्यं	(பின்வரும்) மொழியை
समीक्ष्य	உற்றுப் பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார் :—

अहं सुग्रीवसन्देशादिह प्राप्तस्तवालयम् । राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशलमब्रवीत् ॥ २ ॥

राक्षसेन्द्र	“ராக்ஷசேஸந்திர!	आलयं	இடத்திற்கு
अहं	நான்,	प्राप्तः	வந்தேன் ;
सुग्रीवसन्देशात्	சுகிரீவரின் கட	भ्राता	ஆப்தகினை கிதராகிற
	டனையால்	हरीशः	வாணரமன்னர்
इह	இப்பொழுது	एवं	உமக்கு
तव	உமது	कुशलं अब्रवीत्	சேஷமம் சொன்னார்.

भ्रातुः शृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः । धर्मार्थोपहितं वाक्यमिह चामुत्र च क्षमम् ॥

महात्मनः	“மஹாத்மாவும்	धर्मार्थोपहितं	தர்மார்த்தங்களைப் பயப்
भ्रातुः	ஆப்தகினை கிதருமாகிய	इह	இதூதத்திலும் [பதும்]
सुग्रीवस्य	சுகிரீவருடைய	अमुत्र च	பரத்திலும்
समादेशं	சொல்லுகிறதும்	क्षमं च	நன்மை தருவதுமான
		वाक्यं शृणु	பேச்சைக் கேளுமும்.

ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण वालिनम् । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हयंक्षणां गणेश्वरः ॥

ततः	“அதனால்	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
वालिने	வாலினைய	हयंक्षणां	வானரர்கள் கரடிகள் இவர்களுடைய
मृधे	போரில்	गणेश्वरः	கணக்களுக்கு மன்ன
हत्वा	கொன்று		ராய்
तेन राजपुत्रेण	அந்த ராஜபுத்திரனால்	स्थापितः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்.
सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர்		

त्वया विज्ञातपूर्वश्च वालो वानरपुङ्गवः । रामेण निहतः सङ्गृह्ये शरेणैकेन वानरः ॥११॥

वालो	“வாலி என்ற	वानरः	(அந்த) வானரர்
वानरपुङ्गवः	வானரச் சேஷ்டரும்	एकेन	ஒரு
त्वया	உமமால்	शरेण	பாணத்தால்
विज्ञातपूर्वः च	முன்னமேயே செவ்வை யாகக் கண்டறியப்பட் டவரே!	सङ्गृह्ये	யுத்தத்தில்
		रामेण	ராமரால்
		निहतः	கொல்லப்பட்டார்.

स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । हरीन् संशेषयामास दिशः सर्वा इरीश्वरः ॥

हरीशः	“வானர வேந்தரும்	व्यग्रः	எகாக்கிரமனத்தராய்
सत्यसङ्गरः	சொன்ன சொல் தவருத வருமான	हरीन्	வானரர்களை
सः सुग्रीवः	அந்த ஸுக்ரீவர்	सर्वाः	எல்லா
सीतामार्गणे	வீதையைத் தேடுவதில்	दिशः	திசைகளிலும்
		संशेषयामास	செல்ல விடுத்தார்.

तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च । दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधोपरि चाम्बरे ॥

हरीणां	“வானரங்களின்	अधः च	கீழேயும்
सहस्राणि	ஆகிரக்களும்	उपरि च	மேலேயும்
शतानि	நூறகளும்	अम्बरे दि	ஆகாயத்திலும்
नियुतानि च	பத்து ஸகூங்களும்	तां	அவளை
सर्वासु दिक्षु	எல்லா திக்குகளிலும்	मार्गन्ते	தேடுகின்றனர்.

वैनतेयसमाः केचित् केचित्त्रानिलोपमाः । असङ्गतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः ॥१४॥

वैनतेयसमाः	“அவற்றில்	असङ्गतयः	தடையின்றி எங்கும்
केचित्	கில		செல்ல வல்லவர்களாய்
महाबलाः	மஹா பலவான்களான	अनिलोपमाः	வாயுவுக்கு ஸமான
हरिवीराः	வானர வீரர்கள்		மானவர்களாய்
वैनतेयसमाः	கருடையோத்தவர்கள்;	शीघ्राः	விரைந்தேரட வல்ல
केचित्	கிலர்		வர்கள்.

अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौरसः सुतः । सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥१५॥

समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदृक्षुरिहामतः । भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥१६॥

अहं तु "நானே
मारुतस्य வாயுவின்
औरसः सुतः ஒன்றை புத்திரன்,
हनुमान् இராமனான் (என்று)
नाम பெயர்.
सीतायाः சீதைதயின்
कृते तु நிமித்தமாகவே
तां ஆவணை
दिदृक्षुः காணணமென்று
शतयोजनं நூறு யோஜனை

आयतं நீண்ட
समुद्रं एव समुத்திரத்தையும்
तूर्णं लङ्घयित्वा விரைவாய்த் தாண்டி
इहामागतः இங்குவரலானேன்.
भ्रमता அங்குமிக்கும் சுற்றித்
मया தேடிக்கொண்டிருந்த
जनकात्मजा च என்னால்
ते गृहे இணைத் திருமகனும்
दृष्टा உணது கிருவாத்தில
காணப்பட்டாள்.

तद्भवान्द्रष्टुधर्मार्थस्तपःकृतपरिमहः । परदारान् महाबाहो नोपरोद्धं त्वर्षसि ॥ १७ ॥

महाबाहो "மஹாமதிமானே!
भवान् நீர்
द्रष्टुधर्मार्थः தர்மத்தினுண்மைகளைக்
कृतपरिमहः கண்டறிந்தவர்.
तपःकृतपरिमहः தவத்தினுரிமைகளை
படைந்தவர்.

तत् ஆதலின்
परदारान् அபலாத தர்மபத்தி
उपरोद्धं பிடித்துச் சிறைவைப்ப
र्षसि நீர் [தற்கு
न अर्षसि தகுந்தவர் அல்லர்.

न हि धर्मविरुद्धेषु बहुपायेषु कर्मसु । मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ १८ ॥

भवद्विधाः "உம்மைப்போன்ற
बुद्धिमन्तः हि புத்திமான்களென்றால்
धर्मविरुद्धेषु தர்மவிரூத்தமாய்
बहुपायेषु பல அபாயங்களுக்கும்
मिदमाண்மைகளாய்

मूलघातिषु வேரோடு காசஞ்செய்யக்
कर्मसु காரியங்களில்
न सज्जन्ते हि சித்தவாதமாய் விடாது
பற்றியிரார்கள்.

कश्च लक्ष्मणमुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् । शराणामग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥

देवासुरेषु अपि "தேவர்களிலாகட்டும்,
अग्रतः कश्च அன்றாடர்களிலாகட்டும்
कः च எவன்தான்
लक्ष्मणमुक्तानां லக்ஷ்மணனால் விடப்
பட்ட

रामकोपानु- } ஸ்ரீராமருடைய கோபம்
वर्तिनाम् } கொண்டிருப்பதும்
शराणां பாணங்களுக்கு
अग्रतः स्थातुं எதில் சிற்பதற்கு
शक्तः शक्तः? ஸம்மத்தன?

न चापि त्रिषु लोकेषु राजन विद्येत कश्चन । राघवस्य व्यलीकं यः कृत्वा सुखमवाप्नुयात् ॥

राजन "அரசே!
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
व्यलीकं ஒரு தீமையை
कृत्वा செய்துகூட்டு
यः च எவன்தான்

सुखं கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
अवाप्नुयात् காணமுடியும்? [மையை
त्रिषु लोकेषु च முவுலகங்களிலும்
कश्चन अपि எவனெருவனும்
न विद्येत இருக்கமுடியாது.

तत्रिकालहितं वाक्यं धर्म्यमर्थानुबन्धि च । मन्यस्य नरदेवाय जानकीं प्रतिदीयताम् ॥

तत् "ஆகைபால்
वाक्यं சொல்லிப்பதை
लिकालहितं பூத பணிவ்யத் வர்த்த
மானமென்கிற மூன்று
காலத்திற்கும் நன்மை
பயப்பதாயும்,
धर्म्यं தர்மநெறிக்கேற்றதாயும்,

अर्थानुबन्धि च நீடித்த பாக்கியத்தை
விளைவிக்கத்தக்கதாயும்,
मन्यस्य மதிப்பிராக,
जानकी ஜானகி
नरदेवाय மானிடதேவருக்கு
प्रतिदीयतां திருப்புக்கொண்டுபோய்
ஸமர்ப்பித்து விடப்
பட்டிடும்.

दृष्टा हीयं मया देवी लब्धं यदिह दुर्लभम् । उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः ॥

इयं देवी "இந்த தேவியானவள்
दृष्टा பார்க்கப்பட்டாள்,
दुर्लभं துர்ப்பமரனது
यत् எதுவோ அது
मया என்னால்
इह இப்பொழுது
लब्धं அடையப்பட்டது.

उत्तरं कर्म அய்வியவத்தில்
यच्छेषं எஞ்சிய
तत्र மேல் நடத்தவேண்டிய
कर्म கார்யம்
यत् எதுவோ அது
राघवः हि ஸ்ரீராமவரே
निमित्तं செய்வவேண்டியது.

लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा । गृहे यां नाभिजानासि पञ्चास्यामिव पन्नगीम् ॥

इयं "இந்த
सीता வீதாப்பிராட்டியார்
तथा சொல்லவரிய
शोकपरायणा சோகத்தால் தளிக்கின்
तवनायம் தவனாய்
मया என்னால்

लक्षिता காணப்பட்டாள்.
गृहे (உமது) வீட்டில்
यां எந்த அவளை
पञ्चास्यां ஐந்து தலையுடைய
पन्नगी एव பெண்ணாகும் என்று
न नाभिजानासि நீர் அறியா திருக்கிந்தீர்.

नेपं जरयितुं शक्या सासुरैरपरैरपि । विपत्संख्यस्यैव भुक्तमन्नमिवौजसा ॥ २४ ॥

विपत्संख्यं "விஷம் கலந்ததும்
अन्नं அதிகமாக
भुक्तं புஜிக்கப்பட்டதுமான
अन्नं அன்னத்தை
एव எப்படியோ அப்படி

सासुरैः அஸூரர்களோடுகூடிய
अपरैः अपि தேவர்களாலும்
भोजना (தக்கன்) ஒளிகொண்டு
इयं இவள்
जरयितुं ஜீர்ணமாக்குவதற்கு
न शक्या முடியாதவள்.

तपस्सन्तापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः । न स नाशयितुं न्यायमात्मवाणपरिग्रहः ॥

यः "எந்த
अयं இந்த
ते உமது
तपस्सन्तापलब्धः இந்திரியநிகர்ஹக்கவால்
அடையப்பட்டதும்

धर्मपरिग्रहः தர்மத்தின் பயனுணது
மாய்
नामशाणपरिग्रहः உயிரோடிருக்கிற பாந்
नः அது [செயமாகிய
नाशयितुं அழித்துபோகவிட
न न्याय्य தக்கதன்று,

अवध्यतां तपोवीर्याद्भवान् समनुष्यति । आत्मनः सासुरैर्देवैर्हेतुस्तत्राप्ययं महान् ॥

भवान् "தேவரீர்
தपोவீர்யாந் தவத்தின் வீரயத்தால்
आत्मनः தமக்கு
सासुरैः ஆஸூரர்களுடன்
देवैः தேவர்களால்
अवध्यतां மரணமில்லாமல்

समनुष्यति அதர்யமாய் மனத்தி
லெண்ணியிருக்கிறீர்.
तस्य अवि அப்படியிருந்தாலும்
अयं இந்த (பின்னாண்ட)
हेतुः காரணம்
महान् தடுக்கத்தக்கது.

सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः । न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः ॥

हरीश्वरो हि सुग्रीवो राघवः स तु मानुषः ॥ २७ ॥

अयं "இந்த
सुग्रीवः हि சுக்ரீவரே
न देवः தேவருமல்லர் ;
न असुरः ஆஸூரருமல்லர் ;
न राक्षसः च ராக்ஷஸருமல்லர் ;
न दानवः தானவருமல்லர் ;
न गन्धर्वः கந்தர்வருமல்லர் ;

न यक्षः உய்க்ஷருமல்லர் ;
न पन्नगः च பன்னகருமல்லர் ;
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
हरीश्वरः हि ஹரீசுவரமன்னரே.
सः அந்த
राघवः ஸ்ரீராமவர்
मानुषः तु மானிடரே.

तस्मात् प्राणपरित्राणं कथं राजन् करिष्यसि । न तु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंहितम् ॥

तदेव फलमन्येति धर्मश्चार्धमनाशनः ॥ २८ ॥

राजन् "ஓ ராஜனே !
तस्मात् ஆணையால்
प्राणपरित्राणं உயிரைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ளுதலை
कथं करिष्यसि எப்படிப் பெறுவீர் ?
धर्मोपसंहारं தர்மபலத்தினாலுபாவம்
तु எப்படியும்

अधर्मफलसंहितं அதர்மபலத்துடன் கூடி
न இராத. [பதாக
अधर्मनाशनः அதர்மத்தை அழிக்கக்
கூடிய
धर्मः च தர்மமும்
तफलं एव அதன் பலத்தைப்போதான்
अन्येति அனுகூலிக்கிறது.

मासं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः । फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिपमेव प्रपत्स्यसे ॥ २९ ॥

भवता "தங்கனாம்
धर्मफलं தர்மத்தின் பலமானது
तावत् உள்ள அளவு
मासं அனுபவிக்கப்பட்டது.
अत्र இவ்விஷயத்தில்

संशयः न ஸந்தேததாயில்லை.
अस्य अधर्मस्य இந்த அதர்மத்தின்
फलं अवि பலத்தையும்
क्षिप एव சிக்கிரத்திலேயே
प्रपत्स्यसे அனுபவிக்கப்போகிறீர்.

जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा बालिवधं तथा । रामसुग्रीवसख्यं च बुध्यस्व हितमात्मनः ॥

जनस्थानवधं "கூணஸ்தானத்தின்
அபிநய
बुद्ध्वा நினைத்துப் பார்த்தது
बालिवधं च வாலியின் உதத்தைையும்
तथा ஆவ்வண்ணமே

रामसुग्रीव-
सख्यं च) ஸ்ரீராமருக்கும் ஸுக்ரீவ
ருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள
தோழமைமையும்
बुद्ध्वा அறிந்துகொண்டு
आत्मनः हितं உமக்கு ஹிதமானதை
बुध्यस्व தேடிக்கொள்ளும்.

कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः ॥

சவாஜிஸ்தகுஜரம் "குதிரைகள், ரதங்கள்,
பாணிகள் இவைகளையெல்லாம்
கடிய

கடும் லங்காபுரியை
நாசயிதும் அழிப்பதற்கு
அஃதான்
ஒருவனே

காமம் போதுமான
சக்தியுடையவன்,
தூய்னும்
இது
அவருடைய
நிश्चयः கொன்னை
ந அன்று.

रामेण हि प्रतिज्ञातं ह्यृक्षगणसन्निधौ । उत्सादनमभिवाणां सीता यैस्तु प्रवर्षिता ॥३२॥

சீ: "எவர்களால்
சீதா வரிசை
பவர்பிதா துன்புறுத்தப்பட்ட
டானோ;

அபிவாணா (அந்த) பணகவர்களின்
உத்சாதன அழிவு

ரமேண ஹி ஸ்ரீராமராலேயே என்று
ஹ்யூக்ஷகண- } வானரகணங்கள், கரடி-
சன்னிதௌ } கணக்களிகளை முன்
எனிலையில்
பரிஜாத தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிற
கிறது.

अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः । न सुखं प्राप्नुयादन्यः किं पुनस्त्वद्विधो जनः ॥

ராமஸ "ஸ்ரீராமருக்கு
அபகுவன் தீமைசெய்தவன்
சாக்ஷாத் ஸாக்ஷாத்
புரந்தர: இந்திரன் தானாகட்டும்,
அந்ய: அபி வேறு எவன் தானாகட்
டும்,

சுখம் கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
மைமைய
ந ப்ராப்துவான் ;
அவ்வித: உன்போன்ற
ஜன: ஐயமென்றால்
கிம் புன: கேட்கவும்வேண்டுமோ ?

यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे । कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम् ॥

யா "எவளை
சீதா ஹி வரிசை என்று
அபிஜானாசி நினைத்துக்கொண்டிருக்க
யா எந்த [கின்றிரோ,
ஹ்ய இவள்
தே உமது
வசே அதனைத்தில்

திஸ்ததி இருக்கிறாளோ;
தா அவளை
சர்வலங்கா- } எங்கை முழுதும்
வினாசிநி } அழிக்கவந்த
காலராத்ரி ஹி காலராத்திரி என்ற
சக்திவிசேஷமென
விடி எண்ணுவிராக.

तदलं कालपाशेन सीताविमहरूपिणा । स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षमयात्मनि चिन्त्यताम् ॥

தல் "சூனகயான்
ஸ்வய் தானாகவே
ஸ்கந்தாவஸக்தேன கழுத்தில் மாட்டிக்
கொள்ளப்பட்ட

சீதாவிமஹ- } வரிதரணிக்கிரகமாகிற
ரூபிணா } உருபம்

காலபாசேன காலபாசத்தோடு
அல் சூனது போதும்,
ஆமகி உன்னியதத்தில்
ஸம் புக்தமான காரியம்
பிஷ்ணு கவனிக்கப்பட்டதும்,

सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम् । दग्धानामिमां पश्य पुरीं साहस्रतोलिकाम् ॥

साहस्रतोलिकां	"அரண்மனைகளைவிட கூடிய ராஜாதிதிகளுள்ள	தாள்	தறுக்கப்பட்டதாயும்
இமாं	இந்த	ராமகோ- பிரிதா	ஸ்ரீராமரது கோபத்தால் தன்புற்று
புரி	நகரத்தை	தகமானா	எரிக்கப்படுவதாகவும்
सीतायाः	விலைதரின்	पश्य	இப்பொழுதே மனதி வறிந்துகொள்.
तेजसा	தேஜஸ்வரின்		

स्वानि मित्राणि मन्त्रीश्च ज्ञातीन् भ्रातृन् सुतान् हितान् ।
भोगान्दाराश्च लङ्कां च वा विनाशमुपाय ॥ ३७ ॥

स्वानि	"உமது	हितान्	இஷ்டர்களையும்
मित्राणि	மித்திரர்களையும்	भोगान् च	போகங்களையும்
मन्त्रीन्	மந்திரிகளையும்	दारान् च	மனைவிகளையும்
ज्ञातीन्	ஞாநிகளையும்	लङ्कां च	லங்கையையும்
भ्रातृन्	ஸகோதரர்களையும்	विनाश	நாசமுத
सुतान्	பிள்ளைகளையும்	मा उपानय	செய்யாதிருப்பிரக.

सत्यं राक्षसराजेन्द्र मृणुष्व वचनं यम । रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः ॥ ३८ ॥

राक्षसराजेन्द्र	"ராக்ஷஸராஜேந்திரா!	वचनं	நிதிதோபதேசத்தை
रामदासस्य	ஸ்ரீராமருக்கு ஆன்பட்டு	सत्यं	தர்மத்தையே பற்றிய
दूतस्य	ஊதுசொல்லவந்தவனும்	विशेषतः	அவச்யமாய் [தாய்
वानरस्य	வானரனுமான	मृणुष्व	கவனித்து அப்படியே
यम	என்		செய்விரக.

सर्वाल्लोकान् सुसंहृत्य सभृतान् सचराचरान् । पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशः ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	पुनः एव	மீளவும் முன்போலவே
लोकान्	உலகங்கள்	स्रष्टुं	படைக்க
सर्वां	அனைத்தையும்	शक्तः	வல்லவர்;
सभृतान्	பஞ்சபூதங்களுடனும்	तथा	அப்படிப்பட்ட
सचराचरान्	ஆங்கமஸ்தரவர்களுட னும்	महायशः	சொல்லுக்கும், சினை வுக்கு மெட்டாத கீர்த்திகொண்டவர்.
सुसंहृत्य	ஒருக்கே வருத்தமின்றி ஸம்ஹாரம்செய்துகிட்டு		

देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च । विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेषुरगेषु च ॥

सिद्धेषु किन्नरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ॥ ४० ॥

सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वलोकेषु नास्ति सः । यो रामं पतिपुध्येत विष्णुतुल्यपराक्रमम् ॥ ४१ ॥

विष्णुतुङ्ग- } "கிஷ்ணுவுக்கிடான
 पराक्रम- } விக்கிரமம் படைத்த
 राम- श्रीरामரை
 यः- எவனெருவன்
 प्रविशुष्येत्- எதிர்த்துப் போருக்
 किमुत्पाद्ये- கிழுப்பாடு
 सः- அப்படிப்பட்ட ஒருவன்
 देवापुराणेन्द्रेषु- தேவர்கள், அஸுரர்கள்
 नाराज- நாராஜர்கள் இவர்களி
 लुम्- லும்
 यक्षरक्षोगणेषु च- யக்ஷராக்ஷண கணங்களி
 लुम्- லும்,

विषाखेषु- வித்யா தரர்களிலும்
 गार्वाक्षेषु- கந்தர்வர்களிலும்
 उरगेषु च- உரகர்களிலும்
 सिद्धेषु- ஸித்தர்களிலும்
 विजयेन्द्रेषु- தின்னேரத்திரர்களிலும்
 पतक्षिषु- பறனவர்களிலும்
 च- மொத்தமாய்
 सर्वभूतेषु- ஸர்வபூதங்களிலும்
 सर्वलोकेषु- ஸர்வலோகங்களிலும்
 सर्वेषु- எல்லாவற்றிலும்
 सर्व- எல்லா இடங்களிலும்
 सर्व- எல்லா க்காலங்களிலும்
 न भस्ति- கிடையாது.

सर्वलोकेश्वरस्येह कृत्वा विप्रियमीदृशम् । रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥ ४२ ॥

सर्वलोकेश्व- " ஸர்வலோகங்களுக்கு
 स- स- கர்வானு
 राजसिंहस्य- ராஜசிங்கமாகிற
 रामस्य- श्रीरாமருக்கு
 ईदृशं- இப்படிப்பட்ட,

विप्रि- அபராதத்தை
 कुशा- செய்துகூட்டு
 तव- உமக்கு
 जीवितं- உயிர் தினைப்பது
 दुर्लभं- அஸாத்யம்.

देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्र गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।

रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्थातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥ ४३ ॥

निशाचरेन्द्र- " அரக்கர்களின்
 இந்திரனே!
 लोकत्रयनायकस्य- த்ரிலோகாதிபரான
 रामस्य- श्रीरாமருக்கு
 समरेषु- புத்தங்களில்
 स्थातुं- எதிர்த்து நிற்

सर्वे देवाः च- ஸர்வலோக தேவர்களும்
 दैत्याः च- அஸுரர்களும்
 गन्धर्वविद्याध- } கந்தர்வர்களும், வித்யா
 नागयक्षाः } தார்களும், நாகர்களும்,
 यक्ष- यक्ष- யக்ஷர்களும்
 शक्ताः न- வல்லவர்களைல்லவர்.

ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिणेत्रस्त्रिपुरान्तको वा ।

इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा व्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥ ४४ ॥

चतुराननः- " நான்கு முகங்களுடைய
 யவரும
 स्वयंभूः- தான் தானே தோன்றி
 யவருமான
 ब्रह्मा वा- பிரம்மா வாயினும்
 त्रिपुरान्तकः- முப்புரத்தைத் தழித்த
 त्रिणेत्रः- முக்கண்ணரான
 रुद्रः वा- ருத்திரமூர்த்தியாயினும்
 सुरनायकः- தேவராயகரான

महेन्द्रः- (விருத்தாஸுரனைக்
 கொன்று) மஹேந்திர
 னெனப் பெயர்பெற்ற
 इन्द्रः वा- இந்திரனுமினும்
 युधि- போரில்
 रामवध्यं- श्रीरாமர் கொலைபடுகிற உத்
 தேசங்கொண்டவனை
 व्रातुं- காத்தனிக்க
 शक्ताः न- வல்லவராகார்கள்.

स सौष्टोपेतमदीनवादिनः कपेर्निशम्याप्रतिमोऽप्रियं वचः ।

दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वचं महाकपेः ॥ ४५ ॥

अप्रतिमः	உலகமையற்ற	अप्रियं	கேரக்குக்கிசையாததாய்
सः	அந்த	निशम्य	எண்ணி
दशाननः	தசமுதகன்	कोपविवृत्त-	கொபத்தால் சுழலுக்
अदीनवादिनः	அதிக கம்பிரமாயுடைக்	लोचनः	கண்களுற்றவனாய்
	கின்ற	तस्य	அந்த
कपेः	வானரருகைய	महाकपेः	மஹாவானரருக்கு
सौष्टोपेतं	மிகக் சாதுர்யம் பொருக்	वचं	கொலைத் தண்டனையை
वचः	மொழியை [தீய	समादिशत्	ஆக்குபித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥ ५१ ॥

आदितः श्लोकाः 13980

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2190

ஹிபஜ்ஜாச: சர்ப:—தும்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

दूतवधनिवारणम्—தூதவதத்தைத் தடுப்பது.

वधे तस्य समाज्ञप्ते रावणेन दुरात्मना । निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥ १ ॥

दौत्यं	பிறர் கருத்தை	वधे	கொலைத் தண்டனை
निवेदितवतः	உன்னபடி வினம்பவந்த	समाज्ञप्ते	ஆக்குபிக்கப்பட்டதும்
तस्य	அவருக்கு	विभीषणः	விபிஷணர்
दुरात्मना	தூரத்மாவான	न अनुमेने	(அமைச்சு) சரிமன்ன
रावणेन	ராவணனால்		வென்று எண்ணினார்.

तं रक्षोऽधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्यमुपस्थितम् । विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥

कार्यविधौ	ஒருவன் செயல்வேண் டிய கடமைகளின் செதியில்	क्रुद्धं	கோபத்திருப்பவனாகவும்
स्थितः	நிலையப் பவர்த்தனை	तत् कार्यं च	அந்தக் காரியமும்
तं	அந்த [யுன்ன அவர்	उपस्थितं	உடனே கெருக்கிவிருப்ப
रक्षोधिपतिं	ராட்சஸமான் தனை	विदिता	அறிந்த [தாயும்
		कार्यं	என்ன செயல்படாமென்
		चिन्तयामास	ஆலோசித்தார். [பதை

निश्चितार्थस्ततः सास्त्राऽऽपूज्य शत्रुनिदमनम् । उवाच हितमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

शत्रुनि	படைவளர்களை வெல்ல வல்லவரும்	अमत्रं	அண்ணனை
वाक्यविशारदः	பேசத் தெரிந்தவரும்	सास्त्रा	சகல பேச்சால்
निश्चितार्थः	செயல்வேண்டியதை நிச்சயித்தவருமான	आपूज्य	மபசரித்து
ततः	அப்பொழுது [அவர்	अत्यर्थं हितं	மிகவும் நலிதமான
		वाक्यं	மொழியை
		उवाच	மொழிந்தார் :—

क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र प्रसीद मद्वाक्यमिदं शृणुष्व ।

वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः ॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	"राक्षசேஸந்திரா !	शृणुष्व	செவி கொடுப்பிரராக ;
क्षमस्व	பொறுத்தருள்விராக ;	परावरज्ञाः	ஸம்பிரதாயக்களை
रोषं	கொபத்தை	सन्तः	பெரிய [அறிந்த
त्यज	விடுவிராக ;	वसुधाधिपेन्द्राः	புவிச்சுக்ரவர்த்திகள்
प्रसीद	மணந்தெளிவிராக ;	दूतस्य	தூதாவந்தவனுக்கு
वधं	இந்த	वधं	மரணத்தண்டனையை
मद्वाक्यं	என் வாக்கியத்திற்கு	न कुर्वन्ति	விதிக்கிறதில்லை.

राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गहितम् । तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमापणम् ॥ ५ ॥

वीर	"வீரா !	राजधर्मविरुद्धं च	ராஜதர்மத்திற்கு மாறாகவும்
अस्य	இந்த	लोकवृत्तेः	லோகவழக்கங்களுக்கு
कपेः	குரக்குக்கு	गहितं च	பொருந்தாததாயும்
प्रमापणं	கொடைத்தண்டனை என்பது	तव	உமக்கு
		असदृशं च	தகாததாயுயிருக்கிறது.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्मविशारदः । परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित् ॥ ६ ॥

धर्मज्ञः च	"நீர்தான்	परावरज्ञः	ஸம்பிரதாயக்களையறிந்தவர் ;
कृतज्ञः च	தர்மந்தெரிந்தவர் ;	भूतानां	உலகங்களின் [தவர் ;
राजधर्मविशारदः	ஆசாணக்ரமமுடையவர் ;	परमार्थवित्	ரஹஸ்யமெல்லாம் தெரிந்தவர்.
	ராஜரீதியில் விபுணர் ;		

गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वादृशोऽपि विपश्चितः । ततः शास्त्रविपश्चित्वं श्रम एव हि केवलम् ॥

त्वादृशः	"உம்மைப்போன்ற	ततः	அப்பொழுது
विपश्चितः अपि	பண்டிதர்கள் உட	शास्त्रविपश्चित्वं	சாஸ்திரங்களில் னாபுண்
रोषेण	கொபத்தால்		யம் சம்பாதிப்பது
गृह्यन्ते यदि	ஆக்ரமிக்கப்படுவர்	केवलं	முழுவதும்
	கனரளவு	श्रमः एव हि	விண்ணு வருத்தந்தானே.

तस्मात् प्रसीद शत्रुघ्न राक्षसेन्द्र दुरासद ॥ ८ ॥

युक्तायुक्तं विनिश्चित्य दूतदण्डो विधीयताम् ॥ ९ ॥

दुरासद	"எவராலும் எதிர்க்கக் கூடாதவரும்	प्रसीद	கொபதாந்தி அடைவி
शत्रुघ्न	படைவலரை வதைக்க வல்லவருமான	युक्तायुक्तं	யுத்தாயுத்தத்தை
राक्षसेन्द्र	ராஜசேஸன்னை !	विनिश्चित्य	ஆராய்ந்து,
तस्मात्	ஆகையால்	दूतदण्डः	தூதனுக்குத் தண்டனை
		विधीयतां	விதிக்கப்பட்டும்.

விபிஷணவச: ஶுக்லா ராவணோ ராஜசேஷர: । ரோஷேண மஹதாஶ்விஸ்டோ வாஶ்யமூத்தரமவ்ரவீத் ॥ 10 ॥

ராஜசேஷர:	ராஜசேஷசுவரணா	ரோஷேண	கொபத்தால்
ராவண:	ராவணன்	ஶ்விஸ்ட:	மெய்மறந்தவனாய்
விபிஷணவச:	விபிஷணரது வசனத்	ஶூத்ரம்	மேல்வரும்
ஶுக்லா	கேட்டு	வாஶ்ய	மொழியை
மஹதா	மஹத்தான	அவ்ரவீத்	சொன்னான்:—

ந பாபானாं வபே பாபं விச்யதே ஶ்ருஸூதந । தஸ்யாதேனே வவிஷ்யாமி வானரே பாபசாரிணம் ॥ 11 ॥

ஶ்ருஸூதந	"பணகவர்களை அழிப்ப பயனை!	ந விச்யதே	இலலை;
பாபானாं	துஷ்டர்களுக்கு (விதிக்கும்)	தஸ்யாதேனே	ஆதலின்
வபே	கொலைத்தண்டனையில்	வவிஷ்யாமி	பாபச்செய்கைகளைப்
பாபं	அதர்மம்	வானரே	பூந்த [பரிபுட]
		வவிஷ்யாமி	வாணரத்தை
			கொல்லப்போகிறேன்."

அபர்ப்மமூலே வஹுதோஷயுக்தமனார்த்தஜுஸ்த் வசனே நிசம்ய ।

ஶவாச வாஶ்யே பரமார்த்தத்வ் விபிஷணோ வுத்திபதா வரிஸ்ட: ॥ 12 ॥

அபர்ப்மமூலே	அதர்மத்திற்கு வேரா யும்	நிசம்ய	கேட்டு,
வஹுதோஷயுக்த	வெகு தோஷங்களுக் கிடமாயும்	வுத்திபதா	புத்தியான்களுக்குள்
மனார்த்தஜுஸ்த்	அபேரக்யர்களுக்கேற் றதுமாயின	வரிஸ்ட:	உத்தமரான
வசனே	வசனத்தை	விபிஷண:	விபிஷணர்
		பரமார்த்தத்வ்	பரமார்த்தசாரமாகிய
		வாஶ்யே	தர்மவியமத்தை
		ஶவாச	கூறினார்:—

பஸீத லக்ஷேஷர ராஜசேந்ர ஶமார்த்தயுக்தே வசனே ஶ்ருணுவ ।

தூதா ந வஹ்யா: சமயேஷு ராஜந் சர்வேஷு சர்வத்ர வதந்தி சந்த: ॥ 13 ॥

லக்ஷேஷர	"லங்கேசுவரரே!	ராஜந்	அரசே!
ராஜசேந்ர	ராஜசேஷசுவரே!	சர்வேஷு	எங்கேயும்
பஸீத	கொபத்தைத் தணிக்தாக் கொள்ளிராக;	சமயேஷு	எல்லாக் காலங்களிலும்
ஶமார்த்தயுக்தே	தர்மார்த்தங்களுக் கொத்திருக்கிற	தூதா:	தூதர்கள்
வசனே	வசனத்தை	வஹ்யா: ந	கொல்லத்தகாதவர் கொன்னு
ஶ்ருணுவ	கேட்டிராக;	சந்த:	பெரியோர்கள்
		வதந்தி	சொல்லுகிறார்கள்.

அசம்சயே ஶ்ருரயே பவஹ: கृतம் ஶ்ருணேனாபிரியமபமேயம் ।

ந தூதவஹ்யா பவதந்தி சந்தா தூதஸ்ய ஶ்ருவஹோ ஹி ஶ்ருவஹ: ॥ 14 ॥

न चाप्यस्य कपेर्वाते कश्चित्पश्याम्यहं गुणम् । तेष्वयं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥

அபி	" அன்றியும்	அய்	இந்த
அசுய	இந்த	கபி:	வானாம்
கபே:	குரங்கின்	யே:	எவர்களால்
வா	கொலைபில்	பே.பி:	எவனுப்பப்பட்டதோ,
கச்சி	ஒரு	தே:	அவர்களிடத்தில்
குண்	குணத்தை உயர்ந்து	அய்	இந்த
அஹ்	நான்	தண்ட:	தண்டனை
ந பச்யமி	நான் காணவில்லை.	பாத்தா	விதிக்கப்படவேண்டும்.

साधुर्वा यदि वाऽसाधुः परैरेव समर्पितः । ब्रुवन् परार्थे परवान्न दूतो वधमर्हति ॥ १९ ॥

एषः	" இவன்	परार्थे	பேறாது செய்திகைய
साधुः वा	ஸாதுவாயிருந்தாலும்	ब्रुवन्	கொல்லுகிற
	சரி,	परवान्	பாதினப்பட்ட
असाधुः वा	கெட்டவனுமிருந்தாலும்	दूतः	தூதன் ;
	சரி,	यदि	இப்படியிருப்பதால்
परैः	அன்பர்களால்	वधं	கொலைத்தண்டனைக்கு
समर्पितः	ஆனுப்பப்பட்டு	न अर्हति	ஏற்றவன் அல்லன்.

अपि चास्मिन् हते राज्ञान्यं पश्यामि खेचरम् । इह यः पुनरागच्छेन् परं पारं महोदधेः ॥
तस्मान्नास्य वधे यत्नः कार्यः परपुरञ्जय । भवान् सेन्द्रेषु देवेषु यत्नवास्यातुमर्हति ॥ २१ ॥

परपुरञ्जय	" சத்ருக்களின் கோட் டைகளை வெல்லுகின்ற	अन्ये च	மேலொருகையையும்
राज्ञन्	வேந்தே !	न पश्यामि	நான் காணவில்லை
अस्मिन्	இவன்	तस्मात्	ஆகையால்
हते अपि	கொலைபுண்டழிந்தால்	अस्य	இவனுடைய
महोदधेः	சமுத்திரத்தின்	वधं	கொலைபில்
परं	தூரத்திலிருக்கும்	यत्नः	பேயதனம்
इह पारं	இந்தக் கரைக்கு	न कार्यः	செய்யவேண்டாம்,
पुनः	புதிதாய்	भवान्	ஓர்
यः	எவன்	सेन्द्रेषु	இந்தினுள்ளிட்ட
आगच्छेन्	வருவான் ?	देवेषु	தேவர்களிடத்தில்
खेचरं	வானத்தில் ஸந்திரிப்பதில்	यत्न	பேயதற்பைய
	உதய	आस्यान्	காட்ட
		अर्हति	வேண்டியதா.

अस्मिन् विनष्टे न हि दूतपत्रं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।

युद्धाय युद्धप्रिय दुर्विनीतावुद्योगयेदीर्घपथावरुद्धौ ॥ २२ ॥

युद्धयिष	" புத்தத்திற்காகையப் பட்டவனே !	नरराजपुत्रौ	மாளிடமன்னனின் புத்
अरिमन्	இவன்	युद्धाय	போர்ப்புரிய [திரர்களை
विनष्टे	அழிந்துவிட்டான்	यः	எவன்
दुर्विनीतो	தவ்வுடர்களுந்	दशोजयेत्	தூண்டி யனுப்புவானே
दीर्घपथावस्थौ	வெகு தூரத்திலிருக்கின்	अन्यं	(அப்படிப்பட்ட)
सौ "	நவர்களுமான் அவ்விரண்டு	दूतं हि	தூதனினுருவனை யாவது
		न पश्यामि	நாவுறிகிலேன்.

अस्मिन् हते वानरयूथमुख्ये सर्वापवादं प्रवदन्ति सन्तः ।

न हि पपश्यामि गुणं यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ २३ ॥

वानरयूथमुख्ये	" வானரப்பண்டின் சிறந்த	गुणं	ஒரு குணத்தையாவது,
अरिमन्	இவன்	यशः वा	ஒரு கீர்த்தியையாவது
हते	கொல்லப்படும் விஷயத் தில்	न पपश्यामि	நான் கொஞ்சமும் காணவில்லை.
सर्वापवादं	அர்வாபிதப்பழியை	प्रसिद्धः	பிரசித்தமான
सन्तः	பெரிபோர்கள்	लोकापवादः	லோகாபவாதம்
प्रवदन्ति	பேசுவார்கள்.	हि	மாத்திரம்
		भवति	விளையும்.

मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतैर्यैवानरोऽयं पुरुषैर्विसृष्टः ।

तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्नं शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ २४ ॥

अपि	" மேலும்	पुरुषैः	புருஷர்களால்
निशाचरेन्द्र	நாசாசனுவேந்தே !	विसृष्टः	அனுப்பப்பட்டதோ
वीर	வீரனே !	तेषां	அவர்களின்
अयं वानरः	இந்த வானரம்	विनाशाय	அழிவுக்கு
दुर्विनीतैः	தவ்வுடர்க்கர்களாய்	वधार्थं	கொலைக்குவேண்டிய
प्रगल्भैः	அகம்பாவக்கொண்ட	यत्नं	எற்பாட்டை
मूढैः	புத்தி தடுமாறிய	शीघ्रं	விரைவில்
रैः	எந்த	कुरु	செய்வீராக

कुरुष्व तावत् परमप्रयत्नं धर्मं समास्थाय सुरेन्द्रशत्रो ।

देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥ २५ ॥

सुरेन्द्रशत्रो	" தேவெந்திரரின் சத்தருவோ !	सर्वेषु दैत्येषु	எகல னைத்தியர்களிடத்
सवासवेषु	இந்திரனுள் ளிட்ட	धर्मं	தர்மத்தை [தினும்
सर्वेषु	எகல	समास्थाय	அனுஸரித்துக்கொண்டு
दैत्येषु	தேவர்களிடத்தினும்	तावत्	இப்பொழுதே
सदानवेषु	நானவர்களுள் ளிட்ட	परमप्रयत्नं	வேண்டிய முயற்சியை
		कुरुष्व	மேற்கொள்வீராக.

कृत्वा मयज्ञं सुहृदं सुशीघ्रं पद्माक्षमेवं मनसा मयूख ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य वीरौ जयं परं प्राप्स्यसि राक्षसेन्द्र ॥ २६ ॥

ராஜசேந் டர்	" ராஜசேந் டர் திரே !	சுரீஸர் துவா	மிக்ர விரை கில் செய்து
एवं	மேற்கொல்லிய	वीरौ	வீரர்களான
महाख्यं	என் பேச்சை	तौ	அந்த
मनसा	மனதோடு	राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்களிருவர்
मयूख	அங்கீகரித்து	विनिगृह्य	அழித்து [களையும்]
सुहृदं	மிகவும் திடமான	जयं	தெர்த்த ஜயத்தை
मयज्ञं	பிரயத்தனத்தை	प्राप्स्यसि	பெறுவிராக.

पराक्रपोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।

त्वया मनोनन्दन नैर्ऋतानां युद्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥ २७ ॥

नैर्ऋतानां	" ராஜசேந் டர்களின்	सुरासुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் அஸு- ரர்களுக்கும் கூட
मनोनन्दन	மனக்கொருக்கு பெரும் களிப்பை அளிப்பவரே !	दुर्जयेन	சலியாத
पराक्रपोत्साह-	பார்க்கிரமும், உத்ஸா	त्वया	உம்மால்
मनस्विनां च	ஹமும், தைத்யமும் படைத்தவர்களுக்கும்	युद्धायतिः	யுத்தமாகிற ஸபம்
		नाशयितुं	தடுத்து விடுவதற்கு
		न युक्ता	உரியதன்று.

हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।

मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोट्यग्रवस्ते सुभृताश्च योधाः ॥ २८ ॥

ते	" உமது	मनस्विनः	உத்ஸாஹம் கொண்ட வர்களையும்
अमृतः	எண்ணிதியில்	शस्त्रभृतां	சூயகம் பிடித்தவர்களில்
हिताः च	ஹிதம் செய்பவர்களா	वरिष्ठाः	உத்தமர்களுமாய்
शूराः च	சூரர்களையும் [யும்]	सुभृताः	கல்ல பிடுக்பர்களுமான
समाहिताः च	நன்மைவை காடுகிறவர்	योधाः	யுத்தவீரர்கள்
महागुणेषु	உத்தமமான [களையும்]	कोटि च	கொடிக்கணக்காரிருக் கிறார்கள்.
कुलेषु	குலங்களில்		
जाताः च	உதித்தவர்களையும்		

तदेकदेशेन बलस्य तावत् केचित्तवादेशकुतोऽभियान्तु ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य युद्धे परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥ २९ ॥

तत्	" ஆதலின்	बलस्य	செல்லின்
तौ राजपुत्रौ	அவ்விரண்டு ராஜகுமர	एकदेशेन	ஒரு பகுதியோடு
युद्धे	சண்டையில் [ரங்கில்]	केचित्	சிலர்
विनिगृह्य	நிகரஹித்து	तव	உமது
परेषु	தற்றுக்களிடத்தில்	आदेशकृतः	ஆக்களுவை முடிப்பவர்
ते प्रभावं	உமது பிரபாவத்தை	तावत्	இப்பொழுதே [களாய்]
भावयितुं	நிலைபடுத்திவதற்கு	अभियान्तु	பறப்பட்டுப்போகட்டும்.

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य विभीषणस्योत्तमवाक्यमिष्टम् ।

जयाइ बुद्धया सुरलोकशर्वदावजो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३० ॥

மஹாசு: மஹாபலிவந்தனும்
 ராக்ஸராஜமுக்ய: ராக்ஸராஜர்களுக்கும்
 கலைவனும்
 சுரலோகசு: தேவதோகத்திற்குப்
 படைவனுமான்
 நிசாசராணா் அரக்கர்களின்
 அபி: மன்னன்

அனுஜ: தம்பியான்
 விभीஷண: கி.பிஷணரின்
 உத்தமவாக்யம் உத்தமமான வாக்
 கியத்தை
 இஃ ஒப்பவேண்டியதாய்
 बुद्धया जयाइ மனதில் பற்றினான்.

किं वा परं ब्रह्म परं त्वसहं सर्वस्य बीजं जगतोऽस्य विष्णोः ।

यदेवदेवस्य परश्च तेजस्तदेव तेजः कपिरेष वीरः ॥ ३१ ॥

वधाय मे वैष्णवतेज एव निःसंशयोऽयं कपिरूपधारी ।

इत्येवमेतद्बहुधा विचिन्त्य रक्षोऽधिपः क्रोधवशं जगाप ॥ ३२ ॥

அய் "இது
 கபிரூபதாரி குரங்கு உருவம் எடுத்த
 துக்கொண்டதாய்
 மே வதாய் எனது நாசத்திற்காக
 வைஷ்ணவதேஜ: எவ் விஷ்ணுவின் சக்தியே
 தான்;
 நி:ஸ:ஸய: இதில் ஸம்சயமில்லை.
 வீர: வீரனாகும்
 கவி: பு: குரங்காகிய இது
 உதேவசு தேவர்களுக்குத் தேவ
 அஸ விஷ்ணோ: இந்த விஷ்ணுவின் [ரான
 பர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான
 தனும்
 அஸத: ஸதறிக்கமுடியாததும்

சர்வ: ஜகத: து ஸகல உலகங்களுக்கும்
 வீஜ: மூலகாரணமாகிற்பதும்
 பர் தேஜ: பாஞ்ஜோதியென்பது
 யத் ச எதுவோ,
 தத் அந்த
 தேஜ: எவ் பாஞ்ஜோதிதானோ?
 பர் வஜ் பரப்பிரம்மம்தானோ?
 கி வா இதி என்னவோ?" என்றும்
 எவ் வதுவா இப்படிப் பலவிதமாய்
 புந இதைப்பற்றி
 ரக்ஷோ:அபி: ராக்ஸராதிபன்
 விசிந்ய திரும்பத்திரும்ப எண்ணி
 கோவஸ: அகாம மிக ஆந்திரந்துடனி
 ருந்தான்.

क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।

उवाच रक्षोऽधिपतिर्यहात्मा विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठम् ॥ ३३ ॥

மஹா: மஹாத்மாவான்
 ரக்ஷோ:அபி: ராக்ஸராதிபன்
 ஜாத் க்ரோ: உண்டான கோபத்தை
 ஹ்ருதே மனத்தில்
 நிரூ: அடக்கிக்கொண்டு
 ஷக்ஸ:ஸ்தா: ஆயுதம் தரித்தவர்களில்

வரி: உத்தமரான
 விभीஷ: கி.பிஷணரையும்
 விभीஷனோ: கி.பிஷணரால் கொல்லப்
 பவ: ச வசனத்தையும் [பட்ட
 சுபூ: கௌரவித்து
 உவா: பேசினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥

आदितः श्लोकाः 14013

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2223

त्रिपञ्चाराः सर्गः—ஐம்பத்துமுன்னுவது ஸர்க்கம். || 43 ||

हनुमत्पुच्छदहनम्—ஹனுமாரின் வாலில் தீ இட்டது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशमीवा पदात्मनः । देशकालहितं वाक्यं भ्रातुरुत्तरमब्रवीत् ॥ १ ॥

दशमीवा:	தசமீவன்	तस्य	அந்த
तद्वचनं	அவர் சொன்ன செய்தியை	भ्रातुः	தம்பியான
देशकालहितं	தர்மநியமங்களுக்கும், தற்காலத்திற்குமிணங்க	मदात्मनः	மதுரைத் தாயகிற்ரு
श्रुत्वा	அறிந்து	उत्तरं वाक्यं	பின்வரும் மது
	[கியதாய்]		மொழியை
		अब्रवीत्	உரைத்தான்:—

सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता । अवश्यन्तु वधादन्यः क्रियतामस्य निग्रहः ॥

भवता	“உன்னால்	अस्य	இதற்கு
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	वधात्	கொலைத் தண்டனைவைத்
सम्यक्	சரியாயிருக்கிறது.		தகிர
दूतवध्या	தூதனைக் கொல்வதென்	अन्यः	வேறு யாதேனுமொரு
	பது	निग्रहः	தண்டனை
विगर्हिता हि	குற்றமே,	अवश्यं	அவசியம்
तु	ஆயினும்	क्रियतां	விதிக்கப்படவேண்டும்.

कपीनां किल लाङ्गूलमिष्टं भवति भूषणम् । तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ॥

कपीनां	“குரங்குகளுக்கு	तत्	அது
लाङ्गूलं किल	வால்தான்	शीघ्रं	கிரகரவில்
इष्टं	மிக்க ஆகா உவக்கப்	दीप्यतां	தீயிடப்பட்டும்.
भूषणं	பூஷணமாய்	दग्धेन	எரிந்துபோன
भवति	உள்ளது.	तेन	அதனுடன்
अस्य	இவனுடைய	गच्छतु	திரும்பிப்போகட்டும்.

ततः पश्यन्त्विमं दीनमङ्गुरैरुपकथितम् । समिव्रज्ञातयः सर्वे बान्धवाः ससुहृज्जनाः ॥४॥

इमं	“இவனை	ससुहृज्जनाः	இட்டது உணங்குகொடு
अङ्गुरैरुपकथितं	அங்குபங்கப்பட்டு வரும்பவனாயும்		உடையவர்களுமான
दीनं	தூர்த்தகைசலிருப்	बान्धवाः	பந்துக்கள்
	பவனாயும்	सर्वे	எல்லோரும்
समिव्रज्ञातयः	பிதர்களுக்கும் கலுரதி	ततः	அங்கே
	களுக்கொடுக்கடி யவர்களுந்	पश्यन्तु	காணட்டும்

आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् । लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥५॥

सचत्वरं	“பல வீதிகளில் சந்தி	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
पुरं	பட்டணம் [களுட்பட	परिणीयतां	இழுத்துக்கொண்டு
सर्वं	முற்றிலும்		செல்லப்பட்டிடும்.”
प्रदीप्तेन	நன்றாய்த் தீப்பற்றி		(என்று)
	எரிகின்ற	राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டிரேஸந்திரன்
लाङ्गूलेन	வாஜூலேன	आज्ञापयत्	ஆக்ஞாபித்தான்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । वेष्टयन्ति स्म लाङ्गूळं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः	குரோதம் மிகுந்திருந்த	जीर्णैः	கீழிந்துபோன
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कार्पासकैः	பருத்திப்பஞ்சில் நெய்த
तस्य	அவனுடைய	पटैः	ஆணிகளால்
तत् वचनं	அந்த உத்திரவை	लाङ्गूळं	வாஜூ
श्रुत्वा	கேட்டு	वेष्टयन्ति स्म	சுற்றினார்கள்.

संवेष्टयमाने लाङ्गूले व्यवर्धत महाकपिः । शुष्कमिन्धनपासाद्य वनेष्विव हुताशनः ॥

तैलेन परिषिच्याय तैर्गन्नि तत्राभ्यपातयन् ॥ ७ ॥

लाङ्गूले	வால்	व्यवर्धत	ஒங்கி வளர்ந்தார்.
संवेष्टयमाने	சுற்றப்படுகையில்	अथ	அப்பொழுது
महाकपिः	பெருவானார்	ते	அவர்கள்
हुताशनः	தீ	तैलेन	எண்ணெயால்
वनेषु	காடுகளில்	परिषिष्य	நன்றாக நனைத்து
शुष्कं इन्धनं	உலர்ந்த விறகை	तस्य	அதில்
आसाद्य	பற்றிக்கொண்டு	अग्नि	தீவை
इव	எப்படியோ அப்படி	अभ्यपातयन्	முட்டினார்கள்.

लाङ्गूलं संपदीप्ते तु द्रष्टुन्तस्य इन्धनतः । सहस्रीवालवृद्धाश्च जग्मुः प्रीता निशाचराः ॥

सहस्रीवालवृद्धाः	ஸந்திரீகனோடும் குழந்தைகளோடும் முதியோரோடும் கூடினவர்கள்	संपीप्ते	கொழுந்துவிட்டுடெரி
		लाङ्गूळं	வாஜூ [கின்ற
		तु	அப்பொழுது
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எவ்வ	इदं	பார்க்க
तस्य	அந்த	प्रीताः	ஆகைப்பட்டவர்களாய்
इन्धनतः	தனுடையதில்	जग्मुः	வந்துசேர்ந்தவர்கள்.

लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन राक्षसांस्तानपातयत् । रोषामर्षपरीतात्मा बालसूर्यसमाननः ॥ ९ ॥

रोषामर्षपरीतात्मा	கோபாவேசத்திலிருப்பவராய்	तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களை
		प्रदीप्तेन	எரிந்துகொண்டிருக்கிற
बालसूर्यसमाननः	இனம் சூரியன்போல் முகமுடையவரான அவர்	लाङ्गूलेन	வாலினால்
		अपातयत्	அடித்துத்தவ்வினார்

स भूयः सङ्गतैः क्रूरैः राक्षसैर्हरिसत्तपः । निबद्धः कृतवान् वीरस्तत्कालसदृशीं मतिम् ॥

हरिसत्तपः வானரோத்தமரும்
 விர: மஹாசூரரும்
 ச: அவர்
 சங்குத: கட்டங்குடிய
 க்ரூ: ராக்ஷச: கொடிய அரக்கர்களால்

भूय: மறுபடியும்
 निबद्धः கட்டுண்டவராய்
 तत्कालसदृशी அந்தக்காலத்திற்கேற்
 मति कृतवान् துணைசிக்கலானார்.

कामं खलु न मे शक्ता निबद्धस्यापि राक्षसाः । छित्वा पाशान् समुत्पत्य हन्यामहमिमान पुनः॥

अहं "நான்
 पुनः மீளவும்
 पाशान् छित्वा கயிறுகளை அறுத்து
 समुत्पत्य மேலே பாய்ந்து [கிட்டு
 हमान् இவர்களை
 हन्यां கொல்லலாம்!

खलु எனென்றில்
 निबद्धस्य अपि கட்டுண்டிருப்பவனாய்
 मे எனக்கு [ஐயம்
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 न शक्ताः சடாகமாட்டார்கள்;
 कामम् இதில் சந்தேகமில்லை.

यदि भर्तृहितार्थाय चरन्तं भर्तृशासनान् । वधन्त्येते दुरात्मानो न तु मे निष्कृतिः कृता ॥

यदि "அப்படிச் செய்வோனே
 யானால்
 भर्तृहितार्थाय யனுமானனுக்கு நன்மை
 செய்வோண்டியவனுன
 मे எனக்கு
 निष्कृतिः கடமை

कृता न செய்துமுடித்ததாகாது.
 एते दुरात्मानः இந்த துராத்மாக்கள்
 भर्तृशासनान् तु அரசனது ஆக்கை
 என்பதாலேயே
 चरन्तं ஓடித்திரியுமென்கை
 वधन्ति கட்டியிருக்கிறார்கள்.

सर्वेषामेव पर्याप्तो राक्षसानामहं युधि । किन्तु रामस्य प्रीत्यर्थं विषहिष्येऽहमीदृशम् ॥१३॥

राक्षसानां "அரக்கர்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 अहं एव நான் ஒருவனே
 युधि போரில்
 पर्याप्तः சடுகொடுக்க வல்லவன்
 किन्तु ஆகிலும்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 प्रीत्यर्थं திருவுள்ளப்படி
 विषहिष्ये (இவை) இத்தனையும்
 अहं நான்
 किन्तु பொறுத்துக்கொள்வேன்.

लङ्का चारयितव्या वै पुनरेव भवेदिति । रात्रौ न हि सुदृष्टा मे दुर्गकर्मविधानतः ॥

अवश्यमेव द्रष्टव्या मया लङ्का निशाक्षये ॥ १४ ॥

राक्षो "இரவில்
 लङ्का वै லங்காநகரம்
 सुदृष्टा न தெளிவாய்ப் பார்க்கப்
 படவில்லை.
 मे எனக்கு
 दुर्गकर्मविधानतः கொட்டைகளின் உணவு
 நன்றாய்த் தெரியும்படி
 मया என்னால்

निशाक्षये பகற்பொழுதில்
 अवश्यं அவசியமாய்
 द्रष्टव्या एव பார்க்கவேண்டியதே;
 हति இக்காரணத்தால்
 पुनः एव இன்னொருதரம்
 लङ्का லங்கை
 चारयितव्या हि சுற்றிப்பார்க்கவேண்டிய
 भवेत् ஆகிறது. [தரகவே

कामं बद्धस्य मे भूयः पुच्छस्योदीपनेन च । पीडां कुर्वन्तु रक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः ॥

पुच्छस्य	வாறுக்கு	पीडां	உபத்திரவத்தை
वहीरनेन च	தீமுட்டி க்கொளுத்துவதாலும்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
बद्धस्य	கட்டுண்டிருக்கிற	कुर्वन्तु	செய்யட்டும் ;
मे	எனக்கு	मे	எனது
भूयः	மேன்மேலும்	मनसः	மனதிற்கு
कामं	வேண்டியமட்டும்	श्रमः	ஆயாசம்
		न अस्ति	உண்டாகமாட்டாது."

ततस्ते संवृताकारं सचवन्तं महाकविम् । परिगृह्य ययुर्हृष्टा राक्षसाः कपिकुञ्जरम् ॥१६॥

ते राक्षसाः	அவ்வாக்கர்கள்,	परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு,
संवृताकारं	உட்கருத்தை வெளியிற் காட்டாதவராய்	ततः	அதனால்
सचवन्तं	கம்பிரமாயிருக்கும்	हृष्टाः	ஹத்தோஷமுடையவர் களாய்
कपिकुञ्जरं	வானரோத்தமரான	ययुः	வெளிப்பட்டார்கள்.
महाकविं	மஹாகவியை		

शङ्खभेरीनिनादैस्तं घोषयन्तः स्वकर्मभिः । राक्षसाः क्रूरकर्माणश्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥

शङ्खभेरीनिनादैः	கொடுஞ்செயல் புரியும்	घोषयन्तः	பேரினாச்சல் ஆகும்படி செய்துகொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तां पुरीं	அந்நகரில்
स्वकर्मभिः	தங்கள் செய்கைகளாலும்	सं	அவரை
शङ्खभेरीनिनादैः	சங்கம், பேரிகை முதலிய சத்தங்களாலும்	चारयन्ति स्म	இழுத்துத் திரிந்தார்கள்.

अन्वीयमानो रक्षोभिर्ययौ सुखपरिन्दमः । हनुमांश्चारयामास राक्षसानां महापुरीम् ॥१७॥

अरिन्दमः	பகைவரை அழிக்கவல்ல	सुखं	இன்புடையவராகவே
हनुमान्	ஹனுமார்	ययौ	சென்றார் ;
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
अन्वीयमानः	பின் தொடரப்பட்டவர்	महापुरीं	பெருநகரை
	ராய்	आरयामास	நன்கறித்துகொண்டார்.

अथापश्यद्विमानानि विचित्राणि महाकपिः । संवृतान् भूमिभागांश्च सुविभक्तान् चत्वरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	भूमिभागान् च	இடங்களையும்
महाकपिः	வானரோத்தமர்	सुविभक्तान्	அழகாய் வருக்கப்பட்ட
विचित्राणि	விசித்திரமான	चत्वरान्	நாற்கன்துகளையும்
विमानानि	விமானங்களையும்	अपश्यत्	கண்டுகொண்டார்.
संवृतान्	மதினெடுத்து மறைக்கப்பட்ட		

वीथीश्च गृहसंवाधाः कपिः शृङ्गाटकानि च । तथा रथोपरथ्याश्च तथैव गृहकान्तरान् ॥
गृहांश्च मेघसङ्काशान्दर्श पवनात्मजः ॥ २० ॥

பவனாत्मஜ: வாய்புகுமாறாசரண
கபி: வானரை
गृहसंवाधा: வீடுகளுடர்ந்துள்ள
वीथी: च வீதிகளையும்
शृङ्गाटकानि च நான்குபுறமும் வழி
யுள்ள இடங்களுக்கும்
तथा அங்கவாழை

रथोपरथा: च பெரிய வீதிகளையும்
சிறிய வீதிகளையும்
तथा एव அங்கவாண்னைமே
गृहकान्तरान् வீடுகளின் கரடுமுர
டான வந்துகளையும்
मेघसङ्काशान् மேகமபோன்ற
गृहान् च மாளிகைகளையும்
दर्शो கண்டு கொண்டார்.

चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च । घोषयन्ति कपिं सर्वे चार इत्येव राक्षसाः ॥ २१ ॥

चत्वरेषु एव चतुष्केषु तथा राजमार्गे च राक्षसाः
चत्वरேபு எவ் சந்திகளிலும்
चतुष्केषु तथा சாவடிகளிலும்
राजमार्गे च ராஜவீதியிலும்
राक्षसाः அரக்கர்கள்

सर्वे एव अने वारम्
कपि वानरा
चार: इति "चार" என்ற
घोषयन्ति கூச்சமிட்டார்கள்.

स्त्रीबालवृद्धा निर्गमुस्तत्र तत्र कुतूहलात् । तं पदीपितलाङ्गूलं हनुमन्तं दिदृशवः ॥ २२ ॥

स्त्रीबालवृद्धा: மனைசயரும் வாலிபரும்
முதியவரும்
पदीपितलाङ्गूलं வாலிலை தீப்பற்றி எரி
கின்ற

कुतूहलात् அழுகுவதென்று என்ப
தால்
दिदृशवः காண விரும்புவவர்கள்
எவர்

तं अन्त
हनुमन्तं ஹனுமாரை

तत्र तत्र ஆங்காங்கு
निर्गमु: வெளிப்பட்டார்.

दीप्यमाने ततस्तस्य लाङ्गूलाग्ने हनुमतः । राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसुर्देव्यास्तद्विषयम् ॥

तस्य अन्त
हनुमतः ஹனுமாருடைய
लाङ्गूलाग्ने வாலின் துளி
दीप्यमाने ஆக்கிரிப்பற்றி எரியவே
विरूपाक्ष्यः விருபகாசன கண்களை
யுடைய

ता: राक्षस्य: அங்குரக்கட்டிகள்
तत: அங்கிருந்து
तस्य அந்த
अग्निं அகிஷ்டமான செய்
देव्या: தேவர்க்கு [தீயை
शंसु: அறிவித்தார்கள்.

यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः । लाङ्गूलेन पदीसेन स एव परिणीयते ॥

सीते "ஓ வலிமே!
ताम्रमुखः சிவந்த முகமுடைய
य: कपि: எந்தக் குங்கு
तथा உன்னுடன்
कृतसंवादः பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்,

स: அதே
एव: இது.
पदीसेन தீப்பற்றிவெரிகின்ற
लाङ्गूलेन வாலுடன்
परिणीयते கண்டபடி இழுக்கப்
படுகின்றது."

श्रुत्वा तद्वचनं क्रूरमात्मापहरणोपमम् । वैदेही शोकसन्तप्ता हुताशनमुपागमत् ॥ २५ ॥

கூர்மாபஹரணம் உபஹரிப் பறித்தது

கூர் கொடுமைபான் [பேரல்]

தத் வசனம் அவ்வசனத்தை

श्रुत्वा கேட்டு,

வீதேஹி வைதேஹி

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் பரிதபித்து

हुताशनं அக்னிதேவனை

उपागमत् மனநிலுவன் நினைத்தான்.

मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदाऽऽसीन्महाकपेः । उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् ॥

सा அந்த

विशालाक्षी தடங்கண்ணான்

तस्य அந்த

महाकपेः மஹாகபிக்கு

मङ्गलाभिमुखी ஸுஹிதம் செய்ப

மனங்கொண்டவளாய்

आसीत् ஆனான் ;

प्रयता அப்பொழுது

हव्यवाहनं ஹவ்யவாஹன்

उपतस्थे தாழ்நின்று வேண்டிக்

கொண்டான்.

यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः । यदि चास्त्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः ॥

पतिशुश्रूषा “பர்த்தாவை ஏற்றபடி

உபசரித்தல்

अस्ति यदि (என்னிடம்)உண்டானால்,

तपः चरितं தவத்தை விதிப்படி

अस्ति यदि உண்டானால், [புரிதல்]

एकपत्नीत्वं च பதிதானே கதியென்ற

अस्ति यदि உண்டானால், [உடதலும்]

हनूमतः ஹனுமருக்கு

शीतः भव குளிர்த்து தேரன்றியரு

ளல் வேண்டும்.

यदि किञ्चिदनुकोशस्तस्य मयस्ति धीमतः । यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः ॥

धीमतः तस्य “அறிவிற்கிறந்த அவ

मयि என்னிடத்தில் [குக்கு]

अनुकोशः அன்பென்பது

किञ्चित् சிறிதேனும்

अस्ति यदि உண்டேயானால்,

वा அதுவுமன்றி

मे எனக்கு

भाग्यशेषः அதிர்ஷ்டமேசம்

यदि உண்டேயானால்

हनूमतः ஹனுமருக்கு

शीतः भव குளிர்த்து தேரன்றிய

ருளல் வேண்டும்.

यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमञ्जलसाम् । स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः ॥

धर्मात्मा सः “தர்மஸ்வரூபமான அவர்

मां என்னை

तत्समागम-) அவரை அடைவதென்

जलसां) னறயே பிரார்த்தித்துக்

கொண்டிருக்கும்

वृत्तसंपन्नां நன்னெறி தவருதவளாய்

विजानाति यदि அறிவாரானால்

हनूमतः ஹனுமருக்கு

शीतः भव குளிர்த்து தேரன்றியரு

ளல் வேண்டும்.

यदि मां तारयेदार्यः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । अस्पाहुः खान्महाबाहुः शीतो भव हनूमतः ॥

महाबाहुः “பெருந்தொருடையவ

सत्यसङ्गरः னம்பலவந்தரும் [கும்]

आर्यः सुग्रीवः சூர்பருமான ககீவர்,

असाव ஐந்த

दुःखान् துயரத்தினின்றும்

मां என்னை

तारयेत् यदि விடுவிப்பார் என்றால்

हनूमतः ஹனுமருக்கு

शीतः भव குளிர்த்து தேரன்றியரு

ளல் வேண்டும்.”

ततस्तीक्ष्णार्चिरव्यग्रः प्रदक्षिणशिखोऽनलः । ज्वाल मृगशावाध्याः शंसन्निव शिवं कपेः ॥

तीक्ष्ணार्சி: கொடிய ஜ்வாலையை
உண்டய

மृகாஸாஸாஸா: மான் குட்டியினது கண்
கள் போன்ற கண்களை
யுண்டயவளுக்கு

अनलः அக்ஸிபகவான்

शंसन् इव (பிரத்யக்ஷமாகத்) தெரி
விப்பதுபோல

ततः அதனால

कपे: கரணரகுண்டய

अव्यग्रः சாந்தமாய்

शिवं கோவற்றிருத்தலை

प्रदक्षिणशिखः மக்களகரமான ஜ்வாலை
ज्वाल எரிந்தார். [புடன்

हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः । ववौ स्वास्थ्यकरो देव्याः प्राज्ञेयानिलशीतलः ॥

हनुमज्जनकः ஹனுமாரின் தந்தை
யான

देव्या: தேவிக் கு

अनिलः च வாயுவும்

स्वास्थ्यकरः திருப்தி செய்பவராய்

पुच्छानलयुतः } வானில் எரியும் தீபுடன்
अपि } கூடினவராயிருப்பினும்

प्राज्ञेयानिल- } குளிர்ந்த பனிக்காற்றாய்
शीतलः }
ववौ விசினார்.

दह्यमाने च लाङ्गूले चिन्तयामास वानरः । प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति पावकः ॥

लाङ्गूले வால்

प्रदीप्तः "தன்னும் ஜுவளிக்கின்ற

दह्यमाने च தீப்பற்றி எரிகையில்

अयं இந்த

वानरः வானார்

अग्निः அக்ஸிதேவன்

चिन्तयामास தனக்குள்ளேயே பின்

मां என்னை

கண்டபடி ஆலோசித்
தார்.

सर्वतः முற்றிலும்

कस्मात् ஏன்

न दहति எரிக்கவில்லை?

दृश्यते च महाज्वालः करोति न च मे रुजम् । शिशिरस्येव संपातो लाङ्गूलाये पतिष्ठितः ॥

महाज्वालः च "மஹத்தரன் ஜ்வாலை
யுண்டயதாகவே

लाङ्गूलाये வானின் தனியில்

दृश्यते காணப்படுகின்றது ;

शिशिरस्य குளிர்ந்த வந்துவின்

मे च எனக்கோ

संपातः கவனம்

रुजं "கஷ்டத்தை

पतिष्ठितः அப்பப்பட்டது

न करोति வினை விக்களில்லை ;

इव போன்றிருக்கிறது.

अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं पुवता मया । रामप्रभावादाश्च पर्वतः सरितां पतौ ॥३५॥

अथवा "அந்தேதலைக்களுக்கு
இடமில்லை ;

सरितां पतौ ஸமுத்திரத்தில்

व्यक्तं நிக்சயமே ;

पर्वतः மலைபோன்று

पुवता தாண்டுகிற

दृष्टं காணப்பட்டது

मया எனனால்

अथवा எப்படிப்பட்ட

रामप्रभावान् ஸ்ரீராமர் பிரபாவக்காலம்

आश्च ஆச்சரியமோ

इदं तत् இது அப்படிப்பட்டதே.

यदि तावत् समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः । रामार्ये संभ्रपस्तादृकिमग्निर्न करिष्यति ॥

சமூத்ய "ஸமுத்திரராஜருக்கும்
 धीमतः புத்திமானான
 मैनाकस्य च மைனாகத்திற்குமே
 रामार्य ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில்
 तादृक् அப்படிப்பட்ட

संभ्रमः यदि பக்தி என்றால்
 अग्निः அக்னிபகவான்
 तावत् இப்பொழுது
 कि एன்
 न करिष्यति உதவிசெய்யாதிருப்பார்?

सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च । पितुश्च मम सख्येन न मां दहति पावकः ॥
 भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥ ३७ ॥

சீதாயா: "வீணதயின்
 आनृशंस्येन च தண்ணலிடரனும்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 तेजसा च திவ்யசக்தியாலும்
 मम पितुः என் தந்தையின்
 सख्येन च உறவாளும்
 पावकः அக்னிபகவான்

मां न दहति என்னை எரிக்கவில்லை.
 सः कपिकुञ्जरः அந்த கபிகுஞ்சரர்
 भूयः இன்னும்
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 चिन्तयामास (மேல் நடக்கவேண்டிய
 உதப்பற்றி மனதினுள்)
 யோசித்தார்.

उत्पताय वेगेन ननाद च महाकपिः ॥ ३८ ॥

वेगेन காப்பிர்வாறுசக்தியால்
 अथ च உடனே

महाकपिः மஹாகபி
 उत्पत्तय உயர எழும்பினார்;
 ननाद ஒரு கர்ஜனை செய்தார்.

पुरद्वारं ततः श्रीमाञ्छैलमृङ्गमिवोन्नतम् । विभक्तक्षःसंवाधमाससादानिलात्मनः ॥ ३९ ॥

ततः அதன் பின்பு
 श्रीमान् மஹா புகழ்படைத்த
 अनिलात्मनः வாயுருமரர்
 शैलमृङ्ग इव மலைக்கொம்போல்
 उन्नतं உயர்ந்ததும்

विभक्तक्षःसंवाध राஜகூதர்களின் நெருக்க
 மில்லாமனுமிருந்தது
 மரன்

पुरद्वारं ஒரு கோபுரத்தின்மீது
 आससाद ஏறிக்கொண்டார்.

स भूत्वा शैलमङ्काशः क्षणेन पुनरात्मवान् । हस्ततो परमां मासो बन्धनान्यवशात्तयत् ॥

आत्मवान् न: அறிவித்திருந்த அவர்
 शैलमङ्काशः மலையை நிகர்த்தவராக
 भूत्वा ஆகி
 पुनः மறுபடியும்
 क्षणेन சுடக்கொண்ட

परमां மிகவும்
 हस्ततो சிறிய உருவத்தை
 मासः அடைந்தவராய்
 बन्धनानि கட்டுகளை
 अवशात्तयत् நழுவிவிழச் செய்தார்.

विमुक्तश्चाभवच्छीपान् पुनः पर्वतसन्निभः । वीक्षमाणश्च ददृशे पस्विं तोरणाश्रितम् ॥ ४१ ॥

श्रीमान् மஹா புகழ்படைத்த
 அவர்

पस्विं உழல்தடியை
 वीक्षमाणः च கண்டவராயும்
 पुनः மீளவும்
 पर्वतसन्निभः च மலைபோல் பருத்து
 வினக்குபவராயும்
 ददृशे காணப்பட்டார்.

विमुक्तः கட்டுகளினின்றும் விடு
 अभवत् ஆனார். [பட்டவராக
 तोरणाश्रितं தேரணவாயிலிலிருந்த

स तं गृह्य महाबाहुः कालायसपरिष्कृतम् । रक्षिणस्तान् पुनः सर्वान् सूद्यापास मारुतिः ॥

महाबाहुः	புஜபலமுடைய	गृह्य	பிடுங்கி எடுத்துக்
सः	அந்த	पुनः	மறுபடியும் [கொண்டு
मारुतिः	மாருதியார்	तान्	அந்த
कालायसपरिष्कृतं	காலப்பிரும்பு கட்டிச் செப்பனிடப்பெற்ற	रक्षिणः	கரவலானர்களை
तं	அதை	सर्वान्	எல்லோரையும்
		सूद्यापास	சாகவடித்தார்.

स तान्निहत्वा रणचण्डचिक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लङ्काम् ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकुतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥ ४३ ॥

रणचण्डचिक्रमः	சண்டையில் உத்தண்ட மான விக்கிரமம்	समीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டு
सः	அவர் [பாடைந்த	प्रदीप्तलाङ्गूल- कुतार्चिमाली	வாழிவிட்ட தீயின் இவா கூதாவிமாலி } கைகள் மாலையையால் துலங்க
तान्	அவர்களை	अर्चिमाली	கொணவரிசையுள்ள
निहत्वा	கொன்று,	आदित्यः इव	ஸூரியன்போல்
पुनः	இன்னும்	प्रकाशत	சொபித்தார். (ஆர்ஜம்)
लङ्कां एव	எங்கையையே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

आदितः श्लोकाः 14056

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2266

वतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துகான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

लङ्कावहनम्—லங்காதவனம்.

वीक्षमाणस्ततो लङ्कां कपिः कृतमनोरथः । वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥ १ ॥

कपिः	கானார்	लङ्कां	எங்கையை
कृतमनोरथः	மனோரதம் நிறைவேறப் பெற்றவராய்	वीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டு
ततः	அதனால்	कार्यशेषं	இன்னும் செய்வவேண்டி யதைப்பற்றி
वर्धमानसमुत्साहः	குதூறலம் விசேஷிக்க,	अचिन्तयत्	ஆலோசித்தார்.

किन्तु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह सांपतम् । यदेवां रक्षसां भूयः सन्तापजननं भवेत् ॥

इह	இங்கு	एषां	இந்த
सांपतं	இப்பொழுது	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
कर्तव्यं	செய்து முடிக்கவேண்	भूयः	இன்னும்
मे	எனக்கு [யுடது	सन्तापजननं	துன்பத்தை விளைவிப்
अवशिष्टं	மீதியாய் இருப்பது	यत्	எது [பதாக
किं नु भवतु	என்ன?	भवेत्	ஆகும்?

वर्न तावत् प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा इताः । बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गेविनाशनम् ॥३॥

वर्न	“ வனம்	क्षपितः	கின்ன பின்ன மாக்கப் பட்டது;
प्रमथितं	முறிக்கப்பட்டது;	तावत्	இப்பொழுது
प्रकृष्टाः	சிறந்த	दुर्गेविनाशनं	கோட்டையைப் பாழாக் குதல்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	शेषम्	பாக்கியுள்ளது.
इताः	கொல்லப்பட்டார்கள்;		
बलैकदेशः	கேளைவிட ஒரு பகுதி		

दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत्सुखपरिश्रमम् । अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन् मम स्यात्सफलः श्रमः ॥

अस्मिन्	“ இந்த	श्रमः	பிடியாகை
कर्म	காரியத்தில்	सफलः	ஸபலமாய்
अल्पयत्नेन	அல்பயத் தினத்தால்	स्यात्	ஆகும்;
दुर्गे	கோட்டை	कर्म	பலன்
विनाशिते	அழிக்கப்பட்டால்	सुखपरिश्रमं	பட்டபாடுக்கேற்றதாய்
मम	எனது	भवेत्	இருக்கும்.

यो ह्ययं मम लाङ्गूले दीप्यते हव्यवाहनः । अस्य सन्तर्पणं न्याय्यं कर्तुमेभिर्गृहोत्तमैः ॥

अयं	“ இந்த	अस्य	இதற்கு
हव्यवाहनः	அக்னி,	एभिः	இந்த
मम	எனது	गृहोत्तमैः	சிறந்த மாணிக்ககளைக் கொண்டு
लाङ्गूले	வாலில்	सन्तर्पणं	திருப்தி
दीप्यते	பிரகாசமாய் குளிர்த்தே	कर्तुं	செய்துவைக்க வேண்டி யது
हि	ஆனதால் [நிகிறது.		
यः	அப்படிப்பட்டதே துவை	भ्यायम्	நியாயம்.”

ततः प्रदीप्तलाङ्गूलः सविद्युदिव तोयदः । भवनाग्नेषु लङ्काया विचचार महाकपिः ॥६॥

ततः	பின்னர்	महाकपिः	மஹாகபி
सविद्युत्	பின்னலோடு கூடிய	लङ्कायाः	லங்கையில்
तोयदः इव	மேகம்போல்	भवनाग्नेषु	மாளிகைகளின் துணிக
प्रदीप्तलाङ्गूलः	எரிசிற வாயுடைப	विचचार	கற்றித்திரிந்தார். [எனில்

गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः । वीक्षमाणो ह्यमन्वस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥

सः	அந்த	वीक्षमाणः च	கவனமாய் பார்த்துக் கொண்டே
वानरः	வானர்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
अमन्वस्तः हि	பயபில்வதவாகலை	उद्यानानि च	தோட்டங்களையும்
गृहात् गृहं	ஒரு வீட்டிலின்றி	प्रासादान् च	மாணிக்ககளையும்
	மற்றொரு வீட்டை	चचार	கற்றியார்.

अवपुत्य महावेगः महस्तस्य निवेशनम् । अग्निं तत्रैव निक्षिप्य स्वसनेन सपो बली ॥८॥
 ततोऽन्यत् पुपुवे वेदम महापार्श्वस्य वीर्यवान् । सुमोच हनुमानग्निं कालानलशिखोपमम् ॥

बली	பலமுடைய	निक्षिप्य	பற்றவைத்து
वीर्यवान् हनुमान्	வீரவான ஹனுமான்,	ततः	அங்கிருந்து
असनेन	வாயுவேசன	पुपुवे	பறந்தார்.
सप्तः	ஸப்தனாய	अवपु	இவ் னும்
महावेगः	சுறுசுறுப்புடையவராய்	महापार्श्वस्य	மஹா பார்ச்வனுடைய
महस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	वेदम एव	மரணிகைக்கும்
निवेशनं	மாணிகையில்	कालानलः }	பிரணவாக்கியின்
अवपुत्य	பாய்த்து	शिखोपमं }	ஜுவாலையை சூத்த
तस्य	அதில்	अग्निं	தீயை
अग्निं	கொடுப்பை	सुमोच	பற்றவைத்தார்.

वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुपुवे स महाकपिः । शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥
 तथा चेन्द्रजितो वेदम ददाह हरियूथपः ॥ १० ॥

हरियूथपः	வானரேசனைத்தனைவரும்	धीमतः	புத்திமானுன
महातेजाः	மஹாதேஜோவானுமான	सारणस्य च	சாரணனுடையதிலும்
सः	அந்த	इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்
महाकपिः	மஹாகபி	वेदम च	மரணிகையிலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	पुपुवे	பறந்தோடினார் ;
वज्रदंष्ट्रस्य च	வஜ்ரதம்ஸ்ட்ரனுடையதி	तथा	அப்படியே
शुकस्य च	சுகனுடையதிலும் [னும்	ददाह	சுட்டெரித்தார்.

जम्बुपालेः सुमालेश्व ददाह भवनं ततः ॥ ११ ॥

ततः	அதன்மேல்	सुमालेः च	ஸுமாலியனுடையவும்
जम्बुपालेः	ஜம்புமாலியனுடையவும்	भवनं	விட்டை
		ददाह	சுட்டெரித்தார்.

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च । हस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥१२॥
 युद्धोन्मत्तस्य पत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः । विद्युज्जिह्वस्य घोरस्य तथा हस्तिमुखस्य च ॥
 करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । कुम्भकर्णस्य भवनं पकराक्षस्य चैव हि ॥
 यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च । नरान्तकस्य कुम्भस्य निकुम्भस्य दुरात्मनः ॥१५॥
 वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं पति । क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुङ्गवः ॥ १६ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானுன	सूर्यशत्रोः च	சூர்யசத்ருயனுடைய
हरिपुङ्गवः	வானரேசத்தவர்		தையும்
रश्मिकेतोः	ரக்மிகேதுயனுடைய	हस्वकर्णस्य	ஹஸ்வகர்ணனுடைய
भवनं च	விட்டையையும்		தையும்
तथा एव	அவ்வாறே	दंष्ट्रस्य	தர்ஸ்ட்ரனுடையதையும்

रोमशस्य	ரோமசனென்னும்	कुम्भकोशस्य च	கும்பகர்ணனுடையதை
रक्षसः च	அரக்கனுடையதையும்	मकराक्षस्य	மகராக்ஷனுடைய [யும்]
तथा	அவ்வாறே	भवनं च	வீட்டையும்
युद्धोन्मत्तस्य	யுத்தோன்மத்தனுடைய	तथा एव	அவ்வண்ணமே
	தையும்	यज्ञशतोः	யக்ஞசத்ருவின்
मत्स्य	மத்தனுடையதையும்	भवनं च	வீட்டையும்
ध्वजप्रीवस्य	த்வஜப்ரீவனென்ற	मल्लशतोः च	மலம்மசத்ருவினுடைய
रक्षसः	அரக்கனுடையதையும்	दुरात्मनः	தூராத்மாவான [தையும்]
घोरस्य	பயங்கரான	निकुम्भस्य	நிகும்பனுடையதையும்
विशुजिह्वस्य	வித்யுத்திஹ்வனுடைய	नरान्तकस्य	நராத்கனுடையதையும்
	தையும்	कुम्भस्य	கும்பனுடையதையும்
इतिमुखस्य च	ஐஸ்திமுகனுடைய	विभीषणगृहं	விபீஷணர் கிருஹம்
	தையும்	मति हि	ஒன்றை மாதிரி
कालस्य एव	காலனுடையதையும்	वर्जयिष्या	தொடர விட்டு
पिशाचस्य च	பிசாசனுடையதையும்	क्रमेण एव	வரிசையாய்
शोणितक्षस्य च	சோணிதாக்ஷனுடைய	क्रममाणः	தாண்டியவராய்
	தையும்	ददाह हि	சுட்டெரித்தார்.

तेषु तेषु महाहेषु भवनेषु महायशाः । गृहेष्टदिपतामृदि ददाह स महाकपिः ॥ १७ ॥

महायशाः	மிகக் கீர்த்தியாய்ந்த	गृहेषु	கிருஹங்களிலும்
सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி	ऋदिमतां	ஒன்றிலொன்று குறை
तेषु तेषु	அந்தந்த		வின்றி வாழ்ந்த சீமான்
महाहेषु	மேலோர்க்கேற்ற		களின்
	பெருமையுற்ற	ऋदि	செல்வப்பெருக்கை
भवनेषु	மாளிகைகளிலும்	ददाह	சுட்டுச் சாம்பலாக்கிலார்.

सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान् । आससादाथ लक्ष्मीवान्नावणस्य निवेशनम् ॥

लक्ष्मीवान्	சைவியமுடைய	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரனாகிய
वीर्यवान्	வீரர்	रावणस्य	ராவணனுடைய
सर्वेषां	எல்லோருடையதையும்	निवेशनं	கிருஹத்திற்கு
समतिक्रम्य	குறைத்து	आससाद	வந்துசேர்ந்தார்.
अथ	அதன் பின்னர்		

ततस्तस्मिन् गृहे मुख्ये नानारत्रविभूषिते । मेरुमन्दरसङ्काशे सर्वमङ्गलशोभिते ॥ १८ ॥

प्रदीपमग्निमुत्सृज्य लाङ्गूलानि प्रतिष्ठितम् । ननाद हनुमान वीरो युगान्तजलदो यथा ॥

वीरः हनुमान्	வீரான ஹனுமார்	नानारत्रविभूषिते	நானாத்திரதா தீபங்களால்
मेरुमन्दरसङ्काशे	மேருமலை, மந்தாமலை		அலங்கரிக்கப்பெற்றதும்
	போலிருக்கிறதும்	मुख्ये	முதன்மைபடானதுமான
सर्वमङ्गलशोभिते	ஸகல மங்களங்கள் நி	तस्मिन्	அந்த
	ஹத் து விளங்குவதும்	गृहे	கிருஹத்தில்

காழ்நூகாழ்	வாஸின் நுனியில்	उत्सृज्य	உண்டவைத்து
प्रतिष्ठितं	இருக்கிறதும்	सतः	அதனாலும்
प्रदीप्तं	கொழுந்துவிட்டெரி	युगान्तखलः } यथा	பிரளயகாலமேதம்போல்
अग्निं	அக்விதைய [வதுமான	ननाद	ஒரு கர்ஜனை வெய்தார்.

श्वसनेन च संयोगादतिवेगो महाबलः । कालाग्निरिव ज्वालय भावयत हुताशनः ॥ २१ ॥

हृताशनः	அக்னி	संयोगात्	சூழ்நகையால்
कालाग्निः इव	பிரளயகாலமேபோல்	महाबलः	மிக்க பலமாயும்
ज्वालय	ஜ்வலித்தது.	अतिवेगः च	உக்கிரமாயும்
श्वसनेन	காற்றாடன்	भावयत	வளர்த்தது.

प्रदीप्तमग्निं पवनस्तेषु वेदपस्यचारयत् । अभूच्छ्वसनसंयोगादतिवेगो हुताशनः ॥ २२ ॥

तेषु	அந்த	अचारयत्	பரவச்செய்தது.
वेदपसु	கிருஹங்களில்	श्वसनसंयोगात्	காற்றாடன் கலந்தகால
प्रदीप्तं	பற்றி எரியும்	हृताशनः	அக்னி [வால்
अग्निं	கொளுப்பை	अतिवेगः	முண்டெரித்ததாய்
पवनः	காற்று	अभूत्	இருந்தது.

तानि काञ्चनजालानि मुक्तामणिमयानि च । भवनान्यवशीर्यन्त रजवन्ति महान्ति च ॥

काञ्चनजालानि	ஸ்வர்க்கஞ்சர்க்கள்கள	महान्ति च	பெருத்தகையபாண
	மைந்தவையும்	तानि	அந்த
मुक्तामणि-)	முத்தும் மணியுமா	भवनानि	மாகினைகள்
मयानि च)	பிணைத்தவையும்	अवशीर्यन्त	உக்கிரித்தப் போலின.
रजवन्ति	கிறந்த பதார்த்தங்கள்		
	கிணைந்தவையும்		

तानि भग्नविमानानि निपेतुर्वसुधातले । भवनानीव सिद्धानामम्बरात् पुण्यसंक्षये ॥ २३ ॥

तानि	அந்த	पुण्यसंक्षये	புண்யம் ஒழிந்த
भग्नविमानानि	இடிந்த விமானங்கள்		காலத்தில்
सिद्धानां	விந்தர்களின்	अंबरा इव	ஆகாடத்தெழுந்து (விழு
भवानि	கிருஹங்கள்	वसुधातले	பூமியில் [வது) போல
		निपेतुः	விழ்ச்சை

सञ्ज्ञज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रभावताम् । स्वे स्वे गृहपरित्राणे भग्नोत्साहगतत्रियाम् ॥

नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति ॥ २४ ॥

स्वे स्वे	தங்கள் தங்கள்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்.
गृहपरित्राणे	விடுகளைக் காப்பாற்	हा	"ஐயோ
	றுவதில்	एषः अग्निः नूनं	இது அக்விதான்
प्रभावतां	அங்குமிக்கும் ஒடுகிற	कपिरूपेण	குரங்குருவம் கொண்டு
	வர்களால்	आयातः इति	வந்தவிட்டார் " என்ற
भग्नोत्साह-)	கைரியத்தையும் இழந்து	तुमुलः शब्दः	பெரும் கூச்சம்
गतत्रियाम्)	செய்வதையும் இழந்த	सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று
	வர்களால்		

क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुः स्तनन्धयधराः स्त्रियः काश्चिद्विपरीतेभ्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः ॥

காசிந் சில
 ச்ரீய: பெண்கள்
 ஸ்தனந்நயதரா: குழந்தையும் கையுமாய்
 முகமூர்ஜா: அவிழ்ந்த கடந்த லுண்டிய
 வர்களாய்

கந்தன்ய: கதறிக்கொண்டு
 அவிபரிதேமய: தீ குழந்த
 ஹர்மேமய: மேல்மாடி களிலிருந்து
 சஹசா திடீரென்று
 பீது: விழுந்தார்கள்.

पतन्त्यो रेजिरेऽभ्रेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ॥ २७ ॥

அம்பராட் ஆகாயத்திலிருந்து
 பதன்ய: விழுபவர்கள்
 அப்ரேமய: மேகங்களிலிருந்து

சௌமின்ய: பின்னற்கொடிகள்
 இவ எப்படியோ அப்படி
 ரேஜிரே வினக்கிரர்கள்.

वज्रविद्रुमवैडूर्यमुक्तारजतसंहितान् । विचित्रान् भवनान्धातुन् स्यन्दमानान्दर्श सः ॥ २८ ॥

வஜ்ரவிட்ரும- வஜ்ரம், பவழம், வைட்ரீ
 வைடூர்யமுகா- யம், முத்து, வெள்ளி
 ரஜதசंहிதாந் இவைகளால் நிரமிக்கப்
 பட்ட
 விசித்ராந் விசித்திரமான

भवान् வீடுகளை
 स्यन्दमानान् உருகிக் கரைந்தோடும்
 धातुन् தாதுப்பொருள்களாய்
 सः அவர்
 दर्श கண்டார்.

नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां वृणानाञ्च यथा तथा । हनुमान् राक्षसेन्द्राणां वधे किञ्चिन्न तृप्यति ॥

கூணா புற்களுக்கும்
 காஸ்தாநா கட்டைகளுக்கும்
 அஹி: அக்னி
 ந தூப்யதி போதுமென்னும் பாவம்
 கொள்வதில்லை.
 யதா ததா இப்படியே

ஹனுமாந் ஹனுமாரும்
 ராக்ஷசேந்ராநா ராக்ஷசைத் தமர்களின்
 வதே அழிவில்
 கிஞ்சிந் கொஞ்சமேனும்
 ந தூப்யதி போதுமென்னும் பாவம்
 பெருதிருந்தார்.

न हनूपद्मिस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ॥ ३० ॥

வசுந்நரா பூமி
 ஹனுபத்மிஸ்தாநா ஹனுமாரால் கொல்லப்
 பட்ட

ராக்ஷஸா அரக்கர்களுக்கு
 ந போதுமென்னும் பாவம்
 பெற்றதாகவில்லை.

कचिल्किशुकसङ्काशाः कचिच्छाल्मलिसन्निभाः ।

कचिकुङ्कुमसङ्काशाः शिखा वंश्वकाशिरे ॥ ३१ ॥

வகே: சிஷா: அக்னியின் ஜ்வாலைகள்
 கசிந் கிளவிடக்களில்
 கிசுகசங்காசா: பராக்ஷம் போலவும்
 கசிந் கிளவிடக்களில்

காஸ்கிஸிஷா: இலவம்பூ போலவும்
 கசிந் கிளவிடக்களில்
 குங்குமசங்காசா: குங்குமம் போலவும்
 வசாசிந் பிரகாசித்தன

हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना । लङ्कापुरं पदग्नं तद्गुட्रेण त्रिपुरं यथा ॥ ३२ ॥

கடுஷ	உருத்திரராவ்	வேகவதா	காம்பத்தை கிர்வநிக்
त्रिपुरं	முப்புரம்		கும் சக்தி படைத்த
यथा	எப்படியோ அப்படி	वानरेण	வானரரான
तत् लङ्कापुरं	அந்த லங்காபுரம்	हनूमता	ஹனுமாரால்
महात्मना	மஹா தீயாவான	पदग्नम्	எரிக்கப்பட்டது.

ततस्तु लङ्कापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः ।

प्रसार्य चूडावलयं पदीप्तो हनूमता वेगवता विस्फुटः ॥ ३३ ॥

வேகவதா	ஹமர் தீயகாவிரியான	चूडावलयं	துளியின் சுழியை
हनूमता	ஹனுமாரால்	प्रसार्य	எங்கும் பரவச்செய்து
विस्फुटः अग्निः	மூட்டப்பட்ட அக்னி	तु	அப்பொழுது
भीमपराक्रमः	பயங்கரமான வலுக்	ततः	அதனால்
	கொண்டதாய்	लङ्कापुरपर्वताग्रे	லங்காபுரியின் மலையில்
प्रदीप्तः	கொழுந் துவிட்டெரிகிற	समुत्थितः	கிளம்பிற்று.
	தாய்		

युगान्तकालानलतुल्यवेगः समारुतोऽग्निर्ववृधे दिविस्पृक् ।

विधूमरश्मिर्भवनेषु सक्तो रक्षःशरीराज्यसमर्पितार्चिः ॥ ३४ ॥

समारुतः	காற்றுடன் கலந்த	रक्षःशरीराज्य-	ரக்ஷஸசரிமாசிறசெய்
अग्निः	அக்னி	समर्पितार्चिः	யினால் வளர்த்த இவரால்
भवनेषु	வீடுகளில்		புடைபதாய்
सक्तः	தாக்கப்பட்டதாய்	युगान्तकाला-	பிரளயகாலத்த அக்
विधूमरश्मिः	புகையின்லாத சோதி	नलतुल्यवेगः	விக்கு திகரண உக்கி
	புடைபதாய்		ரங்கொண்டதாய்
		दिविस्पृक्	ஆகாசத்தை அனாவிய
		ववृधे	உவரக்கிளம்பிற்று

आदित्यकोटीसदृशः सुतेजा लङ्कां समस्तां परिवार्य तिष्ठन् ।

शब्दैरनेकैरशनिप्रसूहैर्भिन्दन्निवाण्डं प्रवभौ महाम्निः ॥ ३५ ॥

लङ्कां	லங்கை	महाम्निः	பெருந்தீயானது
समस्तां	எங்கும்	अशनिप्रसूहैः	இடிபோல் பெருத்த
परिवार्य	கூழ்த்து	अनेकैः	பல
आदित्यकोटी-	கோடி சூர்யர்களை	शब्दैः	சத்தங்களால்
सदृशः	ஒத்ததாம்	अण्डं	அண்டத்தை
सुतेजाः	பிரகாசமாய் சூவலிக்கிற	भिन्नु इव	பிளப்பதுபோல்
	துவான	प्रवभौ	எங்கு விளங்கியது.

तत्राम्बरादग्निरतिप्रवृद्धो रुक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः ।

निर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽभ्राः ॥ ३६ ॥

तत्र	அந்தருணம்	निर्वाणधूमाकुल-	வரிந்து தணியும் நெருப்
अतिप्रवृद्धः	அதிகமாய் வளர்ந்து	राजयः	பின் புகைப்படலக்க
रुक्षप्रभः	உடுமைவாய் காந்தி		வின் தொகுதியுள்ள
	கொண்ட	अभ्राः	மேகங்கள்
अग्निः	அக்னி	अश्वगान्	ஆகாயத்திலிருந்து
किंशुकपुष्पचूडः	பலாசம்பூ போல்	नीलोत्पलाभाः	நீலோற்பலம் போன்ற
	கொழுந்துவிட்டது.		நிறமுடையவைகளாக
		प्रचकाशिरे	விளங்கின.

वज्री महेन्द्रस्त्रिदशेश्वरो वा साक्षाद्यमो वा वरुणोऽनिलो वा ।

रुद्रोऽग्निरको धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः ॥ ३७ ॥

किं ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।

इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ३८ ॥

किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षोविनाशाय परं सुवेजः ।

अनन्तमव्यक्तमचिन्त्यमेकं स्वभावया साम्प्रतयागतं वा ॥ ३९ ॥

इत्येवमूर्चुर्वहवो विशिष्टा रक्षोगणास्तत्र समेत्य सर्वे ।

सप्राणिसङ्घां समृहां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४० ॥

विशिष्टाः	ஞானதிகாரன	महेन्द्रः वा	தேவேந்திரனோ?
रक्षोगणाः	ரக்ஷதகணங்கள்	साक्षात्	சாక్షாத்
वहवः	பலரும்	यमः वा	யமதர்மராஜனோ?
तां	அந்த	वरुणः	வருணனோ?
पुरीं	நகரை	वा	அல்லது
सप्राणिसङ्घां	உயிர்க்கூட்டங்களோடும்	अनिलः	வாயுதேவனோ?
समृहां	விடுகனோடும்	रुद्रः	ருத்திரமூர்த்தியோ?
सवृक्षां	மரங்களோடும்	अग्निः	அக்னிடானோ?
सहसा	எககாலத்தில்	अकैः	குர்வனோ?
दग्धां	பற்றி எரித்ததாய்	अमरुः	குபேரனோ?
समीक्ष्य	பார்த்து	सोमः च	சந்திரன் தானோ?
तत्र	அப்பொழுது	अयं	இது
सर्वे	எல்லோருமாய்	स्वयं	பிரத்யக்ஷமான
समेत्य	ஒன்றுகூடி	कायः एव	காலனே தான்.
इति एवं	பின் கண்டவண்ணம்	वानरः न	வானரமல்ல,
अथुः	தொல்லிநெகண்டு	सर्वस्य	எல்லாவற்றிற்கும்
	டார்கள்.	धातुः	படைப்பாளியாய்
वज्री	“வஜ்ராயுதபாணியும்	चतुराननस्य	நான் முகனாகிய
त्रिदशेश्वरः	தேவலோகத்தரசனது	सर्वपितामहस्य	அனைவருக்கும் பாட்

வத்யா:	செம்மத்தெவாது
மகோப:	பெரும்கொம்பம்
ஹ	இப்பொழுது
ரக்ஷோபசஹாரகர:	காசத்தர்களை சிர்முல மாக்கவேண்டி
வாஸரஹவாரி	வானரவேஷம் தரித்து
அகாத: கி	வந்ததா என்ன?
வா	அல்லது
அநமத்	அளப்பரியதும்
அஸ்யக்	புண்ணுக்கெட்டாததும்
அசியல்	இத்தன்மைபதென எண்ணவரியதும்

ஏக்	இளையற்றதும்
வர	எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்ததுமான
வேணம்	விவ்ணுசம்பந்தமான
சுஜை: வா	மேலான சக்தியே
ரக்ஷாவிநாசாய	காசுஸகாசத்திற்காக
ஸமாயயா	தனது மாயவிஞ்ஞம்
கபிருப்	குரங்குருவத்தை
ஏவ	எடுத்தக்கொண்டு
சம்ஸத்	இப்பொழுது
அகாத: கி வா	வந்ததா என்ன?

ततस्तु लङ्का सहसा प्रदग्धा सराक्षसा साश्वरथा सनागा ।

सपक्षिसङ्घा समृगा सवृक्षा खरोद दीना तुमुलं सशब्दम् ॥ ४१ ॥

तत:	அப்பொழுது
लङ्का	லங்காநகரம்
सहसा	ஏதகாலத்தில்
सराक्षसा	அரக்கர்களை கடியதாயும்
साश्वरथा	குதிரை, தேர்களை கடியதாயும்
सनागा	யானைகளை கடியதாயும்
सपक्षिसङ्घा	பறவைக்கணங்களை கடியதாயும்

समृगा	மிருகங்களோடு கடியதாயும்
सवृक्षा	கிருகங்களோடு கடியதாயும்
प्रदग्धा	பற்றி எரித்ததாய்
वु	இந்த ஸ்திதியில்
दीना	தீனமாக
सशब्दं	பெருங்கூரலுடன்
तुमुलं	அதிக கலவரமாய்
खरोद	புரளித்து.

हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुष्पम् ।

रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिः शब्दः कुतो वीरतरः सुभीमः ॥ ४२ ॥

हा तात	"ஐயோ தப்பா!
हा पुत्रक	ஐயோ குழந்தாய்!
कान्त	ஐயோ நாதா!
मित्र	மित्र தோழா!
हा	ஐ என்ன!
सुपुष्पं	நன்கு வளர்க்கிறதாய் மிகவும்
भोगयुतं	மோகங்கள் உடியது மான

जीवितं	வாழ்கான்!
एवं	இப்படி
बहुधा	பலவிதமாய்
ब्रुवद्भिः	அவதிகின்ற
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
वीरतरः	மிகக் கொடியதும்
सुभीमः	பலங்காழுமான
शब्दः	பேசினார்கள்
कुतो	இடப்பட்டது.

हुताशनज्वालसमावृता सा हतपवीरा परिवृत्तयोधा ।

हनुमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लङ्का ॥ ४३ ॥

சாக்ஷா	அந்த லங்கை	ஹதபவீரா	மாண்டுபேரான வீரர்
ஹ்நுமத்:	ஹனுமாரின்		கருளுடையதாய்
கோபவலாபிமூதா	கோபத்தின் கொடுமைக் கிளக்காகியதாய்	பரிவூதயோதா	சிதறியோடிய வீரர்களை புடையதாய்
ஹுதாஸனஜ்வால-	அக்ஷிஜ்வாலையால்	சாபோபஹதா ஹ	சாபத்தால் அழிக்கப்பட்ட
சமாவூதா	சூழப்பட்டதாய்	வமூவ	ஆழித்து. [டதுபோல்

स संभ्रमन्नस्तविष्ण्वराक्षसां समुज्ज्वलज्वालहुताशनाङ्किताम् ।

ददर्श लङ्कां हनुमान महापनाः स्वयंभुकोपोपहतामिवावनिम् ॥ ४४ ॥

மஹாமனா:	மஹாதீராவான	சமுக்வல-	} ஜுவலித்தெழுந்த பெரும் கலாக- } தீரினால் விடுபட்டதாய்
ச:	அந்த	ஹுதாஸனாங்கிதா	
ஹனுமான்	ஹனுமார்	ஸ்வயம்புகோபஹதா	
சக்ஷா	லங்கையை		பகலா ஹுடைய கோபத் தாலழிந்த
சம்ப்ரமன்ன-	பாபாத்துப் பயந்து	அவனி ஹ	பூவுதைத்தைப் போலி
விஷ்வராட்சா	கொந்த ராகுதர்களை புடையதாய்	தர்ஸி	கண்டார். [ருப்பதாய்

भङ्क्त्वा वनं पादपरत्रसङ्कुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे ।

दग्ध्वा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनुमान पवनात्मजः कपिः ॥ ४५ ॥

பாட்பரத்ரஸங்குலம்	சிறந்த மரக்கனடர்ந்த	தா	அந்த
வனம் மஹ்வா	வனத்தை அழித்து	புரீ	பட்டணத்தை
சீயுगे	போரில்	தக்ஷா	பொசுக்கிவிட்டு
மஹாந்தி ரக்ஷாசி	பெருத்த ராகுதர்களை	து	இப்பொழுது
ஹ்வா	மாய்த்து	பவநாत्मजः	வாயுருமாராவிய
गृहरत्नमालिनी	மலைகளைப் போலமைந்த உயர்ந்த மாலிகைகளு டைய	ஹ்நுமான்	ஹனுமா ரென்னும்
		கபி:	காவனார்
		तस्थौ	சுற்றித்திரிந்தார்.

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकुतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली ॥ ४६ ॥

விசுத்	விசித்திரமான	प्रदीप्तलाङ्गूल-	} வரலிலெரிந்து கொண்டு कुतार्चिमाली } ருக்கிற தீயின் ஜுவலை கருடையவராய்
திகூட்ஷ்ரங்காதலே	திரிகூடபர்வதகிரத் தினுச்சியில்	அங்குமாலி	
புதிஸ்தி:	திடமாய் கின்றவரான	வாதித்ய: ஹ	சூரியன்போல்
வானரராஜசிங்:	காவனர்த்தகாவர்கனில் சீரேஷ்டராகிய ஆவர்	வ்யராஜத	விளக்கினார்.

स राक्षसांस्तान् सुबहूंश्च हत्वा वनं च भङ्क्त्वा बहुषादर्पं तत् ।
विमृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा ॥ ४७ ॥

ச: மஹா	அந்த மஹாத்மா	ஹ்வா	மாய்த்து
வஹுஷா	பல மரங்களடங்கி	ரக்ஷோभवनेषु	அரக்கர் மரணிகளில்
தவ வனं च	அந்த வனத்தையும்	अग्निं विमृज्य	தெருபடை இட்டு
भङ्क्त्वा	அழித்து	च च	தகடிண்டே
सुबहुन्	மிகப் பல	रामं	ஸ்ரீராமரை
तान्	அந்த	मनसा	மனதில்
राक्षसान्	அரக்கர்களுக்கும்	जगाम	சினித்தார்.

ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम् ।
महामर्तिं वायुपुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुबुद्धेर्वगणाश्च सर्वे ॥ ४८ ॥

ततः तु	அதேதன்மையத்தில்	वरिष्ठं	கிறந்தவரான
महाबलं	மஹாபலசாலியாய்	तं	அந்த
मारुततुल्यवेगं	வாயுவைப்போல் வேகமுடையவராய்	वायुपुतं	வாயுமுராரை
महामर्तिं	அதிபுத்திமானாய்	सर्वे	எல்லாமான
वानरवीरमुख्यं	வானரவீரர்களின் தலைவராய்	देवगणाः च	தேவகணங்களும்
		प्रतुष्टुबुद्धेः	துதித்தார்கள்.

भङ्क्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे । दग्ध्वा लङ्कापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः ॥

ச:	அந்த	ஹ்வா	மாய்த்து
महाकपिः	மஹாகபி	रम्यां	அழகான
वनं	வனத்தை	लङ्कापुरीं	லங்காககரை
भङ्क्त्वा	அழித்து	दग्ध्वा	பெரக்கடி
संयुगे	யுத்தத்தில்	महातेजाः	மிகுந்த தேஜோமயராய்
रक्षांसि	அரக்கர்களை	रराज	விளங்கினார்.

लङ्कां समस्तां सन्दीप्य लाङ्गुलाग्निं महाबलः । निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥

महाबलः	மஹாபலவானான	तदा	அப்பொழுது
हरिसत्तमः	கரணதேரத்தமர்	लाङ्गुलाग्निं	வாலின் தீவை
लङ्कां समस्तां	லங்கைகளை எல்லாம்	समुद्रे	எழுக்கிரத்தில்
सन्दीप्य	நிமிட்டுக் கொளுத்தி கிட்டு,	निर्वापयामास	தோய்த்து அணையச் செய்தார்.

तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम् । कालाग्निरिति सञ्चिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः ॥

सर्वभूतानि	எல்லா பிராணிகளுக்கும்	हनुमन्तं दृष्ट्वा	ஹனுமனரைக் கண்டு
तं	அந்த	कालाग्निं इति	காலாக்னி என்று
महाकपिं	மஹாகபியை	सञ्चिन्त्य	எண்ணி
वानरश्रेष्ठं	வானரத்தேவகட்குமான	तत्रसुः	அஞ்சி நடுக்கின.

देवाश्च सर्वे मुनिपुङ्गवाश्च गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।

भूतानि सर्वाणि महान्ति तत्र जग्मुः परां प्रातिमत्तुल्यरूपाम् ॥ ५२ ॥

सर्वे	ஸகலமான	महान्ति भूतानि	பெரிய பூதங்களாகும்
देवाः	தேவர்களும்	तत्र	இதுவிஷயத்தில்
मुनिपुङ्गवाः च	சிஷிக்ரேஷ்டர்களும்	अतुल्यरूपां	ஒப்படியர்விடலாத
गन्धर्वविद्याधर- नागयक्षाः च	கந்தர்வர்களும் வித்யா தார்களும் நாகர்களுமும்	परां	மிகுந்த
सर्वाणि	ஸகலமான பக்தர்களும்	प्रीति	ஆனந்தத்தை
		जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥
आदितः श्लोकाः 14108 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2318

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५५ ॥

हनुमत्प्रासः—ஹனுமாரின் தீதில்.

सन्दीपमानां विध्वस्तां वस्तरक्षोगणां पुरीम् । अवेष्य हनुमौलुङ्कां चिन्तयामास वानरः ॥

हनुमान्	ஹனுமாரென்ற	वस्तरक्षोगणां	அஞ்சி ஓட்டம் பிடித்த அக்ககணங்களை யுடை யதாயும்
वानरः	வானர்	अवेष्य	பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து
लुङ्कां	லங்கை	चिन्तयामास	கார்ய விஷயத்தில் (பின் கண்டபடி) கவனிக்கொண் டார்;
पुरीम्	சகரை		
सन्दीपमानां	பற்றி எரிந்து		
विध्वस्तां	பஸ்மமாக்கப்பட்டதா யும்		

तस्याभूत्सुमहांस्त्रासः कृता चात्मन्यजायत । लङ्कां मदहता कर्षे किं स्वित् कृतमिदं मया ॥

लङ्कां	"தூலங்கையை	तस्य	அவருக்கு
मदहता	கொளுத்திய	सुमहान्	பெரிய
मया	என்னால்	क्राता	மனதில் பயம்
इदं कर्म	இந்த காரியம்	अभूत्	உண்டாயிற்று.
किं स्वित्	எதனால்	भारमनि	தன்னிடத்தில்
कृतं	செய்யப்பட்டது?" (என்று)	कृता च	தப்பெனவும்
		अजायत	எண்ணப்பட்டது.

धन्यास्ते पुरुषश्रेष्ठा ये बुद्ध्या कोपमुत्थितम् । निरुन्धान्ति महात्मानो दीप्तमग्निमिवाग्भसा ॥

ये	எவர்கள்	निरुन्धान्ति	அடக்கிக்கொள் கிருர் களை
उत्थितं कोपं	சீறிவரும் சினத்தை	ते	அவர்களை
बुद्ध्या	அறிவைக்கொண்டு	धन्याः	தன்வர்கள்;
दीप्तं अग्निं	பற்றி எரியும் தீவை	पुरुषश्रेष्ठाः	புருஷக்ரேஷ்டர்கள்;
अंमसा	நீரைக்கொண்டு	महात्मानः	மஹாத்மாவர்கள்.
इव	எப்படியோ அப்படியே		

क्रुद्धः पापं न कुर्यात् कः क्रुद्धो हन्यादुरुनपि । क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधून् अधिकृषेत् ॥

क्रுட்: "கோபத்திற்காளாகிய
க: அவன் தான்
பாபம் பாபத்தொழிலை
ந கர்யாந செய்வாதிருப்பான்?
கூட்: கோபங்கொண்டவன்
புருஷ அபி பெரியோர்களை யுங்கூட
ஹ்யாத் கொலை புரிவான்.

கூட்: கோபத்திற்காளான
நர: புருஷன்
பரூபயா கடுமையான
வாசா மொழியால்
சாபூந் சரதுக்களை
அதிகரிசெய் போகவான்.

वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हिचित् । नाकार्यमास्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते क्वचित् ॥

प्रकुपितः "கோபந்தலைக்கேறியவன்
वाच्यावाच्यं சொல்லத்தகுந்தது,
சொல்லத்தகாத
தென்பதை

क्रुद्धस्य சினங்கொண்டவனுக்கு
अकार्यं தகாத செய்கென்பது
न भविष्यति இல்லை.
कचित् இந்த ஸ்திதியில்
अवाच्यं தகாத சொல்லென்பதும்
न विद्यते கிடையாது.

कर्हिचित् எப்பொழுதும்
न विजानाति பகுத்தறியமுடியாது.

यः समुत्पतितं क्रोधे क्षमयैव निरस्यति । यथारगस्त्वचं जीर्णं स वै पुरुष उच्यते ॥ ६ ॥

यः "எவனொருவன்
समुत्पतितं தலைக்குடையேறிய
क्रोधं சினத்தை
क्षमया பொதுமையைக்கொண்டு
उरगः ஸர்ப்பம்
जीर्णं ஜீர்ணமான

ध्वं தோலை
यथा எப்படியோ அப்படி
निरस्यति விட்டுவிடுகிறோனோ
सः वै அவன் தான்
पुरुषः एव ஆண்டிள்ளைபெண்
उच्यते சொல்லப்படுகிறான்.

धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् । अचिन्तयित्वा तां सीतापद्मिदं स्वामिघातकम् ॥

तां "அத்தகைய
सीतां வலிதாப்பிராட்டியாரை
अचिन्तयित्वा கினையாமல்
अभिदं தீயிட்டுக்கொளுத்தின
मां என்னை
सुदुर्बुद्धि புத்திகெட்டவனாகவும்,

निर्लज्जं வெட்கமற்ற ஒருவரும்,
पापकृत्तमं பாசிகளின் முதலாவ
ஆகவும்,
स्वामिघातकं மதுமானத்தொடிக
யாகவும்,
धिक् असु சித்தித்துக்கொள்ள
வேண்டும்.

यदि दग्धा न्वयं लङ्का नूनमार्याऽपि जानकी । दग्धा तेन मया भर्तुर्दत्तं कार्यमजानता ॥

इयं लङ्का "இந்த லங்காபுரி
दग्धा கொளுத்தப்பட்டது
यदि तु என்றபொழுது
आर्या உத்தமயான
जानकी अपि ஐரானவியாகும்
दग्धा கொளுத்தப்பட்டது
என்பது

नूनं சித்தமம்,
तेन அதனால்
अजानता மதிக்கெட்ட
मया என்னால்
भर्तुः உதமானவது
कार्यं காரியம்
इदम् பரமூரக்கப்பட்டது.

यदर्थमयमारंभस्तर्कार्यमवसादितम् । मया हि दहता लङ्कां न सीता परिरक्षिता ॥ ९ ॥

யத்
அய் அரம்: இந்த பிரயாசையோ
தத் கார்ய் அந்தக் காரியம்
அவசாதித் கெட்டடைந்தது;
ஹி ஏண்ணில்

லங்கை
ததஸ தீசிட்டிக்கொளுத்திய
மயா என்னால்
சிதா வரீதாப்பிராட்டியார்
ந பரிரக்சிதா காப்பாற்றப்படவில்லை.

ईषत्कार्यमिदं कार्यं कृतपासीन्न संशयः । तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः ॥

ஈஷ்
கார்ய் பெருக்காரியம்
ஈக் கார்ய் அந்நபாசியமாக
கூத அசித் முடிக்கப்பட்டதாயிற்று.
கோபாபிபூதேன கோபத்திற்காரண

மயா என்னால்
தஸ அதற்கு
மூலக்ஷய: வேரின் அழிவானது
கூத: விளைவிக்கப்பட்டது;
ந ச்ஷய: ஸந்தேதறுமில்லை.

विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः पश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

புரி சர்வா பட்டணம் எல்லாம்
மஸ்மிகூதா சாம்பலாக்கப்பட்டிருக்கி
லங்காய் லக்கையில் [தது;
அத்ய: தீப்பட்டுடையாத
ததே: கயித் இடம் எதுவும்

ந பத்யதே காணப்படவில்லை;
ஹி ஆனபடியால்
ஜானகி ஜானகியார்
நூன் வினஸா நிச்சயமாய் உயிர்
தரித்திரார்.

यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययात् । इहैव प्राणसंन्यासो ममापि ह्यद्य रोचते ॥ १२ ॥

மம எனது
புஜாவிபர்யயாத் புத்திப்பிச்சினால்
தத் கார்ய் அந்தக் காரியம்
விஹத் யதி காசமடைந்ததென்றால்
அத்ய இப்பொழுது

ஐஹ் எவ இங்கேயே
மம அபி என்னுடையவும்
பாணசன்யாஸ: ஹி பிராணனை மாய்த்துக்
கொள்வது ஒன்றுதான்
ரோத உகிதமென்று
தோற்றுவித்து.

किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्वद्वामुखे । शरीरमाहो सत्त्वानां दधि सागरवासिनाम् ॥

அத்ய இப்பொழுது
மத்யாமுகே வடவா முகமென்கிற
அஹி அக்னியில்
அஹோஸித் } காண் விழுட்டுமா?
நிரதாமி }

அஹி ஆல்ஹது
சாஹர்வாஸிநா கடலில் வாழும்
சரவாநா ஜந்துக்களுக்கும்
ததர் உடலை
தத்ய கி கொடுக்கட்டுமா என்ன?

कथं हि जीवता शक्नो मया द्रष्टुं हरिश्चरः । तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसंवन्धघातिना ॥

ஹரிசுற: வானாவேந்தி தானுதட்டும்
புருஷசார்டூலு புருஷோத்தமர்களான
தौ வா ஆஸ்கிருவர்தானுதட்டும்
கார்யஸவ்ந } கார்யத்தை முழுவுதம்
பாதிநா } உகடுத்த

மயா என்னால்
ஜீவதா ஹி உயிருடனேயே
தத் காண
தத்ய மய: காப்பாற்றத்தான்
உகிதமாகும்?

मया खलु तदेवेदं रोषदोषात् पदर्शितम् । पथितं त्रिषु लोकेषु कपित्वमनवस्थितम् ॥ १५ ॥

त्रिषु लोकेषु “மூன்று உலகங்களிலும்
खलु அந்த
पथितं பிரதித்தமான
कपित्वं குரங்குகளுக்கும்ண்டான
अनवस्थितं சுபலம்மென்பது
इदं एव இதுதான் (என்று)

मया என்னால்
रोषदोषात् ரோஷமென்னும்
தோஷத்தால்
पदर्शितं வெளிப்படைபாய்
त्रिषु लोकेषु சிநுபிக்கப்பட்டது
खलु இங்ஹை என்ன?

धिगस्तु राजसं भावमनीशमनवस्थितम् । ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥ १६ ॥

अनीशं “புத்திக்குக் கட்டுப்
படாததாய்
अनवस्थितं ஓரோமாதிரியாய் நடக்க
விடாததுமான
राजसं ராஜஸமென்கிற
भावं சுபாவத்தை
धिक् अस्तु பித்திக்கவேண்டும்,
यत् ஏனென்றால்

ईश्वरेण காரியத்தைச் செய்து
முடிக்கும் திறமை
கொண்டவனான
मया अपि என்னாலேயும்
रागान् சினத்தின் வசப்பட்ட
டதால்
सीता வலிதாப்பிராட்டியார்
न रक्षिता பாதுகாக்கப்படவில்லை.

विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः । तयोर्विनाशे सुग्रीवः सवन्धुर्विनशिष्यति ॥

सीतायां “வலிதாப்பிராட்டியார்
विनष्टायां तु மாண்டாரென்றால்
तौ அந்த
उभौ இருவரும்
विनशिष्यतः மாண்டுவிடுவார்கள்.

तयोः அவ்விருவர்
विनाशे மரித்தால்
सवन्धुः சுற்றத்தார்களோடு
सुग्रीवः சுக்ரீவர் [உடிய
विनशिष्यति மான்வர்.

एतदेव वचः श्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः । धर्मात्मा सहशत्रुघ्नः कथं शक्यति जीवितुम् ॥

भ्रातृवत्सलः “பிராதாமினிடத்தில்
அன்பு கூர்ந்தவரும்
धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
सहशत्रुघ्नः சத்ருக்களுடன் கூட இ
भरतः பரதர் | குப்பவருமான

एतत् இதை
वचः ஸமஸாரத்தை
श्रुत्वा கேட்டுகிட்டு
जीवितुं एव உயிருடன் இருக்கவும்கூட
कथं शक्यति எப்படிச் சம்மதிப்பார்?

इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाशमसंशयम् । भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसन्तापपीडिताः ॥

धर्मिष्ठे “தர்மத்தில் நிகழிந்தும்
इक्ष्वाकुवंशे இக்ஷ்வாகுவம்சம்
नाशं அழிவை
गते அடைந்தால்
प्रजाः பிரஜைகள்

सर्वाः எல்லோரும்
शोकसन्ताप- } சோகாக்களியால் பிரிக்
पीडिताः } கப்பட்டவர்களாய்
भविष्यन्ति ஆவார்கள் ;
असंशयं ஸந்தேஹமில்லை.

तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः । रोषदोषपरातात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ॥ २० ॥

तव "ஆகலால்
அஃ நான்
रोषदोषपरातामा கோபமென் னுத்தோஷத்
திற்கிலக்காவனவனாய்
भाग्यरहितः அதிர்ஷ்டம் ஒழிந்தவா
னாய்

लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः தர்மம் தக்கனாகிற
பெருமையை இழந்
தவனாய்
लोकविनाशनः உலகத்திற்கு நாசத்தைச்
செய்பவனுனேன் ;
व्यक्तम् இது தெளிவு."

इति चिन्तयतस्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे । पूर्वमप्युपलब्धानि साक्षात् पुनरचिन्तयत् ॥

इति என்றிவ்வாறு
चिन्तयतः எண்ணிட்டுக்கொண்
तस्य அவருக்கு [டிருக்கிற
पूर्वमपि இச்சற்கு முன்னமேயே
उपलब्धानि பிரத்யகூதமாய்க்
கண்டுள்ள

निमित्तानि காரணங்கள்
उपपेदिरे இருக்கக்கூடுமெனத்
தோன்றின.
पुनः இன்னொருதரம்
साक्षात् என்பகூட்டமாய்
पुनरचिन्तयत् மனதினுள் விமர்சித்தார்.

अथवा चारुसर्वाङ्गी रक्षिता स्येन तेजसा । न नशिष्यति कल्याणी नाग्निरग्नौ प्रवर्तते ॥

अथवा "மற்றப்படி
चारुसर्वाङ्गी ஸர்வாங்கஸூந்தரியான
அவள்
कल्याणी மங்களக்களைச் செய்ப
வளாய்
स्येन தனது

तेजसा அமரனுஷ்டயசக்தியால்
रक्षिता காப்பாற்றப்பட்டவளாய்
न नशिष्यति நகித்திருக்கமாட்டாள் ;
अग्निः நெருப்பு
अग्नौ நெருப்பில்
न प्रवर्तते பிரவர்த்திக்கமுடியாது.

न हि धर्मात्मनस्तस्य भार्यापमिततेजसः । स्वचारित्र्याभिगुप्तां तां स्पृष्टुमर्हति पावकः ॥

धर्मात्मनः "தர்மாத்மாவாய்
अमिततेजसः அவகிறந்த தேஜோ
வானான்
तस्य हि அவருக்கே
भार्या மனைவியானவளும்

स्वचारित्र्याभिगुप्तां தன் கற்பாவையே
காக்கப்பட்டவளுமான
ता அவளை
पावकः அக்கனி
स्पृष्टुमर्हति தீண்டமுடியாது.

नूनं रामप्रभावेन वैदेह्याः सुकृतेन च । यन्मां दहनकर्पाऽयं नादहद्वयवाहनः ॥ २४ ॥

यत् "ஆகலால்தான்
दहनकर्मा தகிப்பதே செயலாக
अयं हयवाहनः இந்த அக்னி [வள்ள
रामप्रभावेन ஸ்ரீராமரின் பிரபாவத்
தரனும்

वैदेह्या: வைகேதறுவியின்
सुकृतेन च ஸுசீலத்தாலும்
मां என்னை
नूनं இப்பொழுது
न अदहन வரிக்கா திருந்தது.

अयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या । रामस्य च मनःकान्ता सा कथं विनिश्चिष्यति ॥

ராமஸ்ய	* ஆயாமருக்கு	தேவதா	தேவதைதயாயுமிருப்
மன:காந்தா	மனத்திற்கினிய மனைவி		பகன்
	யாயும்	யா	சாவனோ
भरतादीनां	பரதர் முதலிய	सा	அவன்
भ्रातॄणां	உடன்பிறந்தோர்	कथं	எக்கனம்
अयाणां च	முயர்களுக்கும்	विनिश्चिष्यति	கேட்கைய முடியும்?

यद्वा दहनकर्माऽयं सर्वत्र वक्ष्यस्वयः । न मे ददति लाङ्गूलं कथमार्यो वक्ष्यति ॥२६॥

यद्वा	* அல்லாதபொது	दहनकर्मा	தஹிப்பதே செயலாக
सर्वत्र	எங்காவத்தினும் (எவ்விடத்தினும்)	अयं	இவர் [உள்ளவருமான்
		मे लाङ्गूलं	எனது காலி
अवयः	விண்படாத	न ददति	எரிக்கவில்லை;
प्रभुः	சாமர்த்தியம் படைத்தவரும்	आर्यो	ஸா-சீலனைப
		कथं वक्ष्यति	தன்புறத்துவதெப் படி?

पुनश्चाचिन्तयत्तत्र हनुमान् विस्मितस्तदा । हिरण्यनाभस्य गिरेर्जलमध्ये पदर्शनम् ॥२७॥

पुनः च	அல்லாமலும்	पदर्शनं	உதாரணத்தை
हनुमान्	ஹனுமார்	अचिन्तयत्	ஞாபகத்திற்குத்
जलमध्ये	நடுநிலத்தில்		கொண்டுவந்தார்.
हिरण्यनाभस्य	ஹமனாகமென்கிற	तदा	அப்பொழுது
गिरेः	பர்வதத்தினுடைய	तस्य	அதுவிஷயமாக
		विस्मितः	ஆச்சர்யம் கொண்டார்.

तपसा सत्यवाक्येन अनन्वत्वाच्च भर्तरि । अपि सा निर्दहेद्दग्धिं न तामग्निः वक्ष्यति ॥

सा	* அவள்	अग्नि अपि	செருப்பையும்
तपसा	ஸா-சீலத்தாலும்	निर्दहेत्	கொளுத்தவான்;
सत्यवाक्येन	சத்தியத்தாலும்	तां	அவளை
भर्तरि	நாயகனிடத்தில்	अग्निः	செருப்பானது
अनन्वत्वाच्च च	எகத்தவத்தாலும்	न वक्ष्यति	தன்புறத்தமுடியாது."

स तथा चिन्तयेस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् । शुश्राव हनुमान् वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ॥

स: हनुमान्	அக்க ஹனுமார்	तथ	அதுவிஷயத்தில்
देव्या:	தேவியின்	महात्मनां	மஹாத்மர்க்களான
धर्मपरिग्रहं	தர்மப்பிரபாயத்தை	चारणानां	சாரணர்களுடைய
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	वाक्यं	மேச்சொல்
चिन्तयन्	எண்ணாதிட்டுக்கொண்	शुश्राव	கேட்டார்.
	படிக்கொண்டும்		

अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनुपता । अग्निं विसृजताऽभीक्ष्णं भीमं राक्षसवेशपति ॥

अहो हि "ஆ! என்னவென்று சொல்வது!
 राक्षसवेशपति ராட்சஸர்கள் வலிக்கு
 अग्निं தெருப்பை [மிடத்தில்
 भीमं பயங்கரமாய்
 अभीक्ष्णं विसृजता இடைவிடாது இட்ட

हनुमता ஹனுமா ரால்
 खलु கிச்சயமாய்
 दुष्करं மிகவும் ஸாஹஸ்யமான
 कर्म செய்கை
 कृतम् செய்து முடிக்கப்பட்டது.

प्रपलायितरक्षस्त्रीबालवृद्धसमाकुला । जनकोलाहलाध्याता क्रन्दन्तीवादिकन्दरे ॥ ३१ ॥
 दग्धेयं नगरी लङ्का साट्टपाकारतोरणा । जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥

साट्टपाकारतोरणा "அட்டாலைகள், மதில்கள், தோரணவாயில்கள்
 दग्धेयं இந்த [குட்பட
 लङ्कानगरी லங்காநகரம்
 अदिकन्दरे படைக்குளையில்
 क्रन्दन्ती इव கூனி அழுவதுபோல்
 प्रपलायित- } ஒடிப்போன ராட்சஸவரிக
 रक्षस्त्रीबाल- } னும், பாஸர்களும், வி
 वृद्धसमाकुला } ருத்தர்களும் அலறி

जनकोला- } ஜனங்களைக் கொலைசுத்
 हलाध्याता } தம் சூக்கி சப்திப்பதாய்
 दग्धा தகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
 च ஆனாலும்
 जानकी एव ஜானகியார் மாத்திரம்
 न दग्धा வருத்தமடைவாதிருக்கி
 नः நமக்கு [ரூர் (என்பது)
 अद्भुत: அபூர்வமான
 विस्मयः इति ஆச்சரியம்" என்றார்கள்.

स निमित्तैश्च दृष्टायैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत् प्रीतमानसः ॥ ३३ ॥

सः அந்த
 हनुमान् ஹனுமார்
 दृष्टायैः ஸந்தேஹமற மனதில்
 निमित्तै च காரணங்களைக் கொண்
 महागुणैः உற்பயனைத் தரும் [டும்

कारणैः च செய்கைகளைக் கொண்
 ऋषिवाक्यैः च ருஷிகளின் வாக்கியங்
 प्रीतमानसः மனச்சந்துஷ்டிகொண்
 भभवत् ஆனார். [டவராய்

ततः कपिः प्राप्तपनोरथार्यस्तापक्षतां राजसुतां विदित्वा ।

प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३४ ॥

ततः அப்பொழுது
 कपिः வானார்
 तां राजसुतां அந்த ராஜசுமாரியை
 अक्षतां அபாயத்திற்குள்ளாகா
 विदित्वा முனதில் கினைத்து
 पुनः அப்படியிருந்தும்

तां அவளை
 प्रत्यक्षतः நேரில்
 दृष्ट्वा एव தர்சனம் செய்துவிட்டே
 प्राप्तपनोरथार्यः மனோரதத்தின் பயனைப்
 प्रतिप्रयाणाय திரும்பிப்போவதற்கு
 मतिं चकार நிர்மானித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥

आदितः श्लोकाः 14142

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2352

பத்யாச: சரீ:—சும்பத்தாருவது ஸர்க்கம் || 12 ||

லக்ஷா: சமுதயநம்—வங்கையிலிருந்து குத்தல்.

ततस्तु शिशुषामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् । अभिवाद्याब्रवीद्विष्टया पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ॥

शिशुषामूले	சிம்படாமாத்தடியில்	इह	இப்பொழுது
पर्यवस्थितां	அசையின் நிமிற்றிருந்த	अक्षतां तु	செடியமாகிருப்பவ
जानकीं	ஜானகியை		ராகவே
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து	विष्टया	தெய்வநீனமாக
ततः	அதன்மேல்	पश्यामि	தரிசிக்கிறேன்' (என்று)
त्वां	'தேவநீரை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं हनुमन्तमभाषत ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	भर्तृस्नेहान्वितं	பர்த்தாவின் மீதள்ள
सीता	வரீதை		உன்ப வெளியிட்டுக்
पुनः	திரும்பவும்		காட்டுகின்ற
प्रस्थितं	சமீபம் வந்திருந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
तं हनुमन्तं	அந்த ஹனுமாரை	पुनः	இன்னொருதரம்
वीक्षमाणा	பார்த்து	अभाषत	சொன்னான் :—

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीर्य यशस्यस्ते वलोदयः ॥ ३ ॥

परवीर्य	"சத்ருவிரசம்ஹரகரோ!	परिसाधने	பலசித்தி பெறுபவியைத்
त्वं	நீர்	पर्याप्तः	போதுமானவர்; [தில்
एकः एव	ஒருவரே	ते	உமது
कामं	கோரியவண்ணமே	वलोदयः	பலத்தின் பெருமை
अस्य कार्यस्य	இந்த காரியத்தின்	यशस्यः	புகழ்ந்தாவதாய்கலை.

शरैस्सुसङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परवलादेनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परवलादेनः	"படைவழி பலத்தைச் செ	कृत्वा	செய்தகட்டு
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ருக்கும்	मां नयेत् यदि	என்னை அழைத்தக்
शरैः	சரங்கனால்		கொண்டே குவாராவின்
लङ्कां	லங்கைகளை	तत् तस्य	அது அவருக்கு (அவ
सुसङ्कुलां	அல்லோல கல்லோலைய		ருடைய பெருமைக்கு)
	சியதாய்	सदृशं भवेत्	ஏற்றதாய் ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशुरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ५ ॥

तत्	"ஆதயின்	महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு
यथा	எப்படியானால்	अनुरूपं	அனுரூபமாய்
विक्रान्तं	படைவழிகளை மாற்றிய	भवति	விளங்குமே
	யான் வென்று கொண்டேன்	तथा	அப்படி
तस्य	அந்த [பத	त्वं	நீர்
आहवशुरस्य	மோரில் குரவாகிய	उपादय	சொல்லவெண்டும்."

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रथितं हेतुसंहितम् । निशम्य हनुमांस्तस्या वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ ६ ॥

ஹனுமான்
தஸ்யா: அருளுடைய
அர்த்தோபஹிதம் பெரும் பலனுடையதாய்
ஹேதுசंहிதம் புத்திபுத்தமாய்
புரூபிதம் இனிமையான

ஸத் அந்த
வாஸநிஸம்ய வாக்ஸ்யந்தைக் கேட்டு
வாஸநி ஒரு பேச்சை
உதர பதிலாய்
அவ்வித் மொழிந்தார்:—

क्षिपमेव्यति काकुत्स्थो हर्षक्षप्रवैष्ट: । यस्ते युधि विजित्यारीञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥

ய: எவர்
யுபி புத்தத்தில்
அரிந் சத்தருக்களை
விஜித்ய இயித்து
தே ஷோகம் உமது சோகத்தை
வ்யபநயிஷ்யதி ஒழிக்கப்போகின்றாரே,

காகுத்ய: (அந்த) காகுதஸ்தர்,
ஹர்ஷக்ஸபரே: வரணம், கரடி இவர்க
ளுள் தோஷ்டர்களால்
வூத: சூழப்பட்டவராய்
விஜ் இதை
வ்யபதி எழுந்தருளப்போகிறார்."

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान् मारुतात्मजः । गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीमभ्यवादयत् ॥ ८ ॥

மாருதாஸ்த: வாயுஸமந்தனுன
ஹனுமான் ஹனுமான்
ஏவ் மேற்கண்டவிதமாய்
வெஹீ வைதேதலியை
வாஸாஸ தேற்றி

மமநாவ திரும்பிப்போக
மதி கூவா எண்ணக்கொண்டு
வெஹீ வைதேதலிக்கு
அப்யவாதயத் அதை விண்ணப்பம்
செய்தார்.

ततः स कपिशार्दूलः स्वामिसन्दर्शनोत्सुकः । आरुरोह गिरिश्रेष्ठपरिप्लवर्मिर्दहनः ॥ ९ ॥

அரிமர்दन: சத்ருஸம்ஹரகரான
ஸ: கபிசாநூல்: உந்த வானரோத்தமர்
ஸ்வாமி-) ஸ்வாமியை நேர்ந் தரி
ஸந்நர்ஸோஸுக:) சிக்க ஆவல் கொண்
டவராய்

தத: அதன்மேல்
அரிஸ்த் ஆரீஷ்டமென்கிற
கிரிஸ்த் கிறந்த மலைக்கு
ஆரூரோஹ போய்ச் செந்தார்.

तुङ्गपञ्चकुशाभिः नीलाभिर्वनराजिभिः । सोत्तरीयमिवोभोदैः शृङ्गान्तरविलम्बिभिः ॥ ११ ॥

शोधयमानमिव मीत्या दिवाकरकरैः शुभैः । उन्मिषन्तमिवोद्धूतैर्लोचनैरिव धातुभिः ॥ ११ ॥

तोयौघनिःस्वनैर्पन्द्रैः पार्श्वोत्तमिव पर्वतम् । पर्णोत्तमिव विस्पष्टैर्नानाप्रसवणस्वनैः ॥ १२ ॥

देवदारुभिरत्युच्चैरुर्ध्वबाहुमिव स्थितम् । प्रपातजलनिर्घोषैः प्राक्रुष्टमिव सर्वतः ॥ १३ ॥

वेपमानमिव इषामैः कम्पमानैः शरद्वयनैः । वेणुभिर्मாகुतोद्धूतैः कून्तन्तमिव कीचकैः ॥ १४ ॥

निःश्वसन्तमिवामर्षाद् घोरैराशीविषोत्तमैः । नीहारकृतगर्भारैर्ध्यायन्तमिव गह्वरैः ॥ १५ ॥

मेघपादनिभैः पादैः प्रकान्तमिव संवतः । जूषमाणमिवாகाशे शिखरैरभ्रपालिभिः ॥ १६ ॥

कूटैश्च बहुधा काणैः शोभितं बहुकन्दरैः । सालतालाश्वकर्णैश्च वंशैश्च बहुभिर्दृतम् ॥ १७ ॥

लतावितानैर्विततैः पुष्पवद्भिरलङ्कृतम् । नानामृगगणार्काणि धातुनिष्यन्दभूषितम् ॥ १८ ॥

बहुपस्रवणोपेतं शिलासञ्चयसङ्कटम् । महर्षियज्ञगन्धर्वकिन्नरोरगसेवितम् ॥ १९ ॥
 लतापादपसङ्घातं सिद्धाध्युषितकन्दरम् । व्याघ्रसङ्घपमार्काणं स्वादुमूलफलद्रुपम् ॥ २० ॥
 तमारुरोह हनुमान पर्वतं पचनात्मजः । रावदशनशाघ्रेण महर्षेणाभिचोदितः ॥ २१ ॥

தக்பயசங்குடாமி: உயர்ந்த பத்மகமென்ற
 மரக்களடர்ந்துள்ள

நீலாமி: கறுத்த
 வனராஜிமி: கனவரிசைகளாலும்
 ஸ்ரீகாமர்- } கொடுமுடிகளிடையில்
 விலாமிவிமி: } படிந்த

அமோவே: மேகங்களாலும்
 சோசரீயம் இவ் உத்தரீயத்தோடு (ஆண்ட
 யணிர்த்ததைப்) போன்

சுமே: சுபமான ாறதும்,

இவாககரீ: சூரியகிரணங்களால்

மீலா அன்போடு

வோயமானம் இவ் துயிலெழுப்பப்படுவ
 தைப் போன்றதும்,

இவ்: வெளிப்பட்ட

பாதுமி: தாதுக்களால்

சோவனம் இவ் கண்களாகக்கொண்டு

அம்மிபவம் இவ் விழித்துக்கொண்டிருப்
 பதைப்போன்றதும்,

மந்: கம்பிரமான

தோவோயனி:சுமே: வெள்ளப்பேரொளிக

பாபித் வேதமேதும் [ளால்

பவ்: மலைபயப்போன்றதும்,

விரபீ: ஸ்பந்தமான

நானாபவணசுமே: மலையருளிகளின் ஓரை
 களால்

பரித் இவை பாடுவதைப்
 போன்றதும்,

அயுசு: மிக உயரமான

இவ்வாமி: தேவதாருமரங்களால்

கபீவாது: கைகளை உயர எடுத்த

சுமித் இவ் தவசிபோன்றதும்,

பவாசுஜமிவீசி: நீர்விழ்ச்சிகளின்
 பேரொளிகளால்

சவ்: எங்கும்

பாது இவ் எதிரொலிபுடனிரை
 யதைப்போன்றதும்,

கமரமீ: அசைகின்ற

இயம்: கறுத்த

சரதவமே: சரதகாலமேகங்களால்

வெய்யம் இவ் கடுங்குகிறதைப்
 போன்றதும்,

மாசுசுமே: காற்றாடிகின்ற

கிவகீ: சேகமெனப்படும்

வெய்யம்: மூங்கில்களால்

கூசுமே இவ் கூவிக்கொண்டிருப்
 பதைப் போன்றதும்,

வோ: கொடிய

அரிவோசுமே: பெரும்பாம்புகளால்

அமவா: பொருளாபினின்ற

நி:சுமே இவ் பெருமூச்சு விட்டுக்
 கொண்டிருப்பதைப்
 போன்றதும்,

மீலாசுமே: பனிபடிந்த பெரிய

மந்: குகைகளினால்

பவா: தயானம் செய்து

கொண்டிருப்பதை

இவ் போன்றதும்,

மேவாமி: மழைக்காலகளுக்கு
 திரை

பாதி: தாழ்வரைகளால்

சவ்: எங்கும்

பவா இவ் ஆக்கிக்கப்பட்டதைப்
 போன்றதும்,

அவாமி: மேகங்கள் சூழ்ந்த

சுமி: கொடுமுடிகளால்

அகா: ஆகாசத்தில்

சுமே இவ் எட்டியுள்ளதைப்
 போன்றதும்,

பாது கிமி: பலவிதமாகச் சிதறுண்ட

சுமி: சிகரங்களாலும்

பவா: அனேக குகைகளாலும்

சுமி: சோபிக்கின்றதும்,

சாக-	மரமரம், பனை மரம்,
சாலாங்கு: च	அகலகர்ணம் முதலிய மரங்களும்
बहुभिः	பலவிதமான
ध्वनिः च	மூக்கில்களும்
वृक्षैः	சூழப்பட்டதும்,
शितैः	விஸ்தாரமானதும்,
पुष्पवतिः	புஷ்பங்கள் நிறைந்தன வுமான
लतावितानैः	கொடிசமூகங்களால்
लङ्कुलैः	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்,
नानासुग- } णानाभिः }	பலவித மிருகங்கள் நிறைந்ததும்,
घातुमिव्यन्द- } भूर्धितैः }	தாதுக்களின் பெருக் கால் அணிசெய்யப்பட் டதும்
हृदयमणोपेतं	பல கீரஞ்சிகளுள்ளதும்
शिलाश्चयसङ्घे	கற்குயில்ககள் கெருக் கியதும்
महर्षिपञ्चान्व- } क्षिप्तो- } सेवित }	முனிவர், யக்ஷர், கந்தர் வர், கின்னார், நாகர் இவர்கள் வளிப்பதும்

तेन पादललाकान्ता रम्येषु गिरिसानुषु । सवोषाः समशीर्यन्त शिलाश्चूर्णीकृतास्ततः ॥

रम्येषु	அழகாயிருந்த
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வுகளில்
तेन	அவரால்
पादललाकान्ताः	காலடிக்கால் மிதிக்கப்
शिलाः	கற்கள் [பட்ட

स तपारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः । दक्षिणादुत्तरं पारं पार्थिवैर्दृवणांभसः ॥ २३ ॥

सः	அந்த
महाकपेः	மஹாகபி
तं	அந்த
शैलेन्द्रं आरुह्य	சிறந்த பர்வதத்தின் மேல் ஏறி

अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः । ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिषेवितम् ॥ २४ ॥

वीरः	வீரராகிய
पवनात्मजः	பவனாத்மஜர் (வாயு குமாரர்)
पर्वतं अधिरुह्य	பர்வதத்தின் மீது ஏறி
ततः	அதிலிருந்து

लताशद्वारसङ्घातं	கொடிகள், மரங்கள் செறிந்ததும்
सिंहायुषित- } कन्दरं }	சிங்கம் வளவிக்கும் குகை களுடையதும்,
व्याघ्रमण्ड- } समाकीर्णं }	புலிக்கட்டங்கள் நிறைந்ததும்,
स्वाङ्गमूलफलद्वयं	ருகியுள்ள கிழங்குகள், பழங்கள் இவையுள்ள விருகவுக்களுள்ளது
तं	அந்த [மான
पर्वतं	மலையில்
पवनात्मजः	வாயுகுமாரரான
इनुमान्	நுனுமார்
रामदर्शननिष्ठेण	ஸ்ரீராமதர்சனம் சமீபத் திலிருப்பதால்
प्रदृष्ट्वा	பரமரணந்தத்தால்
अभिचोदितः	அதி உற்சாகத்திலிருப் பவராய்
आरुह्य	ஏறினர்.

ततः	அதனால்
चूर्णीकृताः	பொடியாக்கப்பட்டவை களாய்
सवोषाः	சத்தமிட்டுக்கொண்டு
समशीर्यन्त	கிதறுண்டன.

लवणामसः	ஸமுத்திரத்தின்
दक्षिणात्	கெற்கிலிருந்து
उत्तरं पारं	வடக்கரைக்கு
पार्थिवन्	பேரக எண்ணியவராய்
व्यवर्धत	வளர்த்தார்.

मीनं	பலங்கரமான
सागरं	ஸமுத்திரத்தை
ददर्श	பார்த்தார்.

சதபஞ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

उत्तरतीरप्राप्ति:—வடக்கு கரையை அடைதல்.

सचन्द्रकुसुमं रम्यं सार्ककारणद्वं शुभम् । तिष्यश्रवणकादम्बपञ्चशैवालशाद्वन्म् ॥ १ ॥
पुनर्वसुमहामीनं लोहिताङ्गमहायदम् । ऐरावतमहाद्वीपं स्वतीहंसविलोलितम् ॥ २ ॥
वातसङ्घातजालोर्मि चन्द्रांशुशिशिराम्बुपत् । भुजङ्गपक्षगन्धर्वबुद्धकपलोत्पलम् ॥ ३ ॥
हनुमान् मारुतगतिर्पद्मानौरिव सागरम् । अपारमपरिश्रान्तः पुष्टुवे गगनार्णवम् ॥ ४ ॥

ரம்யம் } அழகுபெற்றதும்
சசுந்த்ருசுமம் } சந்திரனாகிய ஆம்பலு
(குழுவ்) } டையதும்
சுமம் } பூஜிக்கத்தக்கதும்
சர்க்காரணதவ் } ஸூரியனுக்கிற நீர்க்கொழி
டையபுடையதும்
திஷ்யஸ்ரவணகாத்வம் } புஷ்பம், சிவவணமுகிற
இரு கண்டறும்மைக்களை
யுடையதும்
அபஞ்சைவாலசாட்வல் } மேகங்களாகிற செழித்த
பாசிகளையுடையதும்
புனர்வசுமஹாமினம் } புனர்வணுமாகிற பெரு
மீனையுடையதும்
லோஹிதாங்க- } அங்காரகனாகிற பெரிய
மஹாஅய் } முதனையுடையதும்
ஏராவதமஹாட்வீபம் } ஐராவதமாகிற பெரும்
நீரோடிகையதும்
ஸ்வாதிஹ்- } ஸ்வாதிவாகிற அன்னம்
விலோலிதம் } உலாவப்பெற்றதும்

வாதமதுத- } வாயுவின் தொகைகளா
ஜாலோமி } லுண்டாகிய அலைத்தொ
கைகளையுடையதும்
சுந்தாங்கு- } சந்திரனாகிற
சிசிசிராமுமந் } குளிர்த்த ஜலமுடைய
தும்
புஜங்கு- } மாகர், பசுவர், கந்தர்வர்
பக்தர்வ- } இவர்களாகிற கமலங்க
கமலோதல் } ளையும், கருகெய்தல் பூக்
களைபுழுடையதமான
சாஹர் } சாகரத்தை
மஹாநு } பெரிய மரக்கனம்
ஹ் } எப்படியோ அப்படி
ஹுமானு } றுறனுமார்
அபார் } கரையில்லாத
பகநாநிவ் } ஆகாசமாகிற கழுத்திரத்
மாருதகதி: } வாயுவெகமாய் [திஸ்
அபரிஸ்ரான்த: } ஆயானமின்றி
புஸ்துவே } பாய்த்தோடினார்.

असमान इवाकाशं ताराधिपमिवोल्लिखन् । हरन्निव सनक्षत्रं गगनं सार्कमाण्डलम् ॥ ५ ॥
मारुतस्यात्मजः श्रीमान् कपिव्योमचरो महान् । हनुमान मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥

மாருதஸ ஆத்மஜ: } வாயுவின் குமாரரும்
ஸ்ரீமானு } வங்குடையில் கடாசுத்த
திருகிலக்கான
மஹானு } மஹாதீமாவுமான
ஹனுமானு } றுறனுமாரென்ற
கபி: } வானார்
வ்யோமவர: } ஆகாயமார்க்கமாய்ச்
செல்கிறவராய்
அகாசி } ஆகாயத்தில்
அசமான: ஹ் } விழுங்குமார்போலவும்

தாராதிவ் } சந்திரனை
லலிசுந ஹ் } உலாப்பவர் போலவும்
பகநம் } ஆகாயத்தை
சர்க்கமாண்டல் } குறிமமண்டலத்தாடலும்
சனக்ஷத் } கஷத்திரங்களுடனும்
ஹ் ஹ் } கொன்னை கொன்பவர்
போலவும்
மேகஜாலானி } மேகக்கூட்டங்களை
விகர்ஷந் ஹ் } இழுப்பவர்போலவும்
பகாதி } கடக்கிறார்,

पाण्डरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्ठाकानि च । हरितारुणवर्णानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

மஹாபிராணி } பெருமேகங்கள்
பாண்டராரு- } வெண்மைநிறமுள்ளவை
வர்த்தினி } கனரகவும் சிவப்புநிற
முள்ளவைகளாகவும்
நீலமாஜிஷ்டாகானி } நீலநிறமுள்ளவைகளாக
வும் மஞ்சள் கலந்த சிவ

புதிதமுள்ளவைகளாக
கவும்

हरितारुणवर्णानि } பச்சைக் கலந்த சிவப்பு
நிறமுள்ளவைகளாகவும்

चकाशिरे } காணப்பட்டன.

प्रविशन्नभ्रजालानि निघतंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥

அபிரஜாலானி } மேகக்கூட்டங்களில்
புன: புன: } அடிக்கடி
प्रविशन् } நுழைந்து
च } முற்றிலும்
प्रच्छन्न: } மறைக்கப்பட்டவராய்
च } அப்படியே

निघतन् } வெளிப்பட்டு

च } முற்றிலும்
प्रकाश: } கன்களுக்குப் புலப்படுக
தவராய்

चन्द्रमा: इव } சந்திரன் போல
लक्ष्यते } (அவர்) விளங்குகிறார்.

विविधाभ्रघनापन्नगोचरो धवलांबरः । दृश्यादृश्यतनुर्वीरस्तदा चन्द्रायतेऽम्बरे ॥ ९ ॥

ததா } அப்பொழுது
धवलांबरः } வெள்ளைபாசடையுட்க

वीरः } வீரரான அவர்

अम्बरे } ஆகாயத்தில்

विविधाभ्र- } பலவித மேகங்களுக்
घनापन्न- } கிடைசில் மறைந்து
गोचरः } வெளிப்பட்டும்
दृश्यादृश्यतनुः } உருகாணப்படுகிறதாயும்
காணப்படாததாயும்
चन्द्रायते } சந்திரனெனவே விளங்
குகிறார்.

ताक्षर्यायमाणो गगने वभासे वायुनन्दनः । दारयन् मेघवृन्दानि निष्पतंश्च पुनः पुनः ॥

மேகவூந்தானி } மேகக்கூட்டங்களை
புன: புன: } அடிக்கடி
दारयन् } குளத்துகொண்டு
निष्पतन् च } வெளிப்படும்

वायुनन्दनः } வாயுநந்தனர்
गगने } ஆகாயத்தில்
ताक्षर्यायमाणः } கருடம்போலவே
वभासे } விளங்கினார்.

नदक्षादेन महता मेघस्वनपहास्वनः । प्रवरान् राक्षसान् हत्वा नाम विश्राव्य चात्पनः ॥

आकुलां नगरीं कृत्वा व्यथयित्वा च रावणम् । अर्दयित्वा बलं घोरं वैदेहीमभिवाद्य च ॥

आजगाम महातेजाः पुनर्मध्येन सागरम् ॥ १२ ॥

महातेजाः } மஹாதேஜோவரான
(அவர்)

प्रवरान् } பலமான
राक्षसान् } ராக்ஷஸர்களை
हत्वा } கிதைத்து
घोरं } கொடும்பல
बलं } வலன் உட்கை

अर्दयित्वा } அழித்து
नगरीं } பட்டணத்தை
आकुलां कृत्वा } மலக்கச் செய்து
रावणं च } ராவணனையும்
व्यथयित्वा } திடீர்க்கிடச் செய்து
वैदेहीं च } வைகை நதியைகளையும்
अभिवाद्य } மண்டுபெரி

ஆசன:	தமது
நாம ச	பெயரை (எங்கும்)
விஷாய	பிரகாரப்படுத்தி
மஹா நாடன	பெரிய கூச்சலெழுதி
நதந்	எதிரொலி உண்டாகும் படி சத்தமிட்டுக் கொண்டு

மேகஸுமஹாஸன:	மேகக் கண்ணிப்போல் பல மாகக் கர்ஜிப்பவராய்
புன:	திரும்பவும்
சாஸர்	சமுத்திரத்தின்
மயேன	மேலேயே
ஆதாஸ	சென்றார்.

பர்வதேந்ரு சுநாமே ச சமுபஸ்பூஷய விரீயவான் । ஓயாமுக்த இவ நாராயா மஹாவேகோ஽ப்யுபாஸமந் ॥

விரீயவான்	வீரவானான (ஆவர்)
சுநாமே	சுநாமமாக (என்ற)
பர்வதேந்ரு ச	பர்வதக் கோஷ்டத்தையும்
சமுபஸ்பூஷய	தடவிக்கொடுத்து

ஓயாமுக்த:	நாளை விட்டுப் புறப்பட்ட
நாராய:	நாராயணம்போல்
மஹாவேக:	மிக வேகமுடையவராய்
அப்யுபாஸமந்	சென்றார்.

ச கிஷ்டிதநுஸேபாஸ: சமாலோக்ய மஹாஸிரிஸு । மஹேந்ரு மேகஸஹாஸ நநாத ஹரிபுஷ்பவ: ॥

ச: ஹரிபுஷ்பவ:	அந்த வானாவிரி
கிஷ்டி	கொஞ்சம்
அநுஸேபாஸ:	ஸம்பிரமாய் வந்ததும்
மேகஸஹாஸ	மேகத்திற்கு திகாரன

மஹேந்ரு	மஹேந்திரம் (என்ற)
மஹாஸிரி	மஹா கிரீவ
சமாலோக்ய	கண்டு
நநாத	கம்பிரமாய்க் கர்ஜித்தார்.

ச பூரயாமாஸ கபிர்दिशो दश समन्तत: । नदब्रादेन महता मेघसुममहासुन: ॥ १५ ॥

ச: கபி:	அவ்வானார்
மேகஸுமஹாஸன:	மேகக்காஷர் போன்ற பெரும் குரலுடையவ ராய்
நதந்	கர்ஜித்துக்கொண்டு

மஹா	மஹத்தான
நாடன	சத்தத்தால்
தச திச:	பத்து திசைகளில்
சமம்த:	எங்கும்
பூரயாமாஸ	பரவச்செய்தனர்.

स तं देशमनुषास: सुहृदर्शनलालस: । ननाद हरिशर्दूलो लाङ्गुलआप्यकम्पयन् ॥ १६ ॥

சுஹ்ருதர்சனலாலச:	சூப்தசினைகிதர்களைக்கா ணாமவாவுடனிருக்கும்
ச: ஹரிசர்दूल:	அந்த வானகோத்தமர்
ச: தேச	அந்த இடத்தை

அநுபாஸ:	விட்டவராய்
நநாத	இரைத்த கூச்சலிட்டார்;
லாங்கூல் அபி ச	காலைபுட
அகம்பயந்	சூட்டினார்.

तस्य नानयमानस्य सुपर्णचरिते पथि । फलतीवास्य घोषेण गगने सार्कषण्डलम् ॥ १७ ॥

சுபர்ணீசரி:	பறவைகள் (கருடர்)
பதி	பாதேசத்தில் (திடீயம்)
நானயமானஸ்ய	கூச்சலிட்டும் கொண்டு யுடும்

போஷ	கொடித்தால்
சர்க்ஷண்டம்	ஸரீர்பமண்டலத்தோடு கூடிய
கார	சூகாவம்
கலதி இவ	பிளவுபடுவது போலி ருந்தது.

தஸ்ய	அந்த
அஸ்ய	குரலுடைய

ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः । पूर्वं संविष्टिताः शूरा वायुपुत्रदिदक्षवः ॥ १८ ॥
महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् । शुश्रुवुस्ते तदा घोषमूर्खेण हनूपतः ॥ १९ ॥

தச அதிப்படி இரத்தையில்
மஹாபலிஷ்டர்களான
சூரா: சூர்கள்
வாயுபுத்திரஸாக் காணு
மஹாக் கொண்டவர்க
சமூத்ச ஸமுத்திரத்தின் [னாய்
உச்சே தீரே வடகரையில்
பூர்வ ஏற்கெனவே
சங்கிஷ்டிதா: வந்து திரண்டிருந்தவர்
யே எவர்களோ [கள்]

தே அவர்கள்
வாயுனுந்ஸ வாயுனினால் அலைப்புண்
தோய்ஸ மேகத்தின் [டான
மர்ஜித் இவ கர்ஜனைபைப் போலிருக்
மஹத: மஹாத்மாவான [கிற
ஹ்நூ: ஹனுமாரின்
போஸ்து கோஷத்தையும்
கஸ்ரேங் தொடைகளின் சலனத்
ததா அப்பொழுது [தையும்
சுசுரு: கேட்டார்கள்.

ते दीनमनसः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः । वानरेन्द्रस्य निर्वोषं पर्जन्यनिनदोषमम् ॥ २० ॥

வானே-ந்ஸ வானரோத்தமரின்
பர்ஜன்யநினதோபம் மேகமுழக்கத்திற்கு
நிகரான
நிர்வோஷ் பேரொலியை
தே கானனோகச: அந்த வனவாஸிகள்

சर्वे எல்லோரும்
வீனமனச: ஏக்கம் பிடித்த மனத்
திரைகளாய்
சுசுரு: செனிகொடுத்துக் கவ
ஸித்தார்கள்.

निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः । बभूवुस्तुकाः सर्वे सुहृद्दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २१ ॥

சமன்தத: என்கும்
நதத: எதிரொலி உண்டாகத்
செங்கிறவருடைய
நாத் பேரொலியை
தே அந்த
வானரா: வானர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
நிசம்ய உள்ளபடி அறிந்து
சுஹ்ரு-) ஆப்தனை நேசிலே காண
காங்க்ஷிண:) னிரும்பியவர்களாய்
அஸுகா: பமூவ: எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

जाम्बवान् स हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्टमानसः । उपामन्य हरीन् सर्वादिदं वचनमब्रवीत् ॥

ஹரிசுரேஷ்: வானர்களுக்கு அந்நயத்
தப் பிரியான
ச: அந்த
ஜாம்பவான் ஜம்பவந்தர்
பிரீதிசஹ்ரஸ்தமானச: அன்பினால் மனதில்
சந்தேதாவுமுற்றவராய்

ஹரீந் வானர்கள்
சர்வாந் எல்லோரையும்
உபாமன்ய அருகில் கூவி அழைத்து
இய் பின்வருகிற
வசந் வசனத்தை
அப்ரவீத் உரைத்தார்:—

सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनुमान्नात्र संशयः ॥ २३ ॥

न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवंविधो भवेत् ॥ २४ ॥

அசு	இந்த	ஹி	ஏனெனில்
ஹனுமான்	ஹனுமான்	அகதகர்ஷ	காரியம் செய்து
சர்வதா	முற்றிலும்		முடிக்காத
கூதகாரி:	காரியத்தைச் சாதித்து	அஸநா:	இவருடைய கோஷம்
அஸ	இதில் [விட்டார்;	ஏவ்விவ:	இப்படிப்பட்டதாய்
சங்கய: ந	எந்தேனும்பில்லை.	ந மயே	இராதா

तस्य बाहूस्वेगं च निनादं च महात्मनः । निश्म्य हरयो हृष्टाः समुत्पेतुस्ततस्ततः ॥२५॥

தச்ய	அந்த	நிஷம்ய	செலிக்கொண்டு
மஹாத்மன:	மஹாத்மனின்	ஹரய:	வானரர்கள்
பாஹுஸ்வேகம் ச	புஜங்கள், தொடைகள்	ஹ்ஸ்த:	மனமகிழ்ச்சிவர்களாய்
	இவைகளில் சலனத்	ததஸ்த:	அக்கங்கேபே
நினாடம் ச	கர்ஜனைவையும் [தையும்	சமுத்பே:	துள்ளிக்குதித்தனர்.

ते नगाग्रान्गमाणि शिखराच्छिखराणि च । महृष्टाः समपद्यन्त हनुमन्तं दिदृक्षुः ॥

தே	அவர்கள்	நகாஅரி	மர உச்சிகளையும்
ஹனுமந்த்	ஹனுமான்	சிவராவ	சிகரத்தினின்றும்
திடீக்ஷ:	காண ஆவஸ்கொண்டவர்	சிவராணி ச	சிகரங்களையும்
மஹ்ஸ்த:	குதாஹலித்து [கனாய்	சமபத்யந்த	(தாண்டுவந்து) ஓரும்க்க
நகாஅரி	மரத்தின் துனிபிவிருத்து		உருளர்கள்.

ते भीताः पादपाथेषु गृह्य शाखाः सुषुप्तिताः । वासांसीव महार्हाणि द्युधुवुर्वांनरास्तदा ॥

ததா	அப்பொழுது	गृह्य	பிடுங்கி எடுத்துக்
பீதா:	களிப்புற்ற	மஹார்ஹி	விஷயமாய்க் [கொண்டு
தே வானா:	அந்த வானரர்கள்	வாஸாசி	வஸ்திரங்களே
பாட்பாஸேசு	மர துனிகளில்	இவ	எப்படியோ அப்படி
சுஸுப்திதா:	அழகாய்ப் புஷ்பித்	துயு:	இக்குமங்குராய்
சாஸா:	கிளைகளை [திருந்த		சூட்டினார்கள்.

गिरिमहूरसंतीनो यथा गर्जति मारुतः । एवं जगर्ज बलवान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥२६॥

गिरिमहूरसंतीनः	மலைக்குறைமயினுட்	मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரரும்
மாருத:	காற்று [புகுந்த	பலவான்	மிக்க பலமுடைய
யதா	எவ்வண்ணம்		வருமான
गर्जति	கர்ஜிக்குமோ	ஹனுமான்	ஹனுமான்
ஏவ்	இப்படியே	சரீ	கர்ஜித்தார்.

तमभ्रघनसङ्काशमापतन्तं महाकपिम् । दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तस्थुः प्राञ्जलयस्तदा ॥२७॥

தம	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கண்டு
அப்ரஹ்நசங்காசம்	காளமேகத்திற்குசிகராய்	தே வானா:	அந்த வானரர்கள்
அபதந்த்	பாய்ந்து வருகிற	சர்வ	எல்லோரும்
த	அந்த	பாஜலய:	கைகூப்பிக்கொண்டு
மஹாகபி	மஹாகபியை	தஸ்து:	நின்றார்கள்.

ततस्तु वेगवांस्तस्य गिरेर्गिरिनिभः कपिः । निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले ॥ ३० ॥

ततः अभ्युपगच्छ
गिरिनिभः மலைக்கு நிகராய்
वेगवान् பலம் படைத்த
कपिः तु வானாரும்

तस्य अन्त
महेन्द्रस्य गिरेः மஹேந்திர மலையின்
पादपाकुले शिखरे மாம் செறிந்த சிகரத்தில்
निपपात வந்திறக்கினார்.

हर्षेणापूर्वमाणोऽसौ रम्ये पर्वतनिर्झरे । छिन्नपक्ष इवाकाशात् पपात धरणीधरः ॥ ३१ ॥

असौ இவர்
हर्षेण ஆனந்தத்தினால்
आपूर्वमाणः உடம்பு பூரித்தவராய்
छिन्नपक्षः சிறகிழந்த
धरणीधरः इव பரவதம்போல்

आकाशात् ஆகாயத்திலின்றி
रम्ये அழகான
पर्वतनिर्झरे மலையருவியில்
पपात குதித்தார்.

ततस्ते प्रीतमनसः सर्वे वानरपुङ्गवाः । हनुमन्तं महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ३२ ॥

ततः அதனால்
प्रीतमनसः ஸந்தோஷ சித்தராய்
ते अन्त
वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
महामानं மஹாத்மாவான
हनुमन्तं ஹனுமாவரை
परिवार्य குழந்துகொண்டு
उपतस्थिरे கிடமிருகின்றார்கள்.

परिवार्य च ते सर्वे परां प्रीतिमुपागताः । बहुष्वदनाः सर्वे तपरोगमुपागमन् ॥ ३३ ॥

ते அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
परिवार्य குழந்துகொண்டு
परां प्रीतिं மிகுந்த பிரீதியை
उपागताः அடைந்தார்கள்.
सर्वे எல்லோரும்

अरोगं சேதமமாயிருக்கும்
तं அவரை
च அதனால்
बहुष्वदनाः மலர்ந்த முகமுடையவர்
उपागमन् கிடமிருகின்றார்கள்.

उपायनानि चादाय मूलानि च फलानि च । प्रत्यर्चयन् हरिश्रेष्ठं हरयो माखतात्मजम् ॥

हरयः வானரர்கள்
माखतात्मजे வாயுருமாரசரண
हरिश्रेष्ठं வானரோத்தமருக்கு
मूलानि च கிழக்குகளையும்

फलानि च பழக்களையும்
उपायनानि பரிசாக
आदाय கொண்டுவந்து
प्रत्यर्चयन् च உபசரம் செய்தனர்.

हनुमांस्तु गुरुन् वृद्धाङ्गाम्भवत्प्रमुखांस्तदा । कुमारमङ्गदं चैव सोऽवन्दत महाकविः ॥

सः அந்த
महाकविः மஹாகவியான
हनुमान् तु ஹனுமாவரை
तदा அப்பொழுது
आम्भवत्प्रमुखां ஜம்பவந்தர் முதலாகிய

गुरुन् பூஜ்யர்களையும்
वृद्धां च பெரியோர்களையும்
कुमारं இளவரசரான
अङ्गदं एव அங்கதனையும்
अवन्दत வந்தனம் செய்தார்.

स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च पसादितः । दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् ॥

விக்ரந்த: பராக்ரமசாலியாய்
 पूज्यः வெகுமதிப்புக்குரிய
 सः அவர்
 ताभ्यां அவ்விருவர்களால்
 पूजितः च விக்ரவாசத்துடன் வாழ்த்
 தப்பட்டவராயும்

कपिभिः வானரர்களால்
 पसादितः பூஜிக்கப்பட்டவராயும்
 दृष्टा “காணப்பட்டான்”
 सीता “வீதை”
 इति ஏன்றும்
 संक्षेपेण न्यवेदयत् சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்.

निषसाद् च हस्तेन गृहीत्वा बालिनः सुतम् । रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा ॥
 हनुमानब्रवीद्धृष्टदा तान् वानरर्षभान् ॥ ३७ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 हृष्टः அகமகிழ்த்தவராய்
 तदा அப்பொழுது
 बालिनः வாலியின்
 सुतं மைந்தனை
 हस्तेन गृहीत्वा கைகொத்தவழத்து
 महेन्द्रस्य गिरे: மஹேந்திர கிரியினது

रमणीये ரமணியமான
 वनोद्देशे च வனத்தின் ஓரிடத்தில்
 निषसाद् உட்கார்க்கதார்.
 तान् அந்த
 वानरर्षभान् வானரோத்தமர்களைப்
 तदा அக்காலத்தில் [பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறுகொன்னார்.

अशोकवनिकासंस्था दृष्टा सा जनकात्मजा । रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता ॥
 एकवेणीधरा बाला रामदर्शनलालसा । उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कुशा ॥ ३९ ॥

सा “அந்த”
 बाला பருவம் நிரம்பாத
 जनकात्मजा ஜனகர் திருமகன்
 अशोक- } அசோகவனத்தினிடை
 वनिकासंस्था } விலிருப்பவளாய்
 सुघोराभि: கொடிய
 राक्षसीभि: அரக்கிகளால்
 रक्ष्यमाणा காவல் காக்கப்பட்டவ
 एकवेणीधरा ஏகவேணியைத் தரிப்
 பவளாய்

जटिला முடி சடைபிடித்
 तवளாய்
 मलिना புழுதிபடித்தவளாய்
 रामदर्शनलालसा ஸ்ரீராமதரிசனத்திற்காக
 ஏக்கெட்டிப்பவளாய்
 उपवासपरिश्रान्ता உபவாசத்தால் மிக
 கொந்தவளாய்
 कुशा ஜினைத்திருப்பவளாய்
 दृष्टा “காணப்பட்டான்”

ततो दृष्टेति वचने महार्थममृतोपमम् । निशम्य मारुते: सर्वे मुदिता: कपयोऽभवन् ॥ ४० ॥

कपयः வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 मारुते: மாருதியினிடத்
 திலிருந்து
 दृष्टा “காணப்பட்டான்”
 इति ஏன்னும்
 अमृतोपमं அமுதத்துக்குச் சமமாய்

महार्थ பெருப்பவனுள்ளதான
 वचने சொல்லை
 निशम्य கேட்டு,
 तत: அதனும்
 मुदिता: மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்
 डவர்கள்
 अभवन् ஆயினர்.

दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थ: शोकं सीतावियोगजम् ॥ ४७ ॥

दिष्ट्या "கல்ல வேளை!"
काकुत्स्थ: காசுத்தன்மதர்
सीतावियोगजं வீணைதனின் கிபேரகத்
தினனுண்டான

शोकं சோகத்தை
त्यक्ष्यति நீக்கிவிடுவார்."

ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानरा: । परिवार्य भ्रमुदिता भेजिरे विपुला: शिला: ॥

वानरा: வானரர்கள்
विपुला: शिला: கிரகலமான பாறைகள்
भङ्गदं அங்கதனையும் (நின் பீட
हनूमन्तं ஹனுமனையும்
जाम्बवन्तं च ஜம்பவந்தனையும்

परिवार्य குழித்துகொண்டு
भ्रमुदिता: மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட
तत: அப்பொழுது (வர்களால்
भेजिरे மனதினுள் கொண்ட
ஏனார்கள்.

श्रोतुकाभा: समुद्रस्य लङ्घनं वानरोत्तमा: ॥ ४९ ॥

दर्शनं चापि लङ्काया: सीताया रावणस्य च । तस्थु: प्राञ्जलय: सर्वे हनूमद्वदनीन्मुखा: ॥

वानरोत्तमा: வானரேரத்தமர்கள்
सर्वे च அனைவரும்
समुद्रस्य சுழுத்திரத்தை
लङ्घनं தாண்டலையும்
लङ्काया: லங்கையினுடையவும்
सीताया: வீணைதயினுடையவார்
रावणस्य च ராவணனுடையவும்

दर्शनं अपि காண்டலையும்
श्रोतुकाभा: கேட்க ஆவல் கொண்ட
வர்களால்
हनूमद्व- } ஹனுமரின் முகத்தி
वदनीन्मुखा: } வேளே கண்ணைத்தவர்
களால்
प्राञ्जलय: கைகூப்பினவர்களால்
तस्थु: அசையாது நின்றனர்.

तस्थौ तत्राङ्गद: श्रीमान्वानरैर्वहुभिर्हत: । उपास्यमानो विबुधैर्दिवि देवपतिर्यथा ॥ ५१ ॥

तस्य அப்பொழுது
बहुभि: वानरै: பல வானரர்களால்
वृत: உபாஸிக்கப்பட்ட
श्रीमान् பாக்கியவானுன
अङ्गद: அங்கதன்

दिवि தேவலோகத்தில்
विबुधै: தேவர்களால்
उपास्यमान: உபாஸிக்கப்பட்ட
देवपति: इव தேவரானபோல்
तस्थौ விளங்கினான்.

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथाऽङ्गदेनाङ्गदवद्बवाहुना ।

मुदा तदाऽध्यासितमुन्नतं महन्महीधरायं ज्वलितं श्रियाऽभवत् ॥ ५२ ॥

उन्नतं உன்னதமாகிய
महत् महந்தான்
महीधरायं மஹேரினுச்சியானது
कीर्तिमता கீர்த்திபெற்றது விளங்கிய
हनूमता ஹனுமரானும்
अङ्गदवद्बवाहुना தேரன் கணையணிந்த
கைகளை அடையவானும்
यशस्विना புகழ்பெற்றவனுமான

अङ्गदेन அங்கதனாலும்
वया மேற்கண்டவாறு
मुदा களைபுடன்
अध्यासितं கீர்த்திக்கப்பெற்றதால்
श्रिया புகழின்கேடத்தால்
ज्वलितं தேஜோமயமாய்
तदा அப்பொழுது
अभवत् விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥

आदितः श्लोकाः 14228

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2438

अष्टपञ्चाशः सर्गः - ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் || 48 ||

लङ्कावृत्तान्तकथनम् - லங்காவீருத்தாந்தத்தை உரைத்தல்.

ततस्तस्य गिरेः शृङ्गे महेन्द्रस्य महाबलाः । हनुमत्पुत्राः प्रीतिं हरयो जग्मुर्हतात्माम् ॥ १ ॥

हनुमत्पुत्राः	ஹனுமாணத் தலைவராய் வழித்த	शृङ्गे	சிகரத்தில்
महाबलाः	ஹாபலிவீரர்களாகிய	उत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
हरयः	வானர்கள்	प्रीतिं	மனச்சந்தாஷ்டியை
तस्य	அந்த	ततः	அப்பொழுது
महेन्द्रस्य गिरेः	மஹேந்திரமலையின்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

प्रीतिमत्पुत्रविष्टेषु वानरेषु महात्मसु । तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् ॥ २ ॥

गाम्भवान्	ஐம்பவான்	महाकपिं	வானசச்சேஷ்டரும்
प्रीतिसंहृष्टः	ஆனந்தக்கால் மயிர்க் சுஞ்செறிந்தவனுய்	अन्तिकारमजं	வாயுருமாடரும்
प्रीतिमत्सु	அன்புள்ளவர்களும்	प्रीतिमन्तं	மனச்சந்தாஷ்டிகொண் டிருந்தவருமான
महात्मसु	மஹாத்மாக்களுமான	तं	அவரைப் பார்த்து
वानरेषु	வானர்கள்	कार्यवृत्तान्ते	நடந்த காரியத்தின் விவரத்தைப்பற்றி
उपविष्टेषु	உட்கார்ந்ததும்	अपृच्छन्	வினாவினான் :
ततः	அத்தருணத்தில்		

कथं दृष्ट्वा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते । तस्यां वा स कथंवृत्तः क्रूरकर्मा दशाननः ॥

देवी	“ தெனியார்	क्रूरकर्मा	கொடுந்தொழிலுணர்
त्वया	உம்மால்	सः	அந்த
कथं	எவ்வாறு	दशाननः	தசமுகன்
दृष्ट्वा	காணப்பட்டான் ?	तस्यां	அவள் விஷயத்தில்
तव	அங்கு	कथंवृत्तः	எம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறான் ?
कथं वा	எந்த மிகையில்தான்	वा	அறிவ விரும்புகிறோம்.
वर्तते	இருக்கிறான் ?		

तच्चतः सर्वमेतन्नः प्रवृद्धिं त्वं महाकपे । श्रुतायाश्चिन्तयिष्यामि भूयः कार्यविनिश्चयम् ॥

महाकपे	“ ஹே வானசேஷத்தமா !	श्रुतायाः	செய்திகளின் வயணங்
त्वं	நீர்		களைத் தெரிந்தவர்களால்
नः	என்களுக்கு	भूयः	மேலே
एवम् सर्वं	இதை எல்லாம்	कार्यविनिश्चयं	நடக்கவேண்டிய காரியம்
तस्सतः प्रवृद्धिं	நடந்தபடி விஸ்தாரமாக சொல்லும் ;	चिन्तयिष्यामि	இன்றதென்பதை நிச்சயிப்பேராம்.

यथार्थस्तत्र वक्तव्यो गतैरस्माभिरात्मवान् । रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्वान् व्याकरोतु नः ॥

तत्र	"அங்கு	ரक्षितவ்	தெரிவிக்காமல் மறைத்து
गतिः	வந்துசென்றத		வைக்கவேண்டியது ;
भस्माभिः	கம்மால்	आप्तवान्	புத்திமரண
यः	எந்த	भवान् च	நீர்தான்
अर्थः	விஷயம்	तत् च	அதை எல்லாம்
वक्तव्यः	சொல்லவேண்டியது ;	नः	சங்களுக்கு
तत्र	அங்கு	व्याकरोतु	விவரமாய்ச் சொல்ல
यत्	எது		வேண்டும்."

स नियुक्तस्ततस्तेन संप्रहृष्टतनूदः । षण्म्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत ॥ ६ ॥

तेन	அவரால்	सीतायै देव्यै	வீராதேவியாளுக்கு
नियुक्तः सः	ஏனப்பட்ட அவர்	शिरसा	முடிவணங்கி
ततः	அப்பொழுது	षण्म्य	கமன்கரித்து
संप्रहृष्टतनूदः	அத்யானந்தத்தால் தேவனுமெங்கும் மயிர் சிலிர்த்தவராய்	प्रत्यभाषत	மறுமொழி சொன்னார் :

प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राघात् खमासुतः । उदधेर्दक्षिणं पारं काङ्क्षमाणः समाहितः ॥ ७ ॥

उदधेः	"ஊழுத்திரத்தின்	प्रत्यक्षं एव	கண்ணெதிரிலேயே
दक्षिणं पारं	தென்கரைவாய்	महेन्द्राघात्	மகேந்திரசிகரத்
काङ्क्षमाणः	பார்க்க விரும்பியவனாய்		திகிலுந்து
समाहितः	மனம் ஒருப்பட்டு	सं	ஆகாயத்தில்
भवतां	உக்களுடைய	आसुतः	சொம்பினைன்

गच्छतश्च हि मे घोरं विघ्नरूपमिवाभवत् । काञ्चनं शिखरं दिव्यं पश्यामि सुमनोहरम् ॥

शिखरं हि	"ஒரு மலைபின் சொடுமுடியானது	गच्छतः	போடக்கொண்டிருக்கிற
		मे	எனக்கு
काञ्चनं	ஸ்வரணமயமாயும்	विघ्नरूपं इव	(கண்ணன்) இடைபூறு
दिव्यं	திவ்யமாயும்		விருப்பதுபோல
सुमनोहरं	அதிமேனோஹரமாயும்	अभवत्	உத்தத்தி ;
घोरं च	கம்பீரமாயும்	पश्यामि	மனதில் ஆராய்ச்சி
			செய்வனானேன்.

स्थितं पन्थानमावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम् ॥ ९ ॥

पन्थानं	"வழியை	तं नगं	அந்த மலையை
आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு	विघ्नं	விக்கினஞ்செய்ய வந்த
स्थितं च	இடந்தாடியதால்	मेने	எண்ணிவிட்டேன். [தாய்

उपसङ्गम्य तं दिव्यं काञ्चनं नगसत्तमम् । कृता मे मनसा बुद्धिर्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥

தெ	"அந்த	அய்	இது
दिव्यं	தீவ்யமானதும்	मया	என்னால்
काञ्चनं च	காஞ்சனமயமானது	भेत्तव्यः	பிணக்கப்பட்டவேண்டி
नगसत्तमं	நகரத்தமலைக்கு [மான	इति	என்ற [யது
उपसङ्गम्य	அருகிற் போய்	बुद्धिः	திச்சயம்
मे मनसा	என் மனதினால்	कृता	செய்யப்பட்டது.

प्रहृतं च मया तस्य लांगूलेन महागिरेः । शिवरं सूर्यसङ्काशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥११॥

प्रहृतं च	"அந்த மஹாகிரியின்	लाङ्गूलेन	வாலினால்
मया	எனவீரணைப் போல் ஒளி	प्रहृतं	ஒங்கியடிக்கப்பட்டதாய்
तस्य महागिरेः	முடியும் [விக்கிற	सहस्रधा	ஆயிரம் சக்கலாக
सूर्यसङ्काशं	என்னால்	व्यशीर्यत	பிணவுபட்டது.

व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स होवाच महागिरिः । पुत्रेति मधुरां वार्णीं मनः प्रह्लादयन्निव ॥

इ	"ஹா! என்ன ஆச்சரியம்!	इति	என்றனழந்து
सः महागिरिः	அந்த மஹாகிரியும்	मधुरां वार्णीं	இனிதாய் ஓர் மொழியை
तं व्यवसायं	அந்தக் காரியத்தின் பெ	मनः	மனம்
बुद्ध्वा	உணர்ந்து [ருளமைய	प्रह्लादयन् हव	உருக்கும்வண்ணம்
पुत्र	"பிள்ளாய்"	उवाच	உரைத்தது.

पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः । मैनाक इति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥

मां	"என்னை	मातरिश्वनः	வாயுதேவருக்கு
मैनाकः इति	மைனாகமென	सखायं अपि	நண்பனாகவும்
विख्यातं	பெயர் பெற்று	विश्वं	பிரவாழி ஆப்தபந்து
महोदधौ	மஹோத்தியில்		வாகவும்
निवसन्तं च	வசித்துக்கொண்டிருப்ப	विद्धि	அறிந்துகொள்வாய்.
	பவனாகவும்		

पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः । छन्दतः पृथिवीं चेर्वाधमानाः समन्ततः ॥१४॥

पुत्र	"பிள்ளாய்!	पृथिवीं	பூமியில்
पुरा	முன்னாளில்	समन्ततः	எங்கும்
पर्वतोत्तमाः	மாமலைகள்	छन्दतः	நினைத்தபடி
पक्षवन्तः	சிறகுள்ளனவாய்	आधमानाः	துன்புறுத்திக்கொண்டு
बभूवुः	இருந்தன;	चरुः	வஞ்சரித்தன.

श्रुत्वा नगानां चरितं महेंद्रः पाकशासनः । चिच्छेद भगवान् पक्षान् वज्रैर्वा सदृशशः ॥

पाकशासनः	"பாகன் என்ற அஸுரனை வதைத்த	श्रुत्वा	கண்டு (கேட்டு)
महेंद्रः भगवान्	மஹேந்திரபாகவான்	एषां	இவைகளின்
नगानां	மலைகளின்	पक्षान्	சிறகுகளை
चरितं	நடவடிக்கையை	वज्रैः	வஜ்ராயுதத்தால்
		सदृशशः	துணுக்குத் துணுக்காய்
		चिच्छेद	வெட்டி எறிந்தார்.

ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम् । समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत ॥२१॥

मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वमपरैर्हरिसत्त्वम् । अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे ॥२२॥

तத: " பின் னர்
அஃ நான்
சுரசா் னைஸை என்ற
நாகமா தாவரன
தேவீ தெய்வப் பெண்ணை
படியாமி கண்டேன் ;
தேவீ தெய்வப் பெண்ணான
சா அவன்
சமுத்யயே நடுக்கடலில்
மா என்னைப் பார்த்து
ஹரிசத்வம் 'ஓ வானரோத்தம !
எவ் நீ
அமரே: தேவர்களால்

மம எனக்கு
भक्ष: இசையாக
प्रदिष्ट: தியரிக்கப்பட்டாய் ;
एवं நீ
मे எனக்கு
चिरस्य நெடுநாள் கழித்து
विहित: கிடைத்தாய் ;
अत: ஆனகயால்
त्वां உன்னை
भक्षयिष्यामि 'திண்ணப்போகிறேன்'
(என்ற)
वचनं வார்த்தையை
अभाषत சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः । विषण्णवदनो भूत्वा वाक्यञ्चैदमुदीरयन् ॥

सुरसया " ए-र-ஸையினால்
एवं இக்கனம்
उक्तः சொல்லக்கேட்டவனாய்
विषण्णवदनः வாட்டமுற்ற முக
முடையவனாக

प्रणतः வணக்கமுள்ளவனாய்
प्राञ्जलिः அஞ்சலிசெய்தவனாய்
इदं பின்வரும்
वाक्यं மொழியை
उदीरयन् புகன்றுகொண்டு
स्थितः நின்றேன் :—

भूत्वा स्मृति
रामो दाशरथिः श्रीमान् मविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ॥

दाशरथिः " தசரதருமாரும்
श्रीमान् ஸ்ரீமான்
रामः ஸ்ரீராமர்
आका ஸத்திரதரரான
लक्ष्मणेन ஸத்தமணரோடு

सह கூடவும்
सीतया மனைவியான
आपि च வலிந்தையோடும்
दण्डकावनं தண்டகாவனத்தில்
मविष्टः வந்து தக்கியிருந்தார்.

तस्य सीता हता भार्या रावणेन दुरात्मना । तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ॥

कर्तुमर्हसि रामस्य साहाय्यं विषये सती ॥ २५ ॥

तस्य " அவருடைய
भार्या सीता மனைவியான வலிந்தை
दुरात्मना துராத்மாவான
रावणेन ராவணனால்
हता கவர்த்து செல்லப்பட்ட
தான் ;
रामशासनात् ஸ்ரீராமரது எவனினால்
तस्याः सकाशं அவனிடத்திற்கு

அஃ நான்
दूतः துதனாய்
गमिष्ये செல்லுகின்றேன்.
रामस्य ஸ்ரீராமரது
विषये ராஜ்யத்தில்
सती வலிக்கும் நீ
साहाय्यं ஸஹாயத்தை
कर्तुं अर्हसि செய்யவேண்டும்.

अथवा मैथिली दृष्टा रामआक्षिप्तकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

अथवा	"அல்லவென்றால்	वक्त्रं	வாய் (நானே) வந்த
मैथिली	மைதிலியையும்	आगमिष्यामि	டைகின்றேன்.
अक्षिप्तकारिणं	நன்மைபயியே செய்	ते	உனக்கு
रामे च	ராமனையும் [கின்ற	सत्यं	ஸத்யமாய்
दृष्टा	கண்டுகொண்டு	प्रतिशृणोमि	பிரதிசுந்ந பண்
ते	உன்		துகிறேன்."

एवमुक्ता मया सा तु सुरसा कामरूपिणी । अववीक्षातिवर्तेत कश्चिदेष वरो मम ॥२७॥

कामरूपिणी	"வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்ல அந்த ஸுரையை	कश्चिन्	'ஒருவரும்
सा सुरसा		न अतिवर्तेत	கடந்துசெல்லக்கூடாது ;
मया	என்னால்	एषः	இது
एवं	இப்படி	मम	எனது
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்	वरः	வரம்' (என்ற)
तु	இருந்தும்	अववीक्ष	கொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया दशयोजनमायतः । ततोऽर्धगुणविस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥ २८ ॥

सुरसया	"ஸுரையைவினால்	दशयोजनं	பத்து யோஜனை
एवं	இப்படி	आयतः	உயர்ந்தவனாகவும்
उक्तः	சொல்லக்கேட்ட	ततः	அதில்
अहं	நான்	अर्धगुणविस्तारः	பாதிப்பருபனாகவும்
क्षणेन तु	ஒருகொடிக்குள்ளாக	बभूव	ஆனான்.

मत्प्रमाणानुरूपं च व्यादितं तु मुखं तथा । तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्य हस्यं वृकरवं पुनः ॥

तु	"அச்சந்தர்ப்பத்தில்	व्यादितं	திறக்கப்படுகிற
तथा च	அவ்வாறும்	तत्	அதை
मत्प्रमाणानुरूपं	என் அளவுக்குத் தக்க	दृष्ट्वा हि	கண்டு,
मुखं	வாய் [படி	पुनः च	மீளவும்
व्यादितं	திறக்கப்பட்டது ;	हस्यं	குறுகுறிக்
आस्यं	வாய்	वृकरम्	செய்துகொண்டேன்.

तस्मिन् मुहूर्ते च पुनर्वभूवादृष्टमात्रकः । अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोऽहं ततः क्षणात् ॥

अहं	"நான்	तद्वक्त्रं	அவன் வாயில்
तस्मिन् मुहूर्ते च	அந்த நிகழ்த்தினேயே	अभिवक्ष	புகுந்து
पुनः	மீளவும்	क्षणात्	நிகழ்த்திநேரான்
अद्दृष्टमात्रकः	அக்குஷ்டப்பீரண	ततः	அதிலிருந்து
बभूव	ஆனான், [படி	निर्गतः	வெளியில் வந்து
आशु	உடனே		கிட்டேன்.

अब्रवीत्सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः । अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना । सुखी भव महाबाहो प्रीताऽस्मि तव वानर ॥

देवी "தெய்வப்பெண்ணு
புரஸா ஸுரஸா
ஸ்வென ரூபேண சுயரூபத்துடன்
புன: மீனவும்
மா என்னைப் பார்த்து
மஹாபாஹு-வே!
தவ உம்மிடத்தில்
பிரீதா துன்புடைபவனாக
அஸி இருக்கிறேன்,
சௌம்ய ஸௌம்ய!
அர்த்தசिद्धयै காரியம் கைகடும்
பொருட்டு

यथासुखं यத:சுகமாக
गच्छ செல்லும்.
हरिश्रेष्ठ வானரோத்தமர்!
वैदेहीं வைதேஹியை
महात्मना மஹாத்மாவான
राघवेण ஸ்ரீராகவரோடு
समानय च சேர்த்து வையும்.
वानर வானரரோ!
सुखी ஸுகியாயும்
भव வரமும்* (என்று)
अब्रवीत् சொன்னான்.

ततोऽहं साधु साध्वीति सर्वभूतैः प्रशंसितः । ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यया ॥

ततः "அப்பொழுது
सर्वभूतैः எல்லா உயிர்களாலும்
अहं நான்
साधु साधु इति 'உன்று உன்று' என
प्रशंसितः கிசேஷித்துக் கொண்
டாடப்பட்டேன்.

ततः பிறகு
अहं நான்
विपुलं கிசாலமான
अन्तरिक्षं ஆகாசத்தில்
गरुडः यया கருடன்போல்
प्लुतः பாய்ந்து சென்றேன்.

छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किञ्चन ॥ ३४ ॥

मे "எனது
छाया च நிழல் மாந்திரம்
निगृहीता தடைப்பட்டது.

किञ्चन च மற்றப்படி எதையும்
न पश्यामि காணவில்லை.

सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दृशं विलोकयन् । न किञ्चित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः ॥

विगतवेगः "வேகம் தடைப்பட்ட
सः अहं அந்த நான்
तु இதுகியையமாய்
दृश दिशः பத்தப்பக்கமும்
विलोकयन् சுற்றிப்பார்த்தும்,

मे गतिः எனது வேகம்
अपहृता येन தடைப்பட்டதெதனுலோ
तस्य அப்படிப்பட்ட
किञ्चित् எதொன்றையும்
न पश्यामि காணவில்லை.

ततो मे बुद्धिस्तपसा किं नाम गगने मम । ईदृशो विघ्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते ॥

यस्य "என்கேயும்
रूपं ஒரு ரூபம்
मम எனக்கு
न दृश्यते தென்படவில்லை,
ततः அப்படியிருந்தும்
गगने (வெட்டவெளியான)
வானத்தில்

ईदृशः இப்படிப்பட்ட
विघ्नः தடையொன்று
उत्पन्नः ஏற்பட்டது.
कि नाम 'இதென்ன!' என்ற
बुद्धि: சிந்தை
मे எனக்கு
उत्पन्ना உண்டாயிற்று.

अधोभागे न मे दृष्टिः शोचता पातिता मया । ततोऽद्राक्षमहं भीमां राक्षसीं सलिलेश्याम् ॥

शोचता "விசாரமுற்றிருந்த
मया என்னால்,
मे दृष्टिः எனது பார்வை
अधोभागे கீழே
न पातिता விழுந்ததப்படா திருந்த
ततः பின்னர் [தது.

सलिलेश्यां ஜலத்தில் படுத்துக்
கிடக்கும்

भीमां பயக்கரமான
राक्षसी ஒரு ராட்சஸியை
अहं நான்
अद्राक्षं பார்த்தேன்.

प्रहस्य च महानादमुक्तोऽहं भीमया तथा । अवस्थितमसंभ्रान्तमिदं वाक्यमशोभनम् ॥

भीमया "அச்சமுண்டாக்குமுரு
तथा அவளால் [வம்படைத்த
प्रहस्य உற்சாகம் கொண்டு
अवस्थितं மனோபாவத்தை நன்கு
விளக்குகிறதும்,
असंभ्रान्तं ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்
ளாததும்,

अशोभनं தர்மவிநோதமானதும்,
महानादं च பேரிடைச்சலோடு
கூடியதுமான

इदं பின்வரும்
वाक्यं மொழிகைய
अहं நான்
उक्तः சொல்லக்கேட்டேன் :—

कासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेक्षितः । भक्षः प्रीणय मे देहं चिरपाहारवर्जितम् ॥

महाकाय "பேருடலம் படைத்
क எக்கே [தோய்]
गन्ता असि போகின்றாய்?
क्षुधिताया: பசியுடனிருக்கிற
मम எனக்கு
ईक्षितः இஷ்டமான

भक्षः ஆஹாரம்.
मे எனது
चिरं வெகுநாளாக
आहारवर्जितं ஆஹாரமில்லாது படும்
देहं அங்கத்தை
प्रीणय திருப்தி செய்வாய்.

बाढमित्येव तां वार्णी प्रत्यगृह्णामहं ततः । आस्यप्रमाणादधिकं तस्याः कायमपूरयम् ॥

ता "அந்த
वार्णी சொல்லி
बाहं 'அப்படியே ஆகட்டும்'
इति एव என்று
प्रत्यगृह्णं ஒப்புக்கொண்டேன்.
ततः அப்பொழுது

अहं நான்
तस्याः அவளது
आस्यप्रमाणात् வாயின் அளவிந்து
अधिकं அதிகமாக
कायं சீரத்தை
अपूरय் பெரிதாக்கினேன்.

तस्याश्चास्यं महर्द्धीमं वर्धते मम भक्षणे । न च मां साधु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम् ॥

तस्याः "அவளுடைய
आस्यं च வாயும்
मम என்னை
भक्षणे புஷிப்பதில்
महत् பெரியதாகவும்
भीमं பயக்கரமாகவும்
मां च எனக்காகவும்

वर्धते வளர்த்தது.
मम எனது
निकृतं அழிவையாவது
कृतं वा உத்தேசத்தையாவது
साधु நிறுத்தியிட (நன்றாய்)
न बुबुधे கருதவில்லை.

(அநியமிக்கலை).

ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात् । तस्या हृदयमादाय प्रपतामि नभःस्थलम् ॥

ततः
अहं
विपुलं रूपं
निमिषान्तरात्
संक्षिप्य

“அதனால்
நான்
பெரிய வடிவத்தை
கொடிக்குள்ளாக
சுருக்கிக்கொண்டு

तस्याः
हृदयं
आदाय
नभःस्थलं
प्रपतामि

அவளுடைய
இருதயத்தை
(பிளந்து) பறித்து
ஆகாயப்பிரதேசத்தில்
பறந்தோடினேன்.

सा विसृष्टभुजा भीमा पपात लवणांभसि । मया पर्वतसङ्काशा निकृत्तहृदया सती ॥४३॥

लवणांभसि
सती
पर्वतसङ्काशा
भीमा
सा

“உவர்க்கடலில்
வயிற்றுக்கொண்
டிருந்தவனும்
மலைபோல்
பருத்தவனுமான
அவள்,

मया
निकृत्तहृदया
विसृष्टभुजा
पपात

என்னால்
இருதயம் பிளக்கப்
பட்டவளாய்
கைகளைப் பரப்பிக்
கொண்டு
முழுகிப்போனாள்.

शृणोमि खगता नाञ्च सिद्धानां चारणैः सह । राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता ॥

चारणैः सह
खगतानां
सिद्धानां
सिंहिका
भीमा राक्षसी

“சாரணர்களோடுகூட
ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்க
ஸித்தர்களுடைய [கின்ற
'ஸிம்ஹிகை என்னும்
பொல்லாத அரக்கி

हनुमता
क्षिप्रं
हता
शृणोमि च

ஹனுமரால்
கொடியில்
கொல்லப்பட்டாள்
(என்கிற சொல்லையும்)
கேட்டேன்.

तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्स्नमात्ययिकं स्मरन् । गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् ॥
दक्षिणं तौरमुदधेर्लङ्का यत्र च सा पुरी । अस्तं दिनकरं याते रक्षसां निलयं पुरम् ॥
प्रविष्टोऽहमविज्ञातो रक्षोभिर्भीमविक्रमैः ॥ ४६ ॥

सां हत्वा
अहं
आत्ययिकं
कृत्स्नं
पुनः
स्मरन् एव
महाध्वानं
गत्वा
सा लङ्का पुरी
यत्र च
नगमण्डितं
उदधेः

“அவளைக் கொன்று
நான்
பிராணந்தகரமான
செயலை
மீளவும்
சிந்தித்தவண்ணமே
நெடுந்தூரமான வழியை
கடந்துசென்று
அந்த லங்காபட்டணம்
எவ்விடத்திலுள்ளதோ
(அந்த)
மலைகளால் அழகாயிருக்க
கடலின் [குடம்

दक्षिणं तोरं
अहं पश्यामि
रक्षसां
निलयं
पुरं
अहं
दिनकरं
अस्तं
याते
भीमविक्रमैः
रक्षोभिः च
अविज्ञातः
प्रविष्टः

தென்கரையை
நான் கண்டேன்.
அரக்கர்களுக்கும்
இருப்பிடமான
பட்டணத்தில்
நான்
ஸூரியன்
அஸ்தமனம்
ஆனபிறகு
கொடுத்தொழில் புரியும்
அரக்கர்களாலேயும்
காணப்படாதவனாய்
புகுதலுந்தேன்.

तत्र प्रविशतश्चापि कल्पान्तघनसन्निभा । अट्टहासं विमुञ्चन्ती नारी काऽप्युत्थिता पुरः ॥

तत्र	" அப்பொழுது	கல்பாந்த-	}	கற்பார்த்தமேகம்போல்
प्रविशतः अपि च	புகுந்ததுமே	घनसन्निभा		
का अपि	யாரோ ஒரு	विमुञ्चन्ती	}	செய்துகொண்டு, எதிரில் கிளம்பிவந்தாள்.
नारी	பெண்பிள்ளை,	पुरः		
अट्टहासं	அட்டஹாஸத்தை	उत्थिता		

जिघांसन्तीं ततस्तान्तु ज्वलदग्निशिरोरुहाम् । सव्यमुष्टिपहारेण पराजित्य सुभैरवाम् ॥

प्रदोषकाले प्रविशं भीतयाऽहं तयोदिताः ॥ ४८ ॥

अहं लङ्कापुरी वीर निर्जिता विक्रमेण ते । यस्मात्तस्माद्विजेताऽसि सर्वरक्षांस्यशेषतः ॥

ततः	" அப்பொழுது	अहं	நான்	
जिघांसन्तीं	கொல்லவந்தவளும்	लङ्का पुरी	லங்கை நகர் ;	
ज्वलदग्नि-	}	ते	உன்	
शिरोरुहां		विक्रमेण	பார்க்கிரமத்தால்	
	ஐவளித்துக்கொண்டிருக்கிற நெருப்பைப்போன்ற தலைமயிருடையவளும்,	निर्जिता	}	தோற்ற காரணத்தினால்
सुभैरवां	பயங்கரமான வடிவம்	यस्मात्		
	பூண்டவளுமான	तस्मात्	}	எல்லா அரக்கர்களையும்
तां	அவளை	सर्वरक्षांसि		
तु	அச்சந்தர்ப்பத்தில்	अशेषतः	}	பாக்கி இல்லாமல்
सव्यमुष्टिपहारेण	இடக்கை முஷ்டியின் குத்தினால்	विजेता		
पराजित्य	அபஜயப்படுத்தி	असि	}	ஆகிராய்' (என்று)
भीतया	அஞ்சி நடுங்கிய	उदितः		
तथा	அவனால்	अहं	}	சொல்லப்பட்டேன்.
वीर	'ஹே வீர!	प्रदोषकाले		
		प्रविशं	}	பிரதோஷகாலத்தில் புகுந்தேன். (ஆர்வம்)

तत्राहं सर्वरात्रन्तु विचिन्वञ्जनकात्मजाम् । रावणान्तःपुरगतो न चापश्यं सुमध्यमाम् ॥

अहं	" நான்	रावणान्तःपुरगतः	ராவணனுடைய அந்தப்
सर्वरात्रं तु	இரவுமுழுவதும்		புரத்தில் புகுந்தேன்.
जनकात्मजां	ஐனகர் திருமகளை	तत्र च	அங்கேயும்
विचिन्वन्	தேடித் திரிந்து	सुमध्यमां	சிறிய இடையுடையவளை
		न अपश्यं	கண்டேன் இல்லை.

ततः सीतामपश्यंस्तु रावणस्य निवेशने । शोकसागरमासाद्य न पारमुपलक्षये ॥ ५१ ॥

ततः	" பிறகு	शोकसागरं	சோகஸாகரத்தில்
रावणस्य	ராவணனுடைய	मासाद्य	முழுக்கி
निवेशने तु	உண்பிதும்	पारं	கரைவரை
सीतां अपश्यन्	ஸீதைையைக் காணாது	न उपलक्षये	காணவில்லை.

ततो रावणदाराश्च रावणश्च महाबलः । तं देशमभिसंप्राप्ता यत्न सीताऽभवत् स्थिता ॥
तं दृष्ट्वाऽयं वरारोहो सीतां रक्षोगणेश्वरम् । सङ्कुचयोरु स्तनौ पीनौ बाहुभ्यां परिरभ्य च ॥

ततः	" அனந்தரம்	सीता	வரீதை,
रावणदाराः च	रा० वणपत्निकளும்	சீ ரக்ஷொணேசுவர்	அந்த ராக்ஷஸகண
महाबलः	மிக்க பலவானான	ஐயா	கண்டு [நா தனை]
रावणः च	ராவணனும்	அவ	அப்பொழுது
यत्न	எங்கே	ऊह	தொடைகளை
सीता स्थिता	வரீதை வைக்கப்பட்ட	सङ्कुचय	மடங்கிக்கொண்டு
	பிருந்தானே,	पीनौ स्तनौ च	திரண்ட ஸ்தனங்களை யும்
सं देशं	அதே இடத்திற்கு	बाहुभ्यां	புஜங்களால்
अभिसंप्राप्ताः	வந்து சேர்ந்தார்கள்.	परिरभ्य	இதற்கு மூடிக்கொண்டு
वरारोहो	கொம்பனையானான்	अभवत्	இருந்தான்.

वित्रस्तां परमोद्दिष्टां वीक्षमाणां ततस्ततः । त्राणं किञ्चिदपश्यन्तीं वेपमानां तपस्विनीम् ॥
तामुवाच दशग्रीवः सीतां परमदुःखिताम् । अवाञ्छिताः प्रपतितो बहुमन्यस्य मामिति ॥
यदि चेत्त्वं तु दर्शान्मां नाभिनन्दसि गर्विते । द्वौ मासावन्तरं सीते पास्यामि रुधिरं तव ॥

प्रपतिताः	" பதிதனான	सीतां	வரீதையைப் பார்த்து
दशग्रीवः	தசகண்டன்,	सीते	'வரீதையே!
अवाञ्छिताः	தனைஞானிந்தவனாய்,	मां	என்னை
परमदुःखितां	அதிக கஷ்டத்திலிருப் பவனாய்,	बहुमन्यस्य	கனப்படுத்தக்கடவை,
वेपमानां	நடுக்கினவனாய்,	गर्विते	செருக்குடையவனே!
ततस्ततः	அங்குமிகரும்	त्वं	நீ
वीक्षमाणां	விழித்துப் பார்ப்பவ	दर्शान्	அதற்குநதையினால்
त्राणं	கதியை [நாய்,	मां	என்னை
किञ्चित्	சிறிசிறித்தும்	अभिनन्दसि न	அங்கீகரிக்கமாட்டாய்
अपश्यन्तीं	காணாதவனாய்,	यदि चेत्	என்றால்
परमोद्दिष्टां	மிக்க கவலைகொண் டவனாய்,	तु	இந்த ஸ்திதியில்
वित्रस्तां	மதி கலங்கியவனாய்,	द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்கள்
तपस्विनीं	நீதிநெறி புரளாதிருப்	अन्तरं	ஆனவுடன்
तां	அந்த [பவனான	तव रुधिरं	உனது உதிரத்தை
		पास्यामि	குடித்து விடுவேன்'
		इति	என்று
		उवाच	கொன்னான்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः । उवाच परमकुट्टा सीता वचनमुत्तमम् ॥६८॥

दुरात्मनः	" துராத்மனான	परमकुट्टा	ஸமயத்திற்கு வேண்டிய
तस्य रावणस्य	அந்த ராவணனுடைய		அளவு கோபம் கொண்
पुत्रम्	இந்த	उवाच	முக்கியமான [உவனாய்]
वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக் கேட்டு,	वचनं	வசனத்தை
सीता	வரீதை	उवाच	கொன்னான்.

வृथाமர்ஜிதநிஷேஷ ராக்ஷ: பிசிதாசனா: । ராவணாய சசம்ஸ்தா: சீதாவ்யவசிதே மஹ ॥

வृथाமர்ஜித- } “ விரிந்து இரைந்து
நிஷேஷ: } ஒய்ந்துபோன

தா: அந்த
பிசிதாசனா: பிணத்தின் னும்
ராக்ஷ: அரக்கிகள்

சீதாவ்யவசிதே ‘வீதையில் தணிவு
மஹ பெரிது’ (என்று)
ராவணாய ராவணனுக்கு
சசம்ஸ்தா: அநிவித்தார்கள்.

ததஸ்தா: சஹிதா: சர்வா விஹதாசா நிருஸமா: । பரிஷிப்ய சமந்தாத்தா நித்ராவசமுபாஸதா: ॥

தத: “ பின்னர்
தா: ஆவர்கள்
சர்வா: எல்லோரும்
விஹதாசா: ஆசையை ஒழித்தவர்
களாய்

சஹிதா: ஒன்று கூடி
தா: அவளை
சமந்தா: நாலுபக்கங்களிலும்
பரிஷிப்ய சூழ்ந்துகொண்டு
நித்ராவச: தூக்கத்தை
உபாஸதா: அடைந்தார்கள்.

நிருஸமா: செயலற்றவர்களாய்

தாஸு சைவ மஸுஸாஸு சீதா மஹ்நிதே ரதா । விலப்ய கருண டீனா மஸுஸோசு சூது:ஸிதா ॥

தாஸு “ ஆவர்கள்
மஸுஸாஸு கண்ணயர்ந்த பின்னர்
மஹ்நிதே ரதா தாயகரது நன்மை
ஒன்றிலேயே
ரதா வகாக்கரித்தத்தை
புடைய

சீதா ச விலைதயும்
டீனா ஆபத்திலிருப்பவளாய்
சூது:ஸிதா மிகுந்த தூக்கமடைந்த
கருண பரிதாபமாய் [வளம்
விலப்ய புறம்பி
மஸுஸோசு கொந்து கடைந்தான்.

தாஸா மஹ்யாஸமுத்யாய த்ரிஜதா வாக்யமவ்ரஜீத் ॥ ௮௩ ॥

தாஸா “ ஆவர்களின்
மஹ்யா: கடுமையானது
த்ரிஜதா திரிஜதை என்பவன்

சமுத்யாய எழுந்து
வாக்ய: பின்னடை மொழியை
வ்ரஜீத் மொழிந்தான்;

ஆத்மான் ஸாத்த சிம்மே ந சீதா விநசிப்யதி । ஜனகஸ்யாத்தமஜா சாப்யா ஸ்ருவா தஸரயஸ்ய ச ॥

ஆத்மான் “ என்னை
சிம்மே இப்பொழுதே
ஸாத்த புறியுங்கள்.
தஸரயஸ்ய தசரதருக்கு
ஸ்ருவா மருமகனும்

ஜனகஸ்ய ஜனகருக்கு
ஆத்மஜா திருமகனும்
சாப்யா ச அபுடைய ஸ்ருவாகிய
சீதா வீத
ந விநசிப்யதி நாசமடையப்
போகத்திலே.

ஸ்வமோ ஹ்ய மயா தஸு தாருணோ ரோமஹ்ஷண: । ரக்ஷா ச விநாசாய மஹ்ரஸ்யா ஜயாய ச ॥

ஹ்ய “ இப்பொழுது
மயா என்னால்
ஸ்வம: ஒரு சொப்பனம்
ஹி உண்மையாய்
தஸ: காணப்பட்டது;
தாருண: நினைத்தால் பலக்கரமாய்
இருக்கிறது;

ரோமஹ்ஷண: தேகத்திலே மயிர் கிளிக்
ரக்ஷா அரக்கர்களின் [கின்றது;
விநாசாய ச அழிவைப் பற்றியதும்
ஹ்ய: இவனது
மஹ்ரஸ்யா: பர்த்தாவின்
ஜயாய ச அபத்தைப்பற்றியதும்.

अलमस्मात् परित्रातुं राघवाद्राक्षसो गणम् । अभियाचाम वैदेहीमेतद्दि मम रोचते ॥८६॥

अस्मात् "இந்த
राघवात् "ராகவரிடத்திலின்று
राक्षसो गणम् "ராக்கசிகளின் கூட்டம்
अलम् குறைபின்றி [டத்தை
परित्रातुं காப்பாற்றுவதற்கு

वैदेही வைதேஹியை
अभियाचाम வேண்டிக்கொள்வோம்.
एतद् दि இதுவேதான்
मम रोचते எனக்கு நன்றெனத்
தோன்றுகிறது.

यस्या खेवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते । सा दुःखैर्वहुधा मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः "மிகுந்த துபாத்துட
விருக்கிற

यस्याः "எவன் விஷயத்தில்

एवंविधः இவ்விதமான

स्वप्नः கனவு

प्रदृश्यते காணப்படுகிறதே

सा हि "அவளே

दुःखैः துக்கங்களால்

मुक्ता விடப்பட்டவளாய்

अनुत्तमं सुखं மேலான ஸுகந்தை

बहुधा பற்பலவிதமாய்

आप्नोति அடைபப்போகின்றாள்.

मणिपातयसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥ ८८ ॥

जनकात्मजा "கனகர் திருமகளான

मैथिली மைதிலி

मणिपातयसन्ना பணிந்த மாத்திரத்தில்
பிரஸன்னையாவாள்.

हि "ஸந்தேஹபிஸ்கை."

ततः सा ह्रीमती वाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अवोचथदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥

ततः "அப்பொழுது

ह्रीमती "நாணமுடைய

सा वाला "அந்த கங்கை

भर्तुः "நாயகரின்

विजयहर्षिता ஜயத்தைப்பற்றி ஆனந்த
மடைந்தவளாய்

तत् "அது

तथ्यं यदि உண்மையானால்

वः हि உங்களுக்கும்தான்

शरणं அடைக்கலமாய்

भवेयं ஆகக்கடவேண்டும்' (என்று)

अवोचत् சொன்னார்கள்.

तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् । चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निवृत्तं मनः ॥

सीतायाः "வீதைமிகுமைய

तादृशीं அப்படிப்பட்ட

दारुणां दशां च கொடிய நிலையையும்

दृष्ट्वा கண்டு

अहं विक्रान्तः நான் பொறுத்துப்
பார்த்தவனாய்

तां அவளைப்பற்றி

चिन्तयामास மனதிற்குள்ளேயே

போதிக்கலானேன்.

च அப்படியிருந்தும்

मे मनः என் மனம்

न निवृत्तम् தரிக்கவில்லை.

संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः । इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥

जानक्याः "கனகிக்கும்

मम च எனக்கும்

संभाषणार्थं ஸம்பாஷனை உண்டாவ

विधिः ஓர் உபாயம் [தற்கு

चिन्तितः தோன்றிற்று.

ततः அதனால்

तु இதுவிஷயத்தில்

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களின்

वंशः हि வம்சபாரம்பரையே

मया என்னால்

पुरस्कृतः வெளியிட்டுப் புகழ்க்

துரைக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् । प्रत्यभाषत मां देवी वाष्पैः पिहितलोचना ॥

देवी	"தேவியானவள்	வாஷை:	கண்ணீரால்
गदितां	(என்னால்) கூறப்பட்ட	पिहितलोचना	முடிய கண்களையுடைய
राजर्षिगणपूजितां	சாஸ்திரிகளின் வம்ச பாரம்பரமாகப் பற்றி		வளைய
वाचं	சொல்லை [யதான	मां प्रति	என்னைப்பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு,	तु	இப்படி
		अभाषत	எப்பாஷனை செய்தான் :

कस्त्वं केन कथञ्चिद् वामो वानरपुङ्गव । का च रामेण ते प्रीतिस्तन्मे शंसितुमर्हसि ॥९३॥
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः ॥ ९४ ॥

वानरपुङ्गव	"வானரோத்தம!	तत्	அதை
त्वं कः	நீ யார்?	मे	எனக்கு
केन	எக்காரணத்தினால்	शंसितुं	விளக்கச்சொல்லுவ
कथं हि	எப்படித்தான்	अर्हसि	தனய புரியும்.' [தத்து
इह	இங்கு	तस्याः	அவளுடைய
प्राप्तः	வந்தீர்?	तत् वचनं	அம்மொழியை
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்	श्रुत्वा	கேட்டு
ते च	தமக்கும்	अहं अपि	நானும்
प्रीतिः च	கினைகமுண்டென்பது	वचः	உத்தரவை (இப்படி)
का	எப்படி? [தான்	अब्रवम्	அறிவித்தேன்.

देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः । सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥

देवि	"ஆம்மா!	सहायः	சொழாபிடுக்கிஞர்;
ते	உமது	महाबलः	மஹாபலிஷ்டர்,
भर्तुः	பர்த்தாவான	भीमविक्रमः	மஹத்தான பாக்கிரம முடையவர்,
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		
सुग्रीवः	ஸூக்ரீவர்	विक्रान्तः	போர்னிர்,
नाम	என்றவர்	वानरेन्द्रः	வானரர்களுகோன்.

तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्तमिहागतम् । भर्ताऽहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाक्षिष्कर्मणा ॥

इह	"இங்கு	अक्षिष्कर्मणा	காசியங்களைக் குறை வின்றி முடிக்கவல்ல
आगतं	வந்துசேர்ந்த	भर्ता	பர்த்தாவான
मां	என்னை	रामेण	ஸ்ரீராமால்
तस्य	அவருடைய	अहं	நான்
भृत्यं	மத்தியான	स्तुभ्यं	உமக்காக
हनुमन्तं	ஹனுமான் என்பவனும்	प्रेषितः	தூதாய்ச் சொல்ல விடுவிக்கப்பட்டேன்.
त्वं	நீர்		
विद्धि	கிருஷ்ணம் பற்றுவித்தேன்.		

इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिपथरमद्भुतम् । पायच्छत् परमोद्विषा वाचा मां सन्दिदेश ह ॥

वरारோஹா	உத்தமி	ஹ	ஹா !
इति	இப்படி	परमोद्विषा	மிகக் கவலைகொண்டு
उक्त्वा	கொல்லியிட்டு		டலனாய்
अद्भुतं	அத்புதமான	वाचा नु	வாய்மொழிகொண்டும்
मणिपथरं	மணியரத்தினத்தை	मां	என்னை
पायच्छत्	தந்தருளினான்.	सन्दिदेश	செய்திசொல்ல
			ஆக்குறாபித்தான்.

ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः । प्रदक्षिणं परिक्रामिष्याभ्युदितमानसः ॥१०३॥

ततः	அதன்பின்னர்	तस्यै	அந்த
अहं	நான்	राजपुत्र्यै	ராஜபுத்திரிக்கு
समाहितः	காரியணித்தி பெற்றவ	प्रणम्य	தண்டலிட்டு
इह	இவ்விடம் [ஐய்]	प्रदक्षिणं	பிரதட்சிணத்தை
अभ्युदितमानसः	திரும்பிவந்து சேரா உத் தேசங்கொண்டவனாய்	परिक्रामं	பண்ணினைன்.

उत्तरं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तथा । हनुमन् मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे ॥१०४॥

तथा	அவனாய்	हनुमन्	ஹனுமாரே !
मनसा	மனதினால்	मम	எனது
निश्चित्य	ஆராய்ந்து ஆலோசித்து,	वृत्तान्तं	விருத்தாந்தத்தை
पुनः	இன்னும்	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
इदं एव	பின்வருவதும்	वक्तुं	அறிவிக்க
उत्तरं	முடிவாயுரைக்கப் பட்டது.	अर्हसि	தகைபுரியும்.

यथा श्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु ॥

वीरौ	ஹீரர்களுள்	यथा	எப்படியானால்
तौ	அந்த	श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனே
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	न चिरात्	தாமதிப்பால்
उभौ	இருவரும்	उपेयातां	உந்து சேருவார்களோ
सुग्रीवसहितौ	சுக்ரீவரோடுகூடிய வர்களாய்	तथा	அப்படி
		कुरु	செய்யும்.

यद्यन्यथा भवेदेतद् द्वौ मासौ जीवितं मम । न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रिये साऽहमनाथवत् ॥

मम	எனக்கு	सा	அந்த
जीवितं	உயிரிருக்குகாலம்	अहं	நான்
मासौ	மாதங்கள்	अनाथवत्	அனாதையாக
द्वौ	இரண்டு ;	म्रिये	உயிரை இழப்பேன்.
एतत्	இது	काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்
अन्यथा	மல்லதா தவறாய்	मां	என்னை
भवेत् यदि	முடியுமாயின்	न द्रक्ष्यति	காணமுடியாது.

तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं कोथो मापभ्यवर्तत । उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनन्तरम् ॥

करुणं "மனதை உருகச்செய்த
तत् अந்த [யும்
वाक्यं श्रुत्वा வாக்கியத்தைக் கேட்டு
अनन्तरं உடனே
मां எனக்கு
कोथः ஆகரஹம்

अभ्यवर्तत வந்துவிட்டது;
मया என்னால்
उत्तरं மேலே
कार्यशेषं च செயல்படுவண்டும்
காரியமும்
दृष्टं நிகழிக்கப்பட்டது.

ततोऽवर्धत मे कायस्तदा पर्यतसन्निभः । युद्धकाङ्क्षी वनं तच्च विनाशयितुमारभे ॥

ततः "அதனால்
मे எனது
कायः சரீரம்
पर्यतसन्निभः பலைக்கு நிகராக
अवर्धत வளர்ந்தது.
तदा அப்பொழுது

युद्धकाङ्क्षी च புத்தத்திற்காக
இழுப்பவனானே
तत् அந்த
वनं வனத்தை
विनाशयितुं அழிப்பதற்கு
आरभे சுறுசுறுப்புற்றேன்.

तद्वधं वनषण्डन्तु भ्रान्तवस्तमृगदिजम् । प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः ॥

विकृताननाः "கிராமமான முகங்களு
राक्षस्यः அரக்கிகள் [டைய
तु இப்பொழுது
प्रतिबुद्धा: உறக்கத்திலிருந்து விழி
த்துக்கொண்டவர்களாய்
तत् அந்த

वनषण्डं வனத்தொகுதியை
भ्रान्तवस्तम् } மிரண்டோடிப்போன மி
मृगदिजम् } ருக்கங்களையும் பறவைக
ளைபுழுடைவதாய்
भस्म உருவழிந்ததாய்
निरीक्षन्ते காறிட்டுப்பார்த்தார்கள்.

मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः । ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचचक्षिरे ॥

ताः "அவர்கள்
तस्मिन् அந்த
वने வனத்தில்
ततस्ततः அங்கங்கிருந்து
समागम्य குப்பல் கூடி
क्षिप्रं உடனே

समभ्यागताः ஸமீபம் வந்து சேர்ந்த
வர்களாய்
मां च என்னையும்
दृष्ट्वा கண்டு
रावणाय ராவணனுக்கு
आचक्षिरे தெரிவித்தார்கள்.

राजन् वनमिदं दुर्गं तव भयं दुरात्मना । वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल ॥१११॥

महाबल "மஹாபலிஷ்டரான
राजन् மன்னனே!
दुरात्मना துஷ்ட
वानरेण வானரமொன்றால்
तव உமது
वीर्यं வீரபத்தை

अविज्ञाय हि இத்தன்மைவதென
அறியாமையால்
दुर्गं ஒருவரும் புகழுடியாத
दृष्टं இந்த
तव वनं உமது வனம்
भयं நாசமடைந்தது.

दुर्वृद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव विप्रियकारिणः । वधमाज्ञापय क्षिपं यथाऽसौ विलयं व्रजेत् ॥

राजेन्द्र "ஓ ராஜேந்திரா;
 असौ विलयं இது நாசமுதாவதை
 व्रजेत् பெறவேண்டும்;
 यथा அப்படியிருப்பதால்
 तव உமக்கு

विप्रियकारिणः அபகாரம் செய்த
 दुर्वृद्धे: மதிகெட்ட
 तस्य அதற்கு
 वधे கொடுத்தண்டணைய
 क्षिपं आज्ञापय உடனே ஆணை செய்யும்.

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विस्मृष्टा भृशदुर्जयाः । राक्षसाः किङ्करा नाभ रावणस्य मनोऽनुगाः ॥

सर्व भुक्त्वा "அனைத்தக் கேட்டு
 रावणस्य ராவணனுடைய
 मनोऽनुगाः மனம்போல் நடப்பவர்
 களும்
 भृशदुर्जयाः வெல்லுதற்கரியவர்களு
 मा न

किङ्करा: கிங்கரர்கள்
 नाभ என்னும்
 राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
 राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
 विस्मृष्टा ஏகி சீடப்பட்டு வந்து
 செந்தரர்கள்.

तेषामशीतिसाहसं शूलसुद्वरपाणिनाम् । मया तस्मिन् वनोद्देशे परिधेय निवृद्धितम् ॥

शूलसुद्वरपाणिनां "சூலமும் சம்மட்டியும்
 கையிற்கொண்ட

तेषां அவர்களின்
 अशीतिसाहसं எண்பதினாயிரம்
 तस्मिन् அந்த [பேர்வழிகள்]

वनोद्देशे வனத்தின் ஓரிடத்தில்
 परिधेय ஓர் இருப்புடக்கையைக்
 मया என்னால் [கொண்டு]
 निवृद्धितम् அடித்துக் கொல்லப்
 பட்டார்கள்.

तेषां तु इतयोषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः । निहतश्च महत् सैन्यं रावणायाचचक्षिरे ॥

तेषां "அவர்களில்
 तु அப்பொழுது
 इतयोषा: சாவாமல் தப்பிப்
 பிழைத்தவர்கள்

लघुविक्रमा: விரைந்தேர்ப்பவர்க
 गत्वा சென்று [வாய்]
 महत् सैन्यं च பெரும் சேனையையும்
 निहतं மடித்ததை
 रावणाय ராவணனுக்கு
 आचक्षिरे அறிவித்தார்கள்.

ये எவர்களை
 ते அவர்கள்

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यमासादपाकपम् । तत्रस्थान् राक्षसान् हत्वा शनं स्तमेन वै पुनः ॥

ललामभूतो लङ्कायाः स वै विध्वंसितो मया ॥ ११६ ॥

मे "எனக்கு
 पुनः बुद्धि: புதியதாய் ஓர் எண்ணம்
 उत्पन्ना தோன்றிற்று.
 ततः இருந்தவிடத்தை விட்டு
 चैत्यमासाद யாகதரையான ஓர்
 பெருங்கட்டிடத்தை
 आकम् கிட்டினேன்.
 तत्रस्थान् அதிலிருந்து
 राक्षसान् அரக்கர்கள்
 शनं वै பலனையும்

स्तमेन கம்படு என்னைக்
 கொண்டு
 हत्वा அடித்துக்கொன்றபின்
 लङ्काया: லங்கைக்கு
 ललामभूतः ஓர் அலங்காரமாக
 स: वै அதுவும் [இருந்த
 मया என்னால்
 विध्वंसितः இடித்துத் தரையோடு
 தரையாய் ஆக்கப்பட்ட
 டது.

ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुपालिनमादिशत् । राक्षसैर्बहुभिः सार्धं घोररूपैर्भयानकैः ॥

ततः	" பிறகு	भयानकैः	பயங்கரங்களான
प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	राक्षसैः	ஆரக்கர்கள்
सुतं	சுமாரனு	बहुभिः	பலரோடு
जम्बुपालिनं	ஜம்புமாலினிய	सार्धं	சேர்ந்து செல்பவனாக
घोररूपैः	கேரகூட்டமுடையவர்	आदिशत्	கட்டளைபிட்டான்.

களாய்

तमहं बलसेपयं राक्षसं रणकोविदम् । परिघेणातिघोरेण सूदयामि सहानुगम् ॥ ११८ ॥

अहं	" நான்	सं राक्षसं	அந்த ஆரக்கனை
बलसेपयं	சேலையுடன் கூடி	सहानुगं	கூடவந்தவர்களுட்பட
	வந்தவனும்	परिघेण	அதிகேரமான
रणकोविदं	சண்டையிற் பண்டித	सूदयामि	ஓர் இருப்புலக்கையைக்
	னுமான		கொண்டேன். [கொண்டு]

तच्छत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान् महाबलान् । पदातिबलसंपन्नान् प्रेषयामास रावणः ॥

परिघेणैव तान् सर्वाननयं यमसादनम् ॥ १२० ॥

राक्षसेन्द्रः	" ராக்கேண்ட்ரனான	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
रावणः	ராவணன்	तान्	அவர்கள்
तत् श्रुत्वा	அதைத் கேட்டு	सर्वान्	எல்லோரையும்
तु	இது விவரத்தில்	परिघेण एव	ஓர் இருப்புலக்கையைக்
महाबलान्	மஹாபலவான்களான		கொண்டே
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிசூதாரர்களை	यमसादनं	யமன் வீட்டிற்கு
पदातिबलसंपन्नान्	காலாட்களுட்பட பெருஞ்சேலையுடன் கூடியவர்களாய்	अनयं	அனுப்பினான்.

मन्त्रिपुत्रान् हताञ्छत्वा समरे लघुविक्रमान् । पञ्च सेनाग्रगञ्छरान् प्रेषयामास रावणः ॥

तानहं सहसैन्यान् वै सर्वानेवाभ्यसूदयम् ॥ १२२ ॥

लघुविक्रमान्	" சிறுகறுப்புள்ள பராக் கிரபசரலிகளான	शूरान्	சூரர்கள்
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிசூதாரர்களை	पञ्च	ஐவரை
समरे	போரில்	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
हतान्	மாண்டவர்களாக	अहं एव	நானும்
श्रुत्वा	கேட்டு	तान्	அவர்கள்
रावणः वै	ராவணனும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सेनाग्रगञ्छरान्	சேனாகராயகர்களான	सहसैन्यान्	சேனைகளுட்பட
		अभ्यसूदयम्	கொண்டேன்.

ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् । बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास रावणः ॥ १२३ ॥

தத:	"அந்த	மஹாபலம்	மஹாபலிஷ்டனுமான
புன:	இன் னும்	அக்ஷ	அக்ஷண
ராவண:	ராவணனென னும்	ராட்சசை: பஹுமி:	அக்ஷர்கள் பலரால்
தசகிரீவன்	தசகிரீவன்	சார்ப்	சேர்ந்து செல்பவனாக
புத்ர	புத்திரனும்	பிரேயாமாச	அனுப்பினான்.

तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् । सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ॥ १२४ ॥

रणபண்டிதன்	"சண்டையிழிபுண்டிதனும்	சமர்மினம் து	கலசமும் கந்தியமுண்ட
மந்தோதரீபுத்ர	மந்தோதரீபுத்ரன் மைந்த	சஹா	சடக்கென [பவனுக்கென]
க்	ஆகாயத்தில்	பாடயோ: ச	கால்களிரண்டிற்கும்
சமூக்ரான்	கிளம்பிச்சென்றவனு	புஹீதவான்	(இடையின்றுக்கிப்)
	மான		பிடித்துக்கொண்டு
த	அந்த	ராத்ருண	கிறகிறவென்று
குமார	ராஜகுமாரனை	அமயிவா	சுழற்றி
		வ்யேபயம்	பிழிந்தெடுத்தேன்.

तमक्षमागतं भयं निश्चम्य स दशाननः । तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् ॥ १२५ ॥

ச:	"அந்த	சுக்ஷ்மகுஹ:	மிக்ககிணங்கொண்டவ
ராவண:	ராவணனென னும்	வலிந்	பலிஷ்டனும் [னும்]
தசானன:	தசானனன்	சுருதுமே	பேரால் மிகுந்த மதம்
த	அந்த		கொண்டவனுமான
அக்ஷ	அக்ஷண	இந்திரஜித் நாம	இந்திரஜித்த என்கிற
அயதம் மரம்	அழிவையடைந்தவனாக	திரிதீய	இரண்டாவது
நிஷாம	கேட்டு	சுத	குமாரனை
த:	அதினான்	வ்யாதித	கட்டளைபிட்டான்.

तच्चाप्यहं बले सर्वं ते च राक्षसपुङ्गवम् । नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्षमुपागमम् ॥ १२६ ॥

அஹ்	"நான்	த ச	அவனை யும்
சம	அந்த	ரண	பேரில்
வல்	வைன்யம்	நஸ்தௌசம் க்ருவா	பலமறக் செய்து
சர்வ் அபி ச	பாபநிறையும்	பர் ஹ்	பாப மகிழ்ச்சிகைய
ராட்சசபுங்	ராட்சசைச்சேர்ந்தனான	அபாமை	அடைந்தேன்.

महताऽपि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः । प्रेषितो रावणेनैव सह वारैर्मदोत्कटैः ॥ १२७ ॥
सोऽविषहं हि मां बुद्ध्या स्वबलश्रावमर्दितम् । ब्राह्मणास्त्रेण स तु मां प्रावध्याचातिवेगितः ॥

रावणेन ¹ "ராவணனாலும்
 महा ² மிகவுட
 प्रत्ययेन एव ³ எப்பிக்கை கொண்டு
 मदोक्तैः ⁴ மதமிருந்த
 श्रीरैः सह ⁵ வீரர்களுடனே
 प्रेषितः ⁶ அனுப்பப்பட்ட
 सः महाबलः ⁷ அந்த மஹாபலிஷ்டன்
 महाबाहुः ⁸ பெரிய ஸாமர்த்திய
 अवि ⁹ என்னாலும் [சாவி
 स्वयं ¹⁰ தன் ஸகல்வந்தை
 अवमर्शितं च ¹¹ அழிந்துபோனதாயும்

रज्जुभिश्च बबन्धुस्ते ततो मां तत्र राक्षसाः ।

रतः ¹ "அப்பொழுது
 तत ² அங்கிருந்த
 ते ³ அந்த
 राक्षसाः ⁴ ராக்ஷஸர்கள்
 मां ⁵ என்னை
 रज्जुभिः च ⁶ சாதாரணமான கயிறு
⁷ களைக்கொண்டும்

दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना । पृष्ट्वा लङ्कागमनं राक्षसानाञ्च तं वधम् ॥ १३० ॥

अहं च ¹ "நானும்
 दृष्ट्वा च ² எதிர்கொக்கிப் பாரக்
 दुरात्मना ³ துராத்மாவான [கவே
 रावणेन ⁴ ராவணனால்
 संभाषितः ⁵ ஸம்பாஷிக்கப்பட்டவ
⁶ னாய்

तत्सर्वं च मया तत्र सीतार्यमिति जल्पितम् ॥ १३१ ॥

तत ¹ "அதற்கு
 सर्व ² அவை
 सीतार्य ³ மாலும்
 जल्पितम् ⁴ வரீதைக்கூற

अस्याः सन्दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तस्त्वद्भवेन विभो ।

विभो ¹ "விபுவே!
 मास्तस्य ² வாயுவின்
 औरतः पुनः ³ ஒராளையுத்திரின
 अहं ⁴ நான்
 हनुमान् ⁵ ஹனுமான் (என்ற)
 वानरः ⁶ வானரன்;

मां ¹ என்னை
 अविष्टं च ² இத்தன் ஸமயமென
 सुद्धा ³ நினைவிக்க முடியா திருப்
 सः ⁴ மணர்ந்து [பவனாயும்
 तु ⁵ அவன்
 अतिप्रेमिताः ⁶ அத்தருணத்தில்
⁷ மிக்க பரப்பரப்புடை
⁸ யவனாய்
 माहोग अरण हि ⁹ மிரம்ம அஸ்திரத்
 मां ¹⁰ என்னை [மாலேயே
 मावभान् ¹¹ மனைத்துவிட்டான்.

रावणस्य समीपञ्च गृहीत्वा मामुपानयन् ॥

बबन्धुः ¹ கட்டினார்கள்;
 मां ² என்னை
 रावणस्य ³ ராவணனுடைய
 समीपं च ⁴ ஸம்ஸிதரணத்திலேயே
 गृहीत्वा ⁵ இழுத்துக்கொண்டு
⁶ போய்
 उपानयन् ⁷ செர்த்தார்கள்.

लङ्कागमनं ¹ லங்கைக்கு வந்ததையும்
 राक्षसानां ² ராக்ஷஸர்களின்
 तं ³ அந்த
 वधं च ⁴ வதத்தைப்பற்றியும்
 पृष्टः ⁵ விசாரணை செய்கப்பட்ட
⁶ டேன்.

॥ १३१ ॥

इति ¹ என்று கிழே சொல்லிய
² விதராய்

मया ¹ எனினும்
 जल्पितं ² சொல்லப்பட்டது:—

मारुतस्योस्सः पुत्रो वानरो हनुमानहम् ॥

सन्दर्शनाकाङ्क्षी ¹ தேரில் காணவேண்டிய
² வனாய்
 वज्रवन् ³ உன் ஆரணமனைக்கு
 अस्याः ⁴ இவளிடமிருந்து
 प्राप्तः ⁵ இழுத்துவரப் பெற்றுத்
⁶ திரும்புகன்.

रामदूतश्च मां विद्धि सुग्रीवसचिवं कपिम् । सोऽहं दूत्येन रामस्य त्वत्सकाशमिहागतः ॥

மா "என்னை
ராமதூதன் ஸ்ரீராமரின் தூதனாகவும்
சுமீவசசிவ் ச சுமீவருடைய மந்திரியு
கபி காவலனென்று |மரண
வித்தி அறி.
ச: அந்த

அஃ நான்
ஐஃ இப்பொழுது
ராமசு ஸ்ரீராமருடைய
தூதன் தூதகொண்டு
தவசகாசம் உன்னிடம்
அகர: வந்துசெர்க்கேதன்.

सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशलपत्रवीत् । धर्मशिकापसहितं हितं पथमुवाच च ॥१३४॥

மஹாதேஜா: "இப்பொருத்தே ஒருவரைய
ச: அந்த
சுமீவ: சுமீவார்
த்வா உமக்கு
குசலம் கேட்கமம்
அவசீவ் கொன்னார்.

தமஸிகாம ரஹிதம் தர்மம், அர்த்தம், காமம்,
இவை மூன்றுக்குமொத்
ததையும்
ஹிதம் யுத்தமரணத்தையும்
பத்யம் ச கேதமகாமரணத்தையும்
உவாச அறிய (பின்வருமாறு)
கொன்னார்.

वसतो ऋश्यसूके मे पर्वते विपुलद्रुमे । राघवो रणविक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः ॥१३५॥

ரணவிக்ரந்த: "இப்பொருள் வல்ல
ராஹவ: ஸ்ரீராமவர்
விபுலத்ருமே மரங்கள் செறிந்த
ஈச்யசூகே பவ்தே ரித்யபுலகமகையே

வசத: வலித்துக்கொண்டிருந்த
மே எனக்கு
மித்ரத்வம் மித்திரனாகிருத்தலை
சமஸாஹ: வரக்குத்தத்தம் செய்தார்.

तेन मे कथितं राजन् भार्या मे रक्षसा हुता । तत्र साहाय्यपस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया ॥

தென "அவரால்
மே எனக்கு
கயிதம் சொல்லப்பட்டதாவது
ராஜன் 'அரசே!
மே எனது
மாரியா மனைவி
ரக்ஷசா ஒரு ராக்கதவனனால்

ஹுதா திருடிக்கொண்டுபோகப்
பட்டிருக்கிறான்.
தத அல்லவயத்தில
அஸாக் எங்களுக்கு
ரவா உம்மால்
சாஹாய்யம் ஸஹாயம்
சர்வாத்மனா குறையின்றி
கார்யம் செய்வவேண்டும்."

मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति । तत्र साहाय्यहेतोर्मे समयं कर्तुमर्हसि ॥१३७॥

தத "அப்பொழுது
மயா என்னால்
தஸ்மே அவருக்கு
கயிதம் சொல்லப்பட்டதாவது.
மே ச எனக்கும்
வாலின: வாலியின்

வதம் பதி வதை விஷயத்தில்
சாஹாய்ஹேதோ: ஸஹாயவஞ்செய்வவேண்
பயதற்கு
சமயம் ச ஒப்பந்தத்தையும்
கர்து அளிக்க
அஹ்ஸி அருள் புரியவேண்டும்."

इति वानरराजस्त्वामाहेत्यभिहितो मया । मापैक्षत ततः क्रुद्धश्चक्षुषा पददन्निव ॥ १४३ ॥

इति	" இப்படிச் சொல்லிய	ततः	அப்பொழுது
वानरराजः	வானராஜர் [தெல்லாம்	क्रुद्धः	கேபாக்கிரகத்தனாய்
ஸா	உணங்கு	मां	என்னை
आह इति	உரைத்தார் ' என்று	चक्षुषा	கண்களைக்கொண்டு
मया	என்னால்	पददन्	கொளுத்துகிறவன்
अभिहितः	உறுதியாய் உரைக்கப் பட்டான்.	इव	போல்
		ऐशत	கிழித்துப் பார்த்தான்.

तेन बध्योऽहमाज्ञप्तो रक्षसा रौद्रकर्मणा । मत्पभावपविज्ञाय रावणेन दुरात्मना ॥ १४४ ॥

मत्पभाव	" எனது பிரபாவத்தை	रावणेन रक्षसा	ராவணனையும் அரசு
अविज्ञाय	தெரிந்துகொள்ளாமல்	अहं	நான் [தனால்
तेन	அந்த	दुरा:	கொடுத்த மட்டினக்
रौद्रकर्मणा	கொடுத்தொழில் புரியும்		காளாய்
दुरात्मना	பாதகனான	आज्ञप्तः	ஆக்குமாடுக்கப்பட்டேன்.

ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः । तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात् ॥

ततः	" அங்கே	तेन	அவரால்
तस्य	அவனுக்கு	असौ	இந்த
भ्राता	தம்பி	राक्षसराजः	ராக்ஷஸராஜன்
महामतिः	உத்தமகுணமுடையவர்.	मम कारणात्	என் நிமித்தமாய்
विभीषणः	விபீஷணர் (என்று)	याचितः	(இப்படி) வேண்டிக்
नाम	பெயர்.		கொள்ளப்பட்டான்.

नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यतामेष निश्चयः । राजशास्त्रव्यपेतो हि मार्गः संसेव्यते त्वया ॥

राक्षसशार्दूल	" ராக்ஷஸகிரேஷ்டரே !	हि	எனினில்
एवं	இப்படி	त्वया	உம்மால்
न	செய்யக்கூடாது.	राजशास्त्रव्यपेतः	ராஜரீதிக்கு கிரேசாத
एषः	இந்த		மான்
निश्चयः	அபிப்பிராயமானது	मार्गः	சடவடிக்கை
त्यज्यतां	விடப்படவேண்டியது.	संसेव्यते	அனுசரிக்கப்படுகிறது.

दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस । दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना ॥

राक्षस	" ராக்ஷஸமன்னே !	दूतेन	தூதனைக்கொண்டு
राजशास्त्रेषु	ராஜரீதியில் தரக்களில்	यथार्थं च	காரியங்களின் சரியான
दूतवध्या	தூதனைக் கொலை புரிதல்		நிலையையும்
न दृष्टा हि	கிதிக்கப்படவே இல்லை.	वेदितव्यं	உள்ளபடி அறிந்து
हितवादिना	உபயோகமான மனாசா		கொள்ளவேண்டும்.
	ரத்தைச் சொல்லுகின்ற		

सुमहत्पराधेऽपि दूतस्यातुल्यविक्रम । विरूपकरणं दृष्टं न बभोऽस्तीति शास्त्रतः ॥ १४८ ॥

अतुल्यविक्रमः ॥ 'ஒப்பற்ற வீரமுடை
யவரே !

सुमहति ॥ மிகப் பெரிய
अपराधे अपि ॥ குற்றமிருப்பினும்
शास्त्रतः ॥ நீதிநூலின்படி
दूतस्य ॥ தூதனுக்கு

वचः ॥ கொலைத் தண்டனை
इति ॥ என்பது
न अस्ति ॥ இல்லை.
विरूपकरणं ॥ அங்கபங்கம்
दृष्टं ॥ விதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

विभीषणेनैवमुक्तो रावणः सन्दिदेश तान् । राक्षसानेतदेवास्य लाङ्गुलं दक्षतामिति ॥

विभीषणेन ॥ 'விபீஷணனால்
इति ॥ மேற்கண்டவிதமாய்
वक्तुः ॥ வேண்டிக்கொள்ளப்
रावणः ॥ ராவணன் [பட்ட
तान् ॥ அந்த
राक्षसान् ॥ அரசர்களைப் பார்த்து
एतत् एव ॥ 'இதுவே

एवं ॥ சரி.
अस्य ॥ இதனுடைய
लाङ्गुलं ॥ வால்
दक्षतां ॥ கொளுத்திவிடப்
படட்டும்.
सन्दिदेश ॥ (என்று) கட்டளை
பிட்டான்.

ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः । वेष्टितं शणवलकैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः ॥

तस्य ॥ 'அவனுடைய
वचः ॥ உத்திரவை
श्रुत्वा ॥ கேட்டு
ततः ॥ அதனால்
मम ॥ எனது
पुच्छं ॥ வால்

समन्ततः ॥ முழுவதும்
कार्पासजैः ॥ பருத்திப்பஞ்சால் செய்த
जीर्णैः ॥ கிழிந்துபோன
पटैः ॥ துணிகளாலும்
शणवलकैः च ॥ சணற்பிரிகளாலும்
वेष्टितं ॥ சுற்றப்பட்டது.

राक्षसाः सिद्धसन्नाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः । तदाऽदहन्त मे पुच्छं निघ्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः ॥

ततः ॥ 'பின்னர்
चण्डविक्रमाः ॥ உக்கிரமான வீரமுள்ள
ते ॥ அந்த
राक्षसाः ॥ அரசர்கள்
सिद्धसन्नाहाः ॥ ஆகப்பட்டவனிடம் ஆத்
தீரக்கொண்டவர்களைப்

काष्ठमुष्टिभिः ॥ கட்டைகளாலும் முத்தி
களாலும்
निघ्नन्तः ॥ அடிப்பவர்களாய்
मे पुच्छं ॥ எனது வால்
तदा ॥ அப்பொழுது
अदहन्त ॥ கொளுத்தினார்கள்.

बद्धस्य बहुभिः पाशैर्यान्त्रितस्य च राक्षसैः । न मे पादा भवेत् काचिद्दिदृक्षोर्नगरीं दिवा ॥

राक्षसैः ॥ 'அரசர்களால்
र्यान्त्रितस्य ॥ மடக்கப்பட்டு
बहुभिः ॥ பல
पाशैः ॥ கயிறுகளைக்கொண்டு
बद्धस्य च ॥ பிணிக்கப்பட்டிருந்தும்
दिवा ॥ பகலில்

नगरीं ॥ பட்டணத்தை
दिदृक्षोः ॥ பார்க்க எண்ணக்கொண்
मे ॥ எனக்கு [சுருந்த
पादा ॥ ஆயாசம்
काचिद् ॥ கொஞ்சமும்
न भवेत् ॥ உண்டாகவில்லை.

ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं पापघ्निसंहृतम् । अघोषयन् राजमार्गे नगरद्वारमागताः ॥

ततः	“ அப்படி இருத்தலால்	आगताः	கொண்டுவந்து
ते	அந்த	बद्धं	கட்டுண்டவனாயும்
राक्षसाः शूराः	ராட்சஸகுரர்கள்	अघोषयन्	தீப்பட்டு எரிசிறவனாயும்
मां	என்னை	राजमार्गे	ராஜமீ திவில்
नगरद्वारं	நகரவாசலுக்கு	अघोषयन्	இரைந்து கூறினார்கள்.

ततोऽहं सुमहद्वपं संक्षिप्य पुनरात्मनः । विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः ॥

ततः	“ அவ்விடத்தில்	तं	அந்த
अहं	நான்	बन्धं	கட்டை
आत्मनः	எனது	विमोचयित्वा	அவிழ்த்துவிட்டு
सुमहद् रूपं	மிகப்பெரிய உருவத்தை	पुनः	மறுபடியும்
पुनः	மறுபடி	प्रकृतिस्थः	முன்போலவே
संक्षिप्य	அருக்கிக்கொண்டு	स्थितः	ஆனேன்.

आयसं परिधं गृह्य तानि रक्षांस्यमुदयम् । ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनाप्लुतवानहम् ॥ १५५ ॥

आयसं	“ இருப்பு	ततः	அப்பால்
परिधं	உலக்கையை	अहं	நான்
गृह्य	கைக்கொண்டு	तत्	அந்த
तानि	அந்த	नगरद्वारं	கோட்டைவாசலின்மேல்
रक्षांसि	அரக்கர்களை	वेगेन	ஒரே பாய்ச்சலாய்
असूयं	கொன்றேன்.	आप्लुतवान्	பாய்த்தேன்.

पुच्छेन च मदीशेन तां पुरीं साहगोपुराम् । असंभ्रान्तोऽहमदहं युगान्तागिरिव मजाः ॥

युगान्तागिः	“ பிரையகாலத்துப்	पुरीं च	பட்டணத்தையெல்லாம்
मजाः	பிராணிகளை [பெருந்தி	साहगोपुरां	ராஜமாளிகைகள்,
एव	எப்படியோ அப்படி		கோபுரங்களுட்பட
अहं	நான்	मदीशेन	எரிசிற
असंभ्रान्तः	பரபரப்பில்லாதவனாய்	पुच्छेन	வாலினால்
तां	அந்த	अदहं	எரித்தொழித்தேன்.

विनष्टा जानकी व्यक्तं न हृदयः पश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

दहता च मया लङ्कां दग्धा सीता न संशयः । रामस्य हि महत्कार्यं मयेदं वितथीकृतम् ॥

इति शोकसमाविष्टश्चिन्तामहमुपागतः ॥ १५८ ॥

अहं	“ நான்	सर्वा	முழுமையும்
इति	இழைசொல்லியபடி	भस्मीकृता	சாம்பலாக்கப்பட்ட
शोकसमाविष्टः	சோகாக்கிராந்தனாய்		அருக்கிறது.
चिन्तां	மனஸ்தாபத்தை	लङ्कायां	லங்கையில்
उपागतः	அடைந்திருந்தேன்.	अदग्धः	தீப்பட்டுடையாத
पुरी	* பட்டணம்	उद्देशः	இடம்

कश्चित्	எதுவும்
न प्रदुश्यते	காணப்படவில்லை.
हि	ஆனபடியால்
जानकी	ஜானகி
स्यक्तं	நிக்கயமாய்
विनष्टा	உயிர் தீரான்.
सङ्घा	லக்ஷணை
दहता	கொளுத்தின
मया	என்னால்

सीता च	வீணதையும்
दग्धा	கொளுத்தப்பட்டாள் ;
न संशयः	ஸந்தேஹமில்லை.
रामस्य	ஸ்ரீராமனுடைய
इयं	இந்த
महत् कार्यं	பெரும் காரியம்
मया हि	என்னாலேயே
वितथीकृतं	விபர்த்தமாகச்
	செய்யப்பட்டது."

अथाहं वाचपश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् । जानकी न च दम्येति विस्मयोदन्तभाषिताम् ॥

अथ	"அப்பொழுது
विस्मयोदन्त-	ஆச்சர்யனிருத்தாந்தக்
भाषितां	தைப் பேசிக்கொண்
	டிருந்த
चारणानां	(ஸ்வர்க்கத்தில் பாடு
	வேர்களான) சாரண
	ரென்பவர்களுடைய

जानकी च	'வீணை மாத்திரம்
न दग्धा	வருத்தமடையாதிருந்
इति	என்ற [தான்]
शुभाक्षरी वाचं	அழகான தெனியுடன்
	சேர்ந்த பேச்சை
अहं	நான்
अश्रौषं	கேட்டேன்.

ततो मे बुद्धिस्तप्त्रा भुत्वा तामद्भुतां गिरम् । अदग्धा जानकीत्येवं निमित्तैश्चोपलक्षिता ॥

मे	"எனக்கு
अद्भुतां	ஆச்சர்யவானியான
जानकी	'ஜானகி
अदग्धा इति	வருத்தமடையாதிருந்
	தான்' என்கிற
तां	அந்த
गिरं	புகழை

भुत्वा	கேட்டு
ततः	அதனாலும்
एवं	இழை சொல்லப்பட்ட
निमित्तैः च	காரணங்களைக்கொண்
उपलक्षिता	தோன்றிய [ஓம்]
बुद्धिः	மனக்கவலைநின்மை
उपज्ञा	உண்டாயிற்று.

दीप्यमाने तु लाङ्गूले न मां दहति पावकः । हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः ॥

लाङ्गूले	"கால்
दीप्यमाने तु	திப்பற்றி எரிக்கலிலும்
मां	எனக்கு
पावकः	அக்ஷி
न दहति	ஆன்பழுத்தவில்லை.

वाताः च	காற்றெல்லாம்
सुरभिगन्धिनः	சூளிர்ந்த மனத்துடன்
मे	எனது [வீசிற்று.
हृदयं	நெஞ்சம்
प्रहृष्टं	தெளிந்திருந்தது.

तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च सिद्ध्यैरभवं हृष्टमानसः ॥

पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विस्मृत्वा तथा पुनः ॥ १६२ ॥

दृष्टार्थैः	"சந்தேஹமற மனதில்
	தோன்றிய
तैः निमित्तैः च	அந்தக் காரணங்களைக்
	கொண்டும்

महागुणैः	கற்பவனைத் தரும்
कारणैः च	செய்கைகளைக்
	கொண்டும்
सिद्ध्यैः	சொன்னபடியே நடை
	பெறும்

கவிவாக்யை: ச	நிஷிகளின் சொற்களா	வேதீர் ச	வைதேதலியையும்
	லும்	புன:	இன்னொருதரம்
ஹ்மனச:	மனச்சுந் துஷ்டிகொண்	ஹ்ம	தேரில் பார்த்து
	டவனாக	மயா ச	அவனாவேயே
அமவ்	ஆனேன்.	விசுத:	விடைகொடுத்தனுப்பப்
புன:	அப்படி யிருந்தும்		பட்டேன்.

ततः पर्वतमासाद्य तत्रारिष्टमहं पुनः । प्रतिपुवनपारेभे युष्मदर्शनकाङ्क्षया ॥ १६३ ॥

ततः	"அக்கிருந்து	अहं आसाद्य	தான் அடைந்து
तत्र	அங்குள்ள	युष्मदर्शन-	உங்களைக் காணவேண்டு
अरिष्टं	அரிஷ்டமென்ற	काङ्क्षया }	மென்கிற ஆவனூடல்
पर्वतं	மலையை	प्रतिपुवनं	திரும்பிப் பறப்பதற்கு
पुनः	மீளவும்	पारेभे	ஊக்கக்கொண்டேன்.

ततः पवनचन्द्रार्कसिद्धगन्धर्वसेवितम् । पन्थानमहमाक्रम्य भवतो दृष्टवानिह ॥ १६४ ॥

ततः	"பிறகு	आक्रम्य	தாமி வந்து
पवनचन्द्रार्क-	} வாயு, சந்திரசூரியர்கள், சித்தர், கந்தர்வர்கள் இவர்கள் செல்லும்	अहं	நான்
सिद्धगन्धर्व-		भवतः	உங்களை
सेवितं		इह	இதே
पन्थानं	ஆகாயமார்க்கமாக	दृष्टवान्	கண்டுகொண்டேன்.

राघवस्य प्रभावेन भवतां चैव तेजसा । सुग्रीवस्य च कार्यार्थं मया सर्वप्रनुष्ठितम् ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராகவருடைய	सुग्रीवस्य	ஸுக்ரீவருடைய
प्रभावेन	பிரபாவத்தாலும்	कार्यार्थं च	காரியம் ஊபல்யமாகும்
भवतां	உக்களுடைய		பொருட்டே
तेजसा एव च	தேஜஸ்ஸினாலும்	सर्वं	எல்லாம்
मया	என்னால்	अनुष्ठितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

एतत्सर्वं मया तत्र यथावदुपपादितम् । अतो यत्कर्म शेषं नस्तत् सर्वं क्रियतामिति ॥

तस	"விஷயமிப்படி யிருக்	अतः	இதிலிருந்து
मया	என்னால் [கையால்]	शेषं	இனிச்செய்யவேண்டிய
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்	नः	நா முடைய
यथावत्	நடந்தபடி	कर्म	காரியம்
इति	இவ்வண்ணம்	यत्	எதுவோ
उपपादितं	கருக்கமாய் உரைக்கப்	तत् सर्वं	அது எல்லாம்
	பட்டது.	क्रियतां	செய்யலாம்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥ ५८ ॥

आदितः श्लोकाः 14394

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2604

एकोनपष्ठितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 19 ||

अनन्तरकुल्यालोचनम्—மேல் செய்யவேண்டியதை ஆலோசித்தல்.

एतदाख्याय तत्सर्वं हनुमान् मारुतात्मजः । भूयः समुपचक्राम वचनं ववतुमुत्तरम् ॥ १ ॥

मारुतात्मजः	வாயுருமாடான	ववतु	வடுத்துரைக்கவேண்
हनुमान्	ஹனுமார்	उत्तरं	முக்கியமான [முயதாய்
तत् सर्वं	அது எல்லாவற்றையும்	वचनं	வசனத்தை
आख्याय	சொல்லிவிட்டு	एवम्	பின் கண்டபடி
भूयः	அவசியமானபடி	समुपचक्राम	சொல்லிமுடித்தார் :—

सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः । शीलमासाद्य सीताया सम च प्रीणितं मनः ॥

सीतायाः	“வீணதரின்	राघवोद्योगः	ஸ்ரீராகவரின் காரியமும்
प्रीतिं	சிலத்தை	सफलः	பயன்பெற்றதாகிறது.
आसाद्य	பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்த	सुग्रीवस्य	ஸுகரீவருடைய
मम	எனது [பின்னர்	संभ्रमः च	மதிப்பும்
मनः	மனம்	च	அப்படியே பயன்பெற்ற
प्रीणितं	தணித்தது.		தாகிறது.

तपसा धारयेद्धोकान् क्रुद्धो वा निर्दहेदपि । सर्वथाऽतिशृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥

यस्य तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः	“ராக்ஷஸாதிபனுள்	क्रुद्धः वा	கிளக்கொண்டவனாகில்
तपसा	தவத்தின் மறையையால்	निर्दहेद् अपि	அழிக்கவும் முடியும்.
अतिशृद्धः	அதிக மேன்மை	तां	அவளை
	பெற்றவனுமான்	स्पृशतः	ஸ்பர்சித்த
असौ रावणः	இந்த ராவணன்	यस्य	எவனோ அவனுடைய
लोकान्	உலகங்களை	गात्रं	சரீரம்
सर्वथा	எப்படியும்	तपसा	தவத்தின் மறையையால்
धारयेत्	தாக்கமுடியும்	न विनाशितं	அழிந்துபோகவில்லைமே.

न तदशिशिखा कुर्यात् संस्पृष्टा पाणिना सती । जनकस्यात्मजा कुर्यादत्क्रोधकलुपीकृता ॥

जनकस्य	“ஜனகரின்	सन्	அதை
आत्मजाः सती	திருமகனான உத்தமி	पाणिना	வையினால்
क्रोधकलुपीकृता	கேட்பத்தால் மனவருத்	संस्पृष्टा	உள்ளது தொடர்புபெற்ற
	தந்திரிப்பவனாய்	अशिशिखा	அர்ணிகொழுந்தும்
यत् कुर्यात्	எதைச் செய்வாளோ,	न कुर्यात्	செய்யமுடியாது.

अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः । अधस्ताच्छुपावृक्षे साध्वी करुणमास्थिता ॥

दुरात्मनः	“தூரதீபரவான	अधस्तात्	அடியில்
रावणस्य	ராவணனுடைய	साध्वी	சற்குணசாஸியானவள்
अशोकवनिका- मध्ये	அசோகவனத்தின் நடுவில்	करुणं	விசாரத்தில்
शिशुपावृक्षे	சிங்கபரமாத்தில்	आस्थिता	முழுகிக்கிடங்கொள்ளுள்.

राक्षसीभिः परिवृता शोकसन्तापकृशिता । मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्पन्ना ॥ ६ ॥

மேகலேகாபரிவ்ருதா " மேகலேகாபரிவ்ருதா
சந்திரலேகாபரிவ்ருதா

चन्द्रलेखा हव राक्षसीभिः " चन्द्रलेखा हव
राक्षसीभिः " चन्द्रलेखा हव

अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पिणम् । पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥

जानकी " अनुकूलं तिष्ठति
वैदेही च " अनुकूलं तिष्ठति
अवष्टब्धा " अनुकूलं तिष्ठति
सुश्रोणी " अनुकूलं तिष्ठति

परिवृता " मेघलेखा
निष्पन्ना " चन्द्रलेखा
शोकसन्ताप- } शोकसन्ताप-
कृशिता " कृशिता

पतिव्रता " पतिव्रता
बलदर्पितं रावणं " बलदर्पितं रावणं
अचिन्तयन्ती च " अचिन्तयन्ती च

अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा । अनन्यचित्ता रामे च पौलोमीव पुरन्दरे ॥

सर्वात्मना " सर्वात्मना
शुभा " शुभा
वैदेही " वैदेही
पुरन्दरे " पुरन्दरे
पौलोमी हव " पौलोमी हव

रामे च " रामे च
अनन्यचित्ता " अनन्यचित्ता
रामे हि " रामे हि
अनुरक्ता " अनुरक्ता

तदेकवाससंसीता रजोध्वस्ता तथैव च । शोकसन्तापदीनाङ्गी सीता भर्तृहिते रता ॥ ९ ॥

सीता " सीता
तदेकवासः) तदेकवासः
संसीता च) संसीता च
तथा एव " तथा एव
रजोध्वस्ता " रजोध्वस्ता

शोकसन्ताप- } शोकसन्ताप-
दीनाङ्गी " दीनाङ्गी
भर्तृहिते " भर्तृहिते
रता " रता

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्दृष्टा हि प्रपदावने ॥

प्रपदावने " प्रपदावने
राक्षसीमध्ये " राक्षसीमध्ये
सा " सा
विरूपाभिः " विरूपाभिः
राक्षसीभिः " राक्षसीभिः

मुहुः मुहुः " मुहुः मुहुः
तर्ज्यमाना " तर्ज्यमाना
मया हि " मया हि
दृष्टा " दृष्टा

एकवर्णीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा । अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमोदये ॥

रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्त्यव्यकुतनिश्चया । कथञ्चिन्मृगशावाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥ १२ ॥

मृगशावाक्षी " மரகதா
மரகதா " மரகதா
மரகதா " மரகதா
மரகதா " மரகதா

एकवर्णीधरा " एकवर्णीधरा
अधःशय्या " अधःशय्या
विवर्णाङ्गी " विवर्णाङ्गी
पद्मिनी हव " पद्मिनी हव

रावणात् राவணனிடத்தினின்று
 विनिवृत्तायां தப்ப ஒழிகாணாதவளாய்
 विवर्णाङ्गी மனமிழந்தவளாய்
 मत्तैश्चकृतनिक्षया உயிரை மாய்த்தக நிக்சயித்
 திருந்வுருகும்

दीना பரிதாபமான நிலையிலிரு
 त्तमन्त्रामान ஆவன்
 कथञ्चिन् எல்லாவேளை கஷ்டப்
 विधासं நம்பிக்கைகளைப் [பட்டு
 उपपादिता அடையும்படி செய்வப்
 பட்டான்.

ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥ १३ ॥

ततः "அதன்பேவ்
 संभाषिता ஸம்பாஷணை செய்தாள்,
 सर्वं सर्वं च எல்லாக் காரியத்தையும்
 एव च பாக்கியில்லாமல்
 दर्शिता அறிவிக்கப்பட்டாள்.

रामसुग्रीव-) ஸ்ரீராமருக்கும், ஸு-கீ
 सर्वं च) வருக்குமுண்டான கி
 श्रुत्वा கேட்டு [ணைகத்தையும்
 प्रीति மனை அமைதியை
 उपागता பெற்றாள்.

नियतः समुदाचारो भक्तिर्भर्तरि चोत्तमा । यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा कृतात्मसम् ॥

निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति ॥ १४ ॥

नियतः "உறுதியானவரும்
 समुदाचारः ஸம்பந்தாயா ஸுஷ்டான
 முடையவரும்,
 महात्मा च மஹாத்மாவுமான
 सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 तस्य அவனுடைய
 वधे வதை விஷயத்தில்
 निमित्तमात्रं ஏற்ற கருவியாக

भविष्यति ஆகப்போகிறார்.
 यत् ஆகையால்
 भर्तरि நாயகரிடத்தில்
 उत्तमा भक्तिः तु உத்தமபக்திதான்
 कृतात्मसं பெருக்குற்றவாளியான
 दशग्रीवं தசகீரவனை
 न हन्ति கொன்றுவிடாமலிருக்
 கிறது.

सा प्रकृत्यैव तन्वङ्गी तद्वियोगाच्च कर्शिता । प्रतिपत्पाठशीलस्य विधेव तनुतां गता ॥

सा "ஆவன்
 प्रकृत्या एव ஸ்வபாவமாகவே
 तन्वङ्गी மெலிந்த சரீரமுடைய
 யவன்,
 तद्वियोगात् அவனாகிட்டுப் பிரிந்த
 தால்

प्रतिपत्पाठशीलस्य பிரதமையில் படிக்கிற
 विधा வித்தை [வனுடைய
 इव எப்படியோ அப்படி
 तनुतां गता தேய்வை அடைந்
 च இன்னும் [தவளாய்
 कर्शिता இளைத்திருக்கிறாள்.

एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ॥ १५ ॥

यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत्सर्वमुपपाद्यताम् ॥ १७ ॥

महाभागा "மஹாபாகைபான
 सीता விதை
 एवं இவ்வண்ணம்
 शोकपरायणा துன்பத்திலாழ்ந்
 आस्ते இருக்கிறாள். [தவளாக

अत्र இவ்விஷயத்தில்
 प्रतिकर्तव्यं பழிக்குப்பழி செய்வ
 यत् எதுவோ [வேண்டியது
 तत् सर्वं அது எல்லாம்
 उपपाद्यताम् செய்வப்பட்டிடும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनपष्ठितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

आदितः श्लोकाः 14411

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2621

பயிதம: சரீ: — அறுபதாவது ஸர்க்கம். || ௧௦ ||

அஹ்ஜாங்கவத்சவாத: — அங்கதனுடையவும் ஜாம்பவந்தருடையவும் ஸம்வாதம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वालिसुनुरभाषत || १ ||

तस्य அவருடைய
तत् वचनं அம்மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு

वालिसुनु: வாலிசின் குமாரன்
अभाषत இப்படிப் பிரசங்கித்
தான் :

जाम्बवत्पमुखान् सर्वाननुज्ञाप्य महादरीन् ।
न्याय्यं स्य सह वैदेह्या द्रष्टुं तौ पार्थिवात्मजौ

भवतां “உக்களுக்கும்
निवेदिते அறிவித்த
अस्मिन् कार्ये இத்தகை காரியம்
एवंगते இப்படி இருக்கையில்
जाम्बवत् } ஜம்பவந்தரை தலைமை
प्रमुखान् } யாபுடைய
महादरीन् வானரப்பெரியவர்கள்
सर्वान् च அனைவரையும்

अस्मिन्नेवंगते कार्ये भवतां च निवेदिते ||
॥ २ ॥

नुज्ञाप्य அனுமதிக்கச்செய்த
तौ அந்த
पार्थिवात्मजौ ராஜகுமாரர்களிரு
வரையும்
वैदेह्या வைதேஹியோடு
सह கூடவே
द्रष्टुं காண்பதற்கு
न्याय्यं स्य நியாயம் கொள்வோம்.

अहमेकोऽपि पर्याप्तः सराक्षसगणां पुरीम् । तां लङ्कां तरसा हन्तुं रावणं च महाबलम् ॥

अहं “நான்
एकः अपि ஒருவனே
सराक्षसगणां ராசகதஸகணங்களுட்பட
तां அந்த
लङ्कां पुरीं லங்காபுரிகையாம்

महाबलं மஹாபலிகூடனான
रावणं च ராவணனையும்
तरसा வலுவாகொண்டு
हन्तुं தாக்கெத
पर्याप्तः போதுமானவன்.

किं पुनः सहितो वीरैर्वैलवद्भिः कृतात्मभिः ।

वीरैः “வீரர்களும்
वैलवद्भिः பலவான்களும்
कृतात्मभिः கைதரியசாலிகளும்
कृतास्त्रैः ஆஸ்திரவிந்தைதளநித்
தவர்களும்

कृतास्त्रैः पुवगैः शूरैर्वैलवद्भिर्विजयैषिभिः ॥

विजयैषिभिः ஜயத்தைக் கொரிய
पुवगैः வானர்களையான
वैलवद्भिः உக்கலோடு
सहितः கூடாகடன் என்னும்
किं पुनः கொல்லவும் வேண்

शूरैः சூரர்களும்

குமோ?

अहं तु रावणं युद्धे ससैन्यं सपुरस्सरम् । सहपुत्रं वधिष्यामि सहं द्रयुतं युधि ॥ ३ ॥

अहं “நான்
युधि போரில்
युद्धे तु கைதச்சண்டையிலேயே
रावणं ராவணனை
ससैन्यं ஸஸையங்களுட்படவும்,

सपुरस्सरं கூடவாதவர்களுட்
படவும்,
सहपुत्रं புத்திரர்களுட்படவும்,
सहोदरयुतं அந்நோதரர்களுட்பட
वधिष्यामि வதைப்பேன். [வும்

सदेवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु । मैन्दस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥ १२ ॥

சதேவாசுரயக்ஷேபு "தேவர், அசுரர், யக்ஷர்
இவர்களுடன் கூடிய
गन्धर्वोरगपक्षिषु கந்தர்வர்கள், நாகர்கள்,
பாகிகள் இவர்களுள்
मैन्दस्य மைந்தனோடாவது

द्विविदस्य वा த்விவிதனோடாவது
प्रतियोद्धारं எதிர்த்து புத்தம் செய்ய
வல்லவனெனருவான்
शंसत சொல்லுவர்கள்,

अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ पुत्रगसत्तमौ । एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥ १३ ॥

एतौ "இவ்விருவர்கள்
अश्विपुत्रौ அக்வினிதேவகுமாரர்
கனாய்

एतयोः இவ்விருவர்களுடன்
रणाजिरे புத்தகனத்தில்
प्रतियोद्धारं எதிர்த்துப் போர்புரிய
வல்லவனெனருவான்
न पश्यामि நானறியேன்.

महाभागौ மஹாபாகர்களான
पुत्रगसत्तमौ புரணசோத்தமர்கள் ;

पितामहवरोत्सेकात् परमं दर्पमास्थितौ । अमृतप्राशिनावेतौ सर्वानरसत्तमौ ॥ १४ ॥

एतौ "இவ்விருவர்கள்
पितामह- } பிரம்மவினுடைய வாத்
वरोत्सेकात् } தின் பெருமைபால்
परमं அதிசு
दर्पं கர்வத்தை

आस्थितौ அடைந்தவர்கள் ;
अमृतप्राशिनौ அமுதத்தை அருந்தின
வர்கள் ;
सर्वानरसत्तमौ எல்லா வானர்களிலும்
மேலானவர்கள்.

अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः । सर्वावध्यत्वमतुलमनयोदत्तवान पुरा ॥ १५ ॥

पुरा "முன்பு
सर्वलोकपितामहः உலகஞ்செங்குக்கெல்லாம்
பிரம்மஹர்,

अनयोः இவ்விருவர்களுக்கும்
सर्वावध्यं எகராதுமழிவின்றமை
என்னும்
अनुलं இணைவில்லாப் பெரு
மைபை
वत्तान हि உளித்திருக்கிறானே!

अश्विनोः அக்வினிதேவர்களின்
माननार्थं கொளரவத்திற்காக

वरोत्सेकेन मुक्तौ च प्रमथ्य महतीं चमूं । सुराणां वीरौ पीनवन्तौ पुत्रद्वयौ ॥ १६ ॥

पुत्रद्वयौ "வானர்களாகிய
वीरौ இவ்விரு வீரர்கள்
वरोत्सेकेन வாத்தின் பெருமைபால்
सुराणां தேவர்களின்
महती மஹத்தான

चमूं च கமூ உத்தையு
प्रमथ्य துறதம் செய்தது
मुक्तौ விடுபட்டவர்களாய்
अमृते அமுதத்தை
पीनवन्तौ அருகதனைவர்கள்.

एतावैव हि सङ्कुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

वानराः "வானர்கள்
सर्वे யாவரும்
तिष्ठन्तु ஒருபுறமிருக்கட்டும் ;
सङ्कुद्धौ பயங்கரர்களான
एतौ இவ்விருவர்
एव மாத்திரமே

सवाजिरथकुञ्जराम् குதிரை, தேர, யானை
இவைகளுடன் கூடிய
लङ्कां லங்கையை
हि தப்பாமல்
नाशयितुं அழிப்பதற்கு
शक्तौ போதுமானவர்கள்.

अयुक्तं तु विना देवीं दृष्टवद्भिश्च वानराः । समीपं गन्तुमस्माभी राघवस्य महात्मनः ॥

வானரா: "வானரர்களை !
 दृष्टवद्भिः வர்த்கமாளம் அறிந்து
 கொண்டவர்களான
 अस्माभिः நம்மால்
 तु இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
 देवीं च வலிதையையும்

विना கூட அழைத்துப்போகா
 महात्मनः மஹாத்மாவான [மஸ்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவாது
 समीपं ஸன்னதிக்கு
 गन्तु செல்ல
 अयुक्तं தகாது.

दृष्टा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् । अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः ॥

ख्यातविक्रमैः "பேர்பெற்ற பராக்ரம
 சா இகனான
 भवद्भिः உங்களால்
 देवी "தேவி
 दृष्टा காணப்பட்டாள் ;
 च ஆனால்

न आनीता அழைத்துக்கொண்டு
 வாப்படவில்லை'
 इति என்று
 तत्र निवेदनं அங்கு அறிவித்தல்
 अयुक्तं इव அயுத்தம் என்று
 पश्यामि நினைக்கிறேன்.

न हि नः प्लवने कश्चनापि कश्चित् पराक्रमे । तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमाः "வானரோத்தமர்கள் !
 सामरदैत्येषु தேவாஸுரர்களுள்
 னிட்ட
 लोकेषु अपि உலகங்களிலும்
 प्लवने பறப்பதில்
 नः நமக்கு

तुल्यः சடானவன்
 कश्चि ஒருவனும்
 न கிடையாது.
 पराक्रमे हि பராக்ரமத்திலும்
 कश्चित् ஒருவனும்
 न கிடையாது.

तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूयता । किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम् ॥ २१ ॥

तेषु "அந்த
 राक्षसेषु அரக்கர்களில்
 एवं இவ்வண்ணம்
 हनूयता ஹனுமாரால்
 हानिरेषु வீராகன் இறந்துகொண்ட
 जानकी ஜானகியை [சின்]

गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 याम நாம் செல்வோம்.
 अस இதுவிஷயத்தில்
 कर्तव्यं செய்பத்தக்கது
 अन्यत् இதைக் தவிர வேறு
 कि என்ன இருக்கிறது."

तमेवं कुतसङ्कल्पं जाम्बवान् हरिसत्तमः । उवाच परमधीतो वाचयमर्थवदर्थवित् ॥ २२ ॥

अर्थवित् காரியங்களில் நிபுணரும்
 हरिसत्तमः வானரர்களுக்குத்
 தலைவருமான
 जाम्बवान् ஜம்பவந்தர்
 परमधीतः பாமபீதிக்கொண்
 டவராய்

एवं இவ்விதமான
 कुतसङ्कल्पं அபிப்பிராயம் கொண்ட
 त அவனைப் பார்த்து
 अर्थवित् ஸாரமுடையதான
 वाचय இந்த மொழியை
 उवाच உரைத்தார்:—

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान् पश्यति राजपुत्र ।

यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान् पश्यतु कार्यसिद्धिम् ॥ २३ ॥

राஜபுத்ர "அரசுகுமாரர்!
யதா எப்படி
भवान् தாம்
पश्यति உத்தேசிக்கிறீரா,
एषा मतिः இந்த அபிப்பிராயம்
नः நமக்கு
तावत् இப்பொழுது
अक्षमा न அரைநயமானதில்லை.
तु ஆகிலும்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
निविष्टा தீர்மானமான
मतिः திருவுண்மை
यथा எப்படியோ
तथा அப்படியே
भवान् தாங்கள்
कार्यसिद्धिं காரியத்தின் ஸாதகத்தை
पश्यतु கவனிக்கவேண்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्टितमः सर्गः । ६० ॥

आदितः श्लोकाः 14434

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2644

एकषष्टितमः सर्गः—अनुपत्तोरारोहोऽनुत्तरात् ॥ ६१ ॥

मधुवनभङ्गः—मधुवनमழித்தல்.

ततो जाम्बवतो वायमयगृह्णन्त वनौकसः । अङ्गदममुखा वीरा हनुमांश्च महाकपिः ॥ १ ॥

महाकपिः மஹாகபியர்க்கி
हनुमान् ஹனுமானரும்
अङ्गदममुखाः அங்கதன் முதலிய
वनौकसः வானர்

वीराः च வீரர்களும்
ततः அப்பொழுது
अङ्गदमः அங்கதவந்தருடைய
वायम् வாய்க்கிபத்தை
अगृह्णन्त அங்கீகரித்தார்கள்.

प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरस्सराः । महेन्द्राद्रि परित्यज्य पुष्पुषुः पुवर्षभाः ॥ २ ॥

मेरुमन्दरसङ्काशा मत्ता इव महागजाः । छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ॥ ३ ॥

सभाज्यमानं भूतैस्तमात्मवन्तं महाबलम् । हनुपन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४ ॥

राघवे चार्थनिर्वृत्तिं कर्तुं च परमं यशः । समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभिरुच्यताः ॥

प्रियाख्यानपराः सर्वे सर्वे युद्धाभिर्नन्दनः । सर्वे रामपतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः ॥

மேரुமந்தரசங்காசா: மேரூபர்வதம், மந்தரபர்வதம் போன்றவர்களும்,
மத்தா: மதங்கொண்ட

மஹாஜா: இவ மஹாகஜைகள் போன்றவர்களும்,
மஹாபலா: மஹாபலிஷ்டர்களும்,
மஹாகாயா: பெருந்த சரீரமுடையவர்களும்,

ராஹே ஸ்ரீராகவர் விக்ரயத்தில்

अर्थनिर्वृत्तिं च கார்பத்தை முடித்ததையும்,
परमं நிகரற்ற

यशः च கீர்த்தியையும்
कर्तुं ஆளிக்க
समाधाय தக்கபடி போசித்து

समृद्धार्थाः காரியம் ஐக்கடியவர்
कर्मसिद्धिभिः கார்பலித்திகளால்

उन्नताः	மேன்மை கொண்டவர் களும்,
सर्वे	எல்லோரும்
प्रियाख्यानपराः	இனிது சொல்ல ஆக தீரமுடையவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்
युद्धाभिमन्दिनः	படைசெய்ய ஆயத்தப் பட்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்
शममतीकरो	பூதராயருக்கு கன்றி செய்வதில்
निभितायीः	உற்சாகக்கொண்டவர் களும்,
मनस्विनः	பெருமனத்தினர்களான மன
द्वयप्रीभाः	வாணர்ச்சோஷ்டர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
प्रीतिमन्तः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
भूतैः	பூதங்களால்

पुवमानाः स्वमापुत्य ततस्ते काननौकसः । नन्दनोपममासेदुर्वनं द्रुमजतायुतम् ॥ ७ ॥

खं	ஆகாசத்தில்
आपुत्य	பாய்ந்து
पुवमानाः	பறந்துவரும்
ते	அந்த
काननौकसः	வாணர்கள்

यत्तन्पधुवने नाम सुग्रीवस्य अभिरक्षितम् । ऋष्यं सर्वभूतानां सर्वभूतपनोहरम् ॥ ८ ॥

सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும்
अरुष्यं	உட்புகக்கூடாததாய்,
सर्वभूतपनोहरं	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் மகிழ்ந்தவராய்,

यद्रक्षति महार्षीः सदा दधिमुखः कपिः । मातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

कपिमुख्यस्य	வானரமுக்கியரும்
महार्षीः	மஹா தீர்மானியர்
सुग्रीवस्य	ஸுக்ரீவனுடைய
मातुलः	மாதவனும்
महावीर्यः	மஹா வீரமுடையவ னுமான்

समावयमानं	புகழ்ந்தேற்றப்பட்ட வரும்
महावत्	மஹாபலிஷ்டரும்
महसेनं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியும்
आसमानं	அசைவானுமான அந்த
तं	அந்த
द्रुममन्तं	ஹனுமானரை
दृष्टिमिः	திருஷ்டிகளால்
पहन्तः इव	சமந்துகொண்டு போகிறவர்களென
वायुपुल्लवःसराः	வாயுபுல்லவரையுள் னிட்டவர்களாய்
महेन्द्रादि	மஹேந்திரபலையை
परित्यज्य	விட்டு
ततः	அங்கிருந்து
आकाशं	ஆகாசத்தை
छादयन्तः इव	மறைக்கின்றவர்களென
पुष्पवुः	பாய்ந்தவர்கள்.

ततः	அனந்தரம்
नन्दनोपमं	நந்தவனத்திற்கொப்பாய்
द्रुमजतायुतं	மரக்களும் கொடிகளும்
वनं	வனத்திற்கு [அடர்ந்த
आसेः	வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

अभिरक्षितं	நன்கு பரிபாவிக்கப்பட்ட தது
यत्	எதுகொ,
तत्	அதுகான்
सुग्रीवस्य	ஸுக்ரீவனுடைய
मातुलं नाम	மாதவனம் என்பது.

दधिमुखः	ததிகுமென்ற
कपिः	வானரன்
यत्	இதை
सदा	இடைவிடாது
रक्षति	பரிபாவித்துவரு கின்றான்.

ते तद्वनमुपगम्य बभूवुः परमोत्कटाः । वानरा वानरेन्द्रस्य मनःकान्तं महावनम् ॥१०॥

ते	அந்த	तव वनं	அந்த வனத்தில்
वानराः	வானரர்கள்	उपगम्य	உபக்சேர்ந்து
वानरेन्द्रस्य	வானேந்திரருக்கு	परमोत्कटाः	உள்ளடக்காத உற்சாக முடையர்களாக
मनःकान्तं	மிக இவ்விடமானதும்	बभूवुः	ஆனார்கள்.
महावनं	மஹாவனமுமான		

ततस्ते वानरा हृष्टा दृष्ट्वा मधुवनं महत् । कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥११॥

ततः	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கண்டு
मधुपिङ्गलाः	தேனைப்பொன்ற பிங்கள வண்ணமுடைய	हृष्टाः	பெருக்களிப்படைந்தவர் களாய்
ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	कुमारं	இளவரசனைப் பார்த்து
महत्	மஹத்தான	मधूनि	தேன்களை
मधुवनं	மதுவனத்தை	अभ्ययाचन्त	அபேகரித்தார்கள்.

ततः कुमारस्तान् दृष्ट्वाऽऽश्वत्थमुखान् कपीन् । अनुपान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुमक्षणे ॥

कुमारः	இளவரசன்	ततः	அதன்மேல்
तान्	அந்த	तेषां	அவர்களுக்கு
आश्वत्थमुखान्	ஐம்பவந்தர் முதலிய	मधुमक्षणे	தேனுண்னுவதில்
शृद्धान्	முதியவர்களான	निसर्गं	அனுமதியை
कपीन्	வானரர்களை	ददौ	அளித்தான்.
अनुपान्य	ஸம்மதிக்கச் செய்து		

ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनोक्तसः । मुदिताश्च ततः केचित् प्रनृत्यन्तोऽभवंस्ततः ॥

ततः च	எந்நகனவே	संप्रहृष्टाः	அனவுகடந்த ஆனந்த முற்றினார்கள்.
मुदिताः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டிருந்த	ततः	அப்போதிலிருந்து
वनोक्तसः	வானரர்கள்	केचित्	சிலர்
सर्वे च	எல்லோருமே	प्रनृत्यन्तः	உத்தட்டுபவர்களாக
अनुमताः	அனுமதிபெற்றவர்களாய்	अभवन्	ஆனார்கள்.
ततः	அதனால்		

गायन्ति केचित् प्रणमन्ति केचिन्नृत्यन्ति केचित् प्रहसन्ति केचित् ।

पतन्ति केचिद्विचरन्ति केचित् पृவन्ति केचित् प्रलपन्ति केचित् ॥ १४ ॥

केचित् गायन्ति	சிலர் பாடுகிறார்கள் ;	केचित् पतन्ति	சிலர் குதித்துக் கீழே விழுகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
प्रणमन्ति	கவிழ்ந்து விழுகிறார்கள் ;	विचरन्ति	இக்குமக்கும் திரிகிறார்
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் கள் ;
नृत्यन्ति	நர்த்தனம் பண்ணுகிறார்	पृवन्ति	உயரக் கிளம்புகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர் [கள் ;	केचित्	சிலர்
प्रहसन्ति	பரிஹாஸமாகச் சிரித் திருக்கள் ;	प्रलपन्ति	பிதற்றுகிறார்கள்.

परस्परं केचिदुपाश्रयन्ते परस्परं केचिदुपाक्रमन्ते ।

परस्परं केचिदुपब्रुवन्ते परस्परं केचिदुपारमन्ते ॥ १५ ॥

केचित्	சிலர்
परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
उपाश्रयन्ते	ஆதரம்பிடுகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்
परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
उपाक्रमन्ते	பிடித்துத்தன் ஒருகிறார்கள் ;

केचित्	சிலர்
परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
उपब्रुवन्ते	நெருங்கி வாயாடு கிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்
परस्परं	ஒருவரைபொருவர்
उपारमन्ते	கடி விரையாடுகிறார்கள் .

द्रुमाहुं केचिदभिद्रवन्ते सितौ नगाग्रान्निपतन्ति केचित् ।

महीतलात् केचिदुदीर्णवेगा महाद्रुमाग्रान्यभिसंपतन्ति ॥ १६ ॥

केचित्	சிலர்
द्रुमाहु	ஒரு மரத்திலிருந்து
ब्रुमं	மற்றொரு மரத்திற்கு
अभिद्रवन्ते	தாவுகிறார்கள் ;
नगाग्रान्	மரத்தின் தனியிலிருந்து
सितौ	தரையில்
केचित्	சிலர்

निपतन्ति	குதிக்கிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்
महीतलात्	தரையிலிருந்து
उदीर्णवेगाः	அதிவேகசாலிகளாய்
महाद्रुमाणि	பெரிய மரங்களின் தனிகளை
अभिसंपतन्ति	தாவிப்பற்றுகிறார்கள் .

गायन्तमन्यः प्रहसन्तुपैति हसन्तमन्यः प्ररुदन्तुपैति ।

रुदन्तमन्यः प्रणुदन्तुपैति नुदन्तमन्यः पणदन्तुपैति ॥ १७ ॥

गायन्तं	பாடிக்கொண்டிருக்கிறவனை
प्रहसन्	சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற
अन्यः	வேறொருவன் [கிற
उपैति	கிட்டுகிறான் ;
हसन्तं	சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற
अन्यः	வேறொருவன் [கிறவனை
प्ररुदन्	அழுதுகொண்டே
उपैति	கிட்டுகிறான் ;

रुदन्तं	அழுதுகொண்டிருக்கிற
अन्यः	வேறொருவன் [வனை
प्रणुदन्	தூண்டிக்கொண்டே
उपैति	கிட்டுகிறான் ;
नुदन्तं	தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறவனை
अन्यः	வேறொருவன்
पणदन्	தூரைந்துகொண்டே
उपैति	கிட்டுகிறான் .

समाकुलं तत् कपिसैन्यमासीन्मधुपवानोत्कटसच्चचेष्टम् ।

न चात्र कश्चिन्न वभूव मत्तो न चात्र कश्चिन्न वभूव तप्तः ॥ १८ ॥

तत् कपिसैन्यं	அந்த வானவேளை
मधुपवानोत्कट-)	மதுவைக் குடித்து மித
ससचचेष्टं) மிஞ்சின கொஞ்சம் செ
समाकुलं	தகைழாய் [யதுமாய்
आसीत्	ஆயிற்று.
अत्र	இதில்

न मत्तः	மதக்கொள்ளாதவன்
कश्चित् च	ஒருவனாவது
न वभूव	இல்லை.
अत्र	இதில்
न तप्तः	திறுப்பிடையாதவன்
कश्चित् च न वभूव	ஒருவனாவது இல்லை.

नवैस्तुदन्तो दशनैर्दशनस्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः ।

मदात्कपि तं कपयः समया महावनं निर्विषयं च चक्रुः ॥ २३ ॥

कपयः	வானர்கள்	महावनं च	மஹா வனத்தையும்
समयाः	யாவரும்	तैः	கைகளாலும்
मदात्	குடி வெறிபால்	पादैः च	கால்களாலும்
तं कपि	அந்த வானர்களை	समापयन्तः	பாழாக்குகிறவர்
नवैः	கைக்களால்		களாயும்
तुदन्तः	பிறுசிறைகளையும்	निर्विषयं	ஒன்றுமில்லாமல்
दशनैः	பற்களால்		குன்யமாக
दशन्तः च	பிடுகிடுபவர்களையும்	चक्रुः	செய்து விட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकषष्ठितमः सर्गः ॥ ६१ ॥

आदितः श्लोकाः 14457

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2667

द्विषष्टितमः सर्गः—अनुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ६२ ॥

वनपालप्रघर्षणम्—வனபாலர்களை ஹிம்ஸித்தல்.

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान् वानरर्षभः । अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ॥ १ ॥

अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः ॥ २ ॥

वानरर्षभः	வானரர்களின் தலைவரும்	मधु	மதுவை
हरिश्रेष्ठः	வன மீடா தகமருமான	सेवत	பானம் செய்பவர்கள்.
हनुमान्	ஹனுமான்	युष्माकं	உங்களுக்கு
तान्	அவர்களைப் பார்த்து	परिपन्थिनः	எதிரியாக வருகின்றவர்
वानराः	"வானர்களை !	अहं	நான் [களை
यूयं	நீங்கள்	आवारयिष्यामि	ஸிலக்கிவிடுகிறேன் "
अव्यग्रमनसः	கவலைமில்லாத மனத் தினர்களாய்		(என்று)
		दवाच	சொன்னார்.

शुत्वा हनुमतो वाक्यं हरीणां पवरोऽङ्गदः ।

अवश्यं कृत्वा कार्यस्य वाक्यं हनुमतो मया ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिवन्तु हरयो मधु ॥

अकार्यमपि कर्तव्यं किमङ्ग पुनरीदृशम् ॥

हरीणां	வானரர்களுக்கு	प्रसन्नात्मा	அனுகூலமும் செய்
पवरोः	தலைவனான		கிறவனாய்
अङ्गदः	அங்கதன்	प्रत्युवाच	பதிலிப்படிச்
हनुमत्	ஹனுமாருடைய		சொன்னான் :
वाक्यं	வாக்கியத்தை	हयः	"வானர்கள்
शुत्वा	கேட்டு	मधु पिवन्तु	மதுவைப் பருகட்டும்.

கூதகாய்ஸ்ய	-காரியத்தைச் செய்து (முடி. தந்தவரான	அவத்ய	அவசியமாக
ஹனுமத:	ஹனுமாதின்	கஸ்ய	செய்யவேண்டியது.
வாக்ய	வார்த்தை	இதா	இப்படிப்பட்டதைப் பற்றி
ஸகாய் அபி	தகாததாயினும்	கிமநு புன:	கேட்கவும் வேண் டுமே !"
மயா	என்னால்		

அக்ஷதஸ்ய முகாச்சுத்வா வசனே வானர்ப்பமா: । சாபு சாப்தி சிஹ்ஷா வானரா: பத்யபூஜயந் ॥

வானர்ப்பமா:	வானரத்தோஷ்டர்கனான	பூஜா	கேட்டு
வானரா:	வானரர்கள்	சிஹ்ஷா:	ஆனந்தமடைந்தவர் கனாய்
அக்ஷதஸ்ய	அங்கதனுடைய	சாபு சாபு இதி	'சல்லது சல்லது' என்ற
முகாச்	வாயினின்றும் வந்த	பத்யபூஜயந்	கொண்டபுகள்கள்.
வசனம்	வார்த்தையை		

பூஜயித்வா஽க்ஷதே சர்வே வானரா வானர்ப்பமா: । ஐமூர்ப்புஷனே யத் நதீவேகா: இவ் துதம் ॥ 6 ॥

வானரா: சர்வே	வானரர்களெல்லோரும்	யத்	இன்னமெதுவோ (அதற்கு)
வானர்ப்பமா:	வானரத்தோஷ்டனான	துதம்	சடக்கை
அக்ஷதே	அங்கதனை	நதீவேகா:	பெருக்காறுகள்
பூஜயித்வா	பேசுந்திப் புகழ்ந்து	இவ்	பேரல்
மபுஷனே	மதுகிருக்கும் வனம் பிரதேசம்	ஐமூ:	பேய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

தே பவிஷ்டா மபுஷனே பாலானாக்ரமய விரீயத: । அதிசர்வாச் பதவோ துஷ்டா ஶுத்வா ச மையிலீஸ் ॥

பபு: சர்வே மபு ததா ரசவத்஫லமாது: ॥ 7 ॥

மையிலீஸ் துஷ்டா	" எமதிலிணயக் கண்டும்	மபுஷனே	மதுவனத்தில்
ஶுத்வா ச	ஶமாசாரங்களை அறிந்து கொண்டும்	பவிஷ்டா:	புகுந்த
ததா	அந்த விஷயத்தில்	தே சர்வே	அவர்கள் எல்லோரும்
அதிசர்வாச்	மனம்போனபடியெல் லாம் செய்ய அனுமதி பெற்றதாலும்	விரீயத:	அதிகாரச்செருக்கால்
பதவோ:	உற்சாகம் கொண்டவர் கனாய்	பாலான்	காவற்காரர்களை
		ஆக்ரமய	தனக்குடம் செய்த
		மபு பபு:	மதுவைப் புகுகினார்கள்.
		ரசவத் ஫ல	சுவிய பழத்தை
		மாது:	அருகினார்கள்.

உத்யத்ய ச தத: சர்வே வனபாலான் சபாஸ்தான் தாஹயந்தி ஶ் சதத: சக்தான் மபுஷனே ததா ॥

சர்வே	எல்லோரும்	வனபாலான்	கேட்டக்காவலாளர் கனாய்
மபுஷனே	மதுவனத்தில்	ததா	அப்பொழுது
சபாஸ்தான்	சிரத்தைபுடையவர்க	உத்யத்ய	உயர்க்கெம்பி
தத:	அவ்விடத்திற்கு னும்	சதத:	பலபடியாய்
சபாஸ்தான் ச	கிட்டி கெழுங்கியந்தவர் கனாய்	தாஹயந்தி ஶ்	அடித்தார்கள்.

मधूनि द्रोणमात्राणि बाहुभिः परिगृह्य ते । पिबन्ति सहिताः सर्वे निघ्नन्ति स्म तथा परे ॥

सहिताः ते	ஒன்றுகூடிய அவர்கள்	परिगृह्य	வாங்கிக்கொண்டு
सर्वे	எல்லோரும்	पिबन्ति	குடித்தார்கள்.
बाहुभिः	கைகளைக்கொண்டு	परे	சிலர்
द्रोणमात्राणि	} தொண்டைகள் போல்	तथा	அப்படியே
मधूनि		निघ्नन्ति स्म	கிதறவிட்டார்கள்.
	குறித்து அதில்கொண்ட அளவு மதுக்களை		

केचित् पीत्वाऽपविध्यन्ति मधून् मधुपङ्कलाः । मधूच्छेन केचिच्च जघ्रुरन्योन्यमुत्कटाः ॥

मधुपङ्कलाः	தேனைப்போன்ற பிங்களை	उत्कटाः	குடிவெறிகொண்ட
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
पीत्वा	குடித்துவிட்டு	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
मधूनि	மதுக்களை	मधूच्छेन	தேன் மெழுக்கினால்
अपविध्यन्ति	இழை கொட்டிப் பாழாக	जघ्रुः	அடித்துக்கொண்ட
	கினார்கள்.		டார்கள்.

अपरे वृक्षमूले तु शाखां गृह्य व्यवस्थिताः । अत्यर्थं च मदगलानाः पर्णान्यास्तीर्य शेरते ॥

अत्यर्थं	மிக	व्यवस्थिताः	நிதாணித்து நின்றார்கள்.
मदगलानाः	மதத்தினால் களைத்த	वृक्षमूले च	மரத்தினடியிலேயே
अपरे	சிலர்	पर्णानि	நுளைகளை
शाखां	கிளைகைய	आस्तीर्य	பாப்பி
गृह्य तु	பிடித்துக்கொண்டே	शेरते	படுத்துக்கிடத்தார்கள்.

उन्मत्तभूताः पुवगा मधुमत्ताश्च हृष्टवत् । क्षिपन्ति च तदाऽन्योन्यं स्खलन्ति च तथाऽपरे ॥

तदा	அப்பொழுது	उन्मत्तभूताः	பிச்சேறிய
मधुमत्ताः पुवगाः	மதுவைப் பருகி மதம் கொண்ட வானார்கள்	अपरे	சிலர்
		हृष्टवत् च	உற்சாகத்திற்குப் போக்குவிடாக
तथा	அவ்வாறே	अन्योन्यं च	ஒருவரை ஒருவர்
स्खलन्ति	தட்டித்தள்ளாடி விழர்	क्षिपन्ति	தள்ளிக்கொண்டார்கள்.
च	தூண்டும் [தார்கள்.		

केचित् क्ष्वेलां प्रकुर्वन्ति केचित् कुञ्जन्ति हृष्टवत् । हरयो मधुना मत्ताः केचित् सुप्ता महीतले ॥

मधुना	மதுவினால்	प्रकुर्वन्ति	செய்தார்கள்.
मत्ताः	மதம் கொண்ட	केचित्	சிலர்
केचित् हरयः	சில வானார்கள்	हृष्टवत्	உற்சாகத்திற்குப் போக்குவிடாக
महीतले सुप्ताः	தரையில் படுத்துறங்கி	कुञ्जन्ति	அர்த்தமின்றி 'கிச்சு
केचित्	சிலர் [விட்டார்கள்.		'கிச்சு' என்று கூவினார்கள்.
क्ष्वेलां	கேலியாகக் குறித்து விளையாடுதலை		

इहमाच्छत गच्छामो वानरान् बलदर्पितान् । बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ॥

इह	“ இஹே	बलदर्पितान्	பலத்தார்க்கொழுத்திருக்க
आगच्छत	வாருங்கள்.	वानरान्	வானர்களை
वयं गच्छामः	நாம் போகோம்.	बलेन	பலத்தனத்தொண்டு
मधु भक्षयतः	மதுவை குடித்துக் கொண்டிருக்கிற	वारयिष्यामः	விலக்கியோட்டி விடுவோம்.”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः । पुनर्वीरा मधुवनं तेनैव सहसा ययुः ॥ २० ॥

वीराः	சாதரியசாஸிகளான	तेन एव	அவனுடனேயே
वानरर्षभाः	வானர்க்கிரோஷ்டர்கள்	मधुवनं	மதுவனத்திற்கு
दधिमुखस्य	ததிமுகனுடைய	पुनः	மறுமையும்
इदं वचनं	இந்த உத்திரவை	सहसा	உடனே
श्रुत्वा	கேட்டு	ययुः	சென்றார்கள்.

मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् । समभ्यधावेगेन ते च सर्वे पुवङ्गमाः ॥ २१ ॥

ते	அந்த	दधिमुखः	ததிமுகன்
पुवङ्गमाः	வானர்கள்	तरुं	ஒரு மரத்தை
सर्वे च	எல்லோருமே	तरसा	பலத்தாலே
च	கடவா	प्रगृह्य	பிடுக்கிக்கொண்டு
एषां	இவர்களின்	वेगेन	வேகமாய்
मध्ये	இடைநில்	समभ्यधावत्	ஒடினான்.

ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः । गृहीत्वाऽभ्यगमन् क्रुद्धा यत्र ते कपिकुञ्जराः ॥

क्रुद्धाः	கிணங்கொண்ட	गृहीत्वा	கைவிடுகிட்டுத்துக்
ते	அந்த	ते	அந்த [கொண்டு
वानराः	வானர்கள்	कपिकुञ्जराः	வானரோத்தமர்கள்
शिलाः च	கற்களையும்	यत्र च	எங்கு இருந்தார்களோ அவ்விடத்திற்கு
पादपांश्चापि	மரங்களையும்	अभ्यगमन्	வந்துசென்றார்கள்.
पर्वतांश्चापि	மலைகளையும்		

ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववसज्य तत् । त्वाया अभ्यधावन्त सालतालशिलायुवाः ॥

सालताल- } शिलायुवाः }	ஆச்சா, பனைகள் முத ஸிலைகளை ஆபுதங்க ளாகக்கொண்ட	स्वामिवचनं	தலைவன் கட்டளையை
		हृदयेषु	உள்ளங்களில்
		अवसज्य	தரித்து
वीराः	சாதரியசாஸிகளான	स्वया हि	பரப்பபுடனே
ते	அவர்கள்	अभ्यधावन्त	மேல்விழுந்து தாக்கி ஹர்கள்.
तत्	அந்த		

वृक्षस्यांश्च तलस्यांश्च वानरान् बलदर्वितान् । अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥

तलः	பிறகு	वृक्षस्यान् च	மரத்திலிருப்பவர்களும்
वीराः	ஹைதரியசாஸிகளான	तलस्यान् च	தனையிலிருப்பவர்களும்
पालाः	காவல்காடர்கள்	वानरान्	வானரர்களை [மரம்]
सहस्रशः	பலநூலாய்	तत्र	அதே இடத்தில்
बलदर्वितान्	பலத்தால் கொழுத்த	अभ्यक्रामन्	குழித்து மடக்கிக்
	வர்களாய்		கொண்டார்கள்.

अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त वेगेन हनुवत्पुत्रास्तदा ॥ २५ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रुद्धं	கொபித்திருப்பவளுக
अथ	அப்படியிருக்கையில்	दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு
हनुमत्पुत्राः	ஹனுமார் முதலிய	वेगेन	வேகமாய்
वानरपुङ्गवाः	வானரத்தலைவர்கள்	अभ्यधावन्त	அங்கு ஓடிவந்தார்கள்.
दधिमुखं	ததிமுகளை		

तं सद्यः महाबाहुमापतन्तं महाबलम् । आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽङ्गदः ॥ २६ ॥

महाबाहुं	மஹாசாமர்த்தியசாஸி	तं	அவனை
महाबलं	மஹாபலிஷ்டனும் [யும்]	अङ्गदः	அங்கதன்
आर्यकं	பூஜ்யனும்.	तत्र	அந்த ஸமயத்தில்
सद्यः	மாமும், கையுமாய்	कुपितः	கொபக்கொண்டவனாய்
आपतन्तं	எதிர்த்தேடி வருகிற	बाहुभ्यां	இரு கைகளால்
	வனுமான	प्राहरत्	ஓங்கி அறைந்தான்.

मदान्धश्च न वेदैर्नमार्यकोऽयं ममेति सः । अयैनं निष्पेषाशु वेगवद्बुधातले ॥ २७ ॥

मदान्धः	பரமான்ந்தத்தால் தலை,	इति च	என்பதையும்
	கால புரியாதபடி செ	न वेद	மதிக்கவில்லை.
	ருக்குற்றிருந்த	अथ	அப்படியிருக்கையில்
सः	அவன்	एतं	இவனை
एने	இவனை	बुधातले आशु	தனையில் சடக்கென
अयं	‘இவன்	वेगवत्	பலமாய்
मम आर्यकः	எனக்கு பூஜ்யன்’	निष्पेष	குமுக்கிவிட்டான்.

स भगवाद्बभूवो विद्वलः शोणितोक्षितः । सुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥

सः	அந்த	शोणितोक्षितः	ரத்தக்ககைகளைப்
वीरः	ஹைதரியசாஸியான		முடிப்பவனும்.
कपिकुञ्जरः	வானரத்தலைவன்	सहसा	திடீரென்று
भगवाद्बभूवः	கரையப்பட்ட தோள்களை	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தம்
	யும், கொண்டகளை யும்,	विद्वलः	தன் அறிவு தப்பியவ
	புணங்களை யுமுடையவ		னும்
	னாய்	सुमोह	மூர்க்கையடைந்தான்.

स समाश्वस्य सहसा सङ्क्रुद्धो राजमातुलः । वानरान् वारयापास दण्डेन मधुमोहितान् ॥

ராஜமாதுல: ராஜாவுக்கு மாமனான
ச: அவன்
சஹசா உடனே
சமாஸ்வஸ்ய தெனிக்கெழுந்து
சங்க்ருஹ: இன்னுமதிக கோபம்
கொண்டவனாய்

மதுமோஹிதானு மதுவால் மதிக்கெட்ட
வானரானு வானரர்களை
தண்டினை தடி.கொண்டு
வாரயாபாச கடுத்தான்.

स कथञ्चिद्विमुक्तस्तैर्वा नैर्वा न र्षभः । उवाचैकान्तपाश्रित्य भृत्यान् खान समुपागतान् ॥

வானர்ஷம: வானரத்தலைவனான
ச: அவன்
த: வானர: அந்த வானரர்களால்
விமுக்த: விடுபட்டவனாய்
கயञ்சித் உடனே
ஏகாந்த தனிப்பாச டத்தை

பாசிய அடைத்து
சமூபாகதானு கூடவந்த
ஸ்யாந் ஸ்ருத்யாந் தனது வேலைக்காரர்
களைப் பார்த்து
உவாச (பின்வருமாறு)
கொன்னான்.

एते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सह रामेण तिष्ठति ॥

ஏதே இவர்கள்
திஸ்து விடக்கட்டும்;
ந: பர்தா நமது நரதனும்
விபுலகிரீவ: பெருங்கழுத்துடைய
வரும்.

சுக்ரீவர் என்பவரு
வானர: வானரர் [மான்
ராமேண சஹ சூராமரோடுகூட
யத் திஸ்தி எங்கிருக்கின்றாரோ அ
நங்கா: நாம் போவோம். [க்கு

सर्वं चैवाङ्गदे दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे । अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान् ॥

பார்த்திவ "அரசரிடத்திலு
தோஷ குற்றம்
சர்வ எல்லாவற்றையும்
அங்கதவிடத்திலேயே
அவயிஷ்யாமி சொன்னுக்கிறேன்.

வசந் ஸ்ருதா விசுவததை கேட்டு
அ உடனே
அமர்ஷி கோபமடைந்தவராய்
வானரானு வானரர்களை
஘ாதயிஷ்யதி வதைசெய்து விடுவார்.

इष्टं मधुवनं खेतम् सुग्रीवस्य महात्मनः । पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम् ॥ ३३ ॥

ஹி "ஏனெனில்
தேவ: அபி தேவர்களாலும்
தூராஸத் அந்நுகொன்னுத்தாய்
பிதூபைதாமஹ் தலைமுறை தலைமுறை
பரம்ப வந்ததும்.

தீவ்ய் மமணியமானதுமான
ஏதந் மதுவனம் இந்த மதுவனம்
மஹாத்மன: மஹாத்மாவான
சுக்ரீவஸ்ய சுக்ரீவருக்கு
இஷ்டம் இஷ்டமானது.

स वानरानिमान् सर्वान् मधुलुब्धान् गतायुषः । घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः स हुज्जनान् ॥

ச: அந்த
சுக்ரீவ: சுக்ரீவர்
மதுலுப்தானு தேனாக்காசப்பட்ட
கதாயுஸ: அன்பாயுஸ்ஸுக்களால்
ஹமானு இந்த

வானரானு வானரர்கள்
சர்வாந் எல்லோரையும்
சமஹஜ்ஜநானு இஷ்டமித்திரர்களுட்பட
தண்டினை தடி.கொண்டு
வாதயிஷ்யதி தொலைத்துவிடுவார்.

मधुवनमङ्गलनिवेदनम् - மதுவனமங்கலத்தை அறிவித்தல்.

சுரு: அப்பொழுது

மூலம்	கலைமாமலம்
நிர்வாகம்	விழுக்கை வணங்குமலை
பாடம்	பாடம் பாடம்
கூறு	கலைமாமலம்
மேல்	மேல்மேல்

யினரீன:	வாரணாசிபர்
உதிர்த்துய:	பண்புபண்புத்த
	மனத்தினராகி
உதவ்	பின்வரும்
யாகவ்	செல்லு
உயாகு	சென்னா;

தனித்த தனித்த "எழுந்திருக்கும், எழுந்திருக்கிறேன்!
 வீர [கும்;

कस्मात्	कः कः
तव	तव
सप्त पादयोः	सप्त पादयोः

பதிலு:	கிமுந்திர் ?
சர்வ் ருப	சாஸ்ஸாம்
அமிதிபதா	விளக்கம் கூறப்படும்.
தெ	உமக்கு
பதர் பதே	ஆபாயம் உண்டாகும்."

சுமதாபாஷ: மிகவும் புத்திசாலியான

शः दधिमुखः	அந்த ததிமுகன்
मदाग्नि	மதுநீர் தமர்வாண்
तेन	அந்த
सुग्रीवेण	ஸுக்ரீவரால்

வினாவி:	தேற்றப்பட்டவனாகி
து	இப்பொழுது
வரைய	எழுந்து
வாய்	பின்வரும் வாகனங்களைத்
கவனம்	தெரிந்து:—

राजिन् ॥ ५॥ ॥ ॥

சுரு
நிஸ்துரவீ
வணம்
இதற்குமுன், பிறர் உட
புக அனுமதிபெற்ற
இடமாக

ந	இல்லை ;
உயா வ	உம்மா தும்
ந	இல்லை ;
அபி	அப்படியிருக்கும்
தந	அது
யானை :	காணா சர்க்காஸ்
மகி :	ஹதமக்சப்பட்டு

ਅੰਕੁਰ ਜਲਾ ਹਿ ਕੀਰਤ ਪੁਰਾਨੀ (੧) ੭੫੪

ந
வாலிதா எவ

युनिः जनरक्षिभिः ॥ शुद्धं च वाक्पादं च कण्ठं च

प्रधर्षिनाः	தனகரப்பட்டு
वानराः	வானவர்கள்
इमान् एव	இவர்களுமே
अचिन्तयित्वा	கனியிசியாது

மபுந மதுக்களை
பிபமிந பருகிக்கொண்டிருக்கி
ந இன்னும் [நார்கன்.
மபுநமிந ந அழித்துக்கொண்டிருக்கி
கிநார்கன்

शिष्टमत्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथा परे । निवार्यपाणास्ते सर्वे भ्रूवौ वै दर्शयन्ति हि ॥

பெ	" சிலர்	भक्षयन्ति	அழித்துக்கொண்டிருக்க
शिष्टे	பிரசுந்ததை	हि	ஆகையால் [கிறார்கள் ;
भक्ष	அங்கேயே	निवार्यमाणाः ते	விடைக்கப்பட்ட ஆவர்கள்
अपविध्यन्ति	கொட்டுகிறார்கள் ;	भ्रूवौ वै	புருவங்களை
सर्वे	எல்லோரும்	दर्शयन्ति	அழித்துக்காட்டுகிறார்
तथा	அப்படியே		கள்.

इमे हि संख्यतरास्तथा तैः संशयिताः । वारयन्तो वनात्तस्मात् क्रुद्धैर्वाग्गुह्यैः ॥ ७ ॥

तथा	" அன்றியும்	क्रुद्धैः	சினக்கொண்ட
तस्मात्	அந்த	वाग्गुह्यैः	வாளைப்பெரியவர்களால்
वनात्	வனத்திலிருந்து	संशयिताः	அடித்துத் துன்புறுத்
वारयन्तो	ஒட்டப்போன		தப்பட்டவர்களால்
इमे हि	இவர்களும்	संख्यतराः	வேருண்டோடி வந்து
तैः	அந்த		கிட்டார்கள்,

ततस्तैर्वहुभिर्वीरैर्वानरैर्वानरर्षभ । संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः ॥ ८ ॥

वानरर्षभ	" ஹே வானரோத்தம !	तैः	அந்த
ततः	அவ்விடத்தில்	वानरैः	வானர
हरयः	வானரர்கள்	वीरैः	வீரர்களால்
क्रोधात्	கோபத்தால்	प्रविचालिताः	ஒன்றும் தோன்றாதபடி
संरक्तनयनैः	கண்கள் சிவந்த		மனக்குழப்பம் அடை
बहुभिः	அநேகர்களான		கிக்கப்பட்டார்கள்.

पाणिभिर्निहताः केचित् केचिज्जानुभिराहताः । प्रकुशश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥

केचित्	" சிலர்	केचित्	சிலர்
पाणिभिः	கைகளால்	प्रकुशः	பிடித்திழுக்கப்பட்டவர்
निहताः	அழைவப்பட்டார்கள் ;		களால்
जानुभिः	முழுக்கால்களால்	यथाकामं	மனம்போனபடி
आहताः	உதைக்கப்பட்டார்கள் ;	देवमार्गं च	அபானத்வாரத்தையும்
च	அதுவுமன்றி	दर्शिताः	காட்டப்பட்டார்கள்.

एवमेते हताः शूरास्त्वयि शिष्टिर्भर्तारि । कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥

एवमि एव	" தாமே	हताः	புடையுண்டார்கள்.
भर्तारि	நரதாரக	मधुवनं	மதுவனம்
शिष्टिर् च	இருக்கும்பொழுது	कृत्स्नं	முழுவதும்
एते शूराः	இந்த சூரர்கள்	प्रकामं	மனம்போனவண்ணமாய்
एवं	இப்படி	प्रभक्ष्यते	ஹதம் செய்யப்
तैः	ஆவர்களால்		படுகின்றது."

एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अपृच्छतं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥११॥

பரவீரஹா சத்ருக்களில் வீரர்களை
எம்மறியப்பவரும்
மஹாபாஜ் அதிமேதா வியமான
லக்ஷ்மண: ஸக்ஷ்மணர்
एवं இவ்வாறு
विज्ञाप्यमानं விண்ணப்பம் செய்யப்
படுபவரும்

வானர்ஷம் வானரோத்தமருமான
तं அந்த
सुग्रीवं ஸுகிரீவரைப் பார்த்து
तं அவனைக் குறித்து
अपृच्छत இப்படிக் கேட்டார்:

किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः । कञ्चायमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥

ராஜன் "அரசே!
वनपः வனபாலனாகிய
अयं वानरः இந்த வானரன்
कि ஏன்
प्रत्युपस्थितः இங்கு வந்தான்?

कं எந்த
अयं अभिनिर्दिश्य விஷயத்தைப் பற்றி
दुःखितः च கிசனப்படுபவனாய்
वाक्यं விண்ணப்பம்
अब्रवीत् செய்துகொண்டான்?"

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

மஹாத்மா மஹான
லக்ஷ்மணே ஸக்ஷ்மணரால்
एवं இப்படி
उक्तः கிசனப்பட்டவரும்
वाक्यविशारदः வாக்கில் வல்லவருமான

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்,
लक्ष्मणं ஸக்ஷ்மணரைப்பார்த்து
तु இதுவிஷயத்தில்
इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
प्रत्युवाच பதிலாகச் சொன்னார்:—

आर्य लक्ष्मण संवाह वीरो दधिमुखः कपिः । अङ्गदमुखैर्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः ॥१४॥

आर्य "ஐயா!
लक्ष्मण ஸக்ஷ்மணரே!
अङ्गदमुखैः அங்கதன் முதலான
वानरैः वीरैः வானரவீரர்களால்
मधु மதுவனம்

भक्षितं ஹதம்செய்யப்பட்டதாக
दधिमुखः ததிமுகன் என்ற
कपिः வானர
वीरः வீரர்
संवाह அறிவித்து விட்டார்.

वनं यदभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः ॥ १५ ॥

ते "அவர்கள்
वनं மதுவனத்திற்கு
अभिपन्नाः வந்துவிட்டார்கள்;

यत् அப்படியிருந்ததால்
वानरैः வானரர்களால்
कर्म போன காரியம்
साधितं ஸபலமாகிவிட்டது.

दृष्ट्वा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूयता । न हन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूयतः ॥

हनूयता च "ஹனுமாராலேயே
देवी தேவி
दृष्ट्वा கண்டுபிடிக்கப்பட்டான்;
सन्देहः न ஸந்தேஹம் இல்லை;
अन्येन வேறொருவராலும்
न முடியாது;

अस्य இந்த
कर्मणः கார்யத்தின்
साधने நிர்வாஹவிஷயத்தில்
अन्यः हि வேறொருவனும்
हेतुः ஹேதுவாக
न முடியாது.

कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन् वानरपुङ्गवे । व्यवसायं च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम् ॥

कार्यसिद्धिः अपि “காரியஸித்தியும்,
मतिः च மதியும்,
व्यवसायं च திரவாஸமுதம்,
वीर्यं च பராகிரமம்,
श्रुतं च கல்னியும்,

तस्मिन् அந்த
वानरपुङ्गवे வானரோந்தமரிடத்தில்
एव மாதிரியும்
प्रतिष्ठितं ஒருங்கே குடிபுகைண்ட
புருக்கிறது.

जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः । हनुमांश्चाप्यभिष्टाता न यस्य गतिरन्यथा ॥

अपि “ஆதுவார் தனார்
यत्र எந்தம் காரியமானது
अङ्गदः அங்கதன்
महाबलः च சேனைத்தலைவனாயும்
जाम्बवान् ஐம்பவந்தர்
नेता च விசாரணைத்தலைவனாயும்
हनुमान् ஹனுமான்

अभिष्टाता हि எதை எதை, உள் வார்,
எப்பொழுது செய்ய
வேண்டுமென்பதை
திட்டம்செய்வோனாயும்
यस्य கினக்குகிறதோ
अस्य गतिः இதின் பலன்
अन्यथा न உத்தேசத்திற்கு வேறாய்
தூராக.

अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हतं मधुवनं किल । विचित्र्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुङ्गवैः ॥ १९ ॥

मधुवनं “மதுவனமானது
दक्षिणां आशां தெற்குத்திக்கை
विचित्र्य தேடிவிட்டு
आगतैः திரும்பிவந்து சேர்ந்த
अङ्गदप्रमुखैः அங்கதன் முதலிய
वीरैः வீரர்களால்

हरिपुङ्गवैः வானரோத்தமர்களால்
किल இப்பொழுது தோஷமா
காது என்ற கதர்யம்
கொண்டே
इतम् ஹதம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறது.

नैषामकुतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः । आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः ॥

धर्पितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः ॥ २० ॥

आगतैः “திரும்பிவந்து சேர்ந்த
तैः हि அவர்களாலேயே
मधुवनं மதுவனம்
प्रमथितं கண்டபடி ஆழிக்கப்
பட்டதென்பது
यथा च ஐதுவோ,
ईदृशः இப்படிப்பட்ட
उपक्रमः மிதமிஞ்சிய கார்யம்
अकृतकृत्यानां கார்யவறித்தி பெருது

एषां இவர்களுக்கு
न स्यात् ஏற்படமாட்டாது;
च அதுவுமன்றி
वानरैः வானர்களால்
उपयुक्तं அருத்தப்பட்டிருக்
वनं வனம் [கிறது;
कृत्स्नं च முழுவதமே
धर्पितम् பாழாக்கப்பட்ட
புருக்கிறது.

वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः ॥ २१ ॥

तथा “மேலும்
सहिताः ஒன்றுகூடி
वारयन्तः च விசைக்கவந்த வர்களும்

जानुभिः முழக்கால்களால்
आहताः உதைக்கப்பட்டிருக்
கொடுக்கள்.

एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरवाग्निह । नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः ॥

नाम्ना	" பெயரால்	मधुरवाक्	சுபமான சொல்லைச்
दधिमुखः	ததிமுகள்		சொல்லுகிறவராய்
नाम	என்றவரும்	एतदर्थं	இப்படிப்பட்ட விஷய
प्रख्यातविक्रमः	பிரக்யாதிபெற்ற பராக்	वक्तुं	சொல்ல [த்தை]
अयं	இந்த [கிராமமுடைய]	इह	இப்பொழுது
हरिः	வானர்	प्राप्तः	வந்திருக்கிறார்.

दृष्ट्वा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तच्चतः । अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः ॥

महाबाहो	" மஹாபாஹுவே!	अभिगम्य	திரும்பிவந்து
सौमित्रे	சுமீத்ரை பெற்ற	मधु	மதுவை
पश्यतः	உள்ளபடி [செவ்வகை!]	पिबन्ति	பருகிக்கொண்டிருக்க
पश्य	நீர் யோசித்தப்பாகும்.	तथा	என்பதால் [கிறார்கள்]
वानराः	வானரர்கள்	सीता	சீதை
सर्वे	அனைவரும்	दृष्ट्वा	கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்.

न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विभ्रुताः पुरुषर्षभ । वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्नौकसः ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ	ஓ பஹுபாஸகே!	दत्तवरं च	வாத்தால் பெற்றதும்
विभ्रुताः	பிசுவும் தெரிந்த மஹான்	दिव्यं अवि	தீவ்யமான துமான
वनीकसः	கனான வானரர்கள்,	वनं	வனத்தை
वैदेहीं	வைதேஹியை	धर्षयेयुः न	சின்னபின்னமாக்கத்
अदृष्ट्वा	காணாமல்		துணியமாட்டார்கள்.

श्रुत्वा कर्णसुखां वाणीं सुग्रीववदनाच्च्युताम् । माह्व्यत मृशं रामो लक्ष्मणश्च महायशः ॥

महायशः	மஹாயசோவானுன	मृशं	அவரினுமதிசமாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रामः	ராமர்
सुग्रीववदनाच्	சுக்ரீவநுடைய வாயி	माह्व्यत	கல்ல செய்தி சமீபத்திலி
च्युतां	வந்ததும், [என்று]		ருக்கின்றதென்று இப்
कर्णसुखां	கர்ணனந்தகாமமான		பொழுதே மகிழ்ச்சி
वाणीं	சொல்லுக்கு		கொண்டார்.
श्रुत्वा च	செவிகாற்றிக்கொண்		டிருக்க

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं संपृह्य सः । उत्तरं वनपात्रं च सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥ २५ ॥

सः	அந்த	संपृह्य	பிகக் களித்து
सुग्रीवः	சுக்ரீவர்	उत्तरं	அடுத்தபடி ஆகவேண்
दधिमुखस्य	ததிமுகனது		டியதைப்பற்றி
इदं वचनं	இந்த மொழியை	वनपात्रं	வனபாஸருக்கு
शुश्रा	கேட்டு	प्रत्यभाषत च	இப்படி விடை தந்தார்.

प्रीतोऽस्मि सोऽहं यद्भुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः । मर्षणीयं च मे तेषां चेष्टितं कृतकर्मणाम् ॥

கூதகர்மभि: "காரியத்தைச் செய்து
தே: அவர்களால் [முடிந்த
வனம்
भुक्त புஜிக்கப்பட்ட இடமாக
விட்டது.
यत् அப்போது நின்றது
स: அந்த
अहं நான்

प्रीतः மன்தேரவுமடைந்தவனாக
अस्मि ஆனேன்.
कृतकर्मणां காரியத்தைச் செய்து
முடிந்த
तेषां चेष्टितं च அவர்களுடைய நடத்
मे என்னுடைய [தையும்
मर्षणीयं அனுமதிக்கு உரிய
தாழ்ந்து.

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानान् शाखामृगांस्तान् मृगराजदर्शान् ।

द्रष्टुं कृतार्थान् सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रवृत्तिम् ॥ २८ ॥

मृगराजदर्शान् "விரிவாகக் கண்ட
பார்க்கிராமமுடையவர்
களாய்
हनुमत्प्रधानान् ஹனுமதுரைத் தலைமையா
கக்கொண்டவர்களாய்
कृतार्थान् காரியத்தைத் தலைகட்டிய
तान् அந்த
शाखामृगान् வானரர்களை
शीघ्रं द्रष्टुं சிக்கிரமே காணவும்,

सीताधिगमे வீதைையை மீட்கும்
விஷயத்தில்
प्रवृत्ति तत्கால மாயாசாரத்தை
श्रोतुं च கேட்கவும்,
राघवाभ्यां सह ஸ்ரீராகவர்களைத்
கூட்டுவோ
इच्छामि நான் அறாவுடனிருக்
கிறேன்."

प्रीतिस्फीताक्षौ संवहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा ।

अङ्गैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाहोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द ॥ २९ ॥

वानराणां வானரர்களுக்கு
राजा सः அரசரான அவர்
कुमारौ च அரசருமாரர்களிரு
வரையும்
सिद्धार्थौ காரியம் வித்தி அடைந்
தவர்களாய்
संवहृष्टौ குறூறுவித்திருப்பவர்
களாய்
प्रीतिस्फीताक्षौ பிரிதியினால் மலர்ந்த கண்
கொடியுடையவராய்

दृष्ट्वा கண்டு
कर्मसिद्धि காரியத்தின் கித்தியை
बाहो: கைகளுக்கு
आसन्नां சிட்டியிருப்பதாய்
विदित्वा கினைத்த
संहृष्टै: சந்தோஷ திசயத்தால்
கிரித்திருக்கின்ற
अङ्गै: அவையவர்களோடு
अतिमात्र அடக்கமுடியாதபடி
ननन्द கலிகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥ ६३ ॥

आदितः श्लोकाः 14526

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2736

चतुःषष्टितमः सर्गः—அனுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ६४ ||

हनुमदाद्यागमनम्—ஹனுமார் முதலியோரின் வருவு.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादयत् ॥

सुग्रीवेण सु-கரீவரால்
एवं இப்படி
हृष्टः சொல்லக்கேட்ட
दधिमुखः ததிமுகனென்ற
कपिः காரனான்
तु இப்பொழுது

हृष्टः एव அகமகிழ்ந்தவனாகவே,
राघवं ஸ்ரீராமவாரையும்,
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனாரையும்,
सुग्रीवं च ஸ-கரீவனாரையும்
अभ्यवादयत् அபிவாதனம் பண்ணினான்.

स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ । वानरैः सहितैः शूरैर्दिवमेवोत्पपात ह ॥ २ ॥

महाबलौ महார பலிஷ்டர்களான
राघवौ च ஸ்ரீராமவர்களுடனும்
सुग्रीवं च சுகரீவனாரையும்
सः அவன்
प्रणम्य தான் பணிந்து
सहितैः கூடி சின்ற

शूरैः சூரர்களான
वानरैः வானரர்களுடன்
दिव एव ஆகாசமார்க்கத் திலேயே
उत्पपात விளம்பிக்கென்றான்
ह காரன்!

स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं गतः । निपत्य गगनाद्भूपौ तद्वनं प्रविवेश ह ॥ ३ ॥

सः அவன்
पूर्वं முதலில்
यथा एव எப்படி
आगतः வந்தானோ
तथा एव அப்படியே
त्वरितं வேகமாய்

गतः சென்றான்.
गगनाद् ह ஆகாயத்தினின்றே
भूमौ பூமியில்
निपत्य இறக்கி
तत् वनं அந்த வனத்தில்
प्रविवेश புகுந்தான்.

स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् । विमदानुत्थितान् सर्वान् मेहमानान् मधूदकम् ॥

मधुवनं மதுவனத்தில்
प्रविष्टः सः துழைந்த அவன்
हरियूथपान् வானரவீரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
विमदान् மயக்கத்தெளிந்து

उत्थितान् எழுந்தவர்களாரையும்
मधूदकं குடித்த மதுவை
मेहमानान् சிறுநீர் விட்டுக்கொண்ட
मधूदकम् டி குப்பவர்களாரையும்
ददर्श கண்டான்.

स तानुपागमद्दीरो बद्ध्वा करपुटाञ्जलिम् । उवाच वचनं शृङ्क्षामिदं हृष्टवदङ्गदम् ॥ ५ ॥

सः वीरः அந்த வீரன்
तान् அவர்களை
उपागमत् கெருங்கினான்;
अङ्गदं அங்கதனைப் பார்த்து,
करपुटाञ्जलिं கைகளில் அஞ்சலி

बद्ध्वा செய்துகொண்டு
हृष्टवत् அகமகிழ்ச்சிகொண்ட
इदं பின் கண்ட
शृङ्क्षामि யதர்த்தமான
वचनं மொழியை
उवाच விளம்பினான்.

பந்தத்தை

सौम्य रोषो न कर्तव्यो यदेभिरभिवारितः । अज्ञानाद्रक्षिभिः क्रोधाद्भवन्तः प्रतिषेधिताः ॥

சौम्य	சாந்த, திருண சிவனே !	प्रतिपेक्षिता:	தடுக்கப்பட்டவர்கள்.
भवन्तः	நீங்கள்	एभिः	இவர்களால்
रक्षिभिः	காவலாளர்களால்	अनिवारितः यत्	தடுக்கப்பட்டதைப்பற்றி
अज्ञानात्	தெரியாத த்தனத்தாலும்	शेषः	கேரபம்
क्रोधात्	கேரபத்தாலும்	न कर्तव्यः	கொள்ளவேண்டாம்.

युवराजस्त्वमीशश्च वनस्यास्य महाबल । मौख्यात् पूर्वं कृतो दोषस्तं भवान् सन्तुमहति ॥

மஹாபல	"மஹாபலவல்லவனே !	மௌரிய	முடத்தனத்தால்
யுவராஜ:	யுவராஜரான	பூர்	முன்பு
உன்	நீர்	ஹோ: குத:	பிசுறு செய்வப்பட்டது ;
அவ்	இந்த	சு	அகந
வநஸ்ய ச	வனத்திற்கும்	மயான	தரம்
ஹி:ச:	யஜமானர் ;	வனது அஹிதி	பொதுத்தருளவேண்டும்.

आख्यातं हि मया गत्वा पितृव्यस्य तवानघ । इहोपयातं सर्वेषामेतेषां वनचारिणाम् ॥

அநய	" கிரபராதியே!	சுவ	உன்
முதலா	இந்த	பிதூயச	சிற்றப்பனுக்கு
சர்வீஸ் வனவாரிசா	எல்லா வாரங்களுடைய	மயா டி	என்னுடைய
ஐஐ உபயாஸ	இங்கு திருப்பிக்ருதவா	மவா	விரைந்தோடி
	கிய செய்தி	அவயாஸ	தெரிவிக்கப்பட்டது.

स त्वदागमनं श्रुत्वा सहैभिर्हरियूथपैः । प्रहृष्टो न तु रुष्टोऽसौ वनं दृष्ट्वा प्रवर्षितम् ॥ ९ ॥

புனி:	"இந்த	மருத:	அதிக ஸந்தேதாவுமடைந்
ஹரியூய்:	வானரவிரீரர்களுடன்	அசீ	இவர் [தார்.
சஹ	கடி	வன்	வணம்
வயாபமன்	தாம் வந்த தெய்தியை	மயறித்	அழித்ததென
ஆவா	கேட்டு	ஹா ஹ	அதிகதம்
ச:	அவர்	ந ஸ:	செனங்கொண்டாசின்கை.

प्रहृष्टो मां पितृव्यस्ते सुग्रीवो वानरेश्वरः । शीघ्रं प्रेषय सर्वोस्तानिति होवाच पार्थिवः ॥

தே	“ உணக்கு	தானு	‘ உலர் கண்
பிநூய்:	சித்தப்பனும்	சர்வாந்	யா கணையம்
வானரேசர:	வான ராஜகுமாரியை	ஓய்	வினா விட
சுமீவ:	ஸாகீவ	மேயவ	உறுப்பினிடு
பாபிவ:	மதுராஜன்	ஹி	என்ற
மஹு: டு	பிக ஸந்தேதகமப்பதி	மா	எனக்கு
	பவராயை	உதாப	உத்தரவளித்தவர்”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं शृङ्खणपङ्कदः । अवनीतान् हरिष्येष्टो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः வாசுந்ததை அறிபவரில்
சிறந்தவனும்

हरिष्येष्टः ஹரணாச்சிறந்தவர்களை

पङ्कदः பங்கதன்

दधिमुखस्य ததிறுமுகனுடைய

शृङ्खणं மதுரமான

शङ्के श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः । तत् क्षणं नेह नः स्यातुं कृतेऽकार्ये परन्तपाः ॥

हरियूथपाः “வாணாதந்தலைவர்களை !

अयं वृत्तान्तः இந்த ஸாமாச்சாரம்

रामेण ஸ்ரீராமரால்

श्रुतः தெரிக்துகொள்ளப்

பட்டதாக

शङ्के நான் அறிகிறேன்,

तत् ஆதையால்

इदं இந்த

वचनं வாசுந்ததை

श्रुत्वा கேட்டு

तान् அவர்களைப் பார்த்து

वाक्यं பின்வரும் மொழியை

अवनीत् உணர்த்தான் :—

परन्तपाः பதை வெல்லுபவர்களை !

अकार्ये அனாவசியமான

कृते ஆட்டத்தில்

इह இங்கு

स्यातु கரலஹாரணம் செய்வ

नः நமக்கு [தற்கு

क्षणं அவகாசம் இல்லை.

पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः । किं शेषं गमनं तत्र सुमीवो यत्र मे गुरुः ॥

वनचारिणः “வாணாச்சாரிகள் !

यथाकामं வேண்டியவனாரில்

मधु पीत्वा மதுவைப் பருகி

विश्रान्ता: விடாய் தீர்ந்தீர்கள்,

मे என்

गुरु: ஐயான

सुमीवः ஸுமீவர்

यत्र எவ்விடத்திலிருக்கின்

तत्र அவ்விடத்திற்கு [ஐயோ

गमनं போய்ச் செருவது

शेषं தவிர (வேறு)

किं என்ன இருக்கிறது ?

सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः । तथाऽस्मि कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम् ॥

हरियूथपाः “கபிவார்கள்

सर्वे எல்லோரும்

समेत्य ஒன்றுக்கக் கூடி

मां எனக்கு

यथा எவ்வாறு

वक्ष्यन्ति விதிக்கின்றனரோ,

तथा அவ்வாறு

कर्ता செய்யவேண்டுபவனாய்

कर्तव्ये செய்யவேண்டிய

காரியத்தில்

अहं நான்

भवद्भिः உங்களால்

परवान् ஏகப்படவேண்டியவனாக

अस्मि ஆகிறேன்,

नाज्ञापयितुमीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि । अयुक्तं कृतकर्माणो मयं धर्षयितुं मया ॥

कृतकर्माणः “காரியங்களைப் புர்த்தி
செய்து வைத்தவர்கள்

यूयं நீங்கள் [நான்

मया என்னால்

धर्षयितुं அடிகாசம் செய்யப்படு

தல் தகாது.

यदि ஆகிலின்

अहं நான்

युवराजः இளவரசராய்

अस्मि இருக்கிறேன்

यपि என்றாலும்

नाज्ञापयितुं ஆக்குநாடிக்க

ईशः அதிகாரமுடையவனாக

न இல்லை.”

ब्रुवतश्चाङ्गदक्षैव श्रुत्वा वचनमव्ययम् । प्रहृष्टमनसो वाक्यमिदमूर्चुर्वनौकसः ॥ १६ ॥

एवं	இப்படி	श्रुत्वा	கேட்டு
ब्रुवतः	சொல்லுகிற	प्रहृष्टमनसः	அடங்காத மகிழ்ச்சியை
अङ्गदक्षश्च	அங்கதனுடைய		அடைந்த மனத்தினர்
अव्ययं	அழியாப் பலன் தரக்	इदं	பின்வரும் [கனம்]
वचनं	சொல்லை [கூடிய]	वाक्यं	பதிகை
वनौकसः	வானரர்கள்	कतुः	சொன்னார்கள் :—

एवं वक्ष्यति को राजन् प्रभुः सन् वानरर्षभ । ऐश्वर्यवदयतो हि सर्वोऽहमिति मन्यते ॥

वानरर्षभ	“வானரோத்தமரோ!	ऐश्वर्यवदः सः	செல்வச்செருக்கினால்
राजन्	அரசே!		மதம் கொண்டவன்
प्रभुः सन्	பஜமானனாக இருக்கிற	सर्वः अहं	‘எல்லாம் நானே’
कः	எவன்	इति	என்று
एवं	இவ்வண்ணம்	मन्यते हि	எண்ணிக்கொள்
वक्ष्यति	சொல்லுவான்?		ஒருகூண் அன்றோ!

तव चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् । सन्नतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभयोग्यताम् ॥

इदं	“இந்த	न हि	ஏனது.
वाक्यं	வாச்த்தை	सन्नतिः	தனிர்திருப்பது
तव च	உமக்கேதான்	तव	உமக்கு
सुसदृशं	எற்றதாகும்.	भविष्यच्छुभ-	} இனி வரப்போகிற பசக்
अन्यस्य	மேறு	योग्यतां	
कस्यचित् हि	எவர்க்கும்	आख्याति	தெரிவிக்கிறது. [தின]

सर्वे वयमपि प्राप्तास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः । स यत्र हरिवीराणां सुर्यावः पतिरव्ययः ॥ १७ ॥

हरिवीराणां	“வானர வீரர்களுக்கு	तव गन्तुं	அங்கிடப் செல்வ
पतिः	பதியும்	कृतक्षणाः	உத்தரவை எப்போது
अव्ययः	காசியதீர்வா ஹங்கலில்		எப்போது என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த
	கெஞ்சு ஐரக்கிரதையுடைய		நாங்கள்
	பவருமான	वयं	எங்கேனும்
सः सुर्यावः	அந்த சூர்யவர்,	सर्वे अपि	இதோ வந்துவிட்டோம்.
यत्र	எங்கிருக்கின்றனரோ	प्राप्ताः	

त्वया ह्यनुक्तैर्हरिभिर्नैव शक्यं पदात् पदम् । कचिद्गन्तुं हरिभेष्व वूमः सत्यपिदं तु ते ॥ २० ॥

त्वया हि	“உமையேனைய	शक्यं न	செய்ய உத்யதன்று.
अनुक्तैः	வினையலிக்கப்படுகாத	हरिभेष्व	காணாச்சிறைப்போ!
हरिभिः	வானரர்களால்	ते	உமக்கு
कचिद् गन्तुं	ஒரிடம் போக	इदं	இதை
पदात् पदं एव	ஒரடியாகிலும் எடுத்து	सत्यं तु	ஸத்தியமாகவே
	வைத்தல் என்பது	वूमः	சொல்லுகிறோம்.”

एवं तु वदतां तेषामङ्गदः प्रत्यभाषत । वाढं गच्छाम इत्युत्वा खमुत्पेतुर्महाबलाः ॥ २१ ॥

एवं	என்ப்படி	प्रत्यभाषत	பதில் சொன்னார்.
तेषां	அவர்கள்	उवाच तु	இப்படிச் சொன்ன துமே
वदतां	சொல்ல,		(சொன்ன து கா தில்
अङ्गदः	அங்கதன்		பட்ட துமே)
वाढं	'சபாங்!'	महाबलाः	மிகக் பலவான்கள்
गच्छामः	போவோம்'	खं	ஆகாசத்தில்
इति	என்று	उपेतुः	இனம்பிவிட்டார்கள்.

उत्पतन्तपनूत्पेतुः सर्वे ते हसिष्यथा । कृत्वाऽऽकाशं निराकाशं यन्त्रोत्सिप्ता इवाचलाः ॥

ते	அந்த	आकाशं	ஆகாசத்தை
हसिष्यथाः	வானாவீரர்கள்	निराकाशं	அவகாசமில்லாததாய்
सर्वे	எல்லோரும்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
यन्त्रोत्सिप्ताः	யந்திரத்தாலெழுப் பட்டுக் கிணம்பிய	उपतन्तं	முன்சென்றவனை
अचलाः इव	பர்வதங்கள் போல்	अनूपेतुः	பின்பற்றிப் பறந்து சென்றார்கள்.

तेऽम्बरं सहस्रोत्पत्य वेगवन्तः पुवङ्गमाः । विनदन्तो महानादं घना वातेरिता यथा ॥ २३ ॥

तेऽम्बरः	தேவகாஸிகளான	वातेरिताः घनाः	வாயுவினால் தூரத்தப் பட்ட மேகங்கள்
ते पुवङ्गमाः	அந்த வானவர்கள்	यथा	எப்படியோ அப்படி
अम्बरं	ஆகாசத்தில்	सहनादं	கம்பிரமான சப்தத்தை
सहस्र	கிரைந்து	विनदन्तः	கோஷித்தார்கள்.
उत्पत्य	பறந்துகொண்டு,		

अङ्गदे समनुभासे सुग्रीवो वानराधिपः । उवाच शोकोपहतं रामं कमललोचनम् ॥ २४ ॥

अङ्गदे	அங்கதன்	शोकोपहतं	சோகத்தால் கசிக்த நெஞ்சினராய்
समनुभासे	நெருங்கி வந்துகொண் டிருக்கையில்	कमललोचनं	தாமரைக்கண்ணரான
वानराधिपः	வானர்கோளுகிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
सुग्रीवः	ஸங்கீவர்	उवाच	பிண்கண்டபடி விண் ணப்பம் செய்தார்:—

समाश्वसिहि भद्रं ते दृष्ट्वा देवी न संशयः । नागन्तुमिह शक्यं तैरतीते समये हि नः ॥

समाश्वसिहि	“தேறிப்பருள!	नः समये	நமது (விதித்த) தவனை
ते	தேவரீருக்கு	अतीतं	கடந்த பிறகு
भद्रं	சேழமமே!	तैः	அவர்களால்
देवी	தேவி	इह	இங்கு
दृष्ट्वा	கண்டுபிடிக்கப்பட்டான்.	आगन्तुं	திரும்பி வருவதற்கு
संशयः न	ஸந்தேஹம் இல்லை.	शक्यं	துணிதல்
हि	எனென்றால்	न	இராது.

तेऽङ्गदममुखा वीराः बहुधाश्च मुदाऽन्विताः । निपेतुर्हरिराजस्य सर्षापे राघवस्य च ॥ ३६ ॥

அங்கதமுகா: அங்கதன் முதலிய
 வீரா: வீரர்கள்
 முது அந்விதா: கணிகூர்ந்த மணத்தினர்
 களையும்,

மதுதா: வ முகமலர்ச்சிகொண்ட
 வர்களையும்
 ஹரி: ராஜசு கானாரா இருக்கும்
 ராவுவசு: ஸ்ரீராகவருக்கும்
 சர்ஷாபே நிபேது: அருகில் துறங்கினார்கள்.

हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः । नियतामक्षतां देवीं राघवाय न्यवेदयतु ॥ ३७ ॥

தத: உடனே
 மஹாபாஹு: மஹாபாஹுவான
 ஹனுமான்
 ராவுவாய ஸ்ரீராகவருக்கு
 ஶிரஸா ப்ரணமய முடிதாழ்த்தி
 நமஸ்கரித்து

நியதா: கற்புநியமம் ஒன்றையே
 இடைவிடாது அனுஷ்டித்தவருகிறவளாகவும்
 ப்ரக்ஷதா: வ கற்புக்கு(பரிதாபம்)
 தேவமுண்டாகாதி
 ரூபவளமாகவும்
 ந்யவேதயது: முதலில் எக்கிரஹமாய்
 விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

देवीं தேவிநைய

दृष्ट्वा देवीति हनुमद्वदनादमृतोपमम् । आकर्ण्य वचनं रामो हर्षमाप सलक्ष्मणः ॥ ३८ ॥

சலக்ஷ்மண: ராம: ஸக்ஷ்மணரோடுகூட
 கிருக்கும் ஸ்ரீராமர்
 ஹனுமத்வதநாந் ஹனுமாரருடைய
 முகத்தினின்ற

ஹிதி என்ற
 அமृतோபமம் அமிர்தம் போன்ற
 வசனம் வசனத்தை
 ஆகர்ண்ய கேட்டு
 வர்ஷம் மனஸத்துஷ்டயை
 ஶாப அடைந்தார்.

देवी 'தேவி
 दृष्ट्वा கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்'

निश्चितार्थस्ततस्तस्मिन् सुमीवः पवनात्मजे ॥ ३९ ॥

लक्ष्मणः प्रीतिमान् प्रीतं बहुमानादवैक्षत ॥ ४० ॥

தத: அப்பொழுது
 சுமீவ: ஸுமீவர்
 தரிமந் அந்த
 பவநா'மஜே பவனாக்கொரிடத்தில்
 நிஷிதார்த: கார்பவரித்தி விஷயத்
 தில் திடப்பட்டார்;

லக்ஷ்மண: ஸக்ஷ்மணர்
 ப்ரீதிமானு மனஸத் தந்தையுடையவ
 வஹமானு கௌரகத்தால் [ராய்
 ப்ரீதம் அருகைக்குரியவரை
 அவ்ஷத உற்றவாக்கிப் பார்த்த
 குறிஞர்.

प्रीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा । बहुमानेन महता हनुमन्तमवैक्षत ॥ ४१ ॥

அத அப்பொழுது
 பரவீரஹா ராவுவ: சத்ருவி'ஸையுறாடாக
 ரான ஸ்ரீராகவர்
 ரமமாண: கணிகூர்ந்தவராய்
 ஹனும: ஹனுமந்தரை

மஹதா பெரும்
 வஹமானே கௌரவத்தால்
 ப்ரீதியாகாண்டு
 அவ்ஷத வ குளிர்க்கடாகவித்
 தருகினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥

आदितः श्लोकाः 14567

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2777

புஷ்பஹிதம: சம:— அறுபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் || ௨௧ ||

அபிஜானகதயந் சூடாமணிபதானே ச—

அனடயாளம் சொல்லதும் சூடாமணியைக் கொடுப்பதும்.

ततः प्रसूवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् । प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥
युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीवमभिवाद्य च । प्रवृत्तिमथ सीतायाः प्रवचतुमुपचक्रमुः ॥ २ ॥

தே	அவர்கள்	அபிவாத	வைகப்பித் தண்டனரிட்டு
चित्रकाननं	விசிட் திரகாண வணங்க	शिरसा प्रणम्य	முடி தாழ்த்தி நமஸ்க
	னடர்ந்த	अथ	பிறகு [ரித்து,
प्रसूवणं	பிரஸ்ர வணமென் னும்	युवराजे	இளவரசை
शैलं गत्वा	மலைநில் வந்துசேர்ந்து	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
ततः	இன்னும்	सीतायाः प्रवृत्ति	ஸீதையின் தற்கால
रामं	ஸ்ரீராமருக்கும்		விருத்தாந்தத்தை
महाबलं	மிக பலவானான	प्रवचतु	விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணருக்கும்	उपचक्रमुः	அபயம் எதிர்பார்த்துக்
सुग्रीवं च	சுக்ரீவருக்கும்		காத்து நின்றார்கள்.

रावणान्तःपुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् । रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ॥

एतदाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसन्निधौ ॥ ३ ॥

ते हरयः	அந்த வானர்கள்	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
सर्वे	எல்லோரும்	समनुरागं च	விசேஷ அனுகாதத்
रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் என்னிடத்தில்	समयः	காலத்தவளை [தையும்
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப்	कृतः	செய்யப்பட்டிருப்பது
	புரத்தில்	यः च	எதுவோ
रोधं	சிறை வைக்கப் பட்ட	अथ च	அதுவும்
	குப்பதையும்	एतत्	இதை எல்லாம்
राक्षसीभिः	ராக்ஷஸிகளால்	आख्यान्ति	விண்ணப்பம்
तर्जनं च	மிரட்டப்படுவதையும்,		செய்தார்கள்.

वैदेहीमक्षतां श्रुत्वा रामस्तुत्तरमब्रवीन् । क सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते ॥

एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ॥ ४ ॥

वैदेहीं	வைதேஹியை	सीता देवी	ஸீதாதேவி
अक्षतां श्रुत्वा	கற்புக்கு (பிறரால்) தோ	क वर्तते	என்கு இருக்கிறாள்?
	ஷமுண்டா காத்ருப்பவ	मयि	என்னிடத்தில்
	ளாய்க் கேட்டு	कथं वर्तते	எப்படி இருக்கிறாள்?
वत्सं	அதன்மேல்	वैदेहीं प्रति	வைதேஹியைப் பற்றிய
तु	இப்பொழுது	एतन् सर्वं च	இது எல்லாவற்றையும்,
रामः	ஸ்ரீராமர்	मे भावनात	எனக்குச் சொல்லுங்கள்.
वानराः	‘வானரர்களே !	इति अब्रवीत्	என்று கேட்டருளினார்.

रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसन्निधौ । चोदयन्ति हनुपन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	हनुपन्तं	ஹனுமனரை
गदितं श्रुत्वा	திருவாய்மொழியின் ஹ வந்ததைக் கேட்டு	रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில்
हरयः	வானர்கள்	चोदयन्ति	வருத்தி வேண்டிக்
सीतावृत्तान्त- कोविदं	வரலாற்றின் சரிதைகளை உள்ளபடி அறிந்த		கொண்டார்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तेषां हनुमान् मारुतात्मजः । पणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ॥ ६ ॥

तेषां	அவர்களுடைய	तां दिशं प्रति	அந்த திசைகளை நோக்கி
वचनं	பிரசுரத்தினையை	शिरसा	தலையாலே
श्रुत्वा	கேட்டு	पणम्य	வணக்கி மயங்குகரித்து,
तु	இப்பொழுது	सीतायाः	வரலாற்றின்
मारुतात्मजः	வாயுருமாசரும்	दर्शनं	தர்சனத்தைப் பற்றியே
वाक्यज्ञः	பேசுவல்லவருமான	यथा	பின்வரும்
हनुमान्	ஹனுமன் தர்	वाक्यं	மொழியை
सीतायै देव्यै	வரலாற்றைக்கே	उवाच	சொன்னார்:—

समुद्रं लङ्घयित्वाऽहं शतयोजनमायतम् । अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्षया ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	தூறு யோஜனை
जानकीं	ஜானகர் திருமகளாரை	आयतं	நீண்ட
सीतां	வரலாற்றை	समुद्रं	கடலை
दिदृक्षया	சேவிக்குமாறாகவிரைவில்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
मार्गमाणः	தேடிக்கொண்டு	अगच्छं	சென்றேன்.

तत्र लङ्कैति नगरी रावणस्य दुरात्मनः । दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे ॥ ८ ॥

तत्र	“அங்கிடத்தில்	दुरात्मनः	தீராத்மாவான
दक्षिणस्य	தெற்கு,	रावणस्य	ராவணனுக்கு
समुद्रस्य	ஸமுத்திரத்தின்	लङ्का इति	லங்கை என்ற
दक्षिणे	தெற்கு	नगरी	நகர்
तीरे	கரையில்	वसति	இருக்கிறது.

तत्र दृष्ट्वा पया सीता रावणान्तःपुरे सती । सन्त्यस्य त्वयि जीवन्ती रामा राम मनोरथम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	मया	என்னால்
सती	கற்புடைய	दृष्ट्वा	காணப்பட்டான்;
रामा सीता	ஸுந்தரியாகிய வரலாற்றை	त्वयि	தேவரிடத்தில்
तत्र	அங்கு	मनोरथं	அபிவிருத்தத்தை
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய	सन्त्यस्य	வைத்து
	அந்த, கற்புடைய	जीवन्ती	உயிவைத்தறித்திருக்கிறார்.

दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभी रक्षिता ममदावने ॥१०॥

மமதாவனே	"கிங்கராவனத்தில்	தர்ஜ்யமானா	நிரட்டப்பட்டுத் திகி
ராக்ஷசீமய்யே	ரா ரக்ஷஸிகளிடையில்		நடைத்தவளாய்
விரூபாபி:	கொடிமுள்ள	ரக்ஷிதா	காவல் காக்கப்பட்ட
ராக்ஷசீபி:	ஆரக்கிகளால்		டவளாய்
முகுர்முகு:	அடிக்கடி	மே தூஷ	எனக்கு
			காணப்பட்டாள்.

दुःस्वमासाद्यते देवी तथाऽदुःखोचिता सती ॥ ११ ॥

அது:ஸ்வோசிதா	"துக்கத்திற்கு அருகா	தயா	அவ்வண்ணம்
	எல்லாத	து:ஸ்வ	துக்கத்தை
சதீ தேவீ	கற்புடைய தேவியார்	ஆசாததே	அனுபவிக்கின்றார்.

रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता । एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥

अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्त्यव्यकृतनिश्चया ॥

देवी कथञ्चित् काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया ॥ १३ ॥

தேவீ	"தேவியார்	வினிவூத்தார்	தப்ப வழிகாணாதவளாய்
ஏகவேணிதரா	ஒற்றைநாப்பின் னவள	மர்த்யவ்யகூதநிஷயா	உயிரை மாய்க்க நிச்சயித்
	தலைமயிரையுடையவ		தவளாய்
அத:சய்யா	தலையிலேயே சயனித்	தினா	பரிதாபமான நிலை
	திருப்பவளாய்		விருப்பவளாய்
ராவணாந்த:புரே	ராவணனந்தப்புரத்தில்	கயசித்	இப்படி மெல்லா மிருக்
ரூதா	கிறைநகைக்கப்பட்டிருப்		கையிலும்
	பவளாய்	காகுத்ஸ்த	காருதஸ்தரே!
ராக்ஷசீபி:	ஆரக்கிகளால்	தயி	தக்கலிடத்தில்
சுரக்ஷிதா	கடுங்காவலில் வைத்	சிந்தாபராயணா	சிந்தையை அர்ப்பணம்
	திருக்கப்பட்டவளாய்		செய்து விட்டவளாய்
ஹிமாஅமே	பனிக்காலத்தில்	தவ்ஸாநா:	தேவரீரையே தியானித்
பத்மினீ இவ	தாமரைபோல்		துக்கொண்டிருப்பவ
விவர்ணாங்கீ	மனமிழந்தவளாய்		ளாய்
ராவணா	ராவணனிடத்திலின்று	மயா மாரிதா	என்னால் நவனித்துப்
			பார்க்கப்பட்டாள்.

इक्ष्वाकुवंशविरूपाति शनैः कीर्तयताऽनघ । सा मया नरशार्दूल विश्वासमुपपादिता ॥१४॥

அனঘ	"வகைக்கிடமாகாத	மயா	என்னால்
நரஸாடூல்	புருஷோத்தமரே!	சனै:	ஸ்வேவச்சையாய்
சா	அவள்	விஸாவ	நம்பிக்கையை
இக்ஷ்வாகுவன்- விரூபாதி	} இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின் பெருமையை	தபஸாதிதா	அடையும்குடி செய்வப்
கீர்தயதா	ஸ்தோத்திரமாய்ப்		பட்டாள்.
	பாடிக்கொண்டிருந்த		

(55)

ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥१५॥

ततः	"அதன்மேல்	ராமசுமீவ-}	ஸ்ரீராமருக்கும் சுமீவ
देवी	தேவி	சக்யம் }	ருக்குமுண்டான நேசத்
संभाषिता	ஸம்பாஷிணை செய்தான்,		தையும்
सर्वं	எல்லா	श्रुत्वा	கேட்டு
अर्थं च	காரியத்தையும்	प्रीति	மன அனுபந்திய
दर्शिता	அறிவிக்கப்பட்டாள்.	उपागता	பெற்றான்.

नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि ॥१६॥

नियतः	"தேவரீரிடத்தில்	नियतः च	கற்பனியமம் ஒன்றையே
भक्तिः	பக்தி	अस्याः	இடைவிடாது அனுஷ்டி
तथा	உள்ளபடியால்	समुदाचारः	இவருக்கு [4]த்ததாலே
			உத்தேசமாக உள்ள
			என்பதும்.

एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी । उद्येन तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ ॥१७॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தமரே!	तपसा युक्ता	தவத்தடன் இருக்கும்
एवं	இப்படி	जनकनन्दिनी	ஒனவர் திருமகனான
त्वद्भक्त्या	தேவரீரிடத்தில் பக்தி	महाभागा	மஹாஹாராவ
	யாகிற	मया	என்னால்
उद्येन	மஹா உத்திருஷ்டமான	दृष्टा	தரிசிக்கப்பட்டான்.

अभिज्ञानं च मे दत्तं यथा वृत्तं तवान्तिके । चित्रकूटे महाशय वायसं प्रति राघव ॥१८॥

महाशय	"மஹாப்ராக்ஷரே!	अभिज्ञानं च	முன்னறிந்ததை இப்
राघव	ஸ்ரீராகவரே!		பொழுது கிணங்கி
चित्रकूटे	சித்திரகூடத்தில்		உதென்பது
तव अन्तिके	தேவரீருக்கே	यथा	ஒன்சொல்லியபடி
वायसं प्रति	காக்கைகளைப் பற்றி	मे	எனக்கு
वृत्तं	மடந்த விருத்தாந்தத்தை	दत्तं	பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

विज्ञाप्यश्च नरव्याघ्रो रामो वायुमुत त्वया । अखिलेनेह यद्दृष्टमिति मामाह जानकी ॥

वायुमुत	"வாயுகமந்தரே!	रघवा	உபமால்
हह	இது விஷயத்தில்	विज्ञाप्यः	கிஞ்ஞாபனம் செய்யப்
दृष्टं	பிரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது		பட்டிவண்டியவர்
यत्	எதுவே அந்த	इति	என்றது
अखिलेन	ஒன்றும் விடாமல்	मां	என்கீப் பார்த்து
नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமரான	जानकी	ஜானகி
रामः	ஸ்ரீராமர்	आह	சொன்னான்.

अयं चास्मै पदातव्यो यत्रात् सुपरिरक्षितः । श्रुता वचनान्येवं सुग्रीवस्योपमृषतः ॥२०॥
 एष चूडामणिः श्रीमान् मया सुपरिरक्षितः । मनःशिलायास्तिलकं तत् स्मरस्वेति चाब्रवीत् ॥
 एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥२२॥

एषः "இந்த
 श्रीमान् மனத்தேர்ச்சி தருகிற
 वृद्धमणि: குடும்பமணி [தான்
 मया என்னால்
 सुपरिश्रित: மிகப்பரிஷுடன் காத்து
 வரப்பட்டதென்றும்
 सुग्रीवस्य ஸர்கீவர்
 दशरथ: அண்டையில் கேட்டுக்
 கொண்டிருக்க
 यचनानि } அதுபடியே சொல்
 एवं वृषता } வியவற்றை சொல்லுமாம்
 மால்
 यथा வெகு ஐக்கிரகதயாய்
 सुपरिश्रित: च ஒருவருக்கும் காணமுடி
 யாதபடி மறைத்து வைக்
 கப்பட்டதுமான

अयं இது
 अस्मे இவருக்கு
 प्रदातव्य: கொடுத்துவிடவேண்
 द्यது (என்றும்)
 वारिसंभव: 'நீரில் பிறந்ததும்
 श्रीमान् च एष: மனத்தேர்ச்சி தருகிற
 ते உமக்கு [துமான இது
 मया என்னால்
 नियोजित: அனுப்பிவிடப்பட்டது.
 मन:सिद्धाया: குண்டுக்கல்லின் காலிப்
 பொடியின்
 सन तिकर्क அந்தத் திலகத்தையும்
 अस्व इति நீனைத்தருள்க' என்றும்
 अविवृत् சொன்னான்.

एतं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ । जीवितं धारयिष्यामि मासे दशरथात्मज ॥

ऊर्ध्वं मासाच्च जीवेयं रक्षसां वक्ष्यामता ॥ २४ ॥

इति मासव्रवीत् सीता कुशाक्षी धर्मचारिणी । रावणान्तःपुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना ॥

मृगी इव "மான் கன்றுபோல்
 उत्फुल्ललोचना மலர்ந்த கண்களுடைய
 வளமும்,
 रावणान्तःपुरे ராவணனுடைய அந்தப்
 புரத்தில்
 रुद्धा தடைபட்டிருப்
 பவளமும்,
 धर्मचारिणी பதிகிரைதயொழுக்கத்
 தைக் குறையின்றி
 அனுஷ்டிக்கிறவளாய்
 कुशाक्षी இளைத்திருக்கும் சரீர
 முடையவளுமான
 सीता வலிகையானவள்
 अन्घ 'காலப்பிழைக்கு அப்
 புறப்பட்ட

दशरथात्मज தசரதரின் கைமந்தரே!
 व्यसमे விசனப்படுகையில்
 एतं दृष्ट्वा இதைக் கண்டு
 एवं इव உய்மைப்போல்
 प्रमोदिष्ये ஆழவேன்;
 मासे ஒரு மாதம்
 जीवितं உயிரை
 धारयिष्यामि தரித்திருப்பேன்;
 मासाच्च ஒரு மாதத்திற்கு
 ऊर्ध्वं மேலென்றால்
 रक्षसां वक्ष् அரக்கர்களின் வசத்தில்
 वक्ष्यामि சிக்கிக்கொண்டவளாய்
 न जीवेय इति நான் பிழைத்திருக்க
 माட்டேன்' என்றும்
 मा अविवृत् என்னிடம் சொன்னான்.

एतदेव मयाऽऽख्यातं सर्वं राघव यद्यथा । सर्वथा सागरजले सन्तारः प्रविधीयताम् ॥ २५ ॥

राघव "ஸ்ரீராமவரே!
 एतत् இது
 सर्वं எல்லாம்
 यत् எதெது
 यथा எப்படியோ அப்படியே
 मया என்னால்

आख्यातं சொல்லப்பட்டது,
 सर्वथा எவ்விதத்திலும்
 सागरजले ஸமுத்திரஜலத்தில்
 सन्तारः ஓர் அலை
 प्रविधीयता एव விதிக்கவேண்டியதென

तौ जाताभ्यासौ राजपुत्रौ विदित्वा तच्चाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।
देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्याद् वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥ २७ ॥

वायुपुत्रः	வாயுகுமாரர்	प्रदाय	கொடுத்தது
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்களான	देव्या	தேவியால்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	आख्यातं	சொல்லப்பட்ட
जाताभ्यासौ }	தேவதலையைத் திருப்	सर्वं एव	எல்லாவற்றையும்
विदिता }	பவர்களாக அறித்து	आनुपूर्व्यात्	அநுமுதல்
तस्य	அந்த	संपूर्णं	முடிவுவரையில்
अभिज्ञानं च	அண்டயாளத்தையும்	वाचा च	வாய்மொழியாகவும்
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு	शशंस	அறிவித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठ्यष्टितमः सर्गः ॥ ६५ ॥
आदितः श्लोकाः 14594 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2804

षट्षष्टितमः सर्गः—अथपत्तारुणवतु सर्गकम् ॥ ६६ ॥

सीताभावितप्रश्नः—ஸீதை சொல்லியதைக் கேட்பது.

एवमुक्तो हनुमता रामो दशरथात्मजः । तं मणिं हृदये कृत्वा प्ररुद सलक्ष्मणः ॥ १ ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	तं	அந்த
एवं	இவ்வாறு	मणिं	மணியை
वक्तुः	சொல்லிக்கேட்ட	हृदये	மார்பில்
सलक्ष्मणः	சலக்ஷ்மணருடனிருக்கும்	कृत्वा	அணிந்து
दशरथात्मजः	தசரதகுமாரராகிய	प्ररुद	கிணத்த கிணத்து
रामः	ஸ்ரீராமர்		கண்ணீர் கிட்டார்.

तं तु दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं राघवः शोककशितः । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां सुग्रीवपिदमव्वीत् ॥ २ ॥

तं मणिश्रेष्ठं	அந்த உத்தமமான ஆபரணத்தையப்	शोककशितः	மனோவதனையால் வருந்திக் கலக்கமடைந்த
दृष्ट्वा तु	பார்த்து உடனே		வாய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	सुग्रीवे	ஸுக்ரீவரைப் பார்த்து
अश्रुपूर्णाभ्यां	கண்ணீர் ததும்பும்	इदं	பின்வருவதை
नेत्राभ्यां	கண்களுடன்	अव्वीत्	சொன்னார் :—

यथैव धेनुः स्रवति स्नेहाद्वत्सस्य वत्सला । तथा ममापि हृदयं मणिरत्नस्य दर्शनात् ॥ ३ ॥

मणिरत्नस्य	* ஆபரணத்தாமத்தின்	वत्सस्य	கந்துக்கு
दर्शनात्	தர்சனத்தால்	स्नेहात्	அன்பினால்
मम हृदयं अपि	எனது நெருகயமுள்	यथा	எப்படியோ
वत्सला धेनुः	கன்றினிடம் வா தவல்ல	तथा एव	அப்படியே
	(முண்டை ஓர் ஈன்)	स्रवति	உருகுகின்றது.

मणिरत्नमिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे । वधूकाले यथा वद्धमधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥ ४ ॥

इदं "இந்த
मणिरत्नं ஆபரணத்தம்மானது
वैदेह्याः வைதேஹிக்கு
मे श्वशुरेण எனது மாமனனால்
दत्तं கொடுக்கப்பட்டது.
वधूकाले விவாஹகாலத்தில்

मूर्ध्नि சிரஸில்
वद्धं அணிவப்பெற்றதாய்
यथा அப்படி இருந்தலால்
अधिकं பின்னும் அதிகமாய்
शोभते அழகுபெற்று
விளங்கிற்று.

अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः । यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्रेण धीमता ॥ ५ ॥

जलसंभूतः "நீரில் பிறந்ததும்
सज्जनपूजितः நல்லவர்களால் நன்கு
மதிக்கப்பெற்றதுமான
अयं मणिः हि இந்த மணிதான்
धीमता மதிமானாய்

परमतुष्टेन பரிசுவும் மனமகிழ்ந்த
शक्रेण இந்திரனுல்
यज्ञे யாகத்தில்
दत्तः பரிசாய்க் கொடுக்கப்
பட்டது.

इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् । अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥

सौम्य ஓ மௌம்யோ!
अद्य இப்பொழுது
इमं இந்த
मणिश्रेष्ठं ஆபரணத்தமந்தை
दृष्ट्वा பார்த்து
तातस्य தகப்பனருடையவும்

विभो: ஹிதேந்திரியரான
वैदेहस्य விதேஹமன்னருடைய
दर्शनं தர்சனத்தில் [வும்]
अवगतः மனக்கொள்ளை
यथा तथा எப்படிப்பட்டதாயிருக்க
குமே அப்படியாய்
अस्मि இருக்கிறேன்.

अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः । अस्याद्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥

मे "எனது
प्रियाया: காதலியான
तस्या: அவளது
मूर्ध्नि முடியில்
अयं இந்த
मणिः ஆபரணம்
शोभते அழகுபெற்றுவிகள்க்கும்.

अहं நான்
अद्य இப்பொழுது
अस्य இதிலுடைய
दर्शनेन தரிசனத்தால்
तां हि அவளைப்பே
प्राप्तां इव அகடைந்ததுபோல்
चिन्तये எண்ணுகிறேன்.

किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः । पिपासुमिव तोयेन सिञ्चन्ती वाक्यवारिणा ॥

सौम्य "ஓ மௌம்யோ!
वैदेही விதேஹராகுப்தரியான
सीता வீதை
पिपासुं தாழ்வும் கொண்டவனை
तोयेन தண்ணீரால்
इव எப்படியோ அப்படி

वाक्यवारिणा வாக்கவர்களாகித்
தலைக்தினால்
सिञ्चन्ती நனைப்பவளாய்
किमाह என்ன சொன்னாள்?
पुनः पुनः பின்னும் ஓர் தடவை
ब्रूहि சொல்லுமா.

ॐ]

इतस्तु किं दुःखतरं यदिमं वारिसंभवम् । मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं विना ॥९॥

சௌமित्रே	“ ஒரு வாசந்தமணை !	வாரிசுமன மணி	மீசில் பிறந்த மணியை
வெஹீ	வைகைதேவியே	படியாமி யந்	உருக்கிறேன் என்கிற
வினா	விட்டுப்பிசிர்த்து	ஐத: து	இதைக் காட்டி ஆம்
மாயத்	கையில் கிடைத்திருக்கிற	து:ஸதர்	பொய் துக்கம்
ஐம்	இந்த	கி	என்னவுண்டு ?

चिरं जीवति वैदेही यदि मासं धरिष्यति । क्षणं सौम्य न जीवेयं विना तामसितेक्षणाम् ॥

சௌம்ய	“ நேருனே !	அசின்குணா	கருங்கண்ணாண
வெஹீ	வைகைதேவியே	தா	அவளை
மாஸம்	ஒரு மாதக்காலம்	வினா	விட்டுப்பிசிர்த்து
தரிஷ்யதி யதி	உயிர் தரித்திருப்பான்	கூண்	இனி கணப்பொழுதும்
	என்றால்		
चिरं जीवति	தீர்க்காயுளுடையவனா	ந ஜீவேய்	உயிரை வைத்திரேன்.
	கிருன் ;		

नय मामपि तं देशं यत्र दृष्ट्वा मम मिथा । न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्तिमुपलभ्य च ॥११॥

மம	“ எனது	नय	அழைத்துக்கொண்டு
மிதா	மனைவி		போய்கிடு.
யத்	எங்கு	प्रवृत्ति	தங்காலிருத்தாக்
தூஷா	காணப்பட்டானோ,		தத்தை
தம்	அந்த	उपलभ्य च	தெரிந்துகொண்டும்
தேசம்	இடத்திற்கு	क्षणं अपि	கணப்பொழுதுகூட
மா அபி	என்னையும்	न तिष्ठेयं	காலவாணம்செய்யேன்.

कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा । भयावहानां घोराणां मध्ये तिष्ठति रक्षसाम् ॥

சுசுரோணி	“ துணைணியைடையாளாண	घोराणां	கோரமான
மம	எனது	रक्षसां	அடக்கர்களின்
சா	அந்த	मध्ये	இடையில்
சதீ	கற்புள்ள மனைவி	भीरुभीरुः	நடுகுக்கிடையவனாய்
சதா	எந்த வேளையும்	कथं	என்ன
भयावहानां	பயமுறுத்தி வருகின்ற	तिष्ठति	பாடுபடுகிறனோ ?

शरदस्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवांबुदैः । आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ॥

तस्याः	“ அவளுடைய	तिमिरोऽमुक्तः	மக்களிலிருந்து
வதனம்	முகம்	चन्द्रः	சந்திரன்
राक्षसैः	அடக்கர்களால்	अम्बुदैः	மேகக்களால்
आवृतं	மறைக்கப்பட்டதாக	इव	எப்படியோ அப்படி
विराजति	சாத்தகாலத்து	न विराजति नूनं	கொண்டபற்றிருக்குமே!

पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यङ्गे भरतामज । पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ॥

भरतामज "பரதனுடைய தலைமையானே !

पर्यायेण பின்பு
देव्यङ्गे தேவியின் மடியில்
त्वं நீர்
सुप्तः கண்வளர்ந்தீர் ;

पुनः च மறுபடியும்
सः पक्षी அதே பறவை
देव्या: தேவிக்கு
च இன்னும்
वयं வெதனைவைய
जनयति உண்டுபண்ணிற்று.

पुनः पुनरुपागम्य विरसाद भृशं किल । ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ॥५॥

पुनः पुनः "ஒருதடவைக்குப் பல தடவைகள்

उपागम्य மேல்விழுந்து
भृशं மிகவும்
विरसाद புண்படுத்திற்று ;
ततः அப்பொழுது

तस्याः அவளுடைய
शोणितेन இரத்தத்தால்
त्वं நீர்
समुक्षितः நனைந்தவரானீர் ;
किल அணிவட்டத்தால்
बोधितः எழுப்பப்பட்டவர்.

वायसेन च तेनैव सततं बाध्यमानया । बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परन्तप ॥६॥

परन्तप "பைக்கவருக்குக் காலனே !

सुखसुप्तः त्वं அயர்ந்து கண்வளர்ந்து கொண்டுருந்த நீர்

तेन एव அதே
वायसेन காக்கையால்

सततं ஒத்தலின்றி
बाध्यमानया துன்புறுத்தப்பட்ட
देव्या च தேவியாராலேயே
किल அணிவட்டத்தால்
बोधितः எழுப்பப்பட்டவர்.

तां च दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे । आशीविष इव कुट्टो निःश्वसन्नभ्यभाषयाः ॥

महाबाहो "மஹாபாஹுவே !

स्तनान्तरे மாஸ்பில்
दारितां दृष्ट्वा புண்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கண்டு

तु உடனே

कुट्टो சின்ன்கொண்டவராய்
आशीविष इव பாய்ப்போல்
निःश्वसन् பெருமூச்செறித்து
तां च அவனைப் பார்த்தும்
अभ्यभाषया: இப்படிப் பேசினீர்.

नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

भीरु "அச்சமுற்றிருக்கிற

ते स्तनान्तरं உனது மாஸ்பு [வளை !

केन எவனால்

नखाग्रैः நகங்கனால்

दारितं புண்படுத்தப்பட்டதா ?

सरोषेण சீர்த்தகொண்ட
पञ्चवक्त्रेण ஐந்தாத்தலை
भोगिना तु நாகத்துடனேயே
कः எவன்
क्रीडति விளையாடுகிறான் ?

निरीक्षमाणः सहसा वायसे समवैक्षयाः । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैस्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥

सहसा "உடனே

निरीक्षमाणः நாற்புறமும் கண் கொக்கியவராய்

तां அவளுக்கு

अभिमुखं एव எதிராகவே

सरुधिरैः குருதிராய்ந்த
तीक्ष्णैः नखैः உரிய நகங்களுடனே
स्थितं தின்றகொண்டிருந்த
वायसे நாகத்தை
समवैक्षया: கண்டுவிட்டவர்.

सुतः किल स शक्य वायसः पततां वरः । धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥

சு: வாயச: "அந்தக் காக்கம்
சாக்ஸ்ய இத்திரனுடைய
சுத: மைந்தன்;
பததா பறவைகளில்
வர: கிறந்தது;
மதீ கதியில்

பவநஸ்ய வாயுவக்கு
சம: நிகரானது;
கில ஆதலால்
மீதிர சடக்கென
பரான்தர: மண்ணில் மறைந்து
விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहो कोपसंवर्तितेक्षणः । वायसे त्वं कथाः कूरां पतिं पतिमतां वर ॥

மதிமதா "அறிவுடையவரில்
வர கிறந்தவரே!
மஹாபாஹுவே!
தவ் தீர்
தமிந் அந்த
வாயசே காக்கை விஷயத்தில்

தத: ஆனதுபற்றி
கோபசவ்ர்திதேஷண: ஆற்றமாட்டாதவராய் கி
கதிக் கண்ணங்கொண்
கூர் கொடுமையான [டவராய்
மதி தீர்மானத்தை
கதா: விதித்தீர்.

स दर्भ संस्तराद्यृष्ट ब्रह्मास्त्रेण हयोजयः । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखः खगम् ॥

ச: "அந்த தீர்
செஸ்தர் தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து
தவ் தர்ப்பைப்புல்லையே
யுஷ போதுமெனக்கொண்டு
வஸ்தாஸ்திர பீரம்மாஸ் திரமந்திரத்
மயோஜய: ஒதுவிட்டார். [தால்

சுர: பகழிக்காக
மயிமுஷ: சித்தமாக்கப்பட்ட
ச: அது
தீஸ: பற்றியெரியும்
காலாஸி: இவ ஊழித்தியென
வஸ்தாஸ பற்றி எரிந்தது.

क्षिप्तवांस्तं प्रदीप्तं हि दर्भं न वायसं पति । ततस्तु वायसे प्रदीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥

தவ் "தீர்
மதீஸ்த் கிரிர்ந்தெரியும்
த அந்த
தவ் து தர்ப்பைப்புல்லையே
வாயசே மதி காக்கையை நோக்கி
கிஸவாந் விடுத்தீர்.
ஹ என்ன சொல்வேன்!

தத: அப்போதிலிருந்து
ச: அந்த
தவ்: தர்ப்பம்
தீஸ: எரிந்துகொண்டு
வாயசே ஹ காக்கையையே
அனுஜாம துரத்திக்கொண்டு அ
தன் பின்பே சென்றது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । श्रीलोकान् संपरिक्रम्य व्रातारं नाधिगच्छति ॥

ச: "அது
மீந் மூன்று
லோகாந் உலகங்களையும்
ஸ்பரிக்ரமய ஒடியலைந்து பார்த்தது
சமஹர்ஷிம: மஹாநிஷிகளோடு கூடின

சுர: ச தேவர்களாலும்
பிஸா ச தந்தையாலும்
பரிக்ரம: கைவிடப்பட்டதாய்
வாதார காப்பாடுவாரை
ந அடிபடுகிறது பெறவில்லை.

पुनरेवागतस्त्वस्तस्वत्सकाशपरिन्दम् । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥

वधार्हपि काकुत्स्थ कुपया पर्यपालयः ॥ १५ ॥

காகுஷ் "காகுதஸ்ஸ்தரோ !
 अखिन्द्यम् சத்தருஸப் ஹாரகரோ !
 सः அது
 वसः அஞ்சி நடுக்கியதாய்
 पुनः மறுபடி
 स्वत्सकाशं एव உமது வண்ணிதிக்கே
 आगतः வந்துகேர்ந்தது ;

शरण्यः சரண்பரண நீர்
 भूमौ தகரயில்
 शरणागतं சரணமென்று வந்து
 निवर्तितं तं விழுந்துகிடந்த அதை
 वधाई अपि கொலைக்குரியதாயிருந்
 कृपया கிருபையால் [தும்
 पंचपात्यः காத்தருளினார்.

मोघमस्त्रं न शक्यं तु कर्तुमित्येव राघव । भवांस्तस्याक्षि काकस्य दिनस्ति स्व सदक्षिणम् ॥

राघव "ஓ! ராகவரோ !
 सः भवान् அந்த நீர்
 तु அப்பொழுது
 अस्त्रं 'பாணத்தை
 मोघं कर्तुं வினாகச் செய்ய

न शक्यं முடியாது
 इति एव என்றுதான்
 तस्य काकस्य அந்தக் காகத்தின்
 दक्षिणं अक्षि வலக்கண்ணின்
 दिनस्ति स्व அழிந்துவிட்டார்.

राम त्वां स नमस्कृत्य राजे दशरथाय च । विस्मृस्तु तदा काकः प्रतिपेदे स्वमात्रयम् ॥

राम "ஸ்ரீராமரோ !
 सः काकः அந்தக் காகம்
 त्वां तु உமக்கும்
 दशरथाय राजे च தசரதமன்னருக்கும்

नमस्कृत्य தண்டன் ஸார்ப்பித்த
 तदा அப்பொழுது
 विस्मृष्टः போக விடைபெற்றதாய்
 स्व आलयं தன் இருப்பிடத்திற்கு
 प्रतिपेदे போய்ச்சேர்ந்தது.

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्त्ववाञ्छीलवानपि । किमर्थमस्त्रं रक्षःसु न योजयति राघवः ॥१८॥

एवं "இவ்விதமாக
 राघवः ஸ்ரீராகவர்
 अस्त्रविदां அஸ்திரமித் துக்களில்
 श्रेष्ठः முதன்மை பெற்றவர்
 ராயும்

शीलवान् சிலமுள்ளவராயும்
 अपि இருந்தும்
 रक्षसु அரசுக்களிடத்தில்
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 किमर्थं யாது காரணத்தால்
 न योजयति பிரயோகிப்பாதிருக்கிறார் ?

सत्त्ववान् ஸத்தவமுடைவவராயும்

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । न च सर्वे रणे शक्ता रामं प्रति समासितुम् ॥

नागाः न "நாகர்களல்ல,
 गन्धर्वाः न கந்தர்வர்களல்ல,
 नासुराः न அஸுரர்களல்ல,
 मरुद्गणाः न மருத்கணங்களல்ல,
 सर्वे யாவரும்

अपि च கூடினாலும்
 रणे புத்தத்தில்
 राम ஸ்ரீராமருக்கு
 प्रतिस्मासितुं எதிராக நிர்க
 न शक्ता: கல்லவர் இக்கை.

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः । क्षिप्रं सुनिश्चितैर्बाणैर्हन्वतां युधि रावणः ॥

वीर्यवतः "வீரரான
 तस्य அவருக்கு
 मयि என் னிடத்தில்
 कश्चित् கிறிதேதனும்
 संभ्रमः மதிப்பு

अस्ति यदि இருக்குமானால்
 सुनिश्चितैः बाणैः கூரிய பாணங்களால்
 क्षिप्रं रावणः உடனே ராவணன்
 युधि புத்தத்தில்
 हन्वतां கொல்லப்படவேண்டும்.

भ्रातुरादेशवाज्ञाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः ॥२१॥

பரந்தப: "சத்தாருக்களை எரிப்
பவரும்
ராஹவ: "அருகுலத்தில் பிறந்தவ
ரும்
நரவர: புருஷோத்தமருமான
ச: லக்ஷ்மண: வா அந்த லக்ஷ்மணன் தான்

பாது: அண்ணனது
அதேசி மியமனத்தை
அஜாய பெற்றுவந்து
மா: என்னை
கிமய் ஏனோ
ந ரக்சி மீட்காதிருக்கிறான்?

शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥२२॥

புருஷவ்யாஹ்ரௌ } ஆண்புலிகளும்
வாய்வக்சி- } வாயுவும் அக்னியும் போ
சமதேஜஸௌ } ன்ற திறனுடையவர்க
சுராணாம் அபி தேவர்களுக்கும் [ஆம்
துர்ஹ்ஷௌ அச்சமுண்டாக்கும்

சக்தௌ சக்தியுடையவர்களு
தௌ அவ்விருவர்கள் [மர்ண
கிமய் ஏன்
மா: என்னை
உபேக்சத: உடேக்சிக்கிறார்கள்?

ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समयौ सहितौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥२३॥

மமயௌ "மாமர் தீயமுடைய
பரந்தபௌ ஜயகாலிகளாய்
சஹிதௌ சேர்ந்திருக்கும் அவ்
விருவர்கள்

மம உவ எனக்கே
மஹ மஹத்தான்
துஷ்ருத துஷ்கிருத்யம்
அஸி ஸம்பவமாபிருக்கவேண்
சன்சய: ஸந்தேஹம் [இம்;
கிஞ்சித கொஞ்சமும்
ந இல்லை "

மா: என்னை
ந அவேக்சேதே கவனியாதிருக்கிறார்கள்
யவ் என்கிறதால்

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । पुनरप्यहमप्यां तामिदं वचनमब्रवम् ॥ २४ ॥

வெதேஹ்யா வசனம் ஸ்ருத்வா கருணம் இரக்கமெழும்படி
சாஸு கண்ணும்கண்ணீருமாய்
பாஸிதம் சொல்லப்பட்ட
வசனம் ஸ்ருத்வா வசனத்தைக் கேட்டு
தா: அந்த

வாய்யா அம்மணிக்கு
அஹ் நான்
புன: அபி மீளவும்
இத் பின்கண்ட
வசனம் வசனத்தை
அவத் விண்ணப்பம்செய்தேன்;

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

தேவி "ஓ தேவி!
தே உமக்கு
சத்யேன சத்தியத்தின் மீது
சபே ஆணையிட்டுக் கூறு
கின்றேன்;

தவக்ஷோகவிமுக: உமது துக்கத்தால் மற்
றெதையும் வெறுத்தி
ராமே ஸ்ரீராமர் [ருக்கின்றார்;
து:காபிமூதே துக்கத்தில் முழுகிக்கிடக்
து அதனால் [கையால்
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
பரிதப்யதே சோகமுறுகின்றார்.

ராம: ஸ்ரீராமர்

कथञ्चिद्धवती दृष्टा न कालः परिशोचितम् । इमं मुहुर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	"ஓ பெருமைபெற்ற ஆம்மணி!	परिशोचितं	துக்கிப்பதற்கு
भवति	பெருமரட்டியாயிவ நீர்	न कालः	(இது) சமயமில்லை;
कथञ्चित्	தெய்வ நினையப்	इमं मुहुर्तं	இப்பொழுதே
दृष्टा	தரிசனமானீர்;	दुःखानां	துக்கங்களின்
		अन्तं द्रक्ष्यसि	அந்த் ட்ரக்ஷ்சி முடிவைக் காணப்போகிறீர்.

तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥२७॥

अनिन्दितौ	"ஐத் துக்களான	।वर्शन-	உம்மைக் காண்பதில்
नरशार्दूलौ	ஆண்டுகளாகிய	कृतोत्साहौ	கோற்சொண்ட விரவ
तौ	ஆந்த		முடையவர்களாய்
उभौ	இரண்டு	लङ्कां	லங்கையை
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	भस्मी करिष्यतः	பிசுத்தப்போகிறார்கள்.

इत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहवान्धवम् । राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयने ध्रुवम् ॥

वरारोहे	"ஆம்மா! உத்தமி!	इत्वा	ஹதர் செய்து
राघवः	பூரீராகவர்	रां	உம்மை
रौद्रं	கொடிய	स्वां पुरीं	தமது நகரத்துக்கு
रावणं	ராவணனை	नयते	இதோ அழைத்துக்
सहवान्धव	சுற்றத்தாருட்பட		கொண்டு போகிறார்;
समरे च	ஊமரிசேலையே	ध्रुवं	இது சிச்சயம்.

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि ॥२९॥

रामः	"பூரீராமர்	प्रीतिसञ्जननं	பிரீதியை கிளைவிக்கிற
इह	இவ்விஷயத்தில்		தாயை
विजानीयात्	உள்ளபடி உண்மையைக்	अभिज्ञानं	ஓர் அடையாளத்தை
	கண்டறியவேண்டும்	अनिन्दिते	புண்பவதி!
यत्	என்றபடியால்	स्वं प्रदातुं	நீர் கொடுக்க
तु	இது விஷயமாய்	अर्हसि	திருவுளம் பற்ற
तस्य	அவருக்கு		வேண்டும்.

साऽभिधीक्ष्य दिशः सर्वा वेणुद्यथनमुत्तमम् । मुक्त्वा वस्त्राददौ मणं मणिमेतं महाबल ॥

महाबल	"ஓ மஹாபலனே!	एतं	இந்த
सा	அவன்	उत्तमं	உத்தமமான
सर्वाः दिशः	திக்குகளை யெல்லாம்	मणि	மணியை
अभिधीक्ष्य	கண்ணால் உற்றுப்	मुक्त्वा	தலைப்பிவிருந்து
	பார்த்தகிட்டு	मणं	அகிழ்த்தெடுத்து
वेणुद्यथनं	தலைப்பின் னறுக்கணி	ददौ	தந்தனன்.
	பாண		

प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूदह । शिरसा तां मण्यार्यामहमागमने त्वरे ॥ ३१ ॥

ரஹுத
 दिव्यं திவ்யமான
 मणिं மணியை
 तव हेतो: தேவரீருக்காக
 प्रतिगृह्य பெற்றுக்கொண்டு
 तां அந்த

आर्या அம்மணியை
 शिरसा मण्य முடிவணங்கி நமஸ்
 கரித்து
 आगमने திரும்பிவருவதில்
 महं நான்
 त्वरे த்வளாப்பட்டேன்.

गमने च कृतोत्साहमवेक्ष्य वरवर्णिनी । विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा ॥ ३२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पसन्दिग्धभाषिणी । ममोत्पन्नसंभ्रान्ता शोकवेगसमाहता ॥ ३३ ॥

दीना “கஷ்டதையிலிருக்கும்
 वरवर्णिनी பெருமாட்டிடாகிய
 जनकात्मजा हि ஐனகர் திருமகளும்
 मां என்னை
 गमने திரும்பிப்போய்

उत्पन्नसंभ्रान्ता திரும்பிப்போய் விடுவ
 தில் மனம் பதறியவ
 ளாய்,
 शोकवेगसमाहता சோகத்தின் வேகத்தால்
 மிகவும் ஸங்கடப்படுப
 வளாய்,

कृतोत्साहं ஆயத்தமாயிருப்பவனாய்
 विवर्धमानं சீரத்தை வளரும்படி
 செய்து கொண்டிருக்
 கிறவனாக

अश्रुपूर्णमुखी கண்ணீர் திறைந்த
 முகமுடையவளாய்
 बाष्पसन्दिग्ध- } அழுவதால் தட்டுத்தடு
 भाषिणी } மாறி பேசுகிறவளாய்
 च च இன்னுமிப்படியும்
 उवाच சொன்னான் :—

अवेक्ष्य கண்டு
 मम நான்

हनुमन् सिंहसङ्काशाबुधौ तौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवश्च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया क्षन्तामयम् ॥

हनुमन् “ஓ ஹனுமான்!
 सिंहसङ्काशौ சிங்கத்தை ஒத்தவர்க
 ளான
 तौ அந்த
 रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
 उभौ இருவர்களுக்கும்

सहामात्यं மந்திரிகளோடுகூடிய
 सुग्रीवं च ஸுக்ரீவருக்கும்
 सर्वान् மற்ற எல்லோருக்கும்
 हि தவருமல்
 अनामयं குசலத்தை
 ब्रूया: உரை செய்யும்.

यथा च स महाबाहुर्मो तारयति राघवः । अस्मादुःखांबुसरोधान्वं समाधातुपर्हसि ॥ ३५ ॥

महाबाहुः “மஹாபாஹுவான
 स: அந்த
 राघवः च ஸ்ரீராமவரே
 अस्मात् இந்த
 दुःखांबुसरोधान्वं துயரக்கடலாகிய
 கட்டினின்றும்

मां என்னை
 तारयति தப்பிவித்தார்
 यथा என னும்படி
 एवं நீர்
 अस्मात् காரியமுடிவிற்கு
 अहंसि அருள் புரியும்.

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनञ्च ।

ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ ३६ ॥

हरिप्रवीर	"ஓ வானரோத்தமரோ !	समीपं	அருகில்
मम	எனது	गतः तु	சென்றதும்
इमं	இந்த	ब्रूयाः	நீர் விண்ணப்பம் செய்ய
तीव्रं शोकवेगं च	கொடிய சோகத்தின்	ते	உமக்கு [வேண்டும்.
	வேகத்தையும்	तु	இப்பொழுது
रुभिः रक्षोभिः	இந்த அரக்கினால்	अध्वा	போகும்வழி
परिभर्त्सनं च	மிரட்டப்படுவதையும்	शिवः च	தடையற்றதாகவே
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	अस्तु	ஆகுக.

एतत्तवार्था नृपराजसिंह सीता वचः माह विषादपूर्वम् ।

एतच्च बुद्ध्वा गदितं मया त्वं अद्भुत्स्य सीतां कुशलां समग्राम् ॥ ३७ ॥

नृपराजसिंह	"வேறு ராஜராளோத் தமரோ !	तव	தேவரீருக்கு
सीता भार्या	வீராதேவி	माह	சொல்லிவிடுத்தான் ;
एतत्	இப்பொழுது	त्वं	தேவரீர்
मया	என்னால்	सीतां	வீரையை
गदितं	சொல்லப்பட்டதான	समग्राम्	அகிச்சின்னமான
एतत् विषादपूर्व	இந்த மனச்சோர்வைக் காட்டுகிறதும்	कुशलां	கற்பு செறிவிலிருப் பவளாக
वचः	வினயத்துடன் கூடியது மரண மனுவை	बुद्ध्वा च	ஆய்ந்து உணர்ந்தே
		अद्भुत्स्य	திருவுன்னம் பற்ற வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥ ६७ ॥

आदितः श्लोकाः 14646

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2856

अष्टाष्टितमः सर्गः—अनुपतन्तेदालावतु षण्ककम् ॥ ६८ ॥

सीतासमाश्वासनकथनम्—स्वीतययत्तेर्त्तृयनतस्कौलवतु.

अथाहमुत्तरं देव्या पुनरुक्तः ससंभ्रमः । तव स्नेहाचरव्याघ्र सौहार्दादनुमान्य वै ॥ १ ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தமரோ !	सौहार्दाद वै	உன்னலத்தாலும்
अथ	அன்றியும்	देव्या	தேவியால்
ससंभ्रमः	திரும்பிவிட அவரைப் பட்டுக்கொண்டிருந்த	पुनः	மீளவும்
		अनुमान्य	மிகவும் கொண்டாடப் பட்டு
अहं	நான்	उत्तरं	மேல் நடக்கவேண் டியதைப் பற்றி
तव	தேவரீருடைய	उक्तः	ஆக்குபிக்கப்பட்டேன்.
स्नेहा	இருக்கத்தாலும்		

यथाऽहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हता । रक्षसा तद्वयादेव तथा नार्हति राघवः ॥ १३ ॥

अहं	" 'நான்	हता	எடுத்துவரப்பட்டேன்.
वनात्	காட்டிலிருந்து	राघवः	ஸ்ரீராகவரும்
रक्षसा	அரக்கனால்	तथा यथा	அப்படிச் செய்கிறதென்
तद्वयात्	அவருடைய பயத்தினால்	तस्य वीरस्य	அந்த வீரருக்கு [னால்
उपधिना एव	வஞ்சினையாகேயே	नार्हति न	அது ஏற்றதாகாது.

बलैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलार्दनः	" 'பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல	मां	என்னை
काकुत्स्थः	கா குத்தஸ்தர்	नयेत् यदि	அழைத்துப்போவாரா
बलैः	கைவல்யத்தினால்	तत् तु	அதுதான் [கில்
सङ्कुलं	வகைகைய	तस्य	அவருக்கு
सङ्कुलां कृत्वा	செதற அடித்து	सदृशं	ஏற்றதாக
		भवेत्	ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ १५ ॥

तत्	" 'ஆகையால்	अनुरूपं	ஒத்ததாய்
आहवशूरस्य	போர்கிரான	भवति	ஆகிறது
तस्य	அந்த	यथा तथा	எதுவோ அந்தப் பிரகாரமே
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	त्वे उपपादय	நீர் செய்யப்படும்.
विक्रान्ते	பாக்கரமத்திற்கு		

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निश्चम्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवम् ॥ १६ ॥

अर्थोपहितं	" 'பொருளைமந்ததும்	निश्चम्य	கேட்டு
प्रश्रितं	ஒன்றுடனொன்று பொருத்தியதும்	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
हेतुसंहितं	காரணகாரியத்துடன் செறிந்ததுமான	शेषं	மிகுதியை
तत्	அந்த	ततः	அதற்கு
वाक्यं	மொழியை	उत्तरं	பதிற்கொல்லாக
		अहं	நான்
		अब्रवम्	கிண்ணப்பம்செய்தேன் :

देवि हयैशसैन्यानामीश्वरः पुवतां वरः । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १७ ॥

देवि	" 'தேவி!	सत्त्वसंपन्नः	நிர்ணயப்பெற்ற மனதுள்ள
हयैशसैन्यानां	வானர, ரிகத கைவல்யக் கருக்கு		எவருமான
ईश्वरः	இறைவரும்	सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர்
पुवतां	வானரர்களில்	तव अर्थे	உம் விஷயத்தில்
वरः	உத்தமரும்	कृतनिश्चयः	ஆபத்திசெய்தவர்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सच्चयन्तो महाबलाः । मनःसङ्कुल्यभाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य	"அவருடைய	சுபவந்த:	திடீரெஞ்சம் படைத்
निदेशे	ஏவலின் கீழ்		தவர்கள் ;
स्थिताः	இருக்கும்	महाबलाः	மஹாபலிகூடர்கள் ;
हरयः	வானரர்கள்	मनःसङ्कुल-	மனதிலெண்ணியபடி
विक्रमसंपन्नाः	விக்ரமசாஸிகள் ;	संपन्नाः	பாய வல்லவர்கள் .

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां	"எந்த அவர்களுக்கு	अमिततेजसः	அளவிலாத் திறனுடைய
गतिः सज्जते	கமனம் தடைபெறுகிறது		அவர்கள்
उपरि न	மேலேயும் இல்லை ;	महासु	பெரும்பெருத்த
अधस्तात् न	கீழேயும் இல்லை ;	कर्मसु च	காரியங்களிலும்
तिर्यक् न	குறுக்கிலும் இல்லை.	न सीदन्ति	தடைப்படமாட்டார்கள்.

असकृत्तैर्षहाभागैर्वानरैर्वलदर्पितैः । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ २० ॥

वायुमार्गानु-	"வாயுமார்க்கத்தை அனு ஸரித்துச் செல்பவர்க ளும்	महाभागैः	மஹாஹுபாவர்களுமான
सारिभिः		तैः वानरैः	அந்த வானரர்களால்
		भूमिः	பூமி
वडदर्पितैः	பலத்தால் செருக்குற் றவர்களும்	असकृत्	அடிக்கொருதடவை
		प्रदक्षिणीकृता	சுற்றிவரப்பட்டது.

मद्दिशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ	"ஸுக்ரீவரன்னிதியில்	सन्ति	இருக்கிறார்கள்.
मद्दिशिष्टाः च	எனக்கு மேலானவர்க ளும்	मत्तः	எனக்கு
		प्रत्यवरः	குறைத்தவன்
तुल्याः च	ஸமமானவர்களுடைய	कश्चित्	ஒருவனும்
वनौकसः	வானரர்கள்	तस्य अस्ति न	அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः	"ஐதரமான ஜனங்கள்	इह	இங்கு
प्रेष्यन्ते	துதுவிடப்படுகிறார்கள் ;	प्राप्तः हि	வந்துகிட்டேன் என்றால்
प्रकृष्टाः	மேலானவர்கள்	महाबलाः	மஹாபலவான்களான
न प्रेष्यन्ते	துதுவிடப்படுகிற	ते तावत्	அவர்கள் விடயத்தில்
अहं हि	நானே [தில்லை ;	किं पुनः	கேட்கவும் வேண்டுமோ ?

तदलं परितापेन देवि मन्युर्व्यपैतु ते । एकोत्पातेन वै लङ्कामेष्यन्ति हरियूयपाः ॥ २३ ॥

तत्	"ஆதலால்	हरियूयपाः	வானரப்பெரியோர்கள்
देवि	தேவி !	एकोत्पातेन वै	ஒரே பாய்ச்சலில்
परितापेन अलं	பரிதவிக்கவேண்டாம் ;	लङ्कां	லங்கைக்கு
ते मनुः	உமது துன்பம்	एष्यन्ति	வந்துசேரப் போகி
एष्यन्तु	தொடரப்படும் ;		ருர்கள்.

ततो मया वाग्भिरदीनभाषिणा शिवाभिरिष्टाभिरभिप्रसादिता ।
जगाम शान्तिं मम मैथिलात्मजा तवापि शोकेन तदाऽभिपीडिता ॥ २९ ॥

தவ	“உமது	வாமி: அபி	சொற்களாலும்
शोकेन	துயரத்தால்	तदा	அப்பொழுது
अभिपीडिता	துன்புறுகின்ற	अदीनभाषिणा	கப்பிரபாய்ப் பேசிய
मैथिलात्मजा	மிதிலைக்கோன் திருமகள்	मया	என்றால்
इष्टाभि:	நிஸ்ஸந்தேஹமாய் நம்ப வேண்டியதாயும்	अभिप्रसादिता	சமாதானப்படுத்திப் பொற்றப்பட்டவளாய்
शिवाभि:	சேஷமஸமாச்சாரங்களை பற்றிய துமான	तत:	அதனாலும்
मम	எனது	शान्तिं जगाम	துக்கக்கடுமையின் தணிவைப் பெற்றான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥ ६८ ॥
आदितः श्लोकाः 14675 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2885

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸ்கந்தியில்
அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில்
பத்தொன்பதாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्रीगोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रऋषगां पुच्छवानरेन्द्र-
राक्षसेन्द्रपरिवृतस्य मुनिवृन्दारकवृन्दबन्धमानकोरकाकारपादयुगलस्य अयोध्यापुरा-
धीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य
लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटोक्त्योः श्रीरामात्मजयोः
कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

॥ सुन्दरकाण्डम् समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं पुद्गकाण्डम्—तस्यायमाद्यश्लोकः

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् ।
रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

॥ श्रीगणेशाय ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम्

धर्मलयावतरणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER

Dharmalaya, Mysore.

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

